SECOLUL HIMERELOR
volumul II

LUPII DIN BERLIN

PHILIPPE CAVALIER

Philippe Cavalier

LUPII DIN BERLIN

Secolul himerelor

Traducere d§ş limba ÉмA

LydiaCiücä

EDITURAIMALLFA

«Fericit acela care cunoaşte cauza secretă a lucrurilor»

VIRGILIU

Prolog

Cei ce mânuiau biciul sau cuţitul erau cei mai numeroşi. Birjarii cu umerii vânjoşi, oţeliţi în munca de zi cu zi, trăgând de hăţuri, sau măcelarii şi şelarii ale căror falange se îngroşaseră, fiind neîncetat încleştate pe mânerul lamei. Urmau hamalii din gară şi docherii: oameni uriaşi care ştiau să se bată cu mâna goală şi al căror trup, călit de cnutul şefilor de echipă, putea să suporte cele mai violente lovituri. Mai erau şi nomazii, amărâţii, nevoiaşii, care, într-o bună zi îşi aruncaseră raniţa pe umăr şi-şi târâseră trupurile uscăţive pe drumurile din provinciile învecinate, zilieri din Moldova, foşti pescari în marea Azov, slujbaşi din oraşul Cerkasov care-şi închipuiseră că la cumpăna dintre secole, în noul veac ce abia se înfiripa, Odesa cea puternică se va arăta milostivă faţă de ei, după cum fusese faţă de toţi aceşti fraţi polonezi, care veniseră cu cincizeci de ani în urmă, după războiul din Crimeea, dorind să se bucure de condiţii prielnice şi să prospere.

Dar epoca aceea binecuvântată trecuse şi cei sărmani şi necăjiţi nu-şi găsiseră nici aici de lucru, după cum sperau. Pe drumeaguri cu taluzuri abrupte sau pe cărările care tăiau turbăriile adunaseră bucăţi de cărămidă, cuie vechi ruginite de şarpantă sau cioburi de sticlă pe care le înveliseră în

cârpe. Cu aceste arme derizorii, pe care le scoteau de sub zdrenţe, ei ţineau la distanţă chiaburii care aruncau cu pietre în ei sau care voiau să-i ia la bătaie când se apropiau de ferme şi de sate, căutând o bucată de pâine.

Cei din urmă - o mână de oameni — erau şi cei mai tineri, aproape nişte copii. Niciunul dintre ei nu avea mai mult de douăzeci de ani. îmbrăcaţi cu paltoane lungi cenuşii, purtând şepci îmblănite şi mănuşi de lână, erau încălţaţi cu cizme din piele veritabilă, ale căror tălpii protejate de blacheuri, erau aproape neuzate. Băieţii aceştia erau singurii care ştiau într-adevăr să citească şi să scrie. Şi să socotească. Mai mult, ştiau să cântărească, să dozeze şi să măsoare! Erau studenţii de la Academia de ştiinţe fi nu ascundeau în raniţele lor Ai bricege, nici ciomege ghintuite. Arma lor consta în cunoaşterea materiilor şi a amestecurilor, a cristalizărilor şi a distilărilor, a saturărilor şi a sublimărilor... De fiecare dată când părăseau străzile largi ale vechilor cartiere şi plecau cu caiacul de-a lungul ţărmului, acostând în insula marii delte, aduceau puţină potasă şi puţin sulf, furat, cu mari riscuri, din rezervele laboratorului facultăţii.

La acest gen de acţiuni, Ruben Hezner era cel mai priceput. La şaptesprezece ani, slab ca un pisoi jigărit, cu ochii negrii, părul vâlvoi, era cel mai inventiv şi cel mai înzestrat dintre ucenicii-chimişti. Şi cel mai devotat cauzei, de asemenea,.. Sub controlul său riguros, colegii săi de studii efectuau mixturi, reducţii şi decocturi ale componentelor. Dar numai el asambla piesele aparatelor aducătoare de moarte. încărcate cu schije de metal tăioase şi cu învelişul lor de oţel bulonat acoperit cu grijă de o pânză groasă gudronată, bombele sale artizanale erau ascunse sub planşeul unei ruine înalte, pe care vântul estuarului o împroşca cu un noroi verde

pestilenţial. încetul cu încetul - prea încet, după părerea băieţilor - se constituia un mic arsenal. La Odesa nimeni nu ştia că aceşti salahori, meşteri, vagabonzi şi elevi se întruneau acolo, profitând de refugiul oferit, apărat de stufăriş şi de ceţurile care învăluiau permanent insula Borodin. Nimeni, în afară de câteva notabilităţi ale comunităţii care le dăruiau uneori un pumn de ruble sau le împrumutau bărci ca să ajungă la bârlogul lor.

Discutaseră îndelung înainte de a preciza locul unde puteau să se întrunească şi să se antreneze. Până în ziua în care şi-au dat seama că una din insulele pustii de la gura Nistrului ar fi uşor de apărat, uşor de părăsit, dacă exista vreo ameninţare.

...Z'ev socotise că era o idee bună. Z'ev era conducătorul. Un tip înalt de douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani, student la drept şi ziarist, cu maxilarele puternic conturate şi sprâncenele încruntate în permanenţă. Totul pornise de la angajamentul luat de Z'ev. De la spaima care-l cuprinsese sufocându-l, spaima ca un pogrom asemenea celui desfăşurat la Kirichev să nu se producă în oraş. Spaima că din nou nu se va întreprinde ceva pentru a preîntâmpina umilinţele, loviturile, jafurile şi omorurile... Spaima, în special, că semenii lui nu vor avea curajul să ridice capul şi să facă front comun, ca o turmă de vite care se sprijină una pe alta, formând un bloc compact, ca să respingă mai uşor atacul lupilor. Z'ev rămăsese şi el în acest stadiu, tremurând şi înfrigurat, până în ziua în care descoperise poemele lui *Bialik'*, un simplu dascăl din Odesa, ale

[1] *Bialik Haim Nachmann*, scriitor, născut în Ucraina (1873-1934). A scris în limba ebraică, a colaborat la o enciclopedie în patru volume, dintre care. Legendele evreilor. Susţinător al mişcării sioniste. (n.lrad.)

cărui fraze aprinseseră în el un foc mistuitor, o revoltă, înflăcărându-i mândria că face parte dintr-un popor exilat care peregrinase prin lume de sute de generaţii.

— Cei care cred că *Haskala* este soluţia care va pune capăt necazurilor noastre seînşală, Z'ev, îi spusese odată poetul, când se aşezaseră amândoi pe o bancă din parcul Tamozhennaya, în faţa mării. Nu ne va salva faptul că ne vom uita istoria, că ne vom renega trecutul şi identitatea. Dimpotrivă. Noi suntem diferiţi. Trebuie să acceptăm acest adevăr şi să procedăm în consecinţă... Eu scriu din revoltă şi din mândrie. Tu trebuie să-mi transpui cuvintele în fapte. în curând, împreună, vom acţiona astfel încât fraţii noştri vor putea părăsi această ţară, vom pleca cu capul sus. Ca toţi oamenii liberi, nu ca nişte servitori mojici, alungaţi de stăpânul lor. Este singura condiţie ca să fim în măsură să ne alegem noi înşine destinaţia călătoriei noastre: *Alya* întoarcerea la Sion pentru toţi evreii!

Fervoarea profetică a lui Bialik spulberase temerile lui Z'ev. în câteva săptămâni ziaristul adunase în jurul său primii camarazi de acţiune revendicativă. Au fost mai întâi Ruben Hezner şi puştii de la şcoala de chimie, apoi docherii cu statură herculeană, măcelarii ghetoului şi cei ce rătăceau pe drumeaguri... Toţi convinşi că aparţin aceluiaşi popor, toţi osteniţi să stea mereu cu ochii plecaţi, acum însă mândri că fac parte din noua miliţie clandestină a comunităţii evreieşti din Odesa... Dar era necesar să fie prudenţi, să nu se demaşte. Să nu-şi dezvăluie intenţiile înainte de a fi destul de numeroşi, înarmaţi ca nişte adevăraţi ostaşi, pregătiţi în mod corespunzător. Vastă ca un teren destinat manevrelor, cu un relief accidentat, format din dune, văi mici, înguste, cu versanţi abrupţi, arbori cu

trunchiul răsucit şi, mai cu seamă, scăldată în ceţurile fluviului, aceasta era insula Borodin, locul ideal pentru pregătirea oamenilor capabili să reacţioneze prompt, într-un fel organizat, trupe eficiente şi disciplinate. Z'ev desemna şefii de cartier şi-i forma pe cei care urmau să supravegheze străzile. Cerşetorii erau antrenaţi să observe tot, să raporteze toate zvonurile răspândite în oraş, iar cei care aveau o rezistenţă fizică şi morală deosebită, oameni extrem de hotărâţi, îşi îmbunătăţeau condiţia fizică lovind saci de nisip cu ciomegele şi biciurile sau înfigând tăişul cuţitelor în mănunchiuri de paie stivuite, simulând înfăţişarea unui om. Cu toată energia de care dădeau dovadă, cu tot devotamentul pe care-l arătau şi, deşi mai erau şi bombele fabricate de Hezner, Z'ev era conştient că aceşti amărâţi nu ar putea rezista mult dacă ar surveni evenimente de mare amploare. Despre măcelul de la Kirichev auzise relatări cutremurătoare, din care reieşea că în imperiul rus şi poate în întreaga Europă se ivea ceva nou, germenele unor schimbări încă nedefinite. Kirichev nu însemnase doar o simplă reglare de conturi cu rabinii, aşa cum se întâmpla uneori, când micul popor rus îşi vărsa cu laşitate mânia pe cei mai slabi decât el. Nu, Kirichev fusese un masacru sistematic, organizat... Se ştia de multă vreme că Okhrana, poliţia secretă a ţarului, era condusă pe ascuns de aristocraţii a căror ură împotriva evreilor era proporţională cu valoarea debitelor lor în conturile marilor bancheri *ashkenazi*[1] din Sankt-Petersburg, Kiev sau Moscova... Se răspândeau zvonuri ciudate. în mediul burghez circulau broşuri cu texte înveninate, în care se

[1] *ashkenaz* - membru al unei comunităţi evreieşti din Europa centrală şi răsăriteană (n. trad.)

povestea cum se întruneau evreii în cimitire, ca să dezgroape cadavrele creştinilor şi să practice vrăjitorii diavoleşti, sau relatau felul în care şefii oculţi ai fiilor SionulUi, de la UB continent la altul, urzeau pieirea unei lumi nevinovate... Toate acestea alcătuiau tot atâţia nori ameninţători care se ridicau la orizont, prevestind că se vor schimba vremurile. Că evreii, în mod irevocabil, de voie, de nevoie, urmau să-şi găsească un teritoriu unde să-şi stabilească vatra, un pământ pe care să-l simtă al lor, în veci, şi de unde nimeni nu ar cuteza să-i alunge. Dar pentru înfăptuirea acest© speranţe trebuia mai întâi să-şi arate colţii, să manifeste o atitudine agresivă, aprigă. Să demonstreze că trecuseră vremurile când se resemnau să moară, fără a reacţiona în vreun fel... Dar ceea ce putea dovedi noua putere a fiilor lui Abraham nu consta în câteva cuţite şi câteva aparate încărcate cu explozibili fabricate de tineri. Era nevoie de mai mult Era nevoie de puşti, Z'ev o ştia...

Atunci, plecase împreună cu Ruben Hezner, singurul lui însoţitor, fără să spună nimănui unde îi ducea călătoria pe care voiau s-o facă. La întoarcere, cei doi bărbaţi aveau faţa trasă, pupilele lor străluceau ca după un post îndelungat, dar pe chipul lor nu se mai zăreau ridurile provocate de îngrijorare, de neliniştea care de obicei le adumbrea fruntea. Z'ev şi Ruben descoperiseră arme adevărate

PRIMUL MORMÂNT
AL HIMERELOR

Agatha Ierusalim

— David Tewp? Colonel David Norman Tewp, din MI6, da? Nu, nu am fost înştiinţat de Sosirea dumneavoastră. Nu s-a prevăzut nimic în acest sens pentru dumneavoastră. Cu situaţia imposibilă pe care o avem aici înţelegeţi că nu dispun de timpul necesar ca să mă ocup de dumneavoastră. Va trebui să vă descurcaţi singur! Sunt dezolat, amice!

în frumosul său costum de pânză de culoare crem, croit pe măsură în Savile Row, Lucas Vincent Hartford, ataşat consular britanic de rangul întâi la Ierusalim, părea să facă abstracţie de respectul cuvenit gradelor militare. Tânăr, dandy, mulţumit de sine, puţin afectat, puţin necunoscător, nu se putea abţine să nu măsoare din cap până în picioare, cu o curiozitate aproape jignitoare, silueta celui ce luase loc în faţa lui, pe scaunul destinat vizitatorilor, din biroul său cu pereţi îmbrăcaţi în pânză de bumbac imprimată, cu trandafiri înfloraţi şi frunze verzi de palmier.

în contrast cu interlocutorul său, aşa cum noaptea diferă de zi, colonelul Tewp nu avea nimic dintr-un om obişnuit, era foarte adevărat. Vocea sa înăbuşită, aproape spartă, trăda o lungă deprindere a tainelor şoptite iar ţinuta sa, deşi rezervată, revela persoanelor care ştiu să descopere o mare violenţă lăuntrică, un clocot căruia nu

i se ghicea cauza, dar care părea în orice clipă gata să se reverse. Totuşi atenţia lui Hartford nu fusese reţinută de timbrul grav sau de gesturile extrem de stăpânite, nu, ci de cu totul altceva, ceva cu totul special ce îl caracteriza pe Tewp. Ceva chiar mult prea vizibil: o bucată de piele, prinsă pe nasul său, mascând o mutilare, care, desigur* ar fi fost groaznică la vedere.

De la această bucată de piele nu-şi putea lua ochii ataşatul consular, întrebându-se cum arată şi cum se simţea colonelul când rămânea singur şi-şi scotea masca fără să se teamă de privirea altcuiva. Suporta să-şi vadă chipul în oglindă? Avea o femeie inimoasă care să-l ajute să îndure suferinţa sau era singur, după cum dădea de bănuit lipsa verighetei. De unde îşi lua simpla putere de a trăi? Ce mijloace, ce artificii folosea ca să-şi înfrunte soarta? Ce se putea găsi drept compensaţie pentru pierderea unui chip? Ataşatul Hartford văzuse deja câţiva mutilaţi de război, soldaţi amărâţi şi năpăstuiţi cărora li se tăiase un picior sau care nu mai aveau mâini, ci nişte cioturi de care erau prinse nişte cârlige de fier, în locul mâinilor smulse. Dar era pentru prima dată când vedea de aproape o *figură sluţită,* un bărbat lovit drept în obraz, nu în membre. Astă îl impresiona, îl fascina şi totodată îl înspăimânta. Această scenă cutremurătoare îl făcea pe Hartford să binecuvânteze relaţiile care-i îngăduiseră să petreacă departe de front toţi anii aceia de conflict armat cu Germania, aceleaşi relaţii care arătaseră din nou bunăvoinţa faţă de el, ca să poată părăsi în curând oficial Ierusalimul, oraşul blestemat, unde mişcarea antibritanică atingea proporţii de neînchipuit.

Picior peste picior, păstrând o tăcere ce friza aroganţa, David Tewp nu răspunsese ultimei fraze rostite

de Hartford, mulţumindu-se să-şi aţintească asupra lui ochii căprui deschis. înţepenit pe scaunul său, colonelul nu dădea semne de resemnare şi părea zadarnică speranţa de a-l vedea părăsind de bunăvoie biroul consular, după refuzul ce-i fusese notificat. Urmă o tăcere stânjenitoare, în cursul căreia tânărul dandy, cu fruntea brobonată brusc de sudoare, încercă să-şi descurajeze vizitatorul, prefăcându-se că-şi reia munca întreruptă, dar înţelese repede că ofiţerul nu era omul care să se lase înlăturat printr-un procedeu atât de nepoliticos.

— Hm... domnule colonel, spuse în cele din urmă reprezentantul autorităţii britanice, după ce îşi tamponă tâmplele cu o frumoasă batistă de mătase, cred că voi putea totuşi să fac ceva pentru dumneavoastră... Duceţi-vă din partea mea la hotelul King David, acolo unde se află cantonat statul major. Cereţi o întrevedere cu căpitanul O'Reilly, din primul batalion regal de puşcaşi irlandezi. El e aici de câtva timp şi nu e prea exigent în privinţa formalităţilor. Va şti să vă îndrume mult mai bine decât mine... Asta-i tot... Din păcate e singurul ajutor pe care pot să vi-l ofer. Vă rog să mă credeţi, îmi pare rău că nu pot face mai mult, dar eu însumi sunt pe punctul de a pleca. Mă întorc la Londra la sfârşitul săptămânii. Posibilităţile de a-mi exercita autoritatea sunt de pe acum limitate...

Neştiind cum să-şi termine fraza, Hartford izbucni într-un râs grotesc care voia să sune cordial, dar omul din MI6 nu schiţă nici măcar un zâmbet de răspuns. Fără un cuvânt de mulţumire, aproape fără să arunce o privire, colonelul se ridică şi părăsi biroul lui Hartford, fără să socotească dacă se cuvenea măcar să-i strângă mâna, lăsându-l pe jumătate ridicat de pe scaun, descumpănit şi mai cu seamă foarte jignit.

„Tewp ăsta e o hahaleră! Nu numai urât, ci şi arogant, ticălosul!” gândi Hartford, alegând calificative contrare celor pe care le-ar fi folosit pentru propria lui caracterizare. „De i-ar sări o bombă drept în faţă, ca să sfârşească treaba începută de alţii!”

*

în luna Sivan 5706 a calendarului ebraic, Ierusalimul trecea printr-una dintre cele mai frământate veri ale istoriei sale îndelungate. După treisprezece 1£RÎ de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial în Europa, întreaga Palestină devenise epicentrul u®ei ctfgllij în masă a supravieţuitorilor genocidului care, doar în câţiva ani, exterminase o treime din populaţia evreiască. Fostele teritorii ale regatelor Iudeei şi Galileei, aflate sub administraţia britanică de la prăbuşirea imperiului otoman, nu erau o colonie engleză ca toate celelalte. Colonelul Tewp simţise acest lucru, chiar înainte de a ajunge în portul Haifa. De la intrarea sa în radă, nava pe care se îmbarcase la Marsilia fusese inspectată de vedetele marinei regale: şi scotocită de vreo şaizeci de soldaţi englezi înarmaţi care, timp de patru ore, cercetaseră nava în amănunţime, verificând identităţile şi controlând cu scrupulozitate lista pasagerilor.

— Nu e decât un prim control de curăţare a terenului, fi spuse unul dintre locotenenţii care comandau trupa, înmânându-i actele. Adevăratele operaţiuni se vor efectua pe uscat. Ele vor necesita mult mai mult timp. Fireşte, nu e cazul dumneavoastră, domnule colonel. E vorba numai despre civili...

Bunul Dumnezeu ştia că se aflau destui civili pe această navă de croazieră, reamenajată, de bine, de rău, ca să transporte refugiaţi a căror destinaţie era o ţară pe care nu o cunoşteau, dar la care visau mereu! Cabinele

erau ticsite, de la clasa I, la clasa a IlI-a, uneori având chiar de două ori mai mulţi ocupanţi decât era prevăzut, teoretic: o mulţime de civili, unii instalaţi pe travee şi pe punţile intermediare. Se spunea chiar că o familie întreagă se aşezase în cabina de pilotare şi refuza să iasă de acolo, obligându-i pe comandant şi pe ofiţerii săi să păşească peste tată, mamă, copii, ca să ajungă la aparatura de navigaţie şi să consulte hărţile! Cât despre Tewp, se bucurase de favoarea de a i se repartiza o cabină, doar pentru el; nu era prea mare, dar corespundea din plin nevoii sale de singurătate. Acest confort nu fusese obţinut datorită respectului cuvenit gradului său, ci pentru că cineva strecurase un plic gros, cu două sute de lire sterline, în buzunarul şefului de bord.

După cum îl prevenise locotenentul, formalităţile de debarcare au fost rezolvate în câteva minute. Tewp pusese piciorul pe pasarelă înaintea tuturor. Uniforma şi tresele sale ar fi fost de ajuns ca să-şi croiască drum prin mulţime, dar oamenii îi făceau loc să treacă în mod spontan doar privindu-i chipul, cuprinşi de o nelinişte pe care nu şi-o puteau explica. Pe punte se crease un vid în jurul lui. Era impresionant să vezi mulţimea aceasta compactă, grăbită să acosteze în sfârşit pe Pământul Făgăduinţei ca să înceapă acolo o nouă viaţă, lăsându-l să treacă pe ofiţerul englez cu nasul din piele, într-o tăcere mormântală...

Pe chei soldaţii erau nervoşi. Purtau puşca în mână, nu de bretea. La capătul digului alb, o clădire înnegrită era parţial acoperită cu o prelată mare, gudronată.

— Biroul de emigrări a fost spulberat de o explozie acum cinci zile, domnule colonel, explică plantonul, când Tewp urcă în maşina care urma să-l ducă la Ierusalim, prin şoseaua de sud. Dintre ai noştri, nouă morţi, vreo cincisprezece arabi şi chiar doi evrei.

O luăm de la început, ca pe vremea când încă mai trăia Stern! Poate mai rău decât atunci! Nu se va sfârşi bine, nu-i aşa domnule colonel?

Tewp nu-i răspunse şoferului, întrucât dus pe gânduri, era departe de problemele politice ale Palestinei şi Transiordaniei. Mai întâlnise războaie civile mocnite, situaţii pre-inşurecţionale. Asta nu-l înspăimânta. Cariera sa începuse astfel. Exact în urmă cu zece ani, la sfârşitul anului 1936, la Calcutta, când naţionaliştii hinduşi îşi închipuiau că se pot alia cu nemţii, ca să smulgă perla Indiei din tezaurul imperial englez. Nebunia aceasta sfârşise într-o baie de sânge. *Tigrii* din armata Indiei libere muriseră pe câmpul de luptă din Europa, purtând uniforma *feldgrau'* a *Wehrmacht-ului,* în timp ce Chandra Bose, căpetenia lor, dispărea pentru totdeauna în împărăţia cerurilor, undeva deasupra imensului teritoriu al URSS... Din epopeea patetică a acestor oameni nu mai rămăsese acum mare lucru, în afara amintirii păstrate de David Tewp, colonel al serviciilor de informaţii britanice, care păstra, în tainiţele memoriei, mai multe secrete de stat.

Hotelul King David era o clădire impunătoare în stil rococo, de un ocru pal, dominând oraşul vechi, situat la o distanţă de câteva sute de metri de Zidul Plângerii şi de Muntele Templului. O aripă era ocupată de birourile secretariatului guvernului, alta fusese atribuită cartierului general al comandamentului militar, iar restul clădirii, neafectat de evenimentele politice, îşi continua traiul de hotel de lux, unul dintre cele mai somptuoase

gri-pământiu (n. trad.)

şi elegante din întregul Orient Mijlociu. Tewp îl găsise lesne pe căpitanul O'Reilly.

Bărbat de vreo patruzeci de ani, cu cinci sau şase ani mai în vârstă decât el, căpitanul părea să îmbine în mod armonios un dezinteres jovial cu simţul datoriei, care se dovedise până acum fără cusur. Dacă pe buzele sale stăruia mereu un zâmbet, nu însemna manifestarea unei ironii, ci mai curând indicele unui fatalism generat de experienţă şi al unui optimism înnăscut, nestrămutat. De la bun început, Tewp se simţi bine alături de acest bărbat, care văzuse mult prea multe în cursul carierei sale, ca să fie şocat de o proteză din piele care desfigura chipul unui soldat. Dimpotrivă, această rană îi dovedea lui Morgan O'Reilly că Tewp îşi câştigase galoanele pe merit, expunându-se pe front ca oricare ostaş, ceea ce nu era cazul ofiţerilor întâlniţi în ultimii ani. Prima lor convorbire a fost scurtă şi directă - nici unul, nici altul nu simţeau nevoia de a se încurca în minciuni,

— Domnule căpitan O'Reilly, spuse Tewp, pe când cei doi bărbaţi se aşezau deoparte, într-un colţ al salonului hotelului, nu doresc să vă fac să pierdeţi vremea ascultându-mă inventând motive false, pe care perspicacitatea dumneavoastră le-ar descoperi curând, în câteva zile sau chiar în câteva ore... Deşi mi-aţi fost recomandat de un înalt funcţionar, a cărui ţinută şi comportare mi-au displăcut de la început, prefer să vă acord dumneavoastră toată încrederea mea, un militar care aparţine companiei de puşcaşi irlandezi, decât colegilor mei de la MI6 aflaţi în post la Ierusalim, pentru că motivul sosirii mele în Palestina nu are nicio legătură cu evenimentele politice care se desfăşoară aici...

Introducerea era directă, aproape brutală. Nu-l tulbură pe O'Reilly, al cărui trup solid, dar greoi, nu se

clătină nici cu un milimetru. După un moment de tăcere, colonelul continuă:

— Pur şi simplu sunt în căutarea unui bărbat, un evreu, despre care ştiu că a părăsit Europa al sfârşitul lui 1945, ca să se stabilească aicî. Credeţi că m-aţi putea ajuta, domnule căpitan?

O'Reilly ridică din sprâncene şi întinse mâna spre măsuţa joasă ca să-şi ia chipiul, pe care-l pusese acolo, învârti chipiul pe degetul arătător, cufundat în gânduri, fără a scoate alt sunet decât un uşor fluierat printre dinţi.

— Cu tot respectul pe care vi-l datorez;, domnule căpitan, a regăsi un evreu în Ierusalim, în ziua de azi, nu e o sarcină uşoară, spuse el în cele din urmă. Sosesc cu sutele în fiecare zi cu cargoul, deşi noi îi trecem prin ciur şi prin dârmon, atât cât putem. Când nu pot debarca la Haifa, ei vin din Liban sau chiar din Egipt. De douăsprezece luni, e un aflux continuu... Evident, sunteţi la curent cu problemele generate de lucrul acesta?

Tewp se mulţumi să dea din cap, însemnând că era la curent cu situaţia din Palestina, încă de la sfârşitul primului război mondial. Alungaţi de arabi, pe care britanicii i-au încurajat, făcându-i să spere la o independenţă totală, otomanii lăsaseră în spatele lor un teritoriu aproape pustiu, pe care secretarul de stat de la ministerul de externe, imprudentul lord Arthur Balfour, îl destinase, neinspirat, statornicirii statului naţional evreu. Or, oricât de depopulată ar fi fost Palestina, era departe de a fi un pustiu. Acolo trăiau oameni, populaţii, care nu înţelegeau să fie deposedaţi de oraşele şi de ogoarele lor, de către colonişti evrei sosiţi în masă... începând cu 1920, avuseseră loc ciocniri sângeroase între comunitatea nou venită şi băştinaşi. încăierările se mai domoliseră în cursul celui de-al doilea război

mondial, dar reîncepuseră, cu violenţă sporită, la sfârşitul persecuţiilor naziste şi odată cu exodul masiv al evreilor în Ţara Făgăduinţei...

— Noi, britanicii, suntem aşezaţi între ciocan şi nicovală, explică O'Reilly. Aş putea spune că sunt două instrumente făurite cu propriile noastre mâini. Pe de o parte, palestinienii nu mai au de mult încredere în noi şi ne acuză că dăm pământurile lor drept compensaţie pentru crimele comise în Europa. Pe de altă parte, evreii se consideră deja la ei acasă şi ne tratează ea pe o putere de ocupaţie. Ei îi atacă pe arabi ca să-i alunge din Palestina, dar ne atacă şi pe noi, pentru că ne consideră duşmanii lor... Ştiţi că patrulele sunt hărţuite. Depozitele de armament sunt atacate. S-au înregistrat decese şi printre ai noştri. Palestina şi Transiordania s-au transformat în adevărate căldări de vrăjitorie... Individul pe care-l căutaţi... Presupun că are o conştiinţă încărcată. E un clandestin, fără îndoială...

— Nu sunt absolut sigur, dar e mai mult decât posibil, spuse Tewp, înăbuşindu-şi un oftat. îmi dau seama că nu va fi uşor să punem mâna pe el într-un oraş în care populaţia ne este ostilă, iar fiecare chip poate fi al unui sabotor...

— Numele lui, domnule colonel? Oricum, îi ştiţi numele?

— Hezner... Bărbatul pe care-l caut se numeşte Ruben Hezner. E numele său adevărat. Are vreo şaizeci de ani. E un ashkenaz originar din Odesa. Din păcate, nu posed decât un singur portret de-al lui, unicul.

Tewp scoase din portofel un mic dreptunghi de carton lucios, pe care-l întinse lui O'Reilly. Fotografia nu era prea bună, iar culorile erau teme, deja pălite. Cu toate acestea se distingeau foarte bine trăsăturile unui

bărbat scund, cu o frumoasă barbă neagră, bine tăiată, îmbrăcat într-un costum elegant de culoare închisă, zâmbitor, stând degajat într-un salon oficial luxos, pe peretele căruia era agăţat un portret de format mare...

O'Reilly nu-şi putu stăpâni un sughiţ; uluit, lăsă să-i cadă fotografia din mâini, fără a-şi da osteneala de a o ridica.

— Este...?

— Da, domnule căpitan. Ruben Hezner stă sub portretul lui Rudolf Hitler şi nu pare deloc stânjenit de acest lucru! Clişeul a fost luat la Berlin, în 1943, în birourile unui institut al 55'-ului. Deţin această fotografie de la cineva care l-a cunoscut foarte bine pe Hezner, la data aceea... Vă înţeleg tulburarea. E o poveste lungă. Vă promit că am să vi-o relatez într-o bună zi. Atunci când voi reuşi să dau de el, când îl voi scoate din ascunziş...

*

Morgan O'Reilly era un om simplu. Chiar dacă nu aparţinea de regimentul său, colonelul Tewp rămânea superiorul lui şi era de datoria lui să-l ajute, dacă acesta îi solicita sprijinul. Câteva zile, O'Reilly cercetă hârtiile oficiului vămilor, încercând să descopere vreun indiciu în privinţa lui Hezner, dar nu reuşi decât să-şi irosească vremea. în cursul ultimelor optsprezece luni niciun Hezner nu fusese recenzat ca imigrant în Palestina. A continua să-i caute urmele pe listele oficiale, era zadarnic.

— Domnule colonel, am pentru dumneavoastră totodată o veste bună şi o veste proastă, spuse căpitanul, [1]

[1] *SS - Schutzaffel* - poliţia militarizată a partidului nazist, creată în 1925 şi condusă de Himmler.

în a patra seară a colaborării lor, pe când intra în camera lui Tewp, la hotelul King David. în primul rând, ca şi în zilele precedente, n-am dibuit nimic despre Hezner. Nici măcar o umbră de Fişă. Dacă se află aici, e clandestin. Pe urmă, şi asta-i vestea cea buni, nu voi mai fi în măsură să mă ocup de problemele dumneavoastră!

Zâmbetul arborat de O'Reilly îl descumpăni pe moment pe Tewp. Căută să obiecteze ceva, dar căpitanul începu să-l lămurească.

— Lord Cunningham, înaltul nostru comisar în Palestina, a hotărât să lanseze o vasta operaţie de epurare, ca răspuns la un atac asupra depozitului Forţelor aeriene regale (RAF) din Haifa, soldat cu multe victime printre băieţii noştri. Mâine, la ora patru dimineaţa se va lansa operaţiunea Agatha. Tot oraşul va fi închis. Vor fi mobilizate toate regimentele, puşcaşii, paraşutiştii, toată lumea... Bineînţeles, şi eu. După câte ştiu, situaţia de urgenţă va dura cel puţin zece zile! Va fi imposibil să circuli fără autorizaţie. Se întrevăd mii de arestări. Oricât de ascuns ar sta, Hezner, nu va putea trece de filtrele reţelei noastre! Cunningham face treaba pentru noi. Nu vă mai rămâne decât să-l culegeţi pe individ din lagărul de prizonieri unde va fi deţinut! Minunat, nu-i aşa? exclamă căpitanul, lovindu-şi palma cu pumnul.

în schimb, Tewp făcu o grimasă consternată, căreia căpitanul nu-i înţelese tâlcul. Potrivindu-şi nodul de la cravată, ofiţerul de la MI6 se ridică de pe fotoliu şi se duse să deschidă larg fereastra, ca să se bucure de aerul serii care pătrundea în valuri răcoroase, dinspre colinele din vecinătate. Afară, strălucitoare ca nişte artificii, stelele formau figuri pe bolta cerului. De la balconul camerei sale, Tewp se aplecă şi privi o clipă primele cupluri care luau loc la masă pe terasa Regence, restaurantul

hotelului situat în jurul unei piscine cu sclipiri de jad. Femeile erau frumoase, îmbrăcate în rochii lungi din ţesături uşoare, iar bărbaţii, în frac şi pantaloni reiaţi, semănau toţi cu Fred Astaire. Oraşul era în război, ţara era în război... dar, dintre acele persoane, exista vreuna care să admită această situaţie?

— Domnule colonel? spuse şovăitor O'Reilly. Operaţiunea Agatha este o veste bună, nu-i aşa?

— Foarte proastă, O'Reilly. Cea mai proastă dintre toate...

în zorii zilei de 28 iunie 1946, sute de convoaie şi de vehicule militare pătrunseră în Ierusalim răspândind pe străzi şaptesprezece mii de soldaţi britanici, îndârjiţi de discursul dur rostit de lordul Cunningham. Foarte hotărâţi să descotorosească oraşul, odată pentru totdeauna, de insurgenţii care, de luni de zile, le făceau viaţa un calvar, începură o operaţiune poliţienească gigantică şi metodică, care avea să dureze zile întregi şi să pună oraşul sub incidenţa legii marţiale. Primele ţinte vizate de englezi au fost birourile agenţiilor evreieşti, care au fost percheziţionate minuţios, închise după aceea, unul după altul, chiar dacă nu aveau nicio legătură directă cu *Irgun* celula teroristă coordonatoare a atentatelor întreprinse împotriva autorităţilor britanice. După cum prevăzuse O'Reilly, se făcuseră arestări în masă, interogatorii brutale, ca să rezulte nume, adrese, localizări ale ascunzişurilor unde erau depozitate arme. [1]

[1] *Irgun* - organizaţie militară clandestină evreiască, creată în Palestina, în 1937, îndreptată împotriva arabilor palestinieni şi a englezilor. Organizaţia a fost activă până în 1938. (n. trad.).

Cât timp a durat operaţiunea Agatha, oraşul a fost încercuit de baricade, interzicând tuturor persoanelor să iasă sau să intre. Oamenii nu mai cutezau să iasă din casă decât câteva ore pe zi, ca să se aprovizioneze cu apă şi cu alimente. Magazinele de unde se aprovizionau abia întredeschideau oblonul metalic de la intrare, iar administraţiile şi companiile private puseseră lacăt la uşă, interzicând orice acces.

La hotelul King David, Tewp îşi stăpânea cu greu nerăbdarea. De la camera sa de la etajul cinci, vedea cum se ridică praful stârnit de roţile autoblindatelor înzestrate cu mitraliere, care treceau cu toată viteza, cu turelele închise, pe străzile situate la nivel inferior. Seara, în jurul piscinei, mesele rămâneau goale, iar lumânările stinse. închise în vilele lor din cartierele rezidenţiale, femeile frumoase nu-şi mai făceau apariţia pe terasă...

în a treia zi a blocadei, căpitanul O'Reilly, din proprie iniţiativă, se duse să-l vadă pe colonelul din MI 6. Uniforma căpitanului era mototolită, iar bocancii erau plini de praf. Un uşor văl fumuriu se aşternuse pe obrajii săi, dovedind că nu avusese timp să se bărbierească din ziua precedentă.

— Nu am veşti în privinţa lui Hezner, domnule colonel, dar nu v-am uitat, spuse irlandezul, ca şi când ar fi vrut să se scuze că fusese înrolat în marile manevre hotărâte de lord Cunningham. Am o învoire de câteva ore şi am trecut să vă văd...

— Apreciez gestul dumneavoastră. Cum se desfăşoară operaţiunile în oraş? Dau rezultatele scontate? întrebă Tewp, mai mult din politeţe decât din interes sincer.

— Hm... făcu O'Reilly, zâmbind mulţumit. Rămâne de văzut... Găsim mari cantităţi de arme. Nu numai puşti

sau bombe artizanale, vă rog să reţineţi lucrul acesta... Irgun e o adevărată armată clandestină. Cu aruncătoare de mină, cu mitraliere... S-a descoperit chiar o tanchetă, ascunsă într-un garaj* într-o casă vizavi de postul de poliţie! Indivizii aceia încercaseră să o mascheze, ca să pară un tractor, şi-i vopsiseră toate plăcile din tablă. Vă daţi seama? Sunt al naibii de dârzi, orice s-ar spune!

Episodul povestit de căpitan îl făcu pe Tewp să zâmbească, cu mâhnire.

■— Pe oamenii aceştia îi însufleţeşte naiva energie dată de certitudinea că luptă pentru o cauză nobila* asta-i tot... încheie el, apropiindu-se de fereastră ca să arunce o privire asupra grădinilor. Spuneţi-mi, domnule căpitan, bănuiesc că sunteţi flămând; vreţi să acceptaţi o invitaţie la cină? Fireşte, la restaurantul hotelului. Sunt convins că vor putea să ne ofere ceva mai îmbietor decât popota...

O'Reilly nu era genul de bărbat care să facă mofturi când i se propunea o masă pe cinste. Oricât de neaşteptată şi nepotrivită i s-ar fi părut propunerea lui Tewp, o acceptă bucuros.

Cei doi bărbaţi coborâră în sala restaurantului, unul într-o ţinută impecabilă, celălalt, murdar, mirosind urât, cu unghiile negre, după două zile de nesomn petrecute percheziţionând pivniţele şi curţile din spatele clădirilor din oraşul vechi.

Nu se afla aproape nimeni în vasta sală a restaurantului de la King David, iar jumătate din încăperea oficială, luxoasă, era cufundată în întuneric. Două sau trei perechi, stânjenite, cuibărite pe scaunele lor ca nişte căţeluşi înfricoşaţi de furtună, se trudeau să ciugulească din somon sau dintr-o găină îndopată, cu vârful furculiţelor din argint aurit. Conversaţiile lor,

chiar şi fără zâmbete, erau purtate cu o voce scăzută, ca la o seară de priveghi. Câteva ventilatoare, rămase în funcţiune, puneau cu greu aerul în mişcare. Zăduful din local îl indispuse pe colonel, care-i ceru şefului de sală să pună o masă lângă piscină, acolo unde, eu câteva zile în urmă, forfoteau nepăsătoare persoanele cele mai de vază ale elitei anglo-palestiniene.

Cu toate că era secătuit de puteri, O'Reilly se bucura, evident, de clipa ce se ivise. Uşor ameţit de oboseală, uluit de decorul în care se afla, destins de această pauză neaşteptată, începu să vorbească tare, povestindu-şi viaţa, între două îmbucături, înfrumuseţându-şi relatarea cu un strop de exagerare, în timp ce Tewp îşi turna deseori vin de Xeres. Miile de minciuni copilăreşti pe care le debita căpitanul îl amuzau pe colonel mai mult decât îl contrariau. Cu câţiva ani mai tânăr decât ofiţerul aparţinând puşcaşilor regali irlandezi, Tewp înţelesese de multă vreme că majoritatea oamenilor pătimeşte, din cauza cerinţei de a se bucura de consideraţie, de recunoaştere acalităţilor lor, deziderat care-i macină chiar pe cei mai buni, putând să-i îndemne la fapte reprobabile, fără ca să-şi dea seama întotdeauna. O'Reilly, se întreba Tewp, studiindu-şi invitatul şi în acelaşi timp uitând să mai mănânce, O'Reilly, aşa de treabă şi corect cum era, ar fi fost în stare să accepte trădarea, infamia, dacă i-ar fi slujit interesele? Din păcate, Tewp presimţea că da,.. De zece ani de când îmbrăcase pentru prima oară uniforma militară, de zece ani de când urmase sfaturile lui Leslie Colrow, profesorul de drept care, prin intervenţiile sale, îi înlesnise intrarea în MI6, Tewp întâlnise mereu oameni lacomi. Lacomi de putere. Lacomi de bogăţii. Lacomi de supremaţie. Oameni care nu acţionau decât din corupţie, laşitate sau interes. De fiecare dată când

închidea ochii, îşi amintea de chipurile, de alura persoanelor întâlnite în cursul tuturor acelor ani în India şi în Europa orientală, pretutindeni unde-l purtase destinul. Dintre toţi pe care-i întâlnise odată, pe drumul vieţii, câţi prieteni adevăraţi avusese? Fusese Garance de Reault, franţuzoaica şi Nicol, căpitanul doctor din Calcutta... Pe urmă Habid Swamy, bineînţeles, micul caporal hindus care acceptase să părăsească totul, ca să-şi dea obştescul sfârşit pe câmpiile îngheţate aflate la o depărtare de mii de leghe de ţara şi de soţia sa. . . Mai era şi Grigor Tenidze, fostul comisar politic georgian, care-şi asumase riscuri nebuneşti ca să salveze nişte copii care-i erau cu totul străini... Numai o femeie şi trei bărbaţi. Patru suflete dezinteresate, izolate printre sute de alte fiinţe care nu ştiuseră decât să dea dovadă de egoism, violenţă sau cupiditate... Tewp înţelesese de mult că sufletul omenesc nu este decât un noian de josnicie, culoarea sa fiind neagră. Negru ca invidia, negru ca frica, negru ca omorul... Nici el nu făcea excepţie de la această beznă obsedantă. Tewp era un criminal... Ucisese. Odinioară. Dar era perfect conştient că putea ucide din nou. Şi mai îngrozitor, din moment ce toată viaţa lui era demult închinată dorinţei ireductibile de a ucide. A face să piară pentru totdeauna suflul vital al celor două fiinţe întâlnite pe malurile Gangelui, în urmă cu zece ani. A-i ucide pe Dalibor şi pe Laume Galjero, asasinii de copii din Calcutta... Acesta era ţelul vieţii sale, de acum înainte. Aceasta era misiunea pe care jurase să o îndeplinească. Multă vreme acţionase ca un vânător izolat, pe urmele vânatului; acum nu mai era singur. Aliaţi neaşteptaţi i se alăturaseră. Mai întâi au fost lord şi lady Bentham, în doliu după fiul lor Patrick şi fiica lor, Sybil, adolescenţi visători, vulnerabili, seduşi şi pe urmă

sacrificaţi de cuplul Galjero, în cursul unei nopţi în care fratele şi sora îşi aduseseră ca ofrandă vieţile lor celor ce-i ademeniseră. Pe urmă apăruse Thorun Gărensen, uriaş blond cu alură înnăscută de junker, care salvase viaţa lui Tewp când acesta lupta pe viaţă şi pe moarte cu Ostara Keller, discipola cuplului Galjero... La urmă, îi venise în întâmpinare senatorul american Lewis Monti, un bărbat dur, de o probitate mai mult decât îndoielnică, dar periculos de influent, care-i urmărea şi el pe români, cu o ură crâncenă. Cu caractere extrem- de diferite, deosebindu-se în mod sensibil, prin vârstă, educaţie sau cultură, toţi oamenii aceştia încheiaseră o alianţă tacită ca să-i găsească şi să-i pedepsească pe cei doi Galjero. Lupi însetaţi de răzbunare sosiţi din toate punctele cardinale, se grupaseră instinctiv ca să urmărească, în haită, pe cele două fiinţe care le zdruncinaseră pe veci viaţa...

— Colonelul Tewp? Dumneavoastră sunteţi colonelul Tewp, domnule?

Cu ochii închişi, cufundat în gândurile sale sumbre, Tewp nu-i dăduse atenţie gramului cu spenţer alb care se îndreptase spre el. Tânărul salariat al hotelului, purtând calota rotundă cu emblema localului strânsă pe cap de o fâşie lată de elastic, strângea la piept o tăbliţă pe care era înscris numele englezului, cu litere trasate cu cretă.

— Un apel telefonic din străinătate pentru dumneavoastră, domnule. Puteţi să-l preluaţi dintr-una din cabinele de la recepţie dacă doriţi.

Mormăind de formă o scuză vagă, Tewp se ridică de la masă fără regret. Ocupat să mestece încet o enormă bucată de friptură de vită cu verdeţuri, O'Reilly avea de mult privirea unui om doborât de prea mult vin bun.

Nathan Katz

în viaţa lui, Morgan O'Reilly nu avusese o senzaţie mai neplăcută decât în ziua aceea nefastă când urmărise, cu candoarea specifică vârstei, alaiul baloanelor de săpun şi, vrând să vadă de unde pornea, se ridicase doar prin forţa braţelor sale durdulii de copilaş până la buza cazanului în care se pregătea spălarea rufelor. Se rostogolise în apa cenuşie, iar lichidul cu detergent care se revărsase cu viteza cascadei Niagara pătrunsese în toate conductele lui anatomice. Irlandezul păstrase această neplăcută amintire ani în şir, imprimându-i o rezervă categorică faţă de orice produs destinat mai mult sau mai puţin saponificării. Amintirea acestei întâmplări fu primul gând conştient ivit în mintea sa amorţită de vinul de Xeres, atunci când nasul şi gâtul lui primiră din plin un şuvoi de apă cu clor din piscina hotelului King David. înotător destul de bun, cu toate antecedentele sale de hidrofoh, O'Reilly îşi coordonă destul de uşor mişcările ca să ajungă la scăriţă, unde David Tewp îi prinse mâna, trăgându-l cu putere afară din apă. Arătând jalnic, şiroind de apă, căpitanul nu se trezise complet din beţie. Scuipând, tuşind, suflând, înţelese că neplăcerea aceasta fusese opera austerului colonel cu nasul din piele. Din nas îi curgeau mucozităţi şi încercă

să găsească o batistă prin buzunare. Compătimitor, Tewp i-o întinse pe a sa.

— Sunt dezolat că v-am adus în această stare, domnule căpitan. Este numai din vina mea. Nu ar fi trebuit să îndemn să bea un bărbat atât de epuizat ca dumneavoastră. Dar evenimentele se precipită. Am nevoie neîntârziat de dumneavoastră, de luciditatea dumneavoastră. Sper că nu v-aţi supărat prea tare pe mine?

Tonul era de sinceră părere de rău. Tewp nu se prefăcea. Maniera fusese brutală, desigur, gândea O'Reilly, dar colonelul acesta atipic nuri era antipatic. Ofiţerul din compania regală de puşcaşi preferă să accepte păţania cu un zâmbet îngăduitor.

— Recunosc că aveam nevoie de o baie bună, domnule colonel. Dar dacă mi-aţi fi spus-o cu blândeţe, aş fi preferat să fac un duş la mine acasă. Fără să fiu îmbrăcat!

— Dar v-am spus-o cu toată blândeţea, replică Tewp bătându-l pe umăr cu familiaritate, în semn de consolare. Vă rog să mă credeţi. Dar dumneavoastră v-aţi arătat mult mai atras de paharul dumneavoastră decât de ceea ce voiam să vă spun. Cum, din păcate nu am timp de pierdut, am optat pentru soluţia radicală. Fără supărare?

— Fără supărare, domnule colonel. Am dat uitării metoda pe care aţi folosit-o. Atunci, despre ce este vorba?

— Despre un om de legătură, de aici, din Ierusalim... Mi s-a comunicat un nume, care ar putea fi firul călăuzitor până la Hezner. Sunteţi aici de multă vreme, după câte mi-a spus secretarul Hartford. Spuneţi-mi ce ştiţi despre un anume Zino Saporta...

Mai mult decât apa rece din piscină, numele pronunţat de Tewp îl trezi complet din beţie pe O'Reilly.

— Zino Saporta reprezintă ultimul subiect de conversaţie pe care ar cuteza cineva să-l dezbată.

împreună cu dumneavoastră, domnule colonel, remarcă O'Reilly scoţându-şi tunica, ca s-o usuce pe dalele din cărămidă roşie ale terasei. Puteţi să vorbiţi cât doriţi despre facţiunile cele mai extremiste ale Irgun-ului, despre gangsterismul organizaţiei Stern, despre trăgătorii izolaţi care trag asupra civililor arabi. Puteţi vorbi chiar despre tirul obuzierelor coloniştilor pe pieţele autohtone, dar feriţi-vă cât puteţi să menţionaţi numele luiZinoSaporta... E prea complicat, prea riscant. Lordul Cunningham însuşi nu poate să facă nimic. Atunci, ce ar putea face nişte simpli ostaşi ca noi...

Tewp îşi înfipse unghiile în palme. Ar fi vrut să-şi manifeste nerăbdarea, mânia care începea să-l copleşească, dar se stăpâni, respirând doar adânc, ca să-şi domolească bătăile inimii. Cu o voce înăbuşită, încercă să-l convingă pe O'Reilly că voia să fie scutit de orice punere în gardă echivocă.

—Mă aflu aici într-o postură delicată, domnule căpitan. Misiunea mea este de a-l descoperi pe Hezner. Repede. în ciuda acestei operaţii Agatha care complică totul. în ciuda lipsei unui sprijin oficial, ţinând seama de conjunctură... Dacă mă ajutaţi efectiv vi se vor oferi avantaje. însemnate, după toate probabilităţile. Vă închipuiţi că nu-l caut pe omul acesta din unicul meu interes. Am relaţii, protecţii temeinice. Puternice. Persoanele care-mi oferă bunele lor oficii pot face ceva pentru dumneavoastră, dacă le-o cer. Atunci scutiţi-mă de spaimele dumneavoastră şi vorbiţi deschis, fără să uzaţi de tertipuri.

O'Reilly era descumpănit; nu ştia ce să creadă. Cu ochii aţintiţi pe vârful bocancilor semăna cu un şcolar mustrat de profesorul său. De la bun început, de când se întâlniseră, înţelesese că acest colonel ciudat îşi desfăşura activitatea în afara unei legitimităţi militare

Că el aparţinea de nişte Firme, de serviciul de spionaj al Coroanei, nu se îndoia nicio clipă, chiar dacă i se părea bizar faptul că Tewp refuzase mereu să-şi contacteze colegii direcţi, numeroşi, aflaţi la Ierusalim, la postul lor. Că îl alesese pe el, un căpitan de infanterie obscur, ca să-l sprijine, nu i se părea normal. Chiar dacă investigaţiile sale nu aveau nicio legătură cu războiul înverşunat dintre evrei şi arabi, neîndoielnic Tewp avea foarte multe lucruri de tăinuit. Totuşi, cum să refuze să discute cu el?

— Saporta, spuse în cele din urmă căpitanul, cu vădită reticenţă, este unul dintre şefii mafiei cuşer din Palestina. Poate să vă procure tot ce doriţi: arsenalul obişnuit al negoţului cu prostituate, cu jocuri de noroc, cu alcool... Sau orice altceva, care v-ar interesa. Dar nu lucrul acesta îl face de neatins.

— Atunci ce anume?

— Tipul ăsta este omologul direct al lui Mickey Cohen, secundul lui Bugsy Siegel, căpetenia „familiilor” evreieşti din California. De acolo cred că ricoşează către serviciile de informaţii americane... Asta-i tot ce ştiu. Cred că aţi putea afla mai mult dacă v-aţi adresa MI6-lui dumneavoastră.

— Matrapazlâcurile acestui individ şi oamenii lui de legătură din străinătate nu mă interesează. Nu am venit aici ca să-l demasc. înlesneşte-mi o întâlnire cu el, O’Reilly. Prin orice mijloc...

*

Tewp aşteptă cu răbdare două zile, fără să iasă din cameră; căpitanul trebuie să apară. Afară, operaţia de epurare, condusă de armata britanică, se înăsprise, după multiplele represalii pe care le săvârşise Irgun-ul

împotriva ostaşilor regelui George al Vl-lea. Aproape de Sfântul Mormânt, trăgători postaţi în ambuscadă au prins între multiple focuri o patrulă şi au ucis patru civili. La Poarta Damascului un baton de dinamită fusese aruncat sub un camion afectat transmisiilor şi tot echipajul fusese sfârtecat. La o mică distanţă de ieşirea din oraş, pe drumul spre Tel-Aviv un post de control avusese de înfruntat un atac serios, cu mitraliera grea şi cu grenade. Nouă soldaţi nu mai erau în viaţă. O situaţie insurecţională se crease în toate oraşele Palestinei, iar Anglia, singură, neînţeleasă, blamată în străinătate de presa care nu se sfia să compare rebeliunea coloniştilor cu revolta ghetoului din Varşovia, nu mai ştia cum să procedeze. La Naţiunile Unite, constituite de curând din rămăşiţele fostei Societăţi a Naţiunilor, antebelice, diplomaţii de la Foreign Office căutau să plaseze regiunea sub control internaţional, dar americanii, pe ascuns, întârziau luarea unei hotărâri adecvate evacuării din zonă a unei puteri căreia aveau tot interesul să-i submineze influenţa. Dacă Marea Britanie va rămâne multă vreme victima propriilor sale contradicţii în cadrul viesparului palestinian, va lua curând sfârşit visul ei de a reprezenta un imperiu. Un vis pe care, de cealaltă pare a Atlanticului mulţi ar fi vrut să-l făurească, în contul lor...

Tewp asculta buletinul de ştiri local, al BBC-ului, la un aparat de radio mare, din mahon, când bătu la uşă O'Reilly. Cu vocea lui afectată, oficială, spicherul enumera atacurile care avuseseră loc. Alţi morţi, atât britanici, cât şi arabi sau evrei, erau trecuţi pe lista victimelor, care era deja destul de lungă.

— După două mii de ani, Balfour i-a încurajat pe evrei să revină, să-şi ocupe punctul lor de plecare, spuse irlandezul, pe un ton fatalist. Acum sunt aici şi vor

puterea. E logic, nu? Nu trebuie să ne mire, nu e altceva decât cursul firesc al Istoriei.

— Nu mă surprinde, domnule căpitan. Chiar dacă mă îndoiesc de faptul că Istoria îşi urmează cursul firesc, cum spuneţi dumneavoastră. Oricum ar sta lucrurile, nu e problema mea în momentul de faţă, replică Tewp, nerăbdător.

— Nu ştiu încă daci pot s-o numesc o veste bună, domnule colonel, dar cel puţin e o şansă neaşteptată! Nu m-am înşelat când v-am spus că Agatha va prinde în mrejele raidului poliţienesc mulţi indivizi. De dimineaţă am vizitat închisoarea centrală. Am Uns bine osia şi am obţinut lista deţinuţilor. E o hahaleră neînsemnată din cartierele periferice rău famate* prinsă cu un Colt 45 strecurat în pantalon, fi, cunosc, e Nathan Katz. Se ocupă de unul din tripourile clandestine ale lui Saporta. O ciomăgeală, o mică ameninţare, încă o bătaie să-i meargă fulgii şi fac prinsoare că va înlesni o întrevedere cu patronul lui. Ei? Ce părere aveţi? Ce ziceţi?

— Zic că mă veţi duce să-l văd imediat pe individul acesta, domnule căpitan. Am stat închis în cameră prea mult timp!

Cantonat la King David de când sosise, Tewp nu văzuse aproape nimic, oraşul îi era aproape necunoscut. Instalat pe bancheta din spate a Buick-ului care-l ducea la centrul penitenciar, vru să deschidă geamul ca să poată respira miresmele Iudeei, să-şi dea seama dacă semănau cu miresmele cunoscute din India. Pline de praf, pustii, străzile i-au şfichiuit faţa cu duhori care-l făcură să respire greu. Ochii i se umplură de lacrimi. îl cuprinse o migrenă atroce. Lacrimile şiroiau pe obrajii săi.

Prin oglinda retrovizoare O'Reilly îl văzu, vru să spună ceva, dar nu cuteză.

— Nu vă îngrijoraţi din pricina mea, domnule căpitan îi spuse colonelul, încercând să-l liniştească. Rana mea îmi face uneori viaţa grea, dar e o indispoziţie trecătoare. Am făcut o prostie deschizând geamul. Asta-i tot.

O'Reilly nu răspunse. Intuiţia îi şoptise de mult că Tewp nu acceptă să fie căinat. în sinea sa îl compătimea din toată inima pe acest bărbat desfigurat şi pentru prima oară îi trecu prin minte că i-ar fi făcut plăcere să-l cunoască înainte de a fi mutilat atât de groaznic. Stinghereala şi mânia îl făcură pe căpitan să-şi verse focul asupra ambreiajului maşinii, apăsând pe pedala acceleratorului, îndreptându-se cu toată viteza spre destinaţie.

Rămânând discret deoparte, în timp ce Tewp ducea tratativele de rigoare cu administraţia, O'Reilly nu izbuti să descopere argumentul precumpănitor folosit de colonel ca să obţină o întrevedere particulară cu deţinutul Nathan Katz. în scurt timp, căpitanul şi colonelul fură conduşi într-o încăpere goală cu pereţii cenuşii şi o unică fereastră zăbrelită. Un bec lumina slab plafonul vorbitorului, în care mobilierul era redus la o masă de lemn noduroasă şi la trei scaune cu împletitura de pai ruptă. Ofiţerul irlandez avu timp să fumeze o ţigară înainte de sosirea celor doi poliţişti militari, care încadrau strâns un bărbat scund, îmbrăcat cu o cămaşă scurtă, albă, pătată, purtând un pantalon de lână fără curea, cu picioarele goale în nişte sandale de piele ale căror curele erau gata să plesnească. Mâinile sale erau prinse în cătuşe, pe care unul dintre poliţişti vru să le scoată, dar Tewp îl opri.

— Nu suntem avocaţii domnului Katz. E un deţinut. Rămâne ca atare.

— La ordinele dumneavoastră, iir! spuse soldatul, luând poziţia de drepţi. Vom aştepta pe coridor sfârşitul interogatoriului. Puteţi să ne chemaţi îndată ce veţi termina discuţia cu inculpatul.

Katz privi cu spaimă masca de piele a lui Tewp, în timp ce părăseau încăperea cei de la *Red Caps.* Plasată într-un ungher întunecos, departe de sursa de lumină agăţată de plafon, silueta colonelului englez mai mult se ghicea decât se zărea. Nemişcat, tăcut, acesta îi părea şi mai înfricoşător lui Katz, a cărui statură şi greutate, sub media obişnuită, îl făceau să semene mai curând cu un copil.

— Sunt un cetăţean înregistrat legal, începu el să se justifice, cu o voce tremurătoare. Am sosit aici împreună cu familia mea, în 1937, venind din Bulgaria, de la Sofia. Sunt aici încă din 1937, vă repet. Suntem cunoscuţi prin partea locului... Sunt cinstit... Nu ştiu de ce mă aflu aici... Greşeală! Greşeală!

Tewp nu se clinti, mulţumindu-se să-l privească pe Katz drept în ochi, în timp ce O'Reilly se apropia de individ, pe la spate, prinzându-l de subsuori şi ridicându-l puţin de la pământ, ca un Hercule. Cu picioarele spânzurând în aer, cu pupilele dilatate de spaimă, Nathan Katz începu să urle chemări de ajutor în idiş.

— Nimeni nu va veni în ajutorul tău, Katz, spuse O'Reilly cu o voce aspră. Nu ne face să pierdem timpul, să ştii că nu ţi-ai găsit prostul. Ştiu că m-ai recunoscut. Şi eu lâncezesc de multă vreme în Ierusalim. De suficientă vreme ca să ştiu cine eşti, ce faci şi pentru cine lucrezi. Atunci, ascultă cu luare-aminte tot ce-ţi va spune colonelul, altfel nu-mi voi face niciun scrupul din a-ţi sfărâma ţeasta de colţul mesei! Mă va deranja doar faptul că voi fi nevoit să-mi spăl cămaşa. Ne-am înţeles?

Discursul irlandezului îl palmă îndată pe Nathan Katz, care nu se mai tângui fi nu se mai agită. înainte de a se apropia de licheaua atârnând deasupra solului, la o distanţă de trei picioare, pe Tewp îl fulgeră gândul că în fiecare bărbat, hotărât lucru, zace un torţionar abil... Fără să-l fi învăţat cineva, O'Reilly găsise din instinct tonul şi maniera de a se impune în faţa lui Katz.

— Sunt colonelul David Norman Tewp, rosti cu încetineală ofiţerul, având grijă să fio în pBni lumina. Presupun că nu vă va fi greu să mă recunoaşteţi, din moment ce ne-am întâlnit acum. Nu-f aşa, domnule Katzf

Bvreul ăshkenaz aprobi, dând din sap.

— Bine. Mai întâi ş| ştiţi că micile dumneavoastră matrapazlâcuri nu ne interesează câtuşi de puţi! fi suntem dispuşi să vă lăsăm şi vă duceţi viaţa cum doriţi...

Katz nu căută să-şi ascundă oftatul de uşurare.

— Domnule Katz, continuă liniştit Tewp, vă vom scoate din închisoare. Chiar astăzi. Peste o oră sau chiar mai devreme... Cu condiţia să ne îndepliniţi cererea, fireşte...

— Ce fel de cerere, domnule ofiţer? întrebă Katz, cu vocea gâtuită, simţind cum îi curge sudoarea de-a lungul trupului.

—- Vreau să-l întâlnesc pe patronul dumneavoastră, Zino Saporta. Repede. în cursul următoarelor patruzeci şi opt de ore. în caz contrar, înţelegerea noastră este anulată, cu toate repercusiunile pe care le implică, la care se adaugă altele, pe care nu le puteţi bănui! Amintiţi-vă că aveţi o soţie şi un băiat mare, de şaptesprezece ani... Informaţiile mele sunt exacte, nu-i aşa?

Ţinând seama de această conjunctură, omuşorul lui Katz urca şi cobora, ca o membrană asupra căreia se exercita o presiune. înghiţind cu greutate, reîncepu

să bâiguie fraze de neînţeles în ebraică; faptul acesta îl scoase din fire pe O'Reilly, care îl scutură din nou, de la stânga la dreapta, ca balansierul unei pendule, azvârlind picioarele acestui bărbat , juma de buletin" aproape la orizontală. Ţipetele se înteţiră, sunetele stridente ajunseră la limitele vocale ale evreului. Căpitanul îl ţinu drept, ca un fir de plumb întins deasupra pardoselei, în faţa lui Tewp, pe care criza lui Katz şi remediul aplicat de O'Reilly nu-l făcuseră să clipească.

— Katz, vreau să obţin de la Saporta o simplă informaţie. Nu am nimic cu el, nu-i reproşez nici activităţile sale ilegale, nici legăturile pe care le întreţine cu americanii. Numele lui mi-a fost dat de un om de legătură al lui Mickey Cohen. Spune-i lui Zino Saporta că vin din partea senatorului Lewis Monti...

O'Reilly nu se putu stăpâni şi-i scăpă o înjurătură, dar Tewp îl fulgeră cu privirea şi-i ordonă să-l reaşeze pe Katz pe podeaua de beton.

— Dacă mă faceţi să ies de aici pot transmite mesajul, acceptă în cele din urmă Nathan Katz după o clipă de tăcere, de intensă chibzuire.

în calota craniană a administratorului unui tripou mediocru se stârnise o furtună. Undeva, într-o zonă încă neprecizată a cortexului său, se furişase convingerea că cei doi englezi îi puseseră în mână o carte interesantă, pe care putea s-o pună în joc, în vederea evoluţiei sale în organigrama extrem de complicată şi de criptică a *familiei* Saporta.

— Din moment ce judecaţi raţional, vă garantez că veţi ajunge la căminul dumneavoastră în mai puţin de o oră, domnule Katz, îi spuse Tewp, deschizând larg uşa vorbitorului şi cerându-le paznicilor să scoată cătuşele prizonierului.

— Atunci dacă aşa vi-i vorba, domnule colonel, printre relaţiile dumneavoastră se află Mickey Cohen şi un senator american? Aţi fi putut să mi-o spuneţi şi să vă folosiţi de aceşti oameni de legătură ceva mai devreme, nu? mârâi O'Reilly îndată ce se instală la volanul Buick-ului, părăsind închisoarea.

— Lucrurile nu se petrec întotdeauna după voia noastră, domnule căpitan O'Reilly. II cunosc puţin pe senatorul Monti, e adevărat. Cohen, e altceva. Nu auzisem niciodată vorbindu-se de el, până acum, de curând. Evenimentele îşi urmează propriul lor ritm, după cât se pare... Fiinţele şi lucrurile se fac cunoscute la timpul lor. Numai la timpul lor...

O'Reilly oftă adânc şi-şi scoase chipiul ca să se scarpine pe cap, mânios. Tuns foarte scurt, părul său rămăsese un puf blond-roşcat care nu izbutea să ascundă pielea albicioasă a craniului.

— Cu tot respectul pe care vi-l datorez, domnule colonel, păstraţi-vă frazele pompoase! În ceea ce mă priveşte, de acum înainte mă voi mulţumi cu bucuriile simple.

— Bucuriile simple? Care, de exemplu?

— Ei bine, cea de a fi pus capăt interogatoriului. De la distanţă Katz dădea impresia că e un sac de oase, dar credeţi-mă pe cuvânt, era al naibii de greu. începusem să obosesc mişcându-l într-o parte şi în alta, ca pe o cădelniţă!

Tewp şi O'Reilly se despărţiră în seara aceea în holul hotelului King David, căpitanul îndreptându-se spre aripa ocupată de statul major, în timp ce Tewp luă ascensorul ca să ajungă la camera sa de la etajul cinci. Rămas singur, colonelul se dezbrăcă, acoperi cu grijă toate oglinzile din baie, cu ajutorul unor prosoape întinse, îşi desfăcu proteza, o dezinfectă cu alcool şi o

puse într-un etui. Lăsă să curgă apă caldă, făcu o baie fierbinte şi, cu toate luminile stinse, sesizând doar liniştea molcomă a hotelului, adormi încetişor,

*

Succesor al lordului Gart, lord Cunningham, spre deosebire de predecesorul său, nu-şi făcea niciun scrupul în privinţa aplicării manierei forte. înaltul comisar răspunse zbaterilor Irgun-ului - care acţiona cu energia disperării la loviturile date de operaţiunea Agatha - printr-o nouă detaşare de trupe şi măsuri mult mai aspre, de percheziţii şi razii. Trei vase de război blocaseră portul Haifa, în timp ce altele ancorau la câteva ancabluri de coastele Tel-Avivului, astfel încât Ierusalimul să fie încolţit din mai multe părţi, ţintă uşor de atins de bateriile grele ale navelor. Această a doua bază militară impulsiona armata britanică, izbutind în câteva zile să pună capăt activităţilor rebele ale ultimilor combatanţi evrei, dornici de noi încăierări. încetul cu încetul situaţia s-a normalizat. Barajele au fost ridicate, patrulările, s-au rărit, şi viaţa şi-a reluat un curs mai paşnic. Bineînţeles, cele două săptămâni de Lege Marţială nu reglementaseră problema constituirii vetrei naţionale evreieşti în Palestina, dar plaga purulentă a terorismului Irgun-ului fusese, după cât de pare, cauterizată. Cu puţin timp înainte de jumătatea lunii iulie 1946, oraşul sfânt al evreilor, creştinilor şi musulmanilor recăpătă ritmul unei metropole provinciale.

Nu fusese uitat niciun punct din înţelegerea stabilită între Nathan Katz şi colonelul David Tewp. Prin intermediul cuiva, licheaua ţinuse să-i comunice englezului că Saporta se afla la Beirut, cu afaceri, când se decretase, în seara de 28 iunie, închiderea frontierelor, dar ştia din sursă sigură că mafiotul se va întoarce la

Ierusalim îndată ce se va restabili libera circulaţie a persoanelor. Nu mai era decât o problemă de zile... Tewp nu avea niciun motiv să-l creadă. Totuşi, s-a hotărât să-i acorde încredere şi faptele s-au dovedit că avusese dreptate. Pe 25 iulie, dimineaţa, devreme, nemernicul se prezentă la recepţia hotelului King David şi ceru să-l vadă pe colonel.

— Cunoaşteţi bine Ierusalimul, domnule? întrebă Katz jovial.

— Puţin şi prost. De ce mă întrebaţi?

— Pentru că am primit misiunea din partea cui ştiţi, de a vă face un program turistic. Luaţi o încălţăminte comodă, pentru că astăzi vom avea mult de mers.

Tewp îi făcu semn că e pregătit să-l însoţească pe Katz acolo unde acesta avea chef sau ordin să-l ducă. Pe jos, cei doi bărbaţi părăsiră împrejurimile hotelului şi se îndreptară spre centrul oraşului. Katz, foarte degajat, cu mâinile în buzunarele hainei sale groase, impunea ritmul de mers. Tewp îl urmărea cu coada ochiului. Proeminenţa unui Colt 45 deforma vădit şalele acestei caiafe. Aproximativ treizeci de minute merseră tăcuţi, apropiindu-se de muntele Templului, unde se desluşea ca un far mat cupola de aramă coclită a Domului Stâncii. Ierusalimul nu era un oraş ca celelalte, Tewp o ştia prea bine. Era un loc unic în lume, un loc în care fiecare piatră fusese martora istoriei celor trei monoteisme. Un oraş care ar fi putut constitui un liman de pace, de linişte pentru toţi oamenii care credeau într-un singur Dumnezeu, dar care nu fusese, în decursul mileniilor, decât un loc în care sfâşierea şi ura domniseră neîncetat.

— Vă place acest oraş, domnule englez? Corespunde imaginii pe care vi-o făceaţi înainte de a debarca în

Palestina? vru să ştie brusc Nathan Katz, în momentul în care ajunseră într-o piaţetă umbrită, în care se auzea susurul unei fântâni.

— Nu-mi făcusem nicio idee preconcepută, domnule Katz. E un oraş minunat... Fără doar şi poate. Dar comentariul meu se opreşte aici.

Răspunsul acesta morocănos stârni râsul răutăcios al ghidului.

— Este imposibil ca cineva să nu aibă în mod aprioric o idee despre Ierusalim, dacă este cât de cât creştin. Dumneavoastră sunteţi, nu-i aşa?

Tewp rămăsese fără grai, nu pentru faptul că refuza să satisfacă vădita curiozitate a lui Katz, ci pentru că simţea că nu putea da un răspuns sincer. Creştin, sigur că fusese, din uzanţă mai mult decât din convingere, odinioară. înainte de a sosi în India. Acum, prefera să alunge din gândurile sale orice referire la religie.

— Veniţi! Să ne oprim o clipă la umbra acestor migdali, dacă sunteţi de acord. Acolo, unde se află acea cafenea mică. La ora asta nu ne va deranja nimeni...

Nathan Katz o luă înaintea ofiţerului, trase un scaun de fier şi se aşeză încrucişând braţele pe tăblia unei mese marchetate în stil oriental. Tewp luă şi el loc, fără să manifeste vreo contrarietate, conştient că este o jucărie la cheremul acestui bărbat scund. în pragul uşii deschise în faţada casei se ivi un bărbat cu turban şi şalvari, care veni să-i întrebe, în limba arabă, ce doreau să bea. Katz îi răspunse în aceeaşi limbă, pe care părea s-o vorbească fluent.

— Ştiu ce gândiţi, domnule colonel. Vi se pare ciudat că eu evreu european, instalat aici doar de zece ani, deci un colonist, îndrăznesc să mă plimb netulburat în cartierele musulmane ale acestui oraş. Nu înţelegeţi

nici faptul că eu vorbesc araba şi că sunt primit fără ostilitate.

— E adevărat. Asta mă surprinde. Credeam că arabii şi evreii rămân în zonele lor rezervate şi sunt gata să pună mâna pe cuţit dacă se întâlnesc.

Pentru prima oară Nathan Katz zâmbi larg, aproape amical. Tewp remarcă lipsa unui canin.

— Am depăşit stadiul armelor albe, domnule ofiţer. Dumneavoastră înşivă aţi putut constata în cursul săptămânilor trecute că noi, semiţii, suntem oameni moderni: ştim să ne măcelărim cu cele mai bune creaţii ale armamentului industrial... Lăsând deoparte gluma de prost gust, să nu îi luaţi drept nişte idioţi, nici pe evrei, nici pe arabii din Palestina. Masacrele sunt acţiunea unei minorităţi, la ei şi la noi. Oameni întărâtaţi. Cred că majoritatea coloniştilor şi a băştinaşilor ar fi gata să se înţeleagă, aşa cum ştiu să acţioneze oamenii simpli pe care nu-i poluează un exces de politică. Eu fac parte dintre aceşti oameni simpli. Ca omul de la cafenea... El o ştie. Mai mult: el o simte. De aceea mă lasă în pace.

— Dar nu eşti un artizan obişnuit, Katz. Nu eşti nici profesor, nici infirmier. Eşti un gangster! Porţi o armă. Oamenii simpli despre care vorbeşti nu au astfel de deprinderi...

— Vă înşelaţi, domnule colonel. Sunteţi un om plin de *a priori*, ca majoritatea europenilor. Sunt un bandit, e adevărat. Un mic ticălos care profită de situaţia tulbure ca să câştige bani cu uşurinţă, ţinând un tripou prăpădit unde oamenii paşnici din cartierul meu vin să-şi joace leafa pe o săptămână. Dar asta-i viaţa! Nu aveţi ce-i face. Fac parte din universul acestor oameni mărunţi, neînsemnaţi. Personific umbra lor necesară. E o umbră mică, o umbră uşor ameninţătoare, care le seamănă.

Nu e o umbră smintită, cu dorinţa aprigă de $ răsturna ordinea lucrurilor. Tâlharii vor exista totdeauna, pentru că sunt mai puţin periculoşi decât idealiştii. Ei nu vor să schimbe lumea. Vor doar să profite de ea!

Katz revela o personalitate care-l surprindea pe Tewp. Zbătându-se, atârnat de braţele căpitanului O'Reilly, omul lui Saporta i se înfăţişase ca o fiinţă slabă, fără caracter şi desigur fără cultură. Dar aici, stând la masă în acest loc tihnit, Katz dădea dovadă de o profunzime a gândirii, de care englezul, aprioric, nu-l crezuse capabil.

— Şi oamenii care fac parte din Irgun? La ce se rezumă părerea dumitale despre ei? se încumetă să întrebe omul din MI6, în timp ce chelnerul aducea pe o tavă de aramă bătută două pahare de ceai aromat cu boabe de cardamon.

— Irgun-ul? Oamenii aceştia se bucură de o susţinere extrem de puternică. Sunt integri, leali, manipulaţi de oameni care trag sforile din umbră şi se cred îndreptăţiţi să dispună de ei, îndată ce şi-au îndeplinit sarcina. Cu toate acestea, ei vor câştiga în cele din urmă. Acum ei fac o muncă murdară, dar peste zece ani toate aceste lucruri vor fi date uitării. Războiul lor se va sfârşi, victoria va fi a lor. Foarte curând, aici va fi creat un nou stat, domnule. Liber. Primul după nouăsprezece secole. Hrănit cu sângele vărsat de teroriştii de la Irgun. Vor deveni personaje politice de prim rang. În prezent, sunt trataţi drept ucigaşi, în viitor vor fi primiţi ca şefi de stat la una din ambasadele dumneavoastră. Prevăd că aşa va fi.

Tewp luă paharul de ceai şi-l duse la buze, ca să-l bea încet, cu înghiţituri mici. Prin faţa lui se perinda tot mai multă lume: femei palestiniene întorcându-se de la piaţă, bărbaţi în costum occidental a căror naţionalitate

nu putea fi precizată, după cum nu se putea bănui ce îi preocupă, copii care se fugăreau, chiar şi un turist care se plimba, purtând un aparat de fotografiat în bandulieră.

— Şi Saporta? Care-i rolul lui în acest război?.

— Saporta joacă pe toate fronturile. De mult. Indiferent de felul în care vor evolua evenimentele, el va fi unul dintre cei care vor avea cel mai mult de câştigat. E un bărbat foarte inteligent, veţi vedea, mult mai inteligent decât mine. Nu mai e nimic de adăugat.

Katz se ridică, aruncă pe masă câteva monede şi arătă cu mâna direcţia pe care să o ia. Tewp îl urmă fără a scoate un cuvânt, cu ochii plecaţi pentru că soarele ardea prea tare.

— Veniţi, spuse Katz, vă conduc la Zidul Plângerii, chiar un *goy'* ca dumneavoastră are dreptul să-l vadă, măcar odată în viaţă.

Cei doi bărbaţi porniră la drum, angajându-se pe străduţa îngustă până la poalele muntelui Templului, strecurându-se printre tejghelele pieţei arabe, dând la o parte găinile care ciuguleau boabele sălbatice crescute între resturile caldarâmului, Katz ţipând la puştii arabi care încercau să se agaţe de uniforma lui Tewp, ca să cerşească un ban... Ajunseră pe esplanada care se întindea în faţa Zidului Plângerii. Bărbaţi purtând pălărie, îmbrăcaţi cu redingote negre, având perciuni lungi, îşi legănau torsul, cu mişcări iuţi, sacadate, în faţa enormelor moloane fisurate. Soldaţii britanici, în şort, cu şosete lungi şi căşti grele, se străduiau să patruleze în tăcere, fără a le da atenţie. Privirile furişe ale acestor tineri veniţi din nord se îndreptau spre aceste persoane aparţinând altor vremuri; tot ce vedeau li se părea de neînţeles. Katz căuta

Goy- creştin, în limba ebraică (n.trad.).

umbra ultimei case înainte de a ajunge la esplanadă şi se lipi de perete, cu un picior îndoit sub coapsă.

— Ştiţi prin ce diferă religia evreilor de oricare alta, domnule colonel Tewp? Prin ce anume este considerată matricea a tot ce există?

— Ei bine, aş spune... pentru că e primul monoteism la scară mare, desigur. Yahve, Dumnezeul vostru este întâiul, Atotfăcătorul, Preexistent El este Cel care a dat viaţă omului şi care i-a dat drept misiune să stăpânească pământul. Yahve este Dumnezeul Istorie. Cred că astfel diferă radical de anticele divinităţi păgâne, care nu erau altceva decât zei cu funcţii specifice, vizând viaţa de zi cu zi şi perpetuarea unui echilibru. Yahve este Dumnezeul unui program, al unui plan care trebuie tradus în practică.

Katz fluieră admirativ.

— Mă impresionaţi în mod deosebit, domnule militar. De obicei goy sunt departe de a fi atât de remarcabil informaţi. Pariez că aţi urmat seminarul teologic înainte de a vă înrola în armată. Greşesc? Aşa a fost?

— Nu. Doar că am citit mult o bună parte a vieţii mele.

— Avem deci un punct comun. Şi eu am citit mult. Şi am văzut, de asemenea, multe. Să ştiţi că sunt un om evlavios. Aproape tot atât de evlavios ca aceşti monahi care vin zilnic să se legene, mişcându-se de pe un picior pe altul, lângă ultimele vestigii ale Templului nostru... Da, da, ştiu, asta poate să vă facă să râdeţi, dar este purul adevăr. Când te naşti evreu ştii că aparţii unui popor de preoţi. Poporul Ales, datorită căruia omenirea a intrat în Istorie...

— în momentul de faţă nu mă preocupă Istoria. Doar Saporta. Când îl voi întâlni, în sfârşit?

— Răbdare, prietene. Se lucrează. De ce credeţi că de azi dimineaţă vă plimb prin tot oraşul?... Nu răspundeţi? Vă plimb pentru că Saporta vrea să vă vadă, să vă studieze, înainte de a lua hotărârea că merită osteneala să vă acorde o parte din timpul său. I-am vorbit despre dumneavoastră, un ofiţer britanic care dispune de puterea de a scoate din închisoare pe oricine, în mai puţin de o oră. Un om ciudat. Un om cu puteri discreţionare. Saporta e interesat. Saporta e curios... Dar are şi rezerve faţă de dumneavoastră. Vrea mai întâi să-şi formeze o părere de la distanţă.

— De la distanţă? Vrei să spui că ne observă chiar în clipa asta?

— Din spatele unei ferestre, poate. Nu ştiu nimic în această privinţă. Poate că stă într-o maşină staţionată undeva. Poate îl Vom întâlni mai târziu, când ne vom continua drumul. Poate că aşteaptă în ultima sală a cafenelei din piaţa cu migdali... Nu ştiu. Eu am de urmat un itinerar şi de respectat un orar, pentru că nu sunt decât un executor.

îşi întinse încheietura mâinii, ca să se uite la ceas.

— De altfel, am întârziat puţin. Veniţi, plecăm de la Templu...

Evitând mereu străzile modeme, gudronate, luminate şi renovate de englezi, cu maşini de excavat-încărcat, Katz îl conduse pe Tewp în vechiul cartier al fabricării săpunului, aproape de zidul de împrejmuire dinspre sud.

Fabricarea săpunului, odinioară una din marile specialităţi ale oraşului aflat sub administraţie otomană, nu mai e asigurată, în ziua de azi, decât de câţiva artizani izolaţi. Alep, oraşul sirian rival, s-a mecanizat mai repede, minând într-o generaţie marile fabrici din care

au mai rămas clădirile pustii şi bazinele secate. De-a lungul unui teren în paragină, situat între două clădiri părăsite, Katz se opri brusc.

— Aici e ceva interesant, spuse el îndreptându-şi degetul arătător spre un parapet din cărămizi galbene, înălţat în mijlocul terenului viran.

Cei doi bărbaţi se apropiară, paşii lor ridicând un praf de culoarea cenuşii; pe urmă Katz depărtă ierburile sălbatice care creşteau la întâmplare, în faţa micului zid.

— Priviţi, domnule Tewp. Vedeţi aceste urme brune pe piatră? Ştiţi ce este?

Colonelul răspunse „nu” dând din cap.

— Este sângele lui Abel, trădat de fratele său. Aici, acum patru ani, în februarie 1942, membrii grupului Stern şi ai Bne ha Biryonim, adepţi ai luptei pe viaţă şi pe moarte împotriva englezilor, au fost executaţi de Haganah, care era un fel de armată paralelă evreiască, colaboratoare a ocupanţilor, tolerată de britanici încă de la începutul mandatului lor. Patrioţii au murit fluturând Cartea Sicarilor[1], un manual de terorism scris de unul de-al lor, Abba Hahimer, dedicat lui Charlotte Corday, ucigaşa lui Marat, precum şi lui Fanny Kaplan, care a tras asupra lui Lenin, în 1918...

— De ce îmi povesteşti toate astea, Katz? întrebă Tewp.

— Ca să înţelegeţi că Dumnezeul nostru din Istorie este un Dumnezeu greu de înţeles, crud, căruia îi plac paradoxurile, răsturnările de situaţie, tainele... Uneori îi place să vadă cum se sfâşie copiii lui preferaţi... Dar cum am putea să-i purtăm pică, cine suntem ca să fim în măsură să-L judecăm?

Sicari - ucigaşi plătiţi (n. trad.)

*

Tewp îl urmase pe Katz cu docilitate până în clipa în care, spre mijlocul după-amiezii l-a adus din nou în faţa intrării de la hotelul King David.

— Asta e, vă las aici, domnule colonel. N-aţi remarcat nimic, dar eu ştiu că aţi fost văzut de Saporta. Până mâine va lua o hotărâre. Dacă este de acord să vă primească, vă voi informa cu privire la modalităţile acestei întrevederi. Mai cu seamă, nu ieşiţi din hotel înainte de a vă da de veste...

încă o dată Tewp era nevoit să se resemneze. îl lăsă pe Katz să plece, fără să încerce să-l urmărească sau să-l ameninţe. Ştia că timpul trebuia să-şi facă lucrarea, iar firul pe care i-l întinsese senatorul Lewis Monti, de partea cealaltă a Atlanticului, era subţire şi fragil. Cel mai mic semn de nerăbdare putea să-l rupă. Tewp refuza să-şi asume riscul. Zdrobit de oboseală, după o zi întreagă de mers pe jos, cu limba umflată de căldura verii palestiniene, împinse uşa barului şi se aşeză într-un fotoliu încăpător. La ora aceea, barul nu prea avea clienţi. Un chelner ştergea alene nişte pahare, în spatele tejghelei, ascultând buletinul de ştiri oficial, difuzat de un aparat de radio greoi, aşezat pe o etajeră în spatele lui. De la locul în care se afla, Tewp percepea slab murmurul neclar al spicherului, dar desluşea, totuşi, tonul exagerat de dramatic, aproape bulversat. Văzu că barmanul îşi lăsă lucrul ca să-şi lipească urechea de difuzorul aparatului. Când buletinul luă sfârşit, fiind înlocuit de o melodie oarecare, chelnerul veni să ia comanda.

— Ce se întâmplă? Veşti proaste? întrebă Tewp.

— Doi sergenţi britanici au fost răpiţi în dimineaţa asta de către Irgun, domnule. Teroriştii ameninţă că-i

vor ucide, dacă prizonierii făcuţi în cursul operaţiunii Agatha nu vor fi eliberaţi imediat. Ce părere aveţi? E groaznic, nu-i aşa?

Tewp aprobă cu o mişcare a capului, resemnat, îşi bău paharul şi, fără să mai zăbovească, luă ascensorul până la etajul cinci. Când vârî cheia în broască, fu foarte puţin surprins să constate că floarea cheii intră prea uşor în broască. Descuiată, uşa camerei sale se deschise aproape de la sine, cu un scârţâit sinistru. Tewp intră, pregătit să descopere ce se întâmplase. Nu-şi luase nici măcar precauţia de a scoate din teacă vechiul Webley care-i atârna la şold, revolverul greu pentru exercitarea funcţiei, pe care*l primise cu zece ani în urmă din mâinile sergentului armurier al MI 6. Pentru moment, era inutil. Nimeni nu atenta încă la viaţa sa. în lipsa sa se făcuse o percheziţie în toată regula. Nu se punea problema cum pătrunseseră în apartamentul său. A forţa broasca unei camere de hotel, el era cel mai în măsură s-o spună, era la îndemâna primului venit. El însuşi o făcuse, când sosise în India, având drept misiune supravegherea agentului special, Ostara Keller. Adevărata problemă nu era „cum”, ci „cine”? Comanditarul în spatele executanţilor... Zino Saporta, evident, putea fi primul suspect. Mafiotul ştia că Tewp va lipsi o bună parte a zilei. Prudent, atât din cauza profesiei, cât şi a firii lui, nu-şi făcuse scrupule ca să dea dispoziţie de a percheziţiona temeinic spaţiul ocupat de bărbatul cu nasul de piele. Tewp nu-şi pierdu vremea cu verificarea sumei mari de bani lichizi - lire sterline, dolari americani, franci francezi - pe care o transporta în fundul dublu al genţii sale de călătorie. Nu se opri nici să constate dacă anumite dosare dispăruseră. Nu. Ce-l interesa mai presus de orice era conţinutul unei cutiuţe

dreptunghiulare, din lemn tare, pe care avusese precauţia s-o ascundă, desprinzând o placă de faianţă din baie şi săpând cu cuţitul o scobitură în cărămidă. Cu febrilitate, cu ritmul cardiac accelerat de îngrijorare, englezul sări peste teancul de haine împrăştiate şi intră în baie. Sparte de pardoseala cu plăci de marmură, sticlele cu produse pentru bărbierit răspândeau un miros lăptos, respingător şi făceau podeaua alunecoasă. Tewp se apropie de perete şi răzui rostul fals pe care-l făcuse cu pastă de dinţi. Placa se desprinse. în spatele ei, cofretul era încă acolo. Cu un oftat de uşurare dar cu mâna tremurândă, Tewp îl scoase şi-l deschise. înăuntru, aliniate frumos, în lăcaşul lor de serj negru, stăteau cinci fiole şi o seringă lungă, medicală... în timp ce închidea cu grijă ascunzătoarea, sună telefonul din cameră. El recunoscu vocea lui Nathan Katz, răsunând în receptor.

— Lucrurile se precipită, domnule colonel. Pentru dumneavoastră, decurg bine... Domnul Saporta vă transmite că vă aşteaptă în seara aceasta, la cafeneaua ad-Dihwân. La miezul nopţii. Să fiţi punctual pentru că nu vi se va oferi al doilea prilej...

Cafeneaua ad-Dihwân, miezul nopţii

Căpitanul O'Reilly se încăpăţâna să-l refuze pe David Tewp care-l rugase să-l însoţească până la cafeneaua ad-Dihwân.

— Cu tot respectul pe care vi-l datorez, domnule colonel, a început să mi se acrească de toate problemele pe care ie aveţi de rezolvat! E adevărat că-mi place şi mie, din când în când, să plutesc în ape tulburi, dar lucrul acesta întrece măsura! Aţi vrut să vi-l găsesc pe Hezner? Am avut acces, în secret, la fişierele Oficiului de imigraţie. Aţi vrut să vă înlesnesc o întâlnire cu Saporta? I-am scuturat cojocul lui Katz, ca să vă ajute. Şi ce mi-au adus toate astea, până acum? Nimic! Nimic, în ciuda promisiunilor dumneavoastră, frumoase dar înşelătoare. Şi acum îmi cereţi să-mi sacrific seara asta liberă, ca s-o fac pe dădaca, să vă însoţesc la spelunca aia, şi eu să fiu de acord? Nu, nu, şi nu!

Bătând cu pumnul în masă, ca să accentueze cele spuse, O'Reilly voia să fie înţeles, pentru că intenţiona să pună capăt, chiar din seara aceea, incidentului numit David Norman Tewp.

— Şi nici nu-mi stă capul la aşa ceva! continuă el. Aţi auzit buletinul de ştiri? Sunteţi la curent cu răpirea sergenţilor Paice şi Martin, reţinuţi ca ostatici? Eu îi

cunosc, închipuiţi-vă! Nu sunt nişte anonimi pentru mine, nişte nume fără chip, cum îi percepeţi dumneavoastră. Mergeam împreună uneori, ne cheltuiam solda la fetele de la bordel sau trăgeam o băută cu arak, la baruri... Sunt ţipi de treabă şi bestiile alea de asasini îi vor ucide! Mâine poate îmi va veni rândul mie. Sau dumneavoastră! Mai cu seamă dacă faceţi prostia de a vă duce să vă aruncaţi direct în gura lupului!

Ţinând seama de surescitarea nervoasă a irlandezului, Tewp socoti că e mai înţelept să nu mai insiste. Zâmbind înţelegător, îl bătu pe umăr pe O'Reilly înainte de a-i întinde un plic pe care-l scosese din buzunarul interior al hainei.

— Drept compensaţie pentru timpul pe care mi l-aţi acordat şi pentru strădaniile dumneavoastră, domnule căpitan. Vă mulţumesc din tot sufletul pentru sprijinul dumneavoastră. Fără dumneavoastră, nu aş fi putut să-mi urmez calea...

O'Reilly, luat prin surprindere, vârî plicul în cămaşă, fără a rosti un cuvânt, dar sângele i se urcă în obraji şi începu să se mişte de pe un picior pe altul, ca un copil fâstâcit.

— Nu e raţional ce faceţi, domnule colonel. Saporta are o reputaţie îngrozitoare, e capabil de orice. Dacă rostiţi un cuvânt care-i displace, puteţi să vă aşteptaţi la pierderea unui lucru mult mai preţios decât nasul dumneavoastră! Oh! Doamne Dumnezeule!

Căpitanul îşi astupă gura cu mâna, conştient că spusese o enormitate. Dar Tewp nu se simţea şocat. Dimpotrivă. Cunoştea prea bine genul de sentimente pe care-l provoca diformitatea sa: curiozitate, dezgust, batjocură, fascinaţie morbidă... De sute de ori le constatase în privirile celor întâlniţi întâmplător pe străzile tuturor oraşelor străbătute.

de când fusese rănit. Remarca lui O'Reilly, făcută fără răutate, nu avea nicio însemnătate.

— Nu vă muşcaţi buzele, domnule căpitan. Ştiu ce aţi vrut să spuneţi... Nu vă simţiţi obligat, din cauza aceasta, să vă răzgândiţi. îl voi întâlni pe Saporta singur. Orice s-ar întâmpla, va fi mai bine...

Singur, aşadar, Tewp ieşi din hotelul King David către ora unsprezece seara, chemă un taxi care-l duse la o distanţă de vreo sută de yarzi de cafeneaua ad-Dihwân. Şoferul, un arab de vreo patruzeci de ani, îl lămuri, într-o engleză strălucită că, şi în cazul în care ar primi un bacşiş foarte mare, nu s-ar apropia de localul acela. Pe o hârtie îngălbenită, schiţă vag cu creionul planul cartierului pe care desenă săgeţi astfel încât Tewp să nu se rătăcească. După aceea, îl lăsă pe englez să coboare şi demara cu toată viteza în marşarier, claxonând continuu, ca să-i alunge pe trecătorii care mergeau pe şosea. Când maşina a dispărut din câmpul său vizual, agentul din MI6 a văzut că rămăsese singurul occidental în mijlocul unei mulţimi de colonişti noctambuli. Profitând de răcoarea nopţii, stând în pragul casei, bătrânii discutau cu înflăcărare cu vecinii din faţă şi trebuiau să ţipe ca să se poată auzi, de pe un trotuar pe celălalt. Strecurându-se printre picioarele bătrânilor, copiii se fugăreau, învârtind deasupra capului puşti de lemn, iar mamele lor, femei austere cu bluze negre, îi supravegheau cu coada ochiului, în timp ce îşi vedeau de treabă, ocupate cu vreun lucru de mână sau cu curăţatul legumelor. Primul lucru care-l frapă pe Tewp fu lipsa bărbaţilor în puterea vârstei. Al doilea lucru care-l miră fu lipsa de interes pe care i-o arătară locuitorii cartierului, care nu-l învredniciră nici măcar cu o privire. Parcă ar fi fost transparent şi când şi-a dat seama că nimeni nu-l băga în seamă, fu surprins de o

bucurie fără margini, simplă şi curată, de care nu mai avusese parte din ziua în care medicii spitalului militar, secţia chirurgie plastică, îi mărturisiseră neputinţa lor de a-i reconstitui faţa. Actualul şoc fu atât de mare încât i se urcă sângele la cap şi-l cuprinse ameţeala. Faptul că aceşti oameni, aceşti civili, îl dispreţuiau şi-l ignorau în mod deliberat sub pretextul că purta o uniformă engleză i se părea neîndoielnic. Dar faptul că acest dispreţ, în loc să-l jignească, îi aducea, dimpotrivă, o undă de libertate şi de bunăstare, reprezenta ceva cu totul neaşteptat.

Nemişcat, aşteptă puţin ca să-şi revină din ameţeală? pe urmă, ca să se amuze şi mai cu seamă de plăcere, luă hotărârea de a merge încet, bucurându-se de fiecare pas, savurând minunata senzaţie a unui anonimat pe care i-l confereau, în mod miraculos, dramele politice care măcinau Palestina. Verificând direcţia pe care o luase cu ajutorul planului desenat în grabă de şoferul de taxi, David Tewp ajunse aproape de cafeneaua ad-Dihwân cu nouă minute înainte de miezul nopţii. Un neon galben pâlpâia deasupra intrării acestei spelunci de cartier. Doi tineri evrei, cu părul bucla! şi pielea foarte albă fumau şi discutau pe trotuar. îndată ce au remarcat silueta colonelului care se apropia, şi-au stins ţigările şi s-au întors spre el.

Tewp veni în întâmpinarea lor, cu calmul omului care ştia că e aşteptat. Cerberii nici măcar nu şi-au dat osteneala să-i verifice identitatea. Cel mai înalt bătu o dată, scurt, în poartă, în centrul căreia se deschise o lucarnă. Două fraze în ebraică au fost suficiente ca să se deschidă bârlogul, dând la iveală o scară dreaptă, strecurată între pereţii tapiţaţi cu catifea roşie, care se afunda în sol. Tewp coborî fără a întoarce capul, trecând - fără să-l vadă - aproape de individul care-i

deschisese poarta. Prinse într-o ghirlandă* lămpi mici vopsite grosolan cu roşu, răspândeau o lumină slabă, treptele se distingeau cu greu. Pe măsură ce cobora, se auzeau mai bine frânturi de conversaţie, râsete şi muzica unor instrumente muzicale cu coarde. Tewp trase o draperie groasă, neagră, şi pătrunse într-o sală boltită în care era un aer greu, de miros de tutun, parfumuri grele şi sudoare. Mişcându-se în semiobscuritate, forme omeneşti treceau foarte aproape de el, dar ochii lui care nu se obişnuiseră cu lumina difuză, nu reuşeau să le desluşească trăsăturile. Tewp făcu câţiva paşi înainte; localul era îngropat adânc, lâ vreo zece yarzi sub nivelul solului şi plafonul său jos era susţinut de coloane subţiri de piatră cu bordură de plăci de faianţă străveche. Flăcăruile portocalii ale unor rare lumânări aşezate pe mese alcătuiau tot eclerajul. Localul era o ciudată îmbinare de cafenea orientală tradiţională cu un club de metropolă occidentală. Din Orient, gheridoanele ortogonale, alcovurile încărcate cu perne, narghilele şi carafe de aramă, rânduite pe etajerele de lemn, sunetele ascuţite ale unei *rebaba,* pe coardele ciupite de un muzicant invizibil... Din Occident, bărbaţi şi femei cu haine modeme, bine croite, tejgheaua mare din fundul încăperii. Tewp remarcă o bancă liberă şi se aşeză. Un bărbat bine îmbrăcat, destul de tânăr şi cu părul ondulat cu măiestrie se îndreptă spre el.

— Aţi sosit mai devreme, cu câteva minute, murmură necunoscutul într-o engleză fără accent. Nu e prea bine. Domnul Saporta apreciază punctualitatea... Eu sunt unul dintre secretarii săi. Mă numesc Dov Chevat.

Chevat îi întinse mâna lui Tewp care şovăi o clipă înainte de a i-o strânge. Amândoi şi-au strâns mâinile fără căldură. Chevat avea ochii negri umbriţi de gene

lungi. La încheieturile mâinilor străluceau butoni de manşetă bătători la ochi iar în nodul de la cravată era înfiptă o perlă mare, albă. Tewp îi dădea cel mult treizeci de ani. Tânărul scoase din buzunar tabachera şi i-o întinse lui Tewp, care refuză cu un gest ţigara oferită. Secretarul îşi aprinse bricheta şi-i făcu semn colonelului să mai aibă răbdare câteva clipe. Se duse Ia bar de unde se întoarse cu două pahare cu băutură tare.

— Beţi spuse el. Domnul Saporta trebuie să sosească. Nu ar fi mulţumit dacă ar şti că nu v-am oferit nimic...

Tewp nu obişnuia să bea băuturi tari; nu-i plăcuseră niciodată. Nu se atinsese de scotch-ul său pentru că nu-i plăcea dar şi pentru că era circumspect. Chevat îl sorbi pe al său dintr-o înghiţitură; în acel moment umbra unei persoane masive se apropie de ei. Secretarul puse paharul pe masă, se ridică şi se duse să aducă un fotoliu pentru patronul său.

— Domnul Zino Saporta, preciză el, iar Tewp se strădui să se ridice în picioare, ca să-l salute pe stăpânul localului.

— Sunt încântat că am ocazia să vă întâlnesc, domnule colonel, începu Saporta. Cunoaşteţi formula: prietenii prietenilor prietenilor mei sunt prietenii mei...

Tewp zâmbi şi îşi încrucişă braţele pe piept. Din instinct îi displăcea să stea jos în cafeneaua aceasta, ad-Dihwân, care semăna cu o criptă. Din instinct îl dispreţuia pe Dov Chevat şi tot din instinct deja nu-l putea suferi pe Saporta, bărbatul acesta corpolent, încălţat cu mocasini galbeni, cu un costum albastru deschis prea strâmt, care fuma o enormă ţigară de foi răspândind un miros de cauciuc ars.

— Atunci, lămuriţi-mă puţin, care e dorinţa pe care

— Am pornit în căutarea unui bărbat, explică Tewp. Un bărbat despre care ştiu că se află la Ierusalim. E clandestin... fireşte, din punctul de vedere al administraţiei britanice. Numele lui este Ruben Hezner. Dacă mă ajutaţi să-l găsesc, cred că senatorul Monti îşi va exprima satisfacţia, mulţumindu-i lui Mickey Cohen, care, la rândul lui, vă va fi extrem de recunoscător. E un lanţ de interese din care toţi pot trage foloase...

— Monti? Luigi «Lewis» Monti? Chiar despre el vorbiţi?

Tewp încuviinţă.

— Atunci o cunoaşteţi pe licheaua asta bătrână! Ce carieră a făcut omul ăsta, incredibil, nu-i aşa? De la *Hell's Kitchen* la senat! Trecând şi printr-o celulă de la Alcatraz, pe deasupra! Nu-i este dat orişicui să înceapă carierea în cel mai primejdios cartier din New York şi să şi-o încheie ca un politician influent în saloanele înaltei societăţi din Washington! Este foarte important pentru un mic păduchios de sicilian catolic! Deci lucraţi pentru el?

— Eu lucrez *cu* senatorul Monti. Nu *pentru* el. Să zicem că avem un ţel comun.

— Un ţel comun care se realizează cu contribuţia lui Ruben Hezner. Asta e?

— Astae.

— Interesant. Şi chiar începeţi să mă interesaţi foarte mult, domnule colonel! Mi-am dat seama imediat că nu sunteţi un britanic asemenea celorlalţi. Nu vă aflaţi aici ca să contracaraţi apariţia viitorului nostru Eretz Israel?

— Nu acesta este obiectivul meu.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Saporta, cu un

reprezintă ceea ce sunteţi în realitate... Sunteţi un independent. Un marginal. Un mercenar, poate... Sunt sigur că nu sunteţi mandatat de armata engleză pentru a face cercetări... Un agent oficial al MI6 nu ar acţiona ca dumneavoastră...

— A-l găsi pe Hezner e un lucru care vă stă în putinţă sau nu?

Saporta izbucni în râs şi se lăsă pe spate, făcând să scârţâie stinghiile fotoliului său.

— *An alter bakanter,* Rubén Hezner! E o veche cunoştinţă. L-am întâlnit cândva, după cum am întâlnit deja cel puţin o dată pe oamenii care se află aici, în Ierusalim. Nu există niciun colonist oficial, niciun imigrant clandestin căruia să nu-i strâng mâna într-ufiă din zile! în oraşul acesta suni la mine acasă, ŞfegHpt & las să intre pe cei care vreau eu, nu se face nimic fără permisiunea mea. îi am în palmă chiar şi pe cei de la Irgun, chiar şi pe veteranii de la Stern. Cât voi trăi, aşa va fi! *Farshtaist,* Tewp? înţelegi?

în colţul său, Dov Chevat se suci, îşi pipăi perla de la cravată cu vârful degetelor şi îşi drese glasul Inmute de a interveni în discuţie.

— Putem să intrăm în legătură cu bărbatul pe care-l căutaţi. E posibil, dar va cere timp. Noi nu-i supraveghem pe toţi. Pe urmă, Hezner e un tip care deţine un statut cu totul deosebit. Nu se supune întotdeauna ordinelor, e un îndărătnic. Nu vă putem garanta că va accepta.

— Chevat are dreptate, e un sfat înţelept, admise Saporta. Hezner nu e un *shlub,* un idiot pe care-l poţi manipula cum vrei! Şi nu l-am mai văzut de multă vreme. E posibil să pun mâna pe el, dar nu-l voi aduce cu forţa în faţa dumneavoastră. A-l îmbuna cere câtva timp. Dacă mi-aţi spune de ce îl căutaţi, asta

. m-ar impulsiona, fireşte, şi ar da mai multă greutate argumentelor mele...

— E o motivaţie de care veţi şti să vă dispensaţi, sunt sigur, răspunse englezul pe un ton în care se ghicea exasperarea.

Dov Chevat făcu ochii mari, iritat.

— Nu se vorbeşte aşa cu domnul Saporta! Mai eu seamă un goy!

— Lasă, Dov! Să zicem că în seara asta nu are nicio importanţă, spuse pe un ton conciliant mafiotul, punând uşor mâna pe cea a secretarului său. Nu vă formalizaţi de iritarea prietenului nostru, domnule colonel. Goy nu este chiar un cuvânt grosolan.

Saporta redeveni jovial, după câteva clipe de tăcere apăsătoare.

— Dar în fond, domnule colonel, aţi apreciat micul tur de oraş pe care vi l-a făcut şobolanul ăsta de Nathan Katz? Mi se pare că nu cunoşteaţi Ierusalimul. V-a spus cel puţin istoria acestui oraş?

— Am vorbit puţin despre asta, bineînţeles. Dar nimic precis.

— E o greşeală, remarcă Saporta în timp ce Dov îşi potrivea din nou ţinuta înainte de a comanda un alt rând de băuturi. îmi place istoria, domnule colonel. Nu are dreptate bătrânul NietzSche, care a scris că viitorul aparţine oamenilor cu memorie cuprinzătoare? E o frază foarte corectă, foarte lucidă. A avut probabil revelaţia acestui adevăr înainte de a deveni atât de nebun încât - îmbrăţişa până şi caii de pe străzile din Torino. Ce ştiţi deci despre istoria poporului evreu, domnule colonel?

Sesizaţi cine suntem? Nu am fost mereu rătăcitori... Nu i am uitat acest lucru... Tocmai pentru acest motiv ne I întoarcem azi în ţara profeţilor şi a regilor noştri.

— Nu mă aflu aici ca să asist la un curs, Saporta, îmi pare rău...

— Păcat, Tewp, pierdeţi o bună ocazie de a vă instrui. Sunt un expert. Colecţionez obiecte de artă... Ca Alexandru cel Mare, am o mare slăbiciune pentru antichităţi. Sunt un adevărat *archaiologos,* cum îl numeşte Filostrat pe maestrul său. Într-o bună zi am să vă arăt colecţia mea. Am piese unice. Unice!

— Ce facem cu Hezner? interveni David Tewp.

— Aşteptaţi să vă dau un semn. Hotelul King David e un loc confortabil unde timpul trece repede, dacă ştii să-ţi alegi anturajul. în legătură cu asta, am pregătit un cadou pentru dumneavoastră. Dov!

Chevat puse paharul gol pe masă şi, încercând să atragă atenţia unor siluete îngenuncheate într-un alcov apropiat, bătu din palme ca un prinţ barbar.

— Veniţi, porumbiţelor! Veniţi, nu vă fie teamă!

întinzându-şi picioarele lungi, două femei tinere,
în taior strâns pe corp, se apropiará, zâmbind lasciv. Părul lor des, negru, era strâns în cozi şi torsade care le încingeau fruntea ca o coroană.

— Priveşte, Tewp! *Shain vi di zibben veltenl* Frumoase ca cele şapte lumi! Pe prima o cheamă Bristen ««sâni» în idiş. înţelegi de ce. Fără să se ridice, Saporta întinse mâna ca să descheie doi nasturi ai bluzei, decoltând-o puţin ca să se dezvăluie un bust superb, captiv într-un corset de dantelă albă.

— Cealaltă este Gembeh — «gură mare». Şi în cazul ăsta e uşor de ghicit de ce i s-a dat acest nume!

Docilă, Gembeh se strădui să facă bot, ca să-şi pună în valoare buzele cărnoase.

— Vă aparţin! Amândouă reprezintă cadoul pe care vi-l face casa Saporta!

Tewp simţi că i se urcă sângele în obraji. Prostituatele erau foarte frumoase şi păreau sănătoase, dar nu se punea nicidecum problema de a se compromite cu ele.

— Le ofer acestor două domnişoare libertatea, drept compensaţie pentru timpul pe care erau obligate să-l piardă cu mine. Vă înşelaţi în privinţa mea, Saporta.

— Oh nu, domnule colonel Tewp! Ele vă plac, o simt. Tuturor bărbaţilor le plac femeile frumoase, e firesc să fie aşa. Cred că dumneavoastră nu vi se întâmplă prea des să nu aveţi nimic de plătit pentru o partidă de sex cu fetele nu-i aşa? Astea două sunt costisitoare. Mult prea costisitoare pentru solda obişnuită a unui ofiţer englez. Vi le ofer. Profitaţi de ocazie...

— V-am spus nu, Saporta!

— Haide, haide, nu mai fiţi aşa ţanţoş ca un cocoş!... Veţi vedea, amândouă sunt absolut cuşer! Condiţionate să vă ofere ce doriţi! După vechile reţete ale rabinilor. Foarte eficiente! Ce ziceţi? Tot nu? Păcat! Mie îmi rămâne să-l văd pe bruta asta de Dov cum profită de ele...

*

Tewp părăsi cafeneaua ad-Dihwân singur, în mai puţin de o jumătate de oră după ce schimbase primele cuvinte cu Zino Saporta. Pe străzi bătrânii abia îşi retrăseseră scaunele de pe trotuare, iar puştii îşi strecuraseră sub pat puştile de lemn. Ca în toate oraşele orientale, Ierusalimul se culca târziu. în picioare, sub firma luminată cu neon a speluncii, Tewp înghiţi o gură de aer proaspăt. Aerul închis, în care se amestecase nicotină cu parfumurile grele, îmbătătoare ale femeilor îi provocase o greaţă care-i umplea gura cu o salivă

Mergând pe străzile liniştite şi întunecate, se an- gajă, la întâmplare, pe o alee străjuită de ziduri înalte, deasupra cărora copacii frunzoşi îşi întindeau ramurile, care fremătau uşor la suflarea lină a vântului. Două privighetori cântau. Tufişurile de trandafiri înmiresmau aerul. Străduţa dădea într-o piaţă mărginită de case străvechi, cu două sau trei etaje. Nu se vedea nicio lumină, toţi locuitorii dormeau. Tewp se opri sub o arcadă şi privi o clipă cerul înstelat. Tâmplele îi zvâcneau dureros; respira cu greutate, nasul său de piele îl incomoda. Fără a mai face un efort de voinţă, mâinile sale desfacură nodul care fixa proteza. Colonelul aspiră adânc aerul nopţii, închise ochii ca să se lase în voia sentimentului de pace, de linişte şi de deplină mulţumire pe care i-l dăruia clipa aceea.

Sprijinindu-şi spatele de colonadă, se concentră ca să-şi relaxeze muşchii, unul după altul. Trupul i se destinse şi în mintea sa năvăliră vechi amintiri, cu sunete şi cu imagini pe care colonelul le alunga de obicei, tăinuindu-le în străfundurile memorie sale. Se revăzu, întorcându-se la Londra, la sfârşitul anului 1945, pentru prima oară, după zece ani. Capitala se schimbase mult. Câteva femei se plimbau, purtând pantaloni, ca bărbaţii. Ele conduceau autobuze, reglementau circulaţia la intersecţii, erau şoferi de taxi sau garajiste... La o distanţă de câteva sute de yarzi de Piccadilly, clădirile prăbuşite rămăseseră mărturia raidurilor germane, din vara anului 1944. Londra devenise un oraş străin pentru Tewp şi nici măcar nu încercase să ia legătura cu puţinii camarazi pe care-i apreciase şi a căror tovărăşie îi era plăcută, în timpul studiilor la facultatea de drept. Chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi ştiut de unde să-i ia. Poate muriseră, ucişi de vreun obuz la Dunkerque, de vreun glonte în Sumatra, de vreo grenadă în Normandia... De unde să ştie?

Tewp mersese de-a lungul Tamisei, apoi, aproape din întâmplare, ajunsese în faţa imobilului în stil victorian, unde locuia Leslie Colrow, profesorul care-l îndrăgise la universitate. II îndrăgise sau îi fusese milă, Tewp nu-şi dădea seama prea bine. La vremea aceea nu era decât un biet student amărât, din provincie, fără un ban, fără relaţii, ajuns acolo doar prin munca şi inteligenţa sa, pe băncile facultăţii de drept din Londra... Colrow îl sprijinise şi îl sfătuise. Datorită lui, Tewp trecuse mai mult decât mulţumitor câteva examene dificile, în care chiar fii lorzilor eşuau deseori. Dar David Norman Tewp, născut la Brighton, chiar laureat, nu era cunoscut de nimeni. Nu se putea folosi de aicio relaţie influentă, nu putea avea niciun contact serioas. Atunci Colrow deschisese pentru el uşile de la MI6. ..

— Ştiu că nu e cariera visată de tine, David, îi spusese fostul avocat. Dar serviciile de informaţii militare nu reprezintă un post fără viitor, aşa cum îţi închipui. Dimpotrivă, este o oportunitate extraordinară pentru tine. în câţiva ani vei avea o experienţă formidabilă şi toate marile birouri de jurişti din Londra se vor bate ca să câştige colaborarea ta... David, îţi vei croi propriul drum în viaţă. Ai încredere...

Drept prieteni binevoitori care să-i sprijine aspiraţiile, Tewp nu întâlnise la MI6 decât superiori obscuri, neînsemnaţi sau plini de importanţă, pe care nu-i preocupa câtuşi de puţin viitorul acestui tânăr civil căruia i se atribuise o uniformă şi un grad de convenienţă. După câteva săptămâni de muncă de rutină, proaspătul locotenent Tewp primise ordinul de a se îmbarca pe un vapor cu destinaţia Bengal, o ţară îndepărtată pe care nu o cunoştea şi mai cu seamă nu voia s-o cunoască... Tewp nu a aflat niciodată dacă profesorul

Colrow fusese pus la curent cu întorsătura stranie pe care o luase existenţa sa. Se gândise de mai multe ori să-i scrie, să-l roage să intervină ca să se întoarcă în metropolă, dar evenimentele se precipitaseră, viaţa sa fusese transformată atât de profund încât nu mai era cu putinţă o revenire la punctul de plecare.

în după-amiaza aceea, la Londra, Tewp se aşezase pe o bancă, în parcul din imediata vecinătate a casei lui Colrow. Din locul în care se afla, văzuse poarta casei deschizându-se în faţa bătrânului avocat care ieşea să-şi plimbe câinele pe aleile scuarului, pe sub tei. Tewp îl observase în tăcere pe acest domn, cu faţa trandafirie, corect îmbrăcat, cu pantofi de lac, mergând cu paşi mărunţi, ducându-şi mâna la pălărie ori de câte ori întâlnea o femeie, curtenitor şi politicos... Tewp avusese de gând să se ridice de pe bancă, să se duci să-l salute, dar picioarele şale nu-l ascultaseră. În schimb, pumnii săi se strânseseră în mod ciudat... atât de tare încât unghiile îi intraseră în came şi ţâşnise sângele din podul palmelor. Pe urmă se ridicase în grabă, cu inima bătând puternic, cu ochii plini de lacrimi. Cu paşi mari părăsise scuarul eu tei, fără a întoarce capul, fugind... îi era ruşine de gândurile lui.

Tewp deschise ochii. în căuşul palmei, tot atât de crispate ea în clipa în care îl zărise pe Colrow, îngrozitorul său nas de piele pârâia din cauza strânsorii. Tewp nu-şi putu stăpâni un hohot de plâns. împreună cu trilurile privighetorii, a fost singurul zgomot care a tulburat liniştea piaţetei din Ierusalim până la ivirea zorilor.

Fructele arborelui uscat

în spatele plăcii de faianţă din baie, caseta pe care o ascunsese Tewp conţinea cinci fiole de morfină şi cele trebuincioase injectării. După întâlnirea sa cu Saporta englezul se încuiase în camera pe care o ocupa la King David şi nu mai ieşise din ea timp de treizeci şi şase de ore. Refuzase să deschidă personalului de serviciu de la etaj care voia să schimbe lenjeria de pat şi nu comandase nimic, nici de mâncat, nici de băut. Doborât de dureri de cap intolerabile, găsise o alinare, în ultimă instanţă, în remediul la care apela, fără voia lui, împotriva durerilor de cap din ce în ce mai intense de care suferea. Nervii şi muşchii feţei fiind crestaţi în came vie de tăişul armei folosite de Ostara Keller, rana sa, în loc să se lecuiască îl făcea să sufere mai mult, în fiecare zi. Antalgicele prescrise de medicii spitalului militar erau ineficiente şi fusese nevoit să recurgă la opiacee, singurele medicamente destul de puternice care-l puteau ajuta să treacă peste crizele tot mai frecvente care-l măcinau.

Până şi marii specialişti americani, retribuiţi cu generozitate de lord şi lady Bentham, cu ocazia sejurului îndelungat pe care-l petrecuse la reşedinţa lor din New York, nu au putut explica faptul că o cicatrice ca

a sa provoca dureri atât de violente, cu toate că nu era legată de niciun centru nervos vital.

Neputincioasă, ştiinţa nu-i era de niciun ajutor lui David Tewp, care fusese nevoit să găsească în sine tăria, energia morală necesară înfruntării destinului său de paria, căruia nuri era dat să se bucure de o viaţă senină, lipsită de griji. Crezuse, un timp, că putea birui această amărăciune. Să o biruie sau să o transmute, aşa cum se spune despre alchimişti că sunt capabili să preschimbe în aur materia brută. Da, David Tewp îşi închipuise că din marea nenorocire ce se abătuse asupra lui ar putea descoperi o forţă care să-i dăruiască o nouă poftă de viaţă. Urmărirea fără preget a familiei Galjero l-ar putea ajuta să ducă la bun sfârşit acest nou rol. Cu toată importanţa misiunii sale, în pofida tuturor celor care se bazau pe reuşita sa, Tewp ajunsese să se îndoiască din ce în ce mai mult. Nu trecea nicio zi fără ca el să nu-fi prindă bine în tăie teaca armei şi să nu se gândească să-şi scoată Webley-ul şi să-i pună ţeava rece pe propriari tâmplă.

După treizeci şi şase de ore de singurătate, în atmosfera de seră a camerei sale în dezordine, ideea aceasta îl cuprinse şi, cu un gest lipsit de vlagă, se ridică, scoase revolverul din teacă şi privi îndelung arma, fără să scoată un cuvânt, fără să îndrăznească măcar să formuleze un gând. David Tewp îşi închipui moartea să, într-o clipă, şi nu se sperie. Această lipsă de spaimă îl trezi 1® realitate, scoţându-l din moleşeala sa sufletească, pentru că îşi dădu seama cu groază că nesimţind niciun fel de repulsie la ideea sfârşitului său, pierduse efectiv orice umanitate. Lucrul acesta îl făcu să râdă. Se simţi puternic şi nebun, şi înţelept. David Tewp făcu ordine în cameră, făcu un duş, se îmbrăcă şi plecă de la King David, aproape fericit.

*

„Sergenţii Martin şi Paice sunt daţi dispăruţi în continuare. Cercetările întreprinse la Ierusalim şi în satele din împrejurimi nu au avut niciun rezultat. Ultimatumul dat de răpitori expiră peste douăsprezece ore, adică mâine dimineaţă, la orele şapte. Lord Cunningham a anunţat la sfârşitul după-amiezii că nu va ceda şantajului şi că, drept consecinţă, toţi prizonierii capturaţi în cursul operaţiunii Agatha vor rămâne la închisoare aşteptând să fie judecaţi de un tribunal militar britanic. înaltul comisar în Palestina a declarat, de asemenea, că este convins că cei doi subofiţeri vor şti să se comporte ca nişte bravi reprezentanţi ai ordinului imperial dacă, din nefericire, teroriştii bandei Stern şi-ar înfăptui ameninţarea. Vom reveni cu alte precizări...”

în liniştea ce se aşternuse la popota ofiţerilor din Marele Cartier General englez vocea puternică a spicherului avea inflexiuni dramatice.

— Tipul ăsta trebuie să fie vreun actor frustrat, nu se putu abţine să comenteze cu voce scăzută sublocotenentul Gordon, adresându-se comeseanului său, căpitanul O’Reilly.

— Mai ţine-ţi gura, băiete! Nu-i de glumă cu lucrurile astea! spuse irlandezul mânios, dând impresia că e gata să-i trântească un pumn spilcuitului şi înfumuratului Gordon.

— Eu... sebâlbâise tânărul.

— Gura, ţi-am mai spus, gura! Paice şi Martin îşi trăiesc ultimele clipe, mai mult ca sigur. Gândeşte-te la norocul pe care-l ai să stai cu fundul în siguranţă la King David.

— Da, domnule căpitan. Aveţi dreptate, domnule căpitan, se bâlbâi stingherit ofiţerul, înainte de a se lăsa

Brusc, O'Reilly împinse farfuria din faţa lui. Nu mâncase aproape nimic şi nu băuse nicio înghiţitură din berea sa favorită, Kilkenny. Enervat, dădu scaunul la o parte, îşi trase bine chipiul pe cap şi ieşi cu paşi mari de la popotă, care zumzăia din nou de sunetul conversaţiilor. Nutrind speranţa că va găsi un indiciu care să-i permită să-i localizeze pe cei doi sergenţi reţinuţi ca ostatici, O'Reilly circulase prin oraş toată ziua, însoţit de grupa de puşcaşi regali. Numeroasele legături pe care ştiuse să le stabilească cu oamenii de rând în cursul şederii sale în Palestina nu-i fuseseră de niciun folos. Degeaba distribuise căpitanul, cu multă dărnicie, o parte din prada sa de război - materiale ale armatei pe care le deturna, de ici, de colo, şi care-i serveau drept monedă de schimb pentru micile sale găinării « niciunul din informatorii săi obişnuiţi, nici evrei, nici palestinieni, nu fuseseră în stare să-i dea nici cea mai mică indicaţie folositoare. O'Reilly urcase la etaj, la biroul companiei sale, cu gândul de a-i aduna pe băieţi cu scopul de a le cere imperios să facă o ultimă patrulare în oraş, când sergentul de serviciu în săptămâna aceea îl chemă pe coridor.

— Este un puşti aici şi vrea să vă vadă. Zice că e important.

— Un puşti? Ce fel de puşti?

— Asta de aici, domnule căpitan! Ieşi, copilule!

Ridicând partea rabatabilă a tejghelei care delimita biroul sergentului, se ivi un arab de vreo zece ani, cu un zâmbet larg. Djellaba albă pe care o purta, prea mare pentru el, îi cădea până în pământ.

— Ce vrei copilule? Cel puţin vorbeşti engleza?

— Nicio problemă, şefule. Vorbesc tot ce poţi tu înţelege!

Oricât ai fi fost de enervat, O’Reilly nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs.

— Bine, cu ce te pot ajuta, puştiule? Îţi spun încă de pe acum că nu o cunosc pe mama ta şi nu văd vreo asemănare între noi doi! glumi căpitanul, care-şi regăsise fireasca voie bună văzându-l pe copil.

— Am un mesaj de transmis colonelului David Tewp. Un mesaj urgent. Ştiu că are o cameră la King David, dar portarii nu m-au lăsat să intru.

O’Reilly se aşeză pe vine, sprijinindu-şi fundul pe călcâie, ca să se afle la înălţimea chipului acelui puşti.

— Ce tot îndrugi? Cine te trimite?

— Un bărbat mi-a dat jumătatea unei lire sterline şi mi-a spus să mă duc la dumneavoastră, marele căpitan Aurely, dacă nu am să pot să vorbesc cu colonelul Toupe! Am asta pentru el!

În mâna copilului se afla un mic obiect strălucitor pe care ofiţerul îl cunoştea prea bine. Era o placă de identitate militară care atârna de un lanţ. O’Reilly o luă şi o întoarse ca să descifreze numele gravat în relief.

— Sergent Calvin Paice, citi el, neîncrezător. Fir-ar să fie!

*

Aşezat pe marginea patului, Tewp sucea şi răsucea matricola sergentului Paice.

— Nu e nicio îndoială, este a lui, domnule colonel. Nu e un fals, ciocănit în grabă ca să stoarcă bani de la armata britanică... Şi, vărog să mă iertaţi, dacă aşa ar fi stat lucrurile, în niciun caz nu v-ar fi ales escrocii pe dumneavoastră, pentru negocieri... Nimeni nu vă cunoaşte aici!

Tewp zâmbi gânditor. Era pe punctul de a rosti o frază cinică, dar se răzgândi şi preferă să-i acorde atenţie

— Cum te cheamă?

— Latîf, Davy Toupe.

Puştiul avea o mutră sinceră, care inspira simpatie. Cu toate că era prost îmbrăcat, nu părea subalimentat. Obrajii săi erau bucălaţi, părul şi mâinile erau foarte curate. Nu era un copil al străzii.

— Ei bine, domnule Latîf, spuse Tewp, îl cunoşti pe bărbatul care ţi-a dat misiunea de a te întâlni cu mine?

— Nu. Nu l-am văzut niciodată, până acum. Mi-a dat imediat o jumătate de liră şi mi-a promis că-mi va da cealaltă jumătate când voi îndeplini ceea ce trebuie să fac.

Latîf scoase cu mândrie din străfundurile lungii sale djellaba un fel de cupon mototolit deja. Era jumătatea unei bancnote emise de banca Angliei.

— Bine. Acum spune-mi exact ce trebuie să faci...

- Trebuie să-l iau cu mine pe colonelul Davy Toupe, singur, şi să-l duc undeva...

O'Reilly, bătu din picior. Talpa bocancului său cu ţinte făcu să răsune podeaua, deşi un covor gros înăbuşea zgomotul.

—* Ce naiba, puştiule! Nu poţi să fii mai clar?

— Nu. Trebuie să dau informaţiile una după alta şi în ordine. în primul rând, trebuie să aşteptăm să se facă ora cinci dimineaţa. Pe urmă îl duc pe colonel undeva. Nu am dreptul să spun unde.

Căpitanul tuna şi fulgera. Cu maxilarele încleştate începu să se plimbe prin cameră, în sus şi în jos, neştiind ce să facă: Mai calm, Tewp îşi închipui că putea să găsească punctul vulnerabil al copilului.

— Dacă frica de a nu primi banii promişi te face atât de temător, află că pot să-ţi plătesc mult mai mult, dacă ne spui de îndată unde trebuie să mă duci. Uită-te!

Tewp scoase o cheie din buzunarul său şi se apropie de biroul căruia îi descuie sertarul central. Reveni lângă copil cu un teanc de bancnote de zece lire.

— Ţin în mână o sută de lire sterline, Latîf. De o sută de ori mai mult decât ţi-a promis omul ăla. Iar eu nu înjumătăţesc bancnota. Ţi le dau pe toate imediat, cu condiţia să voibeşti.

Puştiul se agită o clipă şi-şi strânse buzele, în semn de cugetare adâncă.

— Nu pot! spuse el, în concluzie.

— Şi de ce? întrebă Tewp, fără a se preocupa de mânia crescândă a căpitanului, pe care o simţea.

— Dacă iau bancnotele dumneavoastră, celălalt bărbat nu-mi va mai da jumătatea mea de liră...

— Bine gândit. Dar dacă ai ales tăcerea, înseamnă că nu vei pierde o bancnotă obişnuită, ci o sută. Gândeşte-te bine!...

—» M-am gândit bine, şi pe urmă, mai e ceva...

— Ce mai e? se enervă O'Reilly.

— Am promis, şefule!

— Tâmpitmaiepuştiulăstacinstitîizbucni căpitanul, apropiindu-se, cu mâna ridicată, gata să-l plesnească pe copil.

— Nu pot suferi să văd un copil bătut. Liniştiţi-vă! interveni Tewp prinzând antebraţul irlandezului.

— Dar ce v-a apucat, pentru numele lui Dumnezeu! O bătaie bună sau un duş rece şi-l fac eu să vorbească pe mucosul ăsta afurisit.

Apoi, eliberându-se de strânsoarea lui Tewp, ţipă în faţa puştiului:

— Ştii că sunt nişte vieţi în joc, viperă mică! Ştii că vor muri oameni, poate din cauza ta şi a promisiunilor tale ticăloase? îţi dai cel puţin seama, păduchiosule?

— Lăsaţi-mă pe mine să aranjez toate astea, domnule căpitan. Nu foloseşte la nimic să vă vărsaţi mânia pe el.

Zguduit de mânia covârşitoare a lui O'Reilly, Latîf începuse să tremure şi o băltoacă de urină se întinsese pe covor.

— Ieşiţi, domnule căpitan, porunci Tewp. Cred că e cel mai bine aşa. Remediez stricăciunile şi vă ţin la curent îndată ce voi fi în măsură să vă semnalez că am făcut un pas înainte.

Scos din fire, puşcaşul îi aruncă lui Latîf o privire ucigătoare:

— E o treabă care vă depăşeşte, domnule colonel, îmi pare foarte rău. dar nu pot să vă las singur să jucaţi cartea cea mare. Trebuie să raportez lucrul acesta supe- riorilor mei.

înainte ca Tewp să aibă răgazul de a reacţiona, O'Reilly ieşi din cameră, trântind uşa. Ţinând seama de starea de maximă încordare, în care speranţa de a-i găsi în viaţă pe cei doi sergenţi îl tulburase adânc pe căpitan, Tewp nu se îndoi nicio clipă că va aduce la îndeplinire ameninţarea făcută; peste câteva minute, în încăperea aceea vor forfoti gradaţii şi poliţiştii militari care vor dori să afle totul, despre motivul prezenţei sale la Ierusalim, despre înalta protecţie de care se bucurase, putând să activeze atât de mult timp în afara oricărui control administrativ. Dacă rămânea acolo Tewp, ar fi obligat să se îmbarce a doua zi dimineaţă pe primul vapor cu destinaţia Londra şi nu ar mai putea reveni vreodată în Palestina. O clipă fu cuprins de o disperare amarnică. Aşadar urma lui Ruben Hezner se oprea aici. în băltoaca de urină a micului Latîf... Pe urmă îşi reveni brusc, bătrânul mecanism fiziologic funcţiona din nou. Instinctul de conservare, de supravieţuire. Voinţa de a

acţiona. Tewp îşi puse haina, iuă Webley-ul, strecură toţi banii pe care-i putea lua în buzunarele sale, înainte de a-l înşfăca pe micuţul arab care plângea în hohote şi de a ieşi din King David în pas alergător, pe o uşă secretă.

*

Din toate punctele de vedere Latîf era un băieţel scrupulos. Cu toate că era istovit de marşul forţat pe care Tewp îl făcea alături de el, străbătând străduţele pustii ale vechiului oraş, refuză să dezvăluie în mod anticipat mesajul pe care promisese că-l va transmite colonelului. Numai când văzu zorile învăluind într-o lumină roşiatică acoperişurile caselor întrebă cât era ceasul.

— Peste trei minute va fi ora cinci; cred că a sosit momentul aşteptat, e cazul să ne oprim un pic şi să stăm de vorbă, nu-i aşa?

Asemenea puştiului, Tewp era sleit de puteri. Să rătăceşti în plină noapte printr-un oraş pe care nu-l cunoşti bine, unde, la fiecare clipă patrulele care au semnalmentele tale sunt îndreptăţite să te aresteze, reprezintă o faptă plină de cutezanţă care cere sânge rece şi reflexe bune. Să târăşti după tine un plod care se lasă greu e cu atât mai supărător. Zărind o bancă, Tewp aşeză copilul, care se prăvăli peste ea ca un bolovan.

— E ora cinci, Latîf. Vorbeşte, acum!

Latîf se ridică puţin, atât cât era necesar să-l privească pe englez drept în ochi, clătină capul în semn de aprobare şi în sfârşit spuse lecţia pe care o învăţase.

— Dincolo de parapetele oraşului, aproape de vechile cariere ale lui Solomon, se află un pom uscat. Un salcâm. Cei doi soldaţi răpiţi aşteaptă să fie eliberaţi

de Davy Toupe. Cei doi englezi vor fi executaţi dacă Davy Toupe nu va fi acolo înainte de ora şapte!

Făcând un gest de încurajare cu bărbia, Tewp aşteptă continuarea, dar puştiul tăcu, nemaiavând ce să spună.

— Acum trebuie să vă conduc. Aşa a spus domnul. Da, trebuie să vin cu dumneavoastră... Ştiu unde. Veniţi!

împins parcă de un resort, Latîf se ridică şi pomi în fugă. Tewp se ridică şi el şi începu să alerge. Adultul îl urmă pe copil printr-o adevărată reţea de străzi întortocheate, în pantă, care duceau la vechile margini ale oraşului, anticele cariere ale lui Solomon... Vreo douăzeci de minute au mers în fugă, alături, unul lângă celălalt, fără să rostească vreo vorbă, concentrându-se asupra respiraţiei şi a ritmului susţinut. Tewp era conştient că riscau să întâlnească gărzile engleze în fiecare clipă, dar datoria de a acţiona într-o stare de extremă urgenţă întrecea orice măsură de prudenţă... Colonelul şi călăuza sa ajunseră la carierele lui Solomon tocmai când soarele era deja pe cer ca o mare sferă roşie iar în depărtare se auzea muezzinul, care chema credincioşii la prima rugăciune.

în locul acela nu existau locuinţe, nici fabrici sau antrepozite. Doar ici şi colo barăci din chirpici şi scânduri, în care grădinarii şi cantonierii îşi ţineau uneltele.

— Salcâmul... Unde e? Nu-l văd, Latîf.

— Trebuie să coborâm un pic. Se află într-o scobitură.

Băieţelul făcu câţiva paşi urmat de David Tewp. Cercetând împrejurimile nu zări niciun indiciu de activitate umană. îşi scoase din teacă Webley-ul, cu prudenţă.

— Aici, Davy Toupe! Aici!

Repercutată de pereţii din piatră neşlefuită care-i înconjurau, vocea lui Latîf răsuna, triumfătoare. Apropiindu-se, colonelul zări la aproximativ treizeci de yarzi în jos un arbore enorm, cu trunchiul cenuşiu şi cu ramurile despuiate. La sol, două forme chircite, nemişcate. Latîf se repezi plin de înfrigurare şi începu să coboare povârnişul prăfos până la copac. Tewp întinse braţul ca să-l oprească, dar puştiul se avântase pe povârnişul abrupt şi se vedea doar ca o rachetă albă lansată cu toată viteza.

— Opreşte-te, Latîf, opreşte-te! strigă Tewp.

Dar ţâncul era prea curios şi nu ţinu seama de sfat. De acolo de unde se afla, Tewp înţelesese că cele două forme prăbuşite pe rădăcinile aparente ale salcâmului erau două siluete omeneşti. Distinse chiar şortul şi cămaşa regulamentară de armată britanică. Fără îndoială, cei doi indivizi lungiţi acolo erau subofiţerii Paice şi Martin. Erau vii sau morţi? Drogaţi, doborâţi de o lovitură violentă sau morţi? Nu se putea pronunţa încă, neavând niciun indiciu.

— Latîf! strigă el încă o dată. Aşteaptă-mă! Stai pe locul pe care te afli acum, nu te mişca!

Avertismentul fu zadarnic. Puştiul se afla deja foarte aproape de soldaţii nemişcaţi. Tewp îl văzu foarte limpede plecându-se asupra unuia dintre ei, ca să privească faţa militarului, peste umărul ţeapăn al acestuia... Când încercă să întoarcă pe spate soldatul englez, explodă grenada cu focosul pregătit, înţepenită sub cadavrul sergentului. Unda de şoc fu cumplită. Latîf, proiectat în văzduh, nu pricepu că murea. Totul se petrecu cu o repeziciune uluitoare. Cu trupul ciuruit

de aşchiile de fier şi pielea arsă de *cordită',* copilul căzu, neînsufleţit, la o distanţă de cinci yarzi de salcâm, într-o ploaie de pietricele, sânge şi bucăţi de came jupuită... Consternat, năucit şi cu toate acestea lucid, Tewp rămase un timp lângă cadavrul puştiului. Vru să-i închidă ochii, dar în locul chipului nu mai era decât o gaură din care se prelingea puîp a facială roşie... David Tewp văzu atunci o foaie de hârtie ţintuită pe trunchiul arborelui. Se apropie şi smulse micul afiş. Sub rândurile scrise în ebraică, citi în limba engleză:

Cei doi spioni englezi, Martin şi Paice, arestaţi de armata clandestină, au fost aduşi în faţa justifiiîe Sub învinuirea de a fi cotttis crime împotriva poporului evreu. Faptele pentru care sunt inculpaţi sunt unnă- ' toarele:

1. *Intrare ilegală pe teritoriul Eretz-Israelului.*
2. *Apartenenţă la o organizaţie teroristă cunoscută sub numele de „armata britanică”, responsabilă de crimele şi de arestările ilegale întreprinse împotriva cetăţenilor evrei.*
3. *Spionaj şi conspiraţie împotriva armatei clandestine evreieşti de eliberare.*

Curtea i-a socotit vinovaţi de toate faptele imputate. În consecinţă au fost condamnaţi la moarte prin spânzurătoare. Apelul la clemenţă al condamnaţilor a fost respins.

0 semnătură mâzgălită în grabă fusese adăugată textului dactilografiat. Tewp descifră cu greutate: [1]

[1] *cordită* - exploziv preparat din nitroglicerină şi nitroceluloză (n. trad.).

„Curtea de justiţie a Irgunului în Eretz Israel"... Mototoli scrisoarea şi o aruncă departe. Neputincios, nu mai ştia ce ar trebui să facă. Din nou, cadavrul unui copil zăcea la picioarele sale. Din nou, îşi băteau joc de el... Dar nu avu răgazul să ghicească identitatea celor care-i întinseseră o cursă. Deja auzea oamenii care strigau unul la altul în parte? de sus a versantului. Nu vorbeau în limba engleză, ci în idiş.

Nu-i vedea, dar socoti că erau trei sau patru gata să intervină, să înceapă atacul. Tewp se lungi la nivelul solului, având drept acoperire cadavrul intact al sergentului Martin şi aşteptă ca necunoscuţii să-şi dezvăluie identitatea şi intenţiile...

Curând trei siluete se iviră la baza versantului; trei siluete negre care se deplasau în contre jour. Una dintre ele începu o coborâre rapidă. Bărbatul strângea în mâinile sale un tub lung de metal în care Tewp recunoscu forma caracteristică a unei Sten şi, în mod instinctiv, palma mâinii se lipi de patul armei sale. Ştia că o ambuscadă bine pregătită e formată din cel puţin două linii de şoc. Prima trebuie să rănească, cea de-a doua, să doboare şi să ucidă. Bărbaţii pe care-i vedea în faţa sa formau echipa de ucigaşi având misiunea de a isprăvi treaba făcută de trupurile capcană. Superiori ca număr şi ca armament, beneficiind de o poziţie la o înălţime apreciabilă, duşmanii săi erau avantajaţi, încărcătorul său nu mai conţinea decât şase cartuşe şi nu putea fi folosit eficient la o distanţă de peste douăzeci de yarzi. Avea nevoie de o şansă, de o favoare a sorţii, dacă voia să scape cu viaţă din carierele lui Solomon. Privirea lui Tewp se opri asupra cadavrului lui Martin şi-l cercetă cu atenţie, fără să-şi facă anumite speranţe, intuind doar că va descoperi un atu important. Zimţată,

rotundă, foarte periculoasă, o altă grenadă fusese pusă, gata să explodeze, sub subsuoara nefericitului soldat. Cu multă precauţie, având grijă de focosul care comanda detenţia, Tewp degajă bomba şi o strânse în pumn. Al doilea bărbat începu să coboare, în spatele eclerorului. Tewp nădăjduia ca cei doi indivizi să comită eroarea de a se regrupa pentru a cerceta în amănunt cavitatea în care se îngrămădeau cadavrele. în mod vădit, prezenţa colegului lor care-i acoperea de sus părea să-i liniştească într-o oarecare măsură pe ucigaşii care înaintau încet spre salcâm, pe acelaşi rând, în acelaşi timp, cu patul armei sprijinit pe şold. Stângăcia aceasta îl amuză pe Tewp, pentru că ştia că Sten nu erau arme de maximă precizie. Purtate în felul acesta, la nivel inghinal, aveau puţine şanse de a atinge ţinta, chiar la o distanţă mai mică de zece yarzi. încurajat de evidenta lipsă de experienţă a adversarului săli, Tewp se ridică brusc, ca un drac împins de un resort, ţâşnind dintr-o cutie de jucării, şi aruncă grenada asupra celor doi bărbaţi. Explozia făcu mai mult zgomot decât cea care-l ucisese pe Latîf. Primul ucigaş se prăbuşi fără un geamăt dar celălalt, rănit doar, avu răgazul s| tragă o rafală lungă asupra colonelului, înainte ca Tewp să fixeze vizorul Webley-ului său şi să-l ţintească drept în inimă. Individul se prăbuşi în ţărână ca un pietroi.

De sus, de la buza versantului, cel de-al treilea bărbat trase primele rafale la întâmplare, mitraliind trupurile camarazilor săi şi zona din jurul salcâmului. Ghemuit în spatele unei stânci, era în afara bătăii puştii englezului. Conştient că nu-şi putea menţine mult timp poziţia fără a fi ciuruit de gloanţe, Tewp miză totul pe o carte. Lăsând impresia că doreşte să recupereze una din armele Sten căzute pe nisip, ţâşni în centrul arenei,

plecându-se foarte puţin, ca să-i ofere trăgătorului o ţintă uşoară. Două serii de câte trei cartuşe se traseră de sus, iar Tewp simţi cum i se înfige în spate un pumnal de gheaţă. Se prăbuşi la pământ, cu trupul sfredelit de o durere cumplită, cu mintea răvăşită. Simţi un văl negru pe ochi şi-şi dădu seama că dacă îşi pierde cunoştinţa era pierdut, niciodată nu va putea să se întoarcă la cei vii. Jucând o ultimă carte, izbuti să-şi concentreze voinţa, aşteptând ca trăgătorul să se hotărască să coboare, la rândul lui. îşi înţepeni muşchii, silindu-se să capete aparenţa nemişcării unui cadavru. Grăbit să-şi termine misiunea, ultimul bărbat muşcă momeala. Tewp îl auzi părăsind promontoriul, angajându-se pe povârniş. Când socoti că Webley-ul putea ţinti fără greş, se ridică brusc, în pofida durerii şi apăsă pe trăgaci în patru rânduri... Când se apropie de cel de-al treilea asasin întins la pământ, nu fu din cale-afară de mirat recunoscând chipul individului înalt, care, acum câteva zile, îi anunţase sosirea la uşa cafenelei ad-Dihwân.

*

întoarcerea în oraş fără a fi remarcat ridica destule probleme pentru David Tewp. Dacă glonţul armei Sten străpunse partea inferioară a spatelui său, din fericire nu atinsese niciun organ vital. În schimb, sângele curgea din rana care ar fi necesitat o cauterizare urgentă, dar Tewp se mulţumi cu un pansament improvizat, din fâşii de pânză smulse din cămăşile oamenilor plătiţi să-l ucidă. Secătuit de puteri, tulburat şi de moartea micuţului Latîf, colonelul căutase să se adăpostească într-una din barăcile muncitorilor, care ocupau împrejurimile cartierelor. Găsi într-o veche desagă bucăţi de brânzeturi învelite în frunze de viţă-de-vie şi o pâine neagră rotundă pe care le mâncă

cu poftă. Dormi de bine de rău şi aşteptă seara ca să poată ieşi, încercând să ajungă în interiorul incintei. Ţinuta sa militară a fost mascată de o haină veche smulsă de pe o sperietoare de ciori, cu umerii murdari de excremente de pasăre; profita de lungimea veşmântului ca să ascundă o armă Sten, lipind-o de pulpă, armă rămasă pe solul înroşit de sânge al şanţului în care fusese la un pas de moarte. Trei încărcătoare pline atârnau de centironul său. Ţelul lui era să-l găsească pe Saporta, singurul, după părerea sa, care urzise capcana din zorii zilei. Îi trebui mult timp ca să ajungă în apropiere de cafeneaua ad-Dihwân. Era nevoit să înainteze prin unghere întunecate şi prin pasaje sumbre, iar ritmul său de mers era foarte mult încetinit din cauza durerii provocate de rană.

Tewp nu era sigur că-I va putea găsi pe Zino Saporta în locul unde-l întâlnise prima oară. Era totuşi singurul loc unde avea o mică şansă de a-l sili să iasă din bârlog pe omul acela pe care-I vâna de malta vreme. Chircit între bidoanele de tablă părăsite între două case în apropiere de cafenea, Tewp aşteptă cu răbdare trecerea ultimelor ore înainte de ivirea zorilor şi, când socoti că spelunca se golise şi majoritatea clienţilor se retrăseseră, îşi prinse bine arma, puse un glonţ în ţeavă şi ieşi din ascunzătoare, înaintând până la neonul galben al firmei. Adormit pe jumătate, şezând pe un taburet, un tânăr cu un costum mototolit stătea, chipurile, de pază. Pentru Tewp a fost o joacă să-l ţintuiască locului. Când simţi patul armei Sten înfigându-i-se în laiinge paznicul tresări, dând din mâini spasmodic ca să nu cadă de pe scaun. Prin semne şi ordine laconice abia şoptite, Tewp îl sili să se ridice încet şi să se întoarcă cu faţa la perete; după aceea îl percheziţionă cu meticulozitate, descoperi un revolver 38 şi un şiş prins de gleznă cu un elastic, pe care le vârî apoi în buzunarele imense ale vesmântului său.

— Acum, fă ce ştii ca să intru în local.

Cerberul oftă amarnic. Strâns cu uşa de pisto- lul-mitralieră al colonelului englez, fu constrâns să se ducă să bată ia uşa de intrare în local. Ca data trecută, se deschise ghişeul şi se schimbaseră câteva cuvinte în ebraică. Tewp nu înţelegea limba aceasta şi nu putea garanta că prizonierul său nu avea de gând să-l trădeze, dar apariţia sa fantomatică şi hotărârea de nezdruncinat de a-şi pune în aplicare ameninţările spulberaseră orice dorinţă de răzvrătire a captivului. Poarta de fier a cafenelei ad-Dhiwân se deschise fără niciun incident. O lovitură violentă dată în moalele capului cu patul puştii doborî paznicul, culcându-l la pământ, de-a lungul intrării. Portarul scoase un strigăt de mirare dar nu avu răgazul să se mire mai mult pentru că ranga de fier îl şi lovise în creştetul capului, reducându-l la tăcere. Tewp târî şi îngrămădi trupurile pe palier apoi închise uşa în urma lui. Pipăind buzunarele celui de-al doilea individ, găsi o armă pe care o luă, îi legă fedeleş pe cei doi bărbaţi cu propriile lor curele şi cravate şi coborî scara până ajunse în dreptul perdelei de catifea neagră ce marca intrarea în sală.

O muzică plăcută abia acoperea câteva conversaţii răzleţe. Se auzi clinchetul unui pahar. O femeie râse. Englezul socoti aproximativ numărul persoanelor aflate în bar: doar şase. Fără să prevadă efectul gestului său, trase draperia şi intră cu un pas hotărât în taverna îmbâcsită de fum de ţigară.

Apariţia acestui bărbat, fără nas, plin de praf şi de sânge, năvălind acolo, rotindu-şi cu sălbăticie arma stârni un ţipăt strident. Toate privirile se îndreptară asupra lui şi în spatele tejghelei barmanul se pregătea să apuce puşca de vânătoare specială pe care o avea mereu la îndemână.

Tewp, instinctiv, îl ţinti. Din proprie iniţiativă barmanul ridică mâinile în semn de capitulare necondiţionată. Ajungând în mijlocul încăperii colonelul aruncă o privire în jur. O recunoscu pe prostituata Bristen, stând la masă, într-un loc retras, cu un client chel, cu ochii daţi peste cap; a doua prostituată era în compania unui bărbat tânăr, pe care nu-l cunoştea; pe urmă o zări pe a treia adolescentă, singură, în faţa a două pahare... Unde era clientul ei? Ascuns în spatele vreunei coloane de ghips? Ascuns într-un alcov? Inima lui Tewp începu să bată repede. Părea că deţine controlul situaţiei dar un singur element îl neliniştea: în orice clipă putea să apară brusc în spatele său un individ care l-ar fi doborât cu uşurinţă, aşa cum se trage la ţintă la tir.

— Unde se ascunde cel ce te însoţeşte? o întrebă Tewp pe tânăra excesiv fardată.

8a deschise gura ca să răspundă, dar deodată, ivit parei din neant, ca o umbră scăpată brusc din *Sheol*‘, Dov Chevat trase. Perfect ochit, glonţul lovi corpul armei Sten, puterea impactului făcând-o să sară din mâinile lui Tewp. Surprins, nu avu timpul să scoată din teacă revolverul; Chevat ieşise deja din spatele unui stâlp, îndrepta arma spre el şi-i poruncea să îngenuncheze, cu mâinile încrucişate la ceafă. Resemnat şi exasperat că se lăsase prins atât de prosteşte, englezul se plecă, ridică supus braţele, în timp ce fetele şi clienţii îşi adunau în grabă lucrurile înainte de a se îmbulzi ca să urce scara speluncii.

— Mutilatul a venit din proprie iniţiativă să se vâre în gura lupului! exclamă Chevat, în timp ce barmanul apăsa tâmpla lui Tewp cu ţeava dublă a puştii sale. E

Sheol - lumea celor morţi (n. trad.)

amabil din partea dumneavoastră, domnule colonel. Ne-am fi murdărit ridicând toate pietrele din Ierusalim ca să vă prindem şi ne-aţi scutit de această operaţie!

*

Durerea e un lucru straniu. Dacă cea mai mare parte a oamenilor nu o suportă, alţii, în număr restrâns, îndemnaţi de o voinţă mai puternică, printr-o ironie, poate, ştiu să o nege în asemenea mod încât par înzestraţi cu un organism lipsit de nervi şi de sânge. Era oare cazul lui David Tewp? în mod sigur nu, pentru că prizonierul resimţea în cea mai mică fibră a trupului său torturile la care-l supunea Dov Chevat de câteva ore. Dacă trupul său chinuit era o rană, mintea sa refuza să răspundă întrebărilor ce i se puneau. în situaţia în care conştiinţa unui om obişnuit ar fi cedat de mult, cea a lui Tewp lupta încă, rezista. Poate şi datorită faptului că de când devenise adversarul Ostarei Keller, în încleştarea luptei dintre ei, suferinţa devenise credincioasa sa însoţitoare. Singura pe care o avusese vreodată...

— Sunteţi rezistent pentru un goy, remarcă Zino Saporta. E ciudat, sunt aproape impresionat! în fine... Dov va izbuti în cele din urmă să vă distrugă.

Chevat învăţase unde se află punctele cele mai sensibile ale corpului omenesc şi felul în care corpul se contractă la durere, se îndoaie şi se chirceşte ea o frunză uscată pe care vrei s-o arzi. Specialitatea sa era acidul. Purta întotdeauna asupra lui un flacon cu acid, gata să-i arunce conţinutul în faţa unei prostituate neascultătoare sau în faţa vreunui tip a cărui privire îi displăcea. Totuşi Chevat nu folosise fiola. Presimţea că nu-l va face pe englez să cedeze, că o ameninţare de mutilare facială nu putea să-l sperie. Veninul chimic trebuia să acţioneze

sub o altă formă, ca un adevărat supliciu. Aşadar avea nevoie de o cantitate mai mare decât acele picături pe care le folosea în mod obişnuit... Dov Chevat lipsi o oră sau două, lăsându-l pe colonel legat fedeleş în sala cafenelei ad-Dihwân, sub supravegherea barmanului, care-şi ţinuse tot timpul degetul arătător pe trăgaciul vechii sale puşti de vânătoare. După aceea, se ivi tânărul dandy cu părul buclat, însoţit de Saporta. Şi interogatoriul începu să se desfăşoare: imediat, cu violenţă; imediat cu durere cumplită... Chevat nu se mulţumise să arunce la întâmplare solventul pe trupul dezgolit al lui David Tewp. El aplică o altă metodă, mai mârşavă, care producea mai multe ravagii. Dov injecta lava lichidă sub pielea englezului, cu ajutorul unui ac lung de oţel...

— Eşti obişnuit cu injecţiile, nu-i aşa, Tewp? spuse Saporta în timp ce călăul pregătea prima seringă. Ingenioasă, mica ascunzătoare din camera de baie... Dar noi am găsit-o. Băieţii mei mi-au spus ce ascundeai acolo. Au avut politeţea de a nu te lipsi de micile dumitale rafinamente, domnule colonel. Recunoşti că e o atenţie drăguţă din partea lor... Dov va încerca să te facă să guşti ceva mai puternic decât opiumul. Nu-i aşa, băiete?

— Un produs dift familia acizilor. Ceva care te va măcina, dar, în doze mici, nu te va ucide...

Infigând acul în partea superioară a braţului prizonierului, Chevat împinse încet pistonul seringii, cu un zâmbet extatic. Tewp avu mai întâi o senzaţie de frig glacial în zona umărului, apoi, foarte curând resimţi o arsură intensă cuprinzându-i nervii şi ţipă de durere. Produsul injectat îi umflă pielea, care se umplu de băşici, plesnind ca nişte cratere din care se scurse lichidul, ca nişte lacrimi vâscoase, sângerânde, care-i jupuiră trupul ca nişte zgârieturi purulente atroce.

— Vezi de ce este în stare prietenul nostru, domnule colonel, spuse Saporta, în timp ce efectele primei injecţii atinseseră paroxismul. Pentru moment el nu s-a preocupat decât de o zonă periferică a trupului dumitale. Imaginează-ţi ce ravagii ar provoca produsul său dacă ar fi injectat pe chipul dumitale... sau în altă parte... Atunci, ascultă cu atenţie întrebarea mea şi caută să răspunzi degrabă! Am înţeles de ce îl cauţi pe Rubén Hezner, să ştii. Am făcut şi eu o mică investigaţie. Hezner a rămas la Berlin în tot timpul războiului, nu-i aşa? Era chiar protejatul unor oameni sus-puşi, cu mare influenţă; un evreu la nazişti! E împotriva firii, evident. Atunci m-am gândit că această înţelegere trebuie să fie întemeiată, să aibă motive puternice. Motive *foarte* puternice, aş zice. Şi care-i cel mai bun motiv din lume care să-l determine pe un individ să-şi rişte viaţa, frecventând pe cei mai aprigi duşmani ai neamului său, timp de zece ani? Nu răspunzi, Tewp? Hm... Eu, nu cunosc decât un singur motiv şi acela e banul! Munţi de bani! Q comoară. Aurul lui Hitler! Aur şi opere de artă, desigur! Toate cele care au fost furate de la fraţii noştri din ţările ocupate. Pânze nenumărate de Rubens, Delacroix, El Greco, Bosch, Vermeer, Canaletto şi altele, cu miile! Asta e, nu-i aşa? Nu ştiu cum, dar Hezner ştie unde au fost ascunse toate aceste minuni. Acesta-i motivul pentru care MI6 te-a trimis la Ierusalim, ca să dai de el. *Lang leben zolt ir, Tewp* Vei putea trăi timp îndelungat, dacă mărturiseşti tot ce ştii!

Tewp nu putea să-i dea niciun răspuns. Chiar dacă i-ar fi dezvăluit adevăratele motive care-l determinau să-l găsească pe Rubén Hezner, Saporta ar fi fost în stare să le înţeleagă? Nu, pentru tâlharul acesta era un lucru imposibil. Văzând muţenia prizonierului său, Saporta îl

autoriză pe Dov să înfigă din nou acul în carnea acelui *fremder,* acelui străin, după cum spunea el cu dispreţ. Tewp îndură o nouă doză de acid în braţ. Urmă alta, mai masivă, injectată inghinal, cu efecte atât de complete încât pielea lui Tewp se carbonizase, degajând un miros atât de infect, încât până şi Saporta fu nevoit să bea o înghiţitură zdravănă de scotch, direct din sticlă, ca să scape de mirosul de abator care-i pătrunseseră în gură şi în nări...

— Spune-mi ce ştii despre comoară, Omule Fără-Nas! Spune-mi şi n-am să te las să mori!

Cu toate chinurile îndurate Tewp mai găsi puterea de a-l scuipa pe torţionarul său, drept în faţă.

— *Bist meshigehl* Eşti nebun? Crezi că ai să supravieţuieşti dacă îl voi lăsa pe Dov să se ocupe serios de tine? Află că am găsit fotografia lui Hezner în portofelul tău. Nu poţi tăgădui că lucra pentru nazişti. De unde ai clişeul ăsta? Cine ţi l-a dat? *Cinei*

Ameninţările lui Saporta nu avură niciun efect. Tewp hotărâse să păstreze tăcerea. De multă vreme îşi jurase să nu pronunţe numele acelui bărbat ciudat care, cu câţiva ani în urmă, făcuse la Berlin clişeul pe care-l flutura Saporta cu mâna lui puhavă. Acelaşi bărbat care-i salvase viaţa în zăpezile Ucrainei. Acelaşi bărbat care, într-o bună zi, pe când se aflau la lord şi lady Bentham, în vasta lor proprietate din New York, îi relatase incredibila poveste a vieţii lui...

PRIMA CARTE

A LUI THORUN GÂRENSEN

Vinul de Oslo

Mă numesc Thorun Gărensen şi m-am născut pe 8 august 1908 în cea mai mare cameră, din cea mai bună clinică din Oslo. Soarele se afla atunci în zodia Leului, Marte, sub influenţa Berbecului şi Venus, în conjuncţie cu Balanţa, îmi făgăduia favorurile femeilor...

Familia mea e norvegiană. Nu am decât amintiri minunate din copilărie. Mama mi-a povestit deseori că persoana care atrăgea cel mai des privirile mele de prunc era Nils Gărensen, bunicul meu patern.

E adevărat că de la o vârstă fragedă, după câte îmi aduc aminte, bătrânul mi-a fost alături, preocupându-se de sănătatea mea, stâmindu-mi curiozitatea, căutând mereu să-mi trezească interesul pentru descoperirea frumuseţii lumii. Pasiunii sale pentru mitologia străbunilor noştri vikingi îi datorez prenumele meu: Thorun, semn al zeului Thor, dătătorul de curaj şi de viaţă, izvor de energie nesecată pentru slujitorii săi devotaţi. Bunicul meu era el însuşi de statura impunătoare a acelor uriaşi ai gheţurilor, atât de puternici încât puteau despica un munte dintr-o lovitură de spadă.

Provenind din neamul unor negustori de lemne, el inventase, încă tânăr fiind, un sistem de îmbunătăţire a eficienţei ferăstraielor mecanice. Cu banii câştigaţi

de pe urma primului brevet de invenţie, izbutise foarte repede să facă avere - una dintre cele mai mari averi industriale ale regatului - astfel încât la patruzeci de ani neîmpliniţi deţinea mii de hectare de păduri, patru uzine şi trasa el însuşi planurile unor locuinţe superbe pe care le construia în centrul capitalei... Intuind, din instinct, că lumea era pe punctul de a intra într-o nouă eră a tehnologiilor şi a ştiinţelor, reinvestise o mare parte a beneficiilor sale personale pentru efectuarea unor cercetări care mai târziu vor ajunge să revoluţioneze domenii atât de diferite precum metalurgia sau chimia farmaceutică, în sensul nobil al termenului, bunicul meu era un aventurier. îi era drag progresul, îi era dragă acţiunea, dar păstra o etică scrupuloasă şi avea un imens respect pentru toţi cei care lucrau pentru el. Preocupat de soarta muncitorilor lui, a fost printre primii din Europa, care le-a oferit avantaje, care nu ş-au generalizat în alte părţi decât mult mai târziu şi cu preţul unor lupte deseori istovitoare.

Ocupat de consolidarea afacerilor sale, bunicul meu nu a putut fi alături de Peter, unicul său fiu, atât cât ar fi dorit. Bunica au supravieţuise naşterii dificile a lui Peter şi copilul a fost înscris foarte devreme la pensionul Colegiului regal, apoi a fost trimis în Anglia, la Eton, unde a dovedit calităţile şale de băiat cinstit şi muncitor. Cu ocazia unui bal de sfârşit de an, Peter i-a fost prezentat lui Sigrid, o frumoasă domnişoară timidă, delicată şi bogată, unica fiică a ambasadorului Norvegiei la Londra. Cei doi tineri şi-au scris cu regularitate şi între ei s-a înfiripat o dragoste sinceră. Tatăl meu s-a întors în ţară când era deja logodit. Timp de un an, Peter s-a pregătit intens să preia într-o bună zi afacerile şi, în martie 1903, când portul se eliberase de gheţuri, un

cliper a adus-o în sfârşit pe Sigrid, lăsând-o în braţele sale pentru totdeauna. Căsătoria lor a fost o ceremonie minunată, o sărbătoare care a uluit înalta societate din Oslo. Peste douăzeci de luni se năştea primul lor copil, Johann, fratele meu mai mare; părinţii mei erau în culmea bucuriei.

Peter şi-a dovedit iscusinţa de gestionar, cu aceeaşi eficienţă pe care o arătase bunicul în fruntea industriilor noastre. După naşterea mea, două fete, Karla şi Uona, au sporit numărul membrilor familiei noastre... Sortit să fie moştenitorul dinastiei şi manifestând o înclinaţie nativă pentru matematici şi ştiinţe, Johann şi-a exprimat curând dorinţa de a cunoaşte toate mecanismele de funcţionare a întreprinderilor noastre. Tatăl meu l-a dus să viziteze fabricile, laboratoarele, să cerceteze întinderile de pământ care ne aparţineau. După ce a împlinit paisprezece ani, fratele meu a asistat cu regularitate la toate consiliile de administraţie. Ţinând pe genunchi un carneţel, însemna diferite lucruri, aruncând, de pe acum, priviri ostile directorilor care nu-i plăceau. Eu eram mai puţin optimist în privinţa desăvârşirii umanităţii numai datorită progresului tehnic; poate că, fiind mai visător, aveam mai curând înclinaţie spre limbi străine, filozofie, arte şi literatură. Pictură, sculptură, muzică, am vrut să le încerc pe toate... în faţa entuziasmului pe care-l manifestam s-a amenajat, doar pentru mine, o parte a mansardei din casa noastră mare, din capitală. Petreceam ore în şir mâzgălind pânzele cu culori, cioplind blocuri de piatră cu ciocanul sau cu dalta de pietrar sau încercând să smulg sunete armonioase dintr-o biată vioară, care nu putea face minuni... Studiam cu patimă latina şi greaca veche în timp ce Johann era absorbit de cursurile de economie; citeam cu nesaţ *Divina Comedie* şi romanele

Mesei rotunde, pe când fratele meu trudea la rezolvarea problemelor de algebră cu mai multe necunoscute...

El era omul de ştiinţă, eu eram literatul. Cu toate acestea, ne înţelegeam bine; am avut relaţii foarte bune pentru că ne cunoşteam deosebirile. Fratele meu mai mare dorea mai presus de orice să stea la dreapta tatălui meu şi să preia responsabilitatea afacerilor noastre. Eu mă simţeam atât de departe de problemele legate de finanţe şi de industrie încât eram prea bucuros să las pe seama lui Johann răspunderea acestei moşteniri. Eu nu reprezentam o ameninţare pentru eLEl nu era o piedică în calea mea. Şi întrucât eram un elev strălucit în domeniul pe care-l alesesem - studii umanistice clasice şi limbi străine-am fost lăsat să studiez după cum voiam. în afara unor conflicte fără importanţă de pe timpul copilăriei, raporturile noastre au fost întotdeauna excelente.

Poate că tatălui meu i-ar fi plăcut să-i semăn şi eu, dar niciodată nu a încercat să schimbe felul meu de a fi; cred că era chiar mândru de mine când profesorii mei de la universitate îmi publicau câte un articol într-o revistă academică. Iar bunicul Nils era nespus de mulţumit că familia lui se putea lăuda cu un literat. Fusese întotdeauna un cititor împătimit al capodoperelor din istoria culturii universale. Din ziua în care i-a încredinţat definitiv tatălui meu conducerea uzinelor noastre, şi-a consacrat o bună parte a timpului promovării autorilor scandinavi, făcându-i cunoscuţi în Europa. El a plătit chiar din banii lui traducerile mai multor romane norvegiene şi a devenit unul dintre cei mai dragi prieteni ai marelui romancier Knut Hamsun. Acesta venea deseori pe la noi, când eram copil. Dacă mă găsea făcându-mi lecţiile împreună cu perceptorii mei, Nils întrerupea lecţia, mă lua de mână şi mă ducea

în biroul lui unde ne aştepta maestrul, ca să ne citească cu vocea sa caldă, vibrantă, cele mai frumoase pagini din *Trezirea gliei* sau din *Ultimul capitol,* pe care-l scria atunci... îmi amintesc foarte bine de serile petrecute ascultându-i pe cei doi bărbaţi. Evocau anticele saga şi miturile străbunilor noştri, cu un profund respect pentru trecut; amândoi credeau că nu se poate clădi ceva trainic dacă se neglijează sau se desconsideră experienţa generaţiilor anterioare.

— Oamenii au gândit întotdeauna astfel, Thorun, îmi spunea Hamsun. Să nu-ţi închipui că le suntem superiori doar pentru faptul că ne-am născut după ei.

Eram copil şi nu sesizam tâlcul cuvintelor bătrânului. Ce importanţă avea din moment ce eram încântat, fermecat de sunetul glasului său, de limpezimea privirii şi de vitalitatea gesturilor scriitorului? Voiam din tot sufletul să semăn cu omul acesta, iar admiraţia mea pentru el a fost nemărginită când am aflat - aveam doisprezece ani - că primise premiul Nobel pentru literatură. Copleşit de onoruri, sărbătorit în lumea întreagă, Hamsun şi-a continuat cu regularitate vizitele la noi şi lungile discuţii cu bunicul meu. într-o seară, cei doi bărbaţi au primit încuviinţarea mamei mele ca să nu merg la culcare, ca de obicei, şi să particip, alături de ei, la o misterioasă călătorie nocturnă pe care o proiectaseră. Impresionat, curios, înfrigurat de aşteptare, de surpriza pe care mi-o făceau, am urcat împreună cu ei în cea mai frumoasă şi mai puternică maşină adăpostită în garajele noastre.

Am rulat toată noaptea, spre nord şi spre mare. Bunicul meu era la volan, Knut Hamsun luase loc pe bancheta din spate, alături de mine. Între noi, pe pernele capitonate cu piele frumos mirositoare, pusese o mică

terină cu *Sild* asezonat cu curry şi cu cartofi, pregătit de soţia sa, Mărie. Cu vârful cuţitului, scriitorul îşi pregătea tartine de pâine cu nuci, pe care întindea peştele marinat, cu un gust pronunţat de condimente şi de fruct. Cu gura plină de această savoare, cu ochii larg deschişi încercând să pătrundă bezna care învăluia automobilul lansat pe drumurile unei împărăţii fermecate, asemenea unei caleşti dintr-un basm cu zâne, simţeam că încetul cu încetul intram în marea şi misterioasa confrerie a bărbaţilor. Mi-a trecut prin minte că cei doi bărbaţi ai mei plănuiseră de mult această excursie destinată să mă iniţieze într-o taină esenţială, să-mi deschidă o poartă pe care nu o cunoşteam spre structura lăuntrică a lumii.

Simţeam că e o noapte în care se petrecea o metamorfoză! Trei sau patru ore înainte de ivirea zorilor am văzut cerul scăldat brusc într-o lumină electrică dând norilor nuanţe de verde, violet şi roşu închis de o intensitate neasemuită... Mi-am lipit obrazul de geam; priveliştea ce mi se oferea îmi provoca admiraţia dar şi teama. Inima îmi bătea mai tare. În jurul nostru se înfăţişa un peisaj ireal de landă uscată cu solul de pulbere albă... Lumina era ca de apocalipsă, ca de sfârşit de lume. M-a cuprins o spaimă cumplită, ca să nu ţip a trebuit să-mi muşc buzele. Hamsun mi-a cuprins mijlocul cu braţul său ocrotitor; căldura şi apăsarea amicală a palmei sale m-au liniştit şi m-au încurajat. M-am trântit pe banchetă şi am aşteptat în tăcere, cu răbdare, ca bunicul să pună în sfârşit capăt cursei noastre.

Am coborât din maşină; nu ne mai aflam pe şosea. În faţa noastră se înălţau dune, cerul era brăzdat de acele talazuri irizate pe care le zărisem şi care se amplificaseră continuu. Nils m-a ridicat, m-a urcat pe umerii săi şi, cu paşi mari, a început să escaladeze duna de nisip.

Hamsun ne urma, ţinând un sac de marinar. Ajungând în vârful movilei de nisip am descoperit marea, tăcută şi aproape tot atât de neclintită ca un lac. Niciun val nu se izbea de ţărm, nicio trombă de spumă nu năpădea malul. Nu era nici zi, nici noapte şi totul în jurul meu lua aspectul unui decor de teatru gigantic... Bunicul meu îmi arătă orizontul:

— Acolo mergem, a spus el; Hamsun ne-a luat-o înainte îndreptându-se spre o ambarcaţie uşoară care ne aştepta pe plajă.

M-au instalat în *faering*, o ambarcaţie de lemn graţioasă, a cărei etravă lungă şi subţire semăna cu cea a unui drakkar. Cei doi bărbaţi au împins-o fără efort, până la mare. Hamsun a ridicat vela, Nils a luat timona... Era puţin vânt, dar dinspre uscat bătea briza, împingându-ne iute în larg. Arcul imens, mobil, al aurorei boreale masca stelele. Ţărmul nu se mai vedea, niciun reper nu ne mai lega de geografia lumii. Cu toate acestea nu aveam nicio teamă. Ce putea să mi se întâmple în compania acestor doi uriaşi care nu pregetau să pătrundă în teritorii necunoscute fără a privi în urmă? Erau doi luntraşi destoinici, alături de care alunecam pe apele Styxului şi eram ferm convins că nimic, nici cea mai cumplită furtună, nu ar fi frânt voinţa acestor bărbaţi vârstnici, cu muşchii încordaţi, cu privirea limpede, care dădeau impresia că văd dincolo de aparenţe. Fără a rosti un cuvânt, multă vreme am navigat drept înaintea noastră. Corpul meu nu simţea nimic: nici foame, nici sete, nici frig. Mintea mea, în schimb, clocotea ca un gheizer. Unde voiau să mă ducă? Ce voiau să-mi arate? Navigarea aceasta avea un scop. O taină...

încetul cu încetul s-a făcut ziuă, alungând talazurile verzi şi violet care brăzdaseră cerul noaptea. Deasupra

noastră, totul era de un alb strălucitor. în clipa aceea le-am văzut. O primă coloană de apă a ţâşnit, la o distanţă de vreo sută de metri de ambarcaţia noastră. A urmat a doua, apoi a treia!

— Balenele! mi-a şoptit bunicul la ureche, în timp ce mâinile sale se crispau de emoţie pe bordajul *faering*-ului.

Hamsun a coborât puţin velatura, ca şi încetinească, Manevrând cu pricepere timona, Nils ne-a adus îh apropierea cetaceelor. Apa era limpede, marea liniştită, în continuare. Se zăreau adâncimile, tot atât de clar ca şi când am fi navigat pe o lagună din Oceania. Ne-am asumat riscul de a trece chiar pe deasupra primului animal. Bunicul mi-a dat voie să mă aplec peste bord. Am văzut imensul leviatan deschizându-şi gura ca să filtreze krillul care se găsea din abundenţă în apele mării. Nu-mi era frică. Ştiam că balena nu Be va ataca... Am rămas într-un echilibru stabil cât mai mult posibil. Cu corpul pe jumătate aplecat la prova ambarcaţiei, cu monstrul atât de aproape de mine încât credeam să-l voi putea atinge, aveam impresia că mă aflu călare pe un dragon. În viaţa mea nu am resimţit o impresie atât de puternică, neînchipuit de tulburătoare. Pentru copilul ce eram a fost o clipă de extaz absolut, inegalabil. Balena şi-a închis gura deodată şi şi-a înclinat coada ca să-şi ia din nou provizia de oxigen de la suprafaţă. La pândă, Hamsun a dat alerta. Bunicul meu, cu o mişcare dibace a îndreptat ambarcaţiunea noastră astfel încât să evităm să fim ridicaţi de corpul enorm care despica valurile cu un zgomot de vijelie. Animalul îşi curăţa plămânii revărsând asupra noastră un potop cald, cu un miros atât de puternic de sânge şi de carne grasă încât, chiar după trecerea multor ani, când îmi aduc aminte de momentul

acela am impresia că îl respir încă o dată. Am însoţit balenele multă vreme. în tăcere, pur şi simplu fericiţi de prezenţa lor. Fericiţi şi de faptul de a fi împreună, toţi trei, doi bărbaţi cu părul alb şi un copil, cum eram pe atunci...

La mijlocul zilei, în sfârşit, am acostat pe o insuliţă pustie, undeva, în necunoscut. Din sacul de pânză pe care-l adusese, Knut a scos mâncarea, în timp ce bunicul meu desfăcea cu lama cuţitului său marinăresc şipcile unei lădiţe. Apărate de aşchii de lemn aromate, trei sticle culcate alături aşteptau. Bunicul mi le-a arătat şi după ce a luat una dintre ele, ţinând-o drept în faţa soarelui palid care lumina insuliţa aceasta necunoscută, la extremul nord al lumii, a spus:

— Vinul de Oslo!

Knut ne-a întins trei pocale înalte de corn, frumoase şi grele, împodobite cu misterioase ornamente împletite, din bronz; bunicul meu a turnat alcoolul galben în pocalele antice, umplându-l pe al meu în aceeaşi măsură.

— Hidromelul, Thorun! Sângele lui Kvasir: băutura de nemurire a divinilor stăpâni! şopti Nils; ochii lui trădau o emoţie atât de intensă şi de sinceră încât am fost adânc mişcat.

— în cinstea Supremelor Puteri! a spus Knut ridicându-şi pocalul înspre cerurile albe.

— Şi a străbunilor noştri! a adăugat Nils.

Cu solemnitatea cuvenită unui ritual sacru, bărbăteşte, am băut toţi trei în cinstea străbunilor şi a zeilor noştri, în faţa oceanului, cu picioarele cufundate în nisipul cenuşiu, cu pulovărele noastre groase de lână ţepene din cauza sării unei mări de unde izbucneau furtuni...

Consciscamus discrepantes

Am sosit în Germania la sfârşitul lui august 1931, cu câteva zile înainte de începerea anului universitar. Aveam atunci douăzeci şi trei de ani şi primele mele lucrări despre limbile şi civilizaţiile medievale ger- mano-scandinave atrăseseră atenţia rectorului facultăţii de litere de la München. Acesta m-a invitat să ţin cursuri în Bavaria şi am profitat de acest prilej, într-un moment al vieţii mele în care simţeam că mă înăbuş în Norvegia. Simţeam nevoia de a mă instala în alt mediu, în alt cadru, voiam să străbat alte străzi, să zâmbesc altor chipuri. Am acceptat invitaţia. în clipa în care am coborât din tren, cu valiza în mână, trebuie să mărturisesc că eram destul de mândru de mine! Mai întâi, pentru că socoteam că am dat dovadă de o mare tărie de caracter, stăruind să-mi aleg o carieră ce nu avea nimic în comun cu aceea pe care ar fi trebuit s-o îmbrăţişez în spiritul tradiţiei familiale. Eram mândru şi pentru că izbutisem să-mi dobândesc independenţa, fără a intra în conflict cu ai mei. Mama mea, Sigrid, era destul de mulţumită văzând realizările mele în domeniul literar. Tatăl meu ar fi preferat, poate, să mă implic în afaceri, alături de el, aşa cum procedase fratele meu Johann, cu multă eficienţă, dar, ţinând seama de rezultatele remarcabile

ale examenelor mele şi de sprijinul spontan acordat de profesorii mei, a preferat să mă lase să evoluez potrivit înclinaţiei mele. Eram mândru şi pentru că hotărâsem să cuceresc cu propriile mele arme o ţară în care numele de Gărensen era aproape total necunoscut.

La sfârşitul anului 1930 vorbeam foarte bine limba germană, pe care o studiasem cu sârguinţă de la vârsta de unsprezece sau doisprezece ani. Un mic accent trăda, în mod indiscutabil, originea mea scandinavă, dar eu mă bazam pe această particularitate ca să atrag atenţia fetelor frumoase. Sunt înalt, ca bunicul meu. Chipul meu are trăsături regulate şi mă bucur de o statură atletică, clădită de numeroase ore de antrenament. înclinaţia mea spre litere nu m-a împiedicat să rămân un tânăr dornic de mişcare, de exerciţii fizice, fiind atras uneori de activităţi riscante. Foarte tânăr am urcat culmile munţilor, am condus motociclete puternice, am petrecut zile întregi la schi, iarna, la înot şi la călărie, vara. Şi din acest punct de vedere mă deosebesc de fratele meu căruia nu-i place decât golful sau tenisul, sporturi mondene practicate într-o ţinută adecvată, în care transpiri puţin. Mândru de trupul şi de mintea mea, înzestrat cu o fire veselă şi nepăsătoare, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani gustasem de mult din clipele de fericire pe care le pot oferi femeile. Ştiam că le plac şi eu, la rândul meu, eram nebun după ele. Prea mult, de altfel, ca să mă mulţumesc doar cu una. La Oslo îmi formasem repede o reputaţie de seducător, fermecător, bineînţeles, dar foarte curând am epuizat posibilităţile limitate de care dispunea şeptelul feminin al bunei societăţi norvegiene, în acest domeniu nu aveam niciun viitor, fie că fetele îmi cedaseră deja, fie că fuseseră înlăturate din calea mea de îndată ce se ştia că particip la o serată, la un

concert sau la o reprezentaţie teatrală. Se înţelege lesne că perspectiva de a face jaf în extraordinara pepinieră bavareză, fără a fl penalizat din cauza antecedentelor mele îmi provoca detectabile frisoane...

*

Bavaria era centrul unui activism politic permanent poate mai mult decât oricare altă provincie din Germania. Pentru toţi, chiar pentru un străin, era clar că republica de la Weimar nu va fi în măsură să stăpânească o situaţie pe care o deteriorase considerabil ocuparea bazinului Ruhr-ului de către Franţa, în 1923, şi mai cu seamă repercusiunile crizei bursiere americane asupra Bătrânului Continent. După şapte zile de la criza din New York se prăbuşea Bursa germană, baza finanţelor germane fiind constituită de împrumuturi în străinătate, mai ales în Statele Unite. Când fluxul de împrumuturi a încetat şi a sosit momentul primelor rambursări, finanţele germane nu au fost capabile să reziste acestei tensiuni. Când comerţul mondial a încetinit ca urmare a proastei situaţii generale, stagnante, Germania nu a mai reuşit să exporte suficient ca să plătească importurile - indispensabile - de materii prime şi de alimente. Fără exporturi, industria germană nu putea asigura bunul mers al uzinelor sale. Producţia a scăzut la jumătate. Numărul şomerilor a crescut în proporţii îngrijorătoare. După ce susţinuse - aproape singură împotriva tuturor - un conflict care secerase elita tineretului său, Germania se confruntase, luni de zile, cu un adevărat război civil în care bolşevicii şi conservatorii se ridicaseră unii împotriva altora, dezlănţuind măceluri atroce. Ţara purta încă stigmatele acestor ani. Şase milioane de şomeri nu dispuneau de mijloace necesare ca să-şi poată hrăni

familia în mod acceptabil. Cărbunele nu era rar, dar era scump. Iama, cei sărmani mureau de tuberculoză în locuinţele lor mizere unde mişunau insectele parazite...

Călătoria mea cu trenul de la Oslo îmi impusese o haltă de o zi la Berlin. Pe peronul gării am putut să-mi dau seama de situaţia nenorocită a acestor bieţi oameni. Nenorocirea aceea era atât de evidentă încât am fost pe punctul de a mă întoarce din drum. La vremea aceea oraşul nu era încă metropola grandioasă care avea să fie în cursul perioadei hitleriste. Viitoarea capitală a Reich-ului nu număra decât două milioane de locuitori, mulţi ţărani din Silezia recent instalaţi şi evrei. în sala gării fusese organizată o cantină pentru săraci, pe care n-am uitat-o niciodată. Acolo am văzut pentru prima oară brasarda roşie cu svastică purtată de un bărbat cu cămaşă brună. Ajutat de câţiva colegi, împărţea pâine neagră şi supă acestor amărâţi, care tremurau de slăbiciune, în hainele lor de postav de calitate proastă. Am dormit prost într-un hotel mediocru, înainte de a pleca din nou spre sud şi de a ajunge în sfârşit la München. Acolo atmosfera mi-a părut mai puţin înspăimântătoare. Bavaria era încă o provincie rurală, în care oamenilor le plăcea să râdă. Pe tejghelele negustorilor, alimentele se îngrămădeau, era un belşug de hrană în ciuda crizei şi nu am văzut pe nimeni de o slăbiciune comparabilă cu cei pe care-i zărisem în provinciile răsăritene ale ţării.

Arhitectura mi s-a părut mai puţin austeră decât în Prusia, iar femeile, frumoase, ştiau să se îngrijească mai bine decât berlinezele. Ele se pricepeau să folosească machiajul cu mult mai multe nuanţe. Pe strada care ducea la locuinţa mea - un apartament liniştit de două camere, pe Thierschstrasse, la numărul 41 - am trecut alături de un grup compus din vreo cincizeci de oameni,

cu cizme şi scuturi, defilând ostăşeşte în sunetul tobelor şi al fluierelor. Asemenea celor pe care-i văzusem împărţind hrana în gară, ei arborau o brasardă roşie cu svastica neagră pe un fond alb. Câţiva, înţelegând poate că sunt un străin, deoarece ţineam în mână o valiză, mi-au aruncat o privire suspicioasă în care se putea ghici neîncrederea şi provocarea.

*

— Ţigările cele mai căutate sunt Iuno, domnule. Ele se cumpără la bucată şi costă un pfenig. Dacă nu aţi aflat încă, să ştiţi că aveţi nevoie de o sută de pfenigi ca să primiţi în schimb o singură marcă micuţă.

— Ştiu, doamnă Chanz, ştiu. Vă rog să-mi daţi astăzi zece ţigări.

Frâu Nadia Chanz ţinea un chioşc cu diverse articole, la colţul străzii mele. Se găseau aproape de toate în chioşcul ei din lemn verde, în care trona în spatele tejghelei, ca o preoteasă a oracolului lui Apollo din Delfi, gata să acorde o audienţă.

Poate pentru că îmi făcusem primele cumpărături la ea - un ac de cusut şi aţă, ca să cos un nasture - mă remarcase şi îmi arăta mulţi simpatie.

— Cred că nu mă înşel afirmând că sunteţi un străin sosit de curând la noi. Am dreptate?

— Aveţi dreptate, doamnă.

— Atunci, să ştiţi că dacă aveţi vreo problemă sunteţi binevenit şi îmi puteţi spune despre ce este vorba. Noi, bavarezii, suntem cunoscuţi pentru ospitalitatea pe care o oferim cu dragă inimă. N-aş vrea să dezmint această reputaţie. Eşti de acord, tinere?

Manierele puţin comice şi ochii pe care-i rostogolea această planturoasă doamnă binevoitoare când îşi rostea

discursul de bun venit mă făcuseră să zâmbesc din toată inima. Am simpatizat-o imediat pe această femeie cumsecade; în foarte scurt timp. m-am obişnuit să-i spun cu afecţiune „măicuţa Chanz” şi treceam întotdeauna s-o văd când mă întorceam acasă, după o zi de muncă la facultate.

München este un oraş cu îndelungată tradiţie universitară. iar învăţământul s-a bucurat întotdeauna de cea mai aleasă reputaţie. Clădirile universităţii sunt austere şi întunecoase, dar culoarele lor freamătă toată ziua de neobişnuitul du-te-vino al studenţilor. Bocănitul sacadat al tocurilor feminine mi-a plăcut întotdeauna. Mă linişteşte, mă emoţionează. între două ore de curs îmi permiteam o pauză, ca să fumez o ţigară, străbătând coridoarele, cu ochii după fetele care se duceau la curs. îmi plăcea zvâcnetul picioarelor lor, sub fustele lor lungi şi drepte. îmi plăcea felul în care îşi încrucişau braţele pe piept strângând un caiet sau un teanc de file recent scrise cu cerneală. îmi plăceau ochii lor plecaţi, semănând cu nişte călugăriţe caste în drum spre slujba de liturghie. îmi plăceau mai cu seamă cochetăriile şi gesturile stângace ale acestor domnişoare abia desprinse din adolescenţă care-şi dădeau aere de femei mature. Observându-le, deveneam visător. Cufundat în gândurile mele, mi s-a întâmplat deseori să las ţigara să ardă, iar mucul ei să-mi frigă degetele.

îmi desfăşuram activitatea sub tutela unui bătrân profesor danez, titularul catedrei de limbi nordice, de când luase sfârşit războiul. Nu era un om dezagreabil, iar relaţiile noastre au devenit în scurt timp mai mult decât protocolare. Primele mele zile de curs s-au petrecut în linişte, într-o tihnă relativă. Puţini studenţi doreau să înveţe norvegiana, daneza sau suedeza, cea

mai mare parte dintre ei erau de origine nordică. Dacă îmi amintesc bine, la început au fost doar cinci sau i şase nemţi, faţă de cincisprezece tineri ai căror părinţi erau de origine scandinavă. După câteva săptămâni, j râvna de a învăţa norvegiana sporise. Umbla un zvon despre sosirea unui nou conferenţiar norvegian, cu un \ fizic atrăgător. Studentele au luat act de prezenţa mea şi ■ cursurile mele s-au bucurat astfel de succes, provocând, fără voie, puţină anarhie. Administraţia a fost nevoită j să pună capăt acestui haos, punând un afiş în care se specifica interdicţia celor care nu fuseseră înscrişi de a asista la cursurile mele.

Seara, înainte de a mă întoarce acasă şi de a lucra la teza de doctorat, hoinăream pe străzile vechiului oraş. în acea toamnă era cald şi, cu toate că se apropia | luna octombrie, ne puteam bucura încă de blândeţea | climei, stând la o terasă. M-am obişnuit să merg la Luitpold, o imensă braserie în stil rococo, înţesată cu marmură şi aur, unde se întâlneau intelectualii bavarezi ca să discute despre literatură, ştiinţă sau filozofie şi să dezbată bunul mers al lucrurilor în lume. în această ambianţă, ascultând discuţiile însufleţite, în braseria în care mirosul berii se îmbina cu parfumul cafelei, am înlăturat definitiv lustrul limbii germane didactice, ca să adopt fluenţa limbii familiare, de zi cu zi. La Miinchen mă simţeam bine, acasă. îmi plăcea Bavaria. întâlneam oameni voioşi, în ciuda adversităţilor care le lovea ţara, iar felul lor de a se purta natural, ca nişte catolici de treabă, mă făcea să-i simpatizez mult mai mult decât pe j compatrioţii lor protestanţi din nord şi din est.

în 1931, Germania nu mai era un regim parlamentar. Coaliţiile îndoielnice din anii precedenţi nu izbutiseră să stăvilească criza economică. în septembrie 1930.

rezultatul alegerilor legislative fusese atât de scindat încât cancelarul Brilning nici nu încercase măcar să formeze un guvern. Preferând să recurgă la articolul patruzeci şi opt din Constituie, care-i îngăduia o extindere a puterilor sale sub autoritatea bătrânului preşedinte Hindenburg, se hotărâse sa devină un fel de potentat lipsit de voinţă şi de energie, aplicând fără convingere o politică de deflaţie care stârnea o vie opoziţie, din partea tuturor. Zilele sale erau numărate. O ştia. Fiecare neamţ o ştia...

*

Saşa Homung a fost primul meu prieten adevărat; era un tânăr asistent care preda geografia şi eram aproape de aceeaşi vârstă. Mă aşteptase într-o seară, la ieşirea de la curs, ca să-mi solicite să-i dau concursul la pregătirea cursului pe care urma să-l susţină, despre valoarea strategică a Scandinavici. Chipul său destul de frumos era completat de o mustaţă fină, tăiată şi netezită la milimetru. Părul său castaniu, dat mereu pe spate, lustruit de o urmă de briantină, ochii săi luminoşi, statura sa potrivită îl făceau sa semene cu actorul Adolphe Menjou, pe atunci idolul tuturor tinerelor muncitoare cochete şi frivole din Germania. Provenind dintr-o familie care-i oferea mijloace de trai substanţiale - tatăl său era un chirurg reputat în München - Saşa îşi permitea să poarte costum la modă, încheiat la două rânduri, cu haine de brocart. Nu fuma vulgarele ţigări Iuno, ci aristocraticele Abdullah, extrem de scumpe. Născut la München, cunoştea bine toate cotloanele oraşului său.

— Te-am văzut de mai multe ori la braseria Luitpold, îmi spuse el, în cursul primelor noastre conversatii. Nu e rău, dar să stii că nu se găsesc acolo

Amator de fete frumoase, Saşa era rănit în amorul său propriu, ca şi mine, de faptul că întâlneam zilnic atâtea frumuseţi ispititoare, fără a avea posibilitatea de a profita de această ocazie.

— Fii atent, Thorun, îmi amintea el deseori. Dacă se află că ne folosim de autoritatea noastră de cadre didactice ca să ne culcăm cu studentele, vom fi azvârliţi afară în doi timpi şi trei mişcări! Şi după asta nici vorbă să mai găseşti o slujbă ca lumea, în Germania!

Dacă nu puteam flirta cu fetele de la universitate, Saşa şi cu mine mergeam deseori la bordel. Acolo găseam tot ce ne trebuia, pentru satisfacerea poftelor noastre, fără a mai fi nevoie de obositorul joc de a face curte şi de îndurarea unei scene de despărţire, întotdeauna penibilă.

— Pentru un bărbat, viaţa e simplă: te duci la bordel şi trăieşti mulţumit! Nu ştiu zău ce-i împinge pe oameni la căsătorie. E împotriva firii, nu crezi, Thorun?

— Da! Hotărât lucru, da! am declarat şi eu, întărindu-i afirmaţia, după o noapte albă petrecută în braţele a două sau trei amazoane, pe când ne plimbam fără ţintă pe străzile reci, în zorii zilei.

Parfumul fetelor stăruia încă pe degetele noastre; mergeam pe caldarâmul ud, întâlnind, în zorii zilei, primii muncitori care aşteptau tramvaiul suflând în mâini şi bătând din picior pe peron, ca să se încălzească. Când eram încă buimăciţi, tulburaţi de mângâierile date şi primite aveam obiceiul să ne oprim la cuptorul unei brutării unde Saşa era clientul casei. Plăteam câţiva pfenigi şi ne lăsau să ne instalăm la o masă acoperită cu muşama, aproape de imensele cuptoare în care se cocea pâinea. înainte de a deschide grilajul, ca să poată intra clienţii obişnuiţi, brutăreasa ne făcea o cafea şi ne servea

ruşte sortimente de cornuri fierbinţi pe care angajaţii săi le scoteau din cuptor. Având încă firimituri pe buze, ne continuam drumul până la locul în care legenda spunea că se poate vedea urma piciorului Diavolului, în piaţa din faţa imensei catedrale Frauenkirche, clădită dintr-un milion de cărămizi de culoarea sângelui.

— Thörun, trebuie să vii cu mine în seara asta, să-l asculţi pe profesorul meu, mi-a spus Saşa pe un ton înflăcărat, într-una din acele dimineţi speciale de care am vorbit mai înainte.

Ajunsesem sub turnurile marelui sanctuar şi conversaţia noastră nu avea nicio legătură cu universitatea. M-a mirat această bruscă schimbare.

— Nu ţi-am vorbit până acum de Haushofer, să ştii că este un om extraordinar! declară Saşa, cu ochii aprinşi. Este un vizionar... în acest moment, aici, la München, el elaborează o ştiinţă! Amfiteatrul său este ticsit, dar vei sta în primul rând dacă mă însoţeşti...

Auzeam pentru prima oară numele lui Karl Haushofer. Până atunci nu-l întrebasem pe Saşa ce îl determinase să aleagă un domeniu de studiu atât de auster cum era geografia. Bineînţeles, ştiam că făcuse nenumărate călătorii şi, datorită generozităţii părinţilor săi, petrecuse câţiva ani străbătând Africa, cele două Americi şi Japonia. Fusesem la el acasă; camera vastă pe care o ocupa în locuinţa familială era înţesată de suveniruri aduse din lungile sale călătorii: măşti bantu şi podoabe ale căpeteniilor indiene, agăţate pe pereţi, suliţe massai, pălării (stetson) texane, kimonouri japoneze, astrolabi de aramă şi portulane arabe se îngrămădeau pe rafturile bibliotecii sale, ale cărei scânduri se îndoiau deja sub povara nenumăratelor cărţi. Am primit invitaţia fără să ştiu ce mă aştepta.

La ora fixată m-am întâlnit cu Saşa pe culoarele facultăţii de geografie şi ne-am îndreptat spre amfiteatru, ca să-l audiem pe acest vestit Haushofer. Conferinţa începea abia peste o jumătate de oră dar gradenurile erau deja pline. Prima mea uimire a fost să constat că majoritatea auditorilor nu erau tineri studenţi, ci bărbaţi şi femei de vârstă matură, care aveau de mult o bună situaţie socială.

— Cine sunt toţi oamenii ăştia? îl întrebai pe Saşa când încălecam băncile ca să ajungem mai repede la locurile noastre.

— Fără să ştii, te afli în mijlocul celei mai alese societăţi, prietene, ţi-o garantez! Ceva mai sus, la stânga, e ambasadorul Japoniei şi consilierii săi. Au venit aici de la Berlin. Pe acelaşi rând cu ei, tipul slab, înalt, cu ochelari şi cu urechile puţin depărtate de cap, este Cari Smittt, un mare profesor de drept de la universitatea din Bonn. Două rânduri mai sus fata aia frumoasă care nu se hotărăşte să-şi scoată pălăria e englezoaică. Unity... Unity nu mai ştiu cum... Nu-mi amintesc numele ei dar provine dintr-o familie ilustră.

Bărbatul pleşuv, pe acelaşi rând cu noi, spre dreapta, este Hans Gunther, un etnolog remarcabil, o personalitate marcantă. Pe urmă cel mai de seamă e cel care se duce acolo, bărbatul ăla brun, cu costum albastru-închis, un fost student al lui Haushofer; numele lui e Rudolf Hess. Acum este deţinătorul unui post înalt într-un partid politic... Cu siguranţă va deveni curând ministru.

— Despre care partid vorbeşti? Despre comunişti?

Saşa izbucni într-un râs homeric, atrăgând iute toate privirile.

— Thftrun, se prea poate să fii deosebit de înzestrat

politică germană eşti nul! Comuniştii sunt numeroşi, e foarte adevărat, dar adevărata putere tn ascensiune în tara asta este *NSDAP',* partidul naţional-socialist al muncitorilor germani. într-o bună zi, curând, acesta va conduce şi cred că va fi un lucru bun.

— NSDAP? Sunt indivizii ăia în cămăşi brune care defilează pe străzi deghizaţi în soldaţi, ăştia sunt? îmi par destul de groteşti, spusei, contrariat de încrederea pe care o acorda prietenul meu unei şlehte de acest gen.

— Cei pe care-i vezi tu,făcând paradă sunt cei din sectorul de asalt, *Sturm-Abteilung.* Nu te opri la aspectul ăsta. E doar folclor. Avem nevoie de asta, ca să ne opunem bolşevicilor. Şi apoi e o modalitate de a câştiga ceva bani, pe care îi oferim şomerilor fără alocaţie, care se angajează în această acţiune: în asociaţiile amicale *SA*[2] oamenii lipsiţi de mijloace de trai primesc cel puţin o marcă pe zi, li se dă puţină hrană şi brichete de cărbuni. Guvernul bătrânului Hindenburg şi al porcului ăstuia de Brüning nu e în stare să facă toate astea. Numai că trebuie să vezi lucrurile în perspectivă, dincolo de uniforma de operetă a SA şi a răpăitului tobelor lor. Aici, la München, au avut loc ciocniri sângeroase acum zece ani. Era cât p-aci să se producă o revoluţie asemănătoare celei care a cuprins Rusia. Şi acum ar fi posibil, dacă nu luăm seama. Oamenii sunt liniştiţi de când ai noştri au strada sub control. Mai cu seamă trebuie să înţelegi, Thörun, ce se va petrece în curând aici şi în întreaga Europă. De aceea te-am adus să-l asculţi pe Haushofer în seara asta... [* 1]

[1] *NSDAP* **- iniţialele de la** *National Sozialistische Deutsche Arbeiter Partei* - **Partidul Naţional Socialist German al muncitorilor (n.**

[1] *SA* - **prescurtare de la** *Sturm Abteilung* **- secţia de asalt - formaţie paramilitară a Germaniei naziste, creată de**

Aşadar, asta era! înfrigurarea lui Saşa şi a acestor oameni încordaţi, strânşi unul lângă celălalt într-un amfiteatru de facultate era explicabilă nu datorită interesului acordat explicaţiilor erudite ale unui venerabil profesor, ci aşteptării febrile a unei şedinţe de propagandă politică! Deodată nu m-am mai simţit în apele mele şi am vrut chiar să plec. Mă întorsesem spre Saşa ca să invoc un pretext oarecare dar el nu m-a auzit; se ridicase brusc, ca să strângă mâna uneia dintre cunoştinţele sale care se aşeză pe banca situată mai jos, drept sub noi. Mi-am încrucişat braţele şi am încercat sa lupt împotriva straniei senzaţii de stânjenire, de neplăcere supărătoare, care mă cuprinsese. Sala arhiplină fremăta, într-o agitaţie de nedeseris. Ultimii sosiţi erau nevoiţi să se aşeze pe trepte. Era imposibil sa mă eschivez, pornind contra curentului mulţimii. Resemnat, mi-am sprijinit bine spatele de spătarul scaunului meu şi mi-am vârât mâinile în buzunare, oftând, neputincios. Aveam impresia foarte neplăcută că mă lăsasem prins în cursă şi mi-era ciudă pe Saşa. Politica nu mă interesase niciodată, în propria mea ţară, cu atât mai mult, în calitate de străin, nu mă simţeam câtuşi de puţin autorizat să intervin în dezbaterile care învolburau societatea germană. Un aprod apăru pe estradă, agită un clopoţel şi ceru să se facă linişte. Conversaţiile încetară imediat, fiind urmate de o tăcere respectuoasă, de sacră reculegere. Profesorul Haushofer intră.

După cum am aflat ulterior, Karl Haushofer se născuse în 1869 şi îşi începuse cariera ca ofiţer de artilerie. întrucât în domeniul artei militare strategia îl interesa cel mai mult, fusese trimis în Japonia, în 1908, ca să organizeze armata imperială. Devenise un mare specialist, un bun cunoscător al lumii nipone. Se

întorsese în Germania, îşi luase doctoratul în geografie şi fusese numit profesor la universitatea din Miinchen, oraşul său natal. Era un bărbat de statură potrivită, cu o figură jovială şi un zâmbet blajin. Cu pantalonii săi reiaţi, fracul gri şi mustăţile sale albe, părea omul cel mai inofensiv.

—Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc pentru prezenţa dumneavoastră la această conferinţă, care îşi propune să trateze probleme actuale de geopolitică mondială, spuse el la începutul alocuţiunii, cu o voce puternică şi sigură.

Aplauze în sală; Saşa aplaudă ca la teatru. Am rămas cu îndârjire cu braţele încrucişate, gândind că o voi întinde îndată ce va lua sfârşit această oră de calvar. Se făcu din nou tăcere şi Haushofer îşi începu expunerea. Foarte curând, mi-am dat seama că avea un autentic talent de orator. Bătrânul profesor se exprima clar şi precis. Conceptele sale erau prezentate într-o manieră sugestivă şi grăitoare pentru cuget şi pentru gândire. Mai întâi de toate era înzestrat cu redutabila capacitate de a trata probleme vechi din unghiuri la care nu m-aş fi aşteptat niciodată, pe care nu mi le-aşi fi închipuit. Ceea ce consideram la început drept o corvoadă se dovedi în cele din urmă un fel de revelaţie...

—Istoria omenirii a fost întotdeauna istoria ciocnirilor dintre oameni, fie că avem înţelepciunea de a admite această aserţiune, fie că avem slăbiciunea de a o respinge. Pentru câtăva vreme, aşa cum s-au obişnuit francezii de la revoluţia lor din 1789, se poate face tentativa de a fauri toată politica unei ţări pe baza unor opţiuni filozofice, cu drepturile aferente care ar rezulta. Dar acest lucru nu poate dăinui. Orişicum, ultimul cuvânt de spus îl va avea întotdeauna îmbinarea celor

două ştiinţe fundamentale, geografia şi antropologia. Englezii au înţeles de mult lucrul acesta. E cazul să luăm pildă şi să ne bucurăm de această certitudine. Spaţiul central-european, care este leagănul popoarelor germanice, reprezintă însumarea bazinelor Rinului şi Dunării. Spaţiul acesta trebuie unificat. Nu putem îngădui ca tratatul de la Versailles să ne impună acel cordon sanitar, alcătuit din state artificiale care fragmentează acest teritoriu, spre unicul folos al Marii Britanii. Mai întâi de toate se impune să eliminăm frontierele care ne-au fost impuse. A elimina frontierele înseamnă a redeveni autonom, în domeniul alimentar şi energetic. Înseamnă şi a contrabalansa uneltirile englezilor, care au drept scop dezorganizarea centrului continentului, preîntâmpinând posibilitatea de a-l vedea erijându-se în rivalul care-şi realizează întregul potenţial. A elimina aceste limite teritoriale arbitrare înseamnă realizarea legii viitorului, *Lex reranda,* expresie a dinamismului firesc al popoarelor, opusă legii tratatelor, *Lex lata*, care nu semnifică decât încremenirea frontierelor dictate de nişte învingători aroganţi şi sforari!

Haushofer consacră o oră întreagă prezentării punctelor sale de vedere, în faţa unui public devotat cauzei pe care o susţinea. în câteva fraze bine ticluite el prezentă istoria omenirii, explicând mobilul urmărit de *talasocraţii',* precum Cartagina, Anglia şi în prezent Statele-Unite, potrivnice puterilor continentale - Roma, Franţa, întreaga Europă - contracararea uniunii lor... Trebuie să recunosc că s-a deschis o uşă în faţa mea, în seara aceea. O uşă care înfăţişa orizonturi negândite. Haushofer aborda problemele politice într-un fel

' Putere întemeiată pe supremaţia maritimă (n. trad.)

extrem de captivant. Era evident, un discurs alcătuit pe baza unei culturi vaste, structurat conform unei gândiri riguroase şi, stăpânind acest fundament solid, cuvintele lui se înlănţuiau cu o logică şi cu un firesc care se adresau mai mult sufletului decât cugetului. Haushofer poseda harul, rareori întâlnit, al pedagogilor autentici: el putea să-şi convingă auditorii că faptul de a-l asculta îi făcea să devină mai cultivaţi, în special mai perspicace, chiar mai inteligenţi. Erudiţia sa flata întru totul intelectul publicului căruia i se adresa. Acesta era motivul popularităţii de care se bucurau cursurile sale, deşi materia pe care o preda era destul de aridă. La sfârşitul expunerii sale, am aplaudat spontan, alăturându-mă celorlalţi. S-au auzit strigăte de admiraţie, chiar fluierături stridente, subliniind adeziunea tuturor. Până atunci, nu mi se întâmplase să mă aflu într-o ambianţă de acest fel, în vreo facultate. îmi închipuiam mai curând că acţiunea se petrecea într-un cabaret, după numărul executat de o dansatoare sumar îmbrăcată!

— Vino, vreau să te prezint lui Haushofer, spuse Saşa, trăgându-mă de braţ şi făcându-şi drum. Profesorul va fi încântat să cunoască un cetăţean norvegian reprezentativ cum eşti tu!

Nu am putut reacţiona în niciun fel, întrucât am fost antrenat să cobor toate treptele; am ajuns astfel în faţa oratorului, pe care-l înconjurau vreo douăzeci de persoane şi care a răspuns cu discreţie unor complimente şi în cele din urmă s-a întors spre noi.

— Domnule Homung, spuse Haushofer pe un ton jovial, prezenţa dumitale îmi face plăcere. Ce părere ai despre cuvântarea mea?

— Pasionantă, strălucită! Nu mă surprinde, domnule profesor; daţi-mi voie să vă prezint pe prietenul

meu, Thörun Gärensen, un confrate, care ocupă postul de asistent aici, ia München, la secţia de studii scandinave...

Haushofer mă privi scrutător din creştet până în tălpi şi îmi acordă un zâmbet larg. Strângea mâna cu o vigoare neobişnuită pentru un bărbat de vârsta lui.

— Thörun? E un nume mai puţin întâlnit, nu-i aşa? De unde naiba l-ai scos?

— Dintr-o toană a bunicului meu, domnule. Este un bărbat căruia îi place încă să venereze vechile divinităţi nordice. Thörun înseamnă „runa lui Thor”, zeul bătăliilor. E un prenume cam ridicol şi s-au făcut destule glume răutăcioase pe seama mea, când eram copil, în Norvegia...

— Dimpotrivă, eu găsesc că e un prenume absolut minunat de care poţi fi mândru, băiete. Ce zici despre asta, Hans? în zilele noastre, copiilor din Norvegia li se dau numele anticelor noastre zeităţi păgâne. Nu e minunat?

— Surprinzător şi foarte încurajator! rosti cu o voce surdă Hans Günther, etnologul pe care mi-l semnalase Saşa, înainte de începerea conferinţei.

— Ei bine, domnule Gärensen, nu aţi vrea să ne însoţiţi la braseria Stemeckerbräu, împreună cu domnul Homung şi câţiva prieteni? Acolo putem sta de vorbă nestingheriţi.

Această invitaţie dădea peste cap tot programul pe care mi-l făcusem şi am vrut să refuz cu toată fermitatea, dar Saşa mă călca pe picior cu toată greutatea trupului său. Profitând de răgazul creat de uluirea şi de durerea mea, el acceptă invitaţia în numele amândorura, cu un| zâmbet atât de satisfăcut încât păru absolut stupid.

— Nu mai face mutra asta nesuferită! îmi şopti el lai ureche în timp ce micul nostru grup ieşea din facultate.!

Tu nu îţi dai seama de şansa pe care o ai, fiind invitat. Uită-te mai curând la cei ce ne însoţesc!

Aruncând o privire în spatele nostru am văzut două siluete, la o distanţă de câţiva paşi: un bărbat în costum albastru, pe care-l ţinea de braţ o femeie tânără sveltă, foarte elegantă, cu frumosul ei taior şi cu pălăria pe cap.

— Rudolf Hess şi englezoaica... Unity Mitford! îşi aminti Saşa. Tu n-ai remarcat adineaori, dar fata asta îţi aruncă o privire... o privire incitantă, ce mai ! Dacă te descurci mulţumitor, în seara asta nu va fi necesar să plăteşti pentru că ai sărit coarda împreună cu Unity!

Am ridicat din umeri, vrând să las impresia că îmi e indiferent, şi mi-am ridicat gulerul hainei ca să mă feresc de ploaia măruntă care începuse să cadă. Haushofer, Gunther şi doi sau trei domni pe care nu-i cunoşteam, apăraţi de ploaie de umbrelele lor, ne arătau drumul; după ce am trecut de colţul unei străzi comerciale, am dat de braseria Stemeckerbrău. Ne-am instalat în sala din fund, mobilată destul de rudimentar; erau multe mese pe care se vedeau urmele lăsate de halbele şiroind de bere. Cu trofeele sale de vânătoare agăţate de pereţi, cu bufetul rustic pentru veselă, pe rafturile căruia se înşirau platouri, farfurii şi figurine din porţelan, executate în maniera lui Bustelli, decorul era tipic bavarez. Situată în vecinătatea bucătăriilor, încăperea în care ne aflam mirosea a bere, varză şi tutun. într-un ungher întunecat, la lumina unui sfeşnic din alamă, doi bărbaţi rotofei jucau cărţi şi fumau pipă.

—- Văd că faceţi ochii mari, domnule Gărensen, remarcă Haushofer surprinzând privirea mea nedumerită. Acest local foarte rudimentar nu este locul ideal pentru desfăşurarea unei conversaţii între oamenii de lume; vi-l închipuiaţi altfel, nu-i aşa?

— Nu, nu am bâiguit eu cu stângăcie.

— Aţi spus nu, dar în fond aţi gândit da. Nu vă faceţi griji, venirea noastră aici e bine întemeiată... Sunt chiar destule temeiuri... în plus e un loc unde putem sta de vorbă în linişte, fără să ne temem că subiectele pe care le abordăm vor stârni reacţia supărătoare a publicului; aici auditoriul este compus numai din *Stahlhelins,* foşti combatanţi, franctirorii care au luptat împotriva revoluţionarilor comunişti după sfârşitul ostilităţilor cu Aliaţii. Pe urmă, locul acesta are propria lui istorie, nu-i aşa, Rudolf?

Haushofer se întorsese spre Hess, care-şi atârna pardesiul în cuier.

— O istorie foarte frumoasă, domnule profesor, spuse Hess, luând loc la masă. Aici v-am adus pentru prima dată ca să-l ascultaţi pe Adolf Hitler, şeful NSDAP- E mult de atunci. Cam, pe la sfârşitul primăverii 1921...

— Exact. în 21. M-ai adus aproape cu forţa, dar asta mi-a schimbat cursul vieţii.

— *Herr* Hitler ne-a schimbat viaţa tuturora, domnule profesor. El a schimbat-o pe a mea înainte de a-i fi secretar pe vremea când a scris *Mein Kampf,* după cum, în curând va schimba viaţa tuturor nemţilor, afirmă Hess.

— Sunt curios să ştiu ce părere aveţi despre situaţia din ţara noastră, domnule Gârensen. La Oslo se vorbeşte mult despre Germania?

Saşa nu-şi stăpâni chicotitul.

— Thorun mi-a mărturisit că nu este preocupat de politică, domnule profesor. De altfel, acesta este considerentul care m-a determinat să-l aduc la conferinţa dumneavoastră din seara aceasta.

— A te interesa de politică este o datorie care ne revine tuturor, domnule Gârensen, spuse Unity Mitford

într-o germană iară cusur. Războiul şi revoluţia bolşevică au răvăşit continentul nostru. Dar partida nu e încheiată, se va relua curând, trebuie să înţelegeţi acest lucru.

— Norvegia şi-a păstrat neutralitatea şi şi-o va păstra şi în viitor, am afirmat eu cu tărie, bravând privirea glacială pe care mi-a aruncat-o fata, cu o aroganţă vădită.

— Te înşeli, tinere, exclamă Haushofer. în viitor ne aşteptăm la războiul total. Niciun popor, niciun teritoriu nu va fi cruţat. Europa trece printr-o criză, este supusă unor influenţe exterioare pe care nu va putea să le mai tolereze. Tratatele impuse în folosul anglo-saxonilor îi blochează energiile. Popoarele evoluează, domnule Gărensen. Fiecare generaţie răspunde unor noi imperative. Anglo-americanii nu pot pune şaua pe continentali pe vecie. Suntem un Gulliver încătuşat pe care lumea încearcă să-l convingă de incapacitatea sa. Domnule Gărensen, noi, naţionaliştii germani, vrem să trezim uriaşul, să-şi dea seama de adevăr. Şi să stabilim un nou raport de forţe în Europa!

— Acesta este programul partidului dumneavoastră nazist, domnule profesor? Să vă războiţi încă o dată cu Aliaţii? Să vă luptaţi cu Anglia şi cu Franţa? Ar fi curată sinucidere!

Unity Mitford se strâmbă dispreţuitor.

— Desigur, Anglia e periculoasă, eu o ştiu mai bine decât oricare altul. Nu vă faceţi probleme în privinţa francezilor, sunt nişte idioţi care-şi sapă singuri groapa, fiind totodată convinşi că ei deţin frâiele!

Cei de faţă au izbucnit în râs, eu am fost singurul care nu a reacţionat, păstrându-mi atitudinea rigidă. Exasperată de obligaţia de a pune punctul pe /, Mitford îmi făcu favoarea de a binevoi să mă lămurească.

— Care este evenimentul precis care a declanşat războiul din 1914, domnule Gärensen?

— Asasinarea moştenitorului coroanei Austro-Ungară de către extremiştii sârbi.

— Corect. Dar nu a fost scânteia care a aţâţat focul, declanşând catastrofa. Care era raţiunea majoră, tăinuită, a acestui asasinat?

Nu-mi veni în minte niciun răspuns. Am rămas mut, cu senzaţia neplăcută că sunt un copil prins că nu şi-a învăţat lecţia. Toate privirile erau aţintite asupra mea. Am simţit că roşesc de ruşine. îngăduitoare, Unity îmi veni în ajutor.

— Problema Orientului, domnule Gärensen! Doar ea, problema aceasta a Orientului care a tulburat toată politica europeană, începând cu mijlocul secolului al XIX-lea!

— Domnişoara Mitford are perfectă dreptate, interveni Haushofer, care ardea de nerăbdare să-şi continue explicaţiile. încă de pe timpul reginei Elisabeta toată politica engleză s-a concentrat asupra preîntâmpinării federalizării continentului. Cum ar fi izbutit să se unifice un continent ca al nostru, domnule Gärensen?

Altă întrebare încuietoare! Am încercat să mă concentrez o clipă şi mi-a venit o idee foarte nimerită.

— Prin căile sale de comunicaţie? am îndrăznit să spun.

— Exact! Prin căile sale de comunicaţie: naturale, cum sunt fluviile, sau artificiale, cum sunt drumurile, canalele şi căile ferate. Problema Orientului reprezintă coloana vertebrală a politicii externe engleze, implicând toată Europa centrală, Balcanii, dar şi Orientul Mijlociu şi Mesopotamia, chiar şi India. Totul se leagă în ceea ce *anglo-saxonii numesc „Marea tactică”,* după Kipling.

— Marea tactică a anglo-saxonilor, Thorun, spuse Saşa. constă în fărâmiţarea unităţilor etnice naturale în Europa, în primul rând ca să le izoleze de Orientul Mijlociu, arierplanul lor strategic. Cu orice preţ trebuia evitat riscul ca vreo ţară din Europa continentală sau vreo alianţă a ţărilor continentale să considere dintr-altă perspectivă Oceanul Indian şi Mesopotamia. Chit că în felul acesta favorizau războaiele civile europene.

—- împăratul Wilhelm al II-Iea avea un proiect măreţ, continuă Haushofer. Avea intenţia de a construi o cale ferată care să lege Berlinul de Bagdad. Ar fi însemnat realizarea unei punţi extraordinare între două regiuni ale lumii învecinate şi totodată complementare. La data aceea, englezii nu s-au simţit ameninţaţi. Prin intermediul francezilor, manipulaţi, au aprins fitilul bombelor cu întârziere pe care le puseseră de mult în Balcani.

— Ceea ce e tragi-comic, interveni deodată Rudolf Hess, este faptul că noi, nemţii, îi solicitam pe francezi, pentru realizarea acestui proiect, împărţind şi beneficiile aparente. Dar amintirea înfrângerilor din 1870 era încă proaspătă: s-au agăţat prosteşte de iluzia că le aparţineau teritoriile Alsaciei şi ale Lorenei, unde populaţia majoritară era germană.

— Francezii au folosit drept came de tun pentru bursele din Londra şi din New York. Au plecat pe front cu entuziasm şi cu voioşie, dar nu au făcut altceva decât să acţioneze împotriva propriilor interese, sacrificând tot substratul dinamic al populaţiei lor, rosti răspicat Haushofer, nervos. Şi toate acestea, fără rost, degeaba! Sau, mai curând, pentru altceva, pentru a fi supuşi unei noi umilinţe, la sfârşitul războiului, când englezii care reperaseră enorme zăcăminte de petrol la Mossul, de fapt

să abandoneze această zonă de protectorat care fusese j atribuită Franţei după căderea imperiului otoman.

—Deşi Franţa nu-şi dă seama, ea e marea perdantă a războiului. Tratatul semnat la Washington în 1922 a constrâns-o să reducă simţitor tonajul flotei sale de război şi coloniile sale o costă acum mai mult decât j realizează de pe urma lor. Lăudăroşeniile patriotarde ale francezilor le maschează doar înfrângerile. Clasa politică o ştie dar preferă să ascundă realitatea, pentru că poporal şi-ar da repede seama şi ar cere explicaţii... Franţa bea şampanie. Franţa se duce la cabaret. Franţa se distrează copios ascultându-i pe şansonetişti... Franţa se află deja în afara jocului politic internaţional, conchise Mitford, al cărei fel de a discuta, sigură de sine, şi tonul dispreţuitor aveau darul de a mă exaspera.

În zadar i-am replicat că francezii posedau încă cea mai mare armată din lume, nimic nu i-a clintit convingerile.

—Ceea ce contează într-un război nu e atât numărul diviziilor pe care le aliniază, cât hotărârea fermă de a se folosi de ele. Şi la urma urmei Franţa nu e decât un uriaş pandemonium. De când şi-a anexat din nou Alsacia-Lorena ea nu se gândeşte decât la foloasele pe care le poate obţine dintr-o pace pe care o socoteşte garantată de Societatea Naţiunilor. Ea îşi închipuie că Istoria a luat sfârşit, iar aşa-zişii ei aliaţi se străduiesc să-i întărească această idee ridicolă. în Franţa, nimeni nu mai are chef să se bată.

Cu frumoşii ei ochi verzi, umbriţi de gene lungi, Unity Mitford părea o şcolăriţă cât se poate de cuminte. Mărturisesc că aerul ei înţepat, buzele umede, foarte j roşii îmi inspirau gânduri care nu erau prea cuminţi.! Stând în faţa ei, am simţit deodată vârful pantofului eij

atingându-mi piciorul. Bineînţeles, asta nu o împiedica să se uite la mine de sus, cu o evidentă ostilitate, dar gestul ei mi-a aprins imaginaţia. în timp ce Haushofer polariza din nou conversaţia, nu mă gândeam decât la coapsele domnişoarei Mitford, pe care voiam să le mângâi. Mă vedeam, ca într-un vis, stând amândoi, singuri în această braserie sordidă; brusc, o trânteam pe masă, îi ridicam jupoanele înflorate, îi smulgeam cu brutalitate lenjeria intimă mătăsoasă şi mă înfigeam în frumoasele ei fese până când o făceam să ţipe de plăcere...

*

Se înnoptase de mult când am ieşit din braseria Stemeckebrău. Hess, Gunther şi Haushofer, însoţiţi de trei necunoscuţi al căror nume nu-l reţinusem, au plecat împreună. Unity Mitford rămăsese pe trotuar, cu Saşa şi cu mine, părând că aşteaptă o propunere din partea noastră.

— *Consciscamus discrepantes** a spus ea, privin- du-nc. Formula era enigmatică, dar stăpâneam destul de bine limba Mină şi nu mi-a fost greu s-o traduc.

— Uniţi fn ciuda diferenţelor dintre noi? Aşa aţi spus? Laice; v-aţi referit?

Unity ridică ochii la cer, cu un aer consternat, iar Saşa pufni în râs.

— *Consciscamus discrepantesl* Ce Dumnezeu, Thorun! Eşti dus cu mintea! Asta e deviza pe care Haushofer a repetat-o de nenumărate ori! Cea care ar trebui să fie emblema viitoarei Europe!

— Domnul Gărensen se gândeşte poate la un alt înţeles? Desigur, ceva mult mai prozaic. Nu-i aşa, domnule norvegian?

M-am prefăcut că nu dau atenţie dublului sens al remarcii şi am început să merg fără să-i mai aştept

Alergând prin băltoacele formate pe şosea, Saşa şi Unity mi s-au alăturat, râzând zgomotos.

— Să mergem la mine, propuse colegul meu. Am un şnaps excelent, ţigări de foi, putem asculta muzică cât vrem de tare. Părinţii mei nu-s acasă; vom deranja doar slugile.

Bodogănind i-am urmat până la domiciliul familiei Homung. Reşedinţa chirurgului apărea ca un frumos imobil în stil *Art nouveau,* în faţa unui parc liniştit. Grădina care împrejmuia casa arăta ca o grădină englezească. Saşa a deschis uşa acelei case frumoase, mobilată în stil Bauhaus şi a cerut să ni se aducă un platou cu mezeluri şi friptură rece. Am urcat la etaj, unde era camera prietenului meu. Unity şi-a aruncat mantoul pe pat şi pălăria pe un teanc de *Völkischer Beobachter,* ziarul oficial al partidului nazist; după aceea, cu un gest dibaci, care denota o rutină, lăsă să-i cadă fusta şi se aşeză pe fotoliul de piele situat în faţa ferestrei. îşi trecu picioarele peste braţele fotoliului şi, lascivă, luă atitudinea unei femei dornice să se ofere. Ciorapii ei negri erau prinşi de jartiere simple din mătase. Niciun văl care să ascundă fina ei vulvă blondă, cuprinsă deja de o senzuală moleşeală.

— Ne-ai promis şnaps şi ţigări de foi, frumosule Saşa, spuse ea, desfăcându-şi nasturii bluzei.

Saşa scoase o cutie de ţigări de foi dintr-un sertar al biroului şi-i oferi una englezoaicei care apărea în îmbietoare ei nuditate. Aţâţat de priveliştea pe care mi-o oferea trupul mlădios al acestei fete, cu sânii ei mici şi obraznici, cu sfârcuri trandafirii, m-am apropiat de ea, mi-am plimbat mâna pe chipul şi pe gâtul ei, m-am jucat cu perlele colierului ei, iar ea se trudea să-mi scoată cureaua de la pantaloni, cu o privire avidă... Saşa înteţi

focul din soba smălţuită şi ne oferi trei pahare de rachiu tare, înainte de a da drumul gramofonului Electrola. Amândoi am făcut dragoste cu englezoaica, pe muzica ultimelor discuri cu Cab Calloway, Jack Hylton sau Duke Ellington, pe care ie adusese Saşa de la ultimul său sejur la New York. Pe la ora două dimineaţa, camera devenise un adevărat cuptor şi noi deschisesem fereastra ca să ne răcorim trupurile înăduşite. Unity a vrut să iasă în oraş.

—Cunoşti vreun loc unde am putea găsi alţi parteneri de distracţie, Saşa?

Homung zâmbi şi-şi aprinse o ţigară Abdullah.

— Draga mea, vei găsi şi bărbaţi şi femei, tot ce doreşti pentru satisfacerea minunatelor tale calităţi... Haideţi!

Nu eram beat dar tot trupul meu era destins. Cu mintea învăpăiată de alcool, fum de tutun şi plăceri, uitasem cu totul supărătoarele subiecte de conversaţie de la începutul serii petrecute în tovărăşia lui Haushofer şi a altora. Pentru mine nu conta altceva decât posibilitatea de a mă distra în continuare cu Saşa şi de a profita cât mai mult de trupul suplu al acestei fete, care părea insaţiabilă. Nicio pagubă dacă eram nevoit să o împart cu alţii... M-am îmbrăcat repede şi am coborât scările, sărind câte trei trepte deodată, spre marea uimire a unei slugi sosite târziu. Am pornit pe străzile întunecate, zbierând şi ţopăind ca nişte puşti nesuferiţi... La o piaţetă apropiată am găsit un dancing, a cărui uşă de intrare era păzită de un uriaş îmbrăcat cu un costum la două rânduri, în stil american. Am intrat şi am plătit fiecare două mărci.

— Este locul cel mai rău famat din München, dar e ideal pentru întrunirea mercenarilor şi a libertinilor gata să ne ofere serviciile lor!

Saşa a urlat aceste cuvinte, pentru că se auzea o] muzică infernală, orchestra fiind compusă din tobe şi i alămuri, parodie îngrozitoare de ragtime îmbinat cu sonorităţi bavareze. Pe ringul de dans, dansatorii de toate vârstele şi de toate condiţiile sociale se bâţâiau nestingheriţi, fără a ţine seama de convenienţe.

— Profită, Thorun, îmi spuse Saşa. E singurul aspect plăcut al acestei infecte republici a Weimar-ului. Când va ajunge la putere Hitler, vom interzice toate chestiile astea!

Am vrut să-l întreb, mai cu seamă în privinţa paradoxurilor pe care atât el, cât şi Unity, le cultivau fără remuşcare. Aş fi dorit să-i aud explicându-mi motivaţia acelei frenezii de a-şi trăi viaţa, care-i mistuia şi-i îndemna la toate degradările, cu toate că aderaseră cu toată convingerea la NSDAP, un partid care condamna şi dispreţuia orice cultură străină. Cuvintele mele nu au fost rostite, gălăgia ambiantă le-ar fi înăbuşit. Prietenii mei s-au pierdut în mulţime, căutând parteneri pentru noi plăceri... Mă luă o ameţeală. Muzica, atmosfera aceea înăbuşitoare, aerul încins de acele trupuri care se mişcau într-un spaţiu restrâns m-au făcut să mă retrag, în loc să mă arunc şi eu în vârtejul dansului. Clătinându-mă pe picioare, m-am dus să mă aşez pe o bancă dintr-un culoar. Nu am văzut-o imediat; acolo stătea o tânără, care se pudra şi-şi da cu ruj pe buze. Parfumul ei m-a făcut să întorc capul spre ea - un parfum îmbătător, destul de puternic ca să fie perceput peste mirosul de sudoare şi de tutun care domina dancingul. Era un parfum suav, proaspăt, aproape un miros de copilaş. Nu era foarte înaltă, dar formele sale pline care se ghiceau pe sub bluza sa cu dungi negre, părul ei negru care-i cădea pe umeri îi dădeau un farmec tulburător. Aproape j

maşinal, am pus mâna pe încheietura mâinii ei acoperite de mănuşi lungi.

—Sunteţi singură, domnişoară? Aş fi nespus de bucuros dacă aţi accepta să-mi acordaţi un dans...

Mă privi cu ochii ei foarte blânzi; buzele sale schiţară un zâmbet încântător, care îmi făgăduia deja o nemărginită desfătare.

— Dacă doriţi să mă însoţiţi, aş prefera să ies afară, la aer, nu vreau să mai stau aici. Prefer să merg.

Desigur, felul de a se purta al acestei fete era prietenos. O servisem pe Unity cu înfocare, o parte a nopţii, dar trupul meu nu era încă sătul de plăceri. Perspectiva de a simţi curând, lipindu-se de mine, trupul divin modelat al acestei femeiuşti, îmi alungă imediat mahmureala. M-am ridicat cu vioiciune şi i-am oferit braţul.

—Mă numesc Angela, spuse ea cu gravitate.

a **Tacitus, *De Germania***

Noaptea în care am cunoscut-o pe Geli Raubal a fost una dintre cele mai memorabile ale existenţei mele. Nu făcusem nicio sută de metri, după ce părăsisem dancingul unde îi lăsasem să se zbenguie, fără regrete, pe Saşa Homung şi Unity Mitford, că am simţit o apăsare stăruitoare pe braţul meu.

La prima firidă între două case, Geli m-a atras spre ea şi ş-t cuibărit la pieptul meu. Căldura ei, dulceaţa ei, mângâierea delicată a părului ei pe obrazul meu au aprins în mine un foc mistuitor. în câteva clipe i-am desfăcut nasturii de la haină, i-am smuls pe cei de la bluză dezgolindu-i sânii albi, în timp ce ea, gâfâind, îşi lipise spatele de zidul de cărămidă şi-şi ridicase fusta. Am luat-o năvalnic, strivindu-i trupul cu trupul meu, înfigându-mă în sexul ei gingaş cu o plăcere sălbatică. Am simţit-o agăţându-se de mine şi muşcându-şi buzele ca să nu ţipe. Ochii ei s-au tulburat în acelaşi timp cu ai mei; înfioraţi, ne-am găsit suprema plăcere în acelaşi zvâcnet. Fericit, fremătând încă, nu mi-era destul. Am făcut-o. a doua şi a treia oară, cu aceeaşi patimă. Penisul meu rămânea erect. în viaţa mea nu fusesem atât de excitat. Cred că aş fi putut să-mi

şi s-o străpung cu lancea mea dacă vânaLul urmărit de mine nu mi-ar fi cerut îndurare.

— De ajuns pentru noaptea asta, domnule, a spus ea, polrivindu-şi pe ciorapii ei cu dungi jartierele lucioase, din cauza dezlănţuirii dorinţelor mele. Se vor ivi şi alte prilejuri. îţi voi spune unde mă poţi revedea. Merg deseori la localul *Venezia*, dimineaţa devreme, ca să beau un ceai. Să ne întâlnim acolo dacă doreşti.

Fireşte că doream. Nu ştiu ce făcuse acea fată, dar îmi aprinsese simţurile. Deşi sunt ocupat în mai toate dimineţile din cursul săptămânii, am reuşit să inventez pretexte îndeajuns de plauzibile pentru a avea ocazia de a mă duce la Venezia, încă de la primele ore. Adeseori o regăseam pe Geli, adorabilă ca o păpuşă brună, cu tenul ca miezul de migdală.

— Nu pot să te văd diseară, Thorun. într-adevăr nu. Nu insista.

— Atunci când, Geli? Mâine?

— Nu ştiu. Nu sunt stăpână pe timpul meu, înţelegi?

Nu, nu înţelegeam. O întâlnisem pe fata aceea în toiul nopţii, în cel mai sordid dancing al oraşului. Părea lipsită de orice obligaţie şi în măsură de a-şi hotărî existenţa după dorinţa ei. De altfel, mi se dăruise cu cea mai sinceră lipsă de stingherealâ. Atunci? De ce nu putea să mă revadă după bunul ei plac?

— Acesta este un subiect despre care nu vreau să vorbesc. îmi placi foarte mult, Thorun, a fi cu tine îmi dă fiori. Dar eu sunt cea care hotărăşte când şi unde ne vedem. Dacă îţi convine.

Frumuseţea ei puţin greoaie, până la urmă vulgară, mă atrăgea mai mult decât de obicei. în răstimpul câtorva zile, Geli reuşise să-mi ocupe toate gândurile. Deşi aş fi putut avea cu uşurinţă orice alte fete mai drăguţe sau

mai inteligente, nu mă gândeam decât Ia pielea ei, Ia buzele ei deschise pentru sexul meu, la încântătorul abis trandafiriu întâlnit în adâncimea feselor ei rotunde... Descumpănit cum nu fusesem niciodată în faţa unei femei, am cedat fără împotrivire tuturor capriciilor ei şi m-am hotărât să au o întâlnesc decât atunci când mi-o îngăduia. Uneori, petreceam după amieze întregi, cu storurile trase, iubindu-ne în camera mea. Geli avea doar douăzeci şi unu de ani, dar părea de şaptesprezece. Niciodată na întâlnisem atâta perversitate firească la *O* tânără femej& nici la vrep prostituată deprinsă cu cele mai complexe jocuri ale simţurilor. Geli dorea totul. Lui Geli îi plăcea totul. Geli dădea totul. Timp de vreo două săptămâni, am fost jucăria ei. În fiecare dimineaţă, mă duceam la cafeneaua Venezia şi-mi pierdeam speranţa de a o vedea sosind. îmi petrecem timpul cum puteam, încercând să citesc sau să scrin, aşteptând mereu pe aceeaşi canapea dfa piele roşie, cu speţţşagia uriaşa în formă de cochilie Saint-Jacques. Dacă Geli nu sosea până la ora 10, plecam la facultate unde îmi ţineam cursurile, morocănos şi abătut, apoi îmi petreceam iestul zilei fumând ţigară după ţigară, întins pe pat, mototolind un corset de dantelă neagră pe care îl lăsase la mine şi a cărui ţesătură era îmbibată de parfumul ei. Dimpotrivă, dacă aveam şansa de a-i vorbi şi ea îmi dădea o întâlnire, simţeam din nou că trăiesc. Orele de lucru zburau ca prin minune, până, în clipa întâlnirii noastre, care reprezenta pentru mine cel mai încântător moment.

Pentru prima dată în viaţa mea, da, credeam cu sinceritate că eram îndrăgostit.

— Nu mai eşti acelaşi de când umbli cu fata aceea, îmi zise îhtr-o zi Saşa la Care petreceam o seară fără Geli. î'lu ştiu dacă este bine pentru tine că ai devenit

subit monogam. Nu mai vrei să dăm o raită pe la Blauer Hase? Se pare că au sosit prospături din Franţa.

—Mi se pare că-i dispreţuiai pe francezi, Saşa, am răspuns evaziv înmuindu-mi buzele în verdele intens şi nefast al unui pahar cu absint.

—îi dispreţuiesc pe francezi, dar nu şi pe femeile lor! Nu, nu le dispreţuiesc pe femeile lor, le folosesc! Şi chiar foarte des! Prin urmare, trebuie să-i suport pe francezi dacă ei sunt răul necesar procreării franţuzoaicelor!

Am închis ochii zâmbind şi dând capul pe spate pentru a aprecia mai bine savoarea ciudată a licorii.

—Nu răspunzi, Thorun? îţi închipui cu adevărat că stricăţica aceea îţi va aprecia fidelitatea? Cum îi spui, deja? Geli? Geli Raubal? Sună a nume vienez, nu?

—Nu ştiu. Este adevărat că în vocea ei există un pic de accent pe care nu am putut să-l identific, dar nu-mi pasă de unde vine. Mi-a intrat în sânge, Saşa, nu o doresc decât pe ea. Probabil îmi va trece, dar pentru moment am impresia că trăiesc cu adevărat doar atunci când stă lângă mine, goală, lungită pe pat. Simt viaţa pulsând în mine doar când îi ating pielea, când pătrund în ea...

—Ce declaraţie dramatică, dragul meu Thorun! Hai! Mai bine răsfoieşte ăsta, ca să-ţi aminteşti că există şi alte funduleţe îmbietoare, nu numai cel al borfetei tale!

Saşa mi-a azvârlit pe genunchi un exemplar din *Das Magazin,* o revistă în care fetele pozau în ţinute foarte sumare. Privirile mi-au alunecat pe o superbă amazoană cu tocuri înalte, pieptănată ca Louise Brooks, având drept unic veşmânt un şal de mătase trecui de-a curmezişul pieptului şi al pântecului.

— Frumos exemplar! Dar nu reprezintă nimic, în comparaţie cu Geli!

— Thorun, băiatule, devii... sideral de plicticos!

*

La vremea respectivă nu cred că eram conştient de faptul că ceea ce mă atrăgea la Angela Raubal nu se mărginea nici la înfăţişarea ei, nici la nesaţul ei amoros; Angela Raubal mă captiva prin altceva: prin misterul de care se înconjura. Fata aceea avea ceva de sfinx. Asemenea monstrului antic ea avea un secret şi, mai presus de orice, acest secret o făcea infinit mai atrăgătoare, năprasnic de dezirabilă...

Într-o seară, am avut inspiraţia nefastă de a o întreba despre viaţa ei. Stăteam lungiţi unul lângă celălalt; despre trupul ei ştiam totul, despre viaţa ei de zi cu zi nu ştiam nimic. Trebuia să aflu. întrebările mele i-au provocat o criză nervoasă, cu plânsete urmate de o tăcere încăpăţânată. O revăd şi acum, cum stătea ghemuită într-un fotoliu, aproape tremurând, goală, cu cizmuliţele înalte pe care-i plăcea să le ţină în picioare în orice împrejurare. Când am încercat s-o iau în braţe ca s-o liniştesc, a izbucnit din nou în lacrimi, vorbind întretăiat; mi s-a părut că era vorba despre duhovnicul ei, părintele Bemard Stempfle, Ia care se dusese în ajun; discuţia lor fusese îndelungată. în seara aceea, nu am putut scoate de la ea nimic concret, doar certitudinea că o enigmă îi pecetluia existenţa. A plecat, cu obrajii palizi, cu gesturi nervoase din cauza supărării pe care i-o provocase curiozitatea mea brutal exprimată. De la fereastră, am văzut-o plecând; cu paşi grăbiţi, se îndrepta spre un loc tăinuit.

Mă rodea gelozia. M-a stăpânit dorinţa aprigă de a-i descoperi secretele. Mi-am tras în fugă pantalonii şi

haina, mi-am scos impermeabilul din dulap şi mi-am îndesat pălăria pe cap. în câteva clipe, mă aflam şi eu în stradă, trecând în goană prin faţa chioşcului măicuţei Chanz, pe care nu aveam timp s-o salut... S-o revăd pe Geli, s-o silesc să-mi mărturisească ce îmi ascunde de prea multă vreme, iată la ce se mărginea dorinţa mea. Cred că aş fi îndurat să aflu şi despre alte amoruri ale ei, eram pregătit şi pentru această dură eventualitate. Bineînţeles, era lucrul de care mă temeam cel mai mult, dar preferam perspectiva unei mărturisiri de acest gen decât intolerabila tăcere a lui Geli faţă de întrebările mele. Deznădăjduit îmi închipuiam orice... chiar ceea ce era mai cumplit.

Cu pumnii vârâţi în buzunarele pardesiului, cu capul plecat astfel încât să mă apăr de ploaia de toamnă care începuse să cadă, am desluşit curând silueta celei pe care o urmăream. Sunt înalt iar ochii mei foarte buni îmi permit să văd până departe. Nu a fost nevoie să mă apropii de iubita mea, riscam să mă observe. Ea nu se ferea, de altfel, încrezătoare, mergând fără a întoarce capul, nepăsându-i de ploaia care alunga trecătorii şi îi făcea să se îndrepte în fugă spre casele lor. Geli nu avea nici umbrelă, nici pardesiu. Purta o pălărioară rotundă împodobită cu o voaletă coborând în dreptul feţei, scut derizoriu împotriva picăturilor enorme de ploaie care cădeau în cantitate mare. Botinele ei loveau bălţile, stropindu-i picioarele cu noroi rece. Doream să merg mai repede, să o ajung din urmă, să o iau în braţe şi s-o învelesc în pardesiul meu, doream s-o îmbrăţişez şi s-o mângâi. Aceasta ar fi însemnat, însă, distrugerea eforturilor mele şi condamnarea mea la reînceperea, peste câteva zile, a urmăririi josnice la care avusesem curajul să mă decid în acea seară. Nu am cedat şi m-am

forţat să continui urmărirea în care mă lansasem cu nesăbuinţă.

Geli a străbătut o mare parte a oraşului. Nicio clipă nu a încercat să oprească un taxi sau să se urce într-un tramvai...

Am trecut prin preajma catedralei, prin preajma universităţii... După vreo treizeci de minute de mers întins, Geli a luat-o pe o stradă rezidenţială, liniştită, cu clădiri mari, impunătoare, de oameni înstăriţi, cu faţade din piatră şi cu grădini frumos împrejmuite. Plăcuţa metalică indica: Prinzregentstrasse. Ploaia se mai domolise. Geli a încetinit, s-a scuturat ca un căţel ieşind din apă, făcând să cadă stropii de apă de pe hainele sale. Cred că era înţepenită de frig, dar nu lăsa să se vadă nimic, stând dreaptă şi dârză ca un soldăţel. Ajungând în dreptul numărului 16, şi-a şters repede cizmuliţele cu o batistă, a scos portcheiul din poşetă şi a deschis poarta grea, neagră, îndreptându-se spre casa ale cărei ferestre erau luminate...

Cu inima strânsă am aşteptat o clipă, apoi m-am apropiat de poartă, încercând să descifrez un nume, să descopăr o plăcuţă. Nu exista niciun indiciu privitor la persoana care locuia în acel imobil impunător, al cărui prim etaj poseda un balcon uriaş. M-a cuprins o tristeţe nesfârşită. Nu era nevoie de o mare ingeniozitate, de o intuiţie deosebită: evident, Geli Raubal avea un protector. Eu nu eram decât un amant de inimă, ca cei din piesele de teatru, un fante care adună firimiturile pe care binevoieşte să i le lase proprietarul legitim al unei cocote, al unei demi-mondene, al unei *Dirndl,* după cum se spune în mod vulgar în germană... în câteva minute, gândurile mele cele mai nebuneşti mi-au trecut prin minte. La urma urmei, dacă Geli avea nevoie să fie

întreţinută, puteam şi eu să-i asigur un mod de viaţă - poate chiar mai bun decât actualul ei Mecena. Familia mea era una din cele mai înstărite ale Scandinavici şi o parte din această avuţie îmi revenea de drept... Dacă ea dorea, puteam s-o răscumpăr... Dând chiar de zece ori preţul ei... Apoi, după entuziasmul acestei perspective, urmară deodată halucinaţii dezgustătoare. Fără să pot izgoni aceste idei, mintea mea a fost asaltată de imaginea lui Geli, goală, culcată, gemând sub alt bărbat. Ca şi când aş fi fost de faţă la plăcerile ei, o auzeam, o vedeam oferindu-se unui alt bărbat, pe care imaginaţia mea înnebunită mi-l înfăţişa enorm, gras, cu trupul acoperit de un păr negru, slinos... Geli, Geli a mea, suferea şi se bucura în acelaşi timp, posedată de acel monstru, ale cărui mişcări brutale făceau să tremure şi să mişte încoace şi încolo sânii ei grei, de culoarea lunii...

Cuprins de o furie de nedescris, stăpânit de o febră care nu avea alt motiv în afara divagaţiilor mele, mi-am luat avânt pentru a traversa strada, hotărât s-o smulg, încă din acea seară, pe Geli din ghearele sorţii ei nefaste. Dar, când să lovesc cu pumnul poarta de fier, un ţipăt strident sparse, deodată, liniştea de pe Prinzregentstrasse. M-am oprit cu inima bătând cu putere. De unde venea urletul acela de femeie? Din casa în care intrase Geli? Da, negreşit. Ea era cea care strigase? N-am avut timp să-mi pun mai multe întrebări, căci un al doilea zgomot înfundat se auzi în faţa mea, la înălţimea ferestrelor celui de-al doilea etaj. Eram sigur, auzisem o împuşcătură! înnebunit, electrizat de situaţia care devenise deodată tensionată, m-am sprijinit de stâlpii grilajului şi, în pofida ţepilor ascuţiţi din partea de sus, l-am escaladat, am trecut peste el dintr-o singură mişcare. Am aterizat fără a păţi ceva în interiorul incintei. Ţipete înnebunite

se auzeau în interiorul casei. Am alergat pe pietriş spre uşa de ia intrare pe care am zgâlţâit-o cu disperare, până ce s-a deschis. Transpirat, convins că se petrecuse ce putea fi mai rău, am intrat ca o furtună în casă şi am urcat la etaj, fără a lua în seamă pe cineva.

Panica din casă era de nedescris. O femeie urla fără a se întrerupe, dar nu era Geli. Servitori cu veste galbene alergau în toate direcţiile, neştiind ce să facă. Văzându-mă cum urcam câte patru trepte deodată, o cameristă a scăpat pe jos o tavă încărcată cu nişte ceşti şi un ceainic mare, care s-a făcut ţăndări cu un zgomot sinistru. Un majordom a avut prezenţa de spirit de a dori să mă oprească, dar l-am împins cu violenţă pe scări în jos, fără să-mi pese că se lovise în cădere. în fine, nu prea ştiu cum, am ajuns în faţa uşii unei anticamere. Acolo pe pardoseală, zăcea Geli într-o baltă de sânge... O cameristă înspăimântată îşi muşca pumnul pentru a-şi înăbuşi gemetele de groază. La vederea moartei, trupul meu s-a acoperit de o sudoare rece şi în gât mi s-a urcat un şuvoi de fiere amară pe care a trebuit să-l scuip pe covor. Cu picioarele care nu mă mai ţineau, m-am prăbuşit alături de iubita mea. în mâna ei crispată, mai fumega încă un pistol automat în timp ce o gaură roşie îi mânjea tâmpla. M-am aplecat deasupra inimii ei. încetase să mai bată. Orice s-ar fi făcut, nimic n-ar mai fi putut s-o readucă la viaţă pe Geli.

Am simţit o mână aşezata pe umărul meu. Camerista, cu chipul împietrit, voia să mă tragă îndărăt, să mă îndepărteze de corpul neînsufleţit al iubitei mele. îmi vorbea, dar debitul ei era prea rapid pentru mine, în halul de confuzie în care mă găseam. M-am ridicat, în timp ce toţi servitorii se adunau acum la uşă. îmbrăcate cu fuste negre şi şorţuri albe, fetele în casă căscau ochii

neîncrezători şi se ridicau pe vârfuri pentru a vedea mai bine. Nimeni nu îndrăznea să se mişte. Am simţit, treptat, cum toate privirile s-au îndreptat spre mine. Atitudinea mea dementă şi chipul meu rătăcit trebuie să fi făcut pe mai mulţi să creadă că eu eram ucigaşul. M-am îngrozit. Am vrut să mă justific, dar niciun sunet n-a ieşit din gura mea. Apoi am auzit zgomote în camera vecină. Fără niciun menajament, se mişcau mobile, se scotocea prin sertare! Instinctul a făcut ca toată încordarea momentului să dispară. Din două salturi am ajuns la uşa care nu era închisă. Am intrat. Doi bărbaţi se aflau acolo. înalţi, bine legaţi, purtau impermeabile dc culoare sumbră, cu gulerul ridicat şi pălării din fetru care le ascundeau feţele. Oricât de subită a fost sosirea mea, nu i-a făcut să-şi întrerupă căutările. Bărbaţii aceia scotoceau în ceea ce trebuie să fi fost dormitorul lui Geli. într-o fracţiune de secundă, creierul meu a înregistrat detaliile încăperii: un pat acoperit cu macat din mătase, o masă de toaletă cu marchetărie şi cu o oglindă ovală, un şifonier deschis în care se înşirau nenumărate haine, o pereche de ciorapi azvârliţi în cute delicate pe o berjeră cu perne roz. într-un colţ, lângă fereastra înaltă, într-o colivie, un piţigoi zburătăcea, înnebunit, lovindu-se neîncetat de barele emailate... Am vrut să-l apuc pe necunoscutul care era mai aproape de mine, dar el s-a întors de îndată ce mi-a simţit mâna şi mi-a repezit un pumn în bărbie, atât de puternic, încât mi-am pierdut pe loc cunoştinţa. Un răstimp pe care n-aş putea să-l precizez, pentru mine n-a mai fost decât liniştea şi tenebrele celei mai cumplite inconştienţe.

*

Nimeni nu m-a trezit din leşin. Nu mi s-au dat palme, ca să-mi revin în fire. Nu mi s-au umezit tâmplele cu apă

rece ca să mă dezmeticesc. Singur am ieşit din noaptea adâncă în care mă azvârlise pumnul necunoscutului.

Prima imagine a fost aceea a unui cerc de feţe, cele ale servitorilor din Prinzregentstrasse nr. 16. Ele alcătuiau un perete tăcut în jurul meu şi nu îndrăzneau să se apropie. Necunoscuţii care scotociseră casa păreau să fi dispărut. Apoi am simţit o greutate în mâna dreaptă şi degetele mele s-au încleştat pe un obiect tare, rece. Deschizând bine ochii, am constatat că mi se pusese în palmă pistolul care o ucisese pe Gelii Scăpând un ţipăt de spaimă, am sărit brusc în picioare, revenindu-mi în fire. Mă durea ţeasta. Gândurile se legau însă prea bine. Ştiam că poliţia avea să vină. Ce le voi spune anchetatorilor, de vreme ce amprentele mele se găseau pe patul pistolului? Aveau să mă creadă, pe mine, un străin? Oamenii casei păreau terorizaţi. Fuseseră ameninţaţi? Ce urmau şă facă?

Un individ înalt, cu o vestă neagră, a răspuns pentru mine întrebărilor care mă asaltau. Apucând de pe o masă o scrumieră grea din cristal, m-a lovit brusc cu ea peste încheietura mâinii pentru a mă face să dau drumul armei. *Lugerul* căzu cu un zgomot surd la picioarele mele. Am vrut să-l ridic şi, în timp ce mă aplecam, am simţit că eram înşfăcat pentru a putea fi oprit. îngrozit, m-am zbătut cu o energie nebunească. Mişcările mele dezordonate l-au făcut pe adversarul meu să se răstoarne peste umărul meu, dar deja un alt bărbat se pregătea să mă înfrunte. Cu o mişcare rapidă am recuperat automatul şi l-am învârtit, amcninţându-i pe toţi cei care m-ar fi împiedicat să părăsesc casa. Privirile ostile îndreptate spre mine m-au speriat. Degetul arătător mi s-a înţepenit pe trăgaci şi un glonţ s-a înfipt în perete. în mod neaşteptat, împuşcătura îi făcu pe servitori să se împrăştie. Gândindu-mă doar

să fug, ţinând capul plecat, m-am năpustit drept înainte, urlând, trecând în goană prin budoarul în care zăcea încă nefericita Angela Raubal...

Fără a privi în urmă, am coborât scara sărind câte patru trepte deodată, am deschis cu putere uşa de la intrare şi am ţâşnit afară. în timp ce şovăiam în ce direcţie s-o iau, din stradă s-a auzit zbâmâitul unui motor de automobil. Am dat ocol casei. Cu pistolul vârât în buzunar, am alergat multă vreme nebuneşte; tâmplele îmi zvâcneau şi inima îmi bătea cu putere. Fără să mă opresc o clipă, am trecut prin parcuri necunoscute, am escaladat gri- lajuri şi garduri de fier, am sărit peste parapete din blocuri de piatră... Goneam, strivind pietricelele aleilor impecabil greblate; m-au lătrat câinii, la câteva ferestre s-a aprins lumina. Nu luam seama. înspăimântat de moarte, cutremurat de moartea lui Geli, goneam fără să mă gândesc să-mi trag sufletul măcar o clipă, ca să pot judeca în linişte conjunctura în care mă aflam.

Noaptea mă proteja; eram tânăr, trupul meu era bine antrenat, eram sigur că mă pot depărta mult de Prinzregentstrasse fără nicio problemă. în cartierul acela nimeni nu mă cunoştea şi nu-mi ştia numele. Persoanele de la numărul 16, pe care le văzusem alergând prin casă mi-erau total necunoscute, după cum le păream şi eu lor... nimeni nu aflase de relaţia mea cu Geli... Dacă nu se ivea nieiun incident supărător, nimeni nu era în măsură să facă legătura între Thörun Gârensen, un asistent norvegian cumsecade, care preda la facultatea din München şi crima abjectă comisă în seara aceea pe strada Prinţului-Regent. Geh, aceasta era convingerea mea, nu-şi pusese capăt zilelor. Fusese asasinată. La început, au vrut să acrediteze ideea unei sinucideri, dar apariţia mea crease o motivaţie nesperată. Ucigaşii se răzgândiseră şi încercau să mă

lase pe mine să trec drept vinovat. Dumnezeu ştie în ce fel ameninţaseră personalul casei, ca să-i convingă să confirme această versiune în faţa poliţiei. Asasinii aceia erau, probabil, în solda unui personaj foarte puternic. Un rival al protectorului lui Geli, poate... Dar cine era acesta? Şi unde se află acum? Fusese în casă atunci când se produse atacul? Fusese eliminat şi el, fără ca eu să ştiu? Pentru moment aceste întrebări nu ajutau la nimic. Ceea ce trebuia să fac, era să mă întorc acasă, fără a fi văzut, fără a fi prins. Apoi, trebuia să scap de armă, să-mi rup şi să-mi ard pardesiul, să nu mai calc vreodată pe la cafeneaua Venezia, unde ospătarii ne văzuseră de atâtea ori îmbrăţişându-ne pe bancheta de piele roşie.

Am aşteptat o oră sau mai mult, într-un ungher întunecat. începuse din nou să plouă. Tristeţea mă covârşea, mai mult decât spaima. După un calcul sumar, mă aflam, după toate probabilităţile, la o distanţă de peste cincizeci de metri de casa lui Geli. în liniştea nopţii auzeam trecând maşini nu prea departe, dar ştiam că ascunzătoarea mea era bună şi că nu puteam fi văzut. Au fost apeluri urgente, apoi un zgomot de paşi s-a auzit pe asfalt. Undeva, un poliţist a fluierat pentru a-l chema pe altul dar nu s-a produs nimic primejdios pentru mine... Zorile au început să coloreze cerul în trandafiriu, precedate de un nou dar scurt val de ploaie, care a făcut să se ridice din grădinile vecine un miros de pământ reavăn. Ştiam că ar fi fost periculos pentru mine să ajung acasă în plină zi, în văzul tuturor. Atunci sau niciodată trebuia să părăsesc acel cartier rezidenţial şi să mă întorc în oraş cât mai repede. Privind cu atenţie în jurul meu, am ieşit din străduţele udate de ploaie şi am iuţit pasul. în spatele meu se auzi un hârâit prelung, pe care nu l-am luat în seamă, pentru că semăna cu uruitul unui tren în depărtare.

Cu farurile stinse o maşină apăru lângă mine. Portierele s-au deschis şi doi bărbaţi au coborât în faţa mea. Fără să mă fi putut împotrivi, am fost apucat de mijloc de către primul şi l-am văzut cu groază pe cel de-al doilea, un uriaş cu faţa pătrată, lovindu-mă în moalele capului cu o vână de bou. Deşi ameţit, nu am leşinai, simţind însă că eram împins cu violenţă în maşină. Capul mi s-a lovit de planşeul vehiculului şi, iarăşi, lumea nu a mai fost pentru mine decât o noapte întunecată, o prăpastie fără fund.

*

Ochii îmi erau larg deschişi şi, totuşi, nu vedeam. Mă orbea o legătură strânsă peste ei. încheieturile mâinilor şi gleznelor îmi erau legate cu frânghii. Eram îngheţat. Am simţit că fusesem complet dezbrăcat. Chinuit pe un pământ bătătorit, spatele mi se zgâria, lipit de un zid aspru. Am vrut să mă ridic, dar mi se trecuse în jurul gâtului un colier din piele legat de perete cu un lanţ scurt. Cu braţele şi picioarele priponite, cu trupul ţintuit locului, eram redus la condiţia jalnică de animal sortit abatorului. Am vrut să strig, dar din gâtul meu umflat nu a putut ieşi niciun sunet. Unde mă aflam? Cine mă răpise? De ce se purtau astfel cu mine şi, mai ales, ce soartă îmi era hărăzită? Gâfâind, cu plămânii chinuiţi, absorbeam aerul cu disperare. Un om în pragul înecului nu s-ar fi sufocat mai tare ca mine în acel moment. Trupul, încheieturile mâinilor şi picioarele umflate mă dureau. Capul mă durea îngrozitor, ceea ce sporea greaţa ce îmi dădea ameţeală... dar toate acestea erau nimic pe lângă spaima care mă cuprinsese. Lacrimi de durere şi de teamă se rostogoleau pe obrajii mei şi le-am înghiţit, încercând să-mi potolesc setea care mă mistuia. Astfel au trecut ore, în tăcere, frig şi întuneric...

Nu ştiu după cât timp mi-am revenit în simţire şi am distins, în sfârşit, zgomote de paşi pe coridor. O cheie s-a răsucit în broască şi o uşă a scârţâit. Cineva a pătruns în încăperea în care fusesem azvârlit. îngrozit, am strigat să mi se dea drumul, dar ca răspuns n-a fost decât o tăcere prelungită. Brusc s-a aruncat peste mine o găleată de apă rece ca gheaţa. Am ţipat mai mult de uimire decât de durere. Apoi, torţionarul meu a plecat. Carapacea de gheaţă care mă acoperea devenise atât de greu de suportat încât mi-am pierdut din nou cunoştinţa...

Când mi-am revenit, am constatat că picioarele nu-mi mai erau legate. Nu mai aveam nici colierul din piele care mă ţintuise locului, dar mâinile îmi erau legate în continuare şi ochii acoperiţi. Mai eram gol, dar poate că fusesem şters, pentru că nu mă mai simţeam atât de îngheţat ca înainte. Mă învăluia o tăcere deplină. M-am ridicat tremurând. Am vrut să fac încetişor înconjurul celulei mele. Am simţit sub tălpi pământul bătătorit, rece. Am socotit, în faţa mea, şapte paşi de la un perete la celălalt; în părţi, doar patru. Cu lovituri puternice de umăr am încercat să deschid uşa de lemn pe care am dibuit-o atingând molonii din zid, dar era prea groasă şi zăvorul ei prea solid ca să pot să nădăjdui să o clintesc. Disperat, m-am lăsat să cad pe jos şi am vrut să mă ghemuiesc, cu genunchii ridicaţi în dreptul pieptului, pentru a mă încălzi puţin. Făcându-mă ghem, m-am rostogolit şi spatele mi s-a lovit de un obiect masiv, de consistenţă ciudată. După tot felul de mişcări am reuşit să-mi trec mâinile, tot legate, peste suprafaţa obiectului. Degetele au atins întâi o stofa, nu de iută sau o pânză de sac grosolană, ci mai degrabă o ţesătură a cărei fineţe şi moliciune m-au surprins. Apoi. palmele mi s-au deschis şi au cuprins formele unui corp uman!

Tremurând de uimire şi de groază, am pipăit o piele încremenită, ţeapănă, sub care nu mai palpita nicio viaţă. Un cadavru! Mă tăcuseră să împart celula cu un cadavru şi eram sigur că mă desprinseseră de zid tocmai ca să fac această descoperire oribilă! Mânat de o scârbă instinctivă, m-am târât cât am putut de departe de vecinătatea acestui mort.

Chircit într-un ungher, doborât, scos din minţi, mă copleşeau gânduri înnebunitoare. Evident, nu puteam fi ţinut prizonier, umilit, torturat de poliţia oficială. Nişte ticăloşi mă răpiseră, oameni care nu respectau nici cea mai elementară regulă de omenie şi care nu s-ar fi dat în lături să ucidă. Puteam să fiu lichidat în orice clipă, îngropat chiar acolo, în acea temniţă unde nimeni nu avea să mă găsească. Trebuie să scap! Nu trebuie să mă oprească niciun scrupul, nici măcar perspectiva de a dezbrăca un mort! Cu preţul unui efort deosebit, atât moral cât şi fizic, m-am apropiat de cadavru pentru a-l pipăi cu meticulozitate. Inima mi-a tresărit în piept, când am simţit o pereche de ochelari. Frenetic, asemenea unui naufragiat în plină mare care se agaţă de o scândură providenţială, am apucat ochelarii şi i-am spart pe jos. Apoi cu ajutorul unei bucăţi de sticlă, am început să-mi slăbesc legăturile, cu multă răbdare... A durat mult şi a fost greu. Muşchii îmi erau măcinaţi de crampe care îmi dădeau şi greţuri. Degetele erau însângerate. Dar încetul cu încetul, fibrele frânghiei care îmi lega încheieturile mâinilor au cedat. în fine, am fost liber! Stăpânindu-mi un strigăt de triumf, am smuls legătura de pe ochi şi a trebuit să aştept două sau trei minute pentru ca pupilele să mi se adapteze la întunericul care domnea în încăpere. Atunci mi-am descoperit închisoarea. Era un loc fără ferestre şi, după cum ghicisem, o pivniţă. Doar o

îngustă lăsa să treacă ceva lumină care era şi ea filtrată prin cârpe care fuseseră îndesate în crăpătură. Uşa era făcută din scânduri late, întărite cu bare de metal, iar pereţii, umezi, erau acoperiţi din loc în loc de dâre de salpetru având un galben sinistru. Câteva clipe, mi-am frecat cu putere trupul amorţit şi îngheţat, înainte de a mă decide şi examinez mai bine cadavrul. Bărbatul nu era îmbrăcat într-un costum civil obişnuit, ci într-un veşmânt negru, larg. Era o sutană pe care sclipea un crucifix din arginţ atârnat la gât cu un lănţişor. Bietul preot era probabil mort de vreo două sau trei zile, judecând după barba murdară care îi crescuse pe obraji după ce fusese ucis. Cu toată scârba, am hotărât să-l dezbrac pentru a-i lua hainele şi a lupta împotriva senzaţiei de frig care nu mă mai părăsea. Am desfăcut ghetele preotului, i-am scos patrafirul cu greutate, pentru că era ţeapăn şi greu. Am putut constata că bărbatul fusese împuşcat cu două gloanţe în inimă, două orificii roşii punctau şi sutana, în locul acela. Am îmbrăcat sutana lungă şi neagră cu un sentiment de repulsie şi am încălţat ghetele defunctului. Sutana avea un miros respingător, de rânced şi de putregai, dar trupul îmi era acoperit. Ridicând de jos ochelarii sfărâmaţi, le-am smuls şi le-am îndoit braţele, ca să pot întocmi un fel de cârlig, cu ajutorul căruia să forţez zăvorul. Cu o mână tremurătoare, l-am introdus în gaura broaştei şi am reuşit să agăţ mecanismul. Am perseverat şi după două-trei încercări, am reuşit să învârtesc limba broaştei. încet, cu grijă să nu scârţâie balamalele pe care le ştiam sensibile, am deschis uşa şi m-am strecurat afară din celulă.

în faţa mea se întindea un coridor îngust luminat de un singur bec cu voltaj redus. Domnea o linişte de mausoleu... Fără armă, fără să știu cu ce nou pericol

aveam samă confrunt, înaintam. Ungrilaj seafialacapătul coridorului dar nu era închis. L-ani împins şi am urcat pe o scară veche din piatră. Pe palier, în faţa altei uşi. m-am oprit îndelung pentru a identifica eventuale zgomote. Departe deasupra mea. de la ultimele etaje, desigur, se auzea o melodie cântată la un instrument cu corzi. Mi s-a părul că recunosc partitura pentru vioară a cvartetului *împăratul* de Haydn. Ultima dată când o auzisem fusese cântată într-un chioşc, în timp ce mă plimbam cu fratele meu şi surorile mele mai mici, prin grădinile înflorite ale castelului Akershus, de pe înălţimile oraşului Oslo... Cu ajutorul cârligului meu improvizat, am suit şi învârtit atât de bine broasca încât miracolul avu loc din nou.

Uşa pivniţei se deschise spre ceea ce părea a fi parterul unei case mari, burgheze, fără stil. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet îngrozitor, verde închis şi jaluzelele de la toate ferestrele erau trase, astfel încât era cu neputinţă să priveşti afară. Câteva momente, am luat-o pe un şir de coridoare care nu ofereau nicio deschidere spre exterior. La întâmplare am apăsat clanţa din alamă a unei uşi şi am intrat într-o încăpere ale cărei mobile erau acoperite cu huse. Ca o umbră neagră am trecut printre acele fantome nemişcate, ca un diavol printre năluci, căutând cu disperare o ieşire la lumină... Fereastra fusese zidită cu cărămizi dar, cu toate acestea, lumina se strecura printre rosturi. Nerăbdător, am zgâriat acele interstiţii friabile, pentru a desprinde pietrele. Pe cât de fără zgomot cu putinţă, am scos una, apoi încă una, şi o a treia... Deja vedeam o alee ce ducea la un zid înalt, dominat de nişte copaci. Aerul era răcoros. Lovindu-mi faţa, mi-a făcut bine şi mi-a stimulat strădania. Mi-am reluat lucrul, scoţând cărămizile una câte una pentru a realiza o deschizătură

mai mare, prin care să mă strecor. Dar, deodată când ajunsesem aproape la capătul muncii mele istovitoare, am simţit că mi se apasă cu brutalitate pe gură un tampon îmbibat cu cloroform. M-am luptat degeaba, m-am zbătut degeaba, totul era zadarnic. Cu un minut înainte de a reuşi evadarea, fusesem prins din nou!

*

— Ştiu că sunteţi un literat, domnule Gărensen. în-tâmplător, s-ar putea să fiţi familiarizat cu operele lui Tacitus?

Vocea care mi se adresa nu era frumoasă. Era o voce masculină, ciudat de ascuţită, ca şi când ar fi avut acutele dereglate. O voce înfricoşătoare. Nu distingeam nimic din posesorul ei: din nou o fâşie de pânză îmi acoperea ochii. Legate la spate cu frânghiuţe fine, încheieturile umflate ale mâinilor mele mă dureau îngrozitor. Fusesem aşezat şi legat pe un scaun tare. Simţeam aceasta, nu mă mai aflam în pivniţă cu acel cadavru. Din locul în care fusesem pus, nu puteam percepe nimic, nici mirosuri, nici zgomote obişnuite. Nu ştiam ce oră era. Nu ştiam cine îmi vorbea. De la vaporii chimici care îmi întunecaseră mintea, păstram o sfâşietoare senzaţie de somnolenţă vagă şi penibilă. Totuşi, în loc să mă revolt faţă de soarta mea. să lansez chemări inutile de ajutor sau să cerşesc milă călăilor mei, mi-am păstrat destulă stăpânire de sine pentru a decide să intru în jocul pervers care mi-era propus. Cu un efort supraomenesc de concentrare, mi-am stăpânit gândurile şi am bâiguit:

— Tacitus... Tacitus, la... Pe adevăratul său nume Publius Cornelius Tacitus, am spus cu o voce împleticită. Istoric roman născut prin 55 din era noastră, așa cred.

Mort în jur de 120... Se spune despre el că ar fi Tucidide al romanilor. Avem a sa *Viaţă a lui Agricola, Analele* sale, *Dialogul său despre oratori...* Şi mai ales *De Germania,* opera sa cea mai celebră şi care este un fel de tratat de etnologie cu privire la populaţiile vechii Germanii.

— Mă impresionaţi, domnule Gărensen. într-adevăr... Erudiţia dumneavoastră, desigur, dar mai ales calmul dumneavoastră! Şi capacitatea dumneavoastră de concentrare, cu toate condiţiile penibile în care vă aflaţi. Toate acestea m-ar face aproape să vă admir... Dar să ne întoarcem la Tacitus! Ca şi dumneavoastră sunt familiarizat cu opera lui. în *De Germania,* autorul descrie tatuajele de război cu care se împodobesc luptătorii barbari înainte de a înfrunta legiunile. Aceste semne sunt atât de spectaculoase, atât de îngrozitor de privit pe corpul lor, încât soldaţii romani sunt înfricoşaţi chiar înainte de a începe lupta. Vă amintiţi de fraza care încheie acel fragment fascinant, domnule Gărensen?

Am vrut să fac semn că nu, dar, din cel mai întunecat colţ al memoriei mele a ţâşnit, ca prin miracol, amintirea clară şi luminoasă a acelui text. Fără să ştiu cum era cu putinţă şi cu tot atâta siguranţă, ca şi când pagina ar fi fost deschisă în faţa mea, am răspuns:

— Tacit îşi încheie descrierea prin fraza; ^în toate bătăliile întâi şi întâi ochii sunt biruiţi!”

— Extraordinar, domnule Gărensen! exclamă necunoscutul. Elotărât lucru, cred că meritaţi toate strădaniile pe care le voi face pentru dumneavoastră!

Cel de-al cincisprezecelea arcan

Primul obiect asupra căruia mi s-au oprit privirile, după ce mi-a fost scoasă legătura, a fost o valiză din piele brună, pe care am recunoscut-o imediat ca fiind a mea. Cu mâinile încă legate, m-am răsucit degeaba în toate părţile, ca să văd cine stătea în spatele meu. Misteriosul cunoscător de literatură latină voia să mă lipsească de contemplarea chipului său. M-am resemnat să aştept bunul său plac pentru a afla ce soartă îmi pregătea, încăperea în care mă aflam era întunecoasă dar destul de confortabilă. Nu era o temniţă. Nu era niciun vorbitor de închisoare. Un perete era acoperit de rafturi de cărţi, altul era împodobit cu tablouri reprezentând corăbii vechi. Pe jos se afla un covor cu frumoase motive orientale şi două lămpi cu picior răspândeau o lumină difuză. Asta era tot. Am auzit cum era pusă o ceaşcă pe o farfurioară. în timp ce eu încercam să-l zăresc, bărbatul mă urmărea bând o cafea tare a cărei aromă plutea până la mine...

— îmi dau seama după cum vă foiţi că v-aţi recunoscut bagajul, domnule Gărensen, a zis în sfârşit necunoscutul. Dacă am vrut să vă arătăm că îl avem în posesia noastră, acesta este, aţi înţeles bine, un simbol, un fel de simplificare a gândirii, dacă preferaţi să

- şi cred că aţi înţeles de multă vreme - de acum înainte aţi părăsit pentru totdeauna ţărmul vieţii obişnuite. Aţi pătruns în altă lume. în fine... Voi fi mai explicit: aveţi de ales între două lumi, fundamental deosebite... Prima, cea mai complexă, mai aspră, este cea care vă conduce drept la mine, dar vă lasă în viaţă. Cea de-a doua, mai uşoară, cea mai tentată, este, dimpotrivă, cea a morţii, a eliminării, pur şi simplu. M-am exprimat destul de clar?

Nu înţelegeam ce voia omul acela de la mine şi nici nu pătrundeam sensul enigmelor sale. Epuizat de captivitate, exasperat de eşecul tentativei mele de evadare, înnebunit, am scăpat un ţipăt prelung de furie şi de neputinţă. Temnicerul meu s-a apropiat. Am închis ochii şi mi-am aplecat capul pentru ca să nu văd nimic. Acum stătea în faţa mea, simţeam aceasta, dar nu m-a înşfăcat de păr pentru a-mi ridica faţa şi a mă obliga să-l privesc. A rămas acolo, tăcut, aşteptând să-mi pierd răbdarea şi să-mi ridic pleoapele pentru a-l vedea. în sfârşit, am cedat...

în faţa mea se afla un bărbat foarte tânăr. Abia de treizeci de ani poate chiar mai puţin. Era înalt. Cât mine. De asemenea, foarte blond. Cu cravată, îmbrăcat într-un costum civil bine croit. Faţa îi era prelungă şi îngustă. Nu că ar fi fost frumoasă după canoanele clasice, dar exprima o forţă animalică care deruta şi tulbura. Avea ceva de şarpe. Şi de lup, totodată. Poate mi-ar fi putut fi frate. Ţinuta capului, felul în care stătea drept, mă făceau să-mi amintesc de Johann, fratele meu mai mare, rămas în Norvegia.

— Numele meu este Reinhard Heydrich, domnule Gărensen, şi am sarcina de a recruta oameni excepţionali care să efectueze acţiuni excepţionale... *Sunteţi* excepţional! Cunoştinţele dumneavoastră, curajul şi imaginaţia de care aţi dat dovadă de la răpirea dum-

neavoastră şi până acum, mi-au confirmat ceea ce ştiam 4şijâ. Fiindcă v| obsetv de mul® vreme. începând din ziua în care aţi intrat în via® tinerei Angela Raubal, mi-aţi stârnit mereu curiozitatea şi interesul. Astfel încât întrevăd perspective remarcabile pentru dumneavoastră, poate chiar un destin măreţ! Vreţi să lucraţi pentru mine, domnule Gărensen?

— Dar dumneavoastră, pentru cine lucraţi? Pentru poliţie? m-am hazardat să spun, fără să cred că întrebarea mea era pertinentă.

Un zâmbet batjocoritor a trecut peste buzele groase ale lui Heydrich.

— într-o zi, foarte curând, vă voi dezvălui numele celui căruia m-am dedicat trup şi suflet... Veţi fi surprins. Dar, pentru moment, am nevoie de răspunsul dumneavoastră. îmi acceptaţi propunerea?

— Totuleste grotesc! am protestat. Am de lucra, aici, la Mitoehen ! Suui un rezident străin, înregistrat legal la consulat! Mă eaaosel Desigur, ştiu că am dispărut! Sunt convins eă încearcă să mă găsească!

Heydrich a scos o batistă din buzunar, şi-a înfăşurat mâna cu ea şi a dus-o la spate. Din centură, a scos un pistol. Am iireSSiSi degeaba fiindcă nu l-a îndreptat spre mine, ci mi l-a prezentat, în palma sa, la înălţimea ochilor mei.

—» VŞ este cunoscut acest Uilor* nu-î aşa? Este cel care a pe Geli Raubal. Eu însumi l-am scos din buzunarul dumneavoastră, fără a şterge amprentele pe care le-aţi imprimat prosteşte pe el, bineînţeles.

Heydrich putea să mintă, desigur, dar am simţit că spune adevărul şi că obiectul pe care mi-l arăta era chiar arma pe care o manevrasem pentru a fugi de la numărul 16 din Prinzregentstrasse.

—N-aţi avut încă prilejul de a observa, Gărensen, că acest pistol poartă sigiliul proprietarului său. E gravată cu o simplă monogramă şi o emblemă ar trebui să vă lămurească în privinţa situaţiei speciale în care vă aflaţi. Uitaţi-vă aici, la stânga percutorului...

Lumina era slabă, a trebuit să fac un efort. Pe chiulasă erau gravate modele delicate. Sub o svastică străluceau sinistru două iniţiale: A. H. Din cele explicate atunci de Heydrich, nu-mi rămâne decât amintirea vagă a unor crâmpeie de conversaţie. Rupt de oboseală, remuşcare, tristeţe şi frică, mintea mea nu mai reuşea să asimileze ceea ce îi era oferit.

—Vă cunosc obiceiurile, Gărensen. Vă cunosc viciile. M-am informat asupra familiei dumneavoastră. Ştiu cine sunt părinţii dumneavoastră. Unde locuiesc. La un singur semn, ucigaşi experimentaţi îi vor lichida pe tatăl, pe mama şi pe fratele dumneavoastră. Cât despre surori, pot să cer să fie răpite de oriunde şi oricând. Karla are douăzeci de ani şi Uona doar şaptesprezece, nu-i aşa? O vârstă foarte potrivită pentru a ajunge târfele soldaţilor într-un bordel de cazarmă din Pomerania, nu-i aşa?

Aceste cuvinte m-au înfuriat. Mi-am încordat muşchii pentru ca sforile cu care eram legat să cedeze, dar nu am făcut decât să se strângă nodurile mai tare.

—În mâna mea am dovada că aţi asasinat-o, cu două nopţi în urmă, pe Angela Raubal, nepoata lui Adolf Hitler, şeful partidului naţional-socialist şi viitor cancelar german... Să ştiţi că niciunul din servitorii care v-au văzut nu va îndrăzni să susţină că sunteţi nevinovat. Nici măcar *Frâu* Winter, care ştie, de fapt, cine a ucis-o pe fată. Ceea ce nu ştiţi este faptul că această Angela Raubal după care vi s-au aprins călcâiele atât de stupid, domnule profesor, această pasăre de noapte cu sânii mari era ceva

mai mult decât rudă apropiată a lui *Herr* Hitler! Ea era mai cu seamă femeia pe care şi-o luase drept amantă!

Dezvăluirea m-a doborât mai mult decât un pumn bine azvârlit. Mi s-a întors stomacul pe dos şi nu m-am putut stăpâni să scuip pe mine o dâră lungă de fiere. Heydrich s-a apropiat. Ochii săi străluceau ca şi cei ai unui gladiator, în clipa triumfului. Apucând fără silă bărbia mea murdară, a început să-mi vorbească cu o voce blândă, ca şi când mi-ar fi făcut confidenţe:

— Sunteţi în mâinile mele, Gărensen. Un cuvânt de-al meu şi judecătorul vă condamnă la decapitare cu securea pentru omorârea celei pe care aţi împărţit-o cu Hitler. Nu numai că veţi muri, dar numele dumneavoastră va fi dezonorat pentru totdeauna. Totuşi, eu sunt mai puternic decât judecătorii. Vă pot salva viaţa! Şi reputaţia! Puneţi-vă competenţa în slujba mea, veţi deveni bogat. Puternic. Foarte repede şi mult peste ceea ce vă închipuiţi. în caz contrar, urmează moartea pentru dumneavoastră şi dezonoarea pentru familie!

Epuizat de orele de tortură la care fusesem supus, peste măsură de tulburat de adevărurile pe care le aflasem, cutremurat de ameninţările lui Heydrich la ■ adresa familiei mele, am înţeles că nu eram decât o j jucărie în mâinile Diavolului.

— Bine, am zis gândindu-mă la surorile mele. Accept propunerea, Heydrich. Faceţi din mine ce doriţi... Mi-aţi luat sufletul. Nu ştiu ce aşteptaţi de la mine, dar nu vă voi trăda.

L-am văzut pe Reinhard Heydrich zâmbind. Mi-a bătut uşor cu palma obrazul, în semn de mulţumire, aşa cum se răsplăteşte un copil ascultător. Apoi, cu un cuţit pe care l-a luat de pe o mobilă, mi-a retezat legăturile, M-am prăbuşit la pământ...

*

Heydrich a pus pe masă o tavă cu de-ale gurii şi m-a sfătuit să mănânc.

— Sunt un om foarte ocupat, domnule Gărensen şi am nevoie de dumneavoastră cât mai curând. Credeţi-mă, am apreciat la justa ei valoare aluzia la Diavol pe care aţi folosit-o spontan adineauri. Aveţi deplină dreptate: eu sunt Diavolul şi sufletul dumneavoastră este de acum înainte în posesia mea. Să nu uitaţi asta niciodată. Chiar dacă veţi crede într-o zi că am devenit prieteni, nu voi şovăi să aplic ameninţările mele, dacă veţi avea slăbiciunea de a nu vă ţine de cuvânt. Noi, germanii, avem o tradiţie literară faimoasă, cu privire la pactele cu diavolul. Vă puteţi gândi la Goethe, desigur, dar mai sunt şi toţi ceilalţi romantici: von Kleist, von Amim... Stăpânesc bine această moştenire.

— „Eu sunt acela a cărui privire ucide speranţa, acela pe care nimeni nu-l iubeşte, nenorocirea sclavelor mele pământene, regele cunoaşterii şi al libertăţii, duşmanul cerurilor, răul din natură...", am recitat fără intonaţie, după cum îmi venea în minte, un fragment dintr-un poem despre Satan.

Un zâmbet plin de cruzime a schimonosit chipul lui Heydrich:

— Cel puţin, cu dumneavoastră, ştiu că pot folosi referinţe bune. Aceasta face lucrurile mai limpezi. Şi mai uşoare, nu-i aşa? Hotărât lucru, doar un literat poate înţelege un alt literat! Dar mâncaţi! Mâncaţi, vă spun!

M-am ridicat de pe canapeaua pe care fusesem alungit şi am privit cu un ochi circumspect hrana ce-mi era propusă. În farfurii din faianţă, erau puse piept de pui, şuncă de ţară, cartofi fierţi, brânză şi nuci... Dacă mintea îmi era răscolită, trupul meu era înfometat. Cu

aviditate, am scormonit la întâmplare prin alimente, în timp ce Heydrich se dusese să arunce o privire peste nu ştiu ce hârtii întinse pe birou. Potrivit condiţiilor de obscuritate care păreau să domnească în acea casă, jaluzelele încăperii erau închise şi perdelele trase. Heydrich a revenit spre mine şi mi-a oferit un pahar cu vin pe care l-am golit dintr-o sorbitură. Instalându-se într-un fotoliu, a pus picior peste picior şi şi-a descheiat câţiva nasturi de la vestă pentru a se simţi mai comod.

—* Dacă aveţi deplina convingere că de acum sunteţi în slujba mea, că sunteţi omul meu, nu voi pierde timpul vorbind pe ocolite. Ne aşteaptă o sarcină imensă, pe amândoi. De acum înainte sunt singurul dumneavoastră angajator şi trebuie să fiţi de acord că este normal să vă plătesc. Pentru început, vă stabilesc onorariul la o mie de mărci pe luna, plus rambursarea cheltuielilor.

La auzul acestei sume, m-am oprit din mestecat. O mie de mărci era echivalentul salariului a zece muncitori! Care era oare munca ce putea justifica astfel de retribuţii?

— Pe deasupra vă dau şi locuinţă. Această problemă administrativă nu este încă pe deplin rezolvată. Pentru moment veţi sta aici. Dar într-o săptămână sau două, vă voi găsi un apartament mare, în centrul oraşului, cu tot confortul. Cât despre cursurile dumneavoastră, ei bine... am dat deja dispoziţii pentru ca să le suspendaţi în următoarele cincisprezece zile. Apoi, le veţi relua, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Vă voi explica totul detaliat în curând...

Dinţr-o mapă de piele pe care o pusese jos, lângă scaunul său, Heydrich a scos o foaie de hârtie dactilografiată şi mi-a întins-o. Am citit un text scurt adresat directorului facultăţii, precizând cum, din subite motive familiale, aveam regretul de a fi nevoit să!

părăsesc temporar funcţiile mele de la universitate pentru a mă întoarce cât mai grabnic în Norvegia. Promiteam, cu toate acestea, să revin la post cât mai repede cu putinţă. Eram uluit! Ce avea să mi se întâmple, oare, în cursul celor două săptămâni în care se presupunea că aveam să mă întorc acasă? Heydrich nu păru să observe stupefierea mea, în timp ce citeam şi reciteam această scrisoare. Imperturbabil, el a continuat:

— După cum aţi putut vedea, am trecut pe la dumneavoastră pentru a vă lua lucrurile. Doamna Reichert, portăreasa, a fost înştiinţată despre plecarea dumneavoastră. I-am plătit două luni de chirie suplimentar, ca despăgubire pentru această întrerupere precipitată de contract. Vă va regreta...

Aceasta a fost ca o nouă lovitură. Banda lui Heydrich era, oare, atât de puternică, atât de organizată, încât putea schimba în câteva clipe tot ceea ce alcătuia viaţa mea?

— Dar, în definiţi v, pentru ce toate acestea, Heydrich ? Care vă este scopul? Va trebui să-mi explicaţi...

Heydrich a tras adânc aer în piept. Părea îngrijorat, dar în acelaşi timp simţeam că se bucură nespus de acest moment, fiind pe punctul de a-mi dezvălui planurile sale măreţe şi acest fapt îi dădea un orgoliu nebunesc.

— Fac parte din partidul naţional-socialist, a zis, în sfârşit. Sunt membru din luna iulie trecută, altfel zis de abia de trei luni. Este puţin, aţi spune. Şi totuşi, am devenit unul dintre cele mai influent cadre. în iulie, nu eram decât un militant, ca oricare altul. Astăzi, trebuie să înfiinţez pentru partid, element cu element, un întreg serviciu

— Un serviciu secret? Vreţi să faceţi din mine un spion care să lucreze pentru un partid german? Nu este ceva realist, Heydrich!

— Sunt perfect raţional, dimpotrivă. Ascultaţi-mă cu atenţie, Gărensen. Naţional-socialiştii se îndreaptă spre putere. Este o treabă de doi sau trei ani, cel mult. Naziştii nu au nimic comun cu o grupare politică obişnuită. Când vor ajunge în posturile de conducere, Republica va cădea. în Germania nu vor mai exista democraţie, opoziţie. Oamenii aceia vor prelua întreaga conducere, vor transforma ţara, vor călca în picioare tratatele internaţionale. Puterea pe care o vor cuceri după atâta timp nu le va mai scăpa niciodată!

— Vreţi să spuneţi că pregătesc o lovitură de stat?

— Paradoxul este că ei vor înfăptui lovitura de stat, *după* sosirea la putere. Hitler vrea să învingă prin intermediul urnelor. Are nevoie de o legitimitate iniţială. Aceasta va fi ungerea sa. De aceea ţin din scurt hăţurile calului său de război Emst Rohm, şeful SA, care este o brută, un nerăbdător şi ar vrea să se îndrepte pe loc spre Berlin, cum a făcut Mussolini cu Roma, în 22.

— Dar dumneavoastră? Ce vreţi? Vorbiţi despre nazişti ca şi când i-aţi combate...

— îi dispreţuiesc pe cei din SA. Aşa cum îl dispreţuiesc şi pe Hitler şi pe cei mai mulţi dintre cei care îl înconjoară. Am aderat la partidul lor fiindcă, pentru mine, aceasta este singura modalitate de a ocupa o poziţie excepţională. Sunt de partea lor, din oportunism şi din ambiţie personală. Dar sunt nişte marionete în ochii mei. Vedeţi, Gărensen, am decis să nu vă ascund nimic! Un apropiat al lui Hitler mi-a încredinţat, în urmă cu câteva săptămâni, sarcina de a organiza ceea ce se presupunea că va deveni serviciul de informaţii

Acea persoană este inteligentă. Fiind deja puternică, ea va deveni de temut atunci când Hitler va fi secretar. Cu toate acestea, ea a comis o greşeală enormă când mi-a încredinţat mie această misiune. Fiindcă voi folosi în propriul meu interes informaţiile unei părţi din reţeaua de spionaj a cărui responsabil sunt! A început o partidă de şah îngrozitoare şi fascinantă! O partidă care nu face să se confrunte doi jucători, ci o infinitate! Loviturile pot veni de pretutindeni. Eu fac din dumneavoastră prima piesă a armatei mele. Cu începere din această clipă, Gărensen, sunteţi primul meu cal. Şi aleg negrul, drept culoare a flamurii noastre!

*

Heydrich se destăinuise mult în cursul acestei prime discuţii. Când m-a părăsit, nu-mi spusese, totuşi, ce aşteaptă de la mine. M-a lăsat în buna îngrijire a omului care mă pocnise cu cravaşa şi, probabil, mă stropise cu apă rece şi mă adormise cu tamponul de cloroform.

— Mă numesc Thyssen Matschl, a declarat individul întinzându-mi mâna. îmi pare rău că v-am maltratat, domnule, dar am avut ordin în acest sens. Sper că nu mi-o luaţi în nume de rău? Vom lucra de multe ori împreună, ştiţi...

M-am uitat la Thyssen cu o privire mohorâtă, înainte de a mă hotărî să-i strâng mâna, cu un zâmbet forţat. Bunăvoinţa mea a părut să-l bucure. Nu ştiu de ce, dar simţeam că tipul acela mă simpatiza. Am fost uşurat. *Puteam* să tot fiu înalt şi bine clădit, Matschl era cu un cap mai înalt decât mine, depăşea cu siguranţă doi metri şi cântărea cam o sută douăzeci de kilograme de muşchi, fără o urmă de grăsime. Ducând valiza mea grea ca şi când ar fi fost un ghiozdan de şcolar, a mers în faţa mea,

până la cel de-al doilea etaj. La capătul unui coridor, a deschis o uşă încuiată cu cheia, a intrat în cameră şi a aprins lumina.

— Până veţi fi mutat, peste câteva zile, veţi locui aici. Chiar în spatele acestei uşii este o cameră de baie foarte mare...

Ca un proprietar care îşi invită cu mândrie viitorul chiriaş să viziteze un apartament, Thyssen a insistat să examinez toaleta. Acolo mi-a precizat că toate ferestrele erau închise ermetic.

»

'— Nu fiindcă *Sturmfuhrer*[1]-ul Heydrich n-ar avea încredere în dumneavoastră, domnule, dar pentru moment am ordin să vă interzic să ieşiţi. Mai târziu veţi fi liber să mergeţi oriunde. Este doar răstimpul ca să vă obişnuiţi cu gândul noii dumneavoastră vieţi... înţelegeţi ce vreau să spun?

Singurul lucru pe care îl înţelegeam, cu toată exprimarea diplomatică folosită de Thyssen, era că eram prizonier!

-— Vă las să dormiţi. Dacă vă doare capul, găsiţi aspirină în sertarul noptierei. Şi dacă vă simţiţi chiar rău, puteţi coborî în salonul cel mare de la parter. Acolo suntem patru care stăm de veghe. Vom chema un medic...

I-am mulţumit lui Thyssen pentru amabilitatea sa şi l-am asigurat că totul va fi bine.

— încă ceva, domnule, a precizat el, în timp ce închidea uşa în urma sa.

— Da, Thyssen?

— Dacă încercaţi să fugiţi, avem ordin să tragem fără avertizare.

[1] *SiunnfUhrer* - rang paramilitar, în partidul nazist (n. trad).

— Am înţeles, Thyssen, am înţeles...

Să fug? Desigur, era singurul meu gând, singurul meu scop. Dar cum să scap de acei nebuni primejdioşi care-mi ţineau viaţa în mâinile lor? Să sparg o fereastră, să sar în grădină şi să fug pe stradă, când nu ştiam unde fusesem adus, era cu mult prea riscant. Mai ales dacă trebuia să contez pe patru gorile înarmate până în dinţi care aveau să mă urmărească. Nu. Dacă voiam să mă smulg din ghearele alienatului acela de Reinhard Heydrich, trebuia să aştept cel puţin câteva zile. Să aştept să fiu „liber să merg oriunde”, după cum îmi făgăduise. După aceea, nu aveam decât să fug până la cea mai apropiată graniţă. Austria era doar la cincizeci de kilometri de München. De acolo, mi-era uşor să ajung în Norvegia ca să-mi protejez familia! La gândul acestei apropiate eliberări, muşchii mi s-au destins şi m-am trântit ca un bolovan în patul cu stinghii din alamă. Prea epuizai ca să mai scot sutana dezgustătoare, am închis ochii şi am adormit imediat. Somnul adânc mi-a fost tulburat de visuri îngrozitoare, bântuite de Geli. Am revăzut-o pudrându-şi obrajii în seara în care o întâlnisem la dancing, am revăzut-o aşezată pe o banchetă, la cafeneaua Venezia, înmuindu-şi buzele roşii în ceaşca de ceai; am revăzut-o, în timp ce o strângeam în braţe... Am revăzut-o mai ales ca o floare albă secerată, la pământ, cu faţa mânjită de sânge... Mi-o închipuiam moleşită, aşteptând, pregătită să se dăruiască unui bărbat, gemând de plăcere... un bărbat ce purta un nume înfricoşător, cel al unui om cu destin de tiran...

Când m-am trezit, în sfârşit, nu mi-am putut da seama nici de ora, nici de data zilei respective. Aţipisem o oră sau zăcusem o zi întreagă, în stare de totală inconştienţă? Nu ştiam. Unde ar fi trebuit să mă aflu,

fi fost dată peste cap atât de subit! La biblioteca facultăţii, pregătind un curs? în sala în care se ţineau prelegerile? Prin bordeluri, cu prietenul meu Saşa Hornung? De unde să ştiu? Şi ce rost avea? Pe moment nu mi se oferea altă soluţie; eram nevoit să mă supun mişcărilor pe care mânuitorul de marionete Heydrich mi le va impune cu cruzime. Câteva zile.... Doar câteva zile.

*

— Totul e pregătit, Gărensen. Totul! Ştiţi în cât timp am pus pe picioare o organizaţie atât de complexă? încercaţi să ghiciţi!

Prima zi de lucru a început devreme şi Heydrich era agitat ca un copil. Cu o ceaşcă de cafea în mână îmi arăta cu degetul un maldăr de foi prinse cu agrafe unele de altele. întinse pe birou, pe măsuţe joase şi chiar pe podea lungi fâşii foşnitoare, se aflau organigramele serviciilor existente sau celor care urmau să fie create.

— Mi se pare o muncă enormă... Să zic patru luni, cel puţin... Nu. Cu mult mai mult, de fapt. Şase... chiar opt luni...

Heydrich izbucni în râs.

— Douăzeci de minute! Exact douăzeci de minute mi-a luat intuirea acestei organizaţii! Atât îmi acordase Himmler... Când m-a primit pentru prima dată nu a dispus decât de o jumătate de oră: îl aştepta soţia sa, ca să meargă în piaţă, să-şi vândă puii. Da! Nu va mai dura, dar până când se va schimba situaţia, *Herr* Himmler creşte pui, ca să-şi sporească solda! Vreţi să vă povestesc cum a fost când acest fermier m-a chemat la casa lui de la Waltrudering, pentru ca să-i prezint un proiect de organizare a serviciilor secrete naţional-socialiste?

— Este o poveste stranie. Dacă mă aflu astăzi aici, aceasta i-o datorez soţiei mele. Lina, ştiţi, este una dintre primele naziste. Cu totul diferită de mine. Eu sunt un fost locotenent de marină, un ofiţer de carieră. N-am avut niciodată decât dispreţ pentru caporalul Hitler... Lina a fost aceea care m-a împins să intru în partidul nazist. Dar nu ca orice militant, nu, ca SS!

Atunci am observat pentru prima dată, dar aveam să constat în curând, că ochii lui Heydrich străluceau mâi tare când începea să pomenească de SS. Sub efectul exaltării, pupilele sale se îngustau, dând o lucire stranie şi malefică irisurilor sale nespus de albastre.

** SS? De fapt, ce înseamnă aceasta? am întrebat pe un ton puţin convins.

În 1931, SS nu reprezenta decât un grupuleţ nazist marginal, faţă de adevărata putere de acţiune a partidului pe care o alcătuiau unităţile de SA ale lui Emst Rohm. Rohm şi Hitler... Hitler şi Rohm... Nu ştiam încă, dar cei doi erau deopotrivă legaţi şi deosebiţi, complementari şi diametral opuşi. Unul se bucura de o extraordinara charismă politică: Hilter era un orator înnăscut, aproape un profet. în afară de venirea unor vremuri noi, el vestea apariţia unui om nou, dintr-o rasă purificată şi regenerată... Inteligent, atuurile sale erau machiavelismul politic, şiretenia, răbdarea... Celălalt, Rohm, era soldăţoiul grosolan şi brutal, plebeul feroce, gata să arate că el are pâinea şi cuţitul, ca să intimideze omul de rând. Era băiatul cel rău de care te fereşti şi bruta pe care o respecţi. în spatele său era o masă de o sută de mii de oameni, cei din SA. Această unitate privată, cu un efectiv egal cu cel al armatei regulate, îi primea bucuros atât pe cei fără căpătâi, derbedei sau haimanale, cât şi pe muncitorii cinstiţi, sărăciţi de criza economică; erau primiţi cu

marginalizaţi, non-conformişti şi fiii pervertiţi ai burghezilor din Weimar... Unitatea aceasta reprezenta o forţă disciplinată, antrenată, organizată, concepută ca un mijloc de constrângere a puterii democratice, obligând-o să cedeze. O haită de câini dezlănţuiţi, de mercenari şi de jefuitori potenţiali, care trebuia lichidată după înfăptuirea încununării politice...

— Va fi sarcina celor din SS!, mi-a explicat Heydrich. Ei sunt aceia care sunt destinaţi să devină stăpânii. Vom curăţa drojdia din SA şi vom forma un stat în stat. Vom fi preoţii acelui stat... Paznicii săi. Protectorii. Chiar împotriva conducătorilor lui desemnaţi, dacă va fi nevoie! înţelegeţi, Gărensen?

— Cei din SS, ca... un fel de Biserică?

— Da, termenul este corect. O Biserică! Ceea ce creez azi sub ochii dumneavoastră, serviciile ale căror structuri le vedeţi aşternute pe aceste hârtii, sunt destinate să devină echivalentul a ceea ce a fost Sfânta Inchiziţie pentru catolicism. Vocaţia mea, vocaţia *noastră*, este aceea de a ne ridica drept Inchizitori ai partidului naţional-socialist. Pentru ca acesta să prospere pe un teren sănătos. Pentru ca să le dăm conducătorilor noştri toate armele cu care să-şi lovească duşmanii. Şi ca să fim siguri că aceşti conductori vor fi demni de misiunea lor!

Un papă negru al unui regim în devenire: iată cum se închipuia Reinhard Heydrich în timpul acelei toamne a anului 1931. Timp de mai multe ore, în acea zi, în biroul întunecat, cu jaluzelele trase, el mi-a povestit cum, angajat ca simplu recrut în corpul încă embrionar al SS-ului, el făcuse tot ce putuse pentru a-l întâlni pe şeful acelei miliţii, un bărbat scund, aproape chel, cu burtă rotundă, numit Heinrich Himmler, un apropiat al lui Hitler şi un duşman făţiş al lui Emst Rohm.

„Noi suntem *Schutzstaffel-ul, Herr* Heydrich, eşalonul de protecţie, îi spusese Himmler, când îl primise pentru prima dată pe tânărul intrigant în casa pe care o avea în apropiere de München, Acest grup a fost dorit de însuşi Hitler, pentru a-i asigura protecţia. Noi suntem soldaţii săi de elită, pretorienii săi! Dar suntem încă puţin numeroşi. Abia trei sute, care formează baza unei viitoare legiuni de oţel,... Asta vreau! Făuresc arme în acest scop, şi dumneata mi-o vei pregăti pe cea dintâi dintre ele! Vreau un SD, Un *Sicherheitsdienst,* un serviciu de siguranţă şi de informaţii care să ne fie propriu, liber de orice influenţă. Îţi dau douăzeci de minute pentru ca să-mi prezinţi un proiect de organizare a acestui departament... Dacă proiectul dumitale mă convinge, îţi încredinţez imediat responsabilitatea de a-l înfăptui!”

Heydrich îşi umflă pieptul evocând această amintire. S-ar fi zis că relata o înaltă faptă de arme, o luptă eroică, în cursul căreia, singur şi neînarmat, ar fi nimicit un balaur de o sută de ori mai puternic decât el, folosindu-şi doar inteligenţa.

— Desigur că am acceptat provocarea. Am fost doar ofiţer pe un vas de război! Ştiu cum se comandă, cum se organizează. Am un instinct pentru aceste lucruri şi îmi place să acţionez în regim de urgenţă. Pe Himmler l-am păcălit azvârlindu-i pe hârtie desenul unei pânze de păianjen. O pânză de păianjen pe care crede că o va conduce dar care, de fapt, nu-mi va aparţine decât mie! Căci ceea ce nu i-am spus lui Himmler, dar vă dezvălui dumneavoastră, Gärensen, este că vreau să-l pun sub supraveghere pe însuşi şeful SS! Vreau să ştiu totul despre *Herr* Himmler şi anturajul său, despre familia sa, colaboratorii săi.... Mai mult: vreau dosare despre toate

cadrele importante ale SS, SA şi NSDAP în general şi chiar despre Hitler!

După chip şi asemănare, misiunea lui Heydrich era nebunească, extravagantă, depăşind orice măsură. Pe atunci, NSDAP număra două sute cincizeci de mii de membri - un sfert de milion de oameni! Şi numărul lor sporea pe zi ce trece. Cum să faci fişe pentru un ocean de indivizi, cum să le clasezi responsabilii?

—Credeţi că aveţi putinţa de a-i şantaja pe camarazii dumneavoastră nazişti? Până şi pe şeful lor suprem? E demenţial, Heydrich!

—Bineînţeles, exclamă Heydrich, cu un aer triumfător. Tocmai de aceea ne vom bucura de izbândă. Naziştii vor cuceri puterea şi noi îi vom cuceri pe nazişti. V-am făgăduit bogăţie şi putere, Gărensen. Sunteţi tânăr, inteligent, cultivat şi clădit ca un atlet de circ. Să nu vă îndoiţi că alături de mine nu veţi obţine tot ceea ce vă doriţi, căci vă rezerv o sarcină specială. Ghiciţi care?

Refuzând să-mi pierd timpul cu ghicitori, am ridicat din umeri, în semn de necunoaştere.

—Dragul meu domn, voi face din dumneavoastră spionul meu direct pe lângă Heinrich Himmler!

Să mă infiltrez în anturajul acelui care era sortit să devină cel mai temut personaj din cel de al Hl-lea Reich, acesta era planul lui Reinhard Heydrich! Trebuie să mărturisesc că, dintre toţi indivizii extraordinari în preajma cărora am fost - să fie bine înţeles că folosesc adjectivul *extraordinar* în sensul strict al cuvântului, adică despuindu-l de orice noţiune de măreţie sau de excelenţă - dintre toate acele caractere ieşite din comun, deci, Heydrich a fost desigur cel mai vizionar. Bărbatul acela avea uneori intuiţii care depăşesc înţelegerea. Fiind un psiholog de temut, ar fi putut să facă avere,

deschizând un cabinet de psihanalist. Dacă depista cu atâta uşurinţă mârşăviile indivizilor cu care avea de-a face cred că asta se datora faptului că el însuşi era capabil de toate josniciile!

— Nu vă lăsaţi înşelat de aparenţe, Gărensen. Himmler e un tip de o inteligenţă remarcabilă. E ambiţios, preocupat de interesul personal. Se foloseşte foarte bine de minciună şi de formulări abile, cu dublu sens. Mai are şi un puternic instinct de supravieţuire, care-l va ajuta să preîntâmpine vicisitudinile, în viitor. Mai presus de orice, ştie să se facă apreciat de Hitler şi se bucură de încrederea lui deplină. Nu sunt mulţi cei ce se pot lăuda cu această distincţie... Rudolf Hess, pe care ştiu că l-aţi întâlnit ştiu, este unul dintre aceştia. Armura cavalerului Himmler este frumoasă, dar are un punct slab şi prin acea fisură vom strecura vârful lăncii noastre. Himmler este un romantic. îi plac legendele, poveştile frumoase, miturile şi misterele... Are o înclinaţie secretă pentru tot ceea ce are legătură, de mai aproape sau de departe, cu magia, cu lucrurile oculte... Strecoară-i cuvintele „magie” sau „secret de iniţiat”, că redevine credul ca un copil! Pe acest teren îl vom momi şi îi vom servi miracole, Gărensen. Miracole, aşa cum nu se mai fac.

— Dar ce fel de miracole? Şi cum?

Heydrich se gândi o clipă, lăsând impresia că ezită. Se ridică şi se plimbă în lungul şi în latul încăperii şi luă nişte cărţi de joc de pe o etajeră. Maşinal, fără a se uita la ele, le amestecă şi trase una, la întâmplare. Privind-o, chipul i se lumină şi-mi întinse cartea reprezentând un monstru androgin ţinând în lesă doi sclavi.

—• Tarol, arcanul XV, Gărensen, Diavolul! Nu credeţi că Destinul e un lucru straniul Într-o singură

seară, destinul vi s-a dat peste cap... Nu vreau să vorbesc despre noaptea în care a murit Raubal, ci despre aceea în care l-aţi însoţit pe Saşa Homung la conferinţa lui Haushofer. Fără să-şi dea seama, prietenul dumneavoastră v-a adus la mine... El a jucat rolul lui Charon, din mitologia greacă, cel de călăuză a sufletelor. Haushofer! L-am pus sub urmărire încă de la numirea mea în fruntea SD. Unul dintre oamenii mei se afla în amfiteatru, în ziua conferinţei, şi a filat grupul vostru, când v-aţi dus la braseria Stemeckerbrău. Seara târziu s-a hotărât să vă urmărească pe dumneavoastră, pe Homung şi pe Mitford, mai degrabă decât pe Hess şi pe profesor. Prin fereastra deschisă a auzit mieunatul vostru de pisici în călduri, apoi v-a spionat până la dancing... Acolo, surpriză! L-a întâlnit pe Thyssen, pe care-l lansasem pe urmele Angelei Raubal. Deodată se întâlniseră două fire întinse de mine. Dumneavoastră şi Raubal aţi ieşit împreună - cu antecedentele amândorura, era inevitabil. îndată ce *unchiul Wolf* lipsea, fetişcana nebunatică profita de libertatea momentană ca să-şi dea poalele peste cap. A avut mulţi ţipi, înainte de a fi împreună cu dumneavoastră, şi indivizii aceia nu erau neapărat din cei cumsecade. Avea o preferinţă specială pentru muncitori şi pentru golani. Se pare că Hitler trece printr-o criză teribilă de depresie, de când Hess i-a adus la cunoştinţă moartea acelei gâsculiţe...

Heydrich o pomenea pe Angela cu ironie, chiar cu dispreţ.

— Ştiţi cine a ucis-o pe Geli, nu-i aşa?

— Bineînţeles! Şi când vi-l voi dezvălui, ne vom întoarce direct la punctul nostru de plecare.

Regele şobolanilor şi flautistul

Germania la începutul anilor 1930... O uriaşă cutie a Pandorei larg deschisă, de unde ieşeau cele mai neînchipuite energii contradictorii. Heydrich menţionase un joc de şah cu jucători numeroşi. Din câte începeam să înţeleg, se distingeau cel puţin trei curente dominante. Cel alb reprezenta social-democraţii. Poate că fiind prea corupţi, exagerat de siguri că totul se rezolvă cu bani, se îndepărtaseră de popor, de multă vreme. Roşul îi desemna pe comunişti. încă de la începutul anului 1918 ei îşi jucaseră cartea cea mare, cu forţă şi credinţă, convinşi că ţara le va cădea în mâini la fel de uşor cum căzuse Rusia, cu câteva săptămâni în urmă, în mâinile bolşevicilor lui Lenin şi Troţki. Dar tentativa a eşuat. Dacă în Prusia orientală, în Saxonia, în Bavaria izbucniseră revolte şi nişte oraşe fuseseră ocupate de roşii, adepţi ai comunismului, evenimentele acestea au fost de scurtă durată. Detaşamente paramilitare se formaseră spontan, ca să combată sovietele germane. Cei ce aveau să fie numiţi în curând „Osândiţii” după titlul unei cărţi pe care le-a consacrat-o Emst von Salomon, unul de-ai lor, aceşti soldaţi zdrobiseră roşii în cursul unui război crâncen şi sordid, în care se omorau unii pe alţii cu înverşunare, deşi ştiau că sunt fraţi. Negrul re-

prezenta curentul în care mă angajasem fără voia mea. Negrii erau reacţionarii, fasciştii... Mii şi mii de oameni, bărbaţi şi femei, obsedaţi de visuri pe care le înţelegeam prea puţin, fascinaţi, încântaţi, vrăjiţi de o asociaţie de magicieni dezaxaţi, moral şi mintal, care acţionau din umbră de multă vreme şi care le şopteau cuvinte ciudate...

— în ciuda înfăţişării lor bonome, Rudolf Hess şi Karl Haushofer aparţin amândoi unei societăţi secrete numită Thule.

Astfel a început cea de-a doua dimineaţă faţă în faţă cu Heydrich.

—Thule este o grupare deja veche. Nu vă voi povesti istoria ei, care nu prezintă interes în cazul nostru. Găresen, e important să se ştie că denumirea acestei societăţi se referă la un loc în afara timpului şi a spaţiului, a cărui rânduială este nemurirea. Este, dacă preferi, una din marile versiuni păgâne ale Paradisului.

—Cunosc mitul Thule, am spus. Prima menţiune apare la un călător grec, Pytheas, mi se pare. Plecat din Marsilia, el afirmă că ar fi navigat până la nordul extrem al lumii, până la acea insulă Thule...

—Un mit! Desigur... dar un mit foarte viu printre anumiţi intelectuali europeni nemulţumiţi de religiile monoteiste semitice, cum sunt catolicismul şi protestantismul... Thule este pentru ei imaginea unei purităţi ce trebuie regăsită după milenii de pângărire. Ei cred că acest spaţiu există, că poate fi atins datorită unei anumite condiţionări mentale şi că acolo se poate realiza o regenerare... Este o nebunie. Dar nebuniile conduc lumea, ştiţi bine, Gărensen.

—Haushofer şi Hess sunt membri ai acestei societăţi. Care-i legătura cu Geli Raubal?

—Hitler. Hitler este legătura. Membrii societăţii Thule sunt cei care l-au preluat pe Hitler, când Hess l-a ascultat vociferând în sala din spate a braseriei Stemeckerbrău. Ei l-au format. I-au dat de citit, i-au povestii legende... Aceea a unui cavaler neînvins care avea să ridice într-o zi stindardul răzbunării popoarelor germanice după veacuri de umilinţe. *Unchiul Wolf* a fost cucerit; elevul entuziasmat şi-a depăşit maestrul. Acum, Hitler a prins aripi. Nu mai are nevoie de oamenii aceia, care nu sunt decât nişte intelectuali debusolaţi, visând fapte măreţe, fără a cuteza să înfăptuiască ceva ei înşişi.

—Totuşi Hess nu mi se pare a fi de teapa intelectualilor slabi... m-am încumetat să spun.

—Rudolf este excepţia. Este cu mult mai tânăr decât Haushofer. El asigură legătura dintre preoţii grupării Thule şi războinicii din NSDAP. încă nu ştiu dacă a fost la curent cu omorârea lui Raubal.

—Dar de ce ar fi ordonat Haushofer omorârea Angelei?

— Pentru a-i da un avertisment lui Hitler şi a-l repune pe drumul cel drept al preoţiei. Fata aceea nu era zdravănă. îi lua toată vlaga. Veţi vedea că în curând îşi vor arăta abilitatea, strecurându-i în pat o bambină pe care o vor selecta şi o vor pregăti cum se cuvine... Aşteptând ca Hitler să-şi recapete echilibrul sufletesc, trebuie să profităm de ocazie, ca să vă plasăm în anturajul lui Himmler. El nu face parte încă din Thule, dar dacă această grupare intuieşte viitoarea lui importanţă, aşa cum am făcut eu, va face tot ce-i stă în putinţă să pună laba pe el, dacă-mi îngăduiţi să mă exprim astfel. Categoric, se impune să vă plasăm în anturajul său, înainte de a fi racolat de Thule...

— Cum vom proceda?

— Folosind miturile, Gărensen... Trebuie să găsim o poveste a cărei armonie să-l încânte pe omul nostru în cămaşă brună... Un fel de cântec bătrânesc, pe care-l veţi compune dumneavoastră şi pe care i-l veţi cânta!

*

în seara aceea, singur în cameră, am fost obligat, în primul rând, să studiez cu atenţie organigramele SD-ului, elaborate de Heydrich. Nu-mi dădeam seama încă, dar aveam în faţă o serie de documente expunând amănunţit ceea ce urmau să reprezinte în curând serviciile secrete naziste. Peste câţiva ani, oameni din MI 6 britanic, din OSS american sau din Biroul francez numărul 5 îşi puneau viaţa în joc, încercând să pună mâna pe aceste documente...

Atunci apărea doar un vraf de hârtii îndoite, cu ştersături, şifonate. Nimic înfricoşător. Totuşi, pe aceste pagini era schiţată întreaga structură a regimului nazist, aducător de moarte în întreaga Europă, înfăptuind cea mai cumplită campanie de „crimă organizată” din câte cunoscuse istoria.

SD era structurat conform unui ţel, iar acest ţel se rezuma într-o frază manuscrisă, plasată în cartuşul care atrăgea atenţia asupra vastului tablou al organizaţiei. Fraza aceea, izvorâtă din mintea lui Heydrich, suna astfel: „SD va trebui să depisteze adversarul înainte chiar ca el să se gândească să se ridice împotriva statului nazist”. Fraza aceasta conţine întregul program: SS în SS, SD avea ambiţia de a funcţiona ca un sistem inchizitorial. El se împărţea în două sectoare vaste: SD Inland urma să se ocupe de spionajul din interiorul frontierelor germane în timp ce SD Ausiand avea sarcina de a forma şi de a trimite agenţi în străinătate, pentru

culegere de informaţii despre conducătorii politici ai rivalilor americani, englezi, sovietici....

— Cărui serviciu mă destinaţi? l-am întrebat pe Heydrich după ce mi-a expus diferenţele între cele două birouri.

— Niciunuia, întrucât aparţineţi cabinetului meu personal. Statutul dumneavoastră vă situează la un nivel superior, atât Ausland-ului cât şi Inland-ului.

Da, mă aflam deasupra acestor servicii. Deasupra şi foarte jos totodată, căci, destinat să joc rolul nesigur al agentului dublu, pentru moment nu eram promis niciunui statut oficial din SS. Conform planului pe care îl elaborase Heydrich pentru cariera mea, urma să fiu prezentat în curând lui Himmler, să-l cuceresc prin discursul meu, în aşa măsură încât să mă implore să intru în serviciul său, în scopul de a îndeplini nu ştiu ce misiune încă neprecisă după care, deşi nega, Heydrich însuşi nu avea nicio idee. Toate acestea ar fi fost de un comic grotesc, dacă şeful SD-ului nu mi-ar fi dovedit că era în stare de tot ce poate fi mai rău.

Timp de două zile Heydrich nu a apărut. în afara orelor în care mă sileam să mă ocup de îndatorirea pe care mi-o impusese, îmi petreceam ziua fumând sau jucând cărţi cu Thyssen, Bruno, Erick şi Karel, cele patru brute despre care nu ştiam prea bine dacă erau temnicerii sau colegii mei de muncă. Câte puţin din fiecare, cred, pentru că în afară de momentele în care lăsam impresia că mă apropii de uşă sau că vreau să privesc pe fereastră şi Thyssen pipăia locul de sub braţ unde îi atârna pistolul, pot spune că relaţiile noastre nu erau lipsite de cordialitate. Fiind zilnic în compania lor, aceşti ţipi nu mi se păreau nişte indivizi răi, dar n-am comis niciodată imprudenţa de a încerca să-i atrag de partea mea.

— La drept vorbind, Thyssen, zisei într-o seară pe o voce cât mai indiferentă posibil, nu mi-ai spus cine a fost nenorocitul acela de preot care mi-a ţinut tovărăşie în pivniţă, în timpul cât am fost acolo.

Uriaşul a ridicat din umeri.

— Era părintele Bemard Stempfle, îmi răspunse, dar nu l-am ucis noi. Ne-am mulţumit să-l luăm de la el din sacristie şi să-l aducem aici, pentru ca poliţia să nu-l găsească.

Părintele Bernard Stempfle. Mai auzisem acest nume din gura lui Geli. Era duhovnicul ei, omul la care se dusese în ajunul morţii ei!

— Cine l-a omorât? Ucigaşii în solda celor din Thule?

— Se poate. Nu vă faceţi griji din asta, pentru moment! în orice caz, tipul acela ştia prea multe despre legătura lui *Herr* Hitler cu nepoata sa. Trebuia să se aştepte că nu va face multă vreme umbră pământului. în locul său, eu mi-aş fi luat de mult tălpăşiţa, în loc să stau să ascult spovedaniile acelei fetişcane uşuratice!

— Un război ocult are loc sub ochii oamenilor cumsecade şi nimeni, sau aproape nimeni, nu vede nimic, domnule Gărensen. Aţi lucrat ceva la mituri?

Vocea subţire a lui Heydrich, răsunând brusc în spatele meu, mi-a dat fiori.

— Miturile nordice, runele şi saga, da... Cred că am găsit multe piste interesante pentru a-l momi pe Himmler. De fapt, nu aveam decât dificultatea de a alege...

— Atunci să mergem în biroul meu să-mi explicaţi. Sunt tot atât de nerăbdător să vă ascult, pe cât trebuie că sunteţi dumneavoastră să părăsiţi, în fine, această casă!

Miturile nordice! Un întreg program... Un câmp de studiu desconsiderat, vădit ignorat, totuşi la fel de vast ca mitologia greco-latină, la fel de puternic întemeiat pe simbolism ca religia vechilor egipteni, tot atât de plin de mistică vrajă ca miturile Indiei. De ce mă interesau atât de mult încât le consacram viaţa mea de cercetător universitar? Din cauza unui periplu din copilărie, a uneia din acele călătorii rare, a cărei amintire nu se şterge. Din cauza unei zile şi a unei nopţi petrecute pe insula Ursului împreună cu bunicul meu Nils şi cu Knut, bătrânul scriitor cu profil de vultur, cu faţa brăzdată de riduri, asprită de zăpadă şi de sare... Acolo, pe acea stâncă bătută de valurile unei furtuni iscate din senin, am fost condus până la un cerc de pietre aşezate vertical, gravate cu semne angulare pe care nu le cunoşteam...

— Priveşte, copile, runele sacre înscrise pe stâncile acestea străvechi, mi-a spus Hamsun, atingând cu palma scrijeliturile. Aceste linii crestate reprezintă literele Strămoşilor, în număr de douăzeci şi patru. Sunt simboluri pentru istorisirea oamenilor dar, de asemenea şi mai ales chei pentru a deschide alte lumi. Cu ele poţi face totul. Să schimbi timpul şi spaţiul. Să aduci iubire acolo unde nu există decât ură, să distrugi un lan de grâu chiar înainte de seceriş... Sub rune ţâşnesc izvoarele, vorbesc morţii. Animalul sălbatic devine o călăuză prin labirintul pădurii şi cerul se deschide pentru *Runenmeister,* stăpânul semnelor... Odin, regele zeilor, s-a dus să le caute în adâncul iadului, locul unde nu există culori şi forme. A trebuit să consimtă să-şi dea viaţa pentru ele. Ascultă cântul sacru al Hamaval-ului!

Hamsun a început să psalmodieze un cântec răscolitor pe un ritm straniu, pe jumătate cântat, pe jumătate

Ştiu că am stat spânzurat în copacul bătut de vânt, Nouă nopţi întregi, străpuns de o lance şi dat lui Odin,
Eu însumi mie însumi înapoiat.
Acelui copac ale cărui rădăcini nu ştie nimeni de unde vin...

— Atunci, pe tărâmul propriei sale morţi, Odin a văzut runele strălucind în beznă ca nişte sclipiri de gheaţă, a povestit în continuare bunicul meu. El le-a strâns şi le-a adus în lumea celor vii, unde el însuşi a putut să se întrupeze datorită magiei pe care o conţineau. El le-a notat pe plăcuţe de frasin pe care le-a strecurat într-o pungă din piele pe care o ţinea la el. De atunci, de fiecare dată când Odin parcurge pământul unde locuiesc oamenii, el le foloseşte pentru a vindeca, a pedepsi sau a descoperi celelalte secrete ale lumii...

Dansând uşor de pe un picior pe altul, Hamsun a cântat un alt poem:

Când, în vârful unui copac,
Văd clătinându-se cadavrul în ştreang,
Atunci gravez şi colorez numele,
Până ce omul coboară Pentru a sta de vorbă cu mine!

— Iată puterea acestor semne, copile! Iată de ce i-am cerut tatălui tău să te numească după cea de-a treia literă a alfabetului runic, *Thurisaz,* în acelaşi timp runa Thor - protectorul ţinutului Asgard, locul în care domnesc zeii - şi cea a duşmanilor acestora din urmă, Thyrsii!

Un singur semn pentru a desemna prietenul şi duşmanul! Acesta este, poate, temeiul serios al dragostei

mele pentru saga şi mitologia nordică. Nicio altă cultură din lume nu a cultivat cu mai multă ardoare paradoxurile şi îngemănările de neînchipuit.

—Acolo unde contradicţiile sunt mai numeroase, energia este mai puternică, Thorun. Adu-ţi aminte întotdeauna de acest adevăr!

— Da, domnule...

*

Ca şi mine, Heydrich prefera să lucreze noaptea. Concentrarea este mai uşor de realizat şi spiritul este mai dispus spre intuiţie. în seara aceea mi-a cerut să-i expun amănunţit la ce m-am gândit, când voi face cunoştinţă cu el şi cum să-i reţin atenţia. Am discutat până în zori fără a simţi vreo oboseală. Fiind prizonier de câteva zile în această locuinţă cu obloanele trase, ajunsesem la un punct de surescitare nervoasă extremă care-mi stimula elocinţa şi-mi sporea puterea de convingere.

—După ceea ce mi-aţi spus, cei din societatea Thule l-au atras pe Hitler cu ajutorul mitului războinicului mântuitor, nu-i aşa?

— Da, admise Heydrich.

—Vom proceda în acelaşi fel cu *Herr* Himmler. îi vom sugera să se identifice cu un arhetipcareîl va măguli, şi vom face astfel încât- să-şi însuşească simbolurile şi moştenirea deopotrivă istorică şi metafizică.

—O cale excelentă de manipulare, Gărensen. Exact ceea ce aşteptam de la dumneavoastră. Dar aceasta este doar teorie. Cum se transpune în practică?

Mi-am pregătit micul efect, plimbându-mă o clipă în sus şi în jos prin faţa *Sturmfiihrer*-ului nerăbdător, apoi, oprindu-mă drept înaintea lui, cu gesturi teatrale, i-am oferit rodul gândirii mele.

;— Dacă aveţi planuri măreţe, Heydrich, este necesar să se acţioneze simplu. Ne vom deschide o cale până la structura sufletească proprie lui Himmler evocând cu abilitate fantoma tatălui primului împărat germanic: Henric de Saxa, Păsărarul.

— De ce acest personaj şi nu altul?

—Din două motive. în primul rând, fiindcă la el se întrerupe linia carolingiană în Germania şi se naşte Sfântul Imperiu romano-germanic. Apoi, fiindcă porecla acestui om nu este întâmplătoare. în legende, un păsărar nu este un simplu amator de zburătoare. Este, mai ales, o fiinţă care cunoaşte limba păsărilor, metaforă care desemnează stăpânirea energiilor invizibile ale lumii. Amintiţi-vă că Odin este şi el un păsărar fiindcă îi are pe Huginn şi pe Munnin, gândul şi memoria, doi corbi pe care îi trimite în depărtare în fiecare dimineaţă, ca să afle îngrijorările şi temerile regatelor. Păsărarul reprezintă mai mult decât arhetipul războinicului. Este figura şamanului, a vrăjitorului în legătură directă cu natura intimă a lucrurilor şi a fiinţelor.

—Interesant! aplaudă Heydrich. Cu adevărat interesant... Dar cum veţi proceda pentru a-l captiva pe Himmler cu astfel de poveşti?

—Lăsaţi-mă să-mi reiau cursurile la universitate. Voi organiza o conferinţă la care îl veţi aduce pe Himmler...

Preocupat, Heydrich se ridică şi îşi netezi pe spate părul blond. Se învârti în jurul meu o clipă, fără a spune ceva, îşi luă vioara pe care o pusese pe birou şi îi ciupi discret corzile, continuând să se gândească. Nehotărârea sa, tăcerea sa mi-erau de nesuportat. Tot ceea ce doream era să adere la ideea mea, pentru ca să pot ieşi. în sfârşit, din închisoarea mea şi să am ocazia de a o rupe la fugă spre frontieră.

■— Nu vom proceda astfel, zise în fine SS-istul. Aceasta nu va fi pe placul Linei, care îi urăşte, dar vom invita cuplul Himmler la noi la masă. Cu încă alte câteva persoane, bine alese. Printre care dumneavoastră, desigur. Cu acest prilej îi veţi cânta regelui şobolanilor, cu flautul dumneavoastră fermecat, melodia pe care i-aţi compus-o.

Disperat, m-am prăbuşit pe canapea, ţinându-mi capul în mâini, neştiind ce să mai inventez, ca să mi se deschidă porţile acelei locuinţe infernale.

— Nu fiţi atât de abătut, Gărensen. Planul meu, ca şi al dumneavoastră implică reluarea activităţii obişnuite, desfăşurarea vieţii ca până acum. în aparenţă...

*

Revenirea la lumină nu s-a dovedit atât de uşoară şi nici atât de plăcută pe cât mi-o închipuisem. La două zile după ce-i vorbisem lui Heydrich despre figura lui Henric Păsărarul, cu care pretindeam că aveam să-i stârnesc interesul lui Himmler, Thyssen şi Karel m-au condus în sfârşit la noua mea reşedinţă, un apartament spaţios, luminos şi liniştit, situat în centrul Miinchenului.

— Sunt dezolat, mi-a spus Thyssen, dar mai miroase puţin a vopsea, aici... Muncitorii au plecat abia ieri, înţelegeţi. în fine, aşa sunteţi cel puţin convins că intraţi într-o casă nouă!

Casă nouă şi curată, bine spunea Thyssen! Chiar şi mobilele veneau direct din fabrică şi miroseau, supărător, a vopsea şi a ulei proaspăt, astfel încât am fost nevoit să stau două sau trei zile cu ferestrele larg deschise, cu toate că luna noiembrie se apropia cu paşi repezi. Heydrich prevăzuse totul pentru a-mi uşura viaţa. O femeie de serviciu fusese angajată special

pentru mine. Se ocupa de menaj, dar am bănuit că mai avea şi misiunea de a mă supraveghea, chiar dacă nu am avut niciodată o dovadă clară. Oricum, Karel, Bruno şi Erick patrulau cu schimbul, în permanenţă, în vecinătate şi ar fi prevenit orice tentativă de evadare. Aceasta m-a înfuriat dar, constatând urmărirea strictă la care eram supus, am hotărât să adopt o comportare cât mai constantă, astfel încât să le adorm bănuielile. După ce m-am gândit pe îndelete, am crezut că era mai prudent să aştept ca faimoasa întâlnire cu Himmler să aibă loc, convins fiind că Heydrich avea să-şi retragă câinii de pază de îndată ce-mi voi fi dus la sfârşit misiunea.

Reîntoarcerea mea la universitate s-a desfăşurat fără probleme, fiindcă rectorul era un om cu o fire deosebit de conciliantă - o atitudine şi mai binevoitoare, datorită discretei presiuni exercitate asupra lui de către Heydrich. De îndată am fost autorizat să-mi reiau cursurile, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. în schimb, am întâmpinat mai multe greutăţi când am reluat legătura cu Saşa Homung.

în ajunul reîntoarcerii mele la facultate, m-am hotărât să-i fac o vizită, la casa părinţilor săi. M-a primit cu destulă rezervă şi primele sale întrebări s-au referit direct la Geli Raubal...

— Ai aflat, fireşte, că iubita ta a murit, Thorun? mi-a spus Saşa, oferindu-mi o ţigară Abdullah.

— Am aflat când am sosit la Oslo. E o tragedie.

— O tragedie, într-adevăr. A murit chiar în seara în care ai luat trenul.

— Ne-am certat, tocmai din cauza plecării mele. Nu înţelegea că trebuie să mă întorc acasă cât mai repede. Primisem o telegramă, tata era foarte bolnav şi viaţa lui era în pericol, am mărturisit eu, improvizând

— Ce vei face acum? se nelinişti Saşa, cu un aer sincer afectat.

— în ce privinţă? îl întrebai fără a înţelege la ce tăcea aluzie.

— Păi, bine... ziceai că erai nebun după Angela, aşa cum n-ai fost niciodată după o fată. Şi, cu toate acestea, nu te văd prea îndoliat... Poate că te-ai vindecat, deja?

— A fost doar o aventură idioată. îmi pare foarte rău de ceea ce i s-a întâmplat puştancei, dar fără îndoială că ne-am fi despărţit. Legătura noastră nu avea niciun viitor.

Homung a zâmbit cu răutate, aruncându-mi rotocoale de fum albăstrui.

— Fără doar şi poate, aprobă el. De altfel, ştii ce se zvoneşte?

Ştiam prea bine pe ce teren voia să mă atragă Saşa, şi tocmai de aceea am considerat că era mai prudent să tac.

— Se aude că Geli Raubal a fost amanta lui Hitler, dragă Thorun. Da! Da! Fără să ştii, viaţa ta se scurgea în acelaşi vas pe care-l folosea şi marele lider! E comic, nu?

— Nu prea comic, de fapt. Eram scârbit de toate astea şi am renunţat în cele din urmă.

în timp ce mă învârteam prin camera lui Saşa, neştiind cum să pun capăt acestei conversaţii care mă călca pe nervi, am văzut deodată, prin uşa neglijent lăsată întredeschisă a dulapului o mânecă de cămaşă brună.

— Ah! Te uiţi la noua mea panoplie! Exclamă Homung văzând că privirile îmi erau aţintite asupra dulapului. Stai puţin!

Se ridică de pe fotoliul pe care, în urmă cu câteva săptămâni, Mitford îşi întinsese picioarele în lături, cu multă dibăcie, şi scoase din dulap o uniformă de SA.

— Mai sunt şi cizme. Apoi chipiul. Şi brasarda, evident!

Saşa Homung a arătat cu mândrie fâşia de pânză roşie pe care se vedea svastica neagră într-un cerc alb.

— Te-ai înrolat în SA? Dar pentru ce? întrebai îngrozit la gândul că prietenul meu ar putea fi alături de fiarele lui Emst Rohm.

— Pentru a fi în primele rânduri atunci când puterea se va clătina, desigur! Şi pentru că eu cred cu adevărat că trebuie să ne descotorosim, odată pentru totdeauna, de evreii care fac rău acestei ţări, de prea multă vreme.

Evreii în Europa! Era o poveste veche din care nu cunoşteam decât prea puţin, din lecturile mele clasice. Totul începuse cu un secol şi jumătate înainte de era noastră. Căderea Cartaginei lăsase în faţa romanilor un singur duşman de anvergură: imperiul oriental al seleucizilor care ţineau în sclavie popoarele Palestinei. Pe atunci, Roma încurajase diverse revolte locale în scopul de a scinda puterea rivalilor ei. în Iudeea şi în Samaria, evreii se ridicaseră şi îşi recâştigaseră independenţa, dar fără a se putea decide dacă noul lor regat avea să fie o monarhie sau o teocraţie. Pentru a rezolva criza, Alexandru Ianeu a cumulat cele două funcţii de rege şi de mare preot. Făcând aceasta, şi-a ridicat împotrivă pe toţi oamenii religiei care vedeau o uzurpare şi un sacrilegiu în contopirea celor două roluri. Ducând, de altfel, o politică de expansiune, extrem de violentă, Ianeu a devenit un tiran sângeros şi a azvârlit ţara într-un război civil.

La moartea sa, se formaseră două partide, pe lângă fii săi, Hyrcan şi Aristobul, care se războiră până ce o grupare neutră apelă la romani, pentru a restabili

Aceasta a însemnat să-i dai drumul lupului ia stână! Armata romană a staţionat în Palestina ceva mai mult de un secol, până ce a izbucnit revolta zeloţilor, la circa şaptezeci de ani după naşterea lui Christos. Dacă lui Titus i-au fost de ajuns doar trei legiuni pentru a învinge imperiul seleucid muribund, pentru a cuceri Ierusalimul a avut nevoie de şase. După ce au distrus oraşul, oamenii săi se întrebau ce soartă să-i rezerve Templului, locul cel mai sacru pentru evrei, galii din legiunea a zecea s-au năpustit asupra lăcaşului de cult, l-au dărâmat piatră cu piatră, înainte de a împlânta pe ruine bandiera lor, purtând semnul mistreţului, simbol al celei mai diabolice, spurcăciuni pentru evrei! Condamnaţi să-şi părăsească ţara, evreii care au scăpat s-au împrăştiat în tot bazinul mediteranean, îndreptându-se apoi către Europa centrală şi spre malurile Mării Nordului, unde au supravieţuit de-a lungul secolelor, marginalizaţi de societăţile Occidentului.

— în niciun caz marginalizaţi, te înşeli, Thcirun! protestă Homung, contrariat, în timp ce amândoi evocam lunga lor poveste. Evreii nu au rămas niciodată marginalizaţi, Thorun! Dimpotrivă, s-au infiltrat până în nucleul instituţiilor noastre, croindu-şi drum încet, cum au făcut mereu, asemenea cârtiţelor, cu scopul dc a schimba mentalitatea popoarelor noastre, de a ne exploata şi de a ne face să plătim însutit umilirea îndurată din cauza înfrângerilor. Acum, evreii sunt pretutindeni, în bănci, în industrii, în teatru şi cinematografie... Ei ne spun cum să râdem, cum să gândim, cum să murim! Ne înjosesc şi noi ne supunem lor! Englezii au mers atât de departe, încât i-au şi înnobilat: lord Rothschild, lord Disraeli Beaconsfield, lord Mareus Samuel... Ce caricatură! Ce ruşine!

Personal, nu aveam niciun resentiment împotriva evreilor. Ştiam câte ceva despre istoria lor, aveam câteva noţiuni privind religia lor... Asta era tot. Soarta lor nu mă interesase niciodată în mod deosebit. De altfel, cred că la acea vreme nu cunoşteam vreun evreu. Am încercat să potolesc înverşunarea plină de ură a lui Saşa.

— Nu te gândeşti că, dacă evreii ar fi complotat nimicirea lumii albe cu începere de acum două mii de ani, ar fi dat dovadă de o ciudată incompetenţă? Mi se pare că noi suntem tot aici.

Această ieşire a mea nu l-a amuzat pe Homung, care şi-a stins cu enervare ţigara într-o scrumieră voluminoasă din onix.

— Nu glumi cu lucrurile acestea! Programul elaborat de NSDAP este foarte clar: vom descotorosi Germania de evreii ei. Există mijloace simple pentru aceasta.

— Ce, vreţi să-i omorâţi? am răspuns, ca o provocare.

— Nu fi stupid, Thorun! Nu este vorba despre asta. Dar îi putem face să se întoarcă în Palestina... Aceasta este soluţia diplomatică pe care trebuie s-o pregătim.

— Şi, după părerea ta, englezii vor fi de acord cu acest plan?

*

Această conversaţie a făcut obiectul primului raport pe care i l-am adresat lui Reinhard Heydrich, în cadrul activităţilor mele clandestine în SD. Timp de o oră sau două, aplecat deasupra biroului din lemn de stejar al noului meu apartament, am redactat la maşina de scris o notă rezumând poziţiile apărate de SA Homung.

— îl consideraţi interesant pe omul acesta? mă întrebă *Sturmfuhrer-ul,* după ce a luat la cunoştinţă memoriul meu.

— Hornung este un intelectual. Este cultivat, îi cunoaşte bine pe Haushofer şi pe Hess. Da, este interesant de urmărit...

— Credeţi că aparţine grupării Thule?

— Nu. Nu cred. Saşa este un tip pur mental. Nu un mistic. Aderarea la SA nu mi se pare compatibilă cu apartenenţa la o grupare ca Thule. Şi apoi, natura isterică a discursului său despre evrei denotă, după mine, un temperament aprig şi nu cred că Haushofer şi-ar dori o astfel de persoană exaltată, printre iniţiaţii săi...

— Un discurs isteric despre evrei, aşa-l consideraţi dumneavoastră? După relatarea făcută, aş califica, dimpotrivă, declaraţiile lui Hornung cât se poate de pertinente. Eu le împărtăşesc; păcat că omul acesta s-a alăturat celor din SA!

Heydrich rostise această frază pe un ton aspru şi deodată mi s-a strâns inima, nu pentru că aş fi fost sensibil la reproş, ci pentru faptul că altceva mă tulburase, ceva care m-a răscolit într-atât încât am simţit nevoia să mă aşez imediat.

— S-a întâmplat ceva, Gărensen? Sunteţi foarte palid.

Palid, da, cred că eram ceea ce mă tulburase era conştiinţa, bruscă, năprasnică, de gelozia mocnită care mă stăpânea. O gelozie care se ivise în clipa în care mi se păruse că discern la Heydrich un licăr de interes pentru Hornung! O fracţiune de secundă mă temusem că ofiţerul SS avea să-mi ceară să-l contactez pe Saşa, pentru a-l racola şi pe el la SD. Dar - eu însumi descoperisem în acea clipă - îmi displăcea ideea de a împărţi cu cineva poziţia ce mi se oferise pe lângă

Sturmfiihrer. Obsedantă, chinuitoare, ilogică, o voce lăuntrică îmi şoptea un apel sau mai bine zis o tentaţie... Aceea de a mă supune deliberat, total, exigenţelor lui Heydrich. De fapt, de ce aş face lucrul acesta? Ca să-mi satisfac meschina dorinţă de putere? Sigur că nu.

Sunt, din lire, insensibil faţă de vanităţile meschine ale micilor ambiţii sociale obişnuite... Atunci, pentru ce? Chiar dacă intuiam răspunsul, nu era îndeajuns încât să-l formulez, într-atât îmi displăcea... Găsisem în persoana lui Heydrich un fel de dublu malefic, o oglindă întunecată a mea iar soarta mă obliga să-l urmez, căci în el şi doar în el se afla misterul propriei mele existenţe...

Să fi înţeles, oare, Heydrich, sensul tulburării mele? Poate, căci l-am văzut zâmbind cu acelaşi rictus pe care îl avusese atunci când, legat de scaun, rupt de frig, foame şi de tortură, îl lăsasem să înţeleagă că mă supuneam voinţei sale. Eram distrus. Am băut mult în acea noapte. Doream ca prin alcool să şterg îngrozitoarea bunăvoinţă faţă de jocul călăului meu, pe care o văzusem răsărind în sufletul meu.

În zori, după ore de nesomn, în care mă zvârcolisem în pat, m-am târât până la bucătărie, vrând să mă trezesc cu o cafea neagră şi fierbinte. Trecând prin faţa bibliotecii, am luat la întâmplare o carte. Era *Edda poetică,* miturile sacre ale vechilor germani. Volumul se deschisese de la sine la *Thrymskvida,* un fel de baladă care povestea despre ziua funestă în care Thor, trezindu-se, a văzut că i-au fost furate arma, un ciocănaş de război fermecat de runele magice. Hoţul era un uriaş pe nume Thrym, care promite, să restituie obiectul în schimbul blondei Freya. Heimdal, un zeu prieten cu Thor, se gândeşte să-l deghizeze pe acesta în hainele zeiţei, pentru a-l păcăli pe

Thrym. După o călătorie periculoasă, Thor se apropie de hoţ, îl ucide cu mâinile sale şi îşi regăseşte arma sacră... Citisem această legendă de zeci de ori şi îmi plăcea s-o comentez pentru studenţii mei. Pe atunci nu mi-aş fi putut închipui că avea să fie atât de potrivită situaţiei mele! Eu devenisem zeul Thor, păzitorul cetăţii zeilor, Asgard, ca şi protectorul umililor ţărani şi meşteşugari lipsiţi de apărare în faţa puterilor răului. O entitate malefică, un tirs - Heydrich! - pusese stăpânire pe conştiinţa mea, ciocanul cu care în trecut îmi făuream viaţa după plac. Nu aveam altă alegere decât aceea de a folosi şiretenia, pentru a regăsi ceea ce îmi aparţinea de drept. Da, trebuia să merg alături de duşmanul meu! Trebuia să intru cu totul în jocul său pentru a-l adormi şi a-l păcăli. Pentru a-l lovi la momentul potrivit şi a scăpa de sub influenţa acelui şarpe! Atâta vreme cât nu aveam să procedez astfel, n-aveam să fiu decât ceea ce în saga ţării mele apare ca *orloglausa:* un suflet rătăcitor, lipsit de destin!

*

Cuplul Lina şi Reinhard Heydrich locuia într-o casă foarte plăcută, situată în cartierul rezidenţial al Munchenului. Născută von Osten, soţia *Sturmfuhrer-uM* era o tânără de o deosebită frumuseţe. înaltă, planturoasă, blondă cu ochii de un splendid albastru de gheaţă, ea răspândea o senzualitate animalică ce m-a atras de la prima privire.

— Fiţi binevenit, domnule Gărensen, zise ea când m-a întâmpinat, împreună cu soţul ei, în pragul uşii. Reinhard nu mai conteneşte lăudându-vă.

Am răspuns acelui compliment cu o banalitate curtenitoare, preferând să-mi concentrez atenţia asupra formelor pline, dar mlădii ale Linei Matilda von Osten.

Purtând un costum pantalon de culoare crem, sexi, care se mula de minune pe frumoasele ei fese, stăpâna casei părea că agreează privirile care o măsurau admirativ, din cap până în picioare.

— Sunt atât de bucuroasă de a-i avea ca invitaţi pe prietenii soţului meu! Vor fi şi cei doi Himmler, ştiţi! îmi zise, luându-mă de braţ, cu un zâmbet ipocrit care îi dezveli dinţii albi, superbi.

Heydrich îmi mărturisise că Lina detesta cuplul Himmler, a cărui lipsă de nobleţe o dispreţuia. Fată de aristocraţi, ea îşi înfruntase tatăl atunci când hotărâse să nu rupă logodna cu Heydrich, în ziua în care s-a aflat că fiica unuia dintre directorii industriei IG Forben rămăsese însărcinată cu el. Făcând faţă scandalului monden, ea a fost la fel de neclintită atunci când soţul ei a fost concediat din marina de război, pentru comiterea unei „mârşăvii”, pe urma acelei legături. împotriva tuturor, ea a dus la capăt proiectul căsătoriei, înainte de a-şi convinge proaspătul soţ de a adera la SS. Şi, datorită reţelei de relaţii pe care le avea, acesta a fost adus în prezenţa responsabilului direct a *Schutzstaffel, Herr* Himmler în persoană. Fără Lina, fără îndoială că Heydrich n-ar fi fost la acea vreme altceva decât un amărât de şomer în plus. Cu ea alături, dimpotrivă, ambiţiile nemăsurate ale tânărului arivist aveau toate şansele de a se realiza în continuare, în ciudata lume care se năştea atunci.

— Cred că vom avea o problemă, Gărensen, îmi zise Heydrich smulgându-mă de lângă soţia sa, pentru a mă lua de o parte, într-un salonaş.

— Ce anume?

— în mod contrar celor sperate de mine, Himmler nu vine singur. îl însoţesc doi oameni. Un anume Karl Maria Willigut şi Frederich Hielscher, îi cunoşti?

— Hielscher, nu. Dar Willigut... cred că am mai auzit numele acesta. Este un nebun, mi se pare, un vizionar autentic. A încercat, multă vreme, să i se publice broşurile de aşa-zisă filozofie, prin institute şi facultăţi serioase. Teoriile sale reprezintă o grămadă haotică de nonsensuri. Evident, a fost o acţiune eşuată.

— Ne va onora cu prezenţa sa. Când i-am spus lui Himmler că am întâlnit un profesor norvegian, specialist în mituri germano-scandinave, a sărit în sus de bucurie, răspunzându-mi că era un extraordinar concurs de împrejurări, întrucât el însuşi fusese prezentat de curând unui specialist eminent în scrierea runică!

— Nu vă faceţi griji, Heydrich, zisei bătându-l pe umeri, aproape amical. Ocupaţi-vă de Hielscher, eu mă voi ocupa de strunirea nebunului!

Ne-am reîntors în spaţioasa *Herrenzimmer,* încăpere care servea totodată drept fumoar, bibliotecă şi salon pentru conversaţie. Aşezată, picior peste picior, pe rezemătoarea unui fotoliu, cu o ţigară lungă între buze, Lina ne aştepta. Parfumul ei, atitudinea ei degajată şi ceea ce ghiceam în formele generoase care se mulau sub corsaj, şi-au făcut imediat efectul asupra mea. Nu mă mai atinsesem de nicio femeie din noaptea îngrozitoare de pe Prinzregentstrasse şi aceasta începea să-mi lipsească teribil. Apropierea de acea femeie mă făcea nervos, aproape că nu mă simţeam în largul meu.

Mi s-a oferit o cupă de şampanie pe care am ţinut-o în mână, legănându-mă prosteşte de pe un picior pe celălalt, uitându-mă la ceas, pentru că se apropia ora sosirii cuplului Himmler.

Cei doi Heydrich erau tensionaţi şi ei. Nu-mi dădeam seama dacă Lina era conştientă de faptul că soţul ei încearcă să joace cartea cea mare în sânul SS-ului, dar

cei doi păreau atât de bine înţeleşi, complicitatea lor atât de bine condusă încât m-aş fi mirat dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel. în sfârşit s-a auzit soneria de la intrare şi soţii Himmler apărură. Până atunci, nu văzusem decât în revista *Völkischer Beobachter,* răsfoită la Saşa, un portret de calitate mediocră a celui care avea să devină în curând cel mai detestat om din Germania, viitorul şef al ordinului negru al poliţiei politice, Gestapoul. Pentru moment, îmbrăcat într-un costum civil în carouri, nu era decât un omuleţ cu puţin păr, burtă rotundă şi o pronunţată dublă bărbie, o siluetă absolut lipsită de formă şi de prestanţă, în care, puştanii, dornici să se grozăvească, ar fi aruncat cu pietre, în plină stradă. Lângă el, rigidă ca o stâncă, era o walkirie ursuză, cu părul de un blond spălăcit, despre care am gândit că părea mai curând mama, decât soţia lui.

— *Frau* Himmler, *Herr* Himmler, mă bucur că aţi venit la noi.

— Cred că ne-am rătăcit un pic pe străzile din jur, spuse Himmler, jenat. E bizar, dar n-am mai fost în acest cartier. Sper că nu te-am făcut să ne aştepţi prea mult, dragul meu Heydrich!

De obicei *Sturmfiihrer-ul* avea o atitudine autoritară, dar în prezenţa şefului său mi s-a părut că se topeşte şi că devine mai blând, mai prietenos.

— Dimpotrivă, sunteţi foarte punctual! Dar permi- teţi-mi să va prezint pe profesorul Gärensen, care este actualmente lector la universitatea din München şi care-şi încântă studenţii prin cultura sa...

— Domnul Gärensen? E o plăcere să vă întâlnesc. Toţi cei care-şi aduc contribuţia la cauza germanităţii sunt foarte preţioşi pentru noi, cei din NSDAP

Mă aşteptam ca strângerea de mână să fie moale şi umedă, dar am aflat-o, dimpotrivă, puternică şi directă.

—Dragii mei Heydrich, am certitudinea că cina la care ne-aţi invitat va fi foarte animată, se entuziasma Himmler. Sunt însoţit de două persoane la fel de erudite ca profesorul Gărensen!

în spatele cuplului Himmler, doi bărbaţi aşteptau în tăcere să fie prezentaţi. Primul era Karl Maria Willigut, un domn bătrân şi corpolent de vreo şaizeci de ani bine împliniţi, purtând pălărie şi un costum din trei piese, de bună calitate. Potrivit modei de dinainte de război, pantofii lustruiţi îi erau acoperiţi de ghetre albe. Celălalt, Frederick Hielscher, mai tânăr, avea un fizic banal, de funcţionar. Mai degrabă slabă, aproape suptă, faţa îi era ascunsă de ochelarii enormi cu lentile groase şi rame din baga.

—Ei bine, dacă s-au făcut prezentările, cred că putem trece în salon, ca să luăm aperitivul, sugeră Lina.

*

—Sunt cu totul de părerea dumneavoastră, domnule profesor Gărensen: într-o zi, spiritul nordic se va trezi cu toată prospeţimea sa matinală care va urma îndelungatului său somn. Atunci el va ucide balaurii, va anihila piticii perfizi şi o va trezi pe Brunhilde! Aceasta este misiunea istorică a generaţiei noastre. I-am spus adeseori lui Hitler, nu-i aşa, Willegut?

—Este exact, *Herr* Himmler. Ceea ce îi trebuie Europei de acum înainte este desprinderea totală de lumea mediteraneană. Aşa cum vom scăpa de lepădă-turile semite, gunoaiele societăţii noastre, vom respinge şi cultura greco-latină. Nu avem nevoie nici de Ierusalim, nici de Atena, nici de Roma! Este singura

cale de renaştere a visului despre tărâmul hiperborean... j Heydrich n-a fost nevoit să dirijeze mult timp conver- j saţia în sensul dorit, ca să stârnească pasiunile. După cum presimţise, Himmler era cu totul fascinat de misticism, esoterism, legende. Ascultându-ne vorbind pe noi, Willigut, Hielscher şi cu mine, acel bărbat cu înfăţişarea austeră şi neutră, se ridica, se dilata chiar, ca şi când mintea sa, deodată scăldată în viziuni grandioase, îl făcea să ocupe mai mult loc în cameră.

În mod strategic, fusesem aşezat în faţa sa la masă. Nimic nu era în calea privirilor noastre. Văzând cum se însufleţea în timp ce recitam un pasaj dintr-o saga. am înţeles imediat că Heydrich văzuse bine. Dacă armura acestui bărbat avea o fisură, era aceea a excesivei sale sensibilităţi faţă de imaginarul revoltei, furtunilor, pasiunilor sălbatice... Foarte repede am fost convins că dacă aducem vorba, în mod subtil, despre Henric Păsărarul îi va fi foarte pe plac, lui care nu dorea decât să se simtă mai bine în visările sale. Am aşteptat îndelung să se ivească un prilej propice, dar conversaţia se învârtea în jurul runelor, în care Willegut se declara mare specialist.

— Ştiţi că fiecărei rune îi corespunde un simbol? Este interesant că gruparea de care răspundeţi *Herr* Himmler, *Schutzstaffel,* se caracterizează prin dubla prezenţă a literei *s,* care se referă la rana Sowilo, care este litera soarelui...

— Soarele! repetă în extaz Himmler.

— E foarte corect ce a spus *Herr* Willigut. dai acest simbolism depăşeşte această primă referinţă. *Herr* Himmler, adăugai eu, în timp ce bătrânul Karl Maria îmi aruncă o privire ucigătoare, rana Sowilo repetată este, evident, un soare dublat. Dar dacă primul este.

de-al doilea este marele soare negru, soarele nocturn ce poate fi asimilat cu stelele din constelaţia Pleiadelor, bine cunoscute de navigatori. Sunt şi ele un far, dar farul inconştientului, farul oamenilor care fac o călătorie în propria lor noapte pentru a găsi secretul comunicării cu zeii... Dublul *s,* din *Schutzstajfel* este emblema acestui periplu, acestei căutări a luminii în umbră şi a umbrei în lumină, care poate fi împlinită doar de o elită!

Luat de elanul meu liric, eram primul uimit de elocinţa subită a discursului meu! Sigur de mine şi dorind să capăt un ascendent definitiv asupra bătrânului Willigut, am continuat să vorbesc, privindu-l pe Himmler ca şi când m-aş fi adresat doar lui. Fără să fi premeditat, mi-am dat seama că începusem să-i cânt la flaut seducătoarea melodie pe care o compusesem.

— Această rună Sowilo este cea de a şaisprezecea din alfabetul runic. Este precedată de Elhaz, care reprezintă îngerul feminin, protectorul războinicului.

— Walkiria, preciză Hielscher, care luă cuvântul pentru prima dată.

— Exact! l-am aprobat. Apariţia Walkiriei precede angajarea războinicului spre calea solară a propriei sale metamorfoze. O metamorfoză care îl conduce spre cea de-a şaptesprezecea literă rună, Tiwaz, care desemnează Irminsul sau Frasinul - Lume de care s-a spânzurat Odin pentru a ajunge la cunoaşterea secretelor... Vedeţi, *Herr* Himmler totul este coerent în sistemul runic. Totul conduce la semnificaţia şi la simbolismul cel mai profund! Numindu-vă gruparea *Schutzstajfel,* a însemnat, fără să ştiţi, că i-aţi sortit pe cei ce vor face parte din ea unei aventuri unice. O aventură spirituală!

— Fascinant! De-a dreptul fascinant! exclamă Himmler bătând în masă cu palma, tară să-i pese de

vinul pe care îl făcea astfel să se reverse din pahar. Ce părere ai despre acest surprinzător tânăr profesor, Willigut?

De voie, de nevoie, Karl Maria mormăi o jumătate de compliment la adresa mea.

— Am înţeles că preţuiţi în mod deosebit simbolismul, domnule Gărensen, interveni atunci Hielscher. Dar nu este acesta doar un joc al minţii pentru dumneavoastră, sau chiar daţi crezare conţinutului magic al semnelor şi al prevestirilor?

întrebarea era periculoasă, am simţit aceasta. Era poate, focarul în jurul căruia se învârtea miza acelei seri. I-am văzut crispându-se pe Heydrich şi pe Lina. Ei înţelegeau că ajunsesem la linia de separare a apelor şi nici ei, nici eu nu ştiam ce să răspundem pentru a-l seduce pe Himmler... Luând paharul, mi-am acordat un timp de gândire. Tăceau cu toţii, în aşteptarea răspunsului meu. Heinrich Himmler îşi potrivi pe nas ochelarii rotunzi şi-mi făcu un semn ritos din bărbie pentru a mă încuraja să vorbesc.

— Domnule Hielscher, sunt un universitar. Prin urmare, un om de ştiinţă... începui, în timp ce Willegut reacţiona la aceste cuvinte cu un zâmbet îngăduitor. Şi, în această calitate, refuz să cred că lumea din jurul nostru a murit şi se rezumă la totalitatea componentelor ei fizice. Mă întrebaţi dacă cred în realitatea magiei? Vă răspund: da! Fără şovăială. Iar runele se află printre semnele privilegiate ale forţelor ascunse!

A fost ca un nor negru ce se risipea deodată, fără a isca furtuna. Himmler m-a gratificat cu un zâmbet satisfăcut, Hielscher m-a aprobat dând din cap cu seriozitate iar soţii Heydrich, despovăraţi, îşi îngăduiră să respire normal. Willigut însă s-a posomorât. Cu

în afara conversaţiei, cu nasul în farfurie, *Frâu* Himmler era imperturbabilă.

— Ce păcat că nu sunteţi german, domnule Gărensen. Sunt sigur că un om ca dumneavoastră şi-ar fi găsit uşor locul în partidul nazist, remarcă Hielscher.

— Fără îndoială. Dar întrucât eu şi :numai eu singur stabilesc condiţiile de aderare la SS, se enervă Himmler, ar fi posibil, poate, să facem o excepţie pentru dumneavoastră, domnule Gărensen. Sunteţi prieten cu Heydrieh... înseamnă că împărtăşiţi ideile noastre esenţiale... Concursul dumneavoastră ne-ar fi preţios... nu-i aşa, Willegut?

— Foarte preţios, într-adevărl, fu constrâns să admită bătrânul.

Ne apropiam de ţintă. Am simţit că era momentul să lovesc.

— Sunt un mare admirator al Germaniei, *Herr* Himmler şi sunt bucuros că ea regăseşte astăzi, cu dumneavoastră, energia de a-şi arăta adevăratul chip, acela pe care n-ar fi trebuit să-l părăsească niciodată, încă de pe vremea domniei lui Henric Păsărarul... Un războinic plămădit din ştiinţa magiei!

— Henric Păsărarul, spuneţi? Ah, da... Fascinant! Va trebui să-mi vorbiţi mai pe larg despre el cu prilejul unei mese viitoare. Aşadar, este ceva serios? Acceptaţi cu adevărat să intraţi în rândurile noastre, domnule Gărensen?

Fără a mă privi, Heydrieh îşi strânse în acea clipă atât de tare pumnii pe tacâmuri, încât încheieturile i se făcură albe. Lina îmi zâmbea cu toţi dinţii ei de lupoaică...

— A mă număra printre oamenii dumneavoastră va fi o onoare pentru mine, *Herr* Himmler. Accept propunerea!

CEL DE AL DOILEA MORMÂNT AL HIMERELOR

Ochii nevinovaţi

Ierusalim, 15 iulie 1946, la ora Dftor-ului, rugăciunea musulmană de la miezul zilei.

Atârnat de lanţuri, cu tot trupul umflat de băşici, colonelul David Tewpnu percepea nimic din rugăciunea modulată a muezinului. Hruba în care era ţinut prizonier era prea adâncă ca să mai ajungă zgomotele vieţii. Gol, în faţa lui Saporta şi a lui Dov Chevat, care-l tortura de ore întregi, tăcuse, cu toată durerea şi arsurile îngrozitoare provocate de injecţiile cu acid pe sub piele. Leşinase de mai multe ori dar, de fiecare dată, fusese adus în simţiri cu vapori de amoniac. Tewp înţelesese de multă vreme că cei doi nu aveau să-i arate nicio milă: vor continua să-l chinuie până ce va muri, se resemnase deja. Şi acesta era un motiv pentru care se încăpăţâna să taca, preferând să stârnească furia călăilor săi. îi era indiferent dacă avea să moară, poate că şi-ar fi pus singur capăt zilelor de mult, dacă nu şi-ar fi luat o misiune, o misiune pe care o considera mai presus de orice.

— *Gomisht! Gomisht! Gornisht!* Nimic! Nimic! Nimic! Acest goy nu ne va spune nimic! izbucni Saporta azvârlindu-şi înfuriat ţigara pe jos, în timp ce Chevat, liniştit şi metodic, umplea din nou seringa.

în timp ce tânărul se întorcea spre Tewp întrebându-se unde să mai înfigă acul, patronul său îl apucă de braţ

şi-l trase la o parte, şoptindu-i câteva cuvinte la ureche. Chevat păru surprins, la început, apoi îl pufni râsul şi ochii îi străluciră cu o plăcere monstruoasă privind trupul tremurând al colonelului englez.

—Haide, *Yingatsh,* du-te, băiat rău ce eşti! Lasă-ne să stăm puţin de vorbă în linişte, eu şi domnul ofiţer.

Chevat îşi puse unealta pe tejgheaua ce-i slujea drept masă de lucru, îşi potrivi costumul, îşi strânse nodul la cravată şi părăsi sala cafenelei ad-Dihwân, cu mâinile în buzunare şi fluierând un vals. Saporta aşteptă să dispară, îşi turnă un pahar de scotch, apoi căută o seringă curată prin lucrurile lui Dov.

—îţi voi face şi eu o injecţie, Tewp. Dar aceasta îţi va face bine... Recunoşti asta, nu-i aşa?

Zino scoase din buzunar o fiolă de morfină.

—Te vei simţi mai uşurat. Trebuie să stăm de vorbă, dumneata şi cu mine, înainte de întoarcerea lui Dov, murmură Saporta în timp ce injecta analgezicul în venele celui torturat.

—Hezner... Nu este ceea ce crezi, Saporta. Nu-l caut pe omul acela pentru o comoară ipotetică. Este altceva... Ceva ce nu poţi înţelege!

—Nu te cred, Tewp. Sunt sigur că am dreptate. La fel de sigur pe cât sunt că vei ceda atunci când Dov îţi va aduce mica mea surpriză... Dar, pentru moment, să nu vorbim despre aceasta. Sunt foarte fericit că ai venit aici, de bună voie, domnule colonel. Ştii, îmi făcusem unele griji pentru dumneata...

—Ai vrut să mă ucizi în carierele lui Solomon! bâigui Tewp a cărui conştiinţă, treptat eliberată de suferinţă, sub efectul calmantului, reîncepea să funcţioneze din plin.

—Nu, nu! Greşeşti! Lucrurile au ieşit pe dos, este adevărat, dar n-ar fi trebuit să se întâmple aşa. L-am rugat pe Nathan Katz să te atragă, singur, într-un loc de unde

să te pot prinde fără prea multă zarvă. Dar idiotul acela a lost neîndemânatic. Vrând ca totul să iasă foarte bine şi-a amestecat prietenii din Irgun în povestea asta şi n-a vrut să scape ocazia de a-şi oferi un ofiţer din MI6. Nu au înţeles că îi voi face şi pe ei părtaşi la comoara nazistă de îndată ce voi pune mâna pe ea. *Eretz Israel*[1] are nevoie de ea. Avem acest drept, mai mult ca oricare altă naţiune. Dar s-a comis o greşeală, îmi cer mii de scuze! Eu am nevoie de dumneata, viu. Ei bine? Eşti hotărât să vorbeşti, da sau nu? Povesteşte-mi ce ştii despre Hezner şi despre legătura lui cu aurul nemţilor.

Tewp nu se osteni să răspundă. închise ochii pentru a profita de răgazul care îi era acordat până la întoarcerea lui Chevat. în faţa mutismului englezului, Saporta nu insistă prea mult. Foarte încrezător în stratagema pe care o inventase, el se aşeză şi fumă în tăcere. în curând se auziră paşi grăbiţi pe scară şi perdeaua neagră, grea, se dădu la o parte din faţa lui Dov. Ţinea de braţ o fată. Cu părul împletit şi fardată, era Bristen, prostituata.

— Nu-ţi fie teamă! Apropie-te, *krassavitseh* lângă mine, frumuseţeo... zise suav Saporta fetei care pălise la vederea lui Tewp legat în lanţuri, gol, cu trupul plin de răni purulente şi de cheaguri de sânge.

Tremurând, cu ochii în pământ, Bristen fu împinsă cu violenţă de Chevat, spre torsul bombat al lui Saporta.

— îţi aminteşti de colonelul Tewp, frumoaso? Ştii, englezul care nu voia să se culce cu tine...

Terorizată, neînţelegând ce se dorea de la ea, încuviinţă printr-o înclinare timidă şi patetică a capului.

— Nu te-ai întrebat niciodată, fetiţo, cu ce ar putea să semene nasul lui de carnaval? Sunt convins că te-ai

Eretz Israel - tara lui Israel, Israelul.

amuza să vezi asta. Dov! Scoate-i masca invitatului nostru, vrei?

Chevat îşi scoase cuţitul şi, cu o lovitură precisă, reteză legătura care ţinea proteza lui Tewp. Conul din piele căzu pe jos cu un zgomot dogit. La vederea feţei schilodite a englezului, Bristen îşi întoarse privirea dar Saporta înfruntă cu răceală căutătura plină de ură a lui Tewp, în timp ce Dov izbucnea într-un râs batjocoritor.

— Nu-i aşa, frumoaso, că n-ai avut niciodată un client atât de urât? o întrebă pe fată, luând bărbia ei pudrată în mâna lui grasă şi obligând-o să-l privească pe colonel.

— Şi tu, ofiţerule? Ce crezi despre această *kurveh*, de curvuliţa aceasta? E frumoasă, nu? Sunt convins că este pe gustul tău! Păr mătăsos, piele moale şi parfumată, fese catifelate, sex drăgălaş.

Strânsă şi pipăită cu înfrigurare de Saporta, fata începu să geamă şi să se zbată, încercând să scape de strânsoarea care-i tăia respiraţia. Apoi, cum Saporta o silea să ducă mâinile la spate, Dov se apropie de ea, scoase o frânghiuţă din buzunar şi-i legă mâinile cu îndemânare. Uluită, îngrozită, Bristen ţipă, vru să fugă dar Dov o pălmui cu atâta putere încât ea căzu la picioarele lui Saporta, pe care umilirea fetei îl bucura nespus^.

— Tu, colonele, rezişti la durere şi nu-ţi pasă că îţi stâlcim botul pentru că eşti de mult pocit... De fapt, nu ai nimic de pierdut fiindcă nu mai ai nimic. Dar ea? Gândeşte-te puţin ce i-ar putea face Dov acestei curvuliţe frumoase, dacă nu te hotărăşti să vorbeşti! O vezi pe această prinţesă din *O mie şi una de nopţi* preschimbată, din vina ta, în monstru de plimbat prin bâlciuri? Gândeşte-te bine, în timp ce noi o pregătim!

Ochii lui Bristen se deschiseră peste măsură, atunci când înţelese ameninţarea lui Saporta. Urlă, cu o voce sugrumată, implorându-i milă lui Zino, toate degeaba. Dov o ridică, îi spintecă cu brutalitate hainele cu lama cuţitului său şi apoi o aşeză goală, pe un scaun de care o legă. Plângând şi tremurând din tot corpul, Bristen scăpă un firişor de salivă care se prelinse pe rotunjimile pieptului ei. Saporta adună saliva cu vârful degetelor şi se desfată mânjind sfârcurile sânilor grei ai fetei, în timp ce trupul ei tresărea, revoltat, sub mângâierea abjectă.

— Vezi, englezule, sunt gata să sacrific una din cele mai valoroase piese ale şeptelului meu. Dacă nu eşti sensibil la aceasta pot aduce şi altele... Mai tinere... Copile, chiar... Şi am să te fac să vorbeşti! Ţi-o jur că te voi face să vorbeşti!

Dov Chevat se îndepărtă de tejgheaua unde îşi pregătise o nouă seringă. Din neatenţie lovi cu piciorul nasul artificial al lui Tewp. Cuprins de o inspiraţie subită, lăsă să cadă câţiva stropi de acid pe proteza care intră imediat în efervescenţă, se topi sfârâind şi dispăru în câteva secunde într-un norişor de fum acru. Bristen ţipă mai tare în timp ce Dov se apropia de ea, privind fix spre pieptul ei locul pe care îl alesese pentru a începe tortura. Becurile care dădeau o lumină slabă în încăpere începură atunci să sfârâie, să clipească, apoi se stinseră deodată, lăsând salaîntr-o obscuritate străpunsă doar de două cioturi de lumânare care fuseseră uitate aprinse. Instinctiv, Dov Chevat înfipse acul seringii în rezemătoarea moale a unui fotoliu, înainte de a-şi duce mâna la subsuoară pentru a apuca revolverul Smith & Wesson 38 de care nu se despărţea niciodată.

A fost, totuşi, mai puţin rapid decât glonţul pe care-l trase, în direcţia sa, căpitanul O'Reilly. Atins în plămânul

stâng, la câţiva centimetri de inimă, ticălosul se prăbuşi pe spate, Iară a înţelege de ce lumea bascula deodată sub el. Această ameţeală îi aduse aminte de senzaţiile pe care le încerca în copilărie, la Praga, când se dădea în bărcuţe, după ce reuşea să şterpelească câţiva bănuţi din portofelul mamei sale pentru a se duce la bâlci, mai degrabă decât la şcoală... O pată caldă se lăţi pe pieptul său, îi curse pe burtă şi îi inundă şoldurile, în timp ce-şi dădea seama că mâna refuza să strângă patul armei sale. Scos din luptă, văzu ivindu-se lângă el o siluetă greoaie pe care nu o cunoştea. Era un bărbat îmbrăcat în uniformă britanică, cu o privire înfricoşătoare şi trăsături încruntate... Soldatul se aplecă deasupra lui, îndepărtă pistolul de calibru 38 din degetele moi şi nu-i lăsă să-i scape prilejul de a-l scuipa în faţă, înainte de a ieşi din câmpul său vizual...

Cu selectorul mitralierei Sten în poziţie foc cu foc, O'Reilly se ghemui lângă un stâlp şi azvârli o privire prudentă spre locul unde ştia că se află un om, întinzându-se cât putu de mult. Fruntea şi ochii i se văzură din spatele coloanei. Abia avu timp să se tragă îndărăt, văzând o formă neagră ridicându-se deasupra tejghelei şi descărnând în direcţia sa o şarjă de alice care răsună cu zgomot infernal în sala boltită. Aflat la vreo treizeci de picioare de locul în care se retrăsese căpitanul, barmanul era chiar la o distanţă optimă pentru arma sa, o puşcă de vânătoare ideală pentru înfruntările cu bătaie scurtă şi ale cărei gloanţe, mici dar numeroase şi proiectate ca din pâlnie, aveau o putere de sfârtecare de neegalat. Având oroare să facă ceea ce ştia că trebuie făcut, ofiţerul din compania puşcaşilor irlandezi îşi pipăi cămaşa şi scoase un ou de oţel de la buzunarul de la piept. Desfăcând ştiftul grenadei, o

azvârli cu un gest graţios şi precis totodată până dincolo de tejghea şi îşi astupă urechile. Explozia ciopârţi corpul tâlharului într-o grămadă de cărnuri însângerate. O'Reilly aşteptă să se potolească norul enorm de praf şi de moloz iscat de explozie, se ridică pe jumătate şi căută un întrerupător. Ştia cu siguranţă că un al treilea bărbat, Zino Saporta, se găsea încă în sala principală a cafenelei ad-Dihwân, dar îl considerase pe acel om voluminos ultimul din rândul primejdiilor imediate... Bâjbâind, ofiţerul englez descoperi un întrerupător electric şi îl acţionă. Cele cinci sau şase becuri care nu fuseseră spulberate de deflagraţie se reaprinseră. Inima îi striga lui O'Reilly să se ocupe degrabă de Tewp, care părea într-o stare foarte proastă, în timp ce raţiunea îi comanda să continue căutarea lui Saporta... încet, prudent dar metodic, căpitanul scotoci prin toată încăperea fără a găsi vreo urmă de Zino. Acesta, mai sprinten decât o maimuţă şi mai tăcut decât o reptilă, se strecurase şi o ştersese chiar după primul foc de armă!

*

Scăpat de lanţuri, David Tewp se aplecă pentru a ridica din dărâmăturile cafenelei o bucată de pânză neagră smulsă dintr-o draperie. Legând pânza în jurul feţei pentru a-şi ascunde diformitatea, reveni spre căpitanul O'Reilly, care-şi clătea gura cu mari cantităţi dintr-un excelent *bourbon,* vechi de treizeci de ani.

— Porcii ăştia ştiu să aprecieze lucrurile bune!, observă cu sobrietate irlandezul înainte de a da drumul unei râgâieli sonore în direcţia lui Dov Chevat care gemea încetişor. Ei bine, domnule colonel? Ce facem acum după ce v-am salvat viaţa? Cel mai raţional ar fi să vă duc la un doctor, nu credeţi?

Fiind încă sub efectul calmant al morfinei pe care Saporta i-o administrase în urmă cu o oră, ofiţerul din MI6 nu simţea aproape nicio durere. Corpul răscolit de acid părea să nu-l împiedice a se bucura de toate facultăţile sale.

— Faceţi pe grozavul, pentru că nemernicul acela umflat v-a adormit cu drogul său, dar veţi vedea pe naiba când efectul va înceta! Chiar aşa, domnule colonel, ar trebui s-o ştergem de aici! Fără a mai socoti faptul că zbirii lui Saporta se pot reîntoarce în număr mare.

— Aveţi dreptate, domnule căpitan, zise Tewp cu o voce fără timbru. Vom pleca. Dar înainte, dezlegaţi-o pe tânăra aceasta, vă rog...

în timp ce Tewp îşi regăsea uniforma şi încerca s-o îmbrace pe cât putea de bine, O'Reilly tăie legăturile lui Bristen.

— Haide, şterge-o, frumoaso, ordonă irlandezul, ne- putându-se împiedica să nu privească formele dezgolite ale fetei. Şi vezi să părăseşti oraşul cât mai repede. Aerul nu mai este de respirat pentru tine!

Palidă ca o moartă, prostituata îşi adună în grabă hainele zdrenţuite, se acoperi cu ele cum putu şi fugi fără a mai pune întrebări.

— Ce bucăţică bună! zise ofiţerul ca un cunoscător, frecându-se între coapse, fără să-şi dea seama. Chiar ar fi fost păcat să fie desfigurată!

Tewp urcă încet scara ce ducea spre ieşire. Irlandezul mai zăbovi o clipă lângă Dov Chevat. Sângele îi mustea la colţul gurii, dar era conştient încă, ceea ce îl făcu pe căpitan să aibă un zâmbet răutăcios.

— Chiar n-ai noroc, băiete! Nu numai că mori azi, dar înainte de asta te asigur că te va durea!

Cu o mână sigură, O'Reilly apucă seringa cu acid, rămasă încă înfiptă în rezemătoarea fotoliului, străpunse

obrazul lui Chevat şi, cu o plăcere de care nu-i fu deloc ruşine, trimise o împroşcătură zdravănă de lichid coroziv în interiorul gurii muribundului ai cărui ochi ieşiră din orbite de groază. Şi, întrucât Dov, cu limba şi laringele arse nu mai putea să strige, O'Reilly îşi înşurubă şapca pe cap, îşi apucă arma, azvârli o ultimă privire asupra corpului dezarticulat care se răsucea în tăcere la picioarele lui şi părăsi liniştit locul, fără a uita să stingă lumina.

— Maşina mea este parcată la două străzi de aici. Veţi putea merge până acolo, colonele? întrebă puşcaşul văzându-l pe Tewp care se clătina pe trotuar.

— Mă descurc... Dar nu mă duceţi imediat la un doctor. Trebuie, mai întâi să-l găsim pe Nathan Katz. Trebuie să-l facem să vorbească înainte să fie prevenit de Saporta sau să o şteargă...

O'Reilly ridică ochii la cer.

— Bănuiesc că este inutil să încerc să vă fac să vă schimbaţi intenţiile? mormăi irlandezul.

Cu toată durerea, care reîncepea să-i sfredelească trupul, Tewp reuşi să zâmbească.

Cei doi englezi au anticipat corect reacţia lui Nathan Katz, atunci când l-a văzut pe Tewp prezentându-se singur la uşa domiciliului său. înnebunit de năvălirea omului fără nas, ticălosul îşi luă în mână pistolul şi încercă să fugă rapid pe străduţa din spatele casei sale. O'Reilly l-a prins fără greutate după ce nu făcuse nici trei yarzi pe drumul îngust. Aducându-l de guler în interiorul clădirii, ofiţerul îi dădu drumul, trântindu-l pe un scaun de lemn, pe care Katz se prăbuşi cu un zgomot supărător de coccis

—Ce vreţi de la mine? Nu ştiu nimic! urlă Katz frecându-şi fesele.

—Nu ştii nimic? tună căpitanul strângând cu mâna sa de gorilă mărul lui Adam proeminent al lui Katz. Cum, adică, nu ştii nimic? Vorbeşte sau te culc la pământ imediat!

Tewp îşi drese glasul şi-l bătu amical pe umăr pe militar.

—Mi se pare că încă n-am avut timp să-i punem vreo întrebare domnului Katz. Să începem prin aceasta, înainte de a ne gândi la vreo măsură de represiune, oricare ar fi ea... Ce credeţi?

—Scuzaţi-mă, domnule colonel, dar este peste puterile mele! De cum îl văd pe slăbănogul acesta, îmi vine să-l lovesc!

O'Reilly îşi slăbi strânsoarea şi se dădu înapoi pentru a-i permite superiorului său să se apropie de ticălos. La vederea fâşiei de pânză neagră care acoperea faţa englezului, Katz avu o strâmbătură de dezgust.

—Domnule Katz, începu Tewp fără a lăsa să se vadă că ar fi remarcat strâmbătura, dumneata mi l-ai trimis pe micuţul Latîf? Ţi s-a spus ce a păţit copilul acela?

—Nu! Vă jur! Nu ştiu nimic! N-am mai auzit vorbindu-se de dumneavoastră de când domnul Saporta mi-a comunicat că era de acord să vă întâlnească! Vă jur!

—Unde îţi este portofelul, domnule Katz? În haină, presupun? Vă rog să mi-l daţi, zise Tewp cu o voce calmă.

Dar cum celălalt se prefăcea că nu înţelegea ce se dorea de la el, mâna colonelului o înlocui pe cea a lui O'Reilly înjurai gâtului său. Sufocându-se, zbătându-se, Katz scoase din buzunar un portofel subţire din piele murdară în care îşi păstra actele şi banii. în portofel.

Tewp găsi imediat ceea ce căuta. Fluturând sub nasul prizonierului jumătatea ruptă dintr-o bancnotă de o liră sterlină, exclamă:

— Cu asta l-ai momit pe băiat. Şi a murit. îţi dai seama?

— Nu l-am ucis eu, se bâlbâi Katz în timp ce strânsoarea englezului îi comprima tot mai mult traheea. Nu e vina mea! Vă voi spune tot!

— Bine, domnule colonel. Lăsaţi-l să respire puţin. S-ar zice că este un peştişor roşu căzut din borcanul său! interveni O'Reilly.

— Ei bine? Deşartă sacul până la fund, Katz! Ştii ce mă interesează. Unde este Ruben Hezner?

Katz citi în ochii lui Tewp că nu mai era vreo scăpare cu putinţă. Dacă mai încearcă o dată s-o dea cotită, ofiţerul n-ar şovăi să-i frângă gâtul.

— După ultimele veşti, Hezner se mai află în Ierusalim. Nu ştiu prea bine ce face, dar este ceva destul de ciudat, întrucât se ascunde pe undeva...

— Unde, anume? insistă Tewp care nu suporta comedia escrocului.

— în cartierul celor O Sută de Porţi... La cei din Neturei Karta!

— Dumnezeule! Şuieră O'Reilly printre dinţi.

— Ce mai este şi asta? întrebă bărbatul fără nas.

— Cei din Neturei Karta, explică O'Reilly, şi Katz ştie mai bine decât mine, formează un fel de comunitate religioasă evreiască ultra-credincioasă, care a rămas încremenită la nivelul tehnologic al evului mediu. Trăieşte izolată, retrasă, în cartierul celor o Sută de Porţi şi este în hâră cu toate celelalte ramuri ale familiei israelite. Nu-i aşa, Katz?

Nathan încuviinţă din cap, înainte de a se lansa în câteva precizări:

— *Naturei Karta* înseamnă „paznicii cetăţii”... Sunt foarte pioşi şi trăiesc la Mea Shearim, aici, în Ierusalim, dar consideră că Palestina nu mai este un pământ evreiesc de douăzeci de secole. Nu vor să audă de un stat evreiesc. Noi, sioniştii, îi considerăm nebuni - duşmani chiar!

Tewp îi aruncă lui O’Reilly o privire pierdută pe care acesta n-o înţelese.

— Mea Shearim! Cartierul celor O Sută de Porţi! De fapt, n-am ştiut niciodată de ce se numeşte astfel acest cartier, interveni, distrat.

— Aceasta ne trimite la aşa-zisele o sută de căi de a înţelege Tora, explică Nathan Katz cu accent de fatalism în voce. O sută de căi de a înţelege un text sacru! Şi pe urmă ne mai mirăm că evreii nu reuşesc să fie de acord între ei! Vai de noi! Suntem chiar cei mai necăjiţi dintre cei necăjiţi... cei mai umiliţi!

— Taci, Katz! tună O’Reilly făcând ochii mari. încetează să te mai vaiţi şi las-o mai moale, nu-i aşa?

Patronul de tripou se ghemui în scaunul său ca un crustaceu ce-şi găseşte adăpostul într-o cochilie goală.

— Ce facem, domnule colonel? Nu prea arătaţi bine, ar trebui să mergem neapărat la un doctor!

în abia câteva minute, Tewp pălise. Durerile produse de acid îl năpădeau de pretutindeni. Picioarele îl mai duceau încă dar braţele îi tremurau şi începuse să clănţăne cu putere din dinţi. Picături mari de sudoare îi apăruseră pe frunte.

— întâi trebuie să hotărâm ce soartă va avea Katz. Este complice la omor şi trebuie pedepsit.

Irlandezul se uită dezolat la Nathan.

— Ce doriţi să faceţi cu acest ticălos? Să-l daţi pe mâna poliţiei sau să-l omorâţi chiar dumneavoastră?

— Să mă omorâţi? tresări Katz, speriat. Dar de ce? Pentru ca să plătesc moartea puştiului? Mă întreb ce vă pasă vouă de acesta!

Acest ton şi aceste cuvinte insultătoare îl durură pe Tewp nu mai puţin decât injecţiile lui Dov Chevat. Cuprins de o furie sporită de durerile care îl sfredeleau, lovi cu palma faţa scofâlcită a lui Katz. Şocul a fost atât de puternic încât omuleţul a fost azvârlit de pe scaun. Cu zgomotul unei coji de ou care se sfărâmă, craniul său se despică lovind marginea unei mese joase. Corpul îi alunecă moale, pe jos, lăsându-i muţi de uimire pe Tewp şi pe O'Reilly.

— Este un accident, domnule colonel! Nimic altceva decât un accident! Ştiu că n-aţi vrut să-l ucideţi! bolborosi O'Reilly, văzându-l pe Tewp muşcându-şi la sânge buzele pentru a-şi stăpâni furia devoratoare care se năştea în el.

Irlandezul înţelese că superiorul său este la capătul puterilor, la capătul nervilor. Era rândul său să intre în acţiune. Părăsi repede casa, îşi aduse maşina în curtea din spate, răsturnă cadavrul lui Nathan Katz în portbagaj, îl instală pe colonel cât putu de bine, în scaunul pasagerului şi demară în viteză pentru a ajunge la hotelul King David... Cu membrele ciudat de răsucite, cu faţa palidă sub legătura neagră, Tewp avea expresia unui om sfârşit. Cu braţele crispate pe volan, O'Reilly îi azvârlea priviri îngrijorate. în timpul unei lungi priviri schimbate între ei, cei doi bărbaţi convenіră să treacă sub tăcere pentru totdeauna tragica lor vizită la escrocul evreu.

în schimb, Tobie, fiul mai mare al lui Nathan Katz, care, ascuns în spatele unei scânduri desprinse din planşeul subţire, văzuse totul şi privise moartea tatălui său, David Tewp şi Morgan O'Reilly erau oamenii pe care nu avea să-i uite vreodată.

Cartierul celor o Sută de Porţi

Păşind încet, aproape fără zgomot, Laiime Galjero pătrunse în camera răcoroasă de la hotelul King David, unde se odihnea colonelul Tewp, cu toate rănile pansate, îngreunate de rubine, de agate şi de perle negre, inelele cu care îşi împodobise degetele lungi sclipiră o clipă, cu i strălucirea lor minerală, când ea îşi deschise rochia şi o ¡ lăsă să-i alunece la picioare, ca o meduză eşuată pe mal. | Goală, învăluită doar de un parfum suav, Laiime atinse ; cu un sărut buzele decolorate ale englezului. Cu dorinţe şi priviri mistuitoare de *călugăriţă*[1], ea ridică cearşaful 1 care acoperea bărbatul şi întinse spre el frumosul ei pântec neted... Cu înfrigurare, cu suferinţă şi cu extaz, ea mângâie cu voluptate faţa fără nas a ofiţerului, linse : îndelung trupul lui răscolit de arsurile acidului, îşi oferi limba limbii lui, sânii mâinilor lui, sexul, sexului lui... Cu încetineală, perversă şi blândă, Laiime gustă o plăcere extremă, văzând cum frumuseţea şi căldura ei aprinseră simţurile lui David Tewp. Trupurile lor se ■ iubiră îndelung. Când englezul închise ochii, ca să se lase în voia moleşelii ce urmează punctului culminant j

[1] *călugăriţă* (mantis religiosa) - insectă carnivoră, care-şi devorează) masculul după actul împerecherii (n. trad.).

al excitaţiei sexuale, femeia lăsă să alunece penisul, ce vibra încă şi prinse cu mâinile ei rochia umedă, uşoară de mătase, netezind cu palma materialul boţit, lipindu-l de pieptul ei şi părăsi, ca o boare, apartamentul colonelului leşinat.

*

Respectând cu scrupulozitate sfatul ce-i fusese dat, ofiţerul superior David Tewp se duse pe jos până la marginea districtului Mea Shearim, o reţea întinsă de străduţe părăginite situate chiar dincolo de zidul de apărare din nord-vest al vechiului Ierusalim. Către sfârşitul după-amiezii, după o zi cu timp frumos şi uscat, cerul luminiscent se acoperi deodată pe alocuri de nori negri, groşi, veniţi dinspre munţi. Vârful crengilor palmierilor fură legănate de rafale care stârniră şi praful străzilor, în vârtejuri care pătrundeau prin haine, se infiltrau în locuinţe... Cu mâna deschisă în chip de mască proiectoare pe faţa piaţă, englezul înaintă cu vântul în piept prin cartierul celor O Sută de Porţi. La acea oră, lumina soarelui nu mai atingea decât ultimele etaje ale caselor înguste, cu tencuiala stricată şi cu faţadele străpunse de lucarne minuscule. Goniţi de furtună, locuitorii se baricadaseră cât mai bine, astupând cu cârpe spaţiul dintre podea şi partea de jos a uşilor, îndesând hârtie mototolită prin crăpăturile din zidurile putrezite de ani.

Tewp nu ştia încotro îl duceau paşii. Nimic, nici palma sa în dreptul feţei, nici fâşia neagră care îi ascundea rana, nu împiedicau praful să-i pătrundă în gât şi în golul nasului. Instinctul îi spunea că, totuşi, trebuia să meargă înainte, fără a căuta să se adăpostească, tară să-i pese de destinaţia sa. Nu percepea alt zgomot decât

cei al vântului care, când şi când, făcea să se zbată nişte table sau să se scuture rufele uitate pe sfori, întinse peste câte o străduţă... Un câine slab, cu urechile pleoştite, îl depăşi, fugind să se ascundă în vreun cotlon. Cam la o sută de yarzi mai departe, un puşti îmbrăcat în negru, cu şuviţe creţe la tâmple, ieşi dintr-o dată dintr-o fundătură dintre două case, goni prin faţa sa, apoi silueta lui se pierdu, dispărând în tonele de nisip în suspensie care acopereau lumea ca un linţoliu imens, de un ocru roşu...

Când Tewp ajunse pe o esplanadă care se ivi deodată, după un şir lung de străduţe, vântul se opri brusc. În câteva secunde cerul se limpezi, lăsând să se vadă ultimele sclipiri ale unui crepuscul scânteietor. Praful căzu pe pământ, eliberând aerul care se umplu degrabă de parfumul florilor şi plantelor aromate... Tewp îşi frecă ochii uscaţi, inspiră adânc oxigenul şi o luă spre piaţeta din faţa esplanadei. O uşă se deschise la stânga sa, alta la dreapta şi o a treia în spatele său. Din case ieşiră nişte femei. Toate erau la fel îmbrăcate cu aceeaşi rochie neagră peste care trăseseră o salopetă decolorată. Părul le era acoperit de un fular din pânză de culoare închisă. Ducând coşuri şi panere, ele trebăluiau preocupate de ultimele pregătiri gospodăreşti ale zilei, fără a îndrepta vreo privire spre străinul care păşise în cartierul lor. Obloanele se deschiseră în lungul unei case joase. Tewp zări vreo cincisprezece oameni adunaţi într-o săliţă luminată de o lampă cu petrol. Aplecaţi deasupra unor tăbliţe de şcolari, ei psalmodiau cu glas tare acelaşi text, ritmându-şi lectura printr-o legănare neîntreruptă a bustului. Bărboşi, purtând câte o vestă neagră, groasă, în pofida căldurii, păreau a fi fraţii aceleiaşi familii. Imaginea pe care o ofereau era ciudată dar Tewp nu-şi pierdu vremea analizându-i; el ştia că într-un oraş

atât de deosebit pe cât era Ierusalimul, Mea Shearim era un cartier aparte, izolat în inima cetăţii, trăind în afara spaţiului şi a timpului. Căci aici totul era diferit. Locuitorii aleseseră să nu trăiască decât pentru credinţa lor şi îşi organizau până şi cele mai mărunte momente ale vieţii potrivit preceptelor Torei. Nimic nu conta pentru ei, în afară de adorarea Numelui inefabil. Lumea din afară le era străină. Bucuriile celorlalţi oameni nu erau şi ale lor. Războaiele purtate de naţiuni nu erau războaiele lor. Speranţele celorlalte popoare nu erau speranţele lor. Pioşi erau - adeseori până la absurd, în ochii celor care nu făceau parte din comunitatea lor. Departe de toate şi de toţi, ei nu aveau nevoie de alţii, trăiau în autarhie, ne vrând să primească nimic de la o lume exterioară, căreia refuzau să-i accepte ritmul şi valorile.

Tewp nu cunoştea toate aceste lucruri în mod explicit. Dar cu fiecare pas înţelegea mai bine, chiar fără a vorbi cu oamenii de pe stradă. Apoi, simţi o privire îndreptată asupra sa. Intorcându-se, văzu, la o distanţă de douăzeci de yarzi, un bărbat solid, cu barbă sidefie, sprijinit într-un baston şi care se apropia de el, şchiopătând. Ridică bastonul în direcţia lui Tewp, îl roti deasupra capului său acoperit cu o pălărie mare, tradiţională, Yarmelkeh, dându-i de înţeles că doreşte să-i vorbească.

înţelegător, englezul se grăbi spre el.

— Indiferent de unde ar veni, Mea Shearim ştie să întâmpine cu căldură sufletele chinuite, prietene, zise bărbatul când Tewp fu aproape de el. Totuşi, prezenţa anumitor obiecte nu este binevenită...

încet, fără nicio agresivitate, privirea albastră a bătrânului se aţinti asupra *holster*'-ului pe care Tewp îl purta la şold.

Holster - port-armă (n. trad.).

—Sunt rabinul Isaac Chaddai. Locuinţa mea este cea luminată de două lămpi, la etaj, zise sacerdotul, arătând cu degetul o casă, nu departe de acolo. Dacă dorinţa ta este să stai printre noi, poate vei accepta să-mi încredinţezi ce ai acolo, prins de curea? Nu vei avea nevoie de un astfel de obiect şi ştiu că membrii comunităţii noastre ţi-ar fi recunoscători pentru un astfel de gest...

Lui Tewp îi plăcură ochii albaştri, maliţioşi, şi cutele de înţelepciune de pe faţa lui Isaac Chaddai. Cu un zâmbet îi întinse arma pe care acesta o făcu să dispară în adâncul buzunarului redingotei sale negre.

— Urmează-mă, propuse Isaac. Vreau să-ţi dau cheia mobilei în care voi închide ceea ce îţi aparţine. Apoi vom sta puţin de vorbă. Dacă doreşti...

Vocea patriarhului era caldă şi frumoasă. Rostea silabele englezeşti asemenea unui torent cu ape mari care lovesc pietricelele din albie.

Ca şi când l-ar fi cunoscut de foarte mulţi ani, Tewp îl urmă pe rabin fără a pune întrebări. în întunericul care se lăsa, merseră unul lângă celălalt, în tăcere, până la locuinţa lui Chaddai. La capătul unui coridor lung plin de şiruri impresionante de cărţi, pătrunseră într-o cameră de lucru izolată, supraîncărcată de etajere prăfuite pe care se înşirau nenumărate volume. Un miros delicat de smirnă plutea în aer. Rabinul luă o casetă de lemn de pe o strană lipsită de ornamente, puse revolverul înăuntru, încuie cutia şi îi încredinţă cheia lui Tewp.

—Casa mea este mereu deschisă şi nu mă vei deranja niciodată. Chiar dacă lipsesc atunci când vei dori să părăseşti cartierul celor O Sută de Porţi, vei putea veni oricând să-ţi iei arma... De acord?

— De acord! răspunse simplu colonelul.
— Bine. Atunci, să stăm de vorbă!

*

Aşezaţi unul lângă celălalt pe singura mobilă din cameră pe care se putea şedea, o băncuţă din lemn fără perne sau altceva, Tewp şi Chadd'i stătură mult de vorbă în acea seară, în timp ce, în jurul lor, Mea Shearim adormea. Dacă rabinul nu-i oferi nimic musafirului său - nici băutură, nici mâncare de bun sosit - aceasta n-a fost nici din sărăcie, nici din impoliteţe. Chaddai nu era un om strâmtorat şi cunoştea obiceiurile. Cu toate acestea, i s-a părut important ca nimic, nici măcar băutul împreună a unui pahar cu apă, să nu-i abată atenţia pe care dorea să i-o acorde lui David Tewp.

În ceea ce îl privea pe englez, el nu era surprins de purtările rabinului. Dincolo de aparenta lor ciudăţenie, ele păreau să aparţină întrutotul unei anumite *ordini a lucrurilor* care fi depăşea, desigur, dar a cărei evidenţă şi necesitate era intuită de mintea sa, în mod neclar. Din clipa precisă în care privirea sa o întâlnise pe cea a şchiopului, Tewp înţelesese că întâlnirea sa cu Chaddai' era mai mult decât întâmplătoare. Aici, între pereţii crăpaţi ai acestei camere de studiu prăfuite se pregătea un eveniment important...

— Ca oricare hassid, îmi plac veselia şi râsul, începu în mod ciudat rabinul. Pentru noi, orice fărâmă de timp care trece este o sărbătoare. Această sărbătoare pe care o simte inima mea, aş vrea să o împart cu dumneata. Dar, numai dumneata îmi poţi spune în ce fel s-o fac. Să fie aceasta o învăţătură pe care ai dori să mi-o oferi?

Tăcut, aproape intimidat, Tewp se mulţumi să privească frumoasele mâini ale lui Isaac Chaddai' pe

care venele albastre se reliefau, şerpuitoare. Rabinul îşi mângâie încetişor barba. Buzele sale subţiri schiţară un surâs... Cu toată bunăvoinţa pe care o emana bătrânul, Tewp nu îndrăzni să-i împărtăşească neliniştile care-l chinuiau de prea multă vreme. Incapabil să pronunţe numele lui Hezner, nu găsi nici puterea de a evoca coşmarurile care-i bântuiau nopţile, tot mai frecvent...

— *Dybbuk*! spuse atunci Chaddaî, în timp ce colonelul pleca ochii, ca să-şi ascundă lacrimile. Nu vorbi! Sufletul dumitale, după câte văd, s-a însoţit cu un spectru. În urmă cu trei nopţi i-am văzut aripa întinsă asupra dumitale. Şi am ştiut că vei veni...

— Cum? întrebă Tewp cu simplitate.

Trupul lui Isaac se scutură, izbucnind în râs. Apoi, ca şi când ar fi fost vechi cunoştinţe, chiar din anii copilăriei, rabinul îi dădu oaspetelui său un ghiont amical, cu umărul.

— Clarviziune! Divinaţie! Practic acest meşteşug, cu perseverenţă,de când eram de patruzeci de ani. Astăzi, am ceva mai mult de optzeci. Dar, e oare necesar să ne pierdem vremea cu astfel de justificări, David Tewp?

Colonelul nu răspunse. De când părăsise Londra, cu zece ani în urmă, fusese martorul a prea multe evenimente ciudate ca să mai aibă naivitatea de a nu accepta inexplicabilul. Fără a mărturisi ceva, fără să fi rostit un cuvânt, Chaddaî ajunsese să descopere misterul zbuciumului său. Era un fapt de netăgăduit şi nu avea mare importanţă în ce fel reuşise bătrânul...

— Am ştiut că vei pătrunde în Mea Shearim, continuă rabinul. Te-am văzut mergând prin praful străzilor ei. în acelaşi timp am văzut *Dybbuk-\A* care te urmăreşte... Faţă de torturile tainice la care te supune, rana de pe chipul tău şi cele pe care le ghicesc pe tot corpul ţi se par uşor de îndurat, nu-i aşa?

Da vid Tewp strânse pumnii şi îşi încleştă fălcile în tăcere. Rabinul întinse uşor mâinile spre el. Fără ca englezul să opună vreo rezistenţă, el desfăcu legătura neagră care ascundea faţa mutilată a ofiţerului.

— *Dybbuk,* fantoma vagaboandă care se agaţă de omul cinstit pentru a găsi un adăpost faţă de demonii care o asaltează, ştie să treacă dincolo de toate vălurile cu care te acoperi. La rândul meu trebuie să cunosc adevărul fiinţei tale...

Ridicându-şi capul, Tewp văzu cum rabinul îi cerceteată rana, cu o mai mare atenţie decât o făcuse vreodată vreun medic.

— Poate voi putea face ceva pentru dumneata* prietene, spuse în cele din urmă Chaddaî! Oh! Nu spun că aş putea reconstitui trăsăturile dumitale aidoma, fireşte, dar cine ştie? A modela materia va fi întotdeauna mai uşor decât a face ca stânca sufletului dumitale să devină lunecoasă, eliberându-se de lucrul ciudat agăţat de ea!

Preţ de multe minute, Tewp se lăsă examinat fără a simţi vreo ruşine. Apoi rabinul îi mai ceru ceva.

— Dezbracă-te! Acum tot corpul tău doreşte să-mi vorbească.

Ascultător, Tewp se descălţă, îşi scoase şi îşi împături cu grijă hainele, una câte una şi le aşeză pe bancă. Gol, se întoarse spre rabin.

— Pielea ta este o hartă, ştiai? observă Chaddaî făcându-l pe englez să se răsucească în faţa sa.

— O hartă?

— O hartă, da! Nimic nu este lăsat în voia întâmplării. Fiecare aluniţă, fiecare rid, fiecare cicatrice este un semn ce poate fi citit la fel de uşor ca şi orice capitol al unei cărţi... Şi ceea ce citesc pe dumneata, prietene... ceea ce citesc este un text mai îngrozitor decât mi-l închipuisem!

— Ce citeşti? întrebă Tewp cu o voce tulburată de emoţie.

— Ceea ce ţi-a schingiuit trupul cu ghearele sale este o fiinţă puternică. Mai mult decât un simplu *Dybbuk* care ar refuza Sheol-ul... Este altceva... Ceva ce-mi va lua timp până să înţeleg. Şi încă mai mult timp pentru a-l combate... Iar timp nu prea ai, prietene, nu-i aşa?

— Caut un om...

— Cu- toţii căutăm un om, domnule ofiţer, îl întrerupse Chaddaî sentenţios. în adevăr, noi căutăm cu toţii un om real, cel care suntem şi care se ascunde foarte adânc în noi...

— Ruben Hezner... Pentru moment, acesta este omul pe care îl caut, răspunse Tewp întinzând mâna spre vraful de haine.

— Ruben Hezner... Da! Poate este numele celui prin care trece drumul spre dumneata însuţi...

— Mi s-a spus că se ascunde aici, la Mea Shearim. Ai putea să mă ajuţi să-l găsesc?

— Nu-l cunosc pe acest om. Cartierul este mare şi locuitorii au cultul tăcerii. Cu câteva complicităţi bine alese, aici te poţi ascunde săptămâni, chiar luni... Pot încerca să practic arta divinaţiei. Dar sunt un om bătrân şi aceasta înseamnă că va trebui să faci o alegere, întrucât nu mai am puterea de a-mi concentra mintea decât asupra unei singure şi unice întrebări... între creatura care te roade şi Hezner, trebuie să stabileşti prioritatea.

— Aşadar, nu am dreptul decât la o singură dorinţă? se amuză Tewp. Ca în basme?

— Exact, ca în basme, domnule ofiţer! Atunci? Ce alegi?

— Ştiţi prea bine...

*

Isaac Chaddai' îl duse pe colonelul Tewp într-o încăpere de lângă cabinetul său de lucru. Era un loc gol, curat, fără ferestre, cu pereţii văruiţi şi pardoseală din plăcuţe ceramice strălucitoare. O legătură de vreascuri uscate aştepta în căminul stins. *Iod, He, Vav, He,* cele patru litere ale Numelui Sfânt fuseseră scrise cu cerneală roşie pe peretele oriental. într-un candelabru înalt de bronz ardea o lumânare din ceară naturală de albine. Mirosea a tămâie.

— Religia mozaică nu se mărgineşte nici la slujba tradiţională din sinagogă, nici la sublimele meditaţii ale Cabalei, declară rabinul. Ea cunoaşte căile directe, fără ocoliş şi căile vrăjitoreşti... deosebit de eficiente pentru a rezolva, de exemplu, problemele prozaice ale vieţii de cuplu! spuse Chaddai' cu un râs plin de subînţelesuri licenţioase.

Apoi îi ceru lui Tewp să ia loc într-un colţ al încăperii şi să stea liniştit, fără a vorbi, fără a se mişca sau a se rezema de zid. El aprinse focul din cămin cu lumânarea, se descălţă şi, în picioarele goale, se întoarse cu faţa la tetragramă pentru a murmura de trei ori aceeaşi incantaţie:

— *Anohi Adonăi Eloheha! Anohi Adonăi Eloheha! Anohi Adonăi Eloheha!*

Chaddai se întoarse apoi spre focul care trosnea. Cu voce joasă recită un text lung din care Tewp nu prinse decât frânturi pe care nu le înţelese...

— Menaşur... Lenafşi nudi... Leyişeri... Ma Pahal...

Chaddai făcu o pauză, privi intens flăcările, apoi reîncepu. O dată, de două ori, de trei ori. Şi încă o dată, a patra oară...

Tewp nu îndrăznea să spună nimic, dar simţea că bătrânul începuse să sufere. Trăsăturile îi erau trase şi pe faţă îi apăruseră picături de transpiraţie. La sfârşitul celei de a cincearecitări, se clătină şi s-ar fi prăbuşit, dacă ofiţerul nu s-ar fi repezit la el să-l prindă. Sprijinindu-l pe greoiul rabin de umărul său, îl duse înapoi în micul său birou, îl întinse pe bancă şi îngenunche pe jos, alături de el. Isaac răsufla cu greutate. Faţa congestionată devenise stacojie. Vorbea anevoie...

— Odihneşte-te, îi zise Tewp. Te-ai concentrat cu prea mari eforturi...

— Nu, nu-i asta, reuşi să răspundă Chaddaî. Domnule ofiţer, te-am trădat! Nu am ascultat de alegerea dumitale! Ştiam că doreai informaţii despre Hezner. dar am socotit că, oricare ţi-ar fi motivele, ele nu aveau decât o mică importanţă faţă de monstruozitatea care s-a lipit de sufletul dumitale. Pe aceasta am vrut s-o văd. Şi pe aceasta am văzut-o!

Tewp se posomori. în mod nelămurit, îi displăcea gândul că Chaddaî' ar fi putut să aibă viziunea goliciunii lui Laiime Galjero. Rabinul îşi dădu seama de îndată de aerul lui posomorât şi îi cuprinse mâinile între ale sale.

— O Lilim... Unul din marii demoni ai nopţii... Ea este cea care se agaţă de dumneata, nu-i aşa? Cum de este cu putinţă aşa ceva?

Atunci, în genunchi, ca un copil pedepsit, Tewp se destăinui. Povesti cum a sosit în India, cum a fost filat de Ostara Keller pe străzile din Caleutta; cum aceasta cu puteri malefice i-a făcut un sortilegiu aducător de moarte, cum a fost salvat de brahmanul acela ciudat... Relată felul în care acţionaseră nişte renegaţi, decretând moartea regelui Eduard al VIII-lea, cu

în care salvase viaţa acelui rege mediocru, el, Tewp, nu încetase să se învinovăţească că le acordase astfel naziştilor trei ani în plus, ca să-şi întărească înarmarea şi să aibă posibilitatea de a persecuta sute de mii de nevinovaţi... La urmă povesti cum întâlnise cuplul Galjero şi cum aceştia asasinaseră zeci de copii în cursul unor ritualuri barbare şi misterioase.

—- Mă simt dator să fiu sincer cu dumneata, prietene, zise în sfârşit Chadda'î, după ce Tewp îşi încheie povestirea. Aş putea exorciza un simplu *Dybbuk.* Dar nu sunt în stare să lupt faţă în faţă cu o Lilim. M-ar zdrobi mai uşor decât o coajă de nucă. Daci cineva trebuie să o combată acela eşti dumneata! Cu toate acestea, cred că aş putea să-ţi dau nişte arme... Una singură, poate, dar importantă. Vino cu mine!

Ridicându-se, Chaddaî apucă bastonul, se întoarse o clipă în camera de rugăciune pentru a se încălţa şi, aprinzând o lanternă veche de la focul care se stingea în cămin, îi făcu semn lui Tewp să-l însoţească afară, în întunericul nopţii. Bătrânul rabin, şchiopătând, mergea cât putea de repede şi părea să fi aflat un surplus de energie în adâncul fiinţei sale. Cu mâna pe pălărie ca să n-o zboare vântul care reîncepuse să sufle în rafale, îl conduse pe Tewp pe o stradă vecină şi se opri în faţa unei case situate pieziş, la uşa căreia bătu cu putere, cu măciulia bastonului. O lumină străluci la primul etaj şi o jaluzea minusculă se întredeschise. Apăru faţa slabă a unui bărbat tânăr.

— Zimeon! strigă Isaac. Eu sunt, rabinul Chaddaî! Coboară! Vrei să cobori?

Numitul Zimeon închise lucarna înainte de a se supune ordinului. Tewp auzi un mieunat de pisică şi un ghem minuscul de blăniţă roşcată ţâşni printre picioarele sale de îndată ce se deschise uşa.

— *A broh tsi dir* Blestemată să fii! răcni Zimeon în idiş, împingându-i pe Tewp şi Chaddai ca să poată înşfăca animalul scăpat în străduţă. Fetele mele sunt înnebunite după motănaşul acesta. Dar el, desigur, n-are în cap decât să fugă. Ar fi foarte supărate pe mine, dacă l-aş lăsa să scape.

Bărbatul era înalt, îmbrăcat într-o cămaşă de noapte cenuşie din care se arătau picioarele pe cât de subţiri, pe atât de păroase. Tewp se întrebă dacă îşi păstra şi în somn *kippa'* de pe vârful capului sau dacă avusese timp să şi-o pună în grabă, înainte de a se prezenta.

— Zimeon, aş vrea să faci ceva important pentru mine, explică ChaddaV. Putem intra?

Bărbatul făcu semn că locuinţa îi era deschisă. Tewp şi Isaac pătrunseră în casă în timp ce, cuibărit în mâna lui Zimeon, motănaşul îşi înfigea cu voluptate colţii ascuţiţi în palma sa.

— Să mergem în atelierul meu, zise gazda. Vom putea vorbi fără ca zgomotul vocii noastre să-mi deranjeze soţia şi copiii.

Cei trei bărbaţi străbătură casa tăcută până într-o încăpere care, probabil, slujea atât drept atelier, cât şi drept magazin de orfevrărie. Un banc de lucru foarte lung se afla în mijloc în timp ce pe pereţi se orânduiau obiecte fin modelate, de la cele mai utile la cele mai decorative...

— Zimeon Stemberg este cel mai bun artizan din întreaga Palestină, explică Isaac. El poate face orice mai bine şi mai repede decât oricine, din Cairo până în Mossul. Nu-i aşa? [1]

[1] *Kippa* - acoperământ pentru cap, purtat de bărbaţii evrei tn sinagogă (n. trad.).

Aşezând pisica pe o etajeră, artizanul se prefăcu că nu aude complimentul.

— Ce pot face pentru dumneata, rabi? întrebă el.

— Bărbatul care mă însoţeşte, zise Isaac arătându-l pe Tewp, îndeplineşte o misiune importantă. O misiune nobilă. Dar, după cum vezi, din păcate, aceasta l-a costat scump sufleteşte şi fizic... Eu mă pot ocupa de sufletul său. Dar aş vrea să poţi face ceva pentru trupul său... Ai fi în stare?

Zimeon zâmbi. El şi Chaddaî se cunoşteau de mult, încă înainte de naşterea primului dintre cei opt copii ai săi. Datorită slujbelor şi rugăciunilor rabinului, Zimeon putuse procrea gi fecunditatea a binecuvâătat eisâcia sa, după ani îndelungaţi de sterilitate umilitoare. Stemberg nu uitase ce-l datora lui Isaac, La rândul său, urma să cerceteze rana lui Tewp.

— Să refac ceea ce a fost distrus... Poate. Da... cred că pot. §1 vă refac tiişăturile... Fctpsind coral şi fildeş... Aparenţa ar putea fi aproape perfectă... Este o mare provocare, dar sunt sigur că aş putea reuşi. Pentru aceasta aţi venit la mine, nu-i aşa?

— Da Zimeon, pentru aceasta, repetă Isaac Chaddaî lovind solemn în pardoseală cu vârful metalic al bastonului său.

— Atunci nu vă voi dezamăgi!

Sub privirile mirate ale lui Tewp, în timp ce rabinul îşi aşeză corpul greoi pe un scaun, Zimeon aprinse toate lămpile cu gaz ale atelierului, îmbrăcă un halat de lucru, luă un creion de pe masă şi începu să deseneze o schemă pe dosul unei hârtii de împachetat.

— Greutatea nu va fi redarea culorii pielii ci mai degrabă găsirea unui sistem de fixare care să fie ihvizibil.

Mă gândeam la mici agrafe din aur introduse direct sub piele... Apoi, proteza va trebui sfinţită, desigur...

— Desigur, încuviinţă Chaddaî. Altminteri va rămâne doar materie inertă. Dar ea trebuie să înlocuiască un ţesut viu. Trebuie, prin urmare, să i se dea viaţă... Este o logică simplă. Asta este treaba mea. Făureşte lucrarea, Zimeon. Eu voi şti să transmit acestui obiect suflul divin.

*

În tăcerea nopţii aurarul începu să lucreze. Din acea clipă şi până îşi sfârşi opera, în zorile târzii, Tewp şi Chaddaî rămăseseră alături de el. Dvora, stăpâna casei, i-a hrănit cu supă *kreplech* şi cu *latkes,* plăcinte dulci crocante pe bază de cartofi. Tewp îi cunoscu pe frumoşii copii ai cuplului şi se juca îndelung cu ei, mirându-se că ei nu păreau speriaţi de înfăţişarea sa. în sfârşit, Zimeon, cu ochii încercănaţi, le arătă un obiect sculptat într-un fel deosebit.

— Marchetăria mi-a luat mult timp, zise el, ca pentru a se scuza. Totuşi, cred că am intuit bine: între fildeş şi coral, culoarea este aproape aceea a cărnii... Să încercăm pe dumneavoastră, domnule Tewp!

Colonelul simţi cum inima îi bătea cu putere în timp ce Zimeon aşeza cu delicateţe noua proteză, în locul ei. Zâmbetul care lumină faţa artizanului îl linişti, totuşi, foarte repede.

— Iluziaestedeosebită'.Deosebită! zise cu admiraţie Chaddaî. Ai cumva o oglindă, Zimeon?

Imaginea pe care o surprinse ofiţerul englez era una pe care nu o mai văzuse de luni îndelungate... Aproape perfect reconstituit, chipul său redevenise acela dinaintea luptei cu Ostara Keller. Rana nasului său fusese astupată de proteza care nu se mulţumea să ascundă numai orificiul,

dar refăcea identic morfologia iniţială a englezului... Amestecul subtil al luciului de coral şi de fildeş dădea iluzia culorii cărnii, chiar de la mică distanţă.

— Ai realizat o capodoperă! exclamă Chaddai'. Acum va trebui fixat acest nas şi, mai ales, va trebui să capete posibilitatea de a rezista în timp. Poţi grava în interiorul lui aceste semne? întrebă rabinul întinzând o bucăţică de hârtie mâzgălită.

Zimeon se uită o clipă la desenul lui Isaac şi dădu din cap. Reluându-şi obiectul creat, se duse cu el la bancul de lucru şi se aplecă deasupra lui.

— Fizic, obiectul este gata, explică Chaddai. Acum trebuie pregătit ca să devină parte integrantă din trupul dumitale. Prietene, îţi cunoşti ora şi ziua de naştere?

Tewp oferi informaţiile cerute apoi trebui să-l lase să plece pe bătrân.

— Trebuie să mă dedic unor pregătiri... Nu este nevoie să mă însoţeşti. Rămâi mai bine aici. Zimeon va termina într-o clipă ceea ce are de gravat. Eu mă voi întoarce mâine.

Dvora îl conduse pe Tewp într-o cameră răcoroasă unde se putu întinde şi odihni până seara. După care, ea îi aduse prosoape, un lighean mare cu apă caldă, un săpun nou şi un brici pentru bărbierit. Curat, odihnit, englezul luă masa de seară cu familia Stemberg, apoi se jucă puţin cu copiii care doreau să profite de prezenţa sa înainte de a se duce la culcare, toţi opt în aceeaşi cameră.

Familia lui Zimeon şi Dvora era frumoasă. Soţii se iubeau mult şi nimic nu părea să tulbure seninătatea ce emana de la acel cuplu care, în pofida greutăţilor, ştia să-şi crească fiii şi fiicele în bucurie,-încredere şi tandreţe. Mulţumindu-le tuturor pentru primire şi

minunatul lucru înfăptuit de Zimeon, Tewp se duse să mai doarmă câteva ore. Somnul sau liniştit fu tulburat doar de pisicuţa roşcată care se făcu ghem lângă el...

L-a trezit mâna lui Isaac Chaddaî scuturându-i umărul.

— Vino, prietene. Cred că acum putem termina ceea ce am început!

Ucigaşii plătiţi - sicarii

Unse cu un balsam bine mirositor, inciziile subţiri pe care rabinul Chaddaî le făcuse pe faţa lui David Tewp s-au cicatrizat în scurt timp, închizând între marginile lor minuscule agrafe din aur menite să prindă masca nazală a englezului.

— Aurul nu putrezeşte, precizase bătrânul. Dar i-am întărit puterea prin rugăciuni şi purificări... Nu este ceva atât de spectaculos ca lucrarea prietenului nostru aurarul, dar este un complement indispensabil, crede-mă. De acuma, putem considera că lucrarea este terminată. Nu mai rămâne decât să-ţi pui singur proteza.

Sub privirile Dvorei, ale lui Zimeon şi ale lui Isaac, colonelul luă cu o mână tremurătoare nasul de fildeş şi coral şi prinse în scobituri agrafele din metal preţios. Iluzia era perfectă! Tewp îşi regăsi chipul! Dvora îşi opri un ţipăt de uimire, ducându-şi mâna la gură, în timp ce Zimeon, fascinat de propria operă, fremăta de emoţie. Isaac Chaddaî', cu palma apăsată pe vechiul său baston, zâmbea ca şi când ar fi asistat la naşterea unui copil. Cât despre Tewp, el inspira cu nesaţ aerul. Mai mult decât bucuria de a regăsi trăsături omeneşti, o nouă vigoare îi curgea prin vine. Da, nu era un sentiment amăgitor: aerul îi ajungea mai bine în plămâni decât înainte! Şi odată cu

care venea spre corpul său chinuit, vălul întunecat care, de luni de zile, îi strângea mintea începea să se destrame. Tewp se ridică, îşi trecu mâna peste relieful chipului său şi înaintă spre oglinda pe care i-o întindea Zimeon.

— Iată arma cu care o vei combate pe Lilim, prietene. Arma pe care ţi-q dau este integritatea fizică aproape regăsită, îi murmură la ureche Chaddaî... Piatra de temelie a încrederii în sine!

Tewp vru să-i strângă la piept pe rând, pe bătrânul rabin şi pe cei din familia Sternberg, dar gestul său fu întrerupt de un zgomot puternic de afară. Cineva bătea cu pumnul în uşă. Zimeon se grăbi să deschidă şi un vecin, cu pălărie şi palton negru, perciuni şi barbă negre, intră înnebunit în magazin.

— Englezii, Zimeon! Au pătruns în Mea Shearim! Scotocesc peste tot şi. caută un ofiţer britanic care s-ar afla Ia tise. Vorfijte curândMeî! Trebuie...

Vocea bărbatului se frânse când i s-au oprit ochii asupra siluetei în uniformă a lui David Tewp.

—• Ce înseamnă aceasta? îl întrebă Sternberg pe ofiţer. De ce te caută ai dumitale în acest fel? Eşti un fel de renegat?

— Nu, Zimeon. Nu ştiu ce vor de la mine, dar nu aveţi de ce să vă temeţi de englezi. Chiar dacă s-au hotărât să scotocească prin egftierj pip vor face niciun rău... Dacă au venit pentru mine, este mai înţelept să le ies în cale imediat.

întrerupând repede protestele vehemente ale rabinului Chaddaî, Tewp părăsi casa şi se îndreptă grăbit spre intrarea în cartierul celor O Sută de Porţi.

Cum ieşea într-o stradă lungă, zări două sau trei siluete de soldaţi englezi la o distanţă de treizeci de

în Spate» centiron şi baioneta la puştile lor Emfidâf Colonelul încetini mersul şi se apropie liniştit în timp ce, în spatele britanicilor se auzeau zgomotele eşapamentului unui motor prost întreţinut» O şenile® militară care se hurduca apăru la douăzeci de yarzi şi îşi croi drum printre soldaţii care bodogăniră. Tewp avu surpriza să recunoască un CardemLoydj un vehicul arhaic care îşi avusese orele lui de glorie Suire cele două Äijoaie, dar pe care îl ştia de mult scos din parcul de veüesfe ale armatei. Cu vechiul ei automat Vicken, eu răcire cp apă, răsărind în faţa botului ei din tablă insuficient blindat, automitralicra rudimentară patină pe nisipul roşu al străduţei, azvârlind în spatele ei o perdea opacă de praf. Surprins Tewp ridică braţele pentru a se face văzut de şofer. în loc să oprească maşina, acesta îl lovi cu cotul pe coechipierul său care acţionă imediat trăgaciul armei sale şi dădu drumul, fără somaţie, unei rafale prelungi în direcţia ofiţerului. Salva izbi zidul din dreapta colonelului, azvârlindu-i bucăţi de cărămidă şi de mortar... Tewp se aplecă instinctiv. înainte ca o nouă rafală de gloanţe să pornească, el aduni un pumn de nisip şi, după ce maşina se clătină, în urma unei accelerări neîndemânatice, el se ridică şi azvârli cu toată puterea nisipul în faţa şoferului. Uimit, orbit pentru moment, acesta scăpă volanul, ca să-şi ducă mâinile la ochi. Lăsată în derivă, şenileta se răsuci, provocând devierea vehiculului care capotă cu un zgomot de tablă sfărâmată. Prinşi sub plăcile metalice, simţind deja cum pe corpurile lor şiroaia benzina din rezervorul crăpat, cei doi oameni strigară după ajutor. Dar strigătele lor nu erau în engleză ci în idiş! Tewp duse mâna la şold ca să-şi scoată pistolul Webley şi-şi înăbuşi o înjurătură când dădu peste holsterul gol. Arma sa era încuiată de

bătrânul Isaac! Deja, prin norul de praf, el văzu cum venea detaşamentul de infanterie în ajutorul răniţilor. Unul din soldaţi ochi şi trase. Proiectilul şuieră pe lângă urechea sa. Dezarmat şi singur înfaţa celor trei pedestraşi, Tewp era în inferioritate şi trebuia să găsească o cale de scăpare, cât mai repede! în faţa sa, maşina Carden scotea fum negru şi din motor ieşeau flăcări, oferindu-i colonelului un răgaz de câteva secunde pentru a scăpa.

Cu două lovituri de umăr, Tewp împinse uşa celei mâi apropiate case şi pătrunse într-o bucătărie îmbâcsită puternic de un miros de peşte. O femeie bătrână, îngrozită, stătea acolo, lângă o maşină de gătit uzată de ani de folosinţă şi pe care fierbea conţinutul unei oale mari. Ca toate locuitoarele din Mea Shearim, bătrâna purta multe flanele suprapuse, în culori stinse, şi o basma legată la ceafă îi ascundea capul ras. Tewp se repezi la ea, o luă de braţ şi cu toate ţipetele ei, o forţă să se ascundă într-o cameră vecină. Apoi, strecurându-şi la centură un cuţit mare de bucătărie apucat din zbor de pe masă, răsuci două cârpe groase în jurul mâinilor, trase de pe foc oala fierbinte şi se postă în ambuscadă în spatele uşii lăsate întredeschise. Afară doi, din cei trei soldaţi neajutoraţi încercau să stingă incendiul şeniletei aruncând nisip cu lopata peste flăcări. Prinşi în continuare sub carcasa incandescentă, oamenii din echipaj agonizau urlând sfâşietor după ajutor. Tewp era sigur: limba pe care o vorbeau nu avea nimic comun cu engleza! în timp ce se simţea un miros îngrozitor de came arsă, colonelul văzu o umbră în prag şi o ţeavă de puşcă cum se strecoară prin uşa întredeschisă, încordându-şi muşchii, Tewp îşi impuse să aştepte ca individul să rişte făcând un pas înainte. Când vârful unui bocanc grosolan apăru la rândul lui, colonelul ţâşni

şi azvârli lichidul clocotit în faţa soldatului care urlă de durere şi dădu drumul Ia armă. Ridicând Enfield-ul cu un gest abil, Tewp îl păli pe nenorocit cu patul armei, atât pentru a-l scoate din luptă, cât şi pentru a-l scăpa de durere. întins pe jos în balta de apă.caldă şi de bucăţi lipicioase de peşte, sărmanul cu faţa umflată de băşici violete era încă scuturat de spasme nervoase, când colonelul se aplecă vrând să-i scoată casca. După cum se aştepta, sub casca din oţel, şuviţe lungi, negre şi buclate erau lipite între ele cu gel. Privindu-i uniforma, Tewp văzu că era alcătuită din elemente disparate: cămaşa era de la soldaţii necombatanţi de la transmisiuni, bocancii aveau şireturi albe, ca cele care se pun doar la paradă şi în jurul gâtului nu strălucea plăcuţa de identificare reglementară, ci steaua lui David.

„Irgun”! îşi zise Tewp, auzind noi chemări din stradă. Afară, cei doi prieteni încetaseră să se lupte cu incendiul maşinii Carden-Loyd. Aceasta nu mai era decât o carcasă înnegrită şi fumegândă. Niciun ţipăt nu se mai auzea dintre fiarele deformate... La vreo cincisprezece yarzi, la dreapta epavei, o rază de soare căzu pe suprafaţa metalică şi atrase privirea lui Tewp, care avu timp să vadă aşezarea în poziţie de tragere a armei Vicken, miraculos salvată din foc de cele două ajutoare. Trăgându-şi capul între umeri şi facându-se ghem în spatele zidului poros, englezul scăpă la mustaţă de ploaia de plumb, care începuse să cadă pe faţada casei în care se refugiase. Clădit din materiale friabile, zidul nu rezistă multă vreme. Zburătăcind prin toată încăperea ca nişte fluturi înnebuniţi, bucăţi de chirpici şi pietriş ţâşneau în jurul lui Tewp care răsturnă masa de bucătărie cu scopul de a-şi face un scut din ea. Apărat de scândura de lemn, se strecură în camera din spate a

casei şi, deschizând la întâmplare o altă uşă, fugi prin curtea din spate.

Englezul nu se mai gândea decât să se întoarcă în casa familiei Sternberg ca să-i pună la adăpost pe toţi membrii ei. Tewp se căţără pe un ziduleţ şi căzu cu toate greutatea într-o străduţă încă pustie. Zgomotele de mitralieră încetaseră şi auzea strigăte, chiar în spatele său. Patru sau cinci voci diferite îşi dădeau ordine şi raportau. Trebuia să se grăbească.

Câţi combatanţi putuse lansa Irgun-ul în acea operaţie? Douăzeci? Treizeci? Acesta este numărul ce se trimite de obicei, când se urmăreşte ca ţinta să nu fie ratată. Mai mult decât orice, Tewp se temea pentru Chaddaî şi familia Sternberg. Din moment ce ştiau că ei îl adăpostiseră, îi vor brutaliza fără şovăire, până îi vor face să vorbească.

Cu arătătorul fixat pe trăgaciul puştii Enfield, ofiţerul pomi în sens invers, spre maghernița lui Zimeon şi Dvora. La auzul primelor focuri de armă, străzile se goliseră deodată. în spatele uşilor şi ferestrelor închise, cei din Neturei Karta aşteptau, baricadaţi, ca furtuna să treacă, fără a bănui o clipă natura adevărată a evenimentelor. Transpirat, cu inima bătându-i cu putere, Tewp se năpusti până la aurar şi trebui să se prezinte, ca să fie identificat şi ca să i se deschidă. înăuntru, familia era în atelier, încăperea cea mai mare şi cu toţii, cuibăriţi unii lângă alţii, cei mari strângându-i lângă ei pe cei mici, se uitau la Tewp, cu ochii îngroziţi.

— Trebuie să plecaţi imediat! Ştiţi un loc sigur unde să vă refugiaţi?

— Aţi spus că nu trebuie să ne temem de englezi,

— Situaţia nu este cea pe care am crezut-o, explică Tewp. Nu englezii mă caută, ci oamenii din Irgun. Ei ştiu că am stat la voi. Am oprit un prim grup dar vor veni cu siguranţă şi alţii. Trebuie să părăsiţi casa neapărat!

— Cu neputinţă! strigă Dvora frângându-şi mâinile.

- Trebuie să acţionăm! Repede, acum! ordonă Tewp luându-l pe Zimeon de umeri şi scuturându-l pentru a face să înţeleagă urgenţa situaţiei. Pot fi aici dintr-o clipă în alta!

În timp ce pronunţa aceste cuvinte, geamurile încăperii începură să vibreze, ca şi cum copitele a o mie de cai în galop ar fi lovit caldarâmul străzii.

— O pivniţă! Trebuie să aveţi măcar o pivniţă! Urlă David Tewp.

Dvora îl trase pe soţul ei de mânecă şi, în timp ce împingeau împreună un bufet greu care ascundea un chepeng amenajat în planşeu, Tewp se urcă la etaj în speranţa de a se retrage pe acoperiş şi de a atrage atenţia patrulelor asupra sa. Pe terasa plină de sfori pentru întins rufele şi pe care se uscau ultimele haine spălate, ofiţerul se întinse în lungul parapetului ce dădea înspre stradă. Din străduţă venea un zgomot asurzitor de la un vechi Crusader uşor «• asemenea maşinii Carden-Loyd, era un model depăşit de multă vreme... Vibrând din toată armătura lui, blindatul scotea un fum negru, greţos. Unitatea, compusă din vreo doisprezece oameni care îl înconjurau, luă poziţie îfi jurul casei aurarului. Bine informaţi, activiştii îl căutau pe Tewp, fără îndoială. Având în vedere ceea ce tâlharul de Saporta îi revelase despre legăturile sale cu Irgun-ul, colonelul nu se îndoia că mafiotul era adevăratul instigator şi coirfanditarul operaţiei. Englezul îşi verifică arma. Puşca Enfield avea, de obicei, o capacitate de zece cartuşe, dar modelul pe

care pusese mâna nu era încărcat decât pe jumătate. Cinci gloanţe! Tewp nu avea decât cinei gloanţe pentru a înfrunta doisprezece oameni şi un tanc!

în timp ce încerca să-l identifice pe cel care dădea ordinele, simţi pe degete o atingere aspră. Atras de mirosul puternic de peşte care-l impregnase pe ofiţer după ce se luptase cu purtătorul stelei lui David, pisoiul roşcat al fetiţelor Stemberg lingea cu aviditate mâinile sale crispate pe puşcă. Tewp mângâie capul animalului, îl luă şi alergă cât putu de repede ca să-l adăpostească în pivniţa în care se aflau cei zece membri ai familiei aurarului. După ce le întinse ghemul de blăniţă care mieuna copiilor bucuroşi să regăsească vie şi nevătămată minuscula creatură, Tewp luă o lampă cu petrol şi un pachet de detergent pus pe o etajeră. Din bucătărie luă o sticlă, o cârpă şi o cutie de chibrituri, apoi, din camera în care locuise, luă săpunul dat de Dvora. Urcându-se din nou pe acoperiş, turnă un pumn de praf în sticlă, vărsă în grabă conţinutul rezervorului lămpii, adăugă detergentul şi săpunul pe care îl tăiase felii folosind cuţitul luat din bucătărie şi destrămă cârpa pentru a face un fitil pe care-l îndesă pe gâtul sticlei.

în stradă, tancul Crusader tocmai îşi îndrepta tirul spre faţada casei Stemberg în timp ce, acoperiţi de tovarăşii lor, o mână de oameni se pregăteau să spargă uşa de la intrare. Tewp aprecie aproximativ greutatea şi echilibrul sticlei incendiare, săltând-o în mână, aprinse un chibrit ca să dea foc fitilului şi cuteză să se ridice cât era de înalt. Sprijinindu-se în picioare, azvârli cocteilul Molotov în tanc, în spatele turelei, acolo unde găurile de aerisire se deschideau deasupra motorului. Proiectilul se făcu ţăndări pe tablă şi benzina se aprinse. Devenit lipicios din cauza săpunului, combustibilul nu

se împrăştie. Concentrat asupra punctului impactului, el alunecă în picături incandescente pe motorul neprotejat care se opri şi începu să scoată fum negru, gros.

Oamenii din comando ridicară privirile şi-l văzură pe Tewp care, imprudent, mai urmărea scena. Un bărbat trase primul, la întâmplare, în direcţia sa, în timp ce din blindatul în flăcări sărea, tuşind, un prim membru al echipajului. Dar incendiul care cuprinsese tancul ajunsese la rezervor înainte ca ceilalţi să fi reuşit să scape. Sub presiunea exploziei, tancul fu sfârtecat, azvârlind bucăţi până k o înălţime de treizeci de yarzi. Tewp, asurzit de explozie, avu reflexul să se arunce la păktrifi cu mâinile pe cap, apoi apucă arma Enfield şi luă poziţia de trăgere, ghemuit cu trupul proptit între două moloane, aşezate în chip de crenel.

În stradă, distrugerea maşinăriei vechi produsese pagube considerabile, omorând pe loc şase sau şapte oameni ale căror corpuri dezarticulate zăceau, jalnic, printre rămăşiţe aprinse. Alţi combatanţi fuseseră răniţi. Unul dintre ei, cu piciorul smuls, scotea ţipete sfâşietoare- Altul, cu hainele în flăcări, se tăvălea prin praf pentru a stinge focul care îl ardea. Un al treilea, năucit de unda de şoc, cu genunchii şi mâinile pe sol se golea vărsând şi defecând... Tewp ochi spre primul om valid care intră în câmpul său vizual şi apăsă pe trăgaci. Atinsă în piept, ţinta căzu greoaie pe spate, cu braţele în cruce. Privind strada, colonelul mai văzu un al doilea obiectiv pe care îl lovi în burtă. Mai rămâneau trei cartuşe în încărcătorul său dar în luptă mai erau patru oameni. Tewp trimise un cartuş într-o siluetă care fugea să se adăpostească între două case şi o seceră în dreptul rinichilor.

Din spatele obiectivelor care îi protejau, supravie-ţuitorii îşi reveniseră. Supunându-l pe Tewp unui tir

continuu, îl siliră să bată în retragere, căci împuşcăturile lor distruseseră moloanele în spatele cărora luase poziţie englezul. Coborând scara în fugă, colonelul intră într-o cameră de la etajul al doilea şi azvârli o privire afară. Din noul său amplasament avea un unghi excepţional de tragere. Cu riscul ca traiectoria să se schimbe, trase prin geam, realizând un efect de surpriză. Bărbatul fu atins la carotidă şi muri pe loc. Ultimul glonţ era în poziţie de a fi tras, când Tewp se duse la etajul întâi pentru a repeta aceeaşi manieră, dar cei doi ţipi rămâneau invizibili. Bombănind de ciudă, Tewp coborî repede până la parter şi scotoci în grabă bancul de lucru al lui Zimeon. îngrămădite într-un colţ, foi de cupru de circa 0,3048 metri pătraţi aşteptau să fie prelucrate. Apucă trei, îşi desfăcu cămaşa şi îşi acoperi pieptul pe cât de bine putu, făcându-şi un fel de scut pentru gloanţe. Strângându-şi la maxim cureaua pe sub coaste, îşi reluă Enfield-ul şi, cu o sârmă, fixă cât mai strâns cuţitul de bucătărie la capătul ţevii lungi. Cu inima bătând dar plin de un avânt războinic ce-i galvaniza şi amplifica forţele, deschise larg uşa de la intrare şi se năpusti afară. Un prim glonţ fu deviat din dreptul sternului de către plăcile de cupru. Mai puţin dur decât un pumn zdravăn, şocul abia îi încetini avântul. Cu toată repeziciunea, Tewp sări la trăgătorul care se arătase şi îl trânti la pământ cu o lovitură a baionetei sale improvizate. Cu spume de sânge la gură, muribundul se zbătu zadarnic vrând să smulgă cuţitul de la piept dar englezul îi dădu lovitura de graţie apăsând pe trăgaci. Recuperând arma adversarului său, Tewp luă şi un încărcător plin dintr-un buzunar al individului şi se târî până ajunse între două case. în faţa sa, trosnind, zbâmâind şi plesnind din toate părţile, tancul nu mai era decât un maldăr de văpăi, care

răspândeau o căldură de cuptor de jur împrejur, până la treizeci de yarzi distanţă, irigând ca pe nişte vulgare bucăţi de came cadavrele întinse în apropierea lui.

Mai rămânea de eliminat un adversar. Unde se afla? Tewp habar n-avea, dar era neapărat nevoie să-l descopere cât mai repede, căci era o chestiune de secunde până ce întăriturile inamice aveau să năvălească în stradă. Descotorosindu-se de plăcile de cupru care îi stinghereau mişcările, agentul din MI 6 se hotărî să joace ultima carte întorcându-se la locuinţa familiei Stemberg. Străbătând zona în linie dreaptă, spintecă şuvoiul de fum care ieşea din tanc. Trei gloanţe porniră din spatele unui butoi vechi din zinc în care se aduna apă de ploaie sub un burlan, un fel de jgheab din lemn, susţinut de doi stâlpi subţiri din lemn. Tewp se trânti la pământ şi se rostogoli în spatele carcasei blindatului. Un alt glonţ se pierdu deasupra lui* Căldura era de neîndurat şi îl constrânse pe englez să dea înapoi, chiar dacă astfel se expunea tirului soldatului. Aplecat şi mergând în zig zag printre corpuri, se ascunse în spatele unei bucăţi mari de tablă triunghiulară fumegândă, anclanşă încărcătorul şi îşi crispă de nouă ori arătătorul pe trăgaci, ţintind cea mai subţire dintre bârnele care susţineau veranda care se clătina. Retezată de aceste focuri de armă grupate, grinda se rupse, dar coşmelia din lemn nu se prăbuşi peste corpul trăgătorului, după cum sperase Tewp. Strângând din dinţi, Tewp se pregătea să atace al doilea reazem, când soldatul Irgun-ului supraestimă pericolul de deasupra lui: vrând să-şi părăsească poziţia, se ridică şi primi în mijlocul pieptului cel de-al zecelea glonţ al colonelului.

Năpustindu-se la familia Sternberg, Tewp le ordonă să evacueze pivniţa şi să se ascundă în vecini.

— Şi dumneata? Ce vei face? întrebă Zimeon în timp ce Dvora şi copiii alergau degrabă să se refugieze în locuinţa unei rude apropiate.

— întâi, trebuie să-l pun pe Chaddaî la adăpost! Apoi, să anunţ adevărata armată britanică... Apoi nu ştiu!

în bucătăria părăsită, Ţewp îşi scoase vestonul şi îşi turnă pe cap o cană cu apă pentru a se răcori după lupta aprigă pe care o susţinuse. Plecă pe cât putu de repede spre casa rabinului.

în câteva minute, Ţewp ajunse la maghernița lui Chaddaî. Uşa de la intrare era forţată şi se auzeau, de departe, zgomote de voci. Deşi se vorbea în idiş, Tewp recunoscu timbrul profund şi aspru, răguşit al rabinului. Potrivindu-şi Enfiled-ul la şold, înaintă pe coridorul plin cu cărţi care ducea la biroul bătrânului. Doi bărbaţi în ţinută de ofiţeri englezi îl snopeau în bătaie, lovindu-l cu picioarele. Tewp trase de la o distanţă foarte mică asupra celui dintâi care, cu ţeasta dislocată se prăbuşi lângă o etajeră, antrenând Căderea unei avalanşe de volume. Colonelul apăsă din nou pe trăgaci, dar arma se blocă. îndreptând puşca precum o lance, Tewp o împinse în glota celui de-al doilea tip, înainte ca acesta să fi avut timpul să apuce propriul său holster. Bărbatul se împletici ca o paiaţă şi îşi pierdu echilibrul dând cu picioarele de Isaac, care scotea blesteme îngrozitoare.

— *Traifener bain* Necredincioşilor! Urlă el spre agresorii săi, atunci când colonelul îi întinse mâna, ca să-l ajute să se ridice.

— Ai vreo idee ai cui sunt oamenii aceştia, rabbi? întrebă Tewp după ce verificase că rănile de pe fruntea bătrânului nu prezentau o gravitate deosebită.

— Cine sunt oamenii aceştia? N-am nicio idee! în schimb cunosc o metodă prin care să-l fac să vorbească

imediat pe cel pe care l-ai doborât! Ajută-mă să-l duc în camera de alături!

Tewp îl dezarmă pe omul leşinat, îi legă mâinile la spate cu centura, îl târî de subsuori în camera de rugăciune şi îl aşeză în faţa căminului cu lemne stinse. Desculţ, Isaac l-a urmat, şchiopătând. După cum făcuse atunci când dorise să i se acorde o viziune, rabinul începu o triplă rugăciune în faţa tetragramei, apoi se aplecă deasupra combatantului în stare de inconştienţă.

— Trebuie să-l reanimăm. Repede! Du-te după apă, Tewp. îl pregătesc până atunci.

Cât timp colonelul se duse în căutarea unui recipient, Isaac începu să mormăie alte cuvinte de neînţeles şi desenă în aer nişte semne, cu degetele mâinii sale stângi, ridicate în chip de fier de lance. Aducând o cană, Tewp se întoarse în goană în camera de rugăciune.

— Trezeşte-mi-l pe acest netrebnic! porunci Isaac.

A fost nevoie de câteva palme zdravene pe lângă duşul rece, pentru a-l scoate pe mercenar din starea sa. înţelegând că era prizonier al duşmanilor săi, începu să geamă şi să plângă ca un puşti.

— încetează cu smiorcăiala! îi spuse cu asprime rabinul, ameninţându-l cu bastonul. Acum ai să mă asculţi şi ai să răspunzi la toate întrebările. M-ai înţeles?

Tipul clătină din cap, îi curseră bale şi murmură o încuviinţare neclară în idiş.

— De acum înainte voi vorbi englezeşte, îl preveni de la început Isaac. Care îţi este prenumele?

— Samuel... Sunt Samuel fiul lui Şlomo şi al Hannei, bolborosi captivul rotindu-şi globii oculari în orbită.

— Bine, Samuel. Vei fi un băiat de treabă şi ne vei spune pentru cine lucrezi. Aparţii acelei bande a Irgun-ului?

Samuel aprobă dând din cap.

— Vreau să aud cuvinte, Samuel, tună Chaddai. Eşti sau nu eşti membru al Irgun-ului?

— Da...

mm Pentru ce nişte evrei se îmbracă în uniforme britanice ca să încerce să ucidă un ofiţer englez? Ce fel de monstruozitate mai este şi asta?

— Şefii mei vor să ridice tot Ierusalimul împotriva englezilor... Noi, ucigaşii plătiţi ai Irgun-ului, ne infiltrăm în Mea Shearim cu uniforme britanice... Speriem oamenii... Mult zgomot... Tragem în aer! Şi mai profităm de ocazie ca să găsim un colonel englez!

— Zino Saporta! interveni Tewp. Zino Saporta are vreo legătură cu această operaţie?

— Bani! El dă bani... El dă arme... şi spune că trebuie să ucidem un colonel englez care doarme la un rabin sau la familia unui aurar... Nu e greu de găsit. Este îngrozitor acel englez!... Monstruos, chiar! Fără nas! Fără nas! Este fără nas! urlă Samuel, care, sub efectul descântecului lui Isaac, îşi controla tot mai puţin cele rostite. Să-i ucidem pe toţi englezii! Să-i izgonim din Palestina! Asta se va întâmpla! De îndată ce va exploda bomba!

Chaddaî şi Tewp schimbară o privire uimită.

— Bomba? Despre ce bombă vorbeşti, Samuel? Spune! Spune!

— Hotelul King David! Cartierul general al englezilor! Totul va sări în aer! Totul!

Cu ochii daţi peste cap şi trupul scuturat de spasme, Samuel începu să râdă ca un dement fără a se putea

r

— Destul, acuma! urlă Chaddai, lovindu-l atât de tare cu bastonul pe ucigaş, încât acesta se prăbuşi pe jos, fără să se mişte.

Tewp nu mai ştia ce să facă. Ar fi dorit să-l mai interogheze pe Samuel, căci nu reuşea să înţeleagă dacă bomba menţionată era un simplu delir de om în transă sau reprezenta o realitate de cea mai mare importanţă.

— Ce-ai făcut, rabinule? îl întrebă pe bătrânul care ştergea picăturile de sânge ce ieşeau din arcadele sale sparte. De unde să ştim dacă ceea ce a spus tipul acesta este adevărat!

Rigid, Isaac luă un aer jignit. I*»HI Desigur că a spus adevărul! Mica ceremonie pe care i-am făcut-o are o reputaţie excelentă! După câte ştiu, niciunul din rabinii care au folosit-o de-a lungul veacurilor nu s-a plâns să fi dat greş vreodată!

Tewp oftă. Aşadar, dacă era să-l creadă pe activistul din Irgun, era plănuit un atac la hotelul King David, pe lângă incursiunea în Mea Shearim! Trebuie să găsească o modalitate de a contacta de urgenţă Cartierul general al forţelor britanice. Dar ce să facă într-un cartier în plină fierbere şi lipsit telefoane?

fes» Rabi, ştii unde aş putea găsi un vehicul cu motor? întrebă Tewp.

- N-am nicio idee, răspunse Chaddai", ruşinat. În schimb...

— Ce?

— Pot să-ţi spun unde se află nişte cai!

*

David Tewp nu se apropiase de un cal niciodată în viaţa lui.

— Uşor de stăpânit! îl asigură băieţelul arab care se îngrijea de grajdul unde, enervaţi de agitaţia neobişnuită,

şase patrupede slăbănoage tropăiau şi fomăiau în boxele lor. Uşor de stăpânit! Tragi de hăţuri la dreapta pentru a merge la dreapta. Tragi de hăţuri la stânga pentru a merge la stânga. Strângi genunchii pentru ca să nu cazi. înfigi călcâiele în pinteni pentru a merge mai repede!

mm Şi pentru ca să mă opresc? întrebă Tewp, după ce se cocoţă pe un armăsar cenuşiu cu ochii ageri. *luch!* Allah!

Cum vrea domnul, într-adevăr; colonelul se aplecă pe grumazul calului şi lovi cu călcâiele pântecul animalului. Calul plecă de îndată în galop. Pe cât putu de bine, englezul se agăţă de hăţuri, de coamă şi strânse cât mai mult coapsele. Fără a lua în seamă peisajul care se succeda în faţa lui, nici siluetele despre care nu putea spune dacă erau ucigaşi ocupaţi cu jaful sau locuitori în fugă, el îşi struni calul neîncetat până ce ieşi din Mea Shearim pe singura cale pe care o cunoştea: marea poartă principală. O împuşcătură se auzi în preajma lui, fără ca el să ştie dacă glonţul îi era destinat sau era un glonţ rătăcit. Copitele calului loveau pământul cu putere şi stârneau un nor de praf. Odată trecut de poarta districtului, colonelul galopă spre sud, drept spre partea veche a oraşului, acolo unde, solid şi liniştit pe promontoriul lui, hotelul King David îşi împodobise faţada cu un imens drapel englez care fâlfâia, orgolios, sub vântul cald al Palestinei...

A DOUA CARTE
A LUI THORUN GARENSEN

Einherjars

Hazardul este o poveste. Pentru cel ce ştie sa vadă, existenţa nu prezintă nicio asemănare cu haosul; dimpotrivă, ea este plăsmuită de o interferenţă constantă de semne, apeluri, indicii şi corespondenţe, cărora este suficient să le acorzi puţină atenţie pentru a desprinde revelaţii uluitoare. Aşa am gândit mereu. Aşa gândesc şi acum. Despre 1 noiembrie 1931 pot afirma, aşadar, că a marcat momentul precis în care am încetat complet de a trăi. în acea zi în care se comemorează morţii, în acel *Samain* al păgânilor, de care pomenesc legendele, zi în care se deschid porţi de comunicare între lumea celor morţi şi lumea celor vii.

Reinhard Heydrich în persoană m-a condus până la acea veche clădire cu aspect sinistru, care mi-a pecetluit destinul.

Am pornit la drum înainte de ivirea zorilor; am ieşit din München şi am străbătut câmpia bavareză acoperită de brumă pentru că toamna se arătase deosebit de rece şi de umedă. Thyssen Matschl era la volan, tăcut, concentrat. Pe bancheta din spate, Heydrich şi cu mine, bine înfofoliţi, ne acoperisem picioarele cu un pled de lână. Eu nu cunoşteam destinaţia noastră exactă, nu ştiam nimic sau aproape nimic...

— E o fermă veche, reamenajată, pe care SS o foloseşte pentru antrenamentele şi pentru probele de rezistenţă fizică pe care trebuie să le treacă postulanţii, a ţinut să mă avertizeze Reinhard. Ferma e situată aproape de Bad Tölz. îmi pare rău, dar n-am vrut ca să vă scutesc de acest stagiu absolut necesar. Evident, integrarea dumneavoastră se va efectua cu atât mai uşor, cu cât veţi participa direct la etapele comune ale pregătirii noastre. în felul acesta nimeni nu va putea să vă reproşeze că aţi beneficiat de privilegii. Himmler vă va privi cu şi mai multă bunăvoinţă, pentru că va şt! că
v- aţi străduit să obţineţi locul pe care intenţionează să
vi- 1 atribuie, cu sudoarea frunţii şi cu sângele vărsat*

Sudoare şi sânge! Acestea erau componentele programului pe care trebuia să-l îndeplinesc şase săptă-mâni, timpul necesar antrenamentului meu...

— Nu-mi fac griji pentru dumneata, Thörun, a continuat el. Ai toate calităţile fizice necesare ca să te faci remarcat la toate disciplinele sportive prevăzute de program. Ah! uitam! încă un lucru... Printre recruţii care-şi fac ucenicia împreună cu dumneata, unul dintre ei este în solda mea şi are drept consemn...

— Să mă lichideze, dacă fac o tentativă de evadare, bănuiesc...

— Văd că ne înţelegem întotdeauna, domnule Gärensen, zâmbi Heydrich înainte de a trage o duşcă din sticla cu şnaps pe care o scoase din mantou. Iartă-mă, dar aş prefera să nu bei. Alcoolul este interzis novicilor.

M-am îmbufnat; mi-am vârât mâinile înmănuşate în buzunare şi m-am hotărât să nu mai rostesc niciun cuvânt cât timp va mai dura călătoria. Parcursesem vreo sută de kilometri de când plecasem din München, pe drumuri proaste. După ce am străbătut un sat cu case

joase şi mohorâte, care păreau nelocuite, ne-am angajat pe un drum noroios, desfundat, plin de gropi, care ducea la o veche fermă fortificată.

— Temeliile acestei clădiri datează din secolul al XVI-lea... Se spune că Thomas MUnzer şi ţăranii săi răsculaţi o transformaseră într-una din fortăreţele lor... Poate e o legendă, dar aceasta conferă locului un caracter aparte, nu credeţi, domnule Gărensen?

Am mormăit o aprobare nedefinită. în realitate, por vestioarele istorice pe care Heydrich voia să mi le aducă la cunoştinţă nu mă interesau câtuşi de puţin. Am ieşit cu greu din maşină, cu mâinile şi picioarele amorţite de frig şi de şedere, prea descurajat de spectacolul dezolant pe care-l aveam sub ochi, ca să mai ascult stăruitoarele explicaţii ale şefului SS. Tot ce vedeam mă ducea cu gândul la o închisoare. Vehiculul nostru se oprise într-o curte înconjurată cu ziduri groase, drepte, netede, pe vârful cărora era o galerie de veghe, de strajă. în faţa mea se afla o clădire pătrată, austeră, semănând cu un donjon fără nicio fereastră la faţadă. Accesul în clădire se făcea printr-o poartă batantă, din stejar de culoare închisă. Aerul era încărcat de mirosul de frunze moarte, de pământ negru şi umed, de miasmele materiei în putrefacţie...

Dacă aerul rece nu mi-ar fi biciuit obrajii, aş fi vomitat, Perspectiva de a petrece o lună şt jumătate izolat, în acest decor sinistru, mi-a strâns inima.

— Nu mai face mutra asta, Gărensen, îmi spuse Heydrich pe un ton uşor ironic. Când se va sfârşi, vei vedea că vei rămâne cu o amintire excelentă despre stagiul dumitale în mica noastră *Junkerschule*...

— Cu condiţia ca acest nou venit să se arate la înălţime, *Sturmfuhrer* Numai cu această condiţie! interveni o voce în spatele meu.

Nu-l auzisem venind. Nu ştiu dacă m-a înfiorat timbrul metalic al acelui bărbat sau faptul că se apropiase de noi pe nesimţite, dar intervenţia lui bruscă m-a făcut să tresar. M-am întors spre el şi l-am fixat cu privirea. La câţiva centimetri de mine, aproape atingându-mă cu pieptul scos în afară, sta un individ cu figura prelungă şi aspră, brăzdată de riduri atât de adânci încât anihilau orice noţiune de vârstă.

— Sunt *Hauptmann* Ghert Wussau-Pranghhofer, a declarat ritos militarul; fraza lui a sunat ca lovitura de bici a unui îmblânzitor, în arena circului. Port răspunderea acestui centru de instrucţie. Din clipa aceasta vă supuneţi fără discuţie. Luaţi-vă bagajul şi prezentaţi-vă la subofiţerul de serviciu, în holul donjonului. Duceţi-vă Gărensen!

Bătând uşor o ţigară de tabachera sa de argint, ca să îndepărteze firele de tutun căzute, Heydrich mi-a acordat un zâmbet ambiguu, de compasiune sau de amuzament cinic. Mi-am stăpânit un oftat, mi-am luat valiza pe care mi-o întindea Matschl şi. fără a mai privi în urma mea, am urcat şirul de trepte ale scării exterioare. Patru bărbaţi în costum civil aşteptau acolo, aşezaţi pe băncile de lemn din vestibul. Valizele lor erau aşezate unele peste altele. Un tip în uniformă brună, stând la un birou, m-a strigat:

— Hei, dumneata de colo! Eşti Gărensen, nu-i aşa? Pune-ţi lucrurile peste cele ale camarazilor dumitalc şi stai jos. Aşteptăm alţi cinci recruţi; vom proceda la formalităţile de încorporare după ce vor sosi.

M-am supus fără să crâcnesc şi m-am aşezat alături de ceilalţi, tăcuţi, ca şi mine. Din când în când ne priveam întrebător, dar niciunul nu a îndrăznit să ia iniţiativa de a începe o conversaţie. în sfârşit, după o

oră de aşteptare în sala aceea prost încălzită, am auzit un camion oprindu-se în curte. Grupul pe care îl aşteptam ni s-a alătuiat, mărşăluind sub comanda unui ofiţer SS, care avea misiunea de a ne instrui pe toţi.

— Sergent Dietrich Lauterbach! Ţineţi minte acest nume pentru că e numele meu! A zbierat el. Uitaţi-vă la mine cu atenţie, timp de şase săptămâni eu voi fi instructorul vostru. Zi de zi, voi fi cu ochii pe voi, urmărindu-vă neîncetat! Mai sâcâitor decât tăunul care înţeapă vacile! Mai insistent decât un purice în barba marelui rabin din München! Mai rău decât o căpuşă din blana unei potăi! Sergent Dietrich Lauterbach! Eu sunt! Şi o să vă muşcaţi mâinile!

Răcnea atât de puternic încât vibra toată încăperea, asemenea unei săli de teatru de operă, vibrând ia contra-d/o-ul unei cântăreţe. Sergentul instructor Lauterbach nu avea o înfăţişare impunătoare. Arăta ca un puşti care trebuie să mai crească, avea probabil optsprezece ani. Părul lui blond atât de deschis încât părea alb era tuns scurt, ca o perie, pe un craniu ciudat conformat, ca o căpăţână de zahăr. Pentru un SS era mai curând de statură potrivită, slăbuţ, cu ochii bulbucaţi de un albastru deschis, culoarea scutecului unui băieţel. Lauterbach era pe deplin conştient că fizicul său nu făcea nicio impresie. Compensând acest handicap printr-o agresivitate constantă şi o energie exemplară, sergentul a pus imediat în practică programul anunţat, hotărât să nu dezmintă niciuna din imaginile încântătoare pe care ie alesese ca să se prezinte. Nesuferit, arţăgos, exaltat, iritat, răcnind şi ocărându-ne, Lauterbach ne-a făcut viaţa grea... La început, au fost umilinţele obişnuite ale celor care-şi fac armata sau ale celor care vor să intre la miliţie: tunsul părului, despuierea de orice

efect personal, uniformele fiind intenţionat nespălate, desperecheate şi cusute prost, ca să ne ridiculizeze şi să ne facă să înţelegem că eram doar „răcani”, la cheremul superiorilor, pe cea mai joasă treaptă socială, având toate îndatoririle dar niciun drept... Primele ceasuri ale încorporării noastre au trecut astfel, primind efectele strict necesare şi instalându-ne în dormitorul comun, mare şi neprimitor.

— Secţia de instrucţie în care vă aflaţi nu are dreptul decât la apă rece, chiar pentru duş. Veţi fi treziţi în fiecare dimineaţă la ora 4.30 şi veţi presta serviciul de intendenţă pentru celelalte secţii, înainte de a începe propria voastră zi de muncă: antrenament fizic, mânuirea armelor* tehnici de luptă corp la corp, exerciţii de ascultare a comenzilor.,. Peste patruzeci şi două de zile, cei care nu vor rezista sau vor obţine rezultate proaste vor fi licenţiaţi şi nu vor mai avea dreptul de a solicita admiterea în SS. Ceilalţi vor fi definitiv în *Schutzstaffel.* Vor primi uniforma şi vor depune jurământ. Grupul lor sanguin le va fi tatuat sub braţul drept. Dietrich Lauterbach va fi mândru de ei şi ei vor putea, la rândul lor, să fie mândri de ei înşişi. Dar până atunci, o să scot untul din voi!

*

Pentru cel care nu a experimentat vreodată convieţuirea în condiţii de mizerie şi promiscuitate, viaţa de cazarmă reprezintă o cruntă intrare în materie. Totul este trăit în comun. Nu ţi se acordă niciun ceas, nicio clipă de singurătate. Dacă gesturile cele mai intime sunt condamnate la o publicitate supărătoare, întotdeauna, în cele din urmă lucrul cel mai dificil pe care-l poate îndura cineva e veşnica trăncăneală a celorlalţi. Secţia

noastră de instrucţie era formată din zece oameni. Oricât de redus ar fi fost acest număr - zece - era cu prisosinţă suficient de mare ca să provoace un sentiment de apăsare atunci când, de dimineaţă până seara şi de seara până dimineaţa, erai silit să vezi aceleaşi figuri şi să asculţi aceleaşi voci...

Printre cei nouă băieţi care-mi împărtăşeau soarta, m-am întrebat care dintre ei era spionul lui Heydrich. Cine să fie? Roşcatul cel înalt, Theodor, cu aerele sale de patron? Max cel frumos? Emil, mai curând, taciturnul? Sau era mai curând Jan, care-mi zâmbea mereu şi încerca să-şi arate solidaritatea când aşteptam să ne vină rândul la tuns? Idioată întrebare! Tot atât de bine putea fi oricare dintre ceilalţi cinci: Paul, micul vanitos, Albrecht, intelectualul, Wemer, Bemardt sau Hans cei anoşti? Poate că toţi erau în solda lui Heydrich! Nu m-ar fi mirat, din partea *Sturmfuhrer-ulai*...

Primele zile de antrenament s-au limitat la sarcini **destul de** simple pentru mine. **Ne** trezeam înaintea zorilor, ca să efectuăm munca obligatorie şi anevoioasă **de** curăţat-frecat, după care luam un mic dejun infect, o zeamă lungă; astfel, eram pregătiţi să începem exerciţiile prevăzute pentru instruirea noastră, sub comanda lui Lauterbach, care ne dădea ordinele cu vocea lui stridentă. Pe jumătate goi, cu bocanci grei care ne juleau pielea de pe tălpi şi ne striveau unghiile, alergam aproximativ o oră în pădurea jilavă care înconjura această proprietate funciară. Făcusem mult sport în tinereţe şi trupul meu s-a reobişnuit curând cu disciplina severă, chiar dacă duritatea antrenamentului ce ni se impunea nu prezenta nici cea mai mică asemănare cu orele petrecute în sălile de antrenament sofisticate şi confortabile din Oslo. în donjon, nici vorbă de saună după efort, de cocktailuri cu

fructe, degustate alene Ia marginea piscinei în tovărăşia fetelor frumoase! Un duş cu apă rece ca gheaţa şi un pahar plin cu apă plată, un biscuit prost înghiţit în grabă, în cel mai bun caz, asta era tot. Alergând, târându-ne, tropăind prin noroiul rece toată ziua, la ordinele neîncetate rostite răspicat de Lauterbach *«Schnell! Löss, lass, loss!»*, ne întorceam noaptea şi ne grăbeam spre sala de instrucţie militară, unde ni se preda teoria militară de bază.

—• La luptă, mai bine să aveţi la activul vostru cât mai mulţi răniţi, decât să daţi lovituri ucigătoare. Rănitul urlă, ţipă după ajutor şi asta încetineşte avansarea celorlalţi şi mai cu seamă are efectul de a-i demoraliza pe cei ce sunt încă apţi pentru luptă. Răniţii provoacă brambureală, adversarul va fi în rahat până la gât, băgaţi-vă la cap ce v-am spus!

— Da, sergent!

în cea de-a doua săptămână, am început exerciţiile cu arme de foc. S-a amenajat un poligon de tragere, în spatele fermei, într-o vâlcea. Ţintele au fost plasate la treizeci şi la o sută de metri. în viaţa mea nu pusesem mâna pe o puşcă şi singurul glonţ pe care-l trăsesem vreodată se pierduse în zidurile unui anumit apartament al imobilului de la numărul 16 din Prinzregentstrasse, din München, într-o seară de octombrie. Mi s-au înmânat puşcoace grele, greu de mânuit, unse prea mult încât alunecau din mâini.

în picioare, ghemuiţi, lungiţi, am fost obligaţi să tragem până ce s-au isprăvit cele cinci lăzi cu muniţie. Reculul era surprinzător şi ne învineţea umărul la fiecare foc. Fiind repetată de două sute de ori, această acţiune mi-a produs un hematom enorm...

— Instruirea militară cere trudă, Gärensen! Ce ţi-ai închipuit? a răcnit Lauterbach când, din nefericire

m-am strâmbat de durere. După aceea exerciţiile s-au intensificat şi dificultatea lor a sporit. Mai întâi a trebuit să executăm totul mult mai repede, într-un timp redus cu o treime. A curăţa şi a freca mai iute, a parcurge mult mai rapid aceeaşi distanţă în pădure, a sări peste obstacole plasate mai sus, a trece peste şanţuri mai adânci... Au fost şi treziri nedorite la miezul nopţii pentru efectuarea unor stupide exerciţii de supuşenie: a urca şi a coborî de cincisprezece ori scările donjonului, a ne încărca raniţele cu pietre şi a sta nemişcaţi în poziţie de drepţi ore în şir, în frig, noaptea, bătuţi de grindina lui noiembrie, a sta culcaţi în noroi şi a ne ridica imediat de douăzeci, cincizeci, o sută de ori...

— Papara pe care aţi mâncat-o până acum a fost doar o mică scuturătură, înainte de începerea adevăratelor probe, ne-a avertizat Lauterbach, la începutul celei de-a treia săptămâni la *Junkerschule.* De acum înainte vom începe pregătirea voastră de SS.

Abia se iviseră zorile, când ni s-a ordonat să ne adunăm în spatele terenului de instrucţie. în cincisprezece zile ne schimbasem mult. Fizic, pierdusem din greutate dar câştigasem vigoare şi dinamism. Ochii noştri sticleau, consecinţă a subalimentării... Sub supravegherea *Hauptmann-ului* Wussau-Pranghofer în persoană, ne-am urcat într-un camion şi am fost duşi într-un loc situat la o distanţă parcursă în aproximativ patruzeci de minute, pe drumuri desfundate care străbăteau câmpuri şi pădurici cu solul îmbibat de ploaie. Pe o ridicătură de teren, într-un cadru lugubru, ni s-a dat ordin să coborâm şi să ne aliniem de-a lungul vehiculului. Am aşteptat, tremurând de frig în hainele noastre subţiri, până când s-a auzit duduitul unui motor, în spatele unei perdele de copaci. Au apărut două camioane şi s-au oprit în faţa

noastră. O secţie a SS-ului, în uniformă de iarnă, a sărit din primul camion şi a dat jos prelata de pe cel de-al doilea. în interiorul camionului erau amplasate cuşti. Făcând ochii mari, am văzut că acolo erau închişi nişte câini negri enormi.

— *Tierkampf* ! Luptă cu animalele sălbatice, cu mâna goală! ne-a explicat laconic Wussau-Pranghofer. Doi câini pentru fiecare om. începem cu dumneata, Gărensen.

Privirile camarazilor mei s-au îndreptat spre mine, căci rămăsesem înmărmurit de spaimă, gândindu-mă la ce mă aşteaptă.

— L-ai auzit pe *Hauptmannl* Mişcă, ce naiba, urlă Dietrich Lauterbach, lovindu-mă peste tors cu biciuşca.

Ca un automat, am Scut un pas; înainte. Sergentul m-a tras de braţ în timp ce se scoteau două cuşti.

— Nu există reguli! Li se dă drumul câinilor, care se vor repezi asupra voastră. Sunt antrenaţi să se bată şi vă vor ataca fără milă. S-o scoateţi la capăt cum puteţi!

într-o tăcere mormântală „răcanii” şi SS au Scut cerc în jurul meu şi s-a dat drumul celor două sălbăticiuni. Erau masculi adulţi, cântărind probabil, vreo patruzeci de kilograme fiecare. Foarte calmi, concentraţi, siguri de forţa lor, au ieşit încet din cuştile lor, Sră să latre, abia mârâind... Nu aveam nimic asupra mea ca || mă apăr: niciun băţ, nicio pietricică. Aveam doar forţa mea nativă şi hotărârea fermă de a-mi vinde scump pielea! Mi-am scos degrabă haina şi am înSşurat-o în jurul antebraţului, ca să-mi fac o pavăză. Mi-am desScut nasturii de la cămaşă cât am putut de repede, am strâns-o sul şi mi-am legât-o la gât. Cu pieptul gol, cu picioarele bine înfipte pe sol, am plecat genunchii ca să cobor centrul de greutate şi să am mai mult echilibru.

Câinii mă urmăriseră mârâind şi arătându-şi colţii, fără să se apropie de mine. Cred că preparativele mele îi nedumeriseră şi căutau să ghicească dacă eram o pradă uşoară sau dacă era necesar să lupte ca să mă doboare. Simţeau oare frica sau înverşunarea mea? Mai curând înverşunarea, pentru că în loc să tremur şi să-mi clănţăne dinţii de spaimă, mă cuprinsese o mare surescitare, un imbold nestăvilit de a lupta şi chiar, recunosc, o vie dorinţă de a pricinui moartea.

În loc să aştept atacul câinilor, m-am repezit asupra lor. Nu ştiu cum s-a făcut, dar m-am azvârlit asupra primului animal, apăsându-l cu toată greutatea trupului meu. Câinele a fost prea surprins de acest atac neaşteptat ca să se dea înapoi. Cele nouăzeci de kilograme ale mele, propulsate cu toată viteza i-au rupt coloana vertebrală cu un trosnet îngrozitor de creangă ruptă. înfuriat de turnura evenimentelor, cel de-al doilea animal s-a năpustit asupra mea pe când eram la pământ, în genunchi pe carcasa animalului cu şalele zdrobite care schelălăia de durere, şi şi-a înfipt colţii în braţul meu protejat. Ţesătura cămăşii fiind foarte groasă, caninii lui nu au ajuns să-mi pătrundă în piele. în schimb, şocul m-a făcut să mă clatin şi să cad în noroi. Labele cu gheare puternice ale câinelui îmi zdreleau pântecele gol, iar eu încercam să mă ridic dar botul animalului se închisese, prinzându-mă ca într-o menghină. îmi dădeam seama că animalul putea percepe în orice clipă că nu muşcase din carnea mea şi putea să se repeadă asupra feţei. Dacă se întâmpla aşa ceva nu aveam nicio şansă de scăpare. Duhoarea părului ud al câinelui îmi umplea nările şi, întrucât nu vedeam nicio scăpare din această încleştare, mi-a venit să vomit, deodată, animalul îşi propti labele din spate pe abdomenul meu, lăsându-şi "glandele

genitale la îndemâna mea. Fără să mai judec, am prins cu mâna mea liberă testiculele sale şi am tras de ele cu toată puterea. Pielea s-a sfâşiat, lăsând pe pumnul meu un jet de sânge cald şi gras, cu un miros metalic usturător. Ochii câinelui erau gata să iasă din orbit de durere, botul lui se descleştă şi, schelălăind jalnic, începu să alerge nebuneşte. Sudoarea îmi acoperea faţa dar l-am întrezărit pe Wussau-Pranghofer scoţându-şi arma ca să dea lovitura de graţie celor doi câini mutilaţi. Plin de noroi, de sânge şi de balele animalului m-am ridicat şi m-am şters cu haina.

— Ai învins, Garensen, dar într-un fel mai curând impropriu decât cutezător, îmi spuse comandantul, aruneându-mi o privire plină de răutate... Următorul!

Remarca făcută de *Hauptmann* m-a înfuriat la culme dar m-am stăpânit şi mi-am reluat locul, cu calm, ca să asist la alte încleştări în luptă. Wema, al doilea pe listă, n-a avut norocul meu. Alb ca varul când i-a fost rostit numele, nu a putut lupta pentru că primul câine i-a sfârtecat umărul, iar cel de-al doilea animal, i-a sfâşiat coapsa. A fost evacuat, dus la infirmerie, cusut grosolan, înainte de a-l exclude din *Junkerschule.* Ceea ce s-a întâmplat cu Jan a fost şi mai cumplit: i-a fost scos un ochi şi tendoanele mâinii drepte au fost atât de zdrobite încât i-au amputat-o de urgenţă. în dimineaţa aceea, l-am pierdut şi pe Emil, deoarece a refuzat categoric să-şi măsoare puterile cu animalul, semnându-şi astfel radierea imediată de pe lista celor care aspirau să poarte uniforma brună. La înapoiere eram doar şapte, mai mult sau mai puţin însângeraţi, mai mult sau mai puţin loviţi* dar apţi pentru continuarea antrenamentului.

în zilele următoare am învăţat să ne batem cu cuţitul. Wussau-Pranghofer ne-a dat şi lecţii de scrimă

sabia de cavalerie, armă de temut, lungă şi grea, cu tăişul ascuţit ca lama unui brici, şi se amuza obligându-ne să o mânuim cu vârful neprotejat, ca la luptă, riscul de a fi rănit fiind cu atât mai mare. Nu mai ştiu dacă Max sau Albrecht a fost cel care s-a ales cu o tăietură urâtă pe faţă, de la tâmplă la obraz...

— Este o cinste să fii rănit pe faţă în timpul unei lupte cu armă albă, ne-a declarat *Hauptmann,* ca să ne epateze. Dacă pe chipul vostru nu este nicio cicatrice, înseamnă că nu e mare lucru de capul vostru. Atunci când *Mensur,* adevăratul duel. va fi practicat în toate înaltele societăţi de studenţi din Germania, ţara va renaşte din propria-i cenuşă!

Ţara şi onoarea ţării! Singurul subiect care înviora spiritele când, în sfârşit, dispuneam de câteva zile libere... îndată ce-şi îndeplinea îndatoririle ostăşeşti şi se putea lungi pe patul său îngust, Albrecht scotea din raniţă *Mein Kampf*şi ne citea cu glas tare, aşa cum ar fi procedat un comisar politic sovietic citind din Capitalul sau cum ar fi făcut un mormon, citind din Biblie. Cred că asta îl enerva foarte tare pe Theodor, roşcatul cel înalt, dar nu îndrăznea să spună nimic. Chiar pe vremea aceea, cea mai mică critică adusă lui Hitler şi operei sale echivala cu o sinucidere publică, la SS-işti. Ne pregăteam pentru viitoarea noastră carieră de pretorieni ai şefului NSDAP, căruia îi datoram fidelitate şi credinţă nestrămutată, de neclintit şi în exclusivitate... Mari portrete fotografice împodobeau aproape toate zidurile donjonului, în sala de mese, pe coridoare, în birourile gradaţilor şi, bineînţeles, în dormitorul în care eram cazaţi. Aveam permanent sub ochi figura lui Hitler şi asta mă făcea agresiv şi posac. Chipul acela comun, cu mustaţa aceea caraghioasă, cu privirea lunecoasă şi

şuviţa dc păr căzând pc fruntea lui joasă, îmi aminteau neîncetat dc aventura mea cu Gcli. Dacă nu aş fi făcut tâmpenia dc a mă îndrăgosti de fetişcana asta!

— Dus pe gânduri, Gărensen?

— Nu am gânduri, sergent.

— Asta voiam să aud din partea dumitale! Atunci, nu te mai purta ca şi când ai visa cu ochii deschişi sau te voi pune să treci încă de zece ori probele de instrucţie militară, fără haine!

— La ordinele dumneavoastră!

Ultimele zile petrecute la donjon au fost cele mai greu de suportat din toată viaţa mea. într-o dimineaţă ni s-au dat pilule de Pervitin, un excitant extraordinar dat combatanţilor în perioada de ofensivă, ca să anihileze orice nevoie de somn.

— Până când veţi pleca de aici, nu veţi mai dormi! a răcnit Wussau-Pranghofer, când eram adunaţi pe terenul de manevre. Nu numai că nu veţi mai dormi, dar nici nu veţi mai mânca! Vă împingem la limitele rezistenţei voastre fizice şi mentale. Atunci ne vom da seama de capacităţile unor viitori *Einherjars,* războinicii de elită, cei dintâi care au dreptul să-şi primească gradul...

Slăbit de săptămânile de efort şi de privaţiuni, trupul meu a rezistat cu greu ritmului infernal ce ni se impusese. Picioarele mele erau atât de jupuite încât aveam senzaţia că aş călca pe oase şi nu aveam curajul să-mi scot bocancii de teamă că nu voi fi în stare să-i încalţ din nou, atât de mult mă durea carnea umflată şi lovită. Pervitinul ne-a ţinut treji şase zile fără a simţi nevoia de a dormi, în schimb, acest produs a înzecit agresivitatea noastră, după patruzeci şi opt de ore de la ingestia lui. Max a fost primul care s-a prăbuşit nervos. Băiat frumos, în viaţa civilă, fiul unui maistru tipograf, a avut un acces de furie împotriva sergentului

l-a ameninţat că-I va trimite încă o dată la un *Tierkampf* dacă nu se va mişca mai iute; făceam un marş nocturn într-o mlaştină rece ca gheaţa, răspândind un miros fetid. Max a apucat cravaşa pe care o flutura sergentul pe sub nasul lui, a rupt-o şi l-a înhăţat de gât. Am fost obligaţi să intervenim şi să-l reţinem, după ce l-a doborât la pământ pe Lauterbach şi i-a vârât fără îndurare capul în mlaştina oribilă... Fireşte, Max a fost dat afară imediat. Mi-l amintesc plângând în hohote ca un copii, în costum civil, cu valiza în mână, aruncând o ultimă privire imensului drapel roşu cu svastică, fluturând deasupra clădirilor acelei *Junkerschule.* Nici Paul nu a rezistat probei de lipsă de somn. A fost găsit stând jos, într-o stare de prostraţie, într-un colţ al dormitorului, bolborosind cuvinte fără şir şi tremurând din cauza unei febre nervoase care-l făcea să nu mai judece...

La sfârşitul ultimei săptămâni, rămăsesem cinci din zece, câţi eram la început. Slăbiţi, obosiţi, iritabili, dar cu reflexe extrem de puternice şi de rapide, cu o putere musculară înzecită, nu mai eram decât nişte sălbăticiuni, prea vlăguiţi ca să ne mai amintim care era felul nostru de viaţă înaintea stagiului la donjon... Lumea exterioară, în afara incintei lui, se estompase. Eu însumi ajunsesem să nu mă gândesc la altceva decât la mijlocul cel mai adecvat de a ucide un duşman cu mâna goală sau cu ajutorul vreunui obiect de folosinţă zilnică pe care l-aş transforma într-o armă redutabilă... Cu felul lor de a se purta, grosolan şi aspru, Dietrich Lauterbach, Ghert Wussau-Pranghofer şi ceilalţi instructori se dovediseră a fi profesori inegalabili. în câteva săptămâni făcuseră din noi maşini aducătoare de moarte, capabili să înfruntăm şi să învingem orice duşman...

»a Când vom forma un adevărat corp de armată, îi vom putea antrena pe băieţii noştri. Pentru moment, ne

mulţumim cu minimum... e mai bine decât nimic! ne-a spus *Hmptmann* când ne-a întrunit ca să ne aducă la cunoştinţă sfârşitul antrenamentului. Crearea unui corp SS! Acesta-i obiectivul spre care trebuie să se îndrepte energia voastră! O armată de soldaţi de elită, care nu se vor teme să privească moartea în faţă, pentru că nu vor vedea în ea un destin necruţător, ci o cale de a se transforma, ca să devină ceva mai mult şi mai desăvârşit decât această marionetă, din came şi oase, pe care majoritatea oamenilor se mulţumesc s-o reprezinte! Pentru Germania! Pentru victorie!

îmbrăcaţi pentru prima oară cu uniforma brună, cu braţul ridicat, am făcut salutul ritual şi am jurat credinţă lui Hitler pe lama unei spade, ca în evul mediu, când erau investiţi cavalerii. După câteva ore de la ceremonia respectivă ni s-a tatuat sub braţul drept grupa sanguină, în vederea înlesnirii operaţiilor de transfuzie de sânge după bătălii crunte, pe care eram sortiţi să le purtăm pentru patria şi supravieţuirea rasei ariene...

în sfârşit, pe 16 decembrie 1931, la ora douăsprezece, pe o ninsoare măruntă, am urcat în Mercedesul lung pe care-l trimisese Hedydrich ca să mă aducă înapoi. Thyssen conducea.

— Te-ai topit pe jumătate! mi-a spus el privindu-mă cu atenţie prin retrovizor.

— Ştiu, Thyssen, ştiu... am mormăit, înainte de a mă înveli cu o cuvertură şi de a adormi buştean pe bancheta din spate moale şi netedă.

*

— Ei bine, Gărensen, ai trecut probele strălucit. Raportul acestui prostănac bătrân de Wussau-Pranghofer este excelent. Citeşte şi dumneata!

Heydrich îmi înmână o notă de evaluare a comportamentului meu la donjonul de instruire militară. Grafia lui neregulată trăda o slabă deprindere a artei scrierii. *Hauptmann* instructor îşi exprimase părerea în termenii următori:

Recrutul Garensen se bucură de o excelentă vitalitate fizică, fiind în măsură să-şi sporească mult potenţialul. A ştiut să dea dovadă de iniţiativă, de curaj şi de supunere, în cadrul unor exerciţu grele. Apt să se arate la înălţimea unui grad înalt, într-o companie de luptă.

— E lapidar, am comentat eu, cu simplitate

— La ce te aşteptai din partea unui bătrân ostaş ca el? Să se exprime ca Goethe? Nu fii idiot, Garensen. Pranghofer este cel mai bun instructor pe care-l avem în momentul de faţă. îl cunosc bine, e zgârcit cu complimentele. A merita astfel de laude din partea lui e apanajul unor oameni foarte brutali... Mă bucur că te numeri printre ei. Asta ne convine de minune... Tocmai voiam să-ţi spun...

— Ce anume?

— Heinrich Himmler te aşteaptă chiar mâine. Să fii la ora zece la biroul lui. Să nu întârzii şi să nu miroşi a nicotină. El are un simţ al mirosului foarte dezvoltat şi nu poate să sufere mirosul de ţigară!

în ziua aceea, după întrevederea cu Heydrich şi pentru prima oară după patruzeci de zile m-am simţit aproape liber să fac ce doresc. Thyssen m-a condus la vastul apartament din centrul oraşului şi am făcut o baie bună, relaxându-mă îndelung, înainte de a mă repezi asupra prânzului pregătit de menajera mea. După aceea, cu o sticlă de şnaps în mână, înfăşurat într-un halat lung

de mălasc, mi-am desfăcut bagajele, în timp ce ninsoarea cădea tot mai abundent pe străzile Miinchen-ului. în valiza mea se alia uniforma de soldat SS de clasa întâi, pe care o adusesem de la donjonul din Bad Tolz. Am pus-o pe umeraşul de haine, în faţa mea şi am privit-o multă vreme, gândindu-mă cu jenă la uniforma agăţată în dulapul lui Saşa Homung. Eu, cu haina mea brună, el, cu haina lui militară de culoarea tutunului, amândoi purtând s vastica pe braţ, ce ne deosebea de acum înainte? Atât de puţine lucruri... aproape nimic...

*

A doua zi, la ora zece fix am fost poftit să intru în biroul lui Heinrich Himmler. în uniformă, omul mărunţel întâlnit la familia Heydrich nu-mi părea mai impunător decât în civil. La treizeci şi unu de ani, cu guşa şi cu burta lui de funcţionar, părea bătrân înainte de vreme. S-a arătat deosebit de amabil cu mine.

— Mi s-a raportat că micul stagiu pe care l-aţi făcut la *Junkerschule* a fost încununat de succes. Mă bucur, am simţit imediat că dumneavoastră sunteţi un om remarcabil, domnule Gărensen. Acum sunteţi într-adevăr unul dintre ai noştri şi a sosit momentul să vă răsplătim. Să spunem, că, pentru început, vă ridic la gradul de *Hauptmann.* Evident, e doar un început pentru un om de valoarea dumneavoastră. Pe urmă, vă cer să părăsiţi postul pe care-l deţineţi la universitate. Am mare nevoie de serviciile dumneavoastră şi mă tem că nu veţi putea face faţă acestor două cariere!... Dar nu vă faceţi griji, îndată ce vom ajunge la putere veţi putea să reluaţi cursurile şi să predaţi, dacă doriţi, după dispoziţia inimii. Pentru dumneavoastră am în vedere postul de rector. Fără doar şi poate, vă acordăm

cetăţenia germană. Va fi doar o formalitate. Până atunci veţi lucra în cabinetul meu personal, alături de Willigut şi de Hielscher. li cunoaşteţi: deja, vă aduceţi aminte. Spre deosebire de dumneavoastră nu am reuşit încă să-l conving pe Hielscher să intre în rândurile noastre. Este un colaborator minunat dar rămâne un civil. Nu are nicio importanţă! Sunt sigur că toţi trei veţi face o muncă excepţională. Willigut vă va spune ce aştept de la dumneavoastră. Haide, Gărensen, la lucru!

Lipindu-mi călcâiele pentru salut, aşa cum învăţasem la Bad Tolz, am plecat din biroul lui Himmler. Când am ieşit, mă aştepta un bărbat, un ofiţer de administraţie însărcinat să-mi remită noul grad şi să pună la punct câteva formalităţi.

— Aveţi aici un bun croitor. Aveţi nevoie de o uniformă de ofiţer, pe măsura dumneavoastră. La fel cizmele... Două perechi, model standard. Nu aveţi de plătit, totul este pe cheltuiala partidului... Duceţi-vă degrabă ca să vi se livreze când începeţi munca în noul dumneavoastră birou...

Noul meu birou! Ce denumire pompoasă pentru o încăpere mică, umedă şi întunecoasă, o cameră cu plafonul jos, cu tapetul rupt, la parterul unei clădiri sordide pe care oricare om de bun simţ ar fi socotit-o o maghernită, cu parchetul umflat şi deformat din cauza umezelii, cu uşile care nu se închideau şi sobele cu cărbuni care trăgeau atât de prost încât era mai înţelept să nu se aprindă. Clădirea se bucurase totuşi şi de zile mai bune, înainte de război, când era încă Vier Jahreszeisten Hotel, cu o bună reputaţie pe lângă secretarii notarilor englezi. Iată unde mi-am început strălucita carieră de nazist!

— Vom dispune în curând de palate şi de temple în caire vom aduce slavă zeilor noştri, dragă Gărensen...

Până atunci trebuie să trecem prin faza de asceză: privare absolută de bunurile lumeşti!

În afara tendinţei sale categorice de a neglija folosirea săpunului, Hielscher nu era rău, era un tip destul de cumsecade. Cu el aveam mai mult de-a face, căci Willigut mă evita în mod făţiş. Prima misiune încredinţată de Himmler a constat în crearea cât mai rapid a unui puternic cadru simbolic pentru SS. Trebuia să definim o mistică destul de elocventă şi de avântată ca să înflăcăreze spiritele şi destul de bine implântată în realitatea istorică ca să ţină piept criticelor lansate de adversarii noştri şi să spulbere învinuirea lor de artificialitate. Din întâmplare, de la sfârşitul secolului al XlX-lea Germania trecuse prin perioada de exaltare a culturii sale populare tradiţionale. Nu era o noutate care apărea brusc la orizont. în toată ţara, înainte de război, mulţi oameni se alăturaseră mişcărilor *Völkisch.* acele organizaţii de tineret comparabile cu cercetăşia anglo-saxonă, dar mult mai implicate în întoarcerea la un mod de viaţă rural, păgân şi deschizător de drumuri. Pregătit de multe decenii, sufletul german dorea să se deschidă, ascultând cânturile străvechilor zei.

Trebuie să mărturisesc că această muncă m-a pasionat infinit mai mult decât cercetările mele şi cursurile de la universitate. Dacă Willigut era un şarlatan, confundând fără sfială panteonul saxon cu cel scandinav, neglijând diferenţele enorme între diferitele epoci ale alfabetului runic, Hielscher era un adevărat savant, antropolog, filolog, istoric şi vizionar. Ne-am înţeles foarte bine. în câteva săptămâni am stabilit amândoi liniile directoare în simbolistica ordinului, începând cu justificarea imaginilor alese, în fond, într-un fel empiric şi intuitiv.

— De ce figurează capul de mort pe emblemele noastre? am întrebat.

—■ Pentru că a reprezentat din totdeauna simbolul celor care s-au desprins îndeajuns de lumea percepută prin simţuri, ca să nu mai pună în centrul existenţei satisfacerea nevoilor lor materiale. Gândiţi-vă la meditaţia impusă francmasonilor în cabinetul lor de curiozităţi, întovărăşiţi doar de un craniu uman şi de un pumn de sare într-o cupelă. Gândiţi-vă şi la frăţia *Skull and Bones* a studenţilor din Yale. Gândiţi-vă şi la deşertăciunile pictorilor baroci, cu sfinţii aceia meditând în faţa unui schelet...

— Şi culoarea neagră?

— Aceeaşi semnificaţie. Este culoarea sacerodotală şi alchimică a celor care au curajul de a merge până la capătul propriei lor fiinţe şi care dintr-o otravă fac balsam...

— *Pharmakonl* am spus eu, cu gândul la acea figură folosită de Platon pentru a desemna o substanţă mortală pentru unii, curativă pentru alţii...

— Exact, Gărenşen. Dar te rog fără prea multe referinţe filozofice deşarte... *Facere docet philosophia. Ndn dicere.*

— «Filozofia ne învaţă să acţionăm. Nu să vorbim.» Seneca, *Scrisoarea a XX-a către Luciliusl*

Perinde ac cadaver[1]

Păstrez o amintire deosebit de confuză despre ultimele zile ale anului 1931. Oboseala nervoasă şi fizică acumulată în cursul stagiului la donjon pot explica cumva această încâlceai! de fapte şi de cuvinte, de întâlniri şi de gânduri care mi-au structurat viaţa atunci. De asemenea, se prea poate - şi chiar mai sigur - să fi făcut abstracţie în mod deliberat de perioada în care, sfâşiat de sentimente contrare, între exaltarea năvalnică generată de munca mea alături de Hielscher şi impresia apăsătoare de a fi o marionetă în mâinile lui Heydrich, nu mai ştiam dacă în cele din urmă îmi alesesem în mod liber destinul sau nu mai eram decât un sclav docil, resemnat din slăbiciune să slujesc interese superioare. Cred că n-am trăit mai intens sfâşierea lăuntrică a fiinţei mele decât în ziua în care Heydrich m-a autorizat să mă întorc la Oslo, pentru câteva zile.

— Nu doresc să-ţi schimbi obiceiurile, Gărensen, îmi spuse *Sturmfuhrer-ul*. Peste câteva zile va fi solstiţiul de iarnă şi va începe Crăciunul. Himmler se retrage şi el la ţară. Toate serviciile SS vor fi închise. Profită de această perioadă şi du-te să-ţi vezi familia, îţi

[1] *tn l. latină,* **întocmai ca un cadavru (n. trad.)**

de folos: beneficiind acum de puţin timp liber, te vei concentra mai intens în lunile următoare. Pe urmă, dacă ai avea proasta inspiraţie de a uita drumul de întoarcere, aş afla acest lucru foarte repede. Poţi să fii sigur că te-aş aduce înhăţat de gât şi s-ar putea să nu-ţi prea placă...

Am mormăit câteva vagi cuvinte de mulţumire înainte de a pleca; m-am întors acasă, mi-am pus un costum civil, mi-am făcut valiza şi am întins-o, cu primul tren...

Nu mai ştiu cum s-a întâmplat, poate după două sau trei ore de când părăsisem Miinchen-ul. Eram singur în compartiment şi priveam zborul fulgilor de nea peste o pădure. Cu toate acestea, norii lăsau să se întrevadă raze fine de un galben pal, aşa cum le trimite uneori soarele de iarnă. Am înţeles că plecarea înseamnă o capcană. Ştiam că dacă aveam neşansa de a trece frontiera şi de a mă întoarce la Oslo, nu aş fi avut niciodată tăria de a reveni în Germania. Condamnat să pândesc ivirea ucigaşilor pe care mi i-ar fi trimis Heydrich, fără îndoială, eram sortit să fiu veşnic un fugar, constrâns să-mi petrec restul vieţii în exil, să trăiesc cu spaimă,*, Era peste puterile mele! Am coborât la prima stafie, un orăşel mohorât, de la care mi-a rămas doar amintirea groaznicei duhori de came moartă, răspândită de abatoarele industriale situate în faţa gării. Acolo, abătut, stând la bufet în aşteptarea trenului spre München, l-am văzut pe binevoitorul Thyssen apropiindu-se de mine.

Vă întoarceţi? Cred că aveţi dreptate. *Sturm-fiihrer-ul* nostru va fi încântat să afle de hotărârea dumneavoastră.

— Mi-a fost milă de dumneata, Thyssen. Zece zile petrecute la Oslo supraveghindu-mă, ar fi fost prea mult! am spus, schiţând un zâmbet, dar fără a reuşi să maschez tristeţea glasului meu

Thyssen Matschi mă bătu părinteşte pe umăr şi se duse să telefoneze. Ceva mai târziu, o maşină Horch lungă şi confortabilă sosi ca să ne aducă la München. În noaptea aceea, întorcându-mă în apartamentul meu, singur, vrednic de milă, abătut, m-am hotărât să mă îmbăteu vin...

Anul 1932 a fost unul greu pentru SS. Nici Himmler, nici Heydrich nu reuşeau să-şi mute pionii cum ar fi vrut. Chiar dacă viitorului *Reichsführer* i se încredinţase, în ianuarie, conducerea centralei partidului de la München, unde mi-am stabilit şi eu biroul, se bătea pasul pe loc, după cât se părea, în lungul drum drept, ascendent, care ducea la dominarea politică a Germaniei. La începutul lunii martie s-a ivit o problemă tulbure, a unui complot intern vizând destabilizarea poziţiei lui Röhm, prin dezvăluirea publică a inversiunii sale sexuale; toată urzeala aceasta, prost condusă, nu a dus la nimic tangibil. Heydrich, care-l detesta pe şeful SA şi pe care-l bănuiam că fusese instigatorul atacului, suportă cu greu eşecul. Odată, când i-am prezentat raportul săptămânal cu privire la activitatea pe care o desfăşuram pe lângă Himmler, el a prezis apropiata cădere a casei Rohm.

— E o luptă pe viaţă şi pe moarte, între SA şi SS. Dacă le-o luăm înainte, porcul ăsta bătrân ar putea să ceară eliminarea noastră, pe deplin... Asta nu trebuie, nu *poate* să se întâmple!

Evocarea celor din SA m-a făcut să mă gândesc la Saşa Homung. Ce mai făcuse de când îl văzusem ultima oară, cu câteva zile înainte de plecarea mea la Bad Tölz? îşi mai ţinea cursurile de geografie la universitate? Mai purta uniforma brună? După ce am petrecut săptămâni întregi evitând să ies de teamă că-l voi întâlni, am avut chef să stau cu el de vorbă, în afara

suportam izolarea în care mă închisesem de bună-voie, conştiinţa mea îmi dicta să-l previn că se pregătea o ciocnire între cele două organizaţii ale noastre. într-o seară, îmbrăcat civil, am sunat la uşa familiei dar un servitor mi-a spus că părăsise Munchen-ul, în urmă cu câteva săptămâni şi că avea de gând să rămână în străinătate mai multă vreme. Această plecare neaşteptată m-a uşurat. Era mai bine pentru Homung să se afle departe de Germania, atunci când se vor declanşa ostilităţile făţiş.

Cit despre mine, mi-am reluat tabieturile la *Blauer* //ase unde îmi cheltuiam banii prosteşte, făcând cadouri costisitoare prostituatelor mele favorite. Solda mea oficială era de patru sute de mărci, dar contau cele o mie de mărci suplimentare, pe care mi le acorda Heydrich, ca să fiu agent dublu, pe lângă Himmler. Astfel, am trăit tot anul în lux şi bogăţie, cheltuind în neştire ca să pot uita în ce măsură mi-era ruşine de situaţia în care mă băgasem. Fără prieteni adevăraţi, în acea ţară străină, pradă frământărilor pe care nu le înţelegeam bine, înconjurat de personalităţi strălucite din punct de vedere intelectual, dar crude şi măcinate de ambiţie, îmi găseam tot mai mult refugiul în băutură şi în roadele pământului. în câteva luni, silueta mea s-a schimbat, m-am îngrăşat şi am devenit puhav. Faptul de a mă privi în oglindă, ca să mă rad, devenise o încercare penibilă, tot mai greu de îndurat. Mă afundam într-o delăsare, un fel de neglijenţă care nu-mi era proprie şi care îmi sporea proasta dispoziţie. Când, lângă mine, erau familii întregi care nu puseseră gura pe came sau pe fructe de luni de zile, eu simţeam o plăcere malefică să-mi distrug corpul cu tot felul de excese... în afara cheltuielilor cu prostituatele, am făcut multe cheltuieli nesăbuite. în luna

mai 1932, am achiziţionat un Mercedes roşu extrem de vulgar, rapid şi greoi, în care am plimbat două sau trei bambine de la *Blauer Hase,* pentru o partidă de sex, la ţară... Deseori eram prea beat ca să le aduc acasă şi tocmai aceste puştance mă conduceau până acasă; eu, prin ceaţa ameţelii mele etilice, le auzeam cum îşi băteau joc de epava care eram...

într-o bună zi acest vis urât luă sfârşit. Am dat afară cele două prostituate pe care le-am găsit în patul meu când m-am trezit, mi-am făcut cel mai lung şi cel mai mare duş din viaţa mea, am golit toate sticlele de băutură la chiuvetă, am revândut maşina de parvenit pe care avusesem proasta inspiraţie s-o cumpăr şi i-am cerut lui Heydrich permisiunea de a mă antrena la scrimă, împreună cu el, de trei ori pe săptămână.

— Am nevoie de mişcare, i-am explicat *Sturm-Juhrer-ului.* Wussau-Pranghofer mi-a arătat câteva pase interesante pe care aş vrea să le analizez. Mânuirea săbiei îmi va face bine.

— Reacţionezi la timp, Gărensen. Eram chiar pe punctul de a-ţi impune un al doilea stagiu la donjon. în ultima vreme ai pus grăsime. Asta nu-mi place... După părerea mea, e imposibil, să gândeşti drept cu o burtă rotundă! Ne-am înţeles, te iau la sala de antrenament. Vom mai face şi călărie, Călăria şi scrima! Un gentilom care-şi merită numele ar trebui să le practice toată viaţa!...

în 1932, de la începutul verii l-am însoţit cu regularitate pe Heydrich la orele de exerciţii fizice, pe care şi le impunea. Spadasin redutabil, avea, de asemenea, o înţelegere înnăscută faţă de cai, pe care-i admira şi-i respecta sincer. în câteva săptămâni, am scăpat de surplusul de greutate şi mi-am regăsit vita-

mea şi-a regăsit facultăţile intelectuale. Criza trecuse. Cu toate acestea nu mai eram acelaşi Thorun. în sufletul meu intervenise o schimbare. îmi acceptasem destinul, găseam un echilibru în această acceptare şi aş putea spune chiar, o fărâmă din acea pace lăuntrică după care tânjisem mereu, dar de care nu avusesem parte până acum. împăcat cu mine însumi, am avut curajul să le scriu părinţilor mei. în lunga mea scrisoare de explicaţie cuvintele pe care le-am folosit erau sincere şi încă în ziua de azi nu le reneg... *Perinde ac cadaver,* «întocmai ca un cadavru» era consemnul dat de Sfântul Ignaţiu de Loyola, vrând să spună, supunere absolută, pe care membrii din ordinul iezuiţilor o datorau superiorilor lor... Astfel m-am resemnat să trăiesc, neluând în seamă restricţia pe care înţeleptul spaniol o folosise, ca să-şi îndulcească porunca: *perinde ac cadaver sed im omnibus ubi peccatum non cemeretur,* «cu aparenţa unui cadavru, dar în toate lucrurile în care nu se vede vreun păcat...»

*

— Hitler se îndârjeşte să ceară victoria prin intermediul urnelor, vociferă Karl Maria Willigut, întorcându-se de la o masă îmbelşugată, stropită cu vin bun, la care luaseră parte nu mai ştiu ce trepăduşi ai partidului. Victoria prin urne! Când nouă ne era mai uşor să-i atribuim victoria prin rune! Runele! Mai puternice decât urnele! înţelegeţi? Urne şi rune! E comic! Comic!

Dezolaţi, Hielscher şi cu mine ne-am uitat unul la altul, înainte de a culca bătrânul cu forţa pe o sofa. l-am scos ghetrele şi pantofii şi l-am lăsat să-i treacă mahmureala.

în timp cel îl auzeam fredonând vechi cântece deocheate, în camera alăturată, Hielscher luă un aer grav ca să-mi spună:

— îmi vine greu să mărturisesc, Gărensen, că NSDAP adună prea mulţi oameni mediocri ca să nu sfârşească prost... îndată ce vor pune mâna pe şefie, aceşti oameni de nimic se vor sfâşia pentru o firimitură de putere şi toate acestea se vor face cu trădări şi convulsii sociale. Mă întreb dacă nu e cazul să părăsesc corabia înainte de a fi prea târziu. Sincer să fiu, n-am înţeles niciodată angajamentul dumitale. O persoană impunătoare, deosebită, ca dumneata nu ar trebui să se compromită făcând politică. E întotdeauna un joc din care unul e înşelat, amăgit... Eu nu mai suport...

Am oftat. Ştiam prea bine, dar, spre deosebire de el, nu eram liber să fac ce cred de cuviinţă. Fără nicio explicaţie, Hielscher a dispărut efectiv, un timp. Himmler se înfurie cumplit, iar Willigut, profită, bineînţeles, de acest abandon ca să se apropie şi mai mult de şeful SS-ului.

— Fii atent, Gărensen, să nu fi eclipsat, mă preveni Heydrich când lăsarăm caii la pas, după un galop matinal în parcul Nympherburg. Mai cu seamă nu te lăsa călcat în picioare de Willigut. Asigură-ţi o poziţie pe lângă Himmler. Acum ori niciodată e momentul. Aici tensiunea creşte. Toată lumea îşi pregăteşte titlurile înainte de a ajunge la putere... Nu mai e decât o chestiune de săptămâni. Va începe o muncă serioasă! Efectiv, evenimentele s-au precipitat... în ianuarie 1933, NSDAP ajunse la putere. Hitler obţinu funcţia supremă, prin intermediul urnelor, aşa cum dorise. După o mişcare revendicativă de peste zece ani, partidul nazist avea să conducă ţara, în sfârşit! Cu

ofiţerii superiori din SS erau cei mai dezavantajaţi în cadrul instanţelor politice ce se înfiripau. După ce se zbătuse cu ardoare, Himmler nu obţinuse nimic, nici măcar un mic portofoliu! Nu am fost informat în privinţa maşinaţiilor care au fost puse la cale şi a alianţelor pecetluite atunci, într-o formă mai mult sau mai puţin făţişă, între diferiţii baroni ai partidului. Nu am putut discerne decât vâlva, rumoarea. După cum preconizase Hielscher au avut loc răsturnări ale situaţiei, trădări... Bavarezii nu se încredeau în prusaci, după cum nici SA nu se bizuia pe SS, pe când adepţii «revoluţiei naţionale» cu tentă socialistă dispreţuiau obsesiile doctrinarilor rasismului de stat...

Privit din afară, NSDAP se prezenta ca un monolit, cu o structură limpede, perfect suda#, în realitate era o adunare în care nu exista nici ordine, nici autoritate, un conglomerat de diferite sultanate jalnice, în care favorurile şi veniturile obţinute în urma unei funcţii lucrative erau monedă curentă.

Asemenea unei haite de câini năpustite asupra unui os dorit de multă vreme, naziştii îşi iroseau forţele în certuri interne continue. Chiar şi în sânul SS, poziţia lui Himmler nu mai era necontestată. Protejat de Hermann Gonng, un anumit Kurt Daliige fusese numit comandant suprem al Prusiei. Plin de importanţă, aspirând să-l înlăture pe Himmler de la funcţia supremă pe care o avea în Ordinul fascist, se răzvrătise făţiş împotriva superiorului său...Heydrich fusese trimis la Berlin cu mare urgenţă, ca să-l cheme la ordine, dar fu constrâns să renunţe, în faţa ameninţărilor fizice foarte concrete făcute de poliţaii lui Daliige şi Goring.

— Daliige reprezintă o problemă artificială, generată de împrejurări, se consolase Heydrich. Să

reacţionăm ca nişte strategi, nu ca tacticieni influenţaţi de epifenomene. Pentru moment, să-i lăsăm să se sfâşie, îl sfătuise el pe Himmler la întoarcere, la München. Faptul că nu am fost convocaţi la Berlin e o şansă, astfel rămânem integri. îndată ce cancelarul Hitler îşi va da seama de nocivitatea anturajului său, va recurge la serviciile noastre, ca să curăţăm grajdurile lui Augias... Nu-i aşa, Gärensen?

— Fără nicio îndoială, cu condiţia să-şi mai reamintească de existenţa noastră!

— Există mijloace ca să i-o amintim, presupun, sugerase Himmler, perfid. Studiază problema asta, Gärensen, va fi o diversiune în munca dumitale de expert în vechimi. Sunt curios să ştiu cât îţi poate pielea în domeniul politicii adevărate!

După ce îşi savurase coniacul, Heydrich închinase, cu discreţie, un pahar în cinstea mea. Ocazia de a mă arăta la înălţimea aşteptărilor, de a străluci în faţa lui Himmler era prea ispititoare... El vorbise despre «politica adevărată», pe care alţii ar fi calificat-o drept «viclenie» sau mai bine zi «machiavelism»...

M-am dovedit mult mai înzestrat decât bănuiam în noul joc ce mi se propunea. îmi amintesc foarte bine că detaliile planului au fost elaborate în cursul unei ore de scrimă cu Heydrich, care fusese promovat şi devenise *Standartenfiihrer*. Sub pretextul antrenamentului ne vedeam aproape zilnic, la data aceea. într-o zi călăream, în zorii zilei, înainte de a începe lucrul, iar a doua zi seara, ne întâlneam la sala de scrimă, pe care maestrul nostru o lăsa deschisă pentru noi.

Acolo, în acel cadru, cu lambriuri şi oglinzi reflectând pasele noastre, am elaborat ceea ce avea să devină prima operaţiune de teren la care am participat

Nu a fost ceva nemaipomenit, din moment ce era vorba despre conceperea unei presupuse ameninţări de atentat la viaţa cancelarului,

— Fii precaut, Gărensen! mă avertiză Heydrich atingându-mi masca cu vârful spadei, o lovitură extrem de precisă pe care am izbutit s-o evit cu preţul unei dureroase torsiuni a bazinului. Ce propui e o operă clasică a manipulării. Prin urmare, nu tolerează mediocritate. Ai tot sprijinul meu în privinţa acestei operaţiuni care poate aduce beneficii însemnate celor din SS. Pregăteşte temeinic povestea asta, Thyssen te va ajuta...

În câteva seri, Thyssen şi cu mine am pregătit un dosar complet care specifica, punct cu punct, etapele scenariului. Heydrich a analizat o zi întreagă notele noastre, ne-a pus multe întrebări, ne-a cerut să corectăm câteva amănunte şi în bele din urmă a validat munca noastră.

— Prezintă dosarul ăsta lui Himmler. Cred ca va fi încântat de această înscenare...

Totul s-a desfăşurat aşa cum doream, repede şi eficient. în ziua stabilită, serviciile competente ale lui Himmler - elocvent manipulate, bineînţeles - au descoperit la Berlin un plan de atentat cu grenadă, împotriva Fiihrer-ului. Trei agenţi sovietici, a căror incompetenţă crasă era notorie şi pe care o descoperisem de multă vreme, au fost sacrificaţi pe altarul cauzei... Datorită dovezilor pe care la fabricaserăm, bieţii oameni au fost învinuiţi de complot, atentând la viaţa lui Hitler. După o detenţie scurtă în închisorile berlineze au fost expulzaţi, trimişi la Moscova, cu complimente din partea SD. Himmler a făcut tot posibilul ca să aducă la cunoştinţă tuturor competenţa extraordinară de care au dat dovadă

agenţii săi. Hitler în persoană îi mulţumi călduros. Paranoia lui înnăscută, amplificată de acest eveniment, îl determinase să ceară SS să asigure de acum înainte paza sa personală. Himmler nu mai putea de bucurie; Heydrich zâmbi.

— 1-l vom da pe Sepp Dietrich. îi plac încăierările; e un bătăuş pe cinste şi ne este foarte devotat, propuse *Standartenführer*.

Fără să-şi dea seama, Heydrich făcuse o alegere cu urmări spectaculoase, întrucât Sepp Dietrich şi grupul său de o sută douăzeci de oameni a fost atât de mult apreciat de cancelar, încât acesta le-a atribuit altă structură, din septembrie 1933, transformând-o în Leibstandarte SS Adolf Hitler, germenele viitoarei Waffen SS, rivala fanatizată a armatei regulate... Această faptă de vitejie m-a lac ut să urc fulgerător în ierarhia SS. Din simplu *Hauptmann* am fost avansat la gradul de *Obersturmßhrer* şi mai cu seamă mi-am câştigat şi mai mult aprecierea lui Himmler.

— Va trebui să-ţi găsim o ocupaţie demnă de dumneata, dragul meu, mi-a spus el părinteşte. Simt că lucrurile vor evolua în sensul cel bun... îndată ce se va limpezi situaţia, ne vom ocupa de cariera dumitale... Gândeşte-te la ce ţi-ar plăcea şi dă-mi o sugestie...

Evoluţia situaţiei? Bineînţeles, voia să spună că era vorba de eliminarea lui Rohm şi a SA. Ne gândeam la sfârşitul anului 1933 şi, mai mult decât în oricare alt moment, un război intern măcina cadrele NSDAP, ridicându-i pe unii împotriva altora.

— Aşadar Himmler e încredinţat de victoria finală a SS? se entuziasma Heydrich. Are dreptate! Şi eu am avut această intuiţie atunci când toate aparenţele erau împotriva noastră. Acum, mai mult decât în oricare alt '

moment, sunt convins că ne vom arăta superiori şi-i vom elimina pe duşmanii noştri! Dacă îţi va cere să te gândeşti la postul pe care-l doreşti, când vom ajunge în culmea gloriei, îţi voi face o propunere amuzantă...

*

înainte de realizarea viselor de glorie ale lui Himmler şi ale lui Heydrich, armata celor cinci sute de mii de oameni din SA reprezintă un obstacol serios. în cea mai mare taină, cei doi bărbaţi de stat au luat legătura cu statul major al Reichswehr, în vederea luării unei hotărâri oficiale în privinţa lui Rohm. Lunile aprilie şi mai 1934 au fost consacrate adunării unor numeroase dovezi cu scopul de a-i convinge pe cei nehotărâţi de nocivitatea miliţiei brune. Câteva elemente SA care-şi schimbaseră opţiunile politice ne-au pus la dispoziţie câteva documente referitoare la depozite de arme clandestine sau ne-au relatat cuvintele rostite la un prânz, având un caracter tendenţios abia perceptibil, Strânsul dovezilor nu era strălucit, dar Heydrich nu se nelinişti. Bucurându-se de sprijinul generalilor de armată, reuşi să-l convingă pe puternicul Goring că venise momentul să dea lovitura de graţie, pentru salvarea partidului sfâşiat de frământări interne. Atraşi de mirosul sângelui, marii industriaşi, în frunte cu Gustav Krupp, au intrat în joc:

—SA exaltă un fel de bolşevism până şi în uzinele noastre! Ei incită pe muncitori împotriva noastră! E intolerabil!

—Liniştiţi-vă, i-a răspuns Himmler. în curând vom reglementa definitiv această problemă...

Timp de câteva săptămâni, lumea a conspirat vizând distrugerea miliţienilor, fără ca oamenii lui Rohm să bănuiască că se urzea împotriva lor. Lista oamenilor

indezirabili se lungea mereu, depăşind cadrul strict al SA. Hitler se prevala de nevinovăţie. Nici nu aproba acţiunea, nici n-o dezaproba, lăsa evenimentele să se desfăşoare în voia lor, contrariat doar când, cu ocazia unei conferinţe diplomatice la Veneţia, Mussolini îl sfătuise să facă ordine în propriul lui partid, înainte de a se erija în îndrumător! în sfârşit s-au făcut toate pregătirile. Lansat chiar de Himmler, zvonul unui puci atribuit în mod neîntemeiat celor de la SA, a pus paie pe foc. Convins de probele tendenţioase deţinute de şeful de la SS, Hitler luă hotărârea de a pune capăt acestei situaţii. în zori, cu pistolul la brâu, s-a dus să-l ridice pe Rohm, din hanul bavarez în care dormea alături de iubiţii lui. Această arestare a dat semnalul de începere a unei mari epurări. Organizată cu multă dibăcie de Heydrich, baia de sânge a cuprins toate provinciile germane...

La casa brună, unde se stabilise momentan Hitler, toată lumea se batea pentru privilegiul de a-l ucide pe Rohm, deţinut în carcera 474 a închisorii mtincheneze din Stadelheim. Hess, da, Rudolf Hess în persoană, pe care-l cunoscusem odinioară atât de placid şi de doct în tovărăşia lui Haushofer, nu mai arunca decât cuvinte de ură şi de condamnare la moarte şi cerea dreptul de a-i da el însuşi lovitura finală! De la cei mai culţi la cei mai simpli, de la cei mai rafinaţi la cei mai brutali, toţi erau cuprinşi de o nebunie ucigaşă care s-a domolit abia după anunţarea morţii lui Rohm, executat în mod nedemn în carceră, de către SS... Atunci, din toate cazărmile Reichswehr-ului, se auzi un „ura” sonor şi vesel. Ofiţerii de stat-major s-au felicitat, socotind că au scăpat de un duşman de moarte. Burghezii din Berlin şi din Hamburg, bancherii din Hanovra şi din Potsdam şi-au desfăcut nodul de la cravată ca să respire mai bine

şi să se bucure - aşa credeau ei - de un aer care devenise brusc mult mai curăţ» ca să nu mai fie respirat decât de combatanţii în cămaşă brună. Himmler şi Heydrich nu au serbat evenimentul bând şampanie. Faţa lor era crispată şi buzele lor nu schiţau niciun zâmbet.

Victorioşi erau, fericiţi de biruinţă mai mult decât oricare alt cetăţean al Germaniei. Dar de pe acum visele lor 8 duceau pe culmi mai înalte, spre vise mai grandioase» spre orizonturi mai fabuloase... Fiare sălbatice şi totodată vizionare, acum nimic nu-i mai putea opri...

Corabia nebunilor

— Constat că sunt specificate cele mai mici detalii, mi-a spus Heydrich. Nu mai rămâne decât să-i găsim un nume care să sune bine...

—M-am gândit la asta; ce părere aveţi despre *Ahnenerbe*[1] *Forschungs und Lehrgemeinschaftl* i-am răspuns eu, grav.

— Societatea de cercetare a moştenirii străbunilor? Excelent, Gărensen. Este totodată inofensiv pentru cei care nu dau atenţie şi foarte explicit pentru ceilalţi. Fie Ahnenerbe! Hotărăşte o întâlnire cu Himmler...

Berlin, ianuarie 1935. Situaţia se schimbase destul de mult, de la „Noaptea cuţitelor lungi” şi eliminarea SA. în sfârşit, Himmler obţinuse ce voia. Numit *Reichsjiihrer,* fusese chemat în capitală, alături de cancelar. Fiind de acum încolo şeful de necontestat al SS, ştia că puterea sa creşte pe zi ce trece. Colaboratorii săi cei mai apropiaţi fuseseră răsplătiţi pentru fidelitatea lor. Nu uitase nimic din promisiunea pe care mi-o făcuse, de a se ocupa personal de cariera mea.

[1] *Ahnenerbe* - **grup de studiu nazist, autointitulat „societate de studiu al istoriei antice intelectuale”. Scopul era studiul antropologiei şi al istoriei culturale**

— Te-ai gândit vreodată cu toată seriozitatea Ia locul pe care doreşti să-l ocupi printre noi? m-a întrebat el într-o dimineaţă* pe când intram pentru prima oară în noul său birou.

— Da, *Reichsfiihrer.* Vreau să vă prezint un proiect.

Dintr-o servietă de piele, gravată cu dublă rună Sowilo, am scos un dosar gros pe care l-am înmânat, respectuos, superiorului meu. Potrivindu-şi ochelarii cu lentile rotunde pe nasul său prea scurt, Himmler citi pagina de introducere. Evident, ignora faptul că adevăratul instigator al documentului nu era nimeni altul decât Reinhard Heydrich în persoană.

— Un institut consacrat moştenirii străbunilor... Interesant... în câteva cuvinte, expune-mi proiectul dumitale.

— Dacă îi acceptaţi principiul călăuzitor, Ahnenerbe se va consacra cercetării ştiinţifice în sensul cel mai larg al termenului. Am înregistrat vreo cincizeci de domenii de studiu prezentând un interes deosebit pentru pregătirea culturală, politică, economică şi militară a regimului. O mare parte a cercetărilor va fi destinată aprofundării simbolismului nordic, aşa cum am început s-o facem, împreună cu Willigut. Mă gândesc la sistematizarea acestor lucrări; cred că ar trebui să constituie o materie definitorie pentru şcoala de cadre. Pentru moralul oamenilor şi pentru eficienţa lor pe teren este esenţial să fie încredinţaţi de măreţia şi de vechimea civilizaţiei germane, chiar de întâietatea ei. Trebuie să combatem cei două mii de ani de minciună, care ne-au făcut să credem în esenţa exclusiv mediteraneană a culturii. A sosit momentul restabilirii adevărului, a înfăţişării mai corecte a acestui segment al istoriei. Lucrul acesta va impulsiona trupele noastre spre îndeplinirea misiunii lor şi le va pune

la dispoziţie armele intelectuale de care au nevoie pentru a combate subversiunea...

— Te aprob întru totul.

— Dar nu trebuie să ne oprim aici. Pentru mine e neapărat necesar să ne extindem competenţele, abordând domenii încă puţin cunoscute sau pe nedrept dispreţuite dar care, dacă ar fi cercetate corect, ar fi posibil să ne confere o superioritate hotărâtoare asupra rivalilor noştri.

— La ce te-ai gândit, exact?

— La subiecte tot atât de diverse cum sunt şi facultăţile *supranaturale* ale corpului uman sau la campanii de săpături arheologice pe situri de mare valoare a ci vilizaţiei... De exemplu, mă gândesc la Mexic, unde ar fi extrem de avantajos să le-o luăm înainte americanilor, atât din punct de vedere cultural cât şi politic... De asemenea, putem să luăm în considerare Orientul Mijlociu, precum şi India, ca să rivalizăm cu englezii, şi chiar cu Tibetul ca să luăm poziţie în faţa chinezilor. Mă gândesc la echipe compuse jumătate din arheologi autentici şi jumătate din spioni ai SD Ausland... în rezumat: Ahnenerbe trebuie să se specializeze în *toate* ramurile ştiinţei, de obicei neglijate de felul de gândire clasic!

— Luând-o pe drumuri colaterale, vom descoperi căile cele mai scurte spre o putere regenerată pe care adversarii noştri nu vor fi în măsură s-o combată!

— Pasionant! Pasionant! s-a entuziasmat Himmler. Dar daţi-mi un exemplu concret!

— Aţi auzit de fenomenul de transmitere a gândurilor, de exemplu. Este foarte la modă în cabaretele din Berlin...

— Vorbeşti despre magicianul Hanussen?

— întocmai, *Reichsfuhrer*. Acum câteva zile m-am dus şi eu să-l văd. Numărul lui e impresionant

Să ne închipuim că acest talent e real, în loc să fie un simplu divertisment. în cazul acesta ar putea fi folosit ca o metodă de transmisie secretă ideală, întru totul inviolabilă între... să zicem... un submarin şi baza sa!

— Prin urmare, fiecare submarin ar lua la bord un clarvăzător?

— De ce nu? Dacă reuşim să studiem fenomenul şi să-l stăpânim, niciun agent duşman nu va fi capabil să intercepteze acest tip de informaţie. Iată un exemplu de punere în practică extrem de concretă a cercetărilor pe care le-ar întreprinde Ahnenerbe!

—< Da, văd... Mărturisesc că ideea dumitale e excelentă şi deschide perspective neaşteptate. îţi dau acordul meu deprincipiu pentru crearea acestui institut... Sunt nerăbdător să cunosc cele dintâi rezultate pe care le vei obţine. Cu palmele umede, cu tâmplele zvâcnind, înfierbântatate am ieşit istovit după această întrevedere, mult mai mulţ decât fusesem după un marş forţat prin mlaştini, în urletele poruncitoare ale lui Dietrich Lauterbach. După cina la familia Heydrich, în 1931, şi elaborarea falsului atentat împotriva cancelarului, în 1933, era a treia oară în care izbuteam să-l cuceresc pe Himmler.

— Sunt extrem de mulţumit de dumneata, Gărensen, mi-a spus Heydrich după ce i-am relatat conversaţia mea cu *Reichsfuhrer-ul.* Mi-a trebuit timp dar în sfârşit te-am plasat acolo unde voiam să fii. Da! Exact aşa cum am prevăzut de la început! Pe căsuţa strategică care ne va permite să avem un ascendent asupra lui Himmler! Cufundă-l în delirurile lui. Angajează magi, vizionari, rebuturi intelectuale cu idei fixe. Nu pregeta, trebuie scos în evidenţă ridicolul acestui institut. Prin ricoşeu acest lucru va face să pălească imaginea micului

crescător de pui din Waltrudering şi îl va destabiliza în sânul partidului. Va pierde încrederea lui Hitler... Dar fii atent, nu te pune în evidenţă: fii eminenţa cenuşie la Ahnenerbe, nu directorul activităţii intelectuale, expus privirilor şi criticilor. Alege fuzibilii câre vor exploda în locul dumitale, când va lua sfârşit această partidă. Mi-aş reproşa că te sacrific înainte de a începe alta...

*

Constituirea echipei mele nu mi-a cerut un efort deosebit.

De când am început să lucrez pentru Heydrich, am consacrat o mare parte a timpului meu de lucru redactării unor fişe informative cu privire la un mare număr de exaltaţi pe care-i întâlnisem pe culoarele Casei Brune. Cu ajutorul unor informaţii suplimentare, culese de alte echipe ale SD, baza mea de date despre cei mai dubioşi indivizi ai acelei vremi era destul de completă. Dintr-o selecţie riguroasă, în cele din urmă s-au menţionat doi sau trei halucinanţi incurabili, SS Wolfram Sievers fiind cel dintâi. Era un tip slab cu privirea neliniştită, mereu nervos, lovindu-se de toate uşile, stângaci cronic şi mare spărgător de diferite obiecte. Făcusem cunoştinţă cu el prin intermediul lui Hielscher pe vremea când lucram împreună la München. Aparenţele erau înşelătoare; cu aerul său de clovn necăjit, Sivers era departe de a fi absolut idiot. Monomaniile sale, obsesia complotului, teoriile sale abracadabrante despre o măreaţă civilizaţie nordică primitivă, ale cărei vestigii ar fi fost acoperite de gheţurile Polului, toate acestea se iveau intermitent, între o analiză fină şi nuanţată despre *Panival* a lui Eschenbach şi un comentariu deosebit de elocvent despre influenţa politică a mişcării romantice a

al XIX-lea. în plus, Sievers era în legătură cu numeroase cercuri literare şi mondene ale capitalei, în special prieten intim al romancierului şi eseistului Emst Jünger. El făcea parte dintre cei care puteau, cu bună credinţă, şi în acelaşi timp foarte scurt, să expună nebuloasa Ahnenerbe unor situaţii extrem de ridicole...

— Sievers? Da, o bună alegere, aprobă Heydrich. Ce rol crezi că i se potriveşte?

— Un rol *mare:* primul! Posedă carura cuvenită; va fi directorul oficial al institutului.

— Mi-l închipui de pe acum, făcând-o pe nebunul. Dar va da chix cu sarcinile administrative. E absolut incompetent în acest domeniu. Foarte bine. Pe urmă?

— Evident, mulţi alţii. Cei mai de seamă fiind: profesorul Hermann Wirth, în calitate de garant ştiinţific...

Heydrich izbucni într-un hohot de râs.

— Olandezul? Cel ¡căse crede că rasa germană se trägst din atlanţî? Excelent! Cine mai e?

— Lingvistul Walter Wüst ar fi un excelent curator. Nu ştiu dacă va accepta imediat... Poate nu înainte de un an sau doi. Vom vedea. „. Este decanul universităţii din München. De asemenea este o personalitate de seamă şi un simpatizant. A-l integra în rândurile noastre ar fi în avantajul institutului.

— Mai curând în dezavantajul său, mă corectă Heydrich înainte de a a-şi încrucişa mâinile la ceafă. Bine! Mi se pare promiţător. Aştept cu nerăbdare să citesc primele anale pe care le va publica tagma asta de alienaţi. Practic, Himmler ţi-a vorbit despre finanţare?

— Nu în mod explicit. Evident, m-am gândit şi la acest aspect... Vă propun o soluţie, dar nu ştiu dacă o să vă placă...

— Ce anume?

— Primele fonduri ar putea proveni de la un minister despre care ştim că este condus de un om sensibil la toate temele *völkisch*... Este un vegetarian, un admirator al teoriilor lui Rudolf Steiner. Ştiţi, cultivarea fără îngrăşăminte a plantelor comestibile, semănatul şi culesul efectuate conform fazelor Lunii, chestiuni de felul acesta...

— Walther Darré? Ministrul agriculturii? Ciudat, desigur, dar nu e câtuşi de puţin un nătărău... Crezi că va accepta?

— Este în relaţii bune cu Himmler. Cei doi oameni se respectă unul pe altul. în plus, el beneficiază de un buget foarte bun, din care o parte nu este încă alocată. Dacă îi vom pomeni de influenţa pe care ar deţine-o la institut, va fi tentat şi se va grăbi să ne cadă în mreje.

— Dacă nu mă înşel, a fost responsabilul serviciului Rasă şi Populaţie, la noi...

— Da. Este un SS. De formaţie inginer agronom. Intrat la NSDAP în 29, am precizat eu, regăsind nota pe care o consacrasem omului acesta. înfocat eugenist şi anticreştin...

— Excelent! Ai dreptate, el va da banii... La cât crezi că se ridică bugetul Ahnenerbe?

•— în mod obiectiv avem nevoie de un milion de mărci pe an. Prin urmare, voi cere trei, desigur...

— Şi localurile? Ai localuri?

■— Am ales un imobil foarte frumos, la Berlin-Dahlem, la numărul 16 din Piicklerstrasse. Cât priveşte instituţia financiară ar trebui să fie situată pe Wilhelmstrasse, la numărul 28. Foarte luxos. Foarte *chici*

Heydrich zâmbi auzind acest cuvânt francez pe care

— Soţia mea Lina vorbeşte deseori de dumneata... Ar fi încântată dacă ai veni să iei cina cu noi, Thorun. Eşti liber în seara asta?

*

în lunile pe care le-am dedicat punerii pe picioare a institutului, ritmul vieţii mele s-a înteţit, mai mult ca niciodată. Zilele mele de lucru erau lungi, dar emu dinamice şi creatoare. Sievers a acceptat cu recunoştinţă postul pe care i l-am propus, ca şi Walter Darre, care a promis că va acoperi cu bani gheaţă toate cheltuielile pe care ne angajăm să le facem pentru ca Ahnenerbe să devină un instrument de lucru, pe cât de nebunesc, pe atât de productiv... Fără încetare, era necesar să recrutătm colaboratori, să lansăm noi cercetări, să negociem cu universităţile sau cu laboratoarele particulare, să edităm broşuri, să organizăm cicluri de conferinţe, să ducem tratative cu guvernele străine pentru a obţine autorizaţia de a întreprinde o campanie de săpături arheologice pe pământul lor... Toate problemele acestea erau istovitoare şi totodată exaltante. Să spun drept exaltarea era atât de intensă încât aş fi putut pierde uşor din vedere caracterul grotesc al institutului, finalitatea sa, cursa întinsă lui Himmler, dacă Heydrich nu mi-ar fi amintit permanent scopul final al acţiunii.

— Nu intra în joc, Gărensen. Atenţie! Stând prea mult în compania nebunilor, nu substitui referinţele dumitale prin ale lorMeşi puţin. Destinde-te. Aeriseşte-ţi mintea. Berlinul e un oraş fascinant. Explorează-1!

La început, am dat din umeri, dar în cele din urmă i-am urmat sfatul. Nu cunoşteam capitala, doar drumul care mă ducea de la noul meu domiciliu - un apartament

frumos pe Innsbruckerstrasse, de trei ori prea mare pentru mine - la biroul meu din Pücklerstrasse.

— Unde te poţi distra aici? l-am întrebat odată pe Wolfram Sievers.

— Totul depinde de cerinţele dumneavoastră, fireşte. .. Dacă aveţi o înclinaţie deosebită către muzica clasică, luaţi un abonament la Academia Prusiei. Concertele sunt de o calitate remarcabilă. Dacă, dimpotrivă, vă place genul uşor, atunci trebuie să vă duceţi la Nelson Revue, pe Kurftirstendamm. Puteţi vedea spectacole de music-hall parizian, sunt în turneu aici. Mi se pare că Joséphine Baker prezintă întregul ei repertoriu...

— Hmm... nu eram prea convins că era interesant să ascult această pasăre exotică, eşuată pe malurile Spree-ei. Ar mai fi şi altceva?

— Cabaretele El Dorado şi Die Weisse Maus, Şoricelul Alb, unde se organizează meciuri de gladiatoare, care se bat, goale, tăvălindu-se prin noroi... Un succes enorm!

— Goale în noroi, aşa ai spus? Foarte bine. Unde e?

*

Goldfaisan - fazanul poleit cu aur - era expresia foarte metaforică prin care berlinezii desemnau cadrele naziste care profitau de poziţia lor social-politică pentru a duce o viaţă modernă, tumultoasă. *Goldfaisan*! Şi eu am devenit un *Goldfaisan* începând cu primăvara din 1935, în acest oraş imens şi fremătător care este Berlinul, semeaţa capitală a unei Germanii care se schimbase complet de când îi trecusem pentru prima oară hotarele, în numai doi ani, naziştii izbutiseră să stăpânească inflaţia şi să reducă şomajul în proporţii considerabile. Oamenii aveau din nou de lucru şi păreau

se mai vedeau cerşetori pe stradă, nici zilieri, aşteptând în fiecare dimineaţă o angajare ipotetică, rânduiţi de-a lungul zidurilor unor uzine care funcţionau la ralanti. Curate, foarte bine luminate de când se lăsa seara, străzile erau acum sigure, debarasate de pegra care-i împiedica pe oamenii cinstiţi să circule nestingheriţi pe vremea şubredei republici de la Weimar. în 1935 Berlinul era un oraş extrem de plăcut pentru *Goldfaisanl* Aproape în toate serile mă duceam la eleganta cafenea Mampe's, pe Kurfiirstendamm, marele bulevard în stilul îndrăgit de regele Wilhelm, având ceva din Champs-Elysées, ceva din marile bulevarde pariziene, unde se găseau cinematografe, teatre, mari restaurante deschise la orice oră din zi şi din noapte... Eram un obişnuit al casei şi la Hardtke's, mai modem, mai luxos şi mai snob. Citeam liniştit *Berliner Illustrierte,* cu pagini pline de fotografii în culori, sau *Der Angriff,* cotidianul nazist, a cărui libertate de exprimare mă uimea deseori... în zilele cu muncă intensă, când părăseam biroul pe la miezul nopţii, aveam deseori chef să împing uşa cu tambur a ispititoarei cafenele Romanische Café. Altădată fusese locul de întrunire al intelectualilor boemi din republica de la Weimar, iar acum SA îl adoptaseră, fiind unul dintre cabaretele lor favorite. în cursul „Nopţii cuţitelor lungi" localul fusese teatrul de război în care se luptaseră cu îndârjire Cămăşile brune împotriva SS. Tencuit şi zugrăvit din nou, în grabă, pereţii săi mai păstrau urmele gloanţelor, iar catifeaua neagră a banchetelor era brăzdată de dârele armelor albe... Depăşit de vremuri, ciudat de nostalgic şi de *decadent,* locul acesta era îndrăgit nu numai de mine; numeroşi artişti îl frecventau acum, cu toate că strălucirea sa de odinioară pălise. Gram, un pitic, purtând o uniformă originală, deţinea funcţia de portar de douăzeci de ani.

— Fete frumoase în seara asta, Gram? îi întrebam eu întotdeauna, strecurându-i cu prefăcută indiferenţă o bancnotă în panglica lată a caschetei sale roşii.

— Sigur că da! în seara asta sunt Tiller Girls. Astăzi au avut relaş şi au hotărât să se distreze în localul nostru. Cred că sunt toate aici.

Tiller Girls! O trupă foarte cunoscută de dansatoare frivole care-i înnebuneau pe burghezii cumsecade din provincie, veniţi în capitală sub pretext că au afaceri de negociat, dar care, fără ştiinţa soţiilor, îşi făceau de cap în music-hallurile berlineze... Am invitat la masa mea trei Tiller Girls, dar am reţinut doar una în patul meu. Mona era tandră şi frumoasă, cu aere de naivitate. Cred că mă plăcea, dar după câteva zile m-a părăsit pentru un avocat al partidului, mult mai bogat decât mine.

— Te las, Thorun, dar îmi fac griji pentru tine. Munceşti prea mult! Ai neapărat nevoie de compania cuiva; în seara asta te prezint unei prietene, căreia îi vei face pe plac. Va fi cadoul meu de despărţire, dacă eşti de acord.

Am ridicat din umeri şi am acceptat, în fond mai mult amuzat decât lezat. Mona era o fată bună, foarte drăguţă, dar nu eram îndrăgostit de ea. în schimb dezinteresul şi francheţea ei îmi plăceau foarte mult. în seara „rupturii” noastre şi-a prezentat una din fostele ei iubite - Mona era o adevărată amazoană, o prostituată de lux. Trăsăturile femeii acelea nu-mi erau necunoscute, dar pe loc nu am ştiut să dau un nume chipului acela prelung, triunghiular, cu părul negru tuns scurt, ras pe ceafă.

— Margo, îţi prezint un camarad foarte drag. Cunos- cându-vă gusturile respective, cred că vă veţi

Fără să se ridice de pe scaun Margo mi-a întins cu nobleţe mâna pe care am sărutat-o, un salut de *Herrschaft* -«de gentilom, tot atât de protocolar... Numai când am dezbrăcat-o, în cameră, în imensul ei apartament situat în cartierul Schoneberg, mi s-a luminat mintea. Silueta aceasta fusese fotografiată de nenumărate ori, apărând în paginile ziarului *Berliner lllustriene,* la rubrica cinema. Femeia aceasta, pe care o ţineam acum în braţe era Margo Lion, marea rivală a Marlenei Dietrich! De altfel, Mona intuise foarte exact. Margo şi cu mine ne-am înţeles foarte bine şi ne-am iubit până în primele săptămâni ale verii, în 1935. Ea vorbea puţin, pentru o femeie, calitate pe care o apreciam la justa ei valoare. De asemenea, niciodată nu mă copleşea cu reproşuri când îi trimeteam un buchet de crini, ca s-o rog să mă scuze că nu puteam să mă eliberez, acaparat de lucrări urgente. Asemenea multor nemţoaice era o înotătoare admirabilă, eu trupul zvelt, agil. Două sau trei duminici am însoţit-o fie în staţiunea balneară foarte selectă Ahlbeck, ale cărei străzi erau pavoazate cu svastica în aceeaşi măsură ca împrejurimile cancelariei, fie la Wannsee, local berlinez unde fusese amenajată o plajă artificială, cu nisip adus de pe coastele Balticei. Locul acesta îmi plăcea în mod deosebit. Ne duceam cu maşina lui Margo, o Essex Super Şase, ne lăsam hainele la cabină şi înotam vreo sută de metri până la insula artificială amplasată în centrul lacului, în sectorul favorabil navigaţiei. Acolo era un bar, cu acoperiş de paie. Se numea Juvena, cred că fusese botezat astfel după o marcă de costume de baie. Ne instalam pe şezlongurile de pânză aliniate la soare şi Margo se ungea cu cremă Nivea parfumată... Chiar pe căldura mare a lunii iulie, costumul ei din lână subţire se usca foarte greu. Acest fapt îi irita sfârcurile, scoţându-le în evidenţă într-un chip extraordinar de

sugestiv. în jurul nostru, perechi de tineri canotau liniştit, în bărci cu copertine în suave culori pastel...

Pe urmă Margo a început turnarea unui film în străinătate. La fel ca Mona, a insistat şi ea ca să mă prezinte unor cunoştinţe. Datorită deosebitei complezenţe arătate de „lady Lion”, cum îmi plăcea s-o numesc, am profitat de câteva aventuri fără urmări, cu frumoase starlete ale studiourilor Tobis Film Company sau UFA... Din întâmplare, una dintre ele, Bärbel, era unica fiică a celui mai mare librar berlinez din vremea aceea, domnul Kurt Wagner. Văzând stivele de cărţi alese la întâmplare care îmi supraîncărcau apartamentul, Bärbel a tras strălucita concluzie că eram un cititor avizat. Foarte îndrăgostită de mine, încât medita la proiecte matrimoniale extravagante, a stăruit să mă prezinte tatălui ei, fiind convinsă că interesul nostru comun faţă de carte ne va apropia foarte lesne. Mânat mai mult de curiozitate decât de dorinţa de a-i face plăcere acelei frumoase gâsculiţe, am acceptat cu toată politeţea să fac cunoştinţă cu omul de litere.

— Atenţie! Tatei nu-i place deloc politica, m-a avertizat Bärbel.

Avertizare inutilă, efectiv, pentru că primul lucru pe care l-a făcut tatăl ei, văzând uniforma mea neagră, a fost să o ia la fugă! A fost nevoie de alintul rafinat şi rugător al odraslei sale ca să consimtă să-mi întindă mâna şi să scoată o vorbă.

— Am avut în mână ultimul catalog pe care l-aţi publicat, este absolut remarcabil, am îndrăznit să spun ca să sparg gheaţa. Am constatat că acordaţi o importanţă specială ştiinţelor sacre şi chiar... ezoterismului?

Efectul produs de cel din urmă termen asupra acelui om de treabă a fost atât de spectaculos ca învierea unui

mort. Ochii i s-au aprins ca farurile unui automobil luminând în noapte. Scoţându-şi brusc ochelarii murdari, ca să-i cureţe cu o batistă mototolită, a avut un zâmbet tâmp şi şi-a scuturat umerii ca şi cum ar fi fost electrocutat. După aceste semne, mi-am dat seama că viaţa pulsa din nou în măduva spinării negustorului.

—- Ezoterismul! Da! Am un catalog complet. Ştiţi că sunt unul dintre cei mai mari vânzători de manuscrise referitoare la acest subiect, din întreaga Europă? Aici păstrez lucrări care valorează o avere, adevărate minuni. Am clienţi la Londra, la Paris, la New York, în Australia... Problema aceasta vă interesează în mod special? Poate fi de resortul dumneavoastră?

— Din păcate nu sunt decât un amator. În schimb, sunt extrem de curios să cunosc lucrarea pe care o descrieţi admirabil, la pagina 27 din broşura dumneavoastră...

Am scos din buzunar placheta librarului, un opuscul tipărit foarte îngrijit, pe hârtie albastră groasă. Am citit:

— «Jean Wier, Istorii, dispute şi discursuri cu privire la plăsmuirile şi imposturile diavolilor, magicienilor, superstiţioşilor, vrăjitorilor şi celor capabili de otrăviri... Paris, 1563. Un volum în-octave de 402 pagini, cu titlul pirogravat şi paisprezece gravuri pe lemn, în text...»

— Foarte proastă ediţie! Vă sfătuiesc să consultaţi mai curând ediţia din 1579, infinit mai completă, în două volume de câte 634 şi 711 pagini, dacă nu mă înşel...

Vocea cu modulaţii neobişnuite pe care o auzeam în spatele meu nu era a lui Kurt Wagner. M-am întors, arţăgos, spre cel ce-şi permitea să intervină atât de grosolan într-o conversaţie particulară.

— Vă rog să mă iertaţi, domnilor. îmi dau seama că par prost crescut, dar, ştiţi toţi francezii suferă de această

tară... Matthieu-Marie Dandeville de Vigon-Pérignac, sluga domniilor voastre!

*

Cum să-l descriu mai bine pe Vigon-Perignac? Sub aspect fizic, e destul de simplu: statură înaltă, trup zvelt ca al unei fete, dar bine legat, viguros. Un păr des, castaniu, întotdeauna lucios, irisuri foarte luminoase, de culoarea plutei, într-un chip cu pomeţii proeminenţi şi o barbă ascuţită. Sub aspect moral, descrierea e mai delicată, pentru că acest tânăr de douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani era un conglomerat de paradoxuri, în viaţa mea n-am întâlnit un personaj mai odios şi totodată mai încântător, uimitor de spiritual şi profund disperat... Foarte repede s-a legat o prietenie mai mare decât cea care mă ataşase de Saşa Homung. Născut la Blois, în 1907, Matthieu-Marie descindea dintr-una din acele vechi familii franceze, foarte provinciale şi autentic aristocrate, care ştiuseră să păstreze de-a lungul secolelor o neîncredere instinctivă în centralism, fie regal fie iacobin. De altfel monarhică sau republicană, nicio formă de guvernământ nu intra în graţiile lor.

— Franţa! îmi spunea el deseori, când ne instalam pe acoperişul ca o terasă, situat deasupra apartamentului pe care-l ocupa, şi beam vin de Loire privind cerul pe care treceau dirijabilele care legau Germania de America. Franţa, Thbrun! Ce haos e această minunată şi cumplită ţară!

— Nu o cunosc, am mărturisit eu, ruşinat. Cred că nu m-a interesat niciodată.

— Treaba ta, prietene. Cu atât mai mult cu cât Franţa, cea adevărată, e diferită de ceea ce se crede de obicei despre ea. Mai precis, în realitate, Franţa e departe de a fi ceea ce îşi închipuie ea însăşi că este!

Discursurile sale lungi despre politică şi istoria patriei sale mă amuzau foarte mult. Dacă am făcut la început greşeala de a le lua drept provocări ale unei minţi înzestrate dar prea zburdalnice ca să aibă continuitate în idei, curând mi-am dat seama că vorbele francezului, departe de a fi sofisme, nu erau lipsite de temei şi de pertinenţă.

— Familia mea poartă particula de nobleţe, e adevărat, dar în Franţa nu există niciun motiv care să te îndreptăţească să te bucuri că eşti nobil. Şi ştii de ce?

Am ridicat din sprâncene, golindu-mi paharul şi am întins mâna spre altă sticlă.

— Ei bine, am să-ţi spun, dacă eşti atât de ignorant! Nobilimea nu mai constituie un motiv de mândrie în Franţa, aşa cum poate să fie eventual în altă parte a lumii, deoarece aristocraţia a comis prostia de a se autocondamna la neputinţă de trei ori în cursul istoriei. Prima dată a fost sub catastrofalul Ludovic al XVI-lea, *Răuberkdnig,* regele hoţilor, cum spun atât de just nemţii. Cu aurăriile şi sticlăriile lui de la Versailles, sceleratul acesta a atras nobilimea din provincie într-o cursă. în loc să-şi vadă de administrarea pământurilor lor şi să se intereseze de oamenii care-i slujeau, aceşti idioţi de nobili de ţară, din Normandia, Gasconia şi din alte părţi s-au grăbit să vină la curte, unde s-au ruinat, din cauza ambiţiei lor nesăbuite de a fi văzuţi la palatul suveranului. Ţac! Primul handicap! Al doilea: evident, revoluţia iacobină. Toţi cei care scapă de furia tăietorilor de capete, fug. Deci, sunt nişte laşi care se discreditează pe veci. Ruşine să le fie! Al treilea şi ultimul impas: domnia banului, a negustorilor, care-i constrânge pe

Apoteoză supremă, războiul recent cu Germania, care elimină ultimii lăstari anemiaţi ai unui neam care, odinioară, a fost pe drept cuvânt măreţ. *Sic transit gloria mundi...*

—- «Aşa trece gloria lumii» Ştiu, Matthieu...

— Matthieu-Marie, te rog! Prenumele ăsta e fără îndoială al naibii de ridicol dar e al meu şi nu-l am decât. pe ăsta. Respectă-l, de acord?

Aşadar ce făcea Dandeville de Vigon-Perignac la Berlin? După propria mărturisire: nimic! Sau aproape nimic. îşi petrecea zilele hoinărind, citind, cufundându-se în visare, era un profesionist al inactivităţii, cheltuind nebuneşte rămăşiţele averii famiiiei cu o nepăsare şi o perseverenţă fără cusur.

Vorbea impecabil limba germană şi cred că ştia tot atât de bine limba rusă şi, ca şi mine, greaca veche şi latina.., Se instalase în capitală de câteva luni, cu scopul de a elabora o carte, dar nu fusese decât un pretext ca să-şi părăsească patria pe care, hotărât lucru, n-o iubea, în primele zile după întâlnirea noastră l-am bănuit că face parte din Biroul doi, serviciul de informaţie francez, dar ulterior m-am convins că nu era vorba de aşa ceva. Ostil cu înverşunare politicii pe care o ducea ţara sa, încă de pe timpul lui Francisc I, considera republica şi democraţia drept culmi ale răului.

— Culmi ale răului? Nu, cuvântul e încă prea tare, mi-a spus el într-o bună zi. Mai curând idioţii. Ce spirit raţional s-ar lăsa cârmuit de o masă ignorantă? Ridicol!

în ciuda afişării unei respingeri a culturii franceze, Dandeville consacra mult timp citirii şi recitirii autorilor îndrăgiţi.

—- De la Anatole France încoace nu s-a publicat nimic de valoare. Şi când te gândeşti că el se. credea

comunist! Omul ăsta scria prea bine ca să fie cu adevărat marxist. Dar Nodier? L-ai citit pe Nodier? Ştii că ar fi putut deveni un alt Nerval...

— Nu, Matthieu-Marie, nu ştiu.

—Bine! Tu eşti cel care are dreptate! Să mergem la bordel! Asemenea lui Homung, Matthieu-Marie era mare amator de fete frumoase. Cunoştea mai bine decât mine adresele Berlinului pervertit...

—Cea mai frumoasă «casă» din capitală este Pensiunea Dorian. Un loc extrem de civilizat... Te iau cu mine!

Pe Kurfurstendamm, faimoasa Pensiune Dorian era efectiv locul tuturor desfrânărilor, al celui mai rafinat lux. pe care-l frecventau toţi *Goldfaisan.* Auzisem deseori vorbindu-se despre el, dar până acum nu găsisem încă prilejul de a mă duce acolo. Pensiunea Dorian ocupa două etaje dintr-o vilă mare, luxoasă, puţin retrasă, şi se compunea dintr-un apartament dublu, întretăiat de culoare nesfârşite de-a lungul cărora se înşirau camerele. Un salon de dimensiunea unei săli de bal servea drept bar şi fumoar. Acolo, cine dorea putea să-şi aleagă o fată, fiind toate foarte frumoase, elegante şi discrete. în contrast cu localurile de acest gen pe care le frecventasem, aici ambianţa era liniştită, lipsită de zgomote nedorite. Conversaţiile se desfăşurau cu voce scăzută, fără râsete grosolane sau chicoteli vulgare. în aer plutea chiar un parfum de tămâie...

—Nu eşti obligat să te culci cu vreo fată, dacă nu ai chef. Ştii, ăsta-i un local de lux. rafinat, care ţine la prestigiul său. Poţi să te mulţumeşti cu o băutură, bucurându-te de ambianţă...

Ca dovadă, Mathieu-Marie se instală într-un fotoliu englezesc adânc, plasat într-un intrând. Fixată pe o

chingă din piele de bivol, pe unul din rezemătoarele pentru braţe, o scrumieră de aramă, scânteind în roşu aprins, reflecta luminile blânde din jur.

— Tu nu eşti un neamţ neaoş, nu-i aşa? m-a întrebat el aprinzându-şi un trabuc de dimensiunea unui revolver.

întrebarea mă stingherea şi m-am străduit s-o eludez. Eforturile mele, nu prea convingătoare, l-au amuzat mult.

— Opreşte-te, Thorun! Te încurci în propriile minciuni! Păstrează-ţi taina. Avem cu toţii mici secrete şi nu vreau să te simţi prost. Spune-mi doar ce căutai deunăzi la librarul Kurt Wagner. Te interesează ediţiile rare?

— Doar cele care se referă la anumite subiecte...

— Magia?

— De pildă...

— Interes personal sau... dictat de NSDAP?

— Din totdeauna mi-au plăcut miturile, legendele... Mă pasionează lucruri de obicei date uitării... Să zicem că partidul a ştiut să folosească corect această înclinare nativă.

— Tu faci parte dintre cei care-i urmăresc pe francmasoni?

Am zâmbit. Ca toate asociaţiile filozofice care nu erau în mod deschis pronaziste, masoneria nu mai era tolerată în Germania de când venise la putere Hitler. Confreria Rose-Croix, martiniştii, teozofii, antropozofii şi multe alte grupări discrete sau secrete fuseseră declarate duşmane ale statului.

— Nu. Nu mă ocup de masoni cum nu mă ocup nici de evrei. Alte servicii cercetează aceste dosare.

— Atunci ce e? Oricum, n-ai să-mi spui că eşti un

— Dă-ini răgazul să aflu cine eşti şi după aceea mă voi simţi liber să-ţi răspund, dragul meu prieten francez.

— Cum doreşti! Nu mă tem de ceea ce vei descoperi. Aşteptând rezultatele anchetei tale, te las, ca să mă ocup de această picantă *Gretchen* care se fâţâie în faţa mea de prea multă vreme! Hm... *Schwull, Schwiill, Schwiilll* a repetat el, folosind un cuvânt din argoul berlinez care înseamnă şi „excitaţie" şi „libertinaj", sau *„sex-appeaF'* cum spun pe şleau anglo-saxonii.

Ridicându-se sprinten, dintr-un salt, o luă cu sine pe fata care-i plăcea; se întoarse apoi ca să mă apostrofeze cu un gest teatral:

— Thorun, dacă mi-ai pune întrebarea: «Matthieu-Marie, care e cel mai mare cusur al tău?» ţi-aş răspunde: «Lipsa de griji! în mod hotărât!»

*

în 1935 vara a fost excepţional de caldă. De două sau de trei ori pe săptămână, când se mijea de ziuă, călăream împreună cu Heydrich. Copitele cailor noştri nu mai tropăiau pe aleile nisipoase ale Nymphenburg-ului, ci pe cele mult mai întinse şi mai lungi ale Tiergarten-ului, parcul zoologic uriaş din centrul oraşului. într-o dimineaţă, ajungând la grajduri, l-am găsit pe Reichard lângă o boxă, mângâind grumazul unui armăsar foarte fmmos, de culoarea abanosului. Când m-a văzut apropi-indu-mă, chipul şefului SS s-a luminat cu un zâmbet de puşti fericit.

— Vino, dragul meu Torun! Ce părere ai despre animalul acesta?

— Superb animal! Musculatură minunată. Ochi frumoşi vioi, plini de vigoare... O adevărată frumuseţe!

— Când l-am văzut m-am gândit imediat la dumneata. E un dar. Ţi-l ofer.

Uluit şi încântat de atenţie, i-am mulţumit din toată inima.

— Se numeşte Sleipnir. De necrezut, aşa-i? Atunci am înţeles că ţi-era predestinat.

Sleipnir! Numele calului lui Odin în mitologia nordică... O fiinţă extraordinară, caracterizată prin cele opt picioare ale sale!

— N-am înţeles niciodată de ce opt, mi-a mărturisit Heydrich întinzându-mi hăţul.

— Ca să simbolizeze capacitatea calului de a se deplasa atât pe plan material cât şi subtil... Gândiţi-vă de asemenea la sigiliul Templierilor. Vă amintiţi, cei doi călăreţi pe acelaşi cal: două trupuri, deci stăpânirea a două planuri de realitate. Cred că asta înseamnă, pur şi simplu, am spus eu cu candoare, încălecând.

—■ Hotărât lucru, ai răspuns la toate, dragul meu camarad!

Două sau trei zile după ce mi-l dăruise pe furtunosul Sleipnur, Heydrich se gândi să-l invite pe amiralul Canaris la cavalcadele noastre matinale. Instinctiv, nu mi-a plăcut noul venit. Nu numai că nu era un SS, dar era aproape un rival declarat. Bărbatul acesta conducea Ab'vehr-ul, puternicul serviciu de informaţii al armatei regulate. Scund, puţin molâu, căscând deseori, Canaris se bucura de toată încrederea Fuhrer-ului. Heydrich nu-şi formase o părere clară asupra personajului. Când m-a întrebat ce cred eu despre amiral, nu mi-am putut ascunde reticenţa.

— Amiralul nu-mi inspiră încredere. Nu aş putea spune exact de ce. E instinctul care mă călăuzeşte.

— Sunt de părerea dumitale... între noi fie vorba, încerc să-l ţin sub control, dar individul ăsta îţi alunecă printre degete ca o anghilă. Deprinderea vieţii duse pe mare, probabil! Să nu-l slăbim din ochi!

— Aşa voi face.

*

— Te rog să-mi dai şi mie binoclul! Cred că am reperat una de-a dreptul interesantă!

întinzându-i lui Mathieu-Marie binoclul, m-am întins şi eu ca o pisică, încordându-mi muşchii braţelor, pe sub cămaşa mea cu mânecile suflecate. De la mijlocul după-amiezii, francezul şi cu mine ne instalaserăm la postul nostru de observaţie obişnuit, pe acoperişul ca o terasă al imobilului său. Stăteam la soare de peste două ore, moleşit şi relaxat ca şi când aş fi băut prea mult vin.

— Ah, da! Adorabilă! Serios! Ce unduiri fermecătoare! Vrei să vezi?

— Sigur că da. Care dintre ele?

— La extrema stângă. Lângă roşcata aceea înaltă...

Prin lentilele măritoare, am observat câteva minute mişcările graţioase şi chipul prietenos al unei puştance de vreo şaptesprezece, optsprezece ani, care juca volei cu colegele sale, în curtea pensionului de fete din apropiere.

— Ăsta-i avantajul de a locui aici! a comentat Matthieu-Marie. Am spus proprietarului «îl iau» îndată ce mi-a atras atenţia asupra vecinătăţii acestui institut pentru domnişoare de familie bună. E o încântare să priveşti în fiecare dimineaţă aceste *Fräulein* cu fustă plisată şi cu bluză cu croială clasică, ajustată pe talie. Asta îmi dă un motiv foarte întemeiat să mă scol din pat...

— Şi dacă ţi-aş da eu altul? am întrebat candid

— Un motiv, să zicem... nu atât de prosteşte pasiv... Mi-ar plăcea să lucrezi cu mine.

Francezul era cât p-aci să se înăbuşe de mirare; apoi, a zâmbit.

— Ţi-ai isprăvit ancheta în privinţa mea? Rezultatele sunt pozitive?

— Pozitive?

— Voi fi obligat să-mi tai părul tot atât de scurt ca tine şi să pun aceeaşi uniformă de funcţionar de pompe funebre?

— Poate că da... Ar fi mai distractiv!

— Dacă e vorba de distracţie în perspectivă, s-a făcut!

Oare dorinţa mea de a face din Matthieu-Marie Dandeville de Vigon-Perignac unul dintre colaboratorii mei apropiaţi putea fi socotită un machiavelism? Şi da, şi nu! Da, pentru că ştiam în mod sigur că includerea acestui băiat în rândurile SS îl va marca pe viaţă. Nu, pentru că aveam într-adevăr nevoie de ajutor în munca mea la Ahnenerbe şi până atunci nu întâlnisem pe nimeni capabil să mă secondeze atât de bine ca Matthieu-Marie.

— Nu te angaja în pripă, am spus eu, ca să-i domolesc avântul. Mai întâi trebuie să înţelegi bine despre ce este vorba. Nu va fi o petrecere, o distracţie. Va trebui să te supui unei pregătiri dure, pe urmă, în cazul unui conflict cu Franţa vei avea de asumat rolul cumplit al trădătorului de patrie. E grav...

— Asta-i argumentul care mă convinge, a vrut el să sublinieze, cu un aer indiferent, înainte de a lua binoclul ca s-o studieze mai bine pe frumoasa voleibalistă.

După cum mă aşteptam, Vigon-Perignac a trecut cu

în *Schutzstaffel.* După patru ani, de când fusesem şi eu supus acelei pregătiri dure, francezul a cunoscut „bucuriile” uneia din numeroasele *Junkerschulen* care fuseseră instalate în toată Germania. Bad Tolz fusese doar primul eşalon. Acum alte trei funcţionau din plin şi multe altele erau în curs de amenajare. Cel în care l-am trimis pe Vigon-Perignac era la Bemau şi pregătea mai cu seamă viitoarele cadre de conducere ale SD.

— Era cât p-aci să-mi las pielea pe acolo, la *Tierkampf.* mi-a povestit el la întoarcere. Dumnezeule din ceruri, ce luptă! Dar ce mai, m-am descurcat. Atunci? Merit Crucea de Fier?

— Nu încă, prietene... Dar ţi-ai câştigat tresele de ofiţer consultant al institutului!

*

Investiţia Dandeville - folosesc acest termen oribil în cunoştinţă de cauză, pentru că naţionalitatea sa mă silise să falsific mai multe documente administrative şi să insist pentru scurtarea perioadei sale de pregătire militară, astfel încât să poată fi integrat mai uşor şi mai repedeîn rândurile noastre - s-a dovedit imediat productivă. Conştiincios în muncă în aceeaşi măsură în care era dezinvolt în viaţa particulară, francezul poseda facultatea rară de a rămâne logic şi metodic, fiind totodată captivat de toate formele de aventură spirituală. Cultura sa clasică şi cunoaşterea limbii ebraice mi-au fost de mare ajutor.

— Dacă am înţeles eu bine tu vrei să redactezi fişe cu privire la temele majore ale ezoterismului, asta e?

— De fapt, e puţin mai complicat. Am nevoie de anumite subiecte în care să mă încred, pentru realizarea unor manevre de intoxicare. Englezii folosesc un termen foarte adecvat: *hoax,* înţelegi ce vreau să spun!

— Cred că da... în fond, tu vrei subiecte pentru alimentarea zvonurilor şi a.legendelor?

— întocmai.

— Bizuie-te pe mine.

Abia trecuse o săptămână de când îi comandasem această lucrare, că un teanc impresionant de note mă şi aştepta. Rezultatul acestor prime investigaţii depăşea cu mult aşteptările mele...

— De la Bernau mi-am adus o provizie de Pervitin, mi-a explicat Matthieu-Marie. Nu am dormit cinci zile. Nădăjduiesc că vei aprecia cele scrise de mine!

Note despre: Anumite origini oculte ale Revoluţiei franceze.

În afara relatării istorice clasice, Revoluţia franceză din 1789 se poate explica şi prin lupta multiseculară dintre două curente filosofice prezente, în mod implicit, în toată istoria Franţei şi, mai departe, în întreaga istorie a Europei. Primul curent, solar şi popular, provine din secţiunea stoică a cultului lui Mitlira, menţinut, succesiv, de patriarhatul din Ierusalim, de templieri, de ordinul lui Hristos şi de vizionarii ordinului Killwinning. Adepţii lui se recunosc după culorile alb, bleu şi negru. Parola tor e «Baucean». Este vorba despre partidul plebei, care reapare în istoria franceză odată cu Jeanne d'Arc, facţiunea contelui de Armagnac, Ludovic al Xl-lea, Liga', Ludovic al XIV-lea, Teroarea... Celălalt partid, lunar, este de origine ioniană şi aristocratică. Limba lor liturgică e greaca. Adepţii lui se disting prin [1]

[1] /Jga-Mişcare religioasă şi politică, între 1576-1594, care a grupat din nou catolicii francezi, în cadrul războaielor religioase, (n.trad.)

culorile pe care le arborează, violet şi roşu, parola lor fiind «Montjoie Saint Denis». Personalităţile care au susţinut partidul acesta sunt Henric al III-tea, Ludovic al XV-lea şi Ludovic al XVI-lea... Opoziţia dintre cele două grupări s-a manifestat nu nuinai în politică, ci şi în artă şi literatură. Partidul poporului are drept simbol femeia goală, extrem de slabă, ţinând doi şerpi; Maica Domnului stând jos; dama de pică de la jocul de cărţi; bâtlanul... Figurile-simbol ale partidului aristocratic sunt: femeia îmbrăcată, purtând înănuşi; Maica Domnului în picioare; dama de treflă, şoimul...

Note despre: Un poem neterminat de Goethe

Geheimnisse *e un fragment neterminat din opera lui Goethe a cărei temă principală se reduce la o dublă întrebare: Cine e calificat să transmită misterele şi cine e calificat să le interpreteze? Este vorba despre un ordin de cavalerism spiritual, condus de un Humanus a cărui misiune constă în depăşirea tuturor credinţelor stabilite cu scopul de a propovădui o religie unică pentru toţi oamenii. S-ar părea că textul acesta a fost inspirat de «Pledoaria în favoarea autenticităţii confreriei Rose-Croix», text publicat la Leipzig, în 1782, sub semnătura lui Robert de Fluctibus.*

Ordinul cavaleresc evocat de Goethe ne duce cu gândul la cel al Templierilor, al celor din Rose-Croix, al francmasonilor şi al Sfântului Graal. Păstrător al valorilor supreme al umanităţii el se adapă la mai multe izvoare: Evangheliile, darşiBacon, Spinoza, Comenius, Johan Valentin Andrae... Fraternitatea visată de Goethe în Geheimnisse *este alcătuită din doisprezece membri tutelaţi de Humanus, care, îmbrăcat cu o haină multicoloră, ca un arlechin, împacă toate principiile*

în mod obişnuit ostile tradiţiei şi progresului şi invită fiecare discipol să-şi întărească sentimentul religios fără referire la vreo religie anume.

Note despre: Francmasoneria speculativă

în Occidentul modem s-au constituit grupări cu pretenţii iniţiatice, foarte numeroase, care au preluat temele din Kabbala ebraică şi din ermetismul alchimiştilor. Francmasoneria este o grupare extrem de prolifică. E necesar să se facă distincţia între masoneria politică şi modernă şi masoneria speculativă cu pretenţii iniţiatice. Dacă cea dintâi nu prezintă alt interes decât cel material, cea de-a doua are meritul de a se baza pe idei fundamentale metafizice provenind din tradiţii străvechi. Cuvântul pierdut este termenul masonic autorizat pentru desemnarea celor mai importante secrete iniţiatice. Acest Cuvânt pierdut este gândit ca o vibraţie creatoare echivalentă cu Cuvântul dintru început al religiilor monoteiste. Termenul de masonerie trimite la arta constructorilor, care în lumea antică şi medievală a fost mereu asociată cu sacerdoţiul. Construirea oraşelor şi a templelor nu se efectua niciodată conform unor necesităţi simple, tangibile; ea trebuia, în primul rând, să corespundă unor reguli precise privind orientarea şi proporţiile corecte astfel încât influenţele divine să fie corect canalizate. în consecinţă, se impunea ca meşterii constructori să aibă cunoştinţe extrem de vaste, care să depăşească cu mult iscusinţa manuală. Această suprapunere, de cunoştinţe subtile şi de experienţă artizanală superioară, era simbolizată la Roma de Janus, divinitate a secretului iniţiatic, totodată patron al artizanilor. Astfel, atunci când nu reprezintă o

organism politic subversiv, masoneria este unul din rarele locuri unde supravieţuiesc câteva fragmente ale unor religii foarte vechi...

— E o lucrare documentată şi potenţial exploatabilă. Felicitările mele. Dormi un pic, dar continuă în sensul acesta. Preiau tot ce vei putea să-mi dai...

încântat de aceste încurajări, francezul mi-a zâmbit, apoi s-a evaporat, lăsându-i locul lui Sievers, care a intrat în biroul meu, încordat, nerăbdător să-mi laude calităţile deosebite ale numitului Otto Rahn, un scriitor fără un ban, convins că descoperise urma Graalului într-un castel din sudul Franţei...

— E foarte potrivit. Vă asigur că omul acesta e foarte potrivit. Ar trebui să-i citiţi lucrările! E remarcabil!

— îţi promit că-i voi analiza antecedentele, Wolfram. Dacă e vrednic de interes, fii sigur că vom lua legătura cu el...

Stângaci cum era de felul lui, Sievers a părăsit încăperea lovindu-se de uşă. Era atât de comic încât nu mi-am putut stăpâni hohotul de râs. El nu ştia, evident, dar eu deţineam cheia dublă de la biroul său şi mă duceam în mod regulat să-i cercetez hârtiile. Individul era pasionat de literatura ocultă de factură proastă şi, în aceeaşi măsură, de romanele pentru copii. în spatele unui rând de dosare, descoperisem de curând, mascate rudimentar, exemplare ilustrate din *Emil şi detectivii* şi din *Anton.* Hotărât lucru - potrivit dorinţelor lui Heydrich - Ahnenerbe nu avusese nevoie de mult timp ca să devină o adevărată corabie a nebunilor, o arcă a lui Noe pentru umaniştii excentrici!

Îmi amintesc că am lucrat până târziu în seara aceea, captivat de studierea materialului predat de Dandeville

Ce urma să fac cu acest impresionant volum de erudiţie? Ce fel de operaţiune puteam concepe? Ca să înşel pe cine? Servicii aliate sau servicii germane rivale? M16 britanic, NKVD sovietic sau Abwehr-ul amiralului Canaris? Nu eram în stare să finalizez o idee şi m-am hotărât să plec de la biroul meu din Piicklerstrasse. Era aproape miezul nopţii şi aveam de gând să merg la Romanische Cafe unde fixasem o întâlnire cu una din numeroasele fete ale căror nume se înşirau în carnetul meu. Tocmai când stingeam luminile, un planton m-a anunţat că un bărbat, un civil care refuza să-şi spună numele şi nu avea nicio carte de identitate, insista să fie primit ca să vorbească cu mine. Obosit, dar din cale-afară de curios, voiam să aflu cine avea îndrăzneala să se prezinte la ora aceea; i-am îngăduit să vină. în cadrul uşii s-a ivit silueta unui bărbat scund, slab, îmbrăcat foarte îngrijit, cu barba şi părul negru, tuns impecabil. Un parfum dulce de violete plutea în jurul lui.

— *Herr* Gărensen? Numele meu e Hezner. Ruben

*

Carismatic, calm, ponderat, vorbind o germană rafinată, fără accent străin, Ruben Hezner avea un nu-ştiu-ce care atrăgea atenţia şi crea o anumită dispoziţie binevoitoare faţă de el. Trăsăturile feţei sale erau regulate şi plăcute, dar farmecul său rezulta mai puţin din calităţile fizice cât, mai curând, dintr-o nobleţe firească ca impunea imediat respect. Şi mai era ceva. O particularitate pe care am definit-o mult mai târziu, dar care m-a uluit: bărbatul acesta nu avea vârstă! Imposibil să ghiceşti dacă Hezner avea treizeci sau cincizeci de ani, douăzeci sau şaizeci. Desigur, nu mai era un puşti

- departe de asta - dar chipul lui, fără un rid, fără o fisură, nu era marcat de nimic, de niciun indiciu de degradare fizică. Avea o piele de adolescent, iar ochii lui, de un negru strălucitor de mică, exprimau toată experienţa de viaţă a unui patriarh. Trupul său se mişca cu energie şi cu vitalitate, dar ţinuta lui era în mod constant încovoiată, trădând o anumită vârstă...

— Antisemitismul a devenit o religie de stat în Germania, în prezent. Sunt perfect conştient de acest lucru, Herr Gărensen... a spus el, după ce trecusem de banalităţile obişnuite ale unui început de conversaţie. Cu toate acestea mai ştiu că aparenţele sunt înşelătoare. După cum nu toţi nemţii sunt porniţi împotriva noastră, sunt convins că sunt câţiva SS cu suficient simţ critic şi judecată ca să nu împărtăşească, neapărat, imprecaţiile duşmănoase etalate în coloanele ziarului *Die Sturmer.*

Die Sturmer: dintre titlurile presei populare naziste, era cel mai caricatural, cel mai grotesc, pe care, din păcate, îl putea citi oricine, afişat pe panouri de lemn amplasate în scuaruri şi în pieţe.

— închipuiţi-vă că am sosit la Berlin de curând şi, folosind o figură de stil, literalmente «în valizele unuia dintre ai dumneavoastră». Mă refer la baronul Leopold Itz von Mildenstein, cel care răspunde de biroul care se ocupă de problemele evreieşti din SS-ul dumneavoastră.

Am ridicat din sprâncene, mirat. Mi se predase o fişă de informaţii din partea SD Inland, dar nu întâlnisem acest ofiţer de vază.

— Peste câteva săptămâni se vor împlini doi ani de când baronul şi soţia sa au efectuat un stagiu de studii în Palestina. Au publicat mai multe articole relatând periplul lor în ziarul *Der Angriff,* al doctorului

Goebbels. Haifa, Ierusalim, Hebron... La data aceea mă aflam şi eu în oraşul sfânt. Ne-am simpatizat. Ne-am înţeles de minune... I-am dat baronului lecţii de ebraică şi de istorie a poporului meu. De acum încolo, poate fi considerat un excelent cunoscător al cultului israelit. Cu titlu personal, a devenit chiar un prieten...

— El v-a trimis?

— Nu. Cel care m-a trimis la dumneavoastră este YHWH, Dumnezeul meu.

Solemnitatea tonului său m-a făcut să râd, dar mi-am ascuns ironia prefăcându-mă că-mi dreg vocea.

— Foarte impresionant, maestre Hezner. Deci ce spune Dumnezeul dumneavoastră în privinţa mea?

— Mă trimite sa vă sprijin în munca pe care o desfăşuraţi.

Invitaţii de la Karin Hall

îmi dau scama că e greu să se dea crezare în prezent faptelor petrecute, dar până în 1938 şi până la uriaşul pogrom care a fost„Noaptea de cristal”, situaţia evreilor, în primii ani ai regimului hitlerist a fost marcată de ambiguitate. E adevărat că în parcuri, băncile vopsite în galben erau rezervate izraeliţilor. Căsătoriile mixte erau invalidate din punct de vedere administrativ, iar panourile prinse de faţadele cinematografelor, piscinelor, restaurantelor şi cafenelelor interziceau accesul câinilor şi al celor care nu erau arieni. Şi aceasta este adevărat. După cum este tot atât de adevărat că legile de la Nürnberg care interziceau posedarea şi administrarea directă, de către evrei, a uzinelor, fabricilor, atelierelor au fost aplicate cu scrupulozitate...

«Hitler merge prea departe! Asta nu va dura!» a crezut sincer majoritatea comunităţii evreieşti, refuzând să considere cu luciditate situaţia în care se afla.

«Totul este scris în *Mein Kampf*. Citiţi! Citiţi odată!» preveneau - zadarnic câteva glasuri rare, izolate, neluate în seamă... Puţine persoane şi-au dat osteneala să-şi arunce ochii asupra operei-program a noului cancelar. Pentru toţi evreii care se luptaseră în

care purtau chiar pe piept crucea de fier, era mai simplu să nu se manifeste, aşteptând să treacă furtuna, decât să recunoască faptul că societatea în sânul căreia trăiesc de atâţia ani îi respingea tot mai mult, în fiecare zi. Adeseori mai germani decât germanii înşişi, evreii aceia erau cei mai vulnerabili, întrucât erau cei mai devotaţi susţinători ai ideei unei Germanii tolerante, în cel mai pur spirit goethean, îndrăgind cele mai alese înfăptuiri ale raţiunii. Alţii, în schimb, nu se hazardau atât de mult. Ţinând mai puţin la calitatea lor de germani decât de rădăcinile lor iudaice, ei nu uitaseră nimic din istoria poporului lor, iar memoria lor păstrase amintirea vechiului Pământ al Făgăduinţei. Pentru aceştia, deţinerea puterii de către nazişti constituia un semn prevestitor...

■— Unii dintre ai noştri, aici, la Berlin, la München, la Bremen, la Hamburg... lucrează la un proiect de emigrare masivă în Palestina, îmi spuse Hezner. Avem convingerea, de altfel ca şi Hitler şi baronul von Mildenstein, că a sosit timpul ca evreii să părăsească Europa şi să se îndrepte spre Sion.

— Cum va fi cu putinţă? Britanicii nu o vor îngădui...

— Nu. De acum încolo britanicii sunt duşmanii noştri strategici din moment ce, în ciuda tuturor promisiunilor lor, ei nu acceptă constituirea unui bastion naţional evreiesc pe malurile Iordanului.

— Prin urmare...? Ce poate face Ahnenerbe pentru dumneavoastră, domnule Hezner? Reprezentăm un centru de cercetări ştiinţifice; nu este o oficină a războiului sau a diplomaţiei, am replicat, realmente foarte curios să aflu la ce rezultat mă va duce această

Hezner îşi mângâie barba şi îşi apropie scaunul de biroul meu.

— Institutul dumneavoastră este specializat în studiul miturilor şi al istoriei religiilor. Se studiază antropologia, filozofia, hermeneutica, comparatismul şi experimentările sub toate formele lor... Un astfel de spirit de transdisciplinaritate este cu adevărat remarcabil. Unic în Europa. Poate chiar unic în lume...

— Cred că da.

— Atunci, cererea mea este următoarea...

În câteva fraze, Hezner mi-a expus intenţiile sale: integrarea sa în Ahnenerbe, ca observator, în scopul pregătirii echivalentului acestui serviciu în viitorul stat israelian, despre care spunea că era pe punctul de a se forma în Palestina!

— în schimbul sprijinului dumitale, *Herr* Gărensen, îţi pot oferi şi eu multe. Sunt foarte versat în studiul Torei şi al Midrach-ului. Stăpânesc bine limba arameică şi cunosc bine toate tehnicile ancestrale ale magiei evreieşti, speculativă sau operativă. Mă mândresc că sunt mai mult decât un simplu teoretician în materie...

— Vrei să spui că practici magia?

— Cunosc mecanismele de funcţionare ale anumitor ramuri ale ei, da. Şi am noţiuni serioase cu privire la istona dezvoltării ei. Vrei să mă pui la încercare?

Să-l pun la încercare pe Hezner? Credeam că stăpânesc destul de bine esoterismul, dar am considerat mai prudent să-i cer concursul lui Dandeville, pentru a judeca valoarea propunerii lui Hezner.

— Peste două zile... întoarce-te peste două zile, domnule Hezner. Vei întâlni pe cineva. Confruntarea va fi pasionantă, nu mă îndoiesc...

*

După cum se cuvenea, am profitat de acest răstimp de gândire pentru a aduna cât de multe informaţii cu putinţă despre acest misterios Hezner, căruia i se părea atât de firesc să colaboreze cu ofiţerii superiori din SS. Serviciile SS îmi puseseră la dispoziţie tot ce ştiau despre persoana respectivă, ceea ce se rezuma la destul de puţin. Ruben Adam Hezner, specifica fişa sa, născut în decembrie 1886, la Odessa, în fostul imperiu rus, actualmente U.R.S.S.. Doctorat în chimie la Londra, în 1909. Doctorat în filozofie la Chicago, în 1914. Data sosirii în Palestina: 19 octombrie 1922. Profesor la Ierusalim. Ghid - interpret al baronului von Mildenstein în timpul şederii acestuia în Orientul Mijlociu, din septembrie 1933, până în februarie 1934. Viză acordată la cererea expresă a Biroului afacerilor evreieşti pentru o intrare pe teritoriul german, în 15 noiembrie 1934. Paşaport britanic... Urmau câteva precizări de mai mică importanţă, de exemplu, adresa de reşedinţă a persoanei - o simplă cameră în localurile unei asociaţii de într-ajutorare evreiască - şi alte amănunte de acest fel. Nimic care ar fi putut lămuri cu adevărat motivul prezenţei lui Hezner la Berlin.

— Un evreu! Şi încă având paşaport britanic! Nu mai eşti întreg la minte, Thorun!

Matthieu-Marie Dandeville de Vigon-Perignac îşi pierduse deodată impasibilitatea. Antisemit până în măduva oaselor, francezul nu putea pricepe cum de îmi închipuisem că acel Hezner ar putea fi altceva decât un spion oarecare în solda Londrei.

— O viperă venită de la Londra, din Moscova sau în solda *B'naî B’rith,* ceea ce ar fi şi mai rău. Te rog din suflet, Thorun, dă-l afară pe tipul ăsta scârbos... Şi

dă-l dracului pe Mildenstein, dacă idiotul de baron îţi reproşează că i-ai dat un şut în fund protejatului său!

Bunul simţ îmi dicta să urmez sfatul lui Dandeville. Dar curiozitatea a fost mai puternică. Cu toată proasta dispoziţie pe care i-am declanşat-o francezului, am insistat să accepte ideea mea cu privire Ia întâlnire» Scena a fost încordată şi ostilitatea între cei doi bărbaţi a fost imediată. Dandeville nu mai era decât un pachet de muşchi contractaţi, buze strânse, ochi azvârlind fulgere... Hezner manifesta mai puţină ostilitate dar, în spatele zâmbetului său şi a amabilităţii purtării sale, se putea citi dispreţul instinctiv pe care i-l inspira adjunctul meu. Discuţia lor a durat mult şi s-a desfăşurat pe mai multe fronturi. Mărturisesc cu umilinţă că, în pofida cunoştinţelor pe Care le aveam despre subiect, cei doi bărbaţi menţionau referinţe pe care, deseori, nu le înţelegeam...

— Nu, domnule Dandeville, faceţi o eroare gravă crezând că este posibil să se traducă, cuvânt cu cuvânt, o limbă semită ca ebraica într-o limbă indo-europeană ca latina, greaca, germana sau franceza dumneavoastră. Motivul este simplu: ebraica nu face diferenţa între trecut, prezent şi viitor. Nu se conjugă decât după forma împlinit şi neîmplinit. Aceste două forme nu traduc o temporalitate lineară, ci o simultaneitate de acţiune... Evenimentele astfel relatate se desfăşoară după o declinare triplă; au avut loc, au loc şi vor avea loc totodată! Trecute, prezente şi viitoare, ele sunt eterne, căci sunt situate în afara timpului obişnuit al naşterii, maturităţii şi morţii. Iată de ce zeii dumneavoastră se nasc, trăiesc, pier - eventual renasc - în timp ce YHWH este imuabil. El singur contopeşte orice temporalitate...

— Zadarnice şi periculoase. La fel ca traducerile

— Dar Noul Testament a fost scris în greacă! Toată lumea este de acord cu aceasta! Cele mai vechi evanghelii pe care le cunoaştem sunt scrise în această limbă...

— Cele pe care le cunoaştem, sunt de acord cu dumneavoastră. Dar cine vă asigură că sunt manuscrisele originale? Cei care sunt de acord cu versiunea unei redactări originale a evangheliilor în limba greacă ignoră totul despre infinitele subtilităţi ale limbii ebraice. Ei cred că Iisus este un personaj istoric a cărui viaţă a fost descrisă de martori oculari. Este greşit! Pueril! Iisus este un personaj midrachic şi Noul Testament o tentativă ebraică de comentare a Torei...

— Ipostază nebunească! Dumneavoastră vreţi să contestaţi două milenii de înţelepciune a Sfinţilor Părinţi ai Bisericii? Şi renegaţi pe sfântul Augustin, pe sfântul Benedict, pe sfântul Toma D'Aquino şi pe toţi ceilalţi?

— Cei care cred că ceea ce Occidentul numeşte Noul Testament nu este decât o tentativă ebraică de a desăvârşi Scrierile Pentateuhului, sunt deţinătorii adevărului! Singuri împotriva tuturor, fie ei chiar Părinţii Bisericii...!

— Nici eu nu nutresc o mare dragoste faţă de creştinism, mărturisesc, dar în această privinţă mergeţi prea departe, Hezner. După mine, sunteţi nebun!

— Şi după mine, *monsieur* Dandeville, sunteţi orbit de lenea dumneavoastră intelectuală! Reacţionaţi!

încolţit, Vigon-Perignac strânse pumnii. Roşu de mânie, părea gata să folosească mij loace de constrângere. Cu un gest autoritar, am pus capăt discuţiei care, cât de savantă fusese, nu dusese la urma urmei decât la o rivalitate între două persoane...

— Cred că ne vom opri aici, am spus cu o voce de dascăl. Domnule Hezner, ne-aţi oferit prilejul de a

reflecta serios la aserţiunile dumneavoastră şi mi-ar fi plăcut să vă număr printre ai noştri, dar este evident că prezenţa dumneavoastră în sânul Ahnenerbe ar putea fi râu percepută de unii dintre colaboratorii mei. Repet, aşadar, că trebuie să resping cererea pe care mi-aţi făcut-o cu ocazia primei noastre discuţii...

Hezner oftă» îşi potrivi nodul de la cravată, apoi, când m-am ridicat pentru a-l conduce la uşă, el scoase din buzunar o scrisoare sigilată pe care mi-o întinse.

— ftf fi dorit Şi; mi arăt îndeajuns de sclipitor ca să nu fiu constrâns să folosesc această armă, *Herr* Gărensen. Dar dacă împrejurările îmi sunt potrivnice...

Nervos, am deschis plicul din care am scos o foaie de hârtie gofrată acoperită de un scris subţire. în câteva rânduri curtenitoare, dar foarte explicite, mi se dădea ordinul de a-l primi pe Ruben Hezner în Ahnenerbe. 0 parafă complicată pecetlui cererea. Heinrich Himmler!

*

— Nu te opune, Gărensen, nu le contraria planurile, îmi zise a doua zi după amiază Heydrich, în timp ce ne lăsasem caii la pas. Un evreu la Ahnenerbe? Şi ce? Himmler încearcă să atragă organizaţia evreiască mondială. Are dreptate! Evreii ar fi o adevărată problemă pentru noi, atâta vreme cât vom persista să-i tratăm ca pe un bloc unic. Trebuie, dimpotrivă, să-i diferenţiem. De o parte, cei care neagă evidenţa şi se încăpăţânează să creadă că aparţin poporului german. Faţă de aceştia, fără scrupule: umilinţe, injurii, privare de drepturi... De cealaltă parte, cei care au deschis ochii, îşi asumă identitatea şi profesează o concepţie strict rasială. Pe aceia, este util să-i ajutăm să se întoarcă în Palestina. Ne străduim să-i secondăm, de altfel, cu o participare din ce în ce mai activă a însăşi comunităţi lor.

— Cum asta?

— Este foarte simplu: favorizăm anumite mişcări ale tineretului lor, dintre cele mai angajate, cum ar fi *National Ju genei Herzlia* a lui Willi Cegla... Au spiritul unor deschizători de drumuri. Vor reuşi. Nu de mult l-am avut oaspete la masă pe tipul acesta... Interesant. Un excelent potenţial împotriva britanicilor... Şi apoi, este o sursă de comerţ. Palestina posedă o rezervă enormă de pământuri fertile, încă neexploatate. Când se va crea acolo un stat sionist, vom putea vinde pompe pentru apă, tractoare, îngrăşăminte, avioane, vapoare... în schimb, vom avea din belşug fructe, legume, vin, textile, poate şi petrol dacă forajele se vor dovedi fructuoase...

Cuvintele lui Heydrich m-au pus pe gânduri. Nu m-a şocat conţinutul lor, dar această conversaţie îmi aducea aminte de vorbele asemănătoare rostite de fostul meu camarad Saşa Homung, din anii de demult. Ţinând în mână hăţurile lui Sleipnir, fără a le strânge, am rămas tăcut o vreme îndelungată, pierdut în evocarea acelei amintiri îndepărtate.

— Gărensen! Gărensen!

Heydrich mi-a bătut uşor cizma cu palma. Tresărind, am văzut că *Obersturmfuhrer-ul* meu descălecase şi mă privea mustrător. Lângă el se oprise o tânără şi trei copii pentru a admira caii. Era o *Kinderfräulein,* o dădacă, strunindu-i pe micuţii pe care-i scosese la plimbare în parc.

— Cred că acestor copii le-ar face plăcere să fie aşezaţi în şa pentru câteva minute! zise Heydrich. Vrei să-l cocoţi pe cel mai mare pe Sleipnir?

în timp ce şeful adjunct al SS îi aşeza pe cei doi puşti pe şaua sa, i-am cedat, fără chef, locul meu unui băieţel extaziat, de vreo 6-7 ani, pe care tunsoarea rotunjită.

scurtă, costumul de catifea şi cămaşa scrobită eu guler Schiller, îl făceau să semene eu Micul Lord Fauntleroy... încetişor, ţinând de hăţuri caii, i-am plimbat astfel pe copii vreo câteva sute de metri în lungul aleilor drepte care străbateau peluzele întinse. Frumosul zâmbet şi ocheadele pe care mi le adresa drăgălaşa *Kinderfräulein* mă ajutau să trec peste acest moment neplăcut...

— Nu-ţi plac copiii, Gărensen? mă întrebă Heydrich în timp ce ne întorceam la grajd.

— Nu m-au interesat niciodată. Cred că n-aş fi un tată bun. îmi iubesc prea mult libertatea!

— Căsătoria este importantă. în mod deosebit pentru un SS-ist. Lui Himmler nu-i place să-şi vadă oamenii de peste douăzeci şi opt de ani celibatari. Mi se pare că ai trecut peste linia roşie. Este timpul site aşezi şi să procreezi. întrucât ai toate calităţile unui armăsar de prăsilă, Gărensen, lasă-mă să-ţi găsesc o iapă foarte

*

Nu ştiu dacă a avut vreo legătură cu ultima remarcă a lui Heydrich, dar, la trei zile după această conversaţie, am primit la birou o invitaţie la o recepţie dată lângă satul Rominten, la noua reşedinţă a lui Hermann Goring, unul dintre personajele cele mai influente, dar şi cele mai extravagante şi mai periculoase ale regimului. Aceasta m-a mirat mult, căci până atunci însuşi Heydrich mă îndemnase să fiu discret, să stau departe de jocul complex al mondenităţilor naziste. Eram, desigur, *Goldfaisan*, dar partitura pe care o aveam de interpretat cerea sobrietate şi rezervă. în partid nimeni sau aproape nimeni nu mă cunoştea. Himmler, Heydrich erau singurii conducători cu care aveam legătură permanentă. Evident că în acest

context, nu avusesem prilejul de a-i întâlni pe Goring sau pe Hitler.

— Dacă ai primit o invitaţie, du-te, mă încurajă *Obersturmfiihrer-uL* Ar fi o gafă din partea dumitale dacă ai refuza. Voi şi eu acolo, împreună cu Lina. Cine ştie? Poate îţi va fi dat să faci cunoştinţe interesante.

Permisiunea lui Heydrich era prea explicită pentru a nu semăna cu un ordin. Chiar dacă îmi displăcea, m-am hotărât să merg la acea serată despre care zvonurile care circulau deja prin lumea bună a Berlinului preconizau că avea să fie de neuitat. De neuitat a fost, da, şi nu numai dintr-un singur motiv! în primul rând pentru că gazda era un personaj cu statură de căpcăun, mai înalt decât ceilalţi, de un orgoliu şi de o lipsă de măsură constemante! La câţiva kilometri în nordul capitalei, îşi oferise un fel de palat supradimensionat, un Versailles din beton şi sticlă, numit Karin Hali, ca un omagiu faţă de prima sa soţie, o contesă suedeză de care fusese îndrăgostit nebuneşte şi care murise cu câţiva ani în urmă. Preşedinte al Reichstag-ului, ministrul Aerului, ministru-preşedinte al Prusiei şi general de corp de armată, Hermann Goring se bucura de o popularitate incontestabilă în rândul populaţiei germane, care vedea în el un uriaş îngăduitor şi comic, în care se recunoştea cu mult mai bine decât în chipurile de vulturi ale unui Goebbels sau Himmler. Este adevărat că Goring făcea o puternică impresie prin calităţile sale şi avea în favoarea sa un trecut de erou de război. As al aviaţiei, de douăzeci şi două de ori învingător, îl înlocuise pe Manfred von Richthofen la comanda escadrilei sale, când *Baronul roşu* fusese doborât. Grav rănit în tentativa eşuată de lovitură de stat naţional-socialistă, în 1923, fugise din Germania şi petrecuse patru ani în exil, în decursul cărora

devenise dependent de morfină, pentru a-şi domoli durerile care nu încetau să-l sâcâie. Acum, rotofei ca un butoi de bere, se consola de pierderea soţiei mult iubite acumulând o avere imensă din industrie, care-l făcuse unul dintre cei mai bogaţi oameni din Europa.

în seara aceea, am trecut dincolo de grilajul înalt al proprietăţii din Rominten în limuzina oficială a lui Heydrich. În prag de octombrie, cerul era încă la fel de luminos şi soarele la fel de puternic ca în iulie. Active în continuare, insectele refuzau ş| moară. Fluturi, albine, păsări cântătoare îşi continuau existenţa estivală, ca şi când timpul s-ar fi oprit în loc.

— *Lugnasad* am murmurat pentru mine însumi, în timp ce treceam peste dublul rând de grilaje îngrijit fasonate, care protejau domeniul.

— Ce spui, Thorun? mă întrebă frumoasa Lina privindu-mă cu ochii ei mari, limpezi.

— *Lugnasadl* este numele uneia dintre cele opt mari sărbători păgâne care au loc în cursul anului. Astăzi este sărbătoarea începutului toamnei. Ritmul naturii ajunge la apogeu chiar înainte de intrarea în anotimpul neguros...

—i Lina! Thorun! Profitaţi un pic de spectacol, în loc să vă îmbătaţi în vorbe! Priviţi!

Prin geamurile maşinii care înainta acum la pas pe aleile de la Karin Hali, am văzut un spectacol straniu şi fascinant. Deja proprietatea mişuna de invitaţi care se preumblau pe peluze; din loc în loc, orchestra instalată sub copertine de pânză executa piese de Schubert, Schumann, Debussy... Din cincizeci în cincizeci de paşi, bufetele gemeau de bunătăţi şi de sticle de şampanie. La piciorul scării de la intrarea principală, o sută de tinere fete, nemişcate, asemenea unor statui

sabia trasă, îmbrăcate după moda husarilor din Hessen, alcătuiau o gardă de onoare. Deasupra lor atârnau stindarde imense, roşii, pe care trona svastica, prinse de parmaci împodobiţi cu măciulii de aur.

— Bine aţi venit! Bun venit, prieteni, la Karin Hali, strigă uriaşul Goring, coborând treptele ca să ne întâmpine.

Deschizând larg braţele, preşedintele Prusiei îl strânse o clipă la piept pe Heydrich, înainte de a se înclina adânc în faţa Linei von Osten.

— Draga mea! Strălucitoare! Din ce în ce mai strălucitoare, într-adevăr! Ce pereche minunată sunteţi voi doi...

Goring mi-a strâns mâna, distrat, aproape fără a mă privi. Nu avea ochi decât pentru Lina, care în rochia ei de seară, de culoarea opalului, era, ce-i drept, de o frumuseţe mai mult decât tulburătoare.

— Adevărata petrecere se desfăşoară în spatele casei, în parcul cel mare. Invitaţii pe care-i vedeţi zburdând în faţă nu aparţin decât celui de-al doilea cerc de oaspeţi. Veniţi!

Luând-o de mână, prieteneşte pe soţia lui Heydrich, fostul pilot de vânătoare ne-a făcut să străbatem palatul său, dintr-o parte în alta. La ieşirea dintr-un şir lung de coloane din marmură şi de panouri de chihlimbar, am descoperit un spectacol pe care nu-l voi putea uita niciodată. Aşezate pe peluze, cuşti uriaşe adăposteau cele mai primejdioase animale imaginabile: tigri albi din Siberia, lei din câmpiile de lângă Kilimandjaro, pume din munţii Stâncoşi, urşi Kodiak din pădurile Canadei sau jaguari din Amazonia...

— Mai departe este o groapă pentru crocodili şi un vivariu pentru şerpi, mai explică Goring. Desigur că vă

daţi seama că aceste fiare nu au nicio valoare pe lângă oamenii care iau masa aici...

Instalate pe lângă cuşti, două sau trei duzini de mese adunau în jurul lor toată elita partidului. Dintr-o privire rapidă i-am recunoscut pe Rudolf Hess vorbind cu Martin Bormann, pe Alfred Rosenberg râzând cu Walter Darré, ministrul care subvenţiona Ahnenerbe... Şi mulţi alţii...

— Toţi mahării sunt acolo. Desigur şi bancherii, industriaşii. închipuiţi-vă ce dezastru ar face o bombă aici! se distră Gôring. Toţi oamenii de vază din partid, din guvern şi din instituţii ar fi făcuţi terci... În sfârşit... nu! Goebbels nu este încă aici, nici Himmler. Vor sosi mai târziu. Sau nu! Cum vor dori! Cu atât mai rău pentru ei dacă mă evită din snobism.

— Şi FQhier-ul nostru? întrebă cu nevinovăţie Lina.

Gôring arătă cu degetul etajele casei.

— îl face pe „Marele Gatsby”, acolo sus, în spatele ferestrelor... Ne priveşte de departe. Se uită, fisă a se amesteca în mulţime... Dar voi reuşi să-l fac să coboare, la căderea serii. Acum, distraţi-vă! Am prevăzut şi surprize. Duceţi-vă! Duceţi-vă! zise stăpânul casei.

Acceptând o cupă ce mi se oferise, i-am părăsit pe soţii Heydrich şi m-am îndreptat încet spre invitaţi şi spre cuştile unde animalele, enervate de zgomot şi de mişcările mulţimii, răgeau, mârâiau şi îşi arătau cu generozitate colţii şi ghearele... Mergând singur pe sub ulmi şi pini, am ajuns la o peluză mărginită de arbuşti, în mijlocul căreia se afla un frasin uriaş, cu o coroană imensă, cu crengile puternice, cu frunzele fremătând încetişor în dulcea briză a serii... „Igdrasil! m-am gândit. Igdrasil, arborele-lume al vechilor noastre credinţe!’* ¡Lumini slabe păreau să strălucească prin frunziş. Apropiindu-mă, am văzut că o scară urca, în

spirală, în jurul trunchiului gros. Am pus piciorul pe prima treaptă şi mâna pe rampă, şi am început să urc. în mod inexplicabil, aveam un nod în gât şi sângele îmi zvâcnea în tâmple. Intuiţia îmi spunea că drumul amenajat în inima acelui arbore impunător şi înţelept mă ducea în pragul unui mister fabulos şi teribil... O platformă lată şi confortabilă fusese amenajată sub stâlpul de susţinere. Acolo se afla un mic grup liniştit, de şase sau şapte persoane, aşezate în fotolii şi sporovăind în jurul unei mese joase încărcate cu mâncăruri alese, prezentate pe platouri de argint... S-a făcut tăcere şi toate privirile s-au întors către mine. La început, am crezut că uniforma mea îi îngheţa, căci toţi bărbaţii prezenţi erau în civil şi purtau fracuri elegante. Jenat, stânjenit că tulburasem o reuniune intimă, am îngăimat o frază, o scuză neîndemânatică, şi am schiţat o mişcare de retragere, dar un bărbat înalt, rafinat, care era în faţa mea, se ridică şi veni spre mine, cu un zâmbet radios.

— Dacă zeii v-au condus aici, nu le putem trăda încrederea alungându-vă... Rămâneţi, vă rog! Şi însoţitoarele noastre vă imploră în tăcere!

Dându-se la o parte, cu graţia unui toreador care face o fentă, dandy-ul se îndepărtă pentru ca privirea mea să o întâlnească pe cea a femeilor. Două sclipiri verzi m-au străfulgerat, ca o lovitură de lance. în centrul cercului de prieteni, o făptură într-o rochie lungă, neagră, mulată pe un corp divin, eclipsa orice altă prezenţă feminină.

— Sunt Dalibor Galjero, zise bărbatul. Daţi-mi voie

*

înmărmurit şi cu riscul de a părea ţeapăn, am sărutat mâna acelei frumuseţi, înainte ca Galjero să mă prezinte cercului de invitaţi. îmi amintesc de contele Ciano, pe

atunci ministrul Afacerilor Externe al Italiei, de Merry Groves, o jurnalistă de la *Chicago Tribune,* cât şi de o altă americancă, având o faţă de coţofană rea, o anumită Wallis Simpson... Dăruindu-i un zâmbet pe cât de radios, pe atât de mirat, englezoaica Unity Mitford nu se jenă să-mi facă cu ochiul, prea puţin discretă, pentru a mă lăsa să înţeleg că-şi aducea minte de noaptea noastră de dragoste de la München. Am vrut s-o întreb despre soarta lui Saşa Homung, dar nu s-a ivit prilejul de-a lungul orelor pe care le-am petrecut în compania acelor oameni. Spirituali şi mondeni, detaşaţi şi zeflemitori, păreau ciudat de critici faţă de regimul hitlerist, deşi profitau din plin de oportunităţile şi de avantajele pe care aceasta li le oferea. Nu-mi mai'amintesc cu precizie despre ce am vorbit. Să mărturisesc adevărul? De fapt, nici nu mă interesa. Mintea mea era altundeva, fermecată de moment, de loc, de împrejurări. Printre ramurile arborelui uriaş, mă simţeam în afara timpului - *în Mo tempore,* cum spun cei din vechime, adică scos din înlănţuirea cauzelor şi a efectelor, din timpul scurs şi cel care va să vină, alcătuind urzeala lumii. Copil, trăisem aceeaşi calitate rară aclipei, atunci când bunicul meu şi Knut Hamsun mă luaseră pe insula cu rune. Şi după cum acolo fusesem copleşit de sentimentul intim de a trăi o revelaţie, aici eram scăldat de certitudinea de a trăi un moment de excepţie. Nu mai era o iniţiere în reverii antice, poate un mister mai intens, mai profund... Trecând pe sub sălaşul nostru, un grup de o sută de tinere în uniforme negre de husari - năluci în noapte - defilă cu alură marţială, la lumina albicioasă a lunii pline. în dreptul nostru au mai fost câteva cupluri adultere, biruite de beţie, clătinându-se puţin, căutând

Şi apoi, cu lungi dâre opalescente, zorile începură să lumineze cerul în timp ce rouă se condensa pe frunzele lui Ygdrasil. Am văzut cum braţele goale ale lui Merry Groves s-au înfiorat şi Unity Mitford şi-a strâns etola în jurul umerilor. Laiime a vrut să coboare...

în timp ce ne întorceam cu toţii spre Kari n Hali, sfârşiţi în urma acestei nopţi albe, pantofii de lac ai bărbaţilor udându-se în gazonul umed şi gleznele femeilor purtând fire de ierburi încolăcite, soarele, ridicându-se din spatele arbuştilor mai scunzi, încălzi puţin corpurile noastre amorţite. Mergeam singur, înaintea celorlalţi, până ce o foarte frumoasă mână cuprinse antebraţul meu. Laiime mă ajunsese din urmă. Fără a ne privi sau a ne vorbi, ne-am apropiat de cuştile fiarelor. Desprinzându-se de braţul meu brusc şi cu putere, Laiime sări pe marginea cuştii tigrilor şi îşi strecură trupul zvelt printre gratii. Uluit, abia înregistrasem performanţa de contorsionistă pe care această femeie - liană, anghilă, meduză a adâncurilor - tocmai o înfăptuise sub ochii mei, fără niciun efect vizibil. Dar nu din acest motiv mi-a stat inima în loc pentru o clipă. în cuşcă, Laiime se plasase la cheremul a două fiare enorme care îşi arătau colţii şi îşi încordau deja muşchii pentru a sări pe ea şi a o sfârteca! Simţeam aţâţarea felinelor vibrând şi atingând paroxismul, când miracolul s-a produs. Aplecată spre ele, liniştită şi zâmbindu-le, Laiime potoli deodată toată încrâncenarea lor. într-o fracţiune de secundă, tigrii se întinseră la picioarele romancei, cu un mârâit de plăcere, aplecând capetele lor mari spre mâinile feminine care se întindeau spre ele pentru a le mângâia. într-o limbă necunoscută mie, doamna Galjero, spuse nişte cuvinte plăcute urechilor animalelor. Fiarele sălbatice nu mai semănau cu monstrii feroce de mai înainte, îmblânzite

de farmecul de Circe al lui Laiime, ele o recunoscusem ca stăpână. Fireşte că nu eram singurul martor al scenei. Italianul Ciano şi Unity Mitford erau terorizaţi şi totodată plini de admiraţie. Dalibor Galjero afişa un zâmbet despre care nu puteam spune dacă era de mulţumire sau de dispreţ. Invitaţii, încă aşezaţi la mesele din preajmă, dădeau la o parte scaunele sau fotoliile pentru a veni să privească tabloul. Din gâtlejurile lor contractate se ridică, în curând, un cor de exclamaţii exprimând atât neîncrederea cât şi reprobarea, admiraţia cât şi spaima.

O voce feminină răguşită murmură în spatele meu:

— încearcă să intre în graţiile acestor vrăjitori, tinere. îţi vorbesc din experienţă: dacă te vor simpatiza, cei doi Galjero pot să facă multe pentru dumneata...

în timp ce mă întorceam pe jumătate ca să văd cine îmi vorbea astfel, Wallis Simpson îşi aşeză pe braţul meu mâna ei osoasă şi peste măsură de încărcată de inele. Am ridicat din umeri pentru a-i da de înţeles hoanghinei americane că-mi dădea un sfat de care mă puteam lipsi în schimb ea îmi zâmbi ca o patroană de bordel, ceea ce mă scârbi până în măduva oaselor. Din mulţimea care se adunase ca să vadă miracolul femeii cu tigrii, se stârni atunci o rumoare. O voce puternică, militărească, porunci ferm spectatorilor să se îndepărteze şi apăru Adolf Hitler în persoană. Escortat de ofiţeri de gardă, urmat de Goring - burduhănos şi plin de decoraţii - venea să asiste personal la scena de necrezut în care Laiime îi stăpânea pe tigri. în cuşcă, la fel de liniştiţi ca acea femeie care îşi trecea încetişor mâna prin blana lor, felinele din Siberia torceau ca nişte pisoiaşi nevinovaţi...

Acţionând cu mai multă încetineală decât dacă m-aş

spre Führer. în decursul tuturor acestor ani petrecuţi în Germania, era cel de-al doilea prilej ce mi se oferise de a mă afla în prezenţa sa. Prima dată, la Casa Brună, l-am văzut hotărând fără a clipi moartea şefilor de la SA. Din acea „Noapte a cuţitelor lungi", păstrasem amintirea de coşmar a unei scene sângeroase dominate de figura încordată a acestui mic caporal din Boemia, devenit deodată în istorie egalul unui Carol al DC-lea, aprobând masacrul din ziua Sfântului Bartolomeu... Dar acolo, la Karin Hall, cu mâinile frumos încrucişate la spate şi buza atârnând, exprimând o uimire autentică, nu era căpcăunul din München care se afla la câţiva metri de mine, nici călăul lui Rohm şi al atâtor altora. Nu! Contemplând-o pe Laüme Galjero cum se juca cu cei mai mari carnasieri, omul cel mai temut şi cel mai iubit în Germania devenise un copil uluit, fascinat de spectacolul străvechi al frumoasei şi bestiei. Preţ de unul sau de două minute chiar, nu a mai fost decât o tăcere adâncă în jurul nostru. Mulţimea tăcuse, nici natura nu mai vibra, niciun sunet nu se mai auzea. Laüme nu se mai uita la tigri şi îşi luase ca scop dominarea altor prăzi, a lui Hitler însuşi, pe care nu-l mai scăpa din priviri. Ochi în ochi, bărbatul şi femeia se cântăreau în tăcere, încercau să se impună unul în faţa celuilalt, într-o confruntare de orgolii şi de mândrie, dar se simţea că Hitler, cât de puternic era, nu putea decât să cedeze în faţa voinţei superioare a lui Laüme... Şi a cedat. L-am văzut plecându-şi deodată privirile şi răsucindu-se pe călcâie pentru a bate în retragere şi a se refugia în interiorul clădirii. Führer-ul odată plecat, atmosfera se destinse şi un oftat de uşurare scăpă din toate piepturile. însăşi Laüme se ridică pentru a părăsi cuşca. Trecu printre gratii, în sens invers, cu graţia unei dansatoare şi Dalibor

o luă în braţe şi o învârti, râzând. Cuplul se îmbrăţişa cu patimă sub privirile invidioase ale spectatorilor, când un ofiţer din gardă îi rugă să-l însoţească, întrucât Fuhrer-ul le solicita imediat prezenţa.

— Putoarea asta de Laiime şi-a atins scopul şi de data aceasta, şuşoti Simpson, a cărei mână se rezema tot mai mult de braţul meu.

— Cum adică? întrebai, eliberându-mă de mâna ei, cu destul de puţină curtoazie.

N-am primit ca răspuns decât un zâmbet în care se puteau citi prea multe sentimente amestecate. Odată dispăruţi cei doi, în interiorul casei, mi s-a părut că petrecerea îşi pierduse regii. Sub razele călduţe ale soarelui, rouă se evapora de pe peluză. Cu ochii încărcaţi de nesomn şi obrajii umbriţi de barba care mijea, bărbaţii căscau, răspândindu-se cu paşi rigizi pe alei. Cu umerii dezgoliţi, tremurând sub bretelele subţiri ale rochiilor de seară, femeile încercau să se încălzească. Am rătăcit o clipă, singur şi fără rost, în acea atmosferă de satumalii pe sfârşite. în cuştile lor, tigrii adormiseră, leii şi urşii, de asemenea. Doar lupii se învârteau în cuşca lor, singurii care mai erau stăpâniţi de dorinţa imperioasă de a fi în libertate. O clipă am fost tentat să le deschid uşa, dar aceasta n-ar fi fost decât o nebunie gratuită care s-ar fi încheiat cu o dramă. O idee romantică a cărei realizare însemna pentru ei durere şi sânge...

— Cred că ghicesc la ce te gândeşti, Torun, dar aceste animale sunt deja moarte, să ştii...

Heydrich şi Lina mă regăsiseră. Am stat toţi trei un moment, puţin trişti, privind fiarele captive. Reinhard acoperi cu haina sa spatele gol al soţiei şi tocmai când ne pregăteam să plecăm, aceeaşi ordonanţă care fusese

—Dorinţa expresă a Ftihrer-ului! explică sobru bărbatul, când Heydrich se miră de acest ordin.

Curioşi să aflăm ce dorea de la noi cancelarul, am urmat ordonanţa, fără a rosti o vorbă, până într- o încăpere de la primul etaj al reşedinţei Karin Hali. Acolo, într-un fel de sală de joc, prelungă, unde Goring pusese să se instaleze o reţea de trenuri miniaturale, am fost lăsaţi să aşteptăm până când contele Ciano, Wallis Simpson şi Unity Mitford sosiră şi ei. Ministrul italian strânse mâna lui Heydrich. Cam stingheri, păreau la fel de surprinşi, şi unul şi celălalt, de a fi siliţi să aştepte în acea cameră de copii...

—Vedeţi cu ce se ocupă prietenul nostru Goring când nu-şi pilotează avioanele sau nu colecţionează opere de artă? îi place jocul cu trenuleţele! De necrezut! Când îi voi povesti aceasta Ducelui! izbucni în râs Ciano.

Italianul, în ciuda cuvintelor zeflemitoare, apucă unul dintre vagonete şi cu o poftă reală de a se distra, poftă ce i se citea în ochii strălucitori, începu să se joace cu trenuleţul magnatului prusac. Unity Mitford îi aruncă o privire dispreţuitoare, înainte de a vârî o ţigară Abdullah în port-ţigaretul ei din baga. Parfumul atât de special al acestui tutun tocmai mă hotărâse să o întreb pe englezoaică dacă mai păstrase vreo legătură cu Saşa Hornung - dar atunci se deschise uşa şi am fost rugaţi să trecem în camera alăturată. Cunoscând aversiunea lui Hitler pentru nicotină, Mitford strivi, neglijent, chiştocul, de hornul unei locomotive model redus, înainte de a îngăima vreo bazaconie în vreun jargon din insulele britanice. Potrivindu-ne nodul de la cravată şi verificându-ne ţinuta reciproc, dintr-o privire, Heydrich şi cu mine trecurăm primii în sala unde ne aştepta Ftihrer-ul. Spaţioasă, încăperea în care intrasem

nu era, totuşi, la fel de mare ca precedenta. Lipsită de orice ornament, era atât de sobră încât ar fi putut să se creadă că era o chilie monahală. Mai târziu, am aflat că Göring o amenajase după modelul exact al chiliei Sfântului Ieronim, aşa cum fusese reprezentată într-o gravură de Dürer. Pe o masă întinsă, o clepsidră cu nisip şi un craniu dădeau locului solemnitatea unui cabinet de meditaţie masonică. Göring era acolo, cu braţele încrucişate şi faţa la fel de albă ca vesta uniformei sale de operetă. Aşezat pe un scaun înalt, de lemn, Hitler nu o scăpa din priviri pe Laüme Galjero şi nu se putea spune dacă privirile pe care i le azvârlea erau pline de ură, dragoste sau teamă. Dalibor zâmbea uşor, mândru, foarte dezinvolt, şi am văzut că gulerul cămăşii sale era descheiat, ca şi cum s-ar fi aflat în ziua de după o beţie prelungită. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce se petrecuse între acele patru personaje, nici cea mai vagă părere despre motivul care îl împinsese pe Hitler să ceară prezenţa a şase noi martori la discuţia lor.

— întrucât *Reichsfuhrer-nl* Himmler nu a găsit de cuviinţă să onoreze invitaţia prietenului nostru Göring, dumitale Heydrich, cât şi persoanelor care te însoţesc, mă văd silit să le cer un serviciu de cea mai mare importanţă, începu Hitler cu o voce răsunătoare, de îndată ce uşa se închise.

— Sunt la ordinele dumneavoastră! răspunse şeful de la SD luând poziţia de drepţi.

*— Bine. în acest caz, îţi cer să-i ordoni ofiţerului care te însoţeşte să ia arma pe care i-o va da Hermann Göring, să amestece cartuşele în faţa tuturor persoanelor aici prezente, apoi să tragă în craniul şi în clepsidra pe care le vedeţi acolo.

Ofiţerul despre care vorbise Hitler eram, desigur, eu. Uimit dar ascultând fără a discuta de semnul pe care

mi-l făcuse din cap Heydrich, apucai Liiger-ul pe care mareşalul Goring mi-l prezentă, aşezat în palma sa. Verificând că nu avea niciun glonţ, am scos încărcătorul din lăcaş şi am împins cu degetul toate muniţiile de pe masă, le-am amestecat conştiincios înainte de a le pune, la întâmplare, pe ţeavă.

“«" Acum, trage, ofiţerule! îmi ordonă Hitler cu o voce vibrând de încordare.

Fără a-mi pune vreo întrebare, am armat Liiger-ul şi am apăsat pe trăgaci, ochind întâi craniul. Răsunând pe sub bolţi, detunătura se repetă cu două sau trei ecouri, care le făcu să tresară pe Mitford şi pe Lina. Singura Femelf care nu s-a clintit a fost Simpson - în drumul spre un destin nebulos şi totodată extraordinar, fiinţa ei nu se putea speria de un simplu foc de armă... Aerul se umplu de un miros neplăcut de praf de puşcă care îmi înţepă nările şi îl făcu pe contele Ciano să strănute. Desigur că nimerisem ţinta în plin, făcând să zboare prin toată încăperea aşchii de os. Neştiind ce dorea Hitler să demonstreze prin acest exerciţiu, am ţintit spre clepsidră. Şi aceasta zbură în ţăndări, răspândind bucăţi tăioase în jur, dar presimţind pericolul fiecare se întoarse pentru a fi cu spatele la cioburile de sticlă. Când zgomotul s-a stins, Hitler s-a ridicat, m-a privit în ochi şi mi-a spus:

— Domnule ofiţer, eşti un grad superior al SS. Mi-ai jurat credinţă în orice împrejurare. Vreau să-ţi dau prilejul să-ţi onorezi jurământul: ucide-o pe această femeie! Ucide-o pe Laiime Galjero!

Nu mă îndoisem nicio clipă că ţineam în mână o armă mortală. Comedia amestecării cartuşelor şi a trasului la ţintă nu avusese loc decât pentru a dovedi celor de faţă că Liiger-ul era încărcat cu gloanţe adevărate. Nimeni nu era în măsură să suspecteze

contrariul. Dacă îl ascultam pe Adolf Hitler, era evident că nu aveam să comit altceva decât un omor cu sânge rece. De aceasta îmi dădeam seama prea bine. Şi totuşi, hotărârea mi-a fost luată, fără umbra unei şovăieli sau a unui regret. Asemenea unui automat, am ridicat braţul şi am ochit-o pe Laiime, foarte decis să apăs pe trăgaci. În acea clipă însă, am avut nu numai senzaţia clară de a mă supune unui ordin criminal dictat de purtătorul autorităţii supreme a unei ţări căreia mă alăturasem. Nu! Mai era altceva. Certitudinea mea era că acel ordin avea să-mi ofere ocazia de a înfăptui un gest care, în mod misterios, *trebuia* să fie făcut. De neexplicat, acel ordin absurd era masca în spatele căreia se ascundea o Justiţie de nepătruns şi necesară: Lăţime *trebuia* să fie ucisă, chiar dacă nu ştiam prea bine de ce... Degetul mi s-a crispat şi am auzit ridicându-se în spatele meu exclamaţii de uimire şi de groază. Neţinând seama de strigătele indignate ale lui Simpson şi ale lui Ciano, am apăsat cu toată puterea pe trăgaci, cu ţeava îndreptată spre inima lui Laiime Galjero. Dreaptă şi stoică, aceasta aştepta împuşcătura cu faţa angelică a fecioarelor creştine îndurând martiriul şi binecuvântându-i pe călăii lor. Mirat de brusca împotrivire a unei arme a cărei funcţionare fără greş fusese dovedită de două ori, am suprapus degetul mare peste arătător, pentru a imprima o forţă mai mare. Degeaba. Cocoşul refuza să se mişte, încleştându-mi toţi muşchii, simţeam transpiraţia şiroindu-mi pe frunte, pe tâmple, pe tot corpul. Am hotărât atunci să schimb mâna. Dar şi cu mâna stângă, m-am lovit de aceeaşi imposibilitate de a trage. Eram totuşi stăpânit de dorinţa de a comite această crimă. Da! Ruşine mie, perspectiva de a o ucide pe acea femeie mă exalta, mă umplea de o bucurie sălbatică şi chiar de

o mândrie autentică! îmbujorat, transpirat, bodogănind, m-am înverşunat zadarnic un minut şi mai mult, să trag în acea ţintă resemnată.

— încearcă să ocheşti în orice punct imaginar, pe perete, Thörun, interveni Dalibor Galjero.

Respirând cu o mare greutate, cu plămânii ca prinşi într-o bandă de oţel, am ridicat arma deasupra siluetei lui Laiime. Şi, deodată, miracolul s-a produs! Cedând sub presiunea pe care i-am impus-o, Liiger-ul scuipă glonţul de plumb care se zdrobi şuierând în stucatură.

— Este bine, comentă Dalibor. Acum, ocheşte-mă pe mine şi trage, vrei?

Iritat de tonul condescendent al românului, am îndreptat imediat automatul spre faţa sa... Dar am fost cuprins de un fel de descurajare, apoi m-a năpădit un val de tristeţe, fără să ştiu de ce. Slăbit ca un copil bolnav, nu am putut să-l ameninţ pe acel bărbat cu care petrecusem noaptea discutând cu plăcere, sub coroana unui copac uriaş. Muşchii mi-au amorţit şi s-au înţepenit. Braţul a început să-mi tremure atât de tare, încât mi-a fost în curând cu neputinţă să-l ţin ridicat şi mi-a căzut greoi, în lungul corpului. Am încercat să-mi desfac degetele de pe patul armei, pentru ca s-o trec în cealaltă mână. Degeaba. Lüger-ul rămânea lipit de falange, de palmă.

— Experienţa este concludentă, acum? îl întrebă Galjero pe Führer. Cine ar fi putut reuşi acolo unde un ofiţer SS a dat greş? Ce agent duşman, ce provocator, ce anarhist?

— Dar... bombele? Şi otrava? insistă Hitler.

— Dacă o bombă trebuie să explodeze, mecanismul ei se va opri. Dacă o otravă trebuie să acţioneze, formula ei va fi zădărnicită... Dacă un cuţit trebuie să taie, lama va cădea din mâner sau purtătorul

catalepsiei, aşa cum i s-a întâmplat adineaori prietenului nostru...

— Sunteţi siguri?

— Siguri, domnule cancelar! Pe cât este de adevărat că am intrat în cuşca tigrilor fără ca aceştia să-mi facă vreun rău, întări Lăţime. Fiarele şi-au strâns ghearele şi nu au mai deschis boturile decât ca să-mi lingă mâna, mângâietor... Aşa vor face duşmanii cu dumneavoastră, vă promit...

*

Heydrich, Lina şi cu mine am plecat de la Karin Hali spre mijlocul dimineţii, la circa trei sau patru ore de la scena cu Liiger-ul din cabinetul de meditaţie. în maşina, marca Horch, arborând însemnele adjunctului din SS, nu am vorbit prea mult la început, fiecare păstrându-şi pentru sine gândurile pe care i le inspiraseră evenimentele din zori. Apoi, fiindcă simţea întrebarea care ne apasă pe toţi, fără ca să o putem rosti, Lina rupse tăcerea:

— Ce crezi că sunt oamenii aceia, Reinhard? Cine sunt cei doi Galjero?

— Ce ştiu eu? se enervă *Obersturmfuhrer-vl.* Şarlatani, escroci, aventurieri obişnuiţi cu toată sforăria amăgelilor, a mistificării, bănuiesc. E plin Berlinul de aşa ceva în zilele noastre... Serviciile mele înregistrează săptămânal astfel de indivizi. Aceştia poate că nu au fost încă înregistraţi, asta-i tot, zise el, ţintuindu-mă cu o privire duşmănoasă,

— Şi dumneata, Thorun? Ce crezi despre aceşti oameni? insistă Lina, cu toată enervarea soţului ei.

Ce credeam? Mi-ar fi fost greu să-i răspund lui von Osten. Oamenii aceia mă atrăgeau, fără îndoială... Dar

esteţi, ghiceam - mai ales la femeie - o natură demonică şi autentic periculoasă pe care nu mi-o explicam. M-am strâmbat cu ciudă, vrând să-mi exprim neputinţa de a formula ui. răspuns precis.

— Sunt nişte vrăjitori! hotărî Lina, cuibărindu-se în pernele din piele ale banchetei.

— Vorbeşti aiurea! se înroşi Reinhard. Nimeni nu este vrăjitor! Aşa ceva nu există! Gărensen o ştie mai bine decât oricare altul. Nu-i aşa, Gărensen?

— Niciun vrăjitor autentic nu a trecut pragul de la Ahnenerbe, *Frâu* Heydrich, am asigurat-o. Noi colecţionăm nebuni, vizionari, mitomani, sunt atât de mulţi încât nu mai ştim ce să facem cu ei... Dar niciun vrăjitor.

— Atunci pregăteşte-te ca lucrurile să se schimbe, *Herr* Gărensen, răspunse Lina muşcându-şi frumoasele buze. Da, lucrurile se vor schimba!

Antica Sapienza

Să fi avut oare un presentiment Lina Heydrich von Osten? Este posibil căci, în fapt, lucrurile se schimbaseră după noaptea de la Karin Hall. La început a fost un Incident - un fleac, pe care dacă l-aş fi luat în serios, m-ar fi putut ajuta să înţeleg mai repede natura exactă a ceea ce se urzea. Oh! nu fusese mare lucru! Doar o carte de vizită pe care am găsit-o în buzunarul hainei, atunci când mă dezbrăcăm, la întoarcerea de la vila lui **Goring,** o carte de vizită pe o hârtie groasă şi satinată, cu numele doamnei Wallis Simpson, pe spatele căreia, americanca scrisese în grabă numărul de telefon al unui apartament de la Kempiski Hotel. Sâcâit de aroganţa de care dădea dovadă acea femeie cu mult prea în vârstă, după gustul meu, am mototolit neglijent invitaţia şi am aruncat-o în coşul de hârtii, fără a mă mai gândi la ea. Cu toate acestea, în decursul celor două zile care au urmat, gândul - şi chiar! - atracţia erotică imperioasă faţă de această matroană m-a urmărit într-un fel irezistibil şi de neexplicat. Timp de două nopţi, această imagine îmi tulbura somnul astfel încât, nemaiavând răbdare şi neînţelegând nici eu însumi ce făceam, am recuperat numărul de telefon şi am format cu nerăbdare numărul hotelului Kempiski...

— Vino, băiatule. Te aştept... răspunse vocea spartă a lui Simpson.

Trebuie să fi fost ora opt dimineaţa când, înfrigurat şi deja priapic, am străbătut holul aproape pustiu al hotelului. Momentele pe care le-am trăit apoi în braţele acelei femei nu sunt deloc de povestit. Deşi nu am avut nicio atracţie fizică spre ea, nu m-am putut împiedica să n-o ating, să n-o îmbrăţişez, să n-o posed... Nu era o amantă bună, departe de asta. Sexul ei nu era catifelat, potrivnic dezmierdărilor cu limba şi cu mâna; ei nu-i plăcea nimic mai mult decât să mă zgârie şi să-mi plesnească fesele cu talpa escarpenilor ei pe care o folosea ea pe un bătător. Nu am temperamentul unui supus şi nu apreciez făptui de a mă lăsa dominat, fizic, de o femeie. Aceasta nici nu mi se întâmplase vreodată, în acea dimineaţă, totuşi, am cedat cu docilitate la orice capriciu al lui Simpson, ca şi cum m-ar fi părăsit toată voinţa proprie! Timp de trei sau patru ore, am fost jucăria ei, un toy *boy*, cum zic englezii, o păpuşă de cârpă care se preta fără a opune rezistenţă nebuniilor celor mai seâbroase ale americancei. A durat mult! A fost, mai mult decât orice, umilitor! În fine, şedinţa s-a încheiat şi m-a expulzat fără menajamente. Obţinuse de la mine ceea ce dorise şi apoi se plictisise. Nu era nimic altceva de înţeles. îmbrăcându-mi, grăbit, uniforma pe coridoarele tapetate cu galben ale hotelului Kempiski, m-am simţit ca o prostituată pe care o plăteşti şi pe care o azvârli, odată ce te-ai săturat... A fost prima şi singura experienţă de acest gen. A rămas mai puternic întipărită în fiinţa mea decât înjosirile îndurate în donjonul de la Bad Tolz, la ordinele usturătoare ale subofiţerului Dietrich Lauterbach. Pe moment, incidentul Simpson mi s-a părut chinuitor şi de neînţeles. Totuşi a fost uitat

destul de repede întrucât i-au luat locul alte evenimente cu urmări grave.

—• Am încercat să obţin informaţii mai ample despre fhţîf Cliidii-i în»i Heydrich a doua zi dimineaţa. Captura n-a fost prea bogată... Câteva indicii, situându-i fio preajma lui Codreanu, ceea ce pledează mai degrabă îa favoarea; te, reţine acest lucru.., Apoi, câteva fraze smulse, ca dinintâmplare.dela Andrd Franşois-Poncet, ambasadorul Franţei la Berlin, care-i cunoaşte... Dar nimic care să mă satisfacă. Cuplul este acum primit la Cancelarie, în mod oficial... Aş vrea să ştiu ce sfori trag! Am avut impresia că te-ai înţeles bine cu ei, nu? Tipul îţi spunea pe nume, dacă ţin bine minte...

Această observaţie a lui Heydrich suna aproape ca un reproş.

—Abia făcusem cunoştinţă cu el cu câteva minute în urmă, la Karin Hali, am declarat, în defensivă. Nimic mai mult.

—Hm!... încearcă să reiei legătura eu ei şi să fii bine văzut. Vreau să-i âm sub control. Pe ei şi pe toţi ceilalţi!

*

Să pătrundîn cercdîlît^SŞjlor celor doi Galjero? Până la urmă, s-a dovedit că nici n-a fost prea complicat.

Ştiam că soţii Galjero locuiau la Berlin, la marele hotel Eden, pe lângă grădina zoologică, dar n-am comis greşeala de a pretinde să-mi atrag favorurile celor doi români în acelaşi timp. Am simţit că trebuie să-i abordez pe căi ocolite, unul după celălalt şi mai degrabă pe unul decât pe celălalt! Dintre ei doi, Dalibor mi se părea mai uşor de abordat. O clipă, vorbisem despre cai, despre Goring şi ştiam că îi plăcea călăria. M-am grăbit, aşadar, să-i adresez o invitaţie pentru a mă însoţi

într-o după-amiază la Tiergarten. Ne-am regăsit astfel, mai multe zile la rând, călărind unul lângă celălalt, fără a discuta cu adevărat, dar profitând de aceste cavalcade cu plăcere. Mărturisesc că, în ceea ce mă priveşte, am găsit o mare bucurie în compania cultă şi veselă a lui Galjero. Vorbeam puţin, ce-i drept, dar s-a născut intre noi o complicitate firească, ce nu avea nevoie de cuvinte de prisos. Timp de aproape o săptămână, m-am mulţumit cu aceste plimbări fără a încerca să îndrept conversaţia spre vreun subiect anume. Şiret, ştiam că uneori marile fiare sălbatice manifestă aceeaşi nerăbdare ca vânătorul, ca să înceapă odată jocul vânării. Am avut dreptate să-l las să facă el primii paşi, căci Galjero a fost acela care a sfârşit prin a-mi pune întrebări asupra naturii funcţiei mele la Ahnenerbe...

Descrierile în linii mari, cu privire la Institut, i-au trezit un interes imediat, chiar de la început. A insistat într-atâta, încât m-am hotărât să-l aduc în Piicklestrasse. Acolo, aşezat confortabil pe canapeaua din biroul meu, el s-a hotărât să prindă taurul de coame...

—* Ei bine, Thorun, ce crezi despre mine?

Cum mă prefăceam că nu înţeleg sensul întrebării sale, el puse capăt tergiversărilor mele, făcând un gest grăitor cu mâna.

— Să nu ne mai jucăm de-a pisica şi şoarecele, de acord? Uneori accept să pierd puţin timp, dar nu este întotdeauna necesar să se prelungească preliminariile... Ştiu că avem amândoi mult de oferit unul celuilalt. De ce să nu o mărturisim?

Această sinceritate m-a luat prin surprindere. Atacul frontal nu fusese luat în calculul previziunilor mele! Şi apoi, această intrare în materie mai exprima şi o ambiguitate care mă stânjenea. Puţin prea cochet, puţin

prea elegant, Galjero mă privea cu un zâmbet extrem de seducător pentru a fi pe deplin loial, fără echivoc... Cred că şi-a dat seama de gândul ce-mi trecuse prin minte. Izbucni în râs.

— Linişteşte-te, Gărensen! Niciodată în viaţa mea n-am avut vreo înclinare spre băieţi! Nu sunt pe cale de a-ţi face propuneri homosexuale!

— Scuză-mă, am bâîguit eu, simţind că mă îmbujorasem. Nu-mi dau seama ce...

— Să nu mai vorbim... Atunci? Ce crezi despre mine şi despre soţia mea, Gărensen? Ce crezi despre cei doi Galjero?

Emfaza tonului şi felul în care formulase fraza, insistând asupra numelui său de familie, ca şi când ar fi fost vorba despre o dinastie de veche nobleţe, îmi smulse, fără să vreau, un zâmbet.

— O persoană care vă este apropiată mi-a afirmat cu tărie că sunteţi vrăjitori, am reuşit totuşi să răspund. Alta, o prietenă, consideră că ar putea fi adevărat! După cum am văzut de ce sunteţi în stare, aş fi tentat să le cred.

— Doamna Simpson are dreptate. La fel ca misterioasa dumitale prietenă. *Suntem* vrăjitori! Americanca te-ar fi putut aduce la ea, dacă ar fi fost altfel?

— Deundeştii? am exclamat, ofensat, încordându-mi instinctiv toţi muşchii, ca şi când aş fi primit o lovitură fizică.

— Lucrăm pentru Wallis de puţin timp... Oh, pentru distracţie mai mult decât pentru bani, desigur, căci nu este încă bogată aventuriera asta... Dar va fi, în scurt timp. Ştiai că am reuşit s-o strecurăm în patul prinţului de Wales?

Am răspuns că nu mă interesau nici mondenităţile nici curvia anglo-saxonă.

— într-adevăr. N-are importanţă. în sfârşit, pe scurt, am confecţionat nişte mici fetişuri eficiente pentru doamna Simpson. Poate să aibă toţi bărbaţii pe care-i doreşte, acum... Ai avut această experienţă. Dar asta este doar un fleac. Lucrurile serioase se petrec cu Ftihrer-ul vostru. Pentru el avem mari ambiţii! Evident, nicio legătură cu un simplu parvenitism burghez sau cu organizarea unor partide de dat în bărci.

Dalibor se pregătea să discute fundul problemei când s-a auzit o bătaie în uşă. Apăru Dandeville, cu un dosar în mână.

— Sunt dezolat că vă deranjez, zise ffancezul, dar tocmai am primit aceste hârtii urgente de la birourile SD. Heydrich a ordonat să te uiţi peste ele,, fără nicio amânare.

Lipsit de explicaţiile care mi-ar fi putut satisface curiozitatea, am deschis bombănind mapa cu documente, în interior se găseau vreo zece formulare cu ştampila de la *Siecherheitsdienst* sub o notă scrisă de mâna lui Heydrich. în două rânduri, *ObersturmfUhrer-vl* îmi cerea să iniţiez în câteva zile un nou agent de la SD Ausland, în problemele de la Ahnenerbe...

— Aşteaptă pe coridor, a precizat Dandeville în timp ce, foarte mirat, am descoperit fotografia unei tinere femei, prinsă cu o agrafă de o fişă de identitate.

— Keller? Ostara Keller? am zis, descifrând pentru prima dată numele ei caligrafiat în scriere gotică.

— Munca dumitale te solicită, deci este timpul sătte părăsesc, decretă Dalibor. Vrei să ne vedem diseară, pe la ora unsprezece, la cabaretul Tanzfest? Voi fi singur.

şi tânăra fată, în timp ce au trecut unul pe lângă altul, printre cele două uşi batante, căptuşite cu piele.

*

Tânăra Keller nu mi-a făcut o impresie bună. Desigur, statele ei de serviciu erau impresionante şi raportul privind trecerea ei prin noua *Junkerschule* de la Friendensthal era mai mult decât elogios, dar părţi întregi din dosarul ei fuseseră pur şi simplu şterse şi aceasta nu-mi plăcea deloc. Când am încercat s-o întreb eu însumi pe această foarte tânără femeie cu trăsături regulate, ea nu a consimţit să-mi dezvăluie decât fragmente fără însemnătate din trecutul ei:

— Părinţii mei sunt germani. Din nefericire, eu însămi nu am avut norocul de a vedea lumina zilei în patria noastră, îmi zise. Am crescut în străinătate. în Statele Unite,.-. M-am întors în Germania din propria mea voinţă, de îndată ce am putut s-o fac,,. Sunt membră a NSDAP şi pregătită să-mi pun viaţa în slujba naţional-socialismului.

O fanatică! Cu aerele ei de fetiţă fragilă şi trufaşă, Ostara Keller nu era decât o fanatică! Trebuie să-i arăt totul, să-i spun totul despre Ahnenerbe. Elevă studioasă, ea îşi nota într-un carnet gros, negru, încruntându-şi într-un fel adorabil fruntea de mieluşea încăpăţânată... Aerele ei serioase de premiantă a clasei au sfârşit prin a-mi stârni un val de viziuni erotice dintre cele mai năvalnice! Dar *Fraiilein* Keller nu era genul de fată care să ascundă un temperament dezlănţuit sub un chip de fecioară speriată. Ca un sloi de gheaţă autentic, ea se închipuia amazoană a Reich-ului, Walkirie în slujba unei cauze atât de frumoase, atât de mari, atât de nobile

încât merita să-i sacrifice totul, până şi energia cea mai intimă care stăpâneşte de obicei orice fiinţă omenească normală.

— Care sunt exact rezultatele la care aţi ajuns? întrebă Keller când am încheiat o prezentare generală a lucrăriloi noastre.

— Ei bine... Nu suntem decât o instituţie foarte recentă, desigur. Abia ne-am lansat primele campanii de cercetări pe teren. Dar în Prusia Orientală, pe teritoriile pe care ni le dispută polonezii, am descoperit de curând vestigii de fortificaţii germanice datând din secolul al III-lea î. Hr. La prima vedere poate să pară anecdotic, dar faptul prezintă interes politic şi diplomatic imediat, deoarece astfel putem legitima din punct de vedere istoric, în ochii lumii, cererile noastre de expansiune teritorială spre est... în alt domeniu, pregătim o expediţie în munţii Tibetului. Unii dintre cercetătorii noştri au convingerea că vor putea descoperi vestigiile unor civilizaţii pre-ariene dispărute... Ne punem nădejdea în colaborarea cu specialistul eminent al religiei evreieşti, a cărui teorie este că figura lui Hristos nu este câtuşi de puţin istorică şi că este doar o manipulare de ordin cabalistic. în această privinţă, aserţiunea lui poate fi capitală pentru radierea în Occident a două milenii de influenţă a unei religii care nu este a noastră. în fine, studiem posibilitatea integrării în rândurile noastre a unui cercetător specialist al Graalului care crede că a localizat cupa sacră în sudul Franţei, într-un teritoriu vizigot din vechime, deci germanic... Va avea loc, totodată, o expediţie şi în Islanda, în lunile viitoare şi apoi vor mai fi studii diverse asupra simbolismului romanic, asupra captării energiilor naturale invizibile, asupra transmiterii gândurilor etc... Toate acestea abia

— Şi fenomenele de vrăjitorie? se informă Keller. Este cineva, la dumneavoastră, care se preocupă de acest domeniu?

întrebarea m-a făcut să râd, dar buna dispoziţie nu a fost pe gustul acestei tinere fete, care şi-a încruntat pe loc sprâncenele blonde şi delicate, cu un aer ostil.

— Vrăjitoria? Ei bine... Chiar despre aceasta vorbeam în treacăt, cu persoana pe care ai întâlnit-o când ai intrat aici. Este un câmp de cercetare pe care încă nu l-am înscris în programul nostru, dar este o greşeală pe care poate o voi remedia fără întârziere!

*

— Cu cât ne îndepărtăm de un război, cu atât ne apropiem de următorul! remarcă Dalibor Galjero înainte de a-i cere chelneriţei de la Tanzfest să ne aducă coniac. Este evident că, în curând, lucrurile se vor urni în Europa... Şi dacă se urnesc Iii Europa, ele se vor urni şi în restul lumii, printr-un simplu efect mecanic. Vezi, Thorun, când te afli pe marginea prăpastiei, adevărata, singura, *unica* întrebare pe care ţrebuie să ţi-o pui, este să ştii *cine* suntem cu adevărat.

— întrebare prin excelenţă metafizici! Şi într-un loc foarte adecvat răspunsului la întrebarea pe care ţi-o pui, nu-i aşa? spusei arătând cu bărbia scena cabaretului pe care câteva artiste, cu dresuri negre, mâzgălite cu linii albe reprezentând oasele unui schelet, se căzneau să mimeze un dans macabru.

*— Bine zis! Aşadar, Thorun, cine eşti?

într-adevăr cine eram? Nu ştiam, nu mă puteam identifica şi demult nu mai încercam să găsesc răspunsul cuvenit acestei enigme.

— Poate că încă nu m-am apropiat destul de marginea prăpastiei pentru a-mi pune această întrebare

în mod serios, *Herr* Galjero, am mărturisit cu tristeţe în timp ce, deodată, un nod de nostalgie şi de nelinişte mi se puse în gât.

— întreaga lume va lua foc în curând, Thorun. Şi situaţia dumitale nu va fi confortabilă. Nu eşti german. Dacă evenimentele se vor desfăşura în favoarea hitleriştilor, aceştia nu-ţi vor atribui niciun merit. Chiar Heydrich, protectorul dumitale, va sfârşi prin a te părăsi, când îşi va atinge scopurile. Dacă, dimpotrivă, războiul se va termina catastrofal pentru Reich, fii sigur că aliaţii nu vor avea nicio milă pentru un om ca dumneata... îmi pare rău că-ţi înfăţişez un tablou atât de sumbru, Gărensen, dar te afli, cu siguranţă, în tabăra perdanţilor!

Ce să răspunzi la acestea? Ştiam că Galjero nu făcea decât să scoată în evidenţă realitatea. De când căzusem în mâinile lui Heydrich comisesem laşitate după laşitate, ajungând să mă compromit cu un regim politic faţă de care nu nutream nicio simpatie, jurând credinţă unui bărbat care îmi inspira mai multă aversiune decât respect.

— Eşti încolţit de lupi, Thorun, haita lor se apropie... Te pândeşte... Dar există o soluţie ca să scapi...

— Care? l-am întrebat nerăbdător pe Galjero.

— Să ai încredere în mine!

Să am încredere în Galjero... Greu să refuzi o astfel de ofertă unui om care părea să citească în mine, ca într-o carte.

— Nu-ţi cunosc povestea, Thorun, dar cred că o ghicesc. Inutil să mi-o spui.

— Şi a dumitale? l-am întrebat la rândul meu, după ce am părăsit tumultul şirului de încăperi tapetate cu albastru ale cabaretului Tanzfest şi făceam o

— A mea? râse Dalibor. A mea este prea complicată ca să ţi-o dezvălui în seara aceasta. De fapt, o noapte n-ar fi de ajuns... Să spunem doar că şi eu urmăresc un scop şi că-mi caut aliaţi. Cu toţii ne dorim libertatea, Thorun. Este ceea ce preţuim mai mult pe lume. Şi, dacă din întâmplare sau din nefericire, am avut slăbiciunea de a o pierde, într-o zi funestă, în fiecare clipă ne străduim din toate puterile să o recâştigăm...

Despre ce dorea să vorbească? Deşi nu îl cunoşteam încă bine, presimţeam că Dalibor căzuse şi el sub dominaţia unui Diavol care îl ţinea încătuşat.

—■ Cel de-al cincisprezecelea Arcan, am rostit eu cu voce tare dar mai mult pentru mine.

— Al cincisprezecelea Arcan, Diavolul... Da! Dar există creaturi şi mai cumplite, comentă în mod misterios Galjero. Chiar dacă nu apar în vreo carte de tarot.

Tăcuţi ¡amândoi, paşii ne-au condus în apropiere de Alexanderplatz, inima acelui Berlin din 1935, atât de straniu, deopotrivă decadent şi poliţienesc, în care coexistau ultimele mari figuri ale vieţii de noapte a capitalei şi oamenii în impermeabile negre şi pălării moi, inspectorii de la Gestapo, fraţii mei vitregi după rang şi funcţie. *. Pe Tauentzienstrasse, în faţa vitrinelor somptuos luminate ale marelui magazin KaDeWe, am pătruns pe terenul de vânătoare al Ernei cea Roşie, o prostituată celebră, îmbrăcată în întregime în piele stacojie. Am văzut-o venind spre noi, având în jurul încheieturii mâinii cureluşa unui bici.

— Căutaţi plăceri, frumoşii mei îngeri negri? ne întrebă ea.

— Am o propunere să-ţi fac, Thorun, continuă cu gravitate Dalibor în timp ce o auzeam pe şerpoaica voluptoasă cum îl aborda pe un burghez solid, care tânjea după o târfă.

— O propunere? Te ascult...

— îţi olace Italia?

*

Dalibor şi cu mine am plecat din Berlin la Veneţia, la jumătatea lunii octombrie 1935. Ne cunoşteam abia de o lună şi cred că pot spune că aveam deja relaţii apropiate.

în schimb, în decursul acelor săptămâni de început călduros de toamnă, am văzut-o rareori pe Lăţime, într-o duminică, ne-am dus toţi trei într-o excursie la Heringsdorf, marea staţiune balneară rivală a celei de la Ahlbek, pe care o frecventasem pe vremea în care fusesem amantul lui Margo Lion, dar fusese ceva subsidiar. Lăţime şi cu mine nu am dansat decât un singur dans foxtrot, la ceaiul de la ora 17, imediat după ce cuplul Galjero se distrase câştigând concursul de eleganţă al după-amiezilor din plin sezon.

— Soţia mea este frumoasă, spuse pe urmă Dalibor, în timp ce o priveam cum flirta cu alţi bărbaţi, ca să se amuze. Excepţional de frumoasă, chiar...

— Şi totuşi, nu o mai iubeşti... am zis, cu tot riscul de a-mi şoca partenerul.

— Este adevărat. Nu o mai iubesc... De multă vreme! Dar sentimentele mele nu contează... Dar dumneata, Thorun? Te atrage Lăţime?

Care era înţelesul acestei fraze? Dalibor dorea, oare, să-şi împingă soţia în braţele mele, pentru a se despărţi mai bine de ea? Nu-mi venea să cred. Cu toată aparenta

perversitate a întrebării, simţeam că ea avea un sens ascuns, cu mult mai subtil.

— Soţia dumitale mă atrage şi mă fascinează, da, ar fi stupid din partea mea să neg. Dar mă captivează mai puţin decât mă derutează şi chiar - iartă-mă să ţi-o mărturisesc - îmi place mai puţin decât îmi displace! Cu toată frumuseţea ei. Cu tot misterul ei. Ceva din ea îngheaţă tot elanul spre ea pe **Care** l-aş putea avea....

Răspunsul meu îl făcuse pe Dalibor să zâmbească. Cred că părerea pe care o formulasem despre Laiime, pe cât de puţin măgulitoare fusese - mi-a adus definitiv simpatia lui Galjero. Aşadar, am plecat împreună în Italia de Nord, cu trenul de lux Berlin-Veneţia. Ce aveam să facem? Dalibor pretindea că dorea să consulte nu ştiu ce arhivă dintr-un vechi palat de pe Canareggio,.. Eu îl convinsesem pe Heydrich că în cursul acelei deplasări voi putea afla enigma care plana în continuare deasupra cuplului Galjero.

— Femeia este acum o invitată permanentă la Berchtesgaden, reşedinţa privată a lui Hitler, din Bavaria. Acolo stă alături de elita regimului... Şi tot nu ştiu cărui fapt i se datorează atâtea onoruri! Descurcă-te cum vrei, Gărensen, dar adu-mi un răspuns din afurisita asta de călătorie împreună cu încornoratul!

încornorat! Revelaţia pe care credea Heydrich că mi-o oferă nu avu efect. De multă vreme şi chiar la mărturisirea lui Dalibor, ştiam că românul era un soţ înşelat. Laiime are necesităţi, îmi explica acesta din urmă, pe un ton la fel de rece, ca şi când ar fi descris simptomele unei boli. Ea suferă de un fel de nimfomanie care o determină să recurgă la mulţi amanţi. Bărbaţi şi femei. Asta este... Nu mă supăr, fiindcă ne-am iubit mult şi ea mă lasă acum să fac şi eu tot ce vreau. Este

o înţelegere corectă pentru un cuplu bătrân, să ştii. Cea mai bună din câte ar putea fi...

— Legătura dintre ei pare, într-adevăr, destul de laxă, i-am replicat lui Heydrich cu un aer nepăsător, care l-a înfuriat.

— Laxă? Nu mai e strânsă, asta vrei să spui, Gărensen? Ai folosit un dulce eufemism. Mai bine uită-te la astea!

Heydrich scoase dintr-unul din sertarele clasorului său un teanc de fotografii pe care le întinse, condescendent, pe biroul său. Am văzut, înlănţuite în toate poziţiile imaginabile trupurile unui bărbat plinuţ şi a două femei foarte gingaşe. Nu m-am putut stăpâni şi m-am aplecat ca să cercetez mai amănunţit acele scene de orgie. Am recunoscut-o uşor pe Laiime. în privinţa vlăjganului nu puteam spune nimic, nu-mi era cunoscut. Dar nu aceasta mă miră. Când recunoscui trăsăturile feţei celei de a doua femei, nu mi-am putut opri o exclamaţie de surpriză.

— Da, ea este, confirmă Heydrich, este micuţa Keller! 0 elevă foarte dotată. Foarte dornică să facă totul bine. După ce a trecut pe la dumneata, am trimis-o să se apropie de Laiime, să se împrietenească cu ea. Reuşeşte perfect. Fără îndoială ea este cea care a pus aparatul de fotografiat în apartamentul de la Eden Hotel. Şi tipul, ştii cine este?

Am clătinat din cap în semn că nu.

— Este omul de serviciu de la etaj. Un comisionar pe care îl cheamă nebuna când are chef de... Ştii bine...

Chiar prin intermediul unor fotografii mi-era penibil să asist la manifestările erotice ale lui Laiime. Am împins clişeele spre Heydrich care a răsfoit teancul, căutând o atitudine deosebită, asupra căreia voia să-mi atragă atenţia.

— Uită-te la fotografia aceasta, Gărensen. Aici se vede cel mai bine. Aş vrea să ştiu ce părere ai...

Oftând ca să-mi exprim scârba, am luat totuşi poza pe care mi-o întindea superiorul meu. La început, nu m-a izbit nimic deosebit. Se vedea Laiime goală, din faţă, ridicându-şi părul într-un coc, în timp ce-l călărea pe valetul gras şi păros ca un porc.

— Scenă simplă de pat, am recunoscut.

«— Pântecul ei, Gărensen. Uită-te bine la pântecul ei,

— Poate e un efect de lumină sau o redare slabă a aparatului fotografic, zisei, în loc de explicaţie, după ce înţelesesem în sfârşit, că absenţa ombilicului de pe pântecele româncei îl cufundase pe Heydrich în abisuri de perplexitate.

— Nu! Keller a confirmat! A văzut de aproape! A atins! Laiime Galjero este anomfală, n-are ombilic! De necrezut. Nu?

Este, mai ales, cu totul imposibil! i-am replicat şefului de la SD, permiţându-mi pentru prima dată într-o conversaţie cu el, să folosesc un ton vădit dispreţuitor...

Dalibor şi cu mine am sosit la Veneţia cu o zi înainte faţă de data stabilită. împotriva tuturor previziunilor noastre, căile ferate italiene respectaseră cu stricteţe orarele, obligându-ne să locuim o noapte într-o pensiune de familie care nu inspira încredere şi unde, sub oblăduirea *signorei* Verdiana, patroana, am beneficiat de o primire călduroasă şi de o hrană copioasă. Din 1931, era pentru prima dată că părăsisem Germania şi că mă îmbrăcasem în civil.

— Va trebui să-ţi găseşti alte costume, Thorun, mă sfătui Dalibor în timp ce ne terminam supa de năut cu

roşii şi rozmarin. Cunosc aici nişte croitori excelenţi...

Era adevărat că haina mea civilă era croită mai degrabă pentru asprimea climatului prusac decât pentru blândeţea toamnei veneţiene.

— Intenţionez să te prezint câtorva persoane pentru care aspectul exterior contează înainte de orice, continuă românul. îi ştii pe italieni!

A doua zi, dimineaţă, ne-am mutat cu tot calabalâcul la hotelul Danieli, la doi paşi de piaţa San Marco. Ca de obicei, Galjero pregătise lucrurile cum se cuvine. Bucurându-se fără îndoială de o avere ce părea fără limite, el rezervase la acelaşi etaj două apartamente cu vederea la stradă. Cele cinci ferestre ale apartamentului meu dădeau spre Adriatica şi patul era atât de mare încât mă puteam culca de-a curmezişul, fără ca picioarele să-mi atârne.

— îţi place în noul tău regat? mă întrebă românul, azvârlind, degajat pălăria sa de pânză şi bastonul elegant peste cuvertura grea din tafta de bumbac.

— Mă tem că mă voi obişnui cu luxul, am răspuns. A trecut multă vreme de când nu am mai profitat de un confort atât de complex.

— Nu contează atât confortul cât libertatea, prietene. Mărturiseşte mai degrabă de cât timp nu te-ai mai bucurat de o astfel de senzaţie!

Şi era adevărat! Dalibor, o dată în plus, ghicise. Fragilitatea şi vremelnicia acestei autonomii m-au izbit deodată, privându-mă de orice lipsă de griji, împiedicându-mă să profit din plin de clipa prezentă. M-am posomorât.

— Nu te nelinişti! mă consolă românul. Vom lucra acum ca să-ţi punem din nou în mâini hăţurile propriului destin...

*

Chiar sub fascism, Veneţia ştia să rămână oraşul cel mai frumos din lume şi cel mai plăcut. în acel început de toamnă, din canale nu se mai ridicau mirosurile pestilenţiale din timpul verii. Venind dinspre mare, o briză proaspătă lustruia toate acele *piazzette* şi *stradinele, zattere* şi *campi.* Dimineaţa, foarte devreme, ne luam micul dejun la cafeneaua Florian, pe sub arcadele meridionale ale pieţei San-Marco. Acolo, în timp ce un băiat curăţa cu multă apă şi rumeguş pardoseala colorată, făcută din mici dale fragmentate, noi savuram *espresso* şi *brioche* cu glazură lucioasă de zahăr, uitându-ne la primele *ragazze* care treceau. Tuturor acelor brunete ispititoare moda le impunea să poarte tocuri ortopedice, pălărioare cu pene de păun şi jachete foarte strânse pe talie, din materiale care făceau ape. în lumina dulce a dimineţii, spectacolul fascinant al ciorapilor lor negri, ca dungă subţire, ne cufunda adeseori, pe Dalibor şi pe mine, în visare, cu nenumărate clipe de admiraţie pură şi castă.

— Aştept să primesc acordul omului pe care am venit să-l vizităm, îmi explică în sfârşit Galjero, fără ca eu să fi socotit potrivit să mă mir de două sau trei zile de inactivitate pe care mi le oferisem. Contelui Caetano îi place să fie căutat, dar textele pe care le păstrează în biblioteca palatului său sunt aproape unice în lume.

— Ce cauţi aici, mai precis, Dalibor? am găsit cu cale să întreb, fără alte ocolişuri.

Românul zâmbi pe jumătate.

— Oficial, caut nişte precizări pentru a o seconda pe Laiime în activităţile ei. Oficios, lovesc cu ciocanul în lanţurile pe care ea le-a prins în jurul meu... Da, ştiu! Toate acestea sunt foarte sibilinice! Lasă-mă să fiu ceva

mai explicit... Presupun că-ţi aminteşti mica şedinţă de tir pe care Hitler ţi-a impus-o la Goring.

—- Desigur... Mă gândesc deseori, fără a reuşi să-i pătrund secretele.

— Dacă ai afla că ceea ce descoperi te poate mistui, ai mai dori să fii iniţiat în aceste mistere, Thorun?

— Sunt deja mistuit de chinurile mele sufleteşti, am replicat prosteşte. Dacă există un mister, atunci, da, aş dori să-l cunosc...

— Fie! a acceptat Dalibor. în câteva cuvinte iată-1: Lăţime păstrează ştiinţa unor vechi farmece protectoare a căror virtute permite evitarea oricărei forme de moarte violentă, pentru cei care beneficiază de ele. Asta este, în privinţa esenţei secretului...

— îţi baţi joc de mine! am răspuns pe un ton în care se amestecau dispreţul şi jignirea.

— Nu, Thorun. Nu-mi bat joc! Şi o ştii prea bine, căci doar raţiunea dumitale refuză spusele mele. Intuiţia dumitale este deja convinsă că nu mint.

— Soţia dumitale lucrează, oare, la confecţionarea unor fetişuri pentru a-l proteja pe Hitler de orice atentat? Aste este?

— Ai înţeles. Lăţime nu a intrat în cuşca tigrilor decât pentru a atrage atenţia cancelarului. Apoi, ea a trebuit să-i dovedească ce i-a spus, cu o a doua demonstraţie... şi aceasta a fost şedinţa la care ai participat şi dumneata. Adu-ţi aminte ce ai păţit când ai vrut să tragi în ea, apoi în mine. La început, o problemă mecanică blocând arma care, cu o clipă înainte, funcţiona perfect. Apoi, o paralizie a corpului şi o disperare care te-au cuprins în mod inexplicabil şi te-au împiedicat să acţionezi... Laiîme este protejată de un fetiş, după cum sunt şi eu.. Este magie, Thorun, că vrei sau nu vrei să crezi. Este magie pură, simplă şi

Serios ca un popă, fără nicio urmă de ironie în voce, Dalibor credea în ceea ce spunea şi n-ar fi fost mai calm, mai sigur de el, dacă ar fi discutat despre blândeţea aerului veneţian sau despre culoarea aurie a luminii pe pietrele bisericii; Santa Maria de la Salute....

— Laiime şi cu mine am lucrat în ultimele săptămâni la confecţionarea unui astfel de fetiş, pentru Hitler. Operaţiunea este aproape terminată. La sfârşitul următorului ciclu lunar, vectorul va fi operativ şi vom începe ||; Confecţionăm altele pentru principalele personalităţi ale Reich-ului. Himmler şi-l va avea pe al său, Rudolf Hess de asemenea, ca şi prietenul dumitale Heydrich... Dar acesta este un secret. Nici ei înşişi nu vor şti. Doar Gdring este la curent, şi dumneata, acum...

— Aşadar, toţi acei oameni vor deveni... nemuritori?

Dalibor fu gata Să-şi răstoarne cafeaua, într-atât de mult îl amuza neîncrederea şi neliniştea care se ghiceau în întrebarea mea.

as» Nu! Nu confunda invincibilitatea cu nemurirea! După câte ştiu nemurirea nu există ca atare în magie. Speranţa de viaţă poate fi lungită considerabil, acesta este un fapt, da... Deşi aceasta cere o igienă cotidiană foarte strictă şi perioada de asceză este foarte greu de suportat pentru cei mai mulţi. Dar să nu mori deloc, aceasta nu există fără a sfărâma pur şi simplu barierele ontologiei umane. Şi aici este încă o altă poveste, cum ar zice Kipling....

— Aşadar, cauţi în Veneţia informaţii cu privire la confecţionarea acestor talismane?

— Ceea ce caut la Veneţia priveşte un alt proiect... Ceva şi mai vast... Un subiect pe care LaUme şi cu mine

îl stăpânim destul de puţin, în comparaţie cu protecţiile individuale.

— Despre ce este vorba?

— Răbdare, prietene. Promit că-ţi voi spune din timp... Acum, vrei să faci ceva pentru mine?

în timp ce mă întrebam ce putea spera Galjero de la mine, l-am văzut scoţând din buzunar o batistă de în alb pe care o aşeză pe masa de marmură a cafenelei Florian. Desfăcând lama unui briceag cu mâner din os şi întinzându-mi-l, spuse:

— La alegere, dă-mi câteva fire de păr sau o bucăţică de unghie şi picură puţin din sângele dumitale pe această pânză...

Fără să-mi pese de un *signore* singuratic care tocmai luase loc pe o banchetă, nu departe de noi, făcui o tăietură la colţul unei unghii, apoi mai făcui una pe deget. Atent, am lăsat să cadă vreo douăsprezece picături roşii pe pânza imaculată.

— Foarte bine, Thorun... Acesta va fi secretul nostru. Voi confecţi.ona pentru dumneata unul din acei protectori de care se vor bucura în curând Hitler şi oamenii lui de încredere. Dumneata valorezi cu mult mai mult decât ei şi chiar dacă eu însumi nu sunt un înger, îmi place ca pe această lume să domnească puţin echilibru. Ah! O ultimă întrebare! Ce prenume are mama dumitale?

*

Ce a făcut cu adevărat Dalibor Galjero cu fragmentele pe care i le-am încredinţat, n-aş şti s-o spun. Ţinut la o parte de secretul de fabricare a obiectului de protecţie, am fost totuşi iniţiat cu privire la câteva principii ale acţiunii sale.

— Legendele şi poveştile pentru copii sunt pline de secrete uitate, începu românul într-o seară în care mă invitase să fumez o ţigară împreună cu el, pe balconul camerei sale. Sub cuvântul dispreţuit de folclor se ascunde, foarte adeseori, vechea ştiinţă a poporului...

— *Folk*-ul anglo-saxon este egalul Vo/it-ului german, mi-am dat cu părerea. După cum *Lore* este sinonimul antic al înţelepciunii.

— Exact, Thorun. Pentru toate orizonturile şi pentru toate popoarele! La daci, strămoşii mei, ca şi la latini, celţi, germani şi slavi... Ca şi la evrei sau arabi, de asemenea. Cunoşti desigur povestea lui Aladin?

— Duhul din lampă?

— Da. Dacă nu o cunoşti bine, citeşte-o în franceză, în versiunea necenzurată a lui Galland. Dar să încetăm cu referinţele bibliografice. Prin urmare Aladin şi lampa magică! În spatele a tot ceea ce cititorii iau drept o fabulaţie hazlie se ascunde reprezentarea unei foarte vechi tradiţii vrăjitoreşti. Această tradiţie este folosită de Laume şi de mine pentru a confecţiona nişte scuturi celor ce ne sunt dragi sau ale căror interese le intersectează momentan pe ale noastre...

— Aţi găsit un depozit de lămpi fermecate? mi-am permis eu să ironizez.

— Mai mult decât atât! Le confecţionăm!

Din sertarul unei mobile mici, Dalibor scoase atunci un obiect de mărime mijlocie, înfăşurat într-o bucată de mătase stacojie.

— Sub această ţesătură odihneşte o creatură care nu este încă vie dar care va dobândi, în curând, o conştiinţă. Peste câteva zile, va fi gata să te servească şi în fiecare clipă ce va trece, ea va deveni mai puternică, mai expertă în domeniul ei. înainte de a ţi-o dezvălui,

este absolut necesar s-o numeşti dumneata însuţi. Dar atenţie! Numele de botez răspunde unui imperativ!

— Care anume? am întrebat, simţind cum inima începuse să-mi bată mai tare, deodată.

— Consoanele şi vocalele trebuie să alterneze astfel încât să poată fi citite şi de-a-ndoaselea.

— Ca un palindrom?

— Nu. Mai ales nu! Gândeşte-te la un cuvânt simplu putând fi uşor pronunţat în cele două sensuri de citire, dar fără efect de oglindă.

Mintea mi se goli o clipă, apoi exclamai:

— Amarok! Este potrivit? .

Dalibor începu să râdă.

— Perfect, prietene! Amarok este, deci, numele de viaţă al creaturii dumitale. Dacă va trebui să-l distrugi într-o zi, va trebui să pronunţi contrariul lui, adică Korama, în cursul ceremoniei de omorâre.

— Omorâre? Ce omorâre?

— Cuvântul este şocant, sunt de acord. Dar nu este prea tare, explică românul. Vei înţelege.

Dezvăluind, în fine, ce era ascuns sub peticul de mătase, Dalibor îmi întinse o figurină în relief, înaltă de vreo douăzeci de centimetri. Forma generală era aceea a unui monstru grosolan cu corp omenesc şi cap de leu. Pe braţele lui exagerat de muşchiuloase erau puse două scuturi mari, dreptunghiulare, asemănătoare celor pe care le folosesc soldaţii din legiunile romane. Arătându-mi vârful craniului statuetei. Galjero îmi atrase atenţia asupra unui fel de dop care închidea fontanela.

— Obiectul este gol pe dinăuntru. în interiorul lui se află plante aromate, bucăţi de metal, uleiuri şi diverse ingrediente printre care pânza pătată cu sângele

acestea compun un fel de condensator de energii subtile cu care l-am învăluit pe protector în cursul acestor zile din urmă. Acest condensator va trebui reîncărcat când şi când. Puţin sânge de-al dumitale, puţin ulei vor 0 de ajuns. Dar îţi voi spune în ce perioadă exactă a anului trebuie procedat la această operaţie, căci duhul este extrem de sensibil la condiţiile âstrologice. Când îl vom trezia el va şti că menirea sa este să-ţi evite orice risc de moarte violentă. Aceasta, desigur, nu cuprinde bolile curente şi cu atât mai puţin bătrâneţea firească... în schimb, vei putea să traversezi un câmp minat fără să păţeşti ceva sau să umbli cu ochii închişi pe mijlocul podului Brooklyn Bridge, fără a fi lovit de vreo maşină... Totodată, cu cât te vei expune mai mult unor situaţii în mod inutil riscante, cu atât mai mult va fi solicitat Amarok şi cu atât mai mult îşi va consolida puterea. Până la a dobândi o conştiinţă autonomă. Poate va dori chiar să-şi câştige independenţa, ca un sclav care Se revolţi împotriva stăpânului său. Atunci va deveni extrem de periculos şi va 0 nevoie să fie distrus după ritualuri precise, altfel puterea sa va 0 subit înzecită. Atunci intervine numele de moarte.

— în concluzie, am rezumat* îmi oferi un cadou care mă va proteja înainte de a încerca să mă ucidă? Am înţeles bine?

— Voi veghea personal ca aşa ceva să nu se întâmple, Thorun!

*

Potrivit directivelor pe care mi le-a dat Dalibor, am activat fetişul în cursul zilelor ulterioare. Poate că mă înşel, dar cred că niciodată, în istoria hotelului Danieli, nu s-au desfăşurat operaţiuni de magie în incinta clădirii.

— Locul degajă energii favorabile, decretă Dalibor. Liniştite şi discrete, marile hotelului sunt, în general, spaţii foarte propice vrăjitoriei.

Vrăjitorie, magie... nu prea înţelegeam care era diferenţa între cei doi termeni. Nu avea nicio importanţă. Şi, de altfel, credeam oare cu adevărat în realitatea ştiinţei pe care Dalibor declara că o stăpâneşte? Sincer vorbind, nu ştiu, nu mai ştiu... Doream să cred şi aceasta era de ajuns... Când fetişul a fost definitiv botezat şi trezit, am primit ultimele instrucţiuni în privinţa lui.

— De îndată ce te vei întoarce la Berlin, păstrează-l într-un loc secret. Indiferent unde, cu condiţia să fii singurul care să te atingi de statuetă: pe o etajară înaltă, într-o nişă din spatele unei mobile sau, simplu, într-o casă de bani! încă de pe acum, trebuie să ne gândim să o punem puţin la lucru. Nu mult, pentru început, dar este atât o perioadă necesară de rodaj pentru fetiş, cât şi o dovadă a eficienţei lui pentru dumneata... Sunt dezolat, Thorun, dar este absolut nevoie să-ţi pui viaţa în pericol!

Rostită pe un ton degajat, perspectiva nu mă distra totuşi, deloc. Şi apoi, cum să fac? Veneţia este un oraş fără vehicule cu motor, fără tramvaie, un oraş liniştit unde până şi copilaşii mici sunt lăsaţi să se joace, nesupravegheaţi, cu pisicile de pe stradă. Va trebui, oare, să sar într-un canal şi să risc să mă înec sau, mai degrabă, să le caut pricină băieţilor răi din cartierele populare?

— Există o soluţie mai simplă şi mai rapidă, se distră Dalibor. Dezbracă-te! îţi pregătesc o baie!

— Să-mi tai venele în apă caldă, după modelul romanilor? La asta te gândeşti?

— De data aceasta, să fim mai moderni! Am să te

Până ce n-a pus mâna pe o lampă aprinsă, mărturisesc că mă agăţasem de speranţa unei farse nereuşite făcute de Dalibor, dar, când am văzut că aparatul electric avea să atingă apa, am vrut să sar din cada în care, fără să fi vrut, intrasem totuşi. De abia mă ridicasem pe jumătate, că becul a atins suprafaţa apei înspumate. S-a auzit o pocnitură puternică în încăpere şi toate celelalte lumini s-au stins, cu sfârâituri. Am auzit cum lampa s-a lovit de fundul căzii, chiar înainte ca un miros neplăcut să mă învăluie. Nu era decât puţin ozon eliberat la contactul curentului electric cu apa. Pe corpul meu intact, nicio rană, nicio arsură! În picioare, gol într-o cadă de baie în care se azvârlise o lampă de mare voltaj, eram viu şi nevătămat!

Prima misiune îndeplinită de Amarok! zise Dalibor cu o voce puternică şi veselă. Mulţumeşte-i, Thorun. Nu este neapărat nevoie, dar îi va face totuşi plăcere...

*

Episodul Amarok l-a preocupat mai mult sau mai puţin pe Dalibor, până ce, în fine, misteriosul conte Caetano l-a anunţat că era dispus să-l vadă. În vechiul său palat din cartierul Canareggio, contele nu deschidea porţile decât seara, pentru puţinii săi oaspeţi. La ora crepusculului, ca şi când ar fi fost vorba despre un ritual impus, Dalibor se îmbrăca în negru şi se ducea până în inima ghetoului evreilor. Galjero fiind ocupat în fiecare noapte şi dormind ziua, eram într-un fel lăsat de capul meu şi nu ştiam cu ce să-mi umplu timpul.

— Sunt necăjit că nu-ţi pot spune când se vor încheia cercetările mele, Thorun, m-a prevenit Dalibor. în cel mai bun caz, vor dura două sau trei zile. în cel mai rău caz, două sau trei săptămâni... Dar Veneţia este

oraşul libertinajului şi pot să le fac să petreci timpul în mod plăcut.

— Cunoşti adresa unei case bune? l-am întrebat, simfind că, într-adevăr, una sau două nopţi petrecute printre dame ar fi binevenite ca să mă refac.

— îţi ofer ceva mai bun. Ce-ai zice dacă ţi-aş oferi o compensaţie pentru ceea ce te-a făcut să înduri doamna Simpson?

Nici în această privinţă, n-aş putea spune ce şmecherie a folosit Dalibor Galjero, dar nu pot decât să admit că noua demonstraţie a puterilor vrăjitorului a fost un adevărat succes! în zilele care au urmat, de îndată ce găseam o femeie drăguţă şi pe care o doream, se ivea ceva care o făcea pe individă să-mi cadă în braţe. Ca prin farmec, obstacolele dispăreau, bărbaţii geloşi piereau, toţi cei excesiv de protectori se dădeau la o parte,... Pe terasa de la Florian, am întâlnit-o pe Biondetta. La Quadri, au fost Silvia şi Clorinda. în faţa Punţii Suspinelor am avut-o la repezeală, de trei ori în plină noapte, pe Fiorinda, pe care a trebuit s-o mai satisfac cu două ore înainte de zori chiar sub porticul bazilicii, apoi încă o dată lângă casa de cărămidă a lui Tiţian, pe banca de piatră a unei grădiniţe uitate pe care o lumina ca în plină zi baletul ultimilor licurici ai toamnei... A doua zi, în timp ce treceam liniştit pe plaja de la Lido, m-a abordat franţuzoaica Irène şi nu mi-a dat drumul până ce n-am plecat zgâriat, muşcat, cu nisipul lipit de spate şi de fese. în aceeaşi seară, abia mă aşezasem la cină, că adorabilele gemene Rosanna şi Lidia au venit să gângurească la masa mea şi să se lipească de mine, fără să le pese de clienţii care ne priveau cu severitate, făcând ochii mari ofensaţi... Au mai fost şi altele, ale căror nume abia mi le amintesc, chiar dacă imaginea corpurilor lor dezbrăcate mi-a

zece zile de astfel de activitate, am pierdut fireşte câteva kilograme dar am şi petrecut ore de neuitat juisând şi făcând st juiseze, ea niciodată. în sfârşii, totuşi, cum bileţelele de amor pentru mine nu încetau să se adune la recepţie, l-am implorat pe Dalibor să-mi lase cel puţin câteva zile de odihnă.

Cum? Ţi-a fost deja de ajuns să fii favoritul acestor doamne? Ştii cât plătesc eu, de obicei, pentru acest gen de distracţie?

-Nu îndrăznesc să rostesc cifrele, spusei în timp ce, prăbuşit ca un pietroi, nu mai aveam nici măcar atâta energie încât să stau ca lumea la masă. Am tras cu ochiul la prea mulţi sâni, am masturbat prea multe clitorisuri şi am pătruns prea multe vulve! Mi-c aproape silă!

— Hm... fie! Dumneata hotărăşti... Aşadar, odihnă câteva zile, deaeord. Profită ca să te refaci, fiindcă peste trei zile te duc la o mare petrecere... Foarte privată. Foarte *excitante*. Cele mai frumoase *ragazze* din Italia vor fi prezente. Şi cele mai bogate, de asemenea!

Am mormăit fără convingere că femeile nu mă mai interesau şi că mă simţeam mai pregătit pentru a mă călugări. Cu toate acestea, Dalibor, redevenind serios, mă anunţă că înainte de faimoasa recepţie promisă, mă aşteaptă o altă masă.

— Mâine, a precizat el. între bărbaţi, de data aceasta!

*

— Nu li se pare paradoxal decât inculţilor, dar eu susţin că Occidentul a murit spiritualiceşte în ziua în care Ibn'Arabi a plecat din Cordoba la Damasc, la moartea maestrului său Averroes!

Cel care a pronunţat această frază, în germană, pe un ton pe cât de categoric, pe atât de arţăgos, era un bărbat

foarte bătrân din care nu se distingeau decât ochii, la fel de negri şi de mici ca cei ai unei nevăstuici. Ascuns în spatele unui fel de mască de tul opac, faţa sa rămânea strict invizibilă. Pe cât de tulburător era, acest detaliu nu era în final decât o nimica toată faţă de costumaţia contelui Vittorio Caetano. în întregime acoperit cu un fel de dimie neagră, din trupul său nu ieşeau decât două braţe fusiforme cu pielea atât de albă şi de fină că se vedeau clar venele albăstrui, muşchii prelungi şi tendoanele cu consistenţă gelatinoasă... Unghiile lungi, prost tăiate, ciobite pe alocuri şi mai ales cenuşii de jeg, făceau ca degetele sale să semene ca nişte oribile organe de pradă. Şi mirosul! Un miros asemenea celui ce se respiră în căminele de bătrâni sau la balamuc, la alcoolici sau la vagabonzii care nu se mai spală de luni de zile... Mai greu decât duhoarea unui hoit. Un iz de sudoare întărită în concreţiuni groase, amestecată cu duhoare de dejecţii, niciodată sau prost şterse, ale căror urme le bănuiam ca dâre multiple mânjind rănile dintre coapsele contelui. Toate acestea şi alte mirosuri dezgustătoare alcătuiau în jurul bătrânului un bloc de duhoare care se mişca odată cu el şi-mi făcea greaţă. Dalibor mă prevenise, desigur, dar realitatea depăşise toate avertizările.

— Caetano îşi închipuie că se ocupă de magie, explicase Galjero. Cam la fiecare cinci ani el practică trei luni de asceză, de meditaţie şi de rugăciuni, cu ajutorul cărora crede că poate controla efectele senectuţii. Din nefericire, am ajuns în plină şedinţă. Tocmai din acest motiv, el nu primeşte acum decât noaptea. Ah! Operaţiunea cere de asemenea, să nu se spele în tot acest timp. Vei înţelege, prin urmare, că mirosul nu va fi simţul nostru cel mai privilegiat, în această seară.

Din fericire, locul ce mi se rezervase la masă a fost alături de trei sau patru invitaţi ai contelui în timp ce Dalibor era aşezat, cu stoicism, la dreapta mumiei. Poate că rnilhridaţizat de atâta scotocit prin biblioteca aristocratului veneţian, românul nu părea incomodat deloc de mirosul pestilenţial al ascetului.

— în 1927, am văzut mormântul lui Ibn'Arabi, la Damasc, a continuat în limba mea, din curtenie faţă de mine, un bărbat elegant, care nu-şi arăta vârsta, de cincizeci de ani şi care nu vorbise până atunci decât foarte puţin. Dispare sub mărăcini şi scaieţi! Nimeni nu se ocupă de el... Nicio legătură cu chinezii care onorează cum se cuvine mormintele marilor lor oameni.

— Ezra nu se mulţumeşte să fie cel mai mare poet al timpului său. Este $î un autentic şi zelos cunoscător al religiei lui Confucius, îmi preciză Dalibor.

Ezra era Ezra Pound, un *gringo* la fel de scârbit de America pe cât era Dandeville de Franţa. Exilat Voluntar, alesese să fugă de societatea de speculanţi care înflorea dincolo de Atlantic, pentru a se instala în Italia Ducelui,

— Confucianismul prezintă, faţă de filosofia clasică, avantajul de a fi înrădăcinat într-un spaţiu bine delimitat, din care îşi extrage potenţialul şi căruia îi corectează, în mod armonios, slăbiciunile. în afară de aceasta, el se adresează unui anumit tip uman şi nu ţinteşte spre zările unei pretinse universalităţi fantasmagorice. Amintiţi-vă de experienţa catastrofală a lui Denis din Siracuza care, încredinţând spre administrare lui Socrate satele dintr-o vale întreagă, a trebuit, ca în final, să-l protejeze pe Socrate de mânia ţăranilor pe care acel pretins filozofii conducea în mod absurd, după bunul lui plac! O astfel de experienţă nu a

ale căror preocupări şi aspiraţii se suprapuneau în mod autentic cu cele ale poporului!

— Nenorocirea Occidentului este raţionalitatea! declară un alt invitat. în această privinţă sunt pe deplin de acord cu prietenul nostru Caetano. Ibn'Arabi plecând din Cordoba reprezintă legitimitatea gândirii riguroase care fuge pentru multă vreme de ţărmurile Europei şi lasă cale deschisă pentru mecanicişti, scientişti, cei ca Bacon, Descartes, Maiebranche, Voltaire, Condorcet şi Marcelin Berthelot ce-şi etalează din plin pretenţia de a dirija totul prin raţiune...

— Eternul conflict al guelfilor şi al ghibelinilor transpus în istoria ideilor, nu credeţi? Dar, atenţie, să nu se creadă că Islamul ar putea constitui o religiozitate de substituire pentru noi. Chiar dacă se arată mai adaptabil decât creştinismul şi derivatul lui secularizat, ateismul naţionalist, nu este decât un monoteism nivelator... Şi ca atare, este o nebunie de combătut!

11 barone! Aşa i se spunea adeseori bărbatului din faţa mea, care tocmai adăugase o nouă referire conversaţiei. Cu lornionul său pe lanţ, în permanenţă fixat pe ochi, cu faţa de vultur şi părul negru dat pe spate şi pomădat cu grijă, era într-adevăr imaginea perfectă a nobilului plin de morgă şi de îngâmfare.

— Aveţi dreptate, *baroane,* duşmanul adevărat este monoteismul! se înflăcăra poetul american. Dar toate acestea vor lua sfârşit şi frumosul edificiu se va prăbuşi de la sine. Veţi vedea că, într-o zi, se va impune Vaticanului un popă de origine evreiască pentru a încheia semitizarea băieţilor *goy* descumpăniţi. Şi apoi, sucursala catolică îşi va declara propriul faliment pentru a se întoarce mai bine în casa mamă a sinagogii! Cu un secol sau două mai târziu, Islamul va urma acelaşi

—Şi protestanţii? am crezut că este potrivit să întreb.

Ei! Incurabili! se enervă Pound bătând cu pumnul în masă. Mai evrei decât cel mai evreu dintre evrei! Vor fi primii care să se bucure de distrugerea templelor lor reci şi să-şi prindă pe cap ***kippa,*** pentru a-i maimuţări pe evrei!

—Nimic din aceasta nu se va întâmpla, zâmbi *il* ***barone,*** privindu-mă şi ridicând paharul ca pentru un omagiu discret Ducele şi Fuhrer-ul dumneavoastră vor veghea ca acest lucru să nu se întâmple. Nu-i aşa, *Herr* Gârensen?

Am bâiguit câteva formule goale pentru a scăpa de un subiect de conversaţie care mi se părea că prezintă interes doar pentru nebunii furioşi, dar italianul a stăruit:

—*II signore* Galjero mi-a spus că vă ocupaţi de un institut la Berlin... Un institut, să zicem... preocupat de domenii pu$n obişnuite...

Am încercat să descriu în câteva cuvinte specificul de la Ahnenerbe, dar bărbatul cu monoclu nu a fost mulţumit de aceste generalităţi. Fără să fi vrut a trebuit să dau o mulţime de detalii cu privire la domeniile de acţiune ale birourilor din Piicklerstrasse. Când am terminat descrierea activităţii noastre, contele Caetano spuse:

—Acest minunat Ahnenerbe al prietenilor noştri germani v-ar fi fost foarte util*, baroane,* la vremea lui *Ur* şi *Krur*

întrucât m-am încruntat, în semn că nu înţelegeam aluzia, bărbatul cu părul lins preciză:

—*Ur* şi *Krur*. Sunt denumirile unor grupe de cercetare şi totodată ale unor reviste pe care le-am fondat în urmă cu câţiva ani, aici, în Italia, împreună cu vreo zece alţi pasionaţi. Pe atunci eram interesaţi de

înalta magie operativă pe linia unor Comeille Agrippa, Paracelsus, Digby, Tycho Brah6. Trebuie să spun că am ajuns la rezultate destul de remarcabile...

— Unii dintre prietenii dumitale au plătit scump devenind iremediabili nebuni! tună Caetano, răstumând din păcate castronul cu lăptişor de matcă ce-i ţinea loc de hrană. Câţi dintre colaboratorii dumitale anonimi stau azi într-un azil de alienaţi, cu balele curgându-le, jalnic, din gură?

— Recunosc fără să mă ruşinez că au fost şi rebuturi, persoane decăzute, zdrenţe umane jalnice. Dar înalta spiritualitate magici este un drum plin de capcane şi de primejdii. Singură, meditaţia pasivă nu duce niciodată prea departe, ştii bine. Mai mult decât să *călăreşti Tigrul,* după cum zic orientalii atât de dragi prietenului nostru Pound, eu susţin că trebuie să *devii* Tigru... Este periculos, e adevărat, dar este singurul lucru nobil căruia i se poate dărui un om demn de acest nume. Nu-i aşa, *signore* Galjero?

Interpelat, Dalibor începu să vorbească pe larg, dar trebuie să mărturisesc că mintea mea ş-a desprins repede de frazele sale împănate cu sub-înţelesuri şi referinţe al căror conţinut nu-l înţelegeam. Legănat de ritmul cuvintelor românului, mi-am lăsat privirile să alunece pe decorul de necrezut pe care-l oferea palatul Caetano. Sala în care luam masa nu era nici la etaj, nici la parter, ci într-un fel de demisol, o pivniţă situată aproape chiar de nivelul canalului, ale cărui ape musteau pe sub pardoseala încăperii mari. Pete de umezeală şi chiar mici bălţi de apă stătută marmorau plăcile de teracotă care compuneau solul. Uşor, dar totuşi perceptibil, un clipocit se auzea chiar sub picioarele noastre, dând iluzia că întreaga încăpere nu era altceva decât o plută

gala s-o pornească în derivă... Roase de umezeală, panouri antice din lemn preţios, fixate pe pereţi, păreau gata să se transforme nu în praf, ci în noroi negru şi lipicios. Alţi pereţi susţineau draperii din damasc în culori preponderent negre şi verzi şi n-ar fi trebuit decât să le storci pentru ca din pânză să se poată umple găleţi întregi. Toate acestea, într-un frig de cavou care desigur îi era pe plac lui Caetano, mai mult mort decât viu, atrăgând neîncetat trei sau patru muşte mari, păroase, care zumzăiau şi pe care nu le putea goni atunci când se aşezau pe mâinile lui lucind de jeg...

În sfârşit, pe la trei sau patru dimineaţa, calvarul meu s-a încheiat. Fiecare s-a ridicat de la masă şi a salutat gazda care trebuia să se ducă să se roage, potrivit orarului strict impus de dansul stelelor. *11 barone,* Ezra Pound şi alţi invitaţi plecară primii. Dalibor întârzie o clipă lângă conte şi, după o discuţie scurtă, s-a întors cu mine: la hotelul Danieli,

— Ce ai reţinut din aceste întâlniri? mă întrebă el în timp ce treceam pe lângă casele evreilor, înalte dar sărace, din ghetou.

—- Ce am reţinut din aceste întâlniri? Ei bine... mulţumirea că Berlinul nu este singurul oraş din Europa unde mişună intelectualii debusolaţi, care se folosesc de ezoterism ca de o armă de război.

— Aşa este! îi întâlneşti pretutindeni! Şi pretutindeni aceşti oameni se cred unici! Dacă doreşti pot să-ţi fac cunoştinţă cu cei care se numesc Polarii lui Zham Bothiva, la Paris... sau cu adepţii britanici ai acelui englez nebun, Aleister Crowley, acela care le cere discipolilor săi să-l numească 666! Ştii ce glumă proastă i-a făcut de curând paiaţa aceasta poetului portughez Femando Pessoa? Ai să râzi! închipuie-ţi că

acest Crowley este invitat de Pessoa să petreacă câteva zile la proprietatea pe care poetul şi-a construit-o la malul mării. 666 soseşte, face tot felul de scamatorii, adularea şi linguşeala nu lipsesc şi sfârşeşte prin a-i cere portughezului să-i împrumute o sumă considerabilă o mică avere - în schimbul nu ştiu cărei promisiuni mirobolante. Peste două zile, hainele englezului Sunt găsite pe plajă, acolo unde curenţii au reputaţia de a fi înşelători, periculoşi. Zăpăceală la Lisabona unde moartea grăsanului Aletswr este anunţată oficial, în final. Pessoa nu se gândeşte nicio clipă || tapele banii Săi şi. fi plânge sincer pe marele magi fwe» âe timpuriu dispărut...

— Dar, evident, Crowley s-a întors acasă pe căi ocolite şi profită din plin de naivitatea portughezului, am ghicit eu.

— Exact. Pessoa nu a aflat nici în ziua de azi! Pentru el, Crowley s-a înecat aproape sub ferestrele sale!

— Este o anecdotă amuzantă dar, uneori, lucrurile se termină cu adevărat prost... Mă gândeam la Gurdjieff...

— Nu-l cunosc personal, răspunse Dalibor. Dar ştii că sunt unii care îi reproşează eu asprime tentativele de suicid pe cate îe comit mulţi dintre discipolii săi.

—■ Şi oamenii cu care am luat masa? -Cine sunt ei cu adevărat?

— Pound, ai înţeles, este un literat din cea mai pură tradiţie. Este într-adevăr un european din secolul al XVII-lea, care a avut nenorocul să vadă lumina zilei în Idaho-ul de la sfârşitul secolul al XlX-lea. S-a înşelat şi în privinţa epocii şi a locului. El îşi recunoaşte deschis micile manii dar nu este un agitator primejdios. Şi apoi, preferă confucianismul... *II barone* este altfel. Este un

teoretician destul de bun al istoriei curentelor religioase eretice. în politică, este un conservator, un dur. Atât de intransigent, încât este pe punctul de a-şi crea duşmani puternici chiar în sânul partidului fascist, pentru care este mult prea radical... Nici germanii nu-l plac, de altfel, după cât se pare.

— Şi Caetano?

— Este cel mai interesant. Moştenitor al uneia dintre cele mai vechi familii ale Veneţiei. Magia roşie este domeniul său. Este o tradiţie foarte veche în insulele lagunei. Adu-ţi aminte de scena cu care încep *Memoriile* lui Casanova.

— Vizită la vrăjitoare?

— Da. Şi piatra de sânge pe caie acesta o foloseşte pentru a-l îngriji pe micuţul Giacomo... Ah! Veneţia şi sângele, Thorun! Veneţia şi sângele! aproape că urlă Dalibor la lumina discului selenar.

Vocea sa răsună, înfundată şi caldă, printre pietrele vechi, în timp ce-i vedeam buzele palpitând şi nările fremătând nu mai puţin decât cele ale unui mare carnasier în speranţa unei prăzi pline de voluptoase sucuri hematice.

*

— Peste două zile, vom putea părăsi hotelul Danieli şi să ne întoarcem al Berlin, unde o voi regăsi pe LaUme şi dumneata... pe Reinhard Heydrich. în ceea ce mă priveşte, am descoperit în sfârşit ceea ce am căutat în arhivele lui Caetano. închipuie-ţi că bătrânul ăsta are comori a căror valoare reală nici n-o bănuieşte...

îmbrăcat în costumul său excentric, de pânză fină, de culoarea ametistului şi excelent croit, Galjero radia

Lustruind un măr de mâneca hainei, muşcă aproape jumătate de fruct, deodată.

— Caetano nu e atât de versat, cum pretinde, în secretele moştenite de la propria sa familie?

— Ei! Este aproape ca toţi ceilalţi! Convins că misterele se ascund sub formule complicate, în volume absconse şi redactate cu ajutorul unor alfabete de neînţeles. Toate acestea sunt praf în ochi. La drept vorbind, în presupusele cărţi de magie ale vrăjitoarelor nu se găseşte aproape niciodată ceva autentic, interesant. Cele mai multe nu sunt decât comentarii făcute după povestiri de mâna a treia, traduse cu greşeli de către inculţi. Pentru a încheia, cvasi-totalitatea textelor de acest tip care au ajuns la noi intacte sunt, în realitate, amăgiri inventate de Inchiziţie pentru a discredita o dată pentru totdeauna *Antica Sapienza,* vechile învăţături anterioare creştinismului. Adevărata tradiţie vrăjitorească este strict orală şi nu se transmite decât de la maestru la discipol...

— Spuneai, totuşi, că ai găsit ceea ce căutai la Caetano. Era un manuscris, nu-i aşa?

— Da... Ţi-am spus, există totuşi câteva indicii scrise... Dar adeseori, cunoştinţele interzise au fost ascunse sub o formă benignă, nu sub o formă grosolană şi ademenitoare a unei formulări extravagante. Ceea ce am găsit la Caetano este voalat într-o fabulă, o simplă fabulă scrisă în genul lui *Asinus aureus* al lui Petroniu, sau al *Poveştilor mamei mele Gâscă* ale lui Perrault. Invizibil profanilor, tâlcul fabulei este limpede pentru iniţiaţi!

— Şi, de fapt, în ce constă marota dumitale?

— îl vei cunoaşte în foarte scurtă vreme, prietene... Până atunci sper că n-ai uitat că diseară te duc la o

Lumea îşi închipuie, prosteşte, că recepţiile din Veneţia nu pot avea loc decât cu măşti de pene, jabouri de dantelă, pantofi de lac cu panglici, peruci pudrate şi crinoline. Nimic mai fals şi, chiar dacă serata avea loc într-un somptuos palat de pe canalul Grande, doar servitorii erau singurii cu ciorapi albi şi pantaloni după moda franceză.

Galjero îmi spusese că voi descoperi femei frumoase. Fireşte, nu minţise! Din întreaga Italie şi chiar de la frontierele vecine ale Croaţiei şi Sloveniei, sosiseră frumuseţi brune, blonde sau roşcate pe care le întâlneai câte două, câte trei sau chiar câte zece, pe orice coridor ai fi luat-o, prin orice sală pe unde ai fi trecut, pe orice terasă te-ai fi oprit. Puţini bărbaţi, în comparaţie cu toate aceste domnişoare în rochii de mătase, cu spatele adeseori dezgolit, cu decolteu adânc, ce lasă să se vadă umerii rotunzi şi sânii grei . Şi nu era rău, fiindcă din nou mi-era foarte dor de rochii lăsate să cadă, de coliere smulse, de plete desfăcute. Blândă şi caldă încă, noaptea deschidea grădinile particulare, tainice, tuturor posibilităţilor...

Cu un pahar de vin de Toscana în mână, m-am îndepărtat de Dalibor care se adâncise de la o vreme într-o conversaţie în limba italiană cu câţiva sicilieni austeri pe care se părea că-i cunoaşte bine. Cu ochii strălucitori şi mersul sprinten, căutam o frumoasă pe care s-o seduc, dar atunci am auzit un râs limpede şi ironic care a răsunat aproape răutăcios în spatele meu. Crispat, m-am întors, dorind să mă arăt rău dispus, dar înfăţişarea impertinentei m-a redus la tăcere. Într-o fracţiune de secundă, gura mi s-a umplut de salivă şi am simţit o atracţie sexuală de nestăvilit. Palmele mi s-au acoperit de transpiraţie şi inima mi-a bătut mai tare. Eram topit; pentru prima dată în viaţa mea, am ştiut că mă îndrăgostisem!

Noaptea celui de al şaptelea ac

Contrar prevederilor noastre, nu l-am însoţit pe Dalibor Galjero la Berlin. Telegrafiindu-i în grabă lui Heydrich i-am comunicat intenţia mea de a mai sta câteva zile în plus în Veneţia, apoi mi-am luat rămas bun de la român pe peronul gării, în timp ce o ploaie rece şi deasă biciuia oraşul şi laguna, pentru prima dată de când sosisem.

— Te înţeleg, Thorun. Dar nu zburda prea multă vreme pe aici! Anunţă-mă de îndată ce te vei fi înapoiat în Germania, căci mai avem mult de lucru împreună. Şi, mai ales, nu uita să-i dai de lucru şi fetişului tău.

Asemenea unui puşti care promite părinţilor săi tot ce vor ei, ca să-i vadă plecaţi cât mai repede şi să rămână stăpân în apartamentul familial, dădeam prosteşte din cap la fiecare recomandare a românului fără a le asculta cu adevărat.

— Fii atent, Thorun. Chiar fii atent ce faci!

— Da, da! am strigat în timp ce trenul dispărea, în sfârşit, într-un nor de aburi. Şi salutări lui Laiime!

Nu ştiu dacă Dalibor a mai reuşit să audă ultima mea frază, dar am regretat-o imediat după ce o rostisem. Desigur, nu era de prea bun gust căci, la ultima noastră discuţie de la Florian, Galjero îmi mai

suportă tot mai greu pe soţia sa... Atâta pagubă! Nu era problema mea! Chiar dacă simţeam o prietenie sinceră pentru român, gândurile mele nu mai erau ocupate decât de un anume chip delicat de tânără femeie cu ochi negri și zâmbet de madonă...

Cu toate acestea, nu a fost atât de simplu cu ea. în primul rând nu vorbeam în nicio limbă cunoscută de amândoi. Ea eră italiancă dar nu cunoştea germana. Eu vorbeam engleza destul de bine, ceea ce nu era de niciun folos căci ea alesese studiul francezei în locul limbii lui Shakeşpeare, Limba mea maternă, norvegiana, îi era cu totul de neînţeles. Din fericire am căzut de acord asupra latinei, colac de salvare de nepreţuit — deşi tot mai des neglijat - pentru umaniştii europeni supuşi fragmentării neplăcute a limbilor vulgare... Aşadar, i-am făcut curte adorabilei Fausta în limba împăraţilor Romei, acelei sublime mlădiţe cu plete lungi, negre şi parfumate, care **îl** încadrau faţa ca un văl de călugăriţă, eu gura strălucitoare, poate puţin prea mare, dar cu un corp suplu şi zvelt... De îndată ce plivirile ni s-au încrucişat, am simţit că Fausta nu avea nimic în comun cu femeile pe care le avusesem până atunci. De zece ori, de o sută de ori mai de dorit decât oricare din femeiuştile care trecuseră prin patul meu, în plus ea era o tânără de o sensibilitate extremă şi de o inteligenţă autentică. Cu toate că, uneori, era tot atât de copilăroasă ca o fetiţă, pudoarea şi reţinerea ei înnăscută mi-au impus o purtare foarte rezervată. în noaptea în care ne-am întâlnit, n-am făcut altceva decât să vorbim şi să râdem amândoi, fără a ne atinge, nici măcar în treacăt... La început, stând de o parte, într-un salon, apoi sub cerul înstelat, în sfârşit retraşi într-un budoar cu lumini slabe, aşteptând zorile, ne-am desprins cu o fericire rară, amplificată de magia

locului şi a ambianţei. Asemenea lui Caetano, Fausta era o veneţiană de neam vechi, dar, contrar contelui, nu era o aristocrată. Nu putea fi. Originile ei i-o interziceau. Fausta Pheretti era evreică.

*

Chiar şi în momentele cele mai favorabile ale legăturilor sale cu Germania hitleristă, Italia fascistă nu a suferit niciodată de antisemitismul patologic care era ca o cangrenă pentru toate mecanismele regimului nazist. Desigur, au fost insulte sporadice, reglări de conturi puţin onorabile, dar nu s-a iniţiat nimic la scară mare împotriva comunităţii evreieşti din peninsulă. Spre deosebire de francezi, Mussolini a refuzat întotdeauna să-i ofere lui Hitler italieni de confesiune mozaică.

Fiică a unui bogat bijutier veneţian, Fausta Pheretti avea douăzeci şi unu de ani când am cunoscut-o. întrucât am aflat repede totul despre originea ei, i-am dezvăluit la rândul meu propria mea poziţie de la Berlin. Contrar temerilor mele, ea nU a avut nici observaţii, nici reproşuri, mulţumindu-se să accentueze ceva mai mult zâmbetul enigmatic care nu-i părăsea niciodată buzele... Nu am devenit amanţi anul acela. O doream totuşi, mai presus de orice, şi sunt sigur că şi ea ardea de nerăbdare de a mi se dărui, dar Fausta nu era una dintre acele fete care se lasă dominate de corpul lor şi care cedează sub impulsul unui capriciu. Dorea să aştepte. Dorea să simtă o dorinţă şi mai puternică, exacerbată de încercarea mistuitoare a răbdării. în fiecare zi din cele două săptămâni care au urmat întâlnirii noastre, o aşteptam în faţa mării, pe cheiul Schiavoni, acolo unde se afla casa mare a părinţilor ei, apoi plecam să ne plimbăm la întâmplare, străbătând străzi şi poduri, ore îndelungate,

vorbind despre ea, despre mine... încet, fâşie cu fâşie, aşa cum faci cu mare delicateţe când vrei să-ţi scoţi o haină arsă fără a smulge în acelaşi timp şi bucăţi de carne, am ajuns să-i spun întreaga mea poveste. Şi doar atunci când mi-am terminat istorisirea, în faţa micuţei biserici Santa Madonna del Orto, ea mi-a luat braţul pentru prima dată şi m-a sărutat pe obraz. Acest gest simplu şi tandru mi-a deschis pentru totdeauna sufletul, fiind conştient de puterea sentimentelor pe care le nutream faţă de Fausta. Poziţia mea, prieteniile, cultura mea chiar, totul ar fi trebuit să-mi interzică apropierea de acea femeie. Dar niciun raţionament, nicio logică nu puteau stinge, totuşi, focul ciudat pe care ea îl aprinsese în mine. Fiecare secundă petrecută departe de ea mi se părea deşartă. Din fiecare gând care nu mi-o amintea se alegea scrumul. Cât am putut de mult am prelungit şederea în Italia, amânând pentru a doua zi plecarea la Berlin şi, atunci, în timp ce o aşteptam pe Fausta într-o piâţSTBniştită, un bărbat puse mâna pe umărul meu.,.

*

— îmi pare rău că a trebuit să procedez astfel, Gărensen. Şi sincer, sunt supărat pe dumneata!

Tonul lui Reinhard Heydrich nu era mai ridicat decât de obicei, căci îl cunoşteam de acum destul de bine ca să ştiu că nu simula supărarea.

— îţi dai seama? Să fiu constrâns să-l trimit pe Thyssen Matschl la Veneţia pentru ca să te aducă înhăţat de gât? Eram convins că am depăşit acest stadiu de mult, dumneata şi cu mine! Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Heydrich nu înjura aproape niciodată. Prea rece şi mai ales mult prea orgolios pentru a folosi grosolănia, stăpânul de la SD se întreba cu sinceritate ce putuse

să mă reţină alât de mult Ia Veneţia, după ce Dalibor Galjero se întorsese la Berlin. Era desigur cu neputinţă să-i spun că mă îndrăgostisem de o evreică. Am ales o explicaţie primitivă şi simplă.

—Este o prostie şi mi-e cam ruşine să mărturisesc, dar... nu este decât o poveste de pat. O puştoaică cam prea frumuşică... Prea tentantă... Cam prea perversă... Ştii că după episodul cu Geli Raubal, asta mi-e slăbiciunea.

Heydrich respiră adânc, cu un aer consternat dar şi uşurat.

—Gărensen! Eşti un SS-ist! SS-iştii sunt oameni responsabili! Ei *trebuie* să se însoare. De câte ori ţi-am spus-o? O femeie care să te facă de cinci sau de şase ori tată de familie ţi-ar domoli energia şi mai ales te-ar aduce cu picioarele pe pământ. Dacă nu te hotărăşti singur, am să-ţi găsesc o fată din Tineretul hitlerist, cu ordinul strict de a te căsători cu ea... Oh! poţi să zâmbeşti prosteşte şi să te răsuceşti pe scaun, băiete, ştii că nu glumesc! Asta este, sau bromură la fiecare masă! Ca în cazarmă!

Proiect matrimonial cu o fanatică a Fuhrer-ului sau castrarea chimică! Iată alegerea pe care se pare că mi-o impunea Heydrich. Nimic prea îmbucurător pentru un bărbat ca mine căruia, multă vreme, nu-i plăcuse nimic mai mult decât viaţa fără oprelişti şi care, acum, nu mai putea închide ochii fără a-i apărea imaginea sublimă a Faustei...

—Să ne întoarcem la soţii Galjero, te rog? îmi reaminti Heydrich. Aşadar? în final, ce-a căutat la Veneţia?

în câteva cuvinte, am prezentat raportul pe care deja îl redactasem cu privire la săptămânile italiene ale

românului. Evident că nu era relatat nimic din ceea ce trăisem cu adevărat important.

— Să-ţi petreci toate zilele în biblioteca unui schelet ambulant care nu se spală, crezând că aceasta îl va face să întinerească? Am înţeles? Dar ce căuta românul, de fapt?

— Nu ştiu care este scopul adevărat al lucrărilor sale. Asigură, în schimb, că ar fi găsit tot ceea ce dorea... Mi-a promis că-mi va vorbi în curând!

— Prin urmare, mai trebuie să aşteptăm? întrebă Heydrich pe un ton care-i trăda decepţia şi contrarietatea.

— Da... Trebuie să mai aşteptăm!

*

În duminica următoare, după întoarcerea mea la Berlin, foarte devreme, am fost anunţat că un domn Galjero dorea să mă vadă. în salon, l-am găsit pe Dalibor înfăşurat într-un mantou cu bordură de blană, lung, ajungând aproape până la podea.

— Ai zece minute ca să-ţi faci toaleta şi trei ca să te îmbraci călduros. Vom avea de mers!

Ne-amduspejoslamareletalciocdinNollendorfplatz. Acolo, printre negustorii care vindeau haine cu preţ foarte mic, vrând să lichideze stocul, se găseau şi câţiva negustori de antichităţi corecţi care vindeau mobilă de bună calitate. Galjero a cumpărat un birou din lemn de trandafir şi un *secrétaire* voluminos, cu broaşte de fier şi chei groase, ca nişte câmăciori.

— Laiime şi cu mine am plecat de la hotelul Eden şi ne-am cumpărat o casă aici, la Berlin. Şederea noastră se prelungeşte, a ţinut el să-mi explice după ce ne aşezasem la o masă dintr-un birt popular şi ţineam în mâinile noastre îngheţate un pahar cu vin cald.

— Proiectele dumneavoastră cu Führer-ul evoluează bine? am întrebat eu.

— Admirabil! Laüme i-a pregătit micul său „Amarok”, personal. Cancelarul este atât de încântat, încât aproape că aşteaptă cu nerăbdare tentativa de atentat la persoana sa.

în sinea mea, m-am întrebat dacă Hitler fusese şi el silit să treacă proba de electrocutare în cadă, în vederea verificării competenţelor Amarok-ului creat de Galjero. Mi-am închipuit scena şi am început să râd atât de provocator, încât a trebuit să-i explic lui Dalibor motivul veseliei mele. Amuzat şi el de scena evocată, mi-a precizat că geniul plăsmuit de soţia sa era mai perfecţionat decât al meu şi nu trebuia să fie rodat în acelaşi fel ca Amarok.

>— Lăţime este o practiciană mult mai experimentată decât mine. Ea cunoaşte procedee care-mi sunt inaccesibile. în cuplul nostru ea e stăpâna... Apropo, ai continuat educarea păzitorului tău tutelar, aşa cum te-am sfătuit?

Jenat, am mărturisit că întrucât statueta cu cap de leu şi cu scuturile ridicate fusese aşezată într-un loc retras din apartamentul meu, neglijasem datoria pe care o aveam de a-l face pe Amarok să lucreze.

— E supărător! Foarte supărător! a exclamat Dalibor, cu un aer grav. Priveşte-l pe Amarok ca pe o fiinţă tânără care trebuie educată corect, profitând de relativa ei maleabilitate adolescentină. Să-l laşi aşa, pradă trândăviei, e de o imprudenţă nebunească! Vrei să mă aştepţi aici o clipă?

Lăsându-şi pe scaun bastonul de fildeş şi pălăria, Dalibor a pătruns repede în mulţimea din preajmă. I-am urmărit cu privirea silueta, dominând masa de

gură-cască, apoi l-am pierdut din ochi, când a luat-o pe o alee străjuită de dughene de lemn. După câteva minute, a apărut din nou, ţinând în mână un comet din hârtie de ziar, care conţinea un praf roz care arăta urât. Mi-a turnat în pahar o doză bună din acel produs rău mirositor, a clătinat paharul ca să se amestece şi mi-a întins mixtura. Terciul, de un violet închis, lipicios, nu era câtuşi de puţin îmbietor. Mirosul te îngreţoşa.

— Ce e zeama asta? am întrebat eu, dezgustat. Un fortifiant? Ai impresia că sunt bolnav?

— Nu fii copil! Nu e un medicament, este şoricioaică, cumpărată de la un negustor ambulant. înghite!

Am închis ochii, m-am ţinut de nas şi mi-am înmuiat buzele în lichid, prefăcându-mă că beau, dar Galjero nu s-a lăsat păcălit.

— înghite, îţi spun!

Bombănind, am golit paharul, lăsând să-mi curgă saliva.

— Bine, mă felicită Galjero. Acum, Amarok va lucra pentru a contracara efectul otrăvii. Este vorba de aproximativ un minut...

La început n-am simţit decât o umflare a stomacului, ca aceea pe care o simţi după ce ai băut multă apă. Apoi m-a usturat gâtul, ca şi când toate mucozităţile s-ar fi uscat brusc. M-au înţepat ochii şi au început să lăcrimeze, fără să-mi pot închide pleoapele, deodată umflate. O lovitură de pumnal mi-a spintecat stomacul! Şi încă una! Şi o a treia! Mi-am înţepenit mâinile pe marginea mesei, conştient că eram în public şi nu trebuia să mă dau în spectacol.

în câteva secunde am fost cuprins de un tremur puternic pe care l-am stăpânit cu eforturi cumplite, s-au auzit câteva chiorăituri şi chiar vânturi, spre marea mea

ruşine. Oamenii de Ia masa vecină s-au întors spre mine, aruncându-mi priviri ucigătoare. Galjero era cufundat în contemplarea ceasului său enorm, aurit, atârnând de un lanţ, pe care-l scosese din buzunarul vestei. O clipă m-au durut atât de tare intestinele, încât n-aş fi suferit mai mult dacă aş fi vomitat ace! Pe urmă, chiar în momentul în care credeam că voi leşina, toată suferinţa a încetat brusc. În câteva secunde am putut respira din nou. Toate simptomele otrăvirii dispăruseră ca prin farmec - ceea ce era cazul, ca să spun drept. Cu inima bătând nebuneşte, am tuşit ca să-mi dreg glasul, înainte de a comanda un pahar cu şnaps.

— N-ai fi îndurat toate aceste neplăceri dacă l-ai fi pus la muncă pe paznicul dumitale, după cum te-am sfătuit, Thorun. în fine, *erare humanum est.* Dar nu uita: *perseverare diabolicum.* Reînnoieşte experienţa încă de două sau de trei ori de acum până luna viitoare şi ucenicia nucului dumitale înger păzitor va lua sfârşit. Un sfat: variază metodele! Spânzură-te sau pune-ţi ţeava revolverului la tâmplă, data viitoare. V$J|ei atât.'mai bine!

Căutând o îmbărbătare peniîtt recomandările năucitoare pe care tocmai le auzisem, mi-am ridicat ochii la cer. Deasupra mea, un afiş de propagandă, în format foarte mare, reprezenta un bărbat cu o haină austriacă şi brasardă cu svasticâ, care zâmbea privind o maşinuţă neagră: .Partidul naţional-socialist te sfătuieşte să economiseşti cinci mărci pe săptămână. Peste doi ani, îţi vei putea oferi această maşină Volkswagen!”

*

în noaptea următoare am dormit prost, am dormit puţin. Conducându-mă acasă, după ieşirea noastră *sui-generis* la Nollendorfplatz, Dalibor Galjero îmi

adresase o rugăminte care mă stingherise şi la care mă gândeam neîncetat.

a— Prietene, începuse românul, vrei să-mi fii de mare ajutor şi să-mi promiţi că totul va rămâne între noi?

Omul acela avea darul de a-şi meşteşugi astfel frazele încât te punea în imposibilitatea de a-l refuza. Pe loc, mi-am dat acceptul de principiu, pe cât de generos, pe atât de inconştient.

— Mi-ar fi cu putinţă să acced la fişierul colaboratorilor de la Ahnenerbe?

Cererea m-a încremenit de uimire.

— Aceste fişiere aparţin SS-ului. Sunt considerate ca privind securitatea de stat şi nu sunt accesibile civililor. Scuză-mă, dar... cu atât mai puţin străinilor!

Dalibor zâmbise.

— Dar tu însuţi nu eşti străin, dragul meu Thorun?

Ei bine, tocmai că nu eram! Străin în Germania, nu mai eram de câteva lunii Heydrich se folosise de influenţa sa pentru a mă înregistra ca cetăţean al Reich-ului, cu toate drepturile. Vorbind din punct de vedere administrativ, foloseam cu totul oficial un paşaport german. Cedând, totuşi, la insistenţele lui Dalibor, i-am promis să-i las cale liberă într-o noapte, pentru ca să studieze acele fişe, cu condiţia expresă de a fi şi eu prezent.

— Va fi cu atât mai bine! se bucurase el. Astfel, voi putea afla pe loc părerea dumitale despre unul sau altul dintre oamenii voştri...

Gândindu-mă mai bine, m-am învinovăţit că cedasem atât de repede. Desigur, cei doi Galjero erau primiţi la Cancelarie şi câştigaseră simpatia FUhrer-ului însuşi, dar, în final, nu s-ar putea manifesta ca duşmani, nu ca prieteni ai Germaniei? De unde să ştiu? Sucindu-mă şi răsucindu-mă în pat, am fost cuprins de un atac de

panică ce îmi strânse inima şi mă făcu să transpir din cap până în picioare, astfel încât m-am dus să-l privesc pe Amarok în biroul meu. Aşezasem statueta pe un raft al bibliotecii unde se aflau ediţiile mele rare din autorii greci şi latini: *Vieţile celor doisprezece Cezari* de Suetoniu, *Perşii* lui Eschil, *Cugetările* împăratului Marc-Aureliu şi, mai ales, 'lucrarea mea preferată: *Analele* de Xenofon. Această vecinătate augustă, deopotrivă solemnă şi înţeleaptă, mi se părea deosebit de potrivită cu ceea ce Dalibor numea *duh, dar* eu luasem obiceiul de a-l nună *therapon,* după termenul antic desemnându-l pe tânărul războinic purtător al scutului de apărare a stăpânului său, în timpul luptelor. în literatura antică, găsisem numeroase exemple ale cunoaşterii şi ale practicii duhurilor protectoare, ca Amarok. Astfel, în *Viaţa oamenilor de seamă,* Plutarh spunea despre Sulla că lua cu el întotdeauna în bătălii o mică efigie a lui Apollo. în confruntarea sa cu telesienii, el a scăpat de duşmanii săi victorioşi îndreptând spre ei idolul care a făcut să cadă deodată la pământ lăncile întinse spre el. Diodor din Sicilia povesteşte şi el că Cezar purta mereu asupra sa statueta unei Venus înarmate. în dimineaţa idelor lui martie, statueta i-a fost furată... Acelaşi autor mai relatează că Nero a descoperit o conspiraţie în chiar ziua în care un necunoscut i-a dăruit efigia unei tinere fete, menită să-l apere de orice capcană!

Umplându-mi un pahar cu coniac, am meditat un timp îndelungat în faţa figurinei. Fireşte că, de multe ori, m-am întrebat care era adevărata ei valoare. O văzusem cu ochii mei pe Lăţime intrând în cuşca tigrilor, fără a fi îngrijorată. Şi trecusem de două ori prin experienţa unei morţi sigure, în cada de baie de la Danieli, apoi în Nollendorfplatz... Nu mă puteam îndoi de puterile

oculte ale celor doi Galjero. De Ce să continui, atunci, să suspectez a cel cuplu de pactizare cu duşmanii noştri potenţiali, în timp ce el arăta toate semnele de supunere faţă de puterea în funcţiune? Obiectiv vorbind, nu era niciun motiv. Chiar dacă o nălucire continua să mă prevină de ivirea unui pericol, am ales în acea noapte să nu mă bazez decât pe fapte. Dacă Dalibor dorea să consulte fişierele grupei Ahnenerbe, trebuia să-i permit accesul fără nicio restricţie. Peste două sau trei nopţi, l-am introdus pe ascuns pe român în marea noastră sală de arhivă. La acea vreme, institutul reunea, direct sau ocazional, mai mult de cinci sute de persoane.

— Cauţi ceva în mod deosebit? l-am întrebat umplându-ne ceştile cu o cafea fierbinte.

— Caut oameni susceptibili de a răspunde unor întrebări care mă urmăresc de... prea multă vreme! se mulţumi el să răspundă într-o manieră sibilică.

Era clar că în acea seară prietenul meu nu avea dispoziţia de a face confidenţe. Aşezat în faţa mea, de cealaltă parte a mesei de arhivă, l-am lăsat să consulte liniştit fişele şi m-am mulţumit să le adun şi să le clasez corect după ce el le examinase amănunţit. Această treabă a durat eu totul, trei nopţi, la Capătul cărora Dalibor mi-a comunicat în sfârşit, rezultatul investigaţiilor sale.

— N-am reţinut decât un singur nume, mă anunţă el în timp ce căscam după o ulţimă şedinţă fără somn.

—« Unul singur! am exclamat, sincer dezamăgit pentru el. Cred că eşti supărat că ţi-ai pierdut atâta vreme pentru un rezultat atât de deplorabil!

— Să nu crezi aceasta, dragul meu Thflrun, zise Dalibor bătându-mă pe umăr. O singură persoană este mai bine decât puteam să sper!

— Despre doctorul Hezner. Rubén Hezner...

*

N-am fost martor la prima întâlnire dintre Hezner şi Galjero. Aşa cum îmi ceruse românul, m-am mulţumit să-l rog pe bărbatul scund şi bărbos să se prezinte într-o anumită după-âmiază la barul hotelului Eden şi să aştepte ca cineva să vină să-i vorbească. În mod ciudat, Hezner s-a supus fără a pune întrebări. De la integrarea sa forţată în rândurile noastre, nu avusesem multe contacte cu el. Matthieu-Marie Dandeville de Vigon-Pérignac, în schimb, îl ţinuse sub o observaţie constantă.

— Ce crezi despre acest om? îl întrebam pe francez după ce îl trimisesem pe Hezner la Eden.

— Tipul acesta mă stânjeneşte... Lucrează foarte bine şi cu o mare iscusinţă. Lucrările sale cu adevărat pasionante te pot duce la o (Mică radicală a teologiei şi a patristicii clasice. în privinţa unei critici radicale a creştinismului, cred că este în măsură să ne ofere arme redutabile.

Matthieu-Marie îşi lăsase fraza neterminată. Ca şi când s-ar fi temut s-o continue.

— Dar? zisei pentru a-l încuraja.

— Ei bine, trebuie să mărturisesc eu regret că... încep să-l găsesc cu adevărat simpatiei

Se zice că orice antisemit îşi are „evreii buni”, după cum orice proprietar de sclavi îşi are „negrii cei buni”. Dacă Matthieu-Marie - nu se ascundea câtuşi de puţin - dădea dovada unei adevărate uri faţă de izraeliţi, Rubén Hezner părea să scape, în mod misterios, de această animozitate obtuză. Să fi fost un secret între ei, un fel de pact tacit care să-i fi legat, fără ca eu să ştiu? Nu cred. Atunci, ce altceva? De unde venea acea bizară

indulgenţă pe care francezul o manifesta faţă de acest om pe ai cărui semeni îi acuza, adeseori, că sunt cauza tuturor relelor Occidentului?

— Sunt convins că evreii au adus obiceiuri deplorabile în Europa, continuă Dandeville. Dar tipul acela nu este un cămătar vulgar şi josnic. Este un ***monsieur*,** preciză el, folosind intenţionat limba sa maternă.

Potrivit firii inele, n-am avut niciodată încredere în judecăţile generale. De aceea eram circumspect în privinţa verdictului pe care Matthieu-Marie îl lansase împotriva tuturor evreilor. în schimb, îi împărtăşeam cu totul părerea despre Hezner. Fără îndoială era un *monsieur'*. Plutea în jurul acelui bărbat un mister şi o nobleţe care nu te puteau lăsa nepăsător. Până şi Dalibor Galjero părea să fi fost captivat... Trecură câteva zile în care nu mi-a fost dat să am veşti nici despre unii, nici despre ceilalţi, în acest răstimp, nu Pi fost decât discuţii cu Şievers, pregătiri de expediţii arheologice în Asia sau în Africa centrală, citiri de rapoarte şi întâlniri la vârf cu ofiţeri cu munci de conducere şi cu Himmler, care ne anunţă oficial că întregul SS urma să fie implicat, în primul rând, în pregătirea evenimentului pe care Berlinul avea şă-l găzduiască peste câteva luni: olimpiada din iulie 1936.

— Domnilor, a spus *Reichsfuhrer-ul* pe un ton cam ţeapăn, încredinţând mult-iubitului nostru oraş Berlin misiunea atât de onorantă, de a organiza viitoarele jocuri olimpice, lumea ne oferă prilejul de a arăta în ce măsură regimul nostru naţional-socialist este un model demn de urmat şi de admiraţie. Fiecare dintre dumneavoastră trebuie să se străduiască din toate puterile pentru reuşita acestei acţiuni care, pentru Germania, se dovedeşte a fi de o importanţă capitală, asemenea unei bătălii decisive pentru soarta unui întreg război!

Apoi, într-o dimineaţă, am primit două scrisori personale. Una, scurtă, nu era decât un bileţel entuziast, trimis de Dalibor, în care îmi mulţumea că-i înlesnisem întâlnirea cu Rubén Hezner. Cealaltă, cu mult mai lungă, mai personală, era timbrată de poşta din Veneţia. Oare sunt un om normal? Scrisoarea aceasta mi-a stârnit o tulburare mai mare decât dulcile emoţii. Din acele rânduri înfiorate de dragoste, păstrez amintirea vagă a unui fel de sufocare fizică ce m-a cuprins şi m-a făcut să deschid fereastra ca să respir aerul îngheţat de noiembrie. Fausta mă iubea. Nu mă îndoiam... Iar de dragostea mea pentru ea eram cât se poate de convins. Totuşi, ceva mă împiedica să mă las în deplină libertate în voia acestui sentiment de dragoste. Neîndoielnic, era cea mai sensibilă, cea mai de dorit şi cea mai tandră femeie întâlnită vreodată. Dar nu era ceva lipsit de pericol pentru mine. Că era evreică, nu aceasta era problema. Nici măcar nu mă nelinişte aceasta. Nu, era altceva. Un blestem mai grav care se anunţa. Bătrânul cal liber, ThSrun Gărensen, nu putea accepta uşor perspectiva de a fi priponit în boxă, chiar de ar fi să aibă alături până la sfârşitul vieţii pe cea mai adorabilă şi încântătoare dintre iepe! Supărat fiindcă mă simţeam atât de îndrăgostit de Fausta Pheretti. şi nefiind în largul meu cu această emoţie nouă pentru mine, m-am hotărât să reiau ieşirile nocturne la Romanische Café şi la pensiunea Dorian.

Într-o seară, după ce savurasem compania unor fetiţe dulci foarte şmechere şi experte în arta mângâierilor, m-am întâlnit cu Matthieu-Marie, prăbuşit pe o canapea din piele... întrucât niciuna din glumele mele nu părea să-l amuze pe francez, am tras un fotoliu şi m-am instalat lângă el pentru a putea vorbi confidenţial.

— Care dintre frumoase te necăjeşte, Matthieu-Marie?

Posomorât, Dandeville ridică din umeri, apoi începu să râdă.

— Este o prostie, da! Să bem, este cea mai bună metodă de a scăpa de o vrajă!

Şi, luând o sticlă de şampanie dintr-o frapieră cu gheaţă, am băut râzând de necazurile noastre, constatând ironia sorţii care, făcându-ne îndrăgostiţi în acelaşi timp, ne făcea să şi alegem acelaşi leac!

*

®s- *Reichsfuhrer-ul* este absolut dezolat fiindcă trebuie să întârzie cu câteva minute la întâlnirea cu dumneavoastră, dar are o întrevedere cu un emisar străin.

Uşierul SS, de serviciu în faţa biroului lui Himmler, m-a poftit să iau loc într-unul din fotoliile rococo de pe coridor, ca să aştept în condiţii confortabile. Preocupat de buna mea stare, mi-a oferit cafea şi dulciuri, cu un profesionalism de autentic *butler* englez. Lovind cadenţat cu vârful cizmei parchetul, văzui, în sfârşit, trecând prin faţa mea un hindus scund, cu ochelari rotunzi, însoţit, ea multe dovezi de prietenie, de şeful suprem SS. în fine, descotorosit de necunoscut, Himmler s-a întors spre mine şi mi-a făcut semn să-l urmez în sălaşul său.

— Dezolat că am fost nevoit să te fac să aştepţi, Gărensen, dar aceşti străini îşi expun problemele într-un timp atât de lung... Ştii cine era acesta?

— Nu, *Reichsftthrer.*

— Se numeşte Bose şi este primarul din Calcutta. Mai mult decât atâta, este rivalul lui Gandhi în Congres. Dacă i-o ia înainte, el singur poate să ridice întreaga Indie împotriva britanicilor. De altfel, aceasta îi este şi intenţia! Ce părere ai? Ar trebui să-l ajutăm?

— India nu face parte din domeniul meu de competenţă, *Reichsfuhrer,* dar sprijinirea forţelor care fac opoziţie duşmanilor noştri, oriunde s-ar afla, este în principiu o acţiune binevenită...

— Vom vedea, răspunse Himmler frecându-şi mâinile şi uitându-se cu coada ochiului la voluminoasa mapă de documente pe care o adusesem. Haide, dragul meu Gărensen, vorbeşte-mi puţin despre rezultatele lunare ale Ahnenerbe-ului dumitale şi, mai ales, despre cercetările dumitale personale privindu-l pe Henric Păsărarul...

*

La sfârşitul anului 1935, consideram că dusesem la bun sfârşit misiunea încredinţată de Reinhard Heydrich. Din nefericire, şeful SD nu era de această părere. într-o seară vântoasă de decembrie, m-a chemat în biroul său.

— Ahnenerbe este un institut care funcţionează prea bine. începe chiar să devină o autoritate în domeniul ştiinţific. Primim cereri de colaborare De la diverse universităţi. Aceasta nu mai are nicio legătură cu obiectivul pe care ţi l-am hotărât. Te-ai lăsat prins în loc, Gărensen. Firea dumitale de umanist a ieşit la iveală. Ar fi trebuit să-mi dau seama şi să te trec sub o tutelă politică mai atentă....

— Dimpotrivă, după părerea mea, credibilitatea este o etapă necesară pe care nu trebuie s-o neglijăm, am încercat eu să argumentez, cu tot nodul de contrarietate pe care-l simţeam în gât. Cu cât institutul se va ridica mai sus, cu atât ar putea coborî mai repede şi mai jos... Himmler trebuie să aibă încredere deplină în noi, astfel încât să-l convingem să se implice personal în aventuri ridicole şi extravagante... Deja l-am convins să cumpere

castelul Wewelşberg pentru a-l face domeniul secret al Ordinului. Este o ruină! A-l reface după planurile pe care le-am comandat va costa o avere! Este primul pas spre megalomanie...

Heydrich se încruntă cu severitate. Acceptă, totuşi, să arunce o privire peste planurile de refacere, piatră cu piatră, a unei vechi cetăţi medievale pe care o descoperisem aproape din întâmplare în timp ce-l dusesem pe Sleipnir sa-şi dezmorţească picioarele prin pădurea Teutberg, acolo tinde, în anul 9 al erei noastre, trei legiuni romane întregi

- adică o a zecea parte a forţelor armate ale Imperiului
- fuseseră căsăpite de triburile germanice. Destinat în exclusivitate marilor ceremonii păgâne SS, acest proiect wagnerian, pe care i-l pregătisem *Reichsjuhrerulvâ,* era impresionant prin lipsa de măsură şi fastul gotic. întinzând schiţele şi hărţile pe cea mai mare masă a încăperii, i-am arătat lui Heydrich desenele intrării cu un dublu grilaj din fier forjat, sălile de recepţii decorate cu rune de marmură, camerele demnitarilor, la fel de spaţioase ca nişte săli de sport, subsolurile care aveau să adăpostească mormintele maeştrilor Ordinului, ca şi tablele de heraldică pe care le concepusem cu Matthieu-Marie şi care reproduceau vechiul obicei al blazoanelor de nobleţe, reluat pentru înaltele personaje din SS... Această profunzime de efecte şi de emfază teutonă l-a liniştit puţin pe Heydrich, care totuşi a consimţit cu greu să recunoască deschis schimbarea atitudinii sale.

— Hm... Dacă o astfel de monstruozitate va vedea lumina zilei, Goring şi trenul său electric de la Karin Hali vor fi depăşiţi în privinţa ridicolului şi a vulgarului, îţi acord beneficiul îndoielii, Gărensen. Ai grijă şi dă-mi cât mai repede alte dovezi ale bunelor dumitale intenţii. Ştii că, la mine, indulgenţa nu durează mult!

Promiţându-i că-l voi duce eu însumi să viziteze şantierul Wewelsberg, am părăsit clădirea SD-ului cu un gust amar şi cu impresia neplăcută de a nu fi chiar într-o poziţie atât de sigură pe cât îmi închipuiam. Ajungând în Pucklerstrasse, l-am găsit pe Dandeville, cu ochii căzuţi în orbită şi faţa descompusă, mergând în sus şi în jos în anticamera biroului meu. Frecându-şi nervos mâinile, îmi spuse că unul din agenţii noştri murise, aici, chiar în interiorul localurilor noastre.

— Am închis uşa cu cheia, îmi explică el. Nimeni nu ştie încă.

— Despre cine este vorba?

— Karel Kemnitz. Domeniul de experimentare: proprietatea de a fi mediu, clarviziune.

îl cunoşteam puţin pe Kemnitz. Nu era un SS, ci unul dintre colaboratorii noştri civili. Un tip cumsecade de vreo patruzeci de ani, rotofei, visător. Destul de vesel, în general, şi oferind o companie plăcută, avea un adevărat dar de extra-luciditate. Pe cât de intermitente şi spontane, pe atât de pătrunzătoare se dovedeau capacităţile sale, totuşi, greu de strunit. înconjurat de o echipă de medici, el încerca să-şi sistematizeze şi să-şi desăvârşească potenţialul. Dispariţia sa era pentru mine un eveniment trist din punct de vedere omenesc, dar şi o pierdere din punct de vedere profesional.

— Cum a murit? am întrebat servindu-i un şnaps lui Dandeville, pe care îl vedeam peste măsură de bulversat de moartea clarvăzătorului. Criză cardiacă[5]?

— Sinucidere.

— De unde ştii?

Plecându-şi ochii şi devenind deodată alb ca varul, Dandeville mărturisi:

— A facut-o în urmă cu câteva ore, aproape sub ochii mei. în propriul meu birou!

Moartea lui Kemnitz ascundea un mister şi Dandeville se afla în miezul acelei enigme. Cu toate acestea, francezul a fost foarte zgârcit la vorbă. Abia atunci când ne-am aflat la locul dramei, în faţa unui cadavru literalmente plin de sânge, el consimţi să-mi explice circumstanţele care-l determinaseră pe Kemnitz să-şi îrifîgă un cuţit de tăiaf hârtia în mijlocul gâtului.

— S-a întâmplat noaptea, destul de târziu. Stăteam de vorbi de a oră Şi mai bine. Stătea acolo, liniştit, în fotoliul acela. Am lipsit un minut, să mai aduc nişte cafea şi, când m-am întors, l-am găsit aşa. Aproape mort! Din nefericire, n-am putut face nimic pentru el...

în faţa corpului înţepenit al omului, eram asaltat de gânduri pe care nu reuşeam să le ordonez. Era evident că nu puteam ascunde acel deces şi că interesul nostru era să anunţăm degrabă autorităţile competente. Dar, mai mult decât ancheta oficială care *se* anunţa, Dandeville era acela care-mi punea o problemă. Simţeam că francezul îmi ascunde ceva important. Să-i smulg mai multe mărturisiri nu a fost posibil decât după ce poliţia SS a părăsit clădirea, luând cu ea corpul clarvăzătorului.

— Că ţi-ai păstrat şi faţă de oficialităţi versiunea proprie a faptelor este un lucru bun, îi spusei lui Dandeville. Cunosc procedura: în două sau trei zile, povestea va fi clasată şi nimeni nu te va mai sâcâi. Norocul este că cei din SS nu sunt supuşi procedurilor judiciare obişnuite şi nimic din ceea ce se petrece la noi nu ajunge să fie dezvăluit în pieţele publice... Dacă acum ştii că nu vei păţi nimic şi că ai sprijinul meu te rog să-mi spui ce s-a petrecut într-adevăr cu Kemnitz!

Dandeville mai şovăi puţin înainte de a se hotărî să mărturisească.

— Tot ceea ce ţi-am spus este adevărat. Nu este nicio minciună. Stăteam de vorbă cu Karel, am ieşit o clipă şi, la întoarcere, tipul îşi înfipsese cuţitul în carotidă... Nimic de adăugat la acestea. Dar, ceea ce nu ţi-am spus, a fost subiectul nostru de conversaţie.

— Ei bine?

Dandeville oftă, se învârti o clipă prin cameră, ca un leu în cuşcă, apoi mărturisi, prost dispus:

— îi vorbeam despre o femeie. Amanta mea... îi vorbeam despre Laiime Galjero...

*

De când îl cunoscusem avusesem o mare încredere în Matthieu-Marie. Mai mult decât colaboratorul meu, el era un adevărat prieten căruia doream, cu sinceritate, să-i fiu de ajutor. Cred că ştia aceasta, dar a trebuit să-i repet de două sau de trei ori, o înflăcărată profesiune de credinţă amicală, pentru ca el să se calmeze şi să-mi ofere detalii privind legătura lui cu soţia lui Dalibor.

— Totul a început pe când te aflai încă la Veneţia... Mi se cam aprinseseră călcâiele după fata aceea care petrecuse câteva zile cu noi... Ostara Keller... îţi aminteşti? îi cunoşteam adresa din Berlin şi am vrut să-mi încerc norocul cu ea. Dar nu-i plac bărbaţii. La vremea ceea, se culca cu o femeie din lumea bună, o româncă. Aşa am întâlnit-o pe Laiime. Foarte repede, viaţa mi s-a preschimbat în coşmar. Nu mă mai gândesc decât la ea. Nu o mai visez decât pe ea. Nu o mai doresc decât pe ea. Niciodată nu am cunoscut o astfel de beţie, o astfel de plăcere în braţele unei femei. Niciodată! Dar nu reprezint nimic pentru ea... doar o distracţie de câteva nopţi... Totuşi, am făcut totul pentru ea. Toate lucrurile abjecte pe care mi le-a cerut, le-am tăcut.

M-am pângărit atingând-o. Dar aceasta n-a fost de niciun folos. Mă ignoră şi mă respinge acum...

— Şi ce amestec are Kemnitz în toată această poveste?

— l-am încredinţat un inel pe care mi l-a dat Lăţime ultima dată când am văzut-o. Karel spunea că avea pipele de obiecte materiale pentru viziunile sale. A luat bijuteria în mână fi mi-a cerut să-l las singur câteva minute pentru a se concentra... Când m-am întors, se sinucisese!

Asta era, deci, versiunea oficială a lui Dandeville: cuprins de un inexplicabil imbold din timpul unei şedinţe de clarviziune, Karel Kemnitz şi-ar fi înfipt un pumnal în beregată, cu furia unui dement azvârlindu-se deodată pe o fereastră, pentru a scăpa de halucinaţiile sale...

— Este grotesc, ştiu, a admis Vigon-Perignac. Dar este singura şi unica explicaţie pe care o pot da...

— Unde se află inelul despre care vorbeai?

Francezul îşi duse mâna la buzunar şi scoase un inel voluminos din aur cu un caboşon de smaralde. Faţetele erau ciudat tăiate cu prea multe unghiuri şi se distingea un desen în interiorul pietrei preţioase. Privind mai bine, mi s-a părut că disting silueta unui fel de zeu antic, un bust de bărbat, cu cap de cocoş şi picioare din şerpi... Apoi, în timp ce privirile mi se opriseră asupra acelei figuri ciudate, un curent electric intens mi-a străbătut degetele. Ca şi când ar fi devenit deodată încins, scăpai pe jos obiectul şi imaginea foarte limpede a *theraponului* meu Amarok se ivi în mintea mea! Dandeville se uita la mine, mirat la culme, ca şi când ar fi constatat că am înnebunit brusc!

‚Amarok te va apăra de toate pericolele de moarte

ca acea piatră verde oferită de Laiime lui Dandeville să concentreze o astfel de ameninţare? Am vrut să mă aplec, să ridic inelul, dar, din nou, imaginea lui Amarok îmi reveni în minte, interzicându-mi să ating inelul.

— Crezi în farmece, Matthieu-Marie? l-am întrebat pe francez în timp ce corpul meu se acoperea de o transpiraţie îngheţată.

— De când a intrat Laiime Galjero în viaţa mea, cred! îmi răspunse prietenul.

Şi în ochii săi am citit cea mai mare suferinţă din lume...

*

Adusesem inelul lui Laiime cu vârful unui stilou şi l-am aşezat într-o cutiuţă metalică pe care am depozitat-o în casa de bani din biroul meu. Matthieu-Marie păruse un timp întrucâtva despovărat de influenţa exercitată de amintirea femeii Laiime Galjero. Petrecu perioada sfârşitului de an cu un antren sporit, dar căzu din nou pradă unei melancolii şi mai adânci de îndată ce trecu prima lună a anului 1936... întrucât era absent de două zile, fără motiv, din Piicklerstrasse, am vrut să-i fac o vizită. L-am găsit în pat, eu obrajii supţi de nemâncare. cu faţa lividă şi cu mâinile tremurând, abia putând să articuleze câteva cuvinte, frânturi de fraze în care numele lui Laiime revenea... Am chemat la căpătâiul său un medic de încredere. Dupl ce l-a adormit cu laudanum pe Matthieu-Marie, doctorul m-a dus într-un colţ al camerei ca să-mi comunice diagnosticul.

— Criză nervoasă! Imposibil să ştim ce i-a provocat această stare. O dramă intimă, desigur... Dacă nu-şi revine singur în câteva zile, va trebui să fie internat pentru a putea fi hrănit forţat.

în ceea ce mă privea, ştiam prea bine care era natura precisă a acelei misterioase „drame intime” pe care o menţionase doctorul. înainte de a o înfrunta direct pe Laiime, am vruytfNl revăd pe Dalibor Galjero, dar mi-a fost cu neputinţă să-iîntâlnesc. Pe-căi ocolite, am aflat că se dusese undeva, pe la malul Mării Negre. întoarcerea sa la Berlin nu era prevăzută înainte de primele zile ale lui aprilie. Amintindurim atunci că românul părea să se fi înţeles de minune cu Ruben Hezner, l-am chemat pe acesta pentru o discuţie care, începută la lăsarea serii, s-a sfârşit foarte târziu în noapte. Fără a încerca să-mi ascundă ceva, Hezner a admis că lucrează multă vreme cu Dalibor în probleme cum ar fi palingenezia, magia cenuşilor şi a oaselor, virtuţile secrete ale sângelui şi ale cadavrelor, pietrele magice şi stelele protectoare în cinci colţuri din ocultism...

— Magia evreiască este foarte versată în aceste domenii. Noi am păstrai, ,spre deosebire de practicile occidentale de acelaşi fel, enormul avantaj al culturii scrise. în schimb, textele voastre sunt deseori îngreunate de interpolări, comentarii inutile şi de reziduuri diverse pe care trebuie să ştii să le îndepărtezi...

— De fapt, ce dorea Galjero să afle de la dumneata?

— Nu pot răspunde, din păcate! Am atins prea multe subiecte ca să pot preciza ceea ce îl pasiona cu adevărat. îl suspectez, de altfel, că ar fi crescut numărul întrebărilor şi al cercetărilor în mod deliberat, cu singurul scop de a-mi amăgi curiozitatea.

— Şi soţia sa? Ai întâlnit-o vreodată?

— Niciodată. Se teme de ea, o iubeşte şi o urăşte totodată. Nu se poate opri să nu vorbească adeseori despre ea, dar îşi muşcă buzele de câte ori îşi dă seama că ea este subiectul discuţiei...

Scoţând din casa de bani inelul lui Laiime, i l-am arătat. Spre deosebire de mine, el putu să-l ţină în mână fără a manifesta vreo repulsie imediată. După ce l-a examinat cu atenţie, l-a pus, dezgustat, în cutia metalică.

— Este un Abraxas excepţional, zis el. Cu siguranţă cel mai spectaculos pe care l-am văzut vreodată. Dar este încărcat cu un fluid nociv. îl simt! înţelepciunea v-ar impune să vă descotorosiţi de el cât mai repede cu putinţă» azvârlindu-l în mijlocul unui râu mare... Dacă doriţi aş putea încerca să-l exorcizez, dar va dura mai mult timp...

Abraxas! Acest nume revenea foarte frecvent în literatura consacrată gnostMtefij acei mistici de laş începuturile erei creştine, care Încercaseră să lege moştenirea platoniciană şi pitagoreică de doctrinele noii credinţe.

— Este un fel de amuletă, după dumneata?

— O amuletă! Da... dar negativă, s-ar zice. După exemplul evreilor, gnosticii greci din secolele al II-lea şi al III-lea, după acei pseudo-hristoşi, au aplicat corespondenţe numerice la alfabetul lor. Abraxas este Alfa, Beta, Ro, Alfa, Ksi, Alfa, Sigma, adică: 1+2 + 100+1 + 60+1 +200 = 365.

— Numărul zilelor dintr-un an?

— Da. Gnosticii sărbătoreau câte o divinitate anume pentru fiecare ciclu zilnic. Considerând cifrul său secret de 365, Abraxas era principiul superior care le reunea pe toate... Unde aţi găsit inelul acela? întrebă Hezner. Este o descoperire dintr-una din expediţiile dumneavoastră arheologice? La Cortone?

O echipă a Ahnenerbe, într-adevăr, tocmai se întorsese de la colinele din Toscana. De acolo unde o legendă acreditată situează mormântul lui Pitagora.

originea adevărată a bijuteriei. După mimica pe care o avea în timp ce-i vorbeam, am înţeles că lui Hezner nu-i plăcea deloc ceea ce îi spuneam.

— Acesta reprezintă aşadar un cadou pe care *Frâu* Galjero i l-a tăcut lui *Herr* Dandeville? Trebuie să trag concluzia că aceste două persoane s-au cunoscut trupeşte?

Am încuviinţat dând din cap, apoi am considerat că era important să mai adaug un ultim detaliu.

— încă ceva privind-o pe Laume Galjero... O particularitate corporală ce pare s-o marcheze.

— Da?

— Pântecele ei nu prezintă nicio urmă de ombilic.

Cuvintele mele au avut efectul unei lovituri fizice asupra lui Hezner, al cărui chip se albi pe loc. El îngăimă câteva cuvinte într-o limbă pe care nu o cunoşteam dar care îmi suna la ureche ca şi când ar 0 fost în ruseşte... Enervat de isteria evidentă a acestei probleme, am insistat să-mi spună părerile sale dar el rămase mut ca un peşte. Păstrând o tăcere încăpăţânată, nu a răspuns presiunilor mele. Nici raţiunea, nici ameninţarea nu l-au decis să vorbească. Resemnat că n-aveam să scot nimic de Ia el în acea seară, i-am îngăduit să părăsească biroul. Am rămas, acolo, singur, un răstimp îndelungat, cu mâinile la tâmple, neştiind ce să cred. Mutismul lui Hezner mă luase prin surprindere. Aşteptam un ajutor din partea sa, dar m-am trezit cu o nouă enigmă!

De afară, se auzea răpăitul unei ploi de iarnă, lovind geamurile. Am deschis fereastra şi mi-am lăsat o clipă faţa în bătaia acestui duş îngheţat. îmi frecţionam obrajii cu această apă curată când sună telefonul. La capătul firului am recunoscut vocea infirmierei pe care o

Matthieu-Marie şi am avut presentimentul că survenise ce era mai rău.

— Prietenul dumneavoastră se simte foarte rău, domnule, spuse ea. Vrea să veniţi aici! Nu mai ştiu ce să fac...

îmbrăcându-mi paltonul meu negru, gros, am chemat imediat maşina. Noaptea era de nepătruns. Ploaia se transformase deodată în ninsoare deasă. în timp ce-l grăbeam pe şofer să străbată Berlinul pentru a ajunge cât mai repede la domiciliul lui Dandeville, oraşul devenise la fel de alb ca un mort. Venite din câmpiile Poloniei, rafalele prelungi de vânt încremeneau străzile într-o tăcere de mormânt... Am urcat treptele casei cochete în care locuia prietenul meu, câte patru deodată şi, măcinat de nelinişte, am deschis, în sfârşit, uşa camerei sale. Am descoperit un Vigon-Perignac livid, ca şi când n-ar fi mâncat două luni. O barbă, nerasă de multe zile, îi dădea aerul unei fantome. Era încă în viaţă, totuşi, dar respira cu greutate şi se răsucea mereu în pat ca să-şi găsească o poziţie mai bună... Respiraţia îi era şuierătoare şi pe torsul său se întindeau pete roşii, oribile, din care musteau picături de sânge... în spatele meu, în uniforma ei cenuşie, bine călcată, infirmiera îşi frângea mâinile, neputincioasă.

— Daţi-i laudanum, poruncii cu o voce tăioasă. Omul acesta suferă! Trebuie să-i calmăm durerile, cel puţin!

Fata se plânse că-i administrase deja doza prescrisă de medic şi că nu putea încălca o prescripţie medicală, dar am urlat atâta, încât ea s-a speriat şi s-a dus să aducă medicamentul cu opiu... Aplecat deasupra lui Dandeville, încercam să-i smulg câteva cuvinte francezului care era adâncit într-un delir profund din

care nu ieşea la iveală decât un singur nume- repetat neîncetat: „Lăţime, Lăţime, Lăţime...” Atunci mi-am amintit cuvintele: rostite de Lina Heydrich von Osten, în dimineaţa întoarcerii noastre de la Karin Hali: „Oamenii aceştia sunt nişte vrăjitori”, spusese ea sentenţios, provocând ironiile soţului ei. în cele ce au urmat, expresia revenise adeseori - pe buzele lui Wallis Simpson şi chiar pe cele ale lui Dalibor Galjero! Vrăjitor, vrăjitoare: doua cuvinte pe care le auzisem fără a le lua vreodată în serios! Avusesem dovezi, totuşi! Pornind de la Laiime mângâind tigrii şi până la Dalibor dăruindu-mi-l pe Amarok; de la imposibilitatea de a se trage în cei doi Galjero la Karin Hali şi până la fetele din Veneţia atrase de mine precum atrage un magnet bănuţii... De ce fusesem, oare, atât de încăpăţânat de orb faţă de adevăratele urmări ale acestor lucruri?

Cuprins de o furie înăbuşită, am părăsit apartamentul francezului şi am cerut să fiu dus la domiciliul lui Laiime. Nu aveam în minte niciun gând precis şi eram împins doar de un instinct sălbatic. Nu ştiam încă nimic despre ceea ce aveam să spun, despre ceea ce aveam să fac... Trebuie să fi fost cam ora patru dimineaţa când am sosit în faţa imensei vile *modern style* pe care soţii Galjero şi-o cumpăraseră în noua capitală a Reich-ului. La ferestrele celui de-al doilea etaj se vedeau lumini aprinse. Am încărcat un glonţ pe ţeava LUger-ului meu, apoi, cu hotărârea taurului care intră în arenă, am cerut să mi se deschidă uşa locuinţei şi să fiu condus imediat dinaintea lui *Frâu* Galjero. Aceasta mă primi într-un salon vecin cu camera ei. Am găsit-o într-o ţinută uşoară, cu un halat lung din mătase. Părul desfăcut îi cădea pe umeri şi prin deschizătura îmbrăcămintei ei, am văzut că picioarele îi erau goale... între noi nu au

fost prefăcătorii, nici jocuri de atac sau de eschivă. Şi ea, şi eu am mers drept la ţintă.

— Cunosc relaţiile care te-au legat pentru moment de Vigon-Perignac! Nu ştiu, însă, de ce şi în ce fel îţi face plăcere să-l torturezi chiar în această clipă. Mai mult decât oricare dintre colaboratorii mei, Dandeville îmi este prieten. Mă aflu aici ca să-ţi cer să încetezi cu manevrele tale imediat!

Laiime întinse un picior în faţa ei, descoperind intenţionat carnea albă a unei coapse frumos modelate. Apoi, ca şi când ar fi fost vorba despre un negoţ, ea îşi anunţă condiţiile:

— Domnul Dandeville este norocos având un frate de arme ca dumneata. Accept cu plăcere să-ţi fac cadou viaţa sa, dacă, fără vreo condiţie, îmi oferi de şapte ori viaţa dumitale!

*

Există uneori situaţii în care un bărbat este împins, fără să vrea, până la cea mai adâncă decădere. Degradat, zdrobit, târât mai jos decât s-ar putea închipui de către acea Laiime Galjero, da, spre marea mea ruşine, mărturisesc că aşa a fost. Viaţa lui Dandeville era în joc şi, pentru acest simplu motiv, nu pot regreta, totuşi, şedinţele de umilire pe care m-a obligat românca să le îndur, în cursul lunilor februarie şi martie 1936. Dacă simţisem vreun sentiment de jenă odinioară, când fusesem manipulat de detestabila doamnă Wallis Simpson, orele memorabile petrecute la luxosul hotel Kempiski n-au însemnat nimic faţă de supunerea absolută, morală şi fizică pe care mi-a pretins-o această femeie demon. Desigur, Vigon-Perignac s-a însănătoşit văzând cu ochii, astfel încât a fost repede în măsură

să-şi reia locul în birourile din Plicklerstrasse. Sub ochii mei, ori de câte ori era satisfăcută de serviciile mele, LaUme scotea câte unul dintre multele ace înfipte într-o figurină de ceară care reprezenta, în mod grosolan, silueta francezului. Şapte andrele metalice împănau păpuşa. De şapte ori, într-un ritm frenetic, care mă ducea spre chinuri tot mai adânci, a trebuit s-o mulţumesc pe vrăjitoare, pentru ca să câştig scoaterea unui ac. Era o Circe şi eu unul din purceii curţii ei... Un purcel, da, căci descoperirea acelei mocirle deschisese în zona cea mai intimă a fiinţei mele o poartă secretă şi am atins un punct în care am cunoscut o plăcere îmbătătoare, perfidă, infamă, de a mă înjosi în faţa lui Lăţime... Şi totuşi, într-o ZÎ, a survenit ceva ce a avariat mecanismul bine pus la punct al jocurilor infame impuse de vrăjitoare. Prin slugărnicia mea, prin perseverenţa în abjecţie, obţinusem până atunci scoaterea a şase din cele şapte ace de oţel prin care ea injecta otrava de moarte lentă în corpul şi mintea lui Dandeville. Trăgeam cu ochiul spre ultimul ac, când, la capătul unei şedinţe paroxistice care sintetiza şi depăşea tot ce îndurasem până atunci, LaUme îmi ceru să-mi tai venele.

— Fă asta! Fă asta! urla ea. Sau îi iau viaţa lui Dandeville, care îţi este atât de drag!

Punându-mi un cuţit în mână, ea aştepta să mă supun, îndobitocirea mea, capitularea mea în faţa acelei femei erau atât de puternice, încât aş fi executat cu siguranţă ordinul ei dacă imaginea binevoitoare şi hotărâtă a lui Amarok nu ar fi explodat asemenea unui soare în mijlocul ceţurilor otrăvitoare care îmi întunecau mintea, în palma mea, mânerul pumnalului începu deodată să se încălzească, mă sili să-i dau drumul şi,

Pielea degetelor mele devenise la fel de roşie ca şi când mi-aş fi cufundat mâna, câteva secunde, într-un gheizer de apă clocotită! Lăţime se crispă şi îmi azvârli o privire ucigătoare, plină de mânie, care l-ar fi putut determina să se retragă în bârlogul său chiar şi pe dragonul Fafner. Susţinând, fără să mă clintesc, şocul ochilor ei încărcaţi de ură, nu am tremurat.

— Aşadar, asta este, şuieră ea. Dalibor şi cu tine, la Veneţia... El a conceput un protector pentru tine, nu-i aşa?

Am păstrat tăcerea, preferând să ascund ceea ce era evident, mai degrabă decât să-i mărturisesc indiferent ce acelei făpturi al cărei pântec neted ca şi cel al unui şarpe-femelă îl mângâiasem de prea multe ori,

— Da, aceasta este, continua ea. Nimic altceva nu te-ar fi putut face să nu te supui... Prea te-am învăluit, soldăţelule. Prea bine te-am prins în plasa mea... Niciodată n-ai fi putut găsi destulă putere lăuntrică, refuzând să execuţi ceea ce îţi cerusem. Nu în situaţia în care ne aflam...

Atunci, lăsând la o parte maşinaţiile şi toanele ei, Lăţime încercă să ştie mai multe despre ceea ce aflasem de la Dalibor. întâlnirile pe care le avusesem la Veneţia, subiectul conversaţiilor avute, valoarea şi chiar semnificaţia secretă a tăcerilor dintre noi... Constrâns de nu ştiu ce vrăjitorie, am răspuns, nu fără reticenţe, încercând uneori să fiu şiret şi să ocolesc adevărul. Dar diversiunile mele nu erau decât capcane grosolane pentru Lăţime care le dejuca fără greş. Interpretând felul în care orânduiam cuvintele, descoperind mijloacele mele de apărare, ea sfârşi prin a reconstitui un tablou destul de fidel al relaţiilor pe care le avusesem cu soţul ei. Nu s-a mărginit la excursia noastră veneţiană. După Italia,

trebuia evocată Germania. La sfârşit, epuizat, frânt, mintea mea se deschise ca o ecluză şi Lăţime află totul despre secretele mele cele mai intime, despre laşităţile mele cele mai demne de dispreţ, despre josniciile mele cele mai ascunse... Nume, de asemenea, se strecurară printre buzele mele. Acela al lui Amarok, desigur, apoi cel al lui Ruben Hezner şi chiar - ruşine mie! - numele Faustei...

*

Noaptea celui de al şaptelea ac a fost sfârşitul supliciului meu. Părând, deodată, că nu mai este interesată de mine, Lăţime Galjero mă concedie. Îi smulsei, totuşi, din vârful buzelor promisiunea ci-l va lăsa în pace pe Dandeville şi că nu va mai căuta să-mi impună alte şedinţe de calvar. Scârbit de mine însumi, respirând greu şi simţindu-mă pângărit, mă întorsei la locuinţa mea unde dormii douăzeci de ore fără întrerupere. Mi-am revenit însă mult mai repede decât aş fi crezut după şedinţele cu Lăţime. În tot decursul acelor săptămâni de cedare, am avut totuşi destulă voinţă fermă să-mi impun o igienă de viaţă foarte severă, căci înţelesesem că fanteziile nocturne ale româncei erau cale deschisă spre infern, dacă aş fi avut nenorocul de a uita chiar şi o singură clipă adevărata viaţă. Trebuie, mai ales, să nu prind gustul plăcerilor interzise în care ea mă iniţia! Oricât de greu a fost uneori, mă străduisem să păstrez o viaţă diurnă pe cât posibil de normală, călărindu-l pe Sleipnir aproape în fiecare dimineaţă, mergând la birou şi făcând faţă tuturor întrunirilor de lucru până seara târziu, dacă era necesar, cu toată oboseala mea şi cu neliniştea ce mă cuprindea când se lăsa seara şi se apropia ora fatală a întâlnirii cu călăul meu. Această vigoare a fost totuşi

salvatoare. în câteva zile am reuşit să-mi revin destul de bine după perioada pe care o trăisem. Aproape vesel, am văzut cum sosea primăvara, neştiind că încercarea pe care tocmai mi-o impusese Laiime Galjero nu era decât un preludiu la deşertul imens ce-mi era sortit să-l străbat.

Leul verde

Din contactul îndelungat şi dezgustător cu femeia aceea, am căpătat certitudinea că Lăţime Galjero nu trăia la nivelul muritorilor de rând. Perversitatea şi cruzimea de care făcuse dovadă de atâtea ori nu ar fi însemnat decât indiciile unei tulburări mentale, dacă nu ar fi fost *puterile supranaturale* de care dispunea, în afară de Dandeville, care la fel ea mine avusese o dureroasă experienţă, doar Ruben Hezner mai intuise nocivitatea lui Lăţime Galjero. Avusesem tentaţia de a relua subiectul cu doctorul, dar prudenţa m-â sfătuit să aştept până când au fost scoase toate acele din păpuşa de ceară cu efigia francezului. De îndată ce a trecut şedinţa celui de-al şaptelea ac, am încercat să reiau legătura cu Hezner, deşi acesta făcea mereu câte ceva pentru a mă evita. Plictisit de această purtare, m-am hotărât să-l convoc în mod oficial. La ora stabilită, el nu s-a prezentat, iar Dandeville şi cu mine am pornit în căutarea sa prin toate birourile din Piicklerstrasse, fără a reuşi să-l găsim. De douăzeci şi patru de ore, nimeni din institut nu-l întâlnise pe doctorul Hezner... Dandeville plecă în recunoaştere la domiciliul a cărui adresă era menţionată în fişa cabalistului. Francezul se întoarse cu veşti foarte ciudate.

— Hezner nu mai locuieşte în imobilul indicat de şase luni. S-a mutat Iară a preciza unde.

Această dispariţie bruscă era un nor întunecat suplimentar. Eu am fost cel care i-am anunţat pe cei doi inspectori ai Gestapo-ului, a căror eficienţă mi-era cunoscută la fel de bine ca şi discreţia lor. Porniţi preţ de aproape zece zile pe urmele lui Hezner, nu-l găsiră nici în Berlin, nici în vreun alt oraş al Reich-ului. Trebuia să acceptăm faptul că doctorul Hezner dispăruse la fel brusc precum bătuse într-o zi la uşa Ahnenerbe-ului. În biroul său nu am găsit decât câteva hârtii lipsite de importanţă. Dosare privind cabala, hasidismul, tradiţia mozaică, cabaliştii, ca şi alte notiţe despre magia populară evreiască... Nimic care să ne lămurească asupra motivelor fugii sale sau ale mutismului său în legătură cu Laume Galjero.

— Trebuie să perseverăm? mă întrebă tipul din Gestapo.

Mi-ar fi plăcut să ordon continuarea anchetei, dar n-ar fi fost rezonabil. în zece sau douăsprezece zile, Hezner avusese, evident, tot timpul să treacă frontiera şi să se refugieze, Dumnezeu ştie unde. Cu un oftat de descurajare, m-am resemnat că nu-l voi mai revedea vreodată pe cabalist şi nu voi descoperi secretele pe care el şi Dalibor Galjero şi le încredinţaseră.

— Ştiu ce ai făcut pentru mine, Thorun, murmură Dandeville când, încă o dată, discutam despre Hezner şi români. îmi închipui cât te-a costat. Este o datorie pe care nu o voi putea plăti niciodată...

închisesem ochii şi mă aşezasem în fotoliu astfel încât să-mi întind picioarele pe tăblia biroului.

— Am dat peste cei mai puternici decât noi, Matthieu-Marie. Nu ştiu de ce a trebuit să trecem prin

toate astea, tu şi cu mine, dar înţelept este să încetăm de a ne mai gândi la cei doi Galjero.

Să nu ne mai gândim la cei doi Galjero! Legământ pios! Intenţie zadarnică! Cum să fac să le alung din minte pe acele două fiinţe? El, Dalibor, rând pe rând, fratern şi distant... Ea, Lattme, femeie a abisului, vrăjitoare cu puteri imense, sfidând orice raţiune... Totuşi, timp de câteva zile, Matthieu-Marie şi cu mine am jucat comedia vieţii normale. într-o seară, la sfârşitul unei întâlniri cu Otto Rahn, exaltatul care se încăpăţâna să caute Graal-ul în castelele catare ale Occitaniei, am găsit o scrisoare strecurată în corespondenţa zilnică. Am recunoscut imediat scrisul lui Dalibor pe plic. Primul imbold a fost să arunc în foc scrisoarea, fără a o citi. Totuşi, curiozitatea a fost mai puternică decât raţiunea. Desfacând scrisoarea, am văzut că ea avea parafa finală a celor doi Galjero. Oh! mesajul nu era prea lung. Mă informa despre întoarcerea lui Dalibor la Berlin şi dorinţa celor doi soţi de a mă întâlni pentru o treabă, precizau ei, care implica nici mai mult, nici mai puţin, decât securitatea statului german... întrucât eram mai mult decât rezervat în privinţa acceptării invitaţiei, care, sub o formă diplomatică, aducea a somaţie, Dandeville mă îndemnă să accept întâlnirea.

— Tu şi cu mine ştii că nu din întâmplare i-am întâlnit pe aceşti oameni. Există un motiv secret al prezenţei lor aici. Nu-l uita nici pe Heydrich! El vrea în continuare să afle motivul prezenţei românilor la Berlin. Poate că, acum ori niciodată, este momentul de a le descoperi adevăratele intenţii!

Vigon-Perignac avea dreptate. Oricât mă costa, ştiam că destinul meu îmi cerea să-i revăd pe soţii Galjero. în ziua convenită, i-am întâlnit aşadar pe români,

teren neutru, într-un salon particular, numai aurituri şi oglinzi, pe care îl rezervasem la hotelul Eden. Am avut grijă să sosesc mai devreme:pentru a mă familiariza cu locul şi a profita de un răstimp calm, înainte de sosirea lor. Din nefericire, cei doi Galjero erau deja acolo, când gromul, impresionat de uniforma mea neagră şi de aerul meu sever, m-a introdus tremurând în salon. Nu-l mai văzusem pe Dalibor de la sfârşitul anului 1935, adică de patru luni şi ceva. Ultima întâlnire data de trei

săptămâni. în rochia ei Fortfmy, plisată, femeia aceea era de o frumuseţe mai incitantă decât atunci când era goală. Conversaţia nu a durat mult - douăzeci, treizeci de minute poate. Zâmbitor şi destins, cuplul părea perfect reconciliat. Prin orice furtună ar fi trecut, cei doi n-ar fi lăsat să se întrevadă nimic. Regăseam între ei, Intactă, acea complementaritate izbitoare care mă uimise atunci când îi întâlnisem pentru prima dată la Karin Hali. Un monolit. Dalibor şi Laiime redeveniseră un bloc neted pe suprafaţa căruia nu se putea observa nicio falie. Cu toată politeţea frazelor #||$mbâ!§i n-am jucat totuşi comedia amiciţiei. De altfel, discuţia nu se preta.

— Laiime şi cu mine am vorbit foarte deschis* despre dumneata, Thorun, începu Dalibor. Nu ne-am ascuns nimic. Ea ştie totul despre darul pe care ţi l-am făcut la Veneţia, după cum şi eu am fost informat despre[!] relaţia pe care ea a considerat că a fost bine s-o aibă cu dumneata. Să fii de îndată încredinţat că nu acord nicio importanţă acestei ultime chestiuni, care nu are nicio legătură cu subiectul conversaţiei noastre de acum.

Cu toate cuvintele blajine ale românului, n-am putut să nu mă înrosesc. Aveam clar impresia că mă aflam pe

— Dumitale, care eşti un literat, ce-ţi evocă numele **de** *palladiuml* mă întrebă atunci Laiime, cu cel mai mieros zâmbet.

— Este un fel de talisman, am răspuns cu o voce şovăielnică. O piatră, pe care sunt, în general, gravate diverse simboluri şi îndemnuri, pe care anumite popoare din antichitate le consacrau apărării unei fortăreţe sau chiar unui oraş. Cele două mari exemple sunt *Palladium*-ul din Atena şi cel din Ierusalim, despre care vorbeşte Flavius Iosif.

— Da, asta-i, Thorun, se înflăcăra Dalibor, După legendă, *palladium-vtl* este o piatră magică atât de puternică încât ea îi poate respinge pe duşmani, lin scut subtil care descurajează armatele ce înaintează, totuşi, pe sub ziduri... Atena şi Ierusalim, ai spus? Da! Şi Mecca îl avea pe al ei... în anul 570, venind din Africa, armatele din Abisinia se îndreptau spre oraşul unde tocmai se născuse Mahomed. Nimic nu-i putea opri pe năvălitori. Voiau să jefuiască şi să-i facă sclavi pe locuitori. Şi deodată, căzută miraculos din cer, o ploaie de pietre s-a abătut asupra coloanelor de cuceritori... Elefanţii de război au înnebunit. în spaima lor, au călcat în picioare combatanţii care au luat-o la fugă, în derută. Cetatea a fost salvată! Care ar fi fost destinul lumii dacă Profetul ar fi fost ucis sau prins de armatele din Africa? Care ar fi fost destinul lumii fără *palladium-ul* de la Mecca? Toată istoria omenirii ar fi fost dată peste cap!

— De ce îmi povesteşti aceasta, Dalibor?

— Pentru că Laiime şi cu mine vom realiza o astfel de protecţie pentru oraşul Berlin.

Un *palladium* pentru Berlin? N-aşi fi putut rămâne serios, dacă această enormitate ar fi fost rostită de oricine altcineva. în aceste condiţii însă, dimpotrivă, proiectul

acela nebunesc mi se părea de speriat. Am simţit cum trăsăturile feţei mi se descompuneau.

— Mai bine decât oricine din Berlin, dumneata ai luat cunoştinţă, fizic şi psihic, de ceea ce suntem în stare, continuă Dalibor fără a lua în seamă paloarea mea. La Veneţia, îţi promisesem să-ţi dezvălui ce căutam în biblioteca lui Caetano. Misterul a fost dezvăluit acum. Dar operaţiunea este delicată... Este un ritual complex şi îndelungat şi care cere mai multă muncă decât bănuisem... Avem nevoie de ajutor... Nişte supleanţi, într-un fel... îţi imaginezi continuarea?

O clipă am rămas mut. Cea ce am presimţit de la început, fusese clar expus: soţii Galjero îmi cereau participarea la nu ştiu ce ritual magic, a cărui natură abjectă o lămurisem prea bine. Mi-am dat seama că Laiime se distra constatând reticenţele mele.

— Haide, Gărensen... Nu fii aşa nehotărât! Nu uita că ştiu totul despre tine. Dacă odinioară ai cedat atât de uşor la şantajul lui Heydrich, dacă ai muncit cu atâta zel pentru nazişti, aceasta înseamnă că ai simţit, în adâncul fiinţei dumitale, că un destin superior ţi-o cere...

— Acel destin care te'duce drept la noi, Thorun, continuă febril Dalibor, aplecându-se spre mine pentru a-mi cuprinde mâinile cu ale sale.

— Te ducea la noi la fel de sigur precum a dus-o şi pe o altă persoană, adăugă într-un fel misterios Latime ridicându-se ca să deschidă o uşă laterală ascunsă de lambriurile din lemn. Intră, scumpa mea...

Şi în timp ce căutam să desluşesc trăsăturile celei pe care românca o invita să intre în încăpere, am avut neplăcerea să recunosc silueta eterică şi chipul de înger al Ostarei Keller...

*

Ostara Keller... Frumoasă, tânără şi de un fanatism imperturbabil! La aceste calificative se rezumă amintirea pe care o păstram despre această fată, după trecerea ei fulgerătoare pe la Ahnenerbe. Nu ştiam exact în ce circumstanţe ajunsese în SD, căci Heydrich nu-mi vorbise despre ea decât pentru a-mi spune că o strecurase în patul lui Laiime. Adevărata întrebare care se punea acum era de a şti dacă ea juca propria partitură pe lângă soţii Galjero ca mentori sau dacă rămăsese credincioasă misiunii încredinţate de Reinhard. Ce atitudine trebuia adoptată faţă de ea? Era prietenă sau duşmancă? Trebuia să pretind că nu o cunosc sau, dimpotrivă, s-o salut ca pe o egală? în acest nou joc al păcăliţilor, simţeam deja că trăsesem cărţile proaste...

— Domnişoara Keller este cea de-a doua persoană pe care am ales-o pentru a ne da o mână de ajutor în misiunea noastră, explică Dalibor în timp ce mă ridicam pentru a o saluta pe tânăra fată cu un semn din cap şi o batere din călcâie, foarte prusacă. în afară de faptul că posedă însuşiri excepţional de dezvoltate pentru anumite activităţi dificile, acoperirea pe care i-o oferă SD Ausland ne va ajuta în mare măsură.

Am încercat să-mi păstrez cumpătul, dar eforturile mele au fost prea evidente pentru a nu fi observate de Galjero. Ghicind ce mă tulbura, el adăugă:

-— Laiime şi cu mine ştim din totdeauna că domnişoara Keller este unul dintre agenţii lui Heydrich al dumitale. Acest fleac s-a dovedit lipsit de importanţă imediat după ce am descoperit talentele ei naturale.

A se lua în seamă. Dar la ce talente anume făcea aluzie Dalibor? în acea după-amiază n-am aflat nimic deoarece conversaţia a încetat după sosirea Ostarei Keller, sotii

Galjero având intenţia, după impresia mea, de a-mi da doar o idee despre ce mă aştepta. Aveam cadrul de ansamblu detaliile aveau să urmeze mai târziu! Am plecat singur de la hotelul Eden, lăsându-i pe Keller şi pe români să plece când aveau chef. M-am întors cât am putut de repede în Piicklerstrasse, pentru a începe o lungă noapte de: lucru. Dimineaţa, l-am chemat pe Dandeville. În timp ce mă bărbieream în minusculul cabinet de toaletă, aflat alături de biroul meu, i-am expus francezului rezultatul cercetărilor mele. După ce i-am spus totul despre întrevederea cu soţii Galjero şi despre concluziile trase, el încercă să-şi sistematizeze logic ideile.

— Dacă te înţeleg bine, românii vor să pregătească un fel de elixir de viaţă lungă, nu pentru o fiinţă vie, ci pentru un oraş, nud aşa?

— În principiu, da?

— Primul gând care îmi vine în minte este că oamenii ăştia au dreptate. Pentru capitala unui imperiu presupus a dura o mie de ani, orice precauţie este utilă iar orice colaborare binevoitoare este binevenită.

— Fireşte, am admis bodogănind, dar un lucru mă îngrijorează...

— Modul de pregătire al acestei pietre?

Matthieu-Marie intuise bine. Toată noaptea am scotocit prin documentaţia noastră despre talismane, stelele protectoare în cinci colţuri... în câteva luni doar, biblioteca de la Ahnenerbe conţinea, din imboldul meu, adevărate comori. Printre acestea, am consultat *Compilatio de Astrorum Scientia* a lui Leopold de Freisingen, o scriere de la începutul secolului al XlI-lea, consacrată amuletelor; *Mysterium sigillorum, herbarum et lapidum* a lui Israel Hiebner, datând din 1651;

Der bose Blick und Verwandtes de Seligmann şi, mai ales, lucrarea rarisimă a . bibliotecarului lui Richelieu, Jacob Gaffarelli: *Curiozităţi de necrezut privind sculptura talismanică.*

— îmi amintesc că am cercetat sumar această Iu* erare. Autorul descrie Molohul din Cartagina, nu-i aşa?

Dandeville avea dreptate. în Gaffarelli descoperisem cea mai surprinzătoare descriere a unor simboluri care ar fi putut reprezenta un*palladium*...

— Gaffarelli îl citează pe Lyranus ca martor al scenei, am precizat. Inchipuie-ţi o imensă statuie de fierîn formă de tors de bărbat cu cap de taur. Interiorul idolului este scobit şi plin de jăratec în permanenţă. în zilele de ceremonii, preoţii azvârlă copii în braţele incandescente ale zeului. Nişte figuranţi muţi bat în nişte timpane deformate de a scoate cele mai îngrozitoare sunete cu putinţă. Acest vacarm se îmbină cu urletele de durere ale victimelor şi cu lamentările părinţilor obligaţi să asiste la supliciu... Furia, durerea, isteria reprezintă hrana subtilă ce este acumulată de *palladium.* Metamorfozate de către idol, aceste fluide elementare, violente vor încuraja oraşul şi îl vor proteja în faţa atacurilor. în ziua în care sacrificiile încetează, Roma cucereşte oraşul!

— Cartagina cade, a conchis Dandeville. Asemenea Atenei, Ierusalimului...

— Aceste două oraşe deţineau nişte *palladia* foarte diferite de cel al Cartaginei. Cel din Ierusalim, de exemplu, era o simplă lespede de piatră pe care era gravat numele secret al cetăţii.

— Şi teama ta nemărturisită este că soţii Galjero vor merge până la a-şi activa statuia cu sacrificii mai degrabă decât cu simple rugăciuni... Aste este?

îmi pusesem oare în minte o idee nebunească? o fixaţie gratuită, elaborată în urma unor lecturi mai vechi? Poate.., Degeaba mă linişteam, nu mă puteam elibera de un presentiment care mă apăsa oriunde aş fi mers, orice aş fi făcut. Soţii Galjero, puteam pune mâna foc, erau pe cale de a amorsa un mecanism nebunesc. Criminal, poate....

*

— Soţii Galjero sunt de neatins acum. îmi pare rău, Gărensen, dar ai acţionat într-adevăr prea târziu! îmi răspunse sec Heydrich în dimineaţa în care m-am decis, în sfârşit, să-i spun ceea ce simţeam faţă de români.

— De neatins? Ce vrei să spui?

— Fuhrerul le acordă tot ceea ce îşi doresc. Sunt protejaţii săi oficiali, ei vor avea chiar locul lor rezervat alături de el, pe stadioanele olimpice. Aceşti oameni sunt paraziţi de curte. Nimic mai mult... Dacă vor să facă intrigi, n-au decât! Cred că nu sunt decât nişte escroci mărunţi. Dacă vor să arunce praf în ochii lui Hitler cu magiile lor, nu are nicio importanţă... Marea politică nu se face cu cei de teapa celor doi Galjero, Gărensen. Marea politică este viitorul conflict cu anglo-saxonii, o fac spionii mei pe lângă sovietici sau oponenţii noştri interiori din *schwarze Kapelle*. Marea politică înseamnă evreii care ne otrăvesc şi de care ar trebui să scăpăm într-un fel sau altul...

— Şi Ostara Keller? întrebai. Ce-i vei ordona?

Reinhard se uită uimit la mine, ca şi când întrebarea mea n-ar fi avut nicio legătură cu românii.

— Keller? Am pus-o la *Der Angriff* ca jumalist-reporter. Este o acoperire excelentă pentru acţiuni viitoare în străinătate... De ce naiba îmi vorbeşti despre ea?

*

Matthieu-Marie răsturnă pe podeaua biroului meu un vraf de cărţi şi de dosare pe care le ţinuse în braţe. Nu-l văzusem niciodată atât de puţin respectuos faţă de nişte documente.

— Am făcut o muncă titanică, dar am sfârşit prin a găsi! zise el, manifestându-şi mulţumirea deplină.

— A găsi ce? întrebai, mai degrabă posomorât.

— România, bătrâne! 0 grămadă de informaţii despre România. Şi câteva ipoteze personale de o îndrăzneală nebună dar care lămuresc, poate, personalitatea ascunsă a soţilor Galjero.

De când fusesem prinşi amândoi în mrejele vrăji-toarei Lăţime, francezul şi cu mine nu ne mai gândeam decât la români. Eu acţionam în linia întâi, aşteptând cu nerăbdare ca cei doi să se hotărască să-mi dezvăluie rolul pe care doreau să-l am în problema *palladium-\i\vn* din Berlin. Vigon-Perignac îşi petrecea zilele şi nopţile în cercetări în toate direcţiile privindu-i pe cei doi, în speranţa de a descoperi identitatea lor şi de a afla pretextul ce ne-ar permite să cerem expulzarea lor din Germania... Desfăşurând pe covor o hartă de stat-major a Balcanilor, Dandeville se ghemui ca să-mi arate diferite zone din jurul cursului Dunării.

— Numele antic al României este Dacia. Este cucerirea cea mai târzie a Romei, întrucât a fost luată în stăpânire în anul 106 al erei noastre de către împăratul Traian. Pentru mulţi autori, această regiune este Hyperboreea mitică...

II întrerupsei pe prietenul meu:

— Ah, nu! Hyperboreea se referă, în mod curent, la ţinuturile nordice şi nu la teritoriile din Balcani!

Dandeville zâmbi ca şi când s-ar fi aşteptat la această observaţie. Cu vârful cizmei a atras spre el un carnet care alunecase departe de el.

— Gândeşti ca un materialist. Hyperboreea desemnează un centru metafizic de înţelepciune şi de iniţiere. Aşa stând lucrurile, acest centru poate fi situat oriunde. În gândirea mitică trebuie să iei în seamă termenii unor funcţii şi nu realităţi tangibile cum ar fi persoane sau locuri strict geografice. Ascultă! Mi-am făcut notiţe. Pindar, cel mai erudit poet al Greciei antice, vorbeşte despre Apollo în cel de al optulea capitol al *Olimpicilor* sale. După ce ridicase zidurile Troici, zeul revine „în patria sa, a Istrului, la hyperboreeni”. Ori Istrul este regiunea desemnând cursul inferior al Dunării. Şi încă ceva: în *Geografia* sa, Strabón seriei „Primii care au descris diversele părţi ale lumii spun că hyperboreenii locuiau deasupra Pontului-Euxin şi al Istrului.”

— Deasupra Mării Negre şi a Dunării?

— Exact. Altfel zis, România actuală. Şi mai departe: în comentariul său asupra *Visului lui Scipio,* Macrobius precizează: *‚JRegiones quas praeterfluunt Tanais et ¡ster, omnesque super Scythiae locum quroum indigenas vetustas Hyperboreos vocavit*’.

— „Regiunile udate de Don şi de Dunărea de Jos se numeau Hyperborea în vechime”, tradusei eu aproximativ. Interesant. Dar unde vrei să ajungi?

— Ce este mai interesant urmează şi, ca să te cruţ, nu voi enumera izvoarele cercetate dar sunt la fel de serioase ca cele precedente: în antichitate, Carpaţilor li se spunea *Montes Riphaei.* Ori această denumire este folosită şi pentru Caucaz. Ghiceşti urmarea?

Dandeville strălucea de entuziasm. Eu mă aflam în cele mai adânci tenebre. în ce fel era important Caucazul în povestea noastră?

— Nu ştii? Ei bine, îţi dau eu răspunsul, elev nesilitor ce eşti: Caucazul este muntele pe care a fost legat în lanţuri Prometeu.

— Cel care a forat focul cunoaşterii de la zei pentru a-l dărui oamenilor?... Şi mai departe?

Francezul oftă ca şi când, în mod hotărât, toată educaţia mea era de refăcut.

— Mitul lui Prometeu prezintă foarte multe puncte Comune eu cel al lui... Lucifer!

M-am scuturat; simţind un început de migrenă sub calota mea craniană. Scărpinându-mă, pe rând, la ceafă, la frunte, din nou la ceafă, am vrut să formulez o frază dar n-am îngăimat decât un şir de cuvinte fără legătură, ceea ce îl făcu pe Matthieu-Marie să râdă cu lacrimi.

—• Luciffer. Etimologia latină: *im fisre*, purtătorul de lumină. îngerul rebel care, azvârlit din ceruri fiindcă se opusese puterii divine, ar fi căzut...

— în Caucaz?

— Da. Dar nu singur. înconjurat de întreaga sa curte... în fine, aceasta ne spun anumite texte ebraice, cum ar fi de exemplu, *Cartea veghetorilor*...

Din punctul de vedere strict filozofic şi al mitologiei comparate, teoria lui Matthieu-Marie era dintre cele mai interesante, dar de ce se încăpăţâna să facă din ea piatra unghiulară a cercetărilor sale despre soţii Galjero?

— Pentru că am trăit în fiinţa mea cruzimea lui Lăţime. Aceşti oameni, cred eu, sunt moştenitorii unei secte de adoratori ai demonului.

A fost rândul meu să izbucnesc în râs.

— Schimbă cuvintele vocabularului meu dacă violenţa nu-ţi convine, continuă Dandeville fără a lua în seamă râsul meu, dar gândeşte-te la un ultim lucru.

— Care anume?

— Notele pe care le vezi aici nu sunt toate ale mele... pasajele privind căderea îngerilor rebeli în Caucazul carpatic au fost redactate de doctorul Ruben Hezner!

*

Nu consideram faptul acesta ca o revenire bruscă a cabalistului, ca să lucreze cu noi la Ahnenerbe, după o dispariţie de mai multe săptămâni. Nu. El alese altă cale de a se manifesta, o cale foarte simplă, pe cât de uşoară, pe atât de discretă...

— În urmă cu două dimineţi, am găsit un plic mare pe biroul meu. Cu timbru din Elveţia... Am recunoscut imediat scrisul lui Hezner. în plic nu am găsit decât un vraf de file scrise în grabă... Fiecare era datată. Am verificat. Relatarea lor a început la trei sau patru zile după ce Dalibor a vrut să-l întâlnească pe Ruben.

Răsfoind una câte una paginile pe care Dandeville mi le întindea, am văzut o îngrămădeală aparent fără mcio ordine de citate greceşti, latine, ebraice. Hărţi grosolane ale cursului Dunării de la Porţile de Fier până la delta de la Marea Neagră. Desene bizare care nu semănau deloc cu ceea ce ştiam eu. Şi apoi, cu totul nelalocul lui, lipit pe marginea unui paragraf, am găsit un bilet de cinematograf!

— *Nosferatu,* de Mumau... Mai este proiectat şi acum într-o săliţă de pe Kurfiirstendamm.

Fără să-l fi văzut vreodată, auzisem totuşi vorbindu-se despre acest film, pe vremea în care Margo Lion mă ducea în cercul ei de cunoştinţe de la studiourile UFA. În aceeaşi seară, Matthieu-Marie şi cu mine ne-am dus pe Kudamm, după cum i se spunea familiar marelui bulevard, pentru a descoperi de ce Hezner socotise că era bine să sublinieze importanţa acelui film vechi de patrusprezece ani

— Povestea este cea a lui *Dracula* de Bram Stoker, îmi murmură Dandeville în timp ce aşteptam, în întuneric, începutul filmului. Văduva irlandezilor a preferat să Vândă drepturile de autor americanilor de la Warner, mai degrabă decât unor europeni. Mumau a schimbat numele personajelor dar subiectul este acelaşi...

Timp de o oră, am văzut agitându-se în faţa mea umbra neliniştitoare a lui Max Schreck care împrumutase fizicul său subţiratic lui Nosferatu, sufletul, rătăcitor care îi chinuie pe cei vii, bându-le sângele. în film, Dracula devenise contele Orlock, Jonathan Harker purta numele lui Hutter, dar» efectiv, nimic nu putea deosebi acea povestire de romanul pe care îmi amintesc să-l fi citit la Oslo, într-o zi de vară pe când aveam vârsta de şaptesprezece sau optsprezece ani... Matthieu-Marie şi eu mine încercam să identificăm în acest film ceea ce ar fi putut reţine atenţia lui Hezner.

— Imaginile sau povestirea?

— Povestirea, fără îndoială...

— Evenimentele sau metaforele?

— Metaforele, am decis eu. Dacă ar fi să ne ţinem doar de povestirea pură, trebuie să admitem că Hezner îi compară pe cei doi Galjero cu nişte vampiri. Dar oamenii aceştia îşi duc viaţa în lume şi nu au nici unul, nici altul caninii nemăsurat de lungi!

— Atunci?

— Sincer, habar n-am!

Francezul şi-a continuat singur cercetările, timp de câteva zile. în ceea ce mă privea, trebuia să-mi îndeplinesc obligaţiile la Ahnenerbe, ceea ce îmi lua toată ziua. Refacerea Wewelsberg-ului, mai ales, îmi lua timp. îl ştiam pe Himmler foarte nerăbdător să inaugureze fortăreaţa şi mă străduiam din răsputeri să

într-o dimineaţă în care vizitam şantierul, subofiţerul care era şoferul meu m-a prevenit că *Herr* Galjero tocmai sosise şi dorea să mă vadă neîntârziat. Aceasta m-a surprins, cu atât mai mult cu cât amplasamentul de la Paderborn era un secret bine păstrat, pe care foarte puţini din elita SS se puteau lăuda că l-ar cunoaşte. Oricât de înaltă ar fi poziţia lor pe lângă Führer, soţii Galjero n-ar fi trebuit să afle niciodată! Foarte prost dispus, m-am dus la intrarea şantierului udat de ploile de primăvară. Liniştit şi gânditor, Dalibor mă aştepta lângă maşina lui personală.

— Eşti pe cale de a construi aici o citadelă minunată! exclamă el arătând spre zidurile negre ale castelului. Când *Reichsfilhrer-xi* 1 dumitale mi-a arătat planurile* am înţeles că este exact ceea ce avem nevoie pentru a începe pregătirea*palladium*-ului. Du-mă să vizitez...

Aroganţa afişată de Dalibor sfârşi prin a mă exaspera. Am vrut să-i spun importanţa gradului şi a autorităţii mele pentru a-i interzice formal intrarea în Wewelsberg, dar eforturile mele au fost anulate la prezentarea unui ordin scris chiar de mâna lui Himmler.

— Ei, da! se lăuda românul. Laüme şi eu mine avem intrare liberă la *Reichsfiihrer*. Micul nostru proiect îl fascinează de-a dreptul. După cum poţi citi, el ordonă să-ţi pui toate mijloacele la dispoziţia noastră... Fără a discuta!

— De fapt, constat că n-am de ales. Urmează-mă...

Dacă Dalibor Galjero manifestase cândva oarecare veleităţi de independenţă faţă de Laüme, părea evident că aceasta îl luase cu totul în stăpânirea ei. Toate orele de prietenie pe care le petrecusem la Veneţia păreau să aparţină unei epoci trecute. Vizita a fost lungă şi plictisitoare. Dalibor a cerut să examineze toate

cotloanele fortăreţei, ceea ce ne-a luat trei sau patru ore în cursul cărora n-am schimbat nicio amabilitate. în timp ce coboram de pe schelele care ne duseseră până la galeriile de strajă, Galjero mă anunţă că trebuie depusă piatra *palladium-ului* în criptele castelului.

— Acolo vom îndeplini ritualurile noastre de cult... Laüme, Keller, dumneata şi cu mine...

— Şi când vom începe?

— Abia peste zece zile. în noaptea dintre 30 aprilie şi 1 mai, ca să fiu mai precis. în noaptea Valpurgiei...

*

Valpurgia! în vechile legende germane, acest nume te face să te înfiori. Cu şase luni exact după Halloween, este cea de-a doua poartă care se deschide între lumea celor vii şi cea a fantomelor. Noaptea în care regii sunt lipsiţi de coroană şi vagabonzii se află în patul reginelor; noaptea în care căpcăunii prind copiii ca să-i atârne ca pe nişte şunci, în afumătorile lor; noaptea în care fantomele sfarmă lespedea mormântului lor şi vârcolacii urlă sfâşietor la lună...

— în zece zile se poate munci enorm!

Hotărât lucru, Matthieu-Marie dădu dovadă în aceste ultime zile de un moral cu mult mai combativ decât al meu.

— Şi se poate călători departe! reluă el.

— Ai găsit ceva nou?

— Nou nu este cuvântul potrivit. Să spunem că este o intuiţie care merită să fie verificată. Spre deosebire de tine, am încercat să aflu mai multe despre cel pe care Galjero s-a dus să-l viziteze la Veneţia, contele Caetano...

Simpla evocare a contelui m-a făcut să simt fiori de dezgust în lungul şirei spinării.

— Da, bătrâne, văd că te laşi greu, a constatat, ironic Dandeville. Tipul acela este o somitate în ocultism şi în magie. Uită-te pe toate lucrările sale.

După documentele pe care mi le prezenta Vigon-Peri- gnac, contele Caetano era autorul a vreo treizeci de articole apărute în diverse reviste de specialitate italiene sau franceze: *Tora, Ur, Krur, Studiile tradiţionale...*

— 11 bănuiesc că ar fi publicat şi sub pseudonim. În acele medii, aceasta este o practică curentă. Dar n-am avut timp să cercetez în profunzime. Trebuie să ne mulţumim cu acestea... Ceea ce nu este prea rău* întrucât toate subiectele privesc magia sângelui, a cenuşilor, a oaselor, a materiilor organice şi folosirea acestora în compoziţia talismanelor...

După luminiţele ce sclipeau în ochii lui, am înţeles ce-i trecea prin cap lui Matthieu-Marie.

— Crezi că, într-adevăr, este cu putinţă?

— Un dus şi întors incognito Berlin-Veneţia, în zece zile? Simplu ca bună ziua!

Dacă ar fi fost să cântărim argumentele pro şi cele contra, n-am fi făcut decât să întârziem. Fără a mai sta pe gânduri, am şters-o cu primul tren spre marea Adriatică... Subordonaţilor mei mai apropiaţi le lăsasem un consemn strict pentru a mă acoperi cât mai bine faţă de Heydrich. II ştiam pe acesta foarte ocupat cu pregătirea unei vaste operaţii de dezinformare menită a-l face pe Stalin să se îndoiască de loialitatea statului său major. Orele de călărie la Tiergarten fiind tot mai rare, erau puţine riscuri ca el să-şi dea seama de plecarea mea. Dandeville şi cu mine am sosit la gara Santa Lucia după treizeci de ore de la plecarea din capitala Reich-ului. Cerul era cenuşiu, o ploaie deasă cădea de cinci zile, după cum ni s-a spus. Piaţa San-Marco era

fi străbătută decât pe nişte scânduri rezemate de capre de lemn. Nu doream să ne instalăm într-un hotel mare: petrecusem prea multă vreme la Danieli unde riscam să fiu recunoscut şi mai ştiam, pe de altă parte, că toate hotelurile veneţiene erau ticsite de informatori fascişti care s-ar fi delectat să le transmită identităţile noastre corespondenţilor lor din SD Ausland. Nu fără câteva tatonări, am regăsit drumul spre pensiunea *signorei* Verdiana. Vorbind o italiană acceptabilă, Dandeville a dus tratativele necesare şi a reuşit să obţină cazare şi masă pentru întreaga durată a şederii.

— Rămâne problema vizitei noastre la contele Caetano, îmi zise ei în timp ce luam un prânz modest, un fel de mâncare cu paste şi verdeţuri.

Desigur! Trebuia să ştim dacă domnul conte Caetaon avea să accepte să ne deschidă uşa sa; aceasta era prima problemă reală cu care aveam să ne confruntăm. În adâncul inimii mele, mă loveam de o dramă intimă mai sfâşietoare. Veneţia era oraşul singurei femei pe care am iubit-o cu adevărat. Veneţia era oraşul Faustei! De îndată ce am fost sigur că Dandeville dormea, am părăsit, fără zgomot, pensiunea Verdiana pentru a da târcoale pe lângă casa Pheretti. Trebuie să fi fost ora două dimineaţa şi ploaia cădea şi mai tare, udându-mă până la piele, cu tot pardesiul civil din gabardină pe care mi-l pusesem pe umeri. De fapt, nu ştiam ce mă împingea să revin pe riva degli Schiavoni. Nu-i dădusem veşti despre mine Faustei de mai multe luni şi chiar arsesem toate scrisorile pe care mi le trimisese. Timp de o oră, două poate, în noaptea întunecoasă străpunsă doar de oglindirea palidă a felinarelor cu gaz în apă, am regăsit piaţetele şi străduţele pe unde ne plăcea să ne plimbăm, cafenelele şi podurile pe care ne opream adeseori pentru

a vorbi. Având grijă ca nimeni să nu surprindă ceva din discuţiile noastre vorbeam mereu în latină... Să revăd acele locuri, să respir acel aer atât de deosebit al lagunei, m-a adâncit într-o nesfârşită tristeţe. Fausta îmi lipsea, îmi lipsa aşa cum nimeni nu-mi lipsise vreodată.

Caetano nu ne făcu mari dificultăţi ca să ne primească. Spre deosebire de mine - căci el fusese mascat în unica dată în care avusesem ocazia să-l întâlnesc - lui nu i-a fost greu să dea un nume trăsăturilor mele. De el îmi aminteam ca de o siluetă de mumie rău mirositoare şi dezgustător de murdară, cu unghii lungi şi necurăţate, înconjurat de un roi de muşte. Fără panoplia sa de magician în căutarea longevităţii, Caetano era personificarea însăşi a gentilomului italian: trandafiriu, proaspăt, acel domn scund, de vreo cincizeci de ani, purta un costum gri, croit cu eleganţă şi al cărui clasicism auster era scos în evidenţă cu îndrăzneală, de o vestă din mătase galbenă ca soarele. Mi-era greu să leg de personajul pe care-l aveam în faţă imaginea bărbatului cu care luasem masa în subsolul palatului. Răguşită şi înfundată, vocea era, în schimb, de netăgăduit aceeaşi, la fel ochii negri şi vioi.

în cadrul conversaţiei noastre am făcut multe ocoluri până să mă decid să abordez subiectul vizitei mele. Şi nu numai atât. Chiar dacă Matthieu-Marie mă îndemâna astfel, nu socoteam prudent să-mi dau cărţile pe faţă cu un om despre care nu ştiam aproape nimic. în sfârşit, după ce Caetano îşi permise câteva comentarii discrete despre Galjero, spuse:

— Presupun că aţi făcut tot drumul de la Berlin ca să vă vorbesc despre Dalibor şi femeia sa, nu-i aşa?

Considerând zâmbetul meu din colţul gurii îndeajuns de elocvent, nu mi-am dat osteneala să vorbesc.

— Atunci vă voi dezamăgi! continuă contele. Căci nu ştiu nimic categoric despre aceşti oameni... Bărbatul, pe Dalibor, l -am văzut cu ochii mei omorând un puşti de pe stradă care încercase să-i şterpelească ceva de prin buzunar. Nici măcar o umbră de sentiment omenesc. Nici umbra unui regret... Ştiţi cum a făcut? L-a apucat pe puşti de guler şi i-a lipit de frunte o mică baghetă din chihlimbar care a ţâşnit din mâna sa asemenea unui cuţit pe care l-ar fi scos din mânecă. Micuţul a început să se zbată şi să fumege ca un câmat pe care l-ai fi prăjit. A murit într-un minut! Dalibor l-a lăsat să cadă pe caldarâm şi a vrut să-şi continue plimbarea cu tatăl meu şi cu mine, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Tatăl meu, însă, nu a fost de acord şi a pus să fie adus cadavrul băiatului aici, în palat, ca să-l examineze un doctor. Medicului nu i-a venit să creadă! în interiorul venelor puştiului, sângele intrase în fierbere înainte de a se coagula sub formă de pastă. Ca un sângerete, exact, ca un câmat umplut cu sânge!

—*i* Când s-a petrecut aceasta? întrebai, surprins de emoţia puternică pe care această amintire părea s-o trezească în conte.

— Pe când aveam şaptesprezece ani. în august 1881.

— în 1881? am râs eu în hohote. Dar Galjero nu era născut la acea vreme... Aţi vorbit despre tatăl său, desigur?

Caetano zâmbi.

— Nu, dragul meu! îţi vorbesc despre Dalibor Galjero. O fiinţă incertă şi totuşi foarte reală pe care n-am văzut-o îmbătrânind, nu are un rid de şaizeci de ani de când se încăpăţânează să mă viziteze.

Dandeville, care nu scosese o vorbă până atunci, îndrăzni să pună o primă întrebare.

— Dacă aveaţi şaisprezece ani în 1881, domnule conte, aceasta înseamnă că...

— M-am născut în 1868. Şi am astăzi aproape şaptezeci şi doi de ani. Oh, ştiu ce-mi veţi spune: nu-mi arăt vârsta. Dar poate *Herr* Gărensen v-a explicat în ce condiţii foarte speciale ne-am întâlnit?

— Mi-a făcut o descriere impresionantă a acelui moment domnule, mărturisi Dandeville.

— Ei bine, este unul din micile secrete pe care şi le transmit anumite vechi familii ale lagunei. O asceză severă mai degrabă decât o adevărată magie... dar care permite atingerea unei vârste înaintate fără a arătă prea mult urmele lăsate de trecerea anilor...

— Aceasta este calea urmată de Galjero?

Cred că italianul şi-a strâns pumnii, involuntar.

— Nu! Metoda urmată de membrii masculini ai familiei mele este bună. Eficientă, desigur, dar nu în aşa grad. Galjero o ia pe un alt drum... Un drum mai dificil decât al meu. Mai violent, de asemenea. Dar nu vă voi spune cum se numeşte!

— Vampirism? întrebă Dandeville, care nu-şi putuse stăpâni curiozitatea în pofida privirii de dezaprobare pe care i-am azvârlit-o.

— Nu! răcni Caetano. (Şi avu un gest dispreţuitor al mâinii, ca şi când ar fi vrut să se îndepărteze foarte repede de această pistă). Nu căutaţi bine. Creierele voastre sunt îmbibate de prostii.

Contele credea poate că eram doi nebuni în căutarea vreunui secret al tinereţii veşnice. îşi amintea perfect că lucram la Ahnenerbe şi luase de multă vreme informaţii privind institutul din Pucklerstrasse.

— Vois germanii, sunteţi pe cale de a realiza ceva măreţ În politică. Dar există anumite secrete pe care aş prefera să le văd pierdute, decât să le văd căzând în mâinile unor simpli neofiţi. Chiar de-ar fi animaţi de bune intenţii!

în câteva fraze, cu cuvinte foarte alese, am încercat să-l liniştesc cu privire la intenţiile noastre şi i-am spus chiar motivul exact al venirii noastre. După ce m-a ascultat cu atenţie, s-a calmat şi a revenit la gânduri mai bune.

— Un *palladium*? Să se afle, oare, în beciurile mele un manuscris consacrat preparării unui astfel de obiect?

—- Este ceea ce susţinea Galjero. Aveţi vreo idee despre text este vorba?

Chipul lui Vittoriu Caetano se întunecă.

— Sunt perfect la curent cu textele pe care a cerut să le citească şi nu l-am lăsat niciodată singur în bibliotecă. A consultat mult *Virga aurea* de fratele scoţian Jacob Bonaventure Hepbum. Acestea supt planşe de referinţă în materie de talismanie. Dar manuscrisul asupra căruia s-a oprit cel mai îndelung şi pe care l-a copiat aproape integral este *Pretiosa Mărgărită Novella* de Petrus Bonus. Se găseşte în compilaţia călugărului calabrez Janus Lacinius, scos din tiparniţele aldine, aici, la Veneţia, în 1546, cu înlesnirea Senatului şi a Papei Paul al III-lea. Petrus Bonus a redactat această lucrare pe la mijlocul secolului al XlV-lea, iar Lacinius a ilustrat-o cu vreo douăzeci de gravuri... La o primă vedere, este o lucrare de alchimie, nu de talismanie.

Am cerut să văd acele desene. Caetano nu s-a împotrivit. Cred că operaţia *„palladium”* începea să-l intrige şi pe el. într-un volum legat în piele groasă, pe

văzut un rege pe un tron, copii îngenuncheaţi pe lângă el. Se apropia un bărbat care-i ucidea pe toţi înainte de a-i tranşa şi de a aşeza oasele lor amestecate într-un sarcofag din piatră.

— Ce înseamnă, mai exact, aceasta? îl întrebai pe Caetano.

— Sunt ilustraţii destul de spectaculoase ale celor trei mari etape ale alchimiei. Lucrarea în negru: moartea. Lucrarea în alb: transformarea. Lucrarea în roşu: învierea. Alchimia este ştiinţa transformărilor, secretul metamorfozelor. Se mai crede şi azi că ea constă în a transforma plumbul în metal preţios, dar este o greşeală. Această ştiinţă include şi secretul transformării mortului în om viu sau cel al folosirii energiei morţilor ca rezervor nesecat de putere... Căci materia umană, trebuie să ştii, dragul meu, nu se stinge niciodată cu totul!

*

Dandeville insistă să plecăm cât de curând cu putinţă la Berlin.

— Nu mai avem nimic de făcut la Veneţia. Bătrânul Caetano ne-a spus tot ce ştia. Trebuie să ne întoarcem înainte de a avea necazuri cu Heydrich!

Dar argumentele raţionale ale francezului nu aveau ecou. Mă secătuia o dorinţă, aceea de a o revedea pe Fausta, desigur, şi căutam toate pretextele pentru a ne prelungi şederea în Italia.

— Dacă ne aflăm aici, este pentru a scoate totul de la Caetano, am contraatacat. Nu voi face de două ori această călătorie! Mai rămân câteva zile. Pleacă, dacă vrei...

După câteva înjurături zdravene, Matthieu-Marie se resemnă să cedeze unui capriciu pe care nu îl

Nu-i vorbisem niciodată despre Fausta şi nici nu intenţionam s-o fac. Antisemit înveterat, simţeam că tot capitalul de simpatie pe care Vigon-Perignac îl avea faţă de evrei şi-l epuizase prin ataşamentul faţă de doctorul Ruben Hezner. Ploaia neîntreruptă nu-l binedispunea pe francez, care îşi petrecea timpul citind în patul de la pensiunea Verdiana sau încercând să-şi limpezească ideile într-un carnet pe care nu îl părăsea niciodată. Eu mă legam de orice pretext pentru a mă duce să mă plimb singur, chinuit de melancolia şi de sentimentul de neputinţă... Şi deodată, cum norii se destrămau deasupra pieţei San Marco, privirea mea o întâlni pe aceea a unei femei care mergea şi ea, tot singură, pe scândurile de sub arcade. Fausta.,. Nu au fost explicaţii între noi. Nici scene. Aproape că n-au fost nici cuvinte. Prea fericiţi pentru a vorbi, ne-am îmbrăţişat îndelung sub câteva raze de soare ce cădeau drept asupra noastră. în timp ce-i mângâiam părul şi îi sărutam fruntea, asemenea unui scufundător care iese din apele întunecate la suprafaţă, ca să-şi umple plămânii cu aer, am avut senzaţia de a reveni la viaţă... Nu mi-a cerut să am vreo remuşcare. Pe un chei îngust, coboram trepte alunecoase ca să oprim un barcagiu căruia Fausta îi strecură o monedă. Fără zgomot, omul ne-a lăsat în faţa discretei porţi a casei Pheretti. Mână în mână, am urcat pe scara de serviciu până la camera ei. Când, în dimineaţa următoare am părăsit-o, am ştiut că nu voi avea în viitor niciun gând, nicio dorinţă pentru altă femeie...

*

— Este evreică, nu-i aşa?

Vocea lui Dandeviile şuieră ca un bici.

— Ne-ai văzut?

—Fireşte că v-am văzut! De mult simţeam că ceva era în neregulă cu tine. Dar o evreică! Îţi dai seama cine sunt oamenii aceia?

Dandeville îşi închipuia că are darul de a recunoaşte înfăţişările semite. Sefarzi sau aşchenazi, pretindea că stabileşte infailibil originea oricărui israelit văzut pe stradă.

—Ştiu ce le reproşezi, Matthieu-Marie. Şi nu-ţi împărtăşesc sentimentul. Nu voi tolera ca această femeie să fie un subiect de discuţie între noi!

Văzând că nu glumeam, Matthieu-Marie preferă să strângă din dinţi în tăcere. Eu, un SS, îndrăgostit de o evreică, asta îi da peste cap toate principiile şi îi şoca întreaga fiinţă. în ceea ce mă privea, eram cu mult prea fericit de a fi regăsit-o pe Fausta, pentru ca reacţia lui Dandeville să mă nelinişească. Nu mă mai gândeam decât să fug dintr-o Europă pe care o ştiam sortită războiului. Fumând ţigară după ţigară în camera mea de la pensiunea Verdiana, am ajuns să mă gândesc cum să-l elimin pe Reinhard Heydrich, ca să-mi recâştig libertatea. Să fug! Să fug împreună cu Fausta, departe de Europa! Iată ce aveam în minte... Două sau trei ore după cearta noastră, Dandeville a bătut la uşa mea. Spăşit, cu aerul unui câine bătut, venise să-mi prezinte nişte scuze banale...

—Nu mă voi amesteca în viaţa ta, Thorun. M-ai scos din ghearele lui Laiime Galjero şi îţi voi fi etern recunoscător. Cât o priveşte pe evreica despre care zici că o iubeşti... fă ce vrei, nu voi fi un obstacol în drumul tău...

Ne-am strâns mâna şi, pentru prima dată, ne-am îmbrăţişat din toată inima.

—Ce vrei să mai faci pentru Caetano? Mă întrebă francezul.

Caetano mi-i aminti pe soţii Galjero. Cum să fug din Germania cu cei doi nebuni de legat pe urmele mele? Heydrich şi românii: două probleme enorme de rezolvat înainte de a-mi câştiga libertatea!

— Ce mă sfătuieşti?

—*. N-ai altă soluţie decât să mergi până la capăt, aşa cred. Dacă tot mai suntem la Veneţia, să mai încercăm o dată să-i smulgem bătrânului cit mai multe destăinuiri?

Zilele de ploaie încetând, prea-plinul de apă adunat în pieţe, pe străzi, în pivniţe se revărsase treptat în lagună. Totuşi, eră nevoie ii mai călcăm pe scânduri, până la Canareggio dar, în faţa palatului contelui, lucrătorii de la drumuri demontau deja pasarelele devenite inutile. Vittorio Caetano se aştepta să ne întoarcem. Nu fu nici surprins, nici mâhnit.

— M-am gândit mult la conversaţia noastră precedentă, începu el. *Palladial* Aşa cum se întâmplă în magie, există cu siguranţă mai multe feluri de a lucra. Calea scurtă şi calea lungă. Calea uscată şi calea umedă. Cea care cere mai mulţi ani de pregătire pe îndelete şi cea care se concretizează în câteva nopţi, dar cu preţul unor mari violenţe!

— Asta însemnau cercetările lui Galjero în *Pretiosa Mărgărită Novella,* nu-i aşa? Omorurile descrise vor avea loc, aşadar?

— Din nefericire, aceasta este mai mult decât probabil... Dar nu cred că vă puteţi opune. Cei doi Galjero au trecut în mare măsură peste barierele care împrejmuiesc şi definesc totodată umanitatea obişnuită. El este un magician excepţional. Ea este mai mult decât atât...

— Un demon? sugeră Dandeville. Aceasta ar explica absenţa ombilicului ei...

— Demon, zici? în sensul contemporan al termenului, definiţia nu este cu totul exactă Lăţime Galjero nu este o creatură din Infern, aşa cum îşi închipuie creştinii...

— Atunci, ce este?

Bătrânul Caetano îşi pecetlui cu încăpăţânare buzele. Se mulţumi să-mi întindă o punguţă din pânză închisă doar cu o aţă neagră.

— Praf de arsenic, spuse el, închizându-mi mâna deasupra pachetului. S-ar putea să nu fie suportat de ceea ce va apărea în piatra celor doi Galjero!

L-am asaltat cu întrebări, dar Caetano s-a închis în el însuşi fără a binevoi să răspundă. Veneţianul scăpă, totuşi, un cuvânt italian pe care nu l-am înţeles dar pe care Matthieu-Marie mi l-a tradus de îndată ce am părăsit vechea clădire.

— Un verb de demult care înseamnă ceva de genul „a verifica socotelile”.

*

Dandeville şi cu mine am convenit ca francezul să se întoarcă la Berlin cu două zile înaintea mea. întors ca cercetaş la Ahnenerbe, avea să mă anunţe dacă, din întâmplare, Heydrich observase absenţa mea şi-şi pusese câinii pe urmele mele. Eu aveam să rămân cât de mult cu putinţă la Veneţia, cu Fausta... Niciodată nu mă simţeam mai atras de ea ca în acele zile. Atent la toate gesturile ei, la toate privirile ei, o ţineam la pieptul meu goală şi caldă în timpul frumoaselor ore ale nopţii. Fără nerăbdare, fără reticenţe, ea se lăsa în voia beţiei mele cu certitudinea şi cu puterea unui astru greu care absoarbe încet elipsa unui obiect ceresc. Apoi, în zori, cu simţurile exacerbate de îmbrăţişare, cu trupul biciuit

de o plăcere tot atât de intensă ca suferinţa unui rug, îi imobilizam corpul sub cearşaf, adulmecând îndelung formele ei conturate de învelişul suplu înălbit de lumina zorilor. Cinci sau şase zile poate, am stat astfel, amândoi, fără a dormi, bând cafea tare pentru a fi treji şi a ne bucura unul de celălalt până în ultima clipă. în cea din urmă seară, a trebuit totuşi să-i vorbesc şi să-i dezvălui de ce trebuia s-o părăsesc şi să mă întorc în Germania.

Am promis solemn că mă voi întoarce s-o iau cât de repede posibil, de îndată ce aveam să înlătur piedicile pe care Heydrich şi soţii Galjero le reprezentau pentru mine. Drept gaj, Fausta şi-a tăiat o buclă din părul ei lung şi negru şi mi-a încredinţat-o, într-una din batistele ei cu monogram brodat. Cu inima sfâşiată şi eu noduri în gât, am implorat-o să nu mă însoţească la trenul care urma să mă ducă în Prusia. Rugăminţile mele au fost zadarnice. Am părăsit silueta delicată a Faustei pe peronul gării, după cel mai dureros rămas bun din viaţa mea.

O zi mai târziu, la Pticklerstrasse, l-am reîntâlnit pe Dandeville care m-a liniştit imediat în privinţa lui Heydrich:

— în aparenţă, n-a încercat să te vadă. Nimeni important nu te-a căutat în acest timp. Ne-am strecurat printre picături, s-ar spune!

— Bine. în afară de aceasta ai vreo noutate?

— Eu, nu. Dar calendarul ne arată că ne aflăm în 29 aprilie!

încă o zi în care să avem răbdare, înainte de scadenţa fixată de soţii Galjero. Ce să faci cu aceste douăzeci şi patru de ore neavând nicio idee despre ceea ce va urma?

— Tot nicio veste de la doctorul Hezner? l-am

— Nu.

— Şi arsenicul? Ai făcut cercetări?

— Este o otravă, toată lumea ştie. în afară de aceasta, arsenicul este menţionat în textele de alchimie sub denumirea de „Mercur al filozofilor” sau de „Leu verde”. Este un agent de dizolvare a impurităţilor fizice şi subtile. Fiind adus la o temperatură slabă, se volatilizează răspândind un miros puternic de usturoi. De altfel aceasta ar fi originea superstiţiei legată de această plantă...

Toate aceste teorii erau bune şi frumoase dar nu ne ajutau prea mult, Nemaiştiind ce să spunem şi nici ce să facem, la fel de jenaţi amândoi de neputinţa de a anticipa ffilimentele, Dandevillp şj cu mine ne-am despărţit, fiecare încercând să găsească puţină consolare în singurătate. Am profitat de calmul serii pentru a scrie o lungă scrisoare Faustei. Primele adevărate cuvinte de dragoste pe care n-aveam Sa 1 le mai adresez vreodată.

Corbii din Wewelsberg

— Am trecut de două ori pe la apartamentul dumitale zilele acestea şi nu erai. Pe unde, naiba, umblai?

— Treburi de serviciu... Nu te priveşte, Dalibor...

Galjero se prezentase la biroul meu pe la Unsprezece dimineaţa. Faţa îi era odihnită dar pupilele îi erau dilatate, ca sub efectul unui drog.

— Anulează-ţi toate întâlnirile de azi şi de mâine, porunci românul cu atâta autoritate ca şi când ar fi fost superiorul meu ierarhic. Şi spune-i şoferului dumitale să ne conducă la Wewelsberg. Lăţime ne aşteaptă acolo...

Fără un cuvânt de prisos, am parcurs în maşina mea, Horch, kilometrii care erau între Berlin şi Paderbom. Galjero dormi în timpul primei jumătăţi a drumului. Eu îmi stăpâneam nerăbdarea şi pipăiam, din când în când, punguţa cu arsenic încredinţată de Caetano pe care mi-o pusesem într-un buzunar. Apoi, pe când părea cufundat într-un somn adânc, Galjero murmură:

— Miroşi a sare... este abia perceptibil, desigur, dar... nu cumva ai fost de curând într-o regiune maritimă? Mediterana, aş zice... Şi chiar Adriatica! îi recunosc mirosul pe dumneata.

Am tresărit. Deşi ţinând cu grijă ochii închişi, prefă-

—Nu răspunzi, Thorun? Cu atât mai rău. Păstrează-ţi micile secrete dacă ţii atât de mult la ele. în ceea ce mă priveşte, pariez că te-ai întors să-ţi vezi iubita din Veneţia... Mă înşel, oare?

Mai degrabă mi-aş fi smuls limba decât să intru într-o conversaţie cu acest subiect. La rândul meu am închis ochii şi m-am prefăcut că dorm. Trebuie să fi fost ora trei după-amiază când am luat-o pe drumul forestier care ducea la Wewelsberg, printr-un şir de serpentine. Când am zărit silueta masivă a citadelei de pe versantul colinei, Galjero îşi deschise ochii.

—Piatra ce va servi ca suport pentru *palladium* a fost deja aşezată în criptă. Am lăsat să se facă şi anumite amenajări, din proprie iniţiativă... îţi va plăcea, sunt sigur! înclinaţia dumitale pitic niblelungi va fi încurajată!

Maşina Horch traversă curtea pustie a castelului. Pentru această împrejurare, Dalibor ceruse ca echipele de muncitori şi cei de la terasamenle să fie concediaţi*

—* |%i trebuie & fie niciun martor la ceea ce se va desfăşura aici, îmi explică el. De câte ori vom desfăşura ceremoniile noastre, vom evacua şantierul...

—Care este planul de desfăşurare a acţiunii? întrebai în sfârşit.

Dalibor schiţă un zâmbet de fiară carnivoră.

—Cu ceea ce cunoşti de la micul dumitale Amarok, eşti deja iniţiat în mare măsură asupra principiului de pornire a *palladium*-ului. Bazele sunt aceleaşi: un suport fizic care primeşte elemente, slujind ele însele drept condensatori ai energiilor fii care este cufundat ansamblul...

— Şi care este natura acestor energii?

- Dorinţa şi frica. Suferinţa şi plăcerea. Mefeu aceleaşi, de când e lumea lume, dragul meu!

Maşina s-a zdruncinat din cauza pietrelor şi a gropilor de pe ultimul tronson al drumului, apoi a trecut pe sub bolta imensă din piatră a primei incinte. în curtea de păsări, şoferul a parcat alături de un cupeu strălucitor şi de o motocicletă puternică, neagră. Nici nu am deschis bine portiera ca să mă dau jos din maşină, că le-am şi văzut pe Laiime şi pe Ostara Keller venind spre noi. îmbrăcate în salopete din piele, ai fi zis că sunt două amazoane încrâncenate, plecate la vânătoare pe caii lor din oţel. într-o linişte aproape absolută, am coborât până în cripte, la lumina unor torţe electrice. încercuite din linii întrerupte trasate cu creta, am observat lângă primele trepte, trei statuete de o urâţenie respingătoare.

— Paznicii pragului, mi-a şoptit Dalibor punându-şi mâna pe spatele meu, pentru a mă face să înaintez mai repede.

La partea de jos a scării, am luat-o pe un coridor larg care ducea la vechile închisori. Acolo, a trebuit să ne aplecăm pentru a intra într-un coridor îngust, cu o boltă scundă şi care dădea spre o serie de gratii de fier ruginit de timp: celulele. Latime se opri în faţa unei uşi noi, o placă grea de oţel, recent montată. în centrul ei am văzut un fel de roată zimţată mare, cu un cadran, asemenea celor cu care sunt prevăzute casele de bani. Laiime Galjero imprimă rondelei cinci sau şase mişcări de du-te-vino şi făcu să basculeze o pârghie care ne-a deschis calea de acces. Bine unsă, uşa se mişcă în balamale fără zgomot. Femeile intrară primele, apoi Dalibor se retrase ca să trec eu. La rândul meu, am pătruns într-una din vechile temniţe de la Wewelsberg. Desigur, locul nu-mi era necunoscut. Coborâsem acolo de două sau de trei ori, când îl adusesem pe Himmler să sigileze fortăreata si când lucrasem cu arhitectii la

renovare. Mărturisesc că, în momentul pătrunderii în încăpere, nu aveam nici cea mai mică idee despre ceea ce mă aştepta, singura mea amintire despre acele celule mărginindu-se la nişte hrube atât de înguste şi de joase, încât nu puteai sta în picioare. Mi-am dat repede seama că soţii Galjero nu aveau nicio intenţie să se oprească acolo. Ceea ce îi interesa se afla dincolo de zidurile închisorii! Străpungând zidăria de piatră, un orificiu dădea spre o sală mare despre a cărei existenţă nu se făcea menţiune nici în cele mai vechi planuri!

—Cum dracu aţi descoperit acest loc? îi suflai lui Dalibor, în timp ce ochii mei încercau să cuprindă imensitatea spaţiului.

— Undele de forme pe care le degajă zidurile! răspunse misterios românul. Laiime le percepe tot atât de clar pe cât vezi dumneata culorile. Dar ne-a trebuit timp până ce am descoperit această criptă. De obicei, astfel de săli sunt amplasate sub capela castelului...

Acest răspuns nu mă satisfăcu deloc. Eram pe punctul de a mai pune o întrebare, când Dalibor se îndepărtă de mine fără a-mi mai acorda atenţie. Trimiţând razele torţei mele la asaltul tenebrelor, mi-am dat seama că încăperea era mai mare decât naosul unei biserici, aproape la fel de impunătoare ca cel al unei catedrale... Din câte am putut să descopăr, era o sală aproape goală, fără mobilier şi fără nicio fereastră... în dreapta mea, raza de lumină dezvălui o clipă începutul unei scări surpate şi alunecă spre trei orificii mari, circulare şi strălucitoare, la nivelul solului... Apropiindu-mă, mă aplecai şi îndreptai lumina spre ceea ce semăna cu nişte găuri de tobogan.

—Cele trei canale spre temniţele celor condamnaţi pe viaţă, dragul meu. Nu te sfătuiesc să-ţi dai drumul pe aceste tuburi. Nimeni n-ar mai putea să te salveze!

Aplecat peste umărul meu, Dalibor se întoarse la mine.

— Locul acesta... de fapt, ce a fost? l-am întrebat în şoaptă.

w O închisoare, înlr-un fel. Aici erau adăpostiţi necombatsnp în caz de atac. Tot aici, seniorul îi făcea să dispară pentru totdeauna pe cei cărora le dorea o moarte lentă... Cronicele locale spun că în timpul războiului de treizeci de ani o mică armată de tâlhari a pus mâna pe castel. Torturaţi, ultimii apărători ai locului au dezvăluit existenţa acestei săli. După plecarea spadasinilor, chiar aici s-au găsit peste două sute de cadavre de femei şi copii.

Dalibor vorbea despre această grozăvie cu aceeaşi uşurinţă ca şi când ar fi fost vorba despre o amintire plăcută. A mai avut, de asemenea, aceeaşi mimică plină de cruzime pe care i-o surprinsesem, într-o noapte la Veneţia, în timp ce evoca în câteva cuvinte puterile secrete ale sângelui.

— Locul acesta este saturat de nelinişte, de suferinţă şi de moarte, exultă el. Pereţii mai poartă urmele. Este excelent pentru ceea ce vrem să facem. Vino!

Dacul pomi spre fundul sălii, ca să stea alături de Keller şi de Laiime. Ostara se aşezase cu picioarele bălăbănind pe marginea unui puţ foarte vechi. Laiime se învârtea cu mişcări de pisică în jurul unui fel de altar aşezat pe un stâlp scurt de piatră.

— Aceasta este matricea *palladium-ului,* ThOrun, îmi explică Dalibor apropiindu-se de altar, la rândul său. Vino s-o vezi!

Şovăind, m-am îndreptat încet spre bucata de marmură întunecată, care strălucea în mijlocul razelor făcliilor noastre electrice. Suprafata era în totalitate

neştirbită şi netedă. Era o pagină neagră ce aştepta o cerneală îndeajuns de intensă care să traseze pe ea cuvintele dătătoare de putere şi de eternitate.

— Sortită să-i protejeze pe oameni, această piatră trebuie să-i cunoască pe oameni, declară Dalibor cu o voce mai înfundată ca de obicei. Ea trebuie să le cunoască temerile şi dorinţele! De ce te temi, Thorun? Ce-ţi doreşti?

Dalibor mă apucă de bărbie, silindu-mă să-l privesc în faţă. Pupilele nu i se îngustaseră de când se prezentase la biroul meu din Piicklerstrasee. Mai mult încă, nici nu mai puteam să-i văd culoarea irisului. Negri ca abisul, imenşi ca o noapte fără stele, ochii săi erau cei ai unui animal, mai degrabă decât cei ai unui om... Am încercat zadarnic să mă lupt cu o înfricoşătoare senzaţie de paralizie care mă cuprindea. Corpul începu să-mi tremure şi muşchii mei se înţepeniră până a mă face aidoma unei statui. Orice viaţă se oprise în mine dar mintea îmi era atinsă de un atac violent de panică, ce-mi dădea impresia de a mă clătina, ca şi când aş fi mers pe puntea unui vapor scuturat de valuri... Mi s-a făcut greaţă, pleoapele îmi căzură asupra imaginii fugitive a Ostarei Keller desfăcându-şt salopeta de piele şi lăsând-o să cadă, ca să se apropie de mine, goală, unduitoare, asemenea unei zâne a abisurilor...

Despre ceea ce se petrecu apoi, n-am păstrat decât impresii teribile şi contradictorii. Să fi trăit oare, cu adevărat, scenele de orgie infamă care plutesc, răzleţe, în memoria mea, sau mintea mea a ales să viseze toate acestea pentru a mă proteja de amintiri mai abjecte? Am amintirea vagă a unor izbucniri de nelinişte, de nepătruns, de oarecare frică pe care a trebuit să le străbat, singur şi mut, îngheţat de groază, fără nicio

orientare. Am simţit cum mi se smulgeau,; rând pe rând, membrele pentru a fi aruncate într-o gaură de întuneric unde nu le puteam regăsi. Mi-au fost scoase şi organele, la rândul lor, şi viscerele mi-au fost smulse încetişor. Mi-a fost răzuit interiorul corpului până la ultima fibră, mi-au fost drenate venele, mi-au fost şterse cu buretele substanţele, mi-a fost jupuită carcasa. Nu mai eram nimic! Nu mai eram nimic, dar trăiam încă, respiram şi gândeam. Mintea mea nu mai era însă, decât o văgăună, frica originală era la fel de pură, la fel de incoruptibilă ca un minereu de aur...

Atunci, cum eram purtat în cele patru colţuri ale lumii de vânturi, de chiciură şi de foc, văzui umbra neagră a unei bocitoare în căutarea oaselor şi a cărnii mele împrăştiate, încet, ca şi când această lucrare îi cerea ani, secole, milenii, bătrâna mă adună la loc, cosând cu fir gros de cupru părţile răsfirate ale corpului meu. Dar nu era decât o dementă care îmi aşeza faţa sub burtă, îmi lipea ochii de ceafă şi-mi lega mâinile la capătul picioarelor... Am urlat! Am urlat până ce gâtul mi-a sângerat!

*

O mucozitate cu sânge se strecură printre dinţii mei şi trecu de buze. Văzui secreţia roşie îndnzându-se pe pardoseala maşinii clătinându-se uşor în timpul hopurilor de pe drum.

— S-ar zice că te trezeşti.

Mâna lui Dalibor Galjero mă apucă de guler şi mă obligă să reiau o poziţie aşezată, mai mult sau mai puţin normală... Abia zăream pădurea întunecată pe care o străbăteam.

— Vom fi la Berlin într-o oră, zise românul întinzân- du-mi o sticlă cu gâtul lung, un snaps. Vino-ţi

bătrâne. Aproape că ai făcut ceea ce era mai greu! Data viitoare va fi rândul domnişoarei Keller să treacă prin aceasta...

— Să treacă prin ce? am reuşit să articulez, cu tot frigul intens care mă strângea ca o menghină.

— Corb, cum spun alchimiştii. Lucrarea neagră. Putrefacţia. Moartea simbolică, dacă preferi. Este altceva decât confortabilul cabinet de meditaţie al fraţilor masoni, nu-i aşa?

— Cum ai făcut aceasta? am întrebat masându-mi ceafa, mai ţeapăn decât o buturugă.

— Uşor... Orice şaman siberian, lipsit de dinţi, te face să execuţi acest mare salt în doi timpi şi trei mişcări.

— Nu eşti siberian, după câte ştiu, spusei prosteşte, în loc de glumă.

— Siberian, nu. Şaman, poate, un pic de tot...

Oglinda de tenebre pe care mi-o întinseseră soţii Galjero îmi luase prea multă energie pentru a fi în măsură de a continua conversaţia. Că eram curios, zeii ştiu cât de mult eram, dar a fost degeaba. Pleoapele mi s-au închis şi am adormit, vlăguit. Nu mi-am venit în fire decât a doua zi, după amiază, în apartamentul meu. Dalibor mă dusese până în pat, unde mă lăsase să dorm în uniformă, cu cizmele în picioare... După ce mi-am făcut un duş şi m-am bărbierit, am trecut pe seară pe la Ahnenerbe unde ştiam că Dandeville mă aştepta, îngrijorat. Acolo, i-am făcut o descriere cât mai completă a tot ce se petrecuse la castel, după care am pierdut o oră sau două cu speculaţii asupra urmării evenimentelor...

Spre marea mea surpriză, cei doi Galjero nu se manifestară vreo zece zile, după care, într-o bună dimineaţă, am primit un telefon de la unul din şefii de şantier

dcla Wewelsberg pe care îl retribuisem din plin cu scopul de a mă preveni dacă românii făceau lucrări la castel. Tipul mă înştiinţă că se pierduse o zi de lucru, ca urmare a unui ordin de evacuare dat de Dalibor. Prin urmare, o nouă ceremonie de pregătire a *palladium*-ului avusese loc Ură mine! Băniilor, m-am ferit să le cer socoteală românilor, preferând discreţia acţiunii. Aceeaşi scenă se repetă de trei sau patru ori până la sfârşitul lui iulie, fără ca soţii Galjero aă se manifeste. Apoi, totul ¡Se âcceferi* cu brutalitate... Vedeam în fiecare zi cum Berlinul se metamorfoza. Pe bulevarde se tăiau cu un etan sporit copacii mai şubrezi: sau prea bătrâni. În parcuri, băncile a căror culoare galbenă arătau că erau rezervate evreilor îşi recăpătau culoarea lor obişnuită ca să nu şocheze întreaga cohortă de ziarişti care soseau din toată lumea pentru Olimpiadă... Toate hotelurile erau pline ochi. întârziată sau cei cu mai puţin noroc erau cazaţi în licee. Se odihneau în dorniiţoafe şi mâncau la cantine, plătind o marcă pentru masă. Timp de trei săptămâni, pancartele de interdicţie a evreilor dispăruseră de pe faţadele restaurantelor, cinematografelor şi teatrelor. Doar panourile privind câinii mai rămăseseră pe loc... Reinhard Heydrich era entuziasmat de apropiata Olimpiadă. îi plăcea mult sportul, în aşa măsură încât respecta mai mult atleţii decât pe acei intelectuali pe care îi considera incapabili de a acţiona.

O brută activă are mai mare valoare în ochii mei decât un literat moleşit. Nu numai cu creiere se face o naţiune, Gărensen! Creierul nu poate face nimic în faţa barbarilor... Prin urmare, trebuie să fii tu însuţi puţin barbar pentru a supravieţui. Nu am dreptate?

A supravieţui? Iată singurul cuvânt din tirada sa de care îmi păsa! Să supravieţuiesc pentru a-mi recâştiga

libertatea. Să supravieţuiesc mai ales pentru a o regăsi pe Fausta şi a fugi cu ea, departe, foarte departe de lupii care îşi făcuseră vizuina în Berlin... La plecarea din Veneţia am avut planul hotărât de a-l elimina pe Heydrich. într-o zi în care ne întâlniserăm în Tiergaten şi călăream în ceţurile zorilor, mersesem până acolo încât îmi scosesem Lüger-ul pentru a-i ochi ceafa. Galopa la mai puţin de cinci metri în faţa mea... îmi aduc perfect aminte cum am auzit glonţul urcând în chiulasă şi cum simţeam percutorul armei sub degetul mare. Dar arătătorul nu s-a crispat pe trăgaci. Nu am putut... Desigur, senzaţia fusese mai puţin puternică, dar fusese aceeaşi paralizie pe care o simţisem atunci când Dalibor mi-a cerut să-l ochesc la Karin Hali. Românul nu-mi mărturisise, oare, că Laiime şi cu el făcuseră câte un *therapon* pentru cei mai înalţi demnitari nazişti? Heydrich era pe lista lor, cum erau şi Goring, Himmler... Cum să fac, atunci, pentru a-l elimina pe cel care îmi stăvilea calea spre libertate? Singura soluţie era aceea de a găsi şi de a distruge duhul protector al şefului SD. Soţii Galjero aveau să fie de acord să-mi dezvăluie un astfel de secret? Era o iluzie din partea mea să sper aşa ceva. Odată în plus, mă împiedicam de atâtea obstacole încât, neputincios, mă adânceam în cea mai profundă descurajare.

în dimineaţa zilei de 1 august, în timp ce mă învârteam neliniştit, zbuciumat, prin biroul meu, un planton m-a anunţat de venirea lui Dalibor.

— Dragul meu Thorun, zise el deschizând braţele pentru a mă îmbrăţişa, am venit să te iau. Este de neconceput să lipseşti de la evenimentele anului.

N-am înţeles imediat la ce făcea aluzie.

— Păi la ceremonia de deschidere a Jocurilor Olimpice! Am un loc pentru dumneata. Lângă mine şi Lăţime. În chiar loja Fiihrer-ului!

*

Faptul că eram acolo, în plin soare, la câţiva centimetri de Hitler, nu-mi producea nicio senzaţie deosebită. Trecuse vremea în care el şi cu mine eram amanţii lui Geli Raubal şi rămăsese foarte echivocă noaptea în care acea biată puştoaică fusese asasinată de ucigaşii de la Thulegeselschaft în scopul de a pune capăt legăturii scandaloase pe care o întreţinea cu şeful NSDAP, cu aproape treizeci de ani mai mare decât ea... Toate acestea nu-mi lăsară multe urme. Acum, toate gândurile mele se îndreptau spre un alt curs, nu înspre trecut, ci spre viitor, spre viitorul cu Fausta... La ea mă gândeam în timp ce se lungea ceremonia plictisitoare de deschidere a Jocurilor, al cărei fast ostentativ trebuia să proclame în faţa lumii superioritatea incontestabilă a omului nazist. încă din copilărie, la Oslo, simţeam că, în forma sa colectivă, sportul nu era decât o metodă rafinată de abrutizare şi de control al maselor. în tinereţe, îmi plăcuseră toate sporturile individuale. Le practicasem cu pasiune, fără a mă lansa, totuşi, în competiţii. Din instinct, detestam confruntările colective şi mai ales rivalitătea gratuită în câştigarea scorurilor şi a punctelor. Iubeam sportul în sine, niciodată pentru performanţa de a depăşi sau a domina adversarul.

Am experimentat această aversiune înnăscută pentru orice formă de gregarism în inima acelui Coliseu berlinez, oribilă excrescenţă din ciment şi oţel a cărui construcţie înghiţise şaptezeci şi şapte de milioane de mărci. Dacă în cursul vieţii mele exista un loc şi un

să fi resimţit aproape fizic suflul extatic al unei mulţimi în delir, aceasta a fost când Hitler, în picioare în loja sa, ridicat pe vârful cizmelor ca un cocoş înfoiat, a primit timp de două ore omagiul şi dovada de credinţă a delegaţiilor sportive venite din toată lumea. Pe o căldură apăsătoare, în sunetul fluierelor şi al tobelor, în uralele publicului, cu trăncăneala neîntreruptă a comentatorului care rostea tâmpenii în microfon, cu debitul precipitat al unui portar de imobil, stadionul mi s-a părut un creuzet infernal în care vibrau ca nişte unde compacte toate miasmele pe care le poartă în sine o mulţime dez-lănţuită... Ca o fiară enormă, acea masă umană era cuprinsă de tresăriri, de freamăt, de contracţii... în ea mijea un germen pe care aproape că îl simţeam, îl puteam atinge... Au fost urale puternice când au trecut francezii prin faţa lojei Fiihrer-ului şi când, unii dintre ei, şi-au întins braţele spre noi. Scena s-a mai repetat cu câţiva englezi şi cu toţi italienii, desigur... Acele urlete, acele behăieli, parada care nu se mai termina m-au îngreţoşat. Acei vulturi din beton cu aripi rigide, acele drapele cu roşu, alb şi negru care fluturau în vânt, acele valuri de oameni în costume de sport, defilând la pas, urmăriţi de flash-urile de fosfor care pârâiau în salve, toate acestea mi-au dat o migrenă violentă. Pe spate a început să-mi curgă o transpiraţie îngheţată. Aşezat lângă mine, Dalibor observă indispoziţia mea dar nu făcu altceva decât să râdă. Fervoarea plebei părea să-l bucure în cel mai înalt grad.

— Simţi, nu-i aşa? Este ca un val uriaş care te-ar lua cu el! Un munte care te-ar înghiţi! Este magia inconştientă a mulţimii. Puterea gloatei! Ea creşte! Ea vibrează! Ea trăieşte!... Ea este a noastră!

Fluturaşi albi zburau prin faţa ochilor mei şi îmi simţeam capul strâns într-o menghină. îl ascultam pe Galjero, dar fără a prinde sensul cuvintelor sale.

— Gloata, Thfirun! Dorinţele şi pasiunile subtile ale mulţimii care se exprimă pe acest stadion! *Palladium-vi* estepeeatedeale concentrafn interiorul Său. *Palladium* -ul «‘hrăneşte aici. Chiar în această clipă,

Lsrthd grăbit, de trei ©tî cu călcâiul, arăţi planşeul de sub tribună!

—• Ivi, dai Este acel®, chiar sub locurile noastre. Impregnat cu plăcerea şi cu frica dumitale. Impregnat cu pele ale lui Keller, de asemenea... Apoi gravat şi scobit.. . îndesat cu uleiuri sfinte şi metale preţioase... Acestea captează rămăşiţele isterice ale acestei mase umane, Thbrun. Timp de şaisprezece zile cât va dura Olimpiada, *Palladium* -ul se va hrăni cu patima berlinezilor.

Rotofeiul Goring, cu sprâncenele zbârlite, holbându-şi ochii galbeni, se întoarse spre noi, ca să ne facă semn să tăcem.

Momentul cel mai solemn al după amiezii sosise. O linişte evlavioasă cuprinse stadionul. Timp de două minute, poate trei, nu se petrecu nimic. îi vedeam pe atleţi aliniaţi cu toţii în rânduri strânse, pe peluza centrală. Orchestrele tăcuseră. însuşi comentatorul îşi închisese microfonul. Se aştepta! Apoi, mi se păru că un punctuleţ negru se mişca pe sub marea arcadă de la intrarea în Coliseul modem... Apăru un alergător, ţinând deasupra capului torţa aprinsă în localitatea Olympia. Pentru prima dată în istoria jocurilor şi după o idee a naziştilor, flacăra venită din Grecia fusese adusă pe etape până în stadionul olimpic. Domolindu-şi ritmul, atletul se îndreptă spre scara monumentală care ducea la bazinul rotund unde, vreme de două săptămâni, avea să ardă flacăra olimpică.

în cea mai desăvârşită linişte, el urcă treptele şi azvârli focul în torţa imensă care se aprinse deodată, cu un suflu atât de zgomotos, încât l-am auzit din loja noastră. Luând o ţinută dreaptă, marţială, Fiihrer-ul proclamă atunci deschiderea celei de a Xl-a ediţie a Jocurilor din era modernă, în timp ce mii de porumbei erau lăsaţi să zboare în văzduhul fără nori. Aplaudând, urlând, ţipând, mulţimea ajunse în culmea exaltării...

— Unde este Keller? îl întrebai pe Galjero. Presupun că lângă *palladiuml*

— *Miss* Keller este pe teren. Ea urmăreşte echipa lui Leni Riefenstahl care filmează jocurile...

Leni Riefenstahl! *Reichsgletschersplate* — vaginul gheţarilor Reich-ului! - cum îi mai spuneau foarte licenţios nemţii care credeau cu toţii în mod greşit, că ea ar fi fost una din amantele Fuhrer-ului lor... Un adevărat geniu cinematografic, care îşi începuse cariera ca dansatoare şi devenise actriţă şi exploratoare. O femelă Casanova, veşnic pe baricade, pilotând avioane, vapoare, maşini de sport, escaladând munţii şi gonind la vale pe gheţari, Riefenstahl era, cu siguranţă, exemplul cel mai desăvârşit al femeii modeme. Până şi picioarele ei aveau renumele de a fi mai frumoase decât cele ale Marlenei Dietrich! Scoţând din buzunar o lunetă telescopică, Dalibor desfăcu instrumentul înainte de a mi-l încredinţa.

— Priveşte puţin la dreapta dumitale, lângă careul concurenţilor germani...

Am văzut un grup de cinci sau şase persoane agitându-se în jurul unei camere de luat vederi pe un car de lemn tras de un bărbat. O femeie frumoasă, energică, în pantaloni albi şi bluză de culoare deschisă, Leni. dădea indicaţii de filmare. Lângă ea, cu două

fotografice trecute pe după gât, am recunoscut-o pe Ostara Keller care căuta cel mai bun unghi pentru a reda splendoarea marmoreană a sportivilor teutoni.

— S-au întâlnit datorită mie, murmură Dalibor la urechea mea. Se adoră! Fascinante amândouă! în feluri diferite... Apropo, mititica Keller a rezistat mult mai bine decât dumneata la trecerea prin procesul de. disociere a materiei cum spun alchimiştii.

Era să îngăim un răspuns, când, din nou, GQring se întoarse spre noi şi bătu din picior, cerând să se facă linişte. Fiihrer-ul era pe cale de a face să sune un clopot, pentru a da de înţeles că ceremonia de deschidere luase sfârşit. Patru puşti din tineretul hitlerist aduseseră obiectul în faţa cancelarului care îl făcu să sune de trei ori... Pe partea anterioară a clopotului era gravată deviza acelor festivităţi: *„Ich rufe die Jugend der Welt",* „Chem tineretul lumii”...

*

Timp de două săptămâni, Beflinul a fostincontestabil capitala globului. Trei mii de trenuri speciale aduseseră sute de mii de spectatori care, dacă nu găseau loc pe stadioane, puteau asista gratuit la toate competiţiile datorită unui procedeu revoluţionar numit *televiziune.* în cele mai mari pieţe de-a lungul bulevardelor late, se instalaseră ecrane uriaşe, pe care mulţimea putea admira, cu o halbă de bere în mână, echipa germană câştigând una după alta cele mai prestigioase medalii. Din curiozitate, într-o seară, Dandeville şi cu mine am ieşit în oraş să ne plimbăm, ca să gustăm acea atmosferă euforică. îi comunicasem lui Matthieu-Marie noua localizare a *palladium*-ului, chiar sub estrada oficială ocupată de Hitler. Aceasta nu l-a mirat. Cred că, intuitiv

el percepea mai bine decât mine intenţiile şi faptele soţilor Galjero.

— Există un psihanalist în Elveţia... un anume doctor Cari GustavJung. El vorbeşte despre *inconştientul colectivi* Exact aceasta vor să capteze cei doi Galjero. Sufletul mulţimii din Berlin! Aceasta va lua viaţa în *palladium* şi de aceea piatra trebuie să fie scăldată în eforturile ei, cât »ai mul posibil şi cu cât mai multă violenţă... Jocurile oimpîce sunt o ocazie unică pentru aşa ceva!

— Dar apoi, Matthieu-Marie? După sărbătoare?

— Nu ştiu, mărturisi Vigon-Pérignac. De ceea ce m-am temit- după vizită la Gaétan® nu s-a petrecut Piatra a fost botezată prin frica §1 emoţiile Nu prin sângele tiu sau al altor victime. Poate că ne-am înşelai. Poate că gravurile din *Pretiosa Margarita Novella* sunt nişte rebusuri pe care am greşit rezolvându-le fără a avea destule referinţe. Totul se va desfăşura, poate, fără drame...

în timp ce treceam pe Kudamm, se eliberă o masă pe terasa unei cafenele. Am luat loc ca să privim mulţimea, fetiţe în săndăluţe de piele, tineri dandy la modă, purtând pantaloni de golf şi cu părul pomădat, femei cu fuste plisate, cu umbrele în mână... Noi doi, în uniforma neagră a SS-ului eram aproape singurele siluete militate în mijlocul acelei lumi paşnice despre* Şare ai fi putut crede că nu aparţine decât civililor. Am întins mâna ca să iau de pe masă un exemplar uitat din *Olympia Zeitung,* ziarul jocurilor, editat în trei limbi şi în care se dădeau rezultatele probelor. O fotografie ocupa în întregime prima pagină. Era aceea a americanului Jesse Owens, un negru care, spre marea supărare a naziştilor, tocmai câştigase cea de-a patra medalie de aur la atletism.

— Hai să ne limpezim gândurile la pensiunea Dorian, propuse francezul pe care victoriile lui Owens îl scârbeau.

L-am refuzat. Nu o mai doream decât pe Fausta şi gândul oricărui alt trup mă lăsa rece... L-am părăsit, aşadar, pe Dandeville în pragul casei plăcerilor şi m-am întors acasă, trist, invidiind fiecare cuplu de îndrăgostiţi care îmi ieşea în cale.

*

în ziua de 17 august Berlinul se goli deodată. în ajun, străzile capitalei vuiau încă de viaţă, de chemări, de muzică şi de strigăte. Totul încetase după o ultimă noapte de petreceri şi de beţie, care încheiase perioada de carnaval a Jocurilor. Odată străinii plecaţi, Germania redevenea ea însăşi. în absenţa martorilor care să spună lumii întregi, plăcile de interdicţie pentru evrei au fost reînşurubate, băncile din parcuri au fost din nou vopsite în galben... Prietenia care se născuse între negrul Jesse Owens şi concurentul său arian, Luz Long, nu fusese decât o paranteză repede ştearsă.

Nu avusesem nicio veste de la soţii Galjero de la ceremonia de pe stadionul olimpic. Cât despre *palladium,* n-aveam habar ce soartă îi era hărăzită, după ce mulţimea berlineză se împrăştiase şi febra populară se domolise.

Galjero reapăru însă destul de repede la Ahnenerbe. în dimineaţa zilei de 20 august, m-a anunţat că ultima ceremonie de activare a pietrei este prevăzută chiar în acea seară, în cripta ascunsă în temniţele de la Wewelsberg. Prezenţa mea era necesară.

Am plecat împreună, în maşina lui proprie, cu şofer, cu puţin înainte de căderea nopţii. Am pomit în

viteză prin pădurile şi întinderile acoperite de umbrele înserării... Cerul, de un violet tot mai întunecat, era străbătut de fulgerele unei furtuni, consecinţă a căldurii înăbuşitoare. Eu îmi aminteam de călătoria pe care o făcusem, copil fiind, condus de Knut Hamsum şi de Nils Gărensen, bunicul meu, până la malurile albe ale insulei cu scriere runică. Astăzi, de asemenea, eram condus spre o piatră sacră. Eram oare sortit să repet acest periplu spre necunoscut? Vor mai fi şi altele, înainte de ultimul pelerinaj, de ultima trecere dincolo de frontierele morţii? Prin geamul maşinii am văzut doi corbi zburând vreme îndelungată, la înălţimea noastră. Negru şi lucios, penajul lor strălucea ca argintul în lumina lunii pline care se ridica, enormă, deasupra copacilor... La scăpărarea unui fulger, am văzut păsările schimbându-şi culoarea, trecând într-o fracţiune de secundă, de la negrul cel mai întunecat la albul cel mai orbitor! O clipă doar, mi s-a părut că zburau atât de aproape de mine încât mi-am putut vedea imaginea reflectată în ochii lor, singurii rămaşi vii în trupurile lor fosforescente. Apoi, alt fulger le alungă departe de noi şi se pierdură în umbra deasă a unei păduri de stejari, de-a lungul căreia treceam.

Silueta Wewelsberg-ului apăru pe deal, amintindu-mi de castelul contelui-vampir, filmat de Murnau... M-am cutremurat, prosteşte. în acea clipă, un creştin convins şi-ar fi trecut mâna peste cruciuliţa de la gât; eu am frecat umflătura pe care o făcea în buzunarul meu punguţa cu praf de arsenic pe care mi-o oferise veneţianul Caetano. în mijlocul acelui decor înspăimântător, gotic, ajunsesem să mă conving că mă înşelasem asupra naturii exacte a acelui cadou. Poate că, la urma urmei, nu era un mijloc de a îndepărta un blestem, ci o otravă menită să pună capăt necazurilor mele dacă, din întâmplare.

relaţia mea dezonorantă eu soţii Galjero avea să ia o întorsătură tragică. Dar Caetano nu ştia nimic despre Amarok, acest *therapon* care mă apăra atât de orice moarte accidentală, cât şi de orice tentativă de omorâre. Orice s-ar fi întâmplat, eram condamnat să trăiesc din plin şi cu toată luciditatea evenimentele ce aveau să survină în orele următoare.

Am ajuns, în sfârşit, la poteca de acces în fortăreaţă şi şoferul opri motorul în curtea de onoare. în trei luni, şantierul de renovare a citadelei înaintase vizibil. Cu împrejurimile pavate, zidurile principale reparate şi acoperişul refăcut în întregime, Wewelsberg-ul aproape că terminase lucrările principale de renovare.

— Să coborâm în criptă! ordonă Dalibor dându-mi în mână o torţă electrică.

Am trecut din nou prin temniţă, pentru a ajunge la uşa blindată ce ducea ta. sala secretă. Cele trei statui ale paznicilor programului erau tot acolo, ceva mai prăfuite şi acoperite de pânze de păianjen decât te văzusem prima dată.

— Suntem singuri? l-am întrebat pe Galjero constatând că singura lumină care strălucea în pivniţă era cea a lămpilor noastre.

— Nu. Laiime a sosit deja...

Trecând dincolo de poarta grea din oţel călit, am pătruns în sfârşit în nava întunecată unde ne aştepta Laiime Galjero. Un foc care trosnea în nişte bazine rotunde dădea puţină lumină. Dalibor se apropie de soţia sa, cu paşi grăbiţi. Cu tot frigul care domnea în sală, femeia era goală, ghemuită pe piatra *palladium*-ului. M-a făcu să mă gândesc la o mamă-animal, clocindu-şi embrionul. Ţinea ochii închişi şi respira la fel de încet ca o fiinţă adormită. Dalibor îşi trecu mâna peste

fruntea ei, ceea ce a scos-o imediat din somnolenţă. S-a ridicat de pe piatră, fără a-mi arunca vreo privire apoi, în tăcere, s-a ocupat cu câteva pregătiri misterioase, în timp ce Dalibor se dezbrăca şi el. Eu mă aplecasem deasupra marmurei negre, ca să văd crestăturile care fuseseră făcute. Piatra era, acum, acoperită de rune care alcătuiau cuvinte necunoscute. Desigur că puteam descifra, literă cu literă, ceea ce era gravat, dar frazele nu aveau niciun sens pentru mine. O svastică domina ansamblul compoziţiei. Uneori era destul de greu să descifrez inscripţiile de pe piatră, căci o vrajă dintr-o materie necunoscută pătrunsese, inegal, prin adânciturile runelor. Schimbând, câteodată, unghiul de înclinare al torţei mele, am văzut că avea o substanţă întunecată, puţin zgrunţuroasă, care crăpa destul de uşor dacă era atinsă cu unghia, devenind un praf de un roşu închis. Sânge! Raţiunea mi-a strigat să mă îndepărtez cât mai repede de acea piatră malefică, dar instinctul m-a obligat să cercetez mai departe acest talisman care strălucea cu un mister obscur, îngrozitor, inform... Degetele mele pipăind în grabă o muchie a plăcii, descoperiră o gaură săpată în blocul de piatră. Mi-am amintit că Dalibor menţionase metale, uleiuri şi diverse alte substanţe servind la condensarea energiilor subtile din interiorul *palladium-ului*. Dacă luam drept model propriul meu *therapon*, acea deschizătură trebuia să fie locul prin care se introduceau toţi aceşti componenţi în chiar corpul pietrei. Nişte voci cristaline răsunară, deodată, sub bolţi. Ridicându-mă, o văzui pe Ostara Keller conducând spre noi trei copii care se ţineau de mână.

— Ah! iată micii noştri protejaţi! se bucură Dalibor încheindu-şi ampla togă neagră, asemănătoare celei pe care şi Lăţime, mai decentă acum, o îmbrăcase.

Câţi ani puteau să aibă puştii aceia? Opt sau cel mult zece ani. Nu erau germani, dar, după chipurile lor mai oacheşe, ai fi zis că erau hinduşi... Cei trei băieţaşi purtau un fel de uniformă de liceeni, compusă dintr-o haină bleumarin, un pantalon de culoare deschisă, foarte elegant, c cămaşă albă şi o cravată, ca nişte adevăraţi mici bărbaţi.

— Ce caută puştii aceştia, Galjero? am întrebat contrariat.

În loc să-mi răspundă, Dalibor îmi dădu un pumn în plin maxilar. Doborât de această lovitură care, fără îndoială, l-ar fi omorât pe loc pe unul mai şubred decât mine, nici n-am simţit când m-am prăbuşit pe jos...

Când mi-am revenit, eram sprijinit de perete. Dalibor şi Laiime o dojeneau pe Keller, care, aparent insista să rămână în criptă, în timp ce românii îi cereau să iasă la suprafaţă, cât mai repede. Am vrut să-mi mişc muşchii braţelor dar încheieturile mâinilor îmi erau legate. La şold îmi atârna Liiger-ul pe care nu-şi dăduseră osteneala să mi-l ia. Și mai simţeam, în continuare, pachetul de arsenic din buzunar... Dacă acea otravă ar putea avea vreodată o utilitate, înţelegeam acum că aceasta n-ar fi decât ca „Leul verde”, ca dizolvant al substanţelor subtile, în germene, din *palladium.* Cât despre copii, ei erau sortiţi neîndoielnic sacrificării, după cum se arăta în gravurile pe care Lacinius le desenase pentru *Preliosa Mărgărită Novella...* Iar eu trebuia să fiu adultul sortit a pieri împreună cu ei!

Keller cedă, în sfârşit, îndemnurilor românilor şi părăsi sala secretă din Wewelsberg. Dalibor îl luă atunci pe unul dintre copii. Legat şi cu căluş în gură. micuţul nu putea să se zbată, nici să urle. Românul îl întinse şi îl ţinu pe piatra pe care cl începu să se zbată ca un vierme

la capătul unui cârlig de undiţă. Apropiindu-se prin spatele copilului, Laiime ridică un poanson antic din oţel şi străpunse cu două lovituri scurte beregata şi inima micuţei victime. încremeniţi, cei doi puşti încetaseră să mai mişte. Unul din ei se ghemuise, tremurând, lângă perete, ca să nu mai vadă. Celălalt, mai puternic, căuta din priviri, peste tot în jurul său, o posibilitate de a scăpa. Privirea sa o întâlni pe a mea şi am citit în ochii săi că mă implora să-i vin în ajutor. încordându-mi toţi muşchii, mă ridicai cât de repede am putut şi, cu capul între umeri, m-am repezit drept în Galjero pentru a-l lovi de peretele foarte apropiat. Acolo atârna un fier ruginit, între două cărămizi. Am sperat să am atâta noroc încât să-I înfig în el pe Dalibor. Impactul între corpurile noastre a fost îngrozitor. Impresia mea a fost că n-am lovit un trup din came vie, ci un stâlp din beton. Cu toată rezistenţa pe care o opunea volumul său, Dalibor a fost proiectat pe spate, exact acolo unde se afla ţeapa din fier, dar atunci când spatele românului o lovi, am văzut clar cum aceasta explodă într-o pulbere ruginie inofensivă. Refăcându-şi echilibrul, Galjero se ridică mai repede decât dacă ar fi fost actor de circ. Eu căzusem din nou pe jos, lângă copiii care urmăreau scena cu o undă de speranţă. Dar Dalibor era un adversar redutabil. Apucându-mă ca pe un sac, mă roti pe umerii săi şi mă azvârli din nou pe jos, cu multă furie. O durere fulgerătoare a trecut prin umărul meu stâng şi am simţit cum capul humerusului ieşise din lăcaş sub violenţa şocului. Urlând de durere şi de furie, am vrut să răspund, dar o lovitură de cizmă mă pocni la tâmplă. Eram prea ameţit pentru a continua să mă bat. Cu privirea înceţoşată, eram încă destul de conştient ca să o văd pe Laiime îndeplinind un lucru îngrozitor cu cadavrul primului copil. Meticulos, cu

îndemânarea unui măcelar, ea îl tranşa pe băieţel, aşa cum se tranşează o pasăre oarecare, extirpând fiecare intestin pentru a-l freca de *palladium.* La fel făcu şi cu creierul, extras din cutia craniană după ce aceasta fusese despicată, ca o coajă de ou, de colţul tăios al pietrei... Când oribila muncă de ecarisaj a fost terminată, pasele şi ceea ce rămăsese din trupul mortulfiî,, asemenea unui sac golit, au fost aruncate de români într-una din găurile canalului care ducea la temniţele condamnaţilor pe viaţă. Răsunând prelung în sala imensă, am auzit clinchetul oribil al oaselor alunecând de-a lungul rampei de piatră şi zgomotul moale, de esueiug, al jalnicului pachet de came care se rostogolea în fundul abisului... Apoi, nimic altceva decât o linişte de mormânt Mirosul de sânge care satura aerul era dezgustător.

La vederea dezmembrării prietenului lor, băieţii vomaseră şi unul din ei chiar leşinase. Dalibor îl apucă pe cel lipsit de simţire şi îl aşeză, la rândul lui, pe altarul de sacrificiu. Am încercat din nou să mă ridic, dar Dalibor îşi înfipse călcâiul în umărul meu, exact în locul cel mai dureros. Am avut impresia că-mi erau tăiate, pe viu, tendoanele şi muşchii. Paralizat, n-am putut s-o împiedic pe Laiime de la uciderea celui de-al doilea micuţ hindus. în timp ce soţia sa tranşa cel de-al doilea corp, Dalibor se aplecă spre mine.

— Ai ghicit marele secret, Gărensen? Ţi-ai însuşii realitatea pe care puţini sunt sortiţi să o înţeleagă?

Am vrut să nu-l iau în seamă pe nebun, dar apu-cându-mă de păr pentru a mă obliga să-l privesc, români-nul îşi apropie capul foarte aproape de al meu:

— Viaţa omului nu este valoarea supremă, Gărensen! Nu este valoarea supremă fiindcă oamenii

au suflet! Niciunul! Doar dacă şi-l plămădesc singuri cu mare voinţă sau dacă îl primesc în dar!

Durerea care mă străpungea mă împiedica să prind sensul acestor cuvinte. De altfel, exista un sens în ele? Nu era doar delirul unui dement prins în mrejele fantasmelor sale criminale? M-am prefăcut că am leşinat. Dalibor s-a îndepărtat, ceea ce mi-a permis să mă concentrez ca să mă gândesc la un plan de acţiune... Era nerealist să mă opun, fizic, românilor. încercasem deja şi dădusem greş în mod lamentabil. Atunci, cum să-l salvez pe ultimul copil? Cum să-mi salvez propria piele? Ultima şansă era să azvârl „Leul verde” în interiorul *palladium*-ului. Poate că aceasta ar ucide creaţia infamă care se înfiripa şi pe care sorii Galjero o hrăneau cu materii organice... Răsucindu-mă pe cât am putut, cu preţul unor dureri îngrozitoare, am reuşit să fac sa alunece pe jos săculeţul încredinţat de Caetano. Laiime ajunsese la sfărâmarea craniului, când am desfăcut cu dinţii legătura punguţei... Dalibor admira în extaz opera soţiei sale. în mod ciudat, nu era decât asistentul, discipolul care ajută lucrarea maestrului, dar care nu efectuează operaţiunile delicate. Femeia cu pântecul neted, aplecată deasupra pietrei, termina de frecat carnea cadavrului de runele gravate. Privirea ei era aceea a unei fiare, a unei nebune care se bucura să frământe materiile secrete, interzise, care se formează în adâncul tenebrelor corpului. Halatul ei negru, din care se scurgea sânge, măduvă, grăsimi, se întredeschise şi prin despicăturile veşmântului puteam să văd pielea ei albă, mânjită de mii de picături de lichide umane...

Cu arsenicul în palmă, mai trebuia să imaginez modalitatea de a-l transvaga în piatră. Cum sa fac, cu umărul meu scos din articulaţie şi cu încheieturile

mâinilor legato? Deodată, am ştiut că eram pe un drum greşit. Nu trebuia să acţionez cu mâinile, ci cu gura! Trebuia să scuip pulberea în orificiu! Da, arsenicul era o otravă rapida, dar *therapon*-ul meu mă salvase deja de înghiţirea unei substanţe toxice mortale, altădată, în Nollendorfplatz... M-am rugat cu toată puterea ca Amarok să-şi joace rolul. Când mă aplecam spre săculeţ, Dalibor se întoarse deodată şi făcu câţiva paşi spre mine... Pe cât am putut de repede, m-am tăvălit pe burtă, pentru a ascunde punguţa

— Priveşte, Gărensen! urlă românul. Priveşte cât este de frumoasă Laiime în noua sa haină roşie...

Aşezat pe jos, la doi paşi de mine, Galjero mă împiedica să acţionez. Toate speranţele mele se topiră când o văzui pe soţia sa aruncând rămăşiţele nefericite ale celui de al doilea copil, în adâncul celulelor condamnaţilor la moarte şi apucându-l, cu puterea unei tigroaice, pe cel de al treilea băieţel, pentru a-l sacrifica... Degeaba am urlat, am implorat din toate forţele, ea l-a ucis şi l-a tranşat pe micuţ, fără umbra vreunei şovăieli sau iară umbra vreunui regret. În câteva minute, scheletul puştiului era curat şi toate organele erau răspândite pe *palladium.*

— în curând vine şi rândul tău, băiete, zise Dalibor. Consolează-te, zicându-ţi că participi într-un fel excepţional la edificarea unui imperiu menit să dureze o mie de ani...

Românul se ridică şi se îndreptă spre un colţ întunecos al încăperii, în timp ce Lăţime aduna bucăţile din copil şi le lăsa să cadă în halatul pe care şi-l ridicase în faţă, ca un fel de coş. Cum şi ea la rândul ei mi-a întors spatele, ca să azvârle rămăşiţele puştiului, am ştiut că era ultima mea şansă. Rostogolindu-mă astfel încât să-mi înmoi

buzele în pulberea otrăvită, mi-am umplut gura cu acea substanţă uscată, cu gust îngrozitor de pilitură şi care era singura ce mai putea să-mi salveze viaţa... Apoi m-am răsucit, ca să împing în tenebre, cât mai departe de mine, săculeţul din pânză pe jumătate gol. O secundă mai târziu, Dalibor se întoarse spre mine, ţinând un obiect în mână.

— Presupun că te agăţi de darul pe care ţi l-am făcut altădată, la Veneţia... nu-i aşa Thorun?

Şi, în timp ce mă holbam pentru a vedea mai bine ce ridică Galjero deasupra capului său, românul mi-a arătat statueta *therapon-uhi* meu.

— Adu-ţi aminte, Gărensen. Ţi-am promis că mă ocup personal de *therapon-u* dumitale. Mă ţin de cuvânt!

Pregătindu-se să arunce în perete statueta, strigă:

— Amarok! Amarok! Rostesc numele tău de mort! Numele tău de mort este Komara! Prin acest nume spulberă-te! Prin Komara, numele tău de mort,întoarce-te în neantul din care te-ai născut doar din voinţa mea! Voinţa mea de acum este să mori!

Lovindu-se de zidul din piatră, *therapon-u* explodă într-o miriadă de bucăţele care ţâşniră la vreo zece metri jur împrejur în timp ce lichidul uleios conţinut de pântecul lui şiroia.

Cu o repeziciune şi o îndemânare care mă uimiră, cei doi asasini se năpustiră asupra mea şi mă duseră până la piatra de sacrificiu. Eu, cu gura plină de arsenic şi fără niciun ajutor care să mă apere de otravă, mă simţeam deja mort. Un ultim instinct de supravieţuire mă făcu totuşi să mă zbat, cu tot umărul dislocat, cu toată respiraţia pe care mi-o opream, pentru a nu înghiţi otrava, cu toate resturile lipicioase ale copiilor prin care

a-fiii bloca mişcările şi Dalibor se strădui să mă ţină drept pe âît&r dar, dintr^Q mişcare de şold reuşii şi o fac pé româncă să se răstoarne. Eliberat de greutatea ei, m-am întors cu burta pe piatră, pentru a-mi deschide gura în faţa gâtului acelui burduf negru care era *palladium*-ul. Asemenea unui peşte care suge nămol, am încercat să-mi lipesc buzele de orificiu. în sfârşit, am simţi deschiderea şi, într-un ultim efort, am reuşit să-mi las să curgă toată otrava din gură.

De îndată ce le atinse, „Leul verde" atacă uleiurile sfinte ale monolitului. La început a fost ca o sfârâială de cărbuni încinşi, apoi am auzit, foarte clar, plâns de copii, gemete de suflete blestemate care cereau ajutor. Şi vocile, am fost sigur, veneau din adâncul *palladium*-ului. Nebun de furie, Dalibor mă împinse cu violenţă pe jos şi îşi îndesa mâna în gura mea pentru a căuta ce scuipasem. Mirosindu-şi degetele, înnebunit, tremurând îi urlă lui Laüme nişte fraze într-o limbă necunoscută mie şi văzui cum femeia deveni la fel de albă ca o faleză de cretă. Amândoi se repeziră spre fundul încăperii, scotociră în grabă prin nişte saci în timp ce plânsul şi gemetele ce veneau din piatră deveneau mai ascuţite, mai puternice şi mai sfâşietoare. întoarsă lângă *palladium,* Laiime curăţi cum se pricepu mai bine restul de arsenic care mai strălucea pe pereţii orificiului şi aruncă în interior un pumn de substanţă. De unul singur, Dalibor ridică apoi altarul la verticală şi, la lumina unei brichete, topi un baton gros de ceară pentru a astupa deschiderea. Laiime tremura, umbla de sus în jos, îşi frângea mâinile ca o fetiţă speriată... Eu, cu toată durerea care îmi sfredelea corpul, ştiam că, în sfârşit câştigasem o partidă!

Dar m-am bucurat prea repede. Când Dalibor şi-a încheiat treaba, chemările scăzură din intensitate, apoi

dispărură cu totul. Lăţime îngenunche, îşi lipi o clipă urechea de marmură şi un zâmbet îi lumină faţa. Soţii Galjero mai schimbară câteva cuvinte al cărui sens nu l-am prins şi bărbatul se întoarse spre mine, cu faţa plină de ură.

— Gărensen! urlă el, Nu-ţi dai seama ce-ai făcut! Moartea dumitale ar fi fost ultima! Acum, va trebui să vărsăm din nou sânge de copil pentru a îmbuna spiritul pe care l-ai otrăvit. Nebunule!

înaintând spre mine cu furia unui căpcăun, mă ridică de pe jos ca să mă azvârle cu capul înainte, pe jgheabul ce ducea la vechile temniţe ale condamnaţilor pe viaţă.

CEL DE AL TREILEA MORMÂNT AL HIMERELOR

Hotelul King David

Ierusalim, 22 iulie 1946.

Cu mâinile la spate, căpitanul Irlandez Morgan O'Reilly umbla nervos cu paşi mari încolo şi-ncoace, în aripa hotelului King David rechiziţionată de statul-major britanic. De la primele ore ale dimineţii, zvonurile nu mâi încetau. De pe coridoare în birouri, din sala hărţilor până în minuscula cămăruţă ocupată de Cod, se spunea că tocmai în acel moment aveau loc confruntări în cartierul din nordul oraşului, exact acolo unde englezii nu se duceau niciodată.

„împuşcături în Mea Shearim!" şoptea fiecare vecinului său, ignorând de unde venea informaţia.

Lui O'Reilly puţin îi păsa dacă zvonurile erau adevărate sau nu. Ceea ce îi reţinea atenţia erau acei ţipi ciudaţi, acei lucrători arabi pe care îi remarcase, oarecum din întâmplare, şi ale căror mişcări îl intrigaseră. Unii, îmbrăcaţi în salopete albastre de lucru, alţii, în simple djellaba, erau vreo zece care rostogoleau bidoane grele de tablă din faţa hotelului până în beciurile care se întindeau pe sub Cartierul General. întrucât nimeni nu părea să se sinchisească de oamenii aceia, în afară de căpitan, O'Reilly căută un *Red Cap*, un poliţist militar, ca să-l înştiinţeze. Nu găsi niciunul, la etaj. Bombănind

nemulţumit, formulând în gol reproşuri la adresa acelor funcţionari de negăsit când aveai nevoie de ei, ieşi pentru a arunca o privire prin împrejurimi. Cu mâna streaşină la ochi, pentru a se feri de soare, inspecta cu privirea vecinătatea hotelului şi se opri asupra priveliştii uimitoare a unei clădiri apropiate ai cărei locuitori deschideau toate ferestrele. La ora aceea a zilei lumea nu obişnuia să se aerisească, ci mai degrabă să se baricadeze în semi-întuneric, pentru a evita căldura.

— Ce fac oare mârlanii ăştia de *froggies'l* se întrebă O'Reilly amintindu-şi că acea clădire adăpostea consulatul Franţei în Palestina.

— E vreo problemă, *sirl* întrebă sublocotenentul Gordon, care trăia mereu cu grija de a preîntâmpina mâniile căpitanului, încercând să fie mereu aproape de superiorul său.

— *Duşmanii noştri ereditari*[1] [2] fac curăţenie! răspunse irlandezul, pronunţând răspicat singurele cuvinte din limba franceză pe care le folosea cu plăcere.

În timp ce Gordon încerca zadarnic să spună ceva amuzant despre acest subiect, O'Reilly se întoarse, ca să verifice dacă motorul pe care-l auzise demarând era chiar cel al camionului lucrătorilor. Aceştia, după ce-şi terminaseră treaba se urcaseră pe platforma vehiculului lor Panhard şi se sprijineau de părţile laterale ca să compenseze viteza pe care o prinsese vehiculul. într-un nor de praf şi de pietriş împroşcat, acesta trecu în trombă prin faţa lui O'Reilly, oarecum contrariat, şi a lui Gordon, care, pentru a compensa incapacitatea sa de

[1] *froggies* - (în limba engleză) broscari, mâncători de broaşte. în text, termenul este folosit peiorativ, la adresa francezilor (n.trad.)

[2] *în Ib. franceză.:* nos ennemis h^riditaires.(n.trad.)

a înţelege situaţia, încerca să-şi potrivească pantalonii în talie. O'Reilly zări o siluetă ce se apropia; era un civil în costum alb, un tip svelt, care se îndrepta spre ei cu paşi mari, făcând semne disperate.

„Ce-o fi vrând şi cetăţeanul ăsta?" se gândi O'Reilly scărpinându-se la ceafă.

„Trebuie neapărat să dau la retuşat pantalonii ăştia!" se gândi Gordon strângându-şi cureaua cu încă o gaură.

Niciunul din aceste gânduri nu au rămas posterităţii. Un suflu de foc monstruos îi arse pe loc pe cei doi soldaţi, înainte ca trupurile lor să fie sfârtecate de impactul a mii de aşchii tăioase pe care explozia din Hotelul King David le propulsase la o sută de yarzi de jur împrejur, cu un zgomot de tunet apocaliptic...

*

Aplecat deasupra grumazului calului său în galop şi agăţat de coama acestuia, David Tewp auzi detunătura atunci când se afla la mai puţin de o jumătate de milă de Cartierul General englez. Trăgând din toate puterile de hăţuri pentru a-şi opri calul, îl răni pe acesta la gură, până la sânge şi-l făcu să necheze şi să se cabreze de durere. Tewp se ridică în şa pentru a privi în depărtare. La picioarele promontoriului, nu putea zări încă hotelul King David, dar coloana de fum şi de praf care se ridica pe deasupra copacilor nu făcea decât să confirme realitatea dramei care avusese loc. Urlând de furie, colonelul dădu pinteni calului, ca acesta să o ia din loc.

Ajunse printre primii la faţa locului. înaintea sa, clădirea uriaşă fusese în întregime amputată de aripa sa dreaptă. Prăbuşite unele peste altele, se mai vedeau părţi din etaje. Focare de incendiu apăreau ici şi colo, până în acele zone ale hotelului care nu fuseseră lovite în plin

de şocul exploziei. Cu excepţia consulatului Franţei, toate geamurile din jur fuseseră pulverizate în interior, pe o rază de două sau trei sute de yarzi. Câteva siluete izolate abia începeau să se îndrepte spre epicentrul dezastrului,

Tewp a descălecat şi a început să înainteze prin aerul saturat de praf. Ceea ce l-a izbit de la început a fost liniştea extraordinară care domnea pe promontoriu. Acolo unde, de obicei, nu se auzeau decât cântece de păsări, voci ale oamenilor, foşnete de vânt prin frunzişuri, nu mai era niciun zgomot perceptibil. Cu soarele voalat de praful în suspensie, s-ar fi putut crede uşor că noaptea se lăsase peste Ierusalim. Odată cu liniştea şi cu scăderea luminozităţii, se făcuse şi un frig pustiitor. în acel peisaj de haos, în care niciun rănit nu strigi, nicio victimă nu chema după ajutor, Tewp fu scuturat de un tremur pe care nu-l putu stăpâni.

începu să ridice la întâmplare, bucăţi calcinate de grinzi, panouri din lemn smulse, cărămizi care i se fărâmiţau între degete şi cădeau ca un zahăr pudră, în spatele său, alţi oameni veneau în căutarea unor eventuali supravieţuitori. La douăzeci sau treizeci de yarzi de ceea ce fusese intrarea în Cartierul General, colonelul crezu că vede un ceas la încheietura unei mâini. Aplecându-se, zări o bucată de came arsă pe sub resturile destrămate ale unei cămăşi militare. în regiunea umărului, recunoscu o jumătate de ecuson în culorile puşcaşilor irlandezi şi baretele gradului de căpitan. Cu inima bătându-i cu putere, strigă să-i vină cineva în ajutor, pentru a ridica bucata de zid sub care zăcea trupul nefericitului O’Reilly. Ivit nu se ştie de unde, un civil arab i-a dat o mână de ajutor. împreună au ridicat blocul din piatră, fără a fi atenţi la palmele

lor, repede zdrelite de colţurile ascuţite ale pietrei. Scos de sub dărâmături, corpul lui Morgan era îngrozitor de privit. Ars, plin de răni sângerânde, căpitanul nu avea, totuşi, niciun membru smuls. Tewp îngenunche lângă el şi încercă să afle dacă mai trăia. în pieptul irlandezului, slab dar distinct, puternicul muşchi cardiac mai bătea! Tewp sări în picioare pentru a se duce după un doctor. în jurul craterului, se făcu treptat lumină, dar o adevărată panică începu să se manifeste. A fost un prim ţipăt, un al doilea, încă unul... Cu viteaza cu care un avion se îndreaptă spre sol, lumea ieşea din amorţirea de care fusese cuprinsă imediat după suflul exploziei. Lumea a început să alerge. Să cheme. Plânsete, urlete veneau de pretutindeni. Angajaţii şi clienţii ieşeau din partea rezidenţială a hotelului, primii pentru a veni în ajutor, ceilalţi pentru a fugi. Tewp alergă până în holul cel mare şi apucă telefonul de la Recepţie dar nu auzi în receptor decât un păcănit. Năpustindu-se afară, neînţelegând de ce întârziau atât ajutoarele, văzu un tip cu halat alb ieşind de la consulatul francez, cu o infirmieră în spatele său. Deşi nu ştia niciun cuvânt în franceză, reuşi totuşi să se facă înţeles, astfel încât veni în ajutorul lui O'Reilly. în timp ce doctorul făcea ce putea, pansând rănile irlandezului, Tewp descoperi cadavrele a doi oameni pe care nu-i cunoştea. Unul purta o uniformă de sublocotenent al puşcaşilor regali irlandezi, celălalt un costum uşor, de culoare deschisă... în sfârşit sosi prima ambulanţă şi Tewp, făcând semne cu braţele o rechiziţionă pe loc. Tipii, militari din serviciul de sănătate, erau palizi ca nişte fantome.

— Ambuscada! bâlbâi unul dintre ei, trăgând o bran- cardă din maşină. Sunt ambuscade pe toate drumurile care duc la hotelul King David!

Terminând arătă spre o serie de urme de gloanţe care punctau caroseria vehiculului.

— Trăgeau în ambulanţe! Ţipi în uniformă britanică! Vă jur că acesta este adevărul, domnule colonel!

— Te cred, bătrâne, răspunse Tewp cu o voce dureros de resemnată, trebuie să vă faceţi meseria. Unul din băieţii noştri trebuie evacuat imediat. Luaţi-1! Vin şi eu cu voi!

— Cu neputinţă să facem drumul în sens invers, domnule colonel. Este un miracol că am ajuns până aici.

Tewp scoase Webley-ul său recuperat de la rabinul Chaddai şi-l ridică sub nasul brancardierului.

— Ori un glonţ englezesc sigur, ca pentru un laş, ori un eventual glonţ al Irgun-ului, dar ca pentru un erou! Alege repede, băiatule!

Faţa infirmierului se făcu din lividă aproape translucidă. Moale ca o păpuşă de cârpă şi bâlbâind cuvinte fără legătură, se lăsă luat de guler fără a opune rezistenţă. Cu ajutorul lui Tewp, îl aşeză pe O'Reilly pe brancardă şi îl urcă în camioneta cu pereţii laterali pe care era vopsită o cruce roşie. Bine prins în chingi, căpitanul gemea încetişor, dar voinţa de a trăi nu-l părăsise. Tewp era sigur.

Colonelul îi dădu ordin brancardierului să pună mâna pe volan, urcă alături de el şi verifică dacă arma era bine încărcată cu şase cartuşe.

— Cum te cheamă băiete? îl întrebă pe tânărul care tremura din tot corpul.

— Byng... Byng... Byngton, domnule colonel. *Private*[1] Damien Luculus Byngton.

— Ei bine, Damien Luculus Byngton, poţi să faci să plesnească motorul dacă este nevoie, dar forţează

Private - soldat simplu (n. trad.).

Apăsând cu toată greutatea pe accelerator, Byngton pomi maşina pe drumul ce ducea spre oraşul vechi. Cei doi britanici goniră nebuneşte până la baza pantei, neîntâlnind pe o distanţă de cinci sute de yarzi decât un singur vehicul de urgenţă care urca, claxonând neîntrerupt, spre hotelul King David.

— Vă previn, domnule colonel, că în curând se va trage răzleţ, strigă Byngton în timp ce se apropiau de o intersecţie.

— Este o amintire a situaţiei prin care ai trecut? întrebă Tewp.

Byngton se concentra mult, după cum îl trădau venele deodată umflate de la tâmple.

— La stânga dumneavoastră, la circa o sută de yarzi, o mitralieri grea eu doi soldaţi, în spatele unui zid de bidoane! Din acel punct, un foc încrucişat, douăzeci de yarzi Ia dreapta, un şanţ cu trei sau patru Enfield. În mijlocul intersecţiei, o carcasă de camion sanitar deja explodat.

— O bănuială că locul ar fi minat?

— Nu, domnule colonel! Dar poate sunt cuie pe drum.

— Byngton?

— Da, domnule colonel?

— Năpusteşte-te!

Cu manivela, Tewp coborî geamul portierei. Vestea că se afla o mitralieră pe partea sa îl preocupa. Se ştia destul de expert, având o armă în mână, dar să folosească Webley-ul cu stânga era un handicap enorm în duelul care urma să aibă loc cu oamenii Iurgun-ului. Alegând cea mai radicală soluţie, hotărî să iasă pe jumătate în afara camionetei astfel încât să aibă liber tot bustul şi să poată trage, totuşi, ca un dreptaci.

Muniţia de care dispunea era prea puţină ca să o risipească în zadar. Văzându-l ce face, Byngton strigă ceva ce nu înţelese, dar simţi degetele băiatului apucându-l de curea, nu pentru a-l readuce pe scaun, ci pentru a-i garanta un minimum de stabilitate.

Conducând cu o singură mână, Byngton intră în plină viteză în virajul care trebuia să debuşeze la locul ambuscadei. Pneurile scârţâiră pe asfalt în timp ce ambulanţa, în plin avânt, se înclină într-o parte. Tewp văzu cum bitumul se apropie de el în mod primejdios şi, o fracţiune de secundă, crezu că maşina avea să se răstoarne, dar Byngton jonglă de minune cu legile echilibrului. Răsucind volanul cu mai mult noroc decât pricepere, restabili situaţia şi vehiculul străbătu, drept, pe cele patru roţi, intersecţia de unde, deja, plecau focuri de armă. Mijindu-şi ochii, Tewp încercă să pătrundă cu privirea dincolo de perdeaua de fum care învăluia scheletul înnegrit al unei ambulanţe explodate în mijlocul drumului. Două gloanţe şuierară pe lângă el şi se loviră de portieră, la trei degete de mijlocul său. Un alt proiectil făcu ţăndări parbrizul, la dreapta lui Byngton care, cu toate cioburile, nu slăbi nici apăsarea pe pedala de acceleraţie, nici strângerea mâinii de pe cureaua colonelului. înverşunat, exaltat, cu maxilarele crispate, infirmierul intrase în joc, sub impulsul agentului de la MI 6. Descoperindu-se pe sine însuşi, Damien Luculus se simţi capabil să îndeplinească fapte eroice; avu o intuiţie măreaţă, totodată necugetată, care îl făcu să izbucnească în râs. Trăgându-l cu toate puterile pe colonel, reuşi să-l reaşeze în cabină. în timp ce Tewp urlă de furie încercând zadarnic să-şi reia poziţia în bătaia gloanţelor şi în fumul care cuprinsese totul, Byngton optă nu pentru tactica fugii, ci pentru cea a atacului! Cu preţul unei

schimbări spectaculoase de direcţie, întoarse volanul şi îndreptă vehiculul drept spre bidoanele care serveau drept Zid de apărare mitralierei. Cu un zgomot infernal, lovi bidoanele şi zdrobi corpurile inamice. Dar şocul se dovedi fatal pentru mecanismul şubred al camionetei: osie ruptă, motor plesnit. Ambulanţa îşi încheie cursa într-un mic zid, în timp se puşMle Enfield intrau fa acţi<* une, cu zgomotul lor caracteristic. Cu tâmplele şi fruntea acoperite de sânge, cu volanul aproape încastrat în piept, Damien Luculus părea incapabil să mai facă vreo mişcare.

Apărat de poziţia fetusului pe care o luase instinctiv când înţelesese ce avea să se întâmple, Tewp nu avea nicio rană, nicio contuzie. Mânios, dădu cu piciorul de două sau de trei ori, ca să deschidă portiera, apoi se lăsă să cadă, greoi, la pământ. Un glonţ se înfipse în tablă, la două degete deasupra capului său. Altul ricoşă la jumătate de picior de umărul său. Colonelul se culcă pe burtă în praf şi se târî, ca să se adăpostească în spatele unui bidon răsucit.

Cu arma sa de mână ştia că nu se putea opune eficient grupului de trăgători din ambuscadă. Beneficiind de siguranţa oferită de o poziţie bine studiată, aceştia se mai bucurau şi de o uşoară surplombă şi, mai ales, de un soare care le era cu totul favorabil. Singurul lucru de făcut era să recupereze mitraliera Bren, al cărui pat se vedea ieşind de sub ambulanţă, la doar zece picioare de Tewp. Azvârlindu-se sub vehicul, întinse mâna pentru a apuca arma grea. Două sau trei cartuşe şuierară. Unul sparse un cauciuc al maşinii care se lăsă în jos, gata să-l prindă pe englez dedesubt. Tensionat, transpirat, dar tot bâjbâind, Tewp simţi lemnul armei sub palma sa.

în timp ce se străduia să apropie de el mitraliera, un nou tir în cauciucuri lăsă maşina într-o parte. Ofiţerul se strecură înspre cealaltă parte, dar trăgătorii intensificară tirul pentru a nimeri, cât mai repede celelalte două roţi. Tewp înţelese intenţiile lor chiar înainte ca cel de-al treilea cauciuc să fie atins. încercă să se degajeze, dar după o nouă răpăială de gloanţe şi ultimul cauciuc fu atins. Cu un pârâit sinistru de arcuri rupte, ambulanţa se lăsă la pământ şi-l bloeă pe Tewp dedesubt, rămânându-i doar un pic de spaţiu pentru a respira. Se învinovăţea şi se blestema pentru că făcuse nebunia de a se azvârli în acea capcană, fără judecată; totuşi, îşi îndoi braţul, ca să tragă mitraliera spre el. Turbat de furie, descoperi că ţeava mitralierei fusese îndoită în ciocnirea cu ambulanţa, făcând arma de nefolosit.

Alte focuri de armă răsunară în corpul maşinii, înainte ca să se răspândească un miros puternic. Combatanţii Irgun-ului atinseră o nouă ţintă: rezervorul de benzină! Deja, carburantul şiroia în lungul epavei, gata să ia foc la primul cartuş... Prizonier sub vehicul, Tewp se ştia condamnat. Dintr-o secundă în alta, avea să moară în cel mai îngrozitor mod, ars de viu în incendiul care avea să cuprindă camioneta, înainte de a o face praf. Cu toate acestea, în locul focurilor puştilor Enfield, auzi deodată zgomotul unei alte mitraliere, aflată la distanţă. O lungă rafală precedă explozia a două obuze de mic calibru. Sub grămada de tablă care îl imobiliza, colonelul nu putea să vadă nimic din ciocnirea ce avea loc, dar, când ecoul împuşcăturilor se risipi, el recunoscu, clar, duduitul unui motor de automitralieră Staghound. Vehiculul prieten se apropia încet de centrul intersecţiei unde staţionă, atât cât să facă o rotire completă a turelei. Urmă zgomotul unui tambuchi care

Tewp înţelese că cel ce conducea maşina îşi scotea capul afară. Strigând, el alertă echipajul. După câteva minute de muncă Îhlînsl, soldaţii montară nişte cricuri şi-l scoaseră de sub carcasă. Zgâriat, tumefiat, cu gura plină de nisip şi spatele negru de la unsoarea scursă, Tewp era totuşi, nevătămat. Damien Luculus Byngton nu avusese acest noroc. Cu coşul pieptului înfundat, murise înainte de a il scos din cabină. Colonelul deschise uşile din spate ale ambulanţei. Nici O'Reilly nu supravieţuişe. Un glonţ rătăcit îi despicase fruntea în două. Nespus de {¿st Tewp închise pleoapele căpitanuldi irlandez, înainte de a cere să folosească transmisia radio de la bordul automitralierei Staghound...

*

Se spune adeseori că şansa constituie o parte esenţială a talentului. De-a lungul istoriei, serviciilor de informaţii britanice nu le-a lipsit niciuna din aceste două componente, în mod cert. în atentatul care a decapitat Statul Major al armatei engleze din Palestina, niciun agent al Firmei nu a fost dat dispărut. MI 6 a pierdut câţiva informatori, dar toţi experţii săi, răspândiţi în mod miraculos prin cele patru colţuri ale vechiului oraş în momentul dramei, au putut să se consacre, fără amânare, găsirii comanditarilor unui act criminal care provocase moartea a circa o sută de persoane. Deşi prezenţa sa la Ierusalim nu era girată de un ordin de serviciu conform aşteptărilor administraţiei superioare, colonelul Tewp se prezentă, spontan, la forurile superioare. Considerând gravitatea situaţiei, demersul pentru căutarea lui Ruben Hezner trecuse, deodată, în planul secund al preocupărilor sale...

Mirat de prezenţa în biroul său a unui colonel apărut nu se ştie de unde, comandantului Jerome i-a fost greu, la început, să-i acorde încredere acelui bărbat, al cărui veston rupt, bărbia brăzdată de tăieturi şi nasul atât de ciudat îi inspirau prea puţină simpatie.

Verificate, validate, confirmate apoi reconfirmate de birourile din Londra, identitatea şi gradul lui David Tewp nu au mai fost puse la îndoială. Tratat cum se cuvenea gradului său, colonelul putu să-şi depună mărturia despre operaţia pe care Irgun-ul o desfigurase în Ierusalim.

— La Mea Shearim, teroriştii mă căutau pe mine şi doar pe mine. Şi-au pus în mişcare vreo cincisprezece oameni şi chiar un Crusader vechi pentru a face o impresie mai mare!

— Aţi distrus acel blindat şi aţi trecut prin acea armată fără niciun ajutor, domnule colonel? se miră Jerome.

— Când este nevoie ies Ia iveală posibilităţi nebănuite, răspunse Tewp, care intuia prea bine că puţinele dăţi în care comandantul Jerome apăsase pe trăgaci au fost pe la bâlciuri când spărgea baloane.

— De acord! Dar cărei activităţi atât de secrete v| consacraţi timpul, încât biroul nostru nu a fost informat de prezenţa dumneavoastră?

— Natura exactă a misiunii mele nu vă priveşte cu nimic. S-a dovedit doar că ea m-a făcut să mă întâlnesc cu un tâlhar în strânsă legătură cu Irgun-ul. Prin acest bărbat tranzitează, în parte, fondurile şi armele teroriştilor.

— Interesant, admise Jerome. Aveţi dovezi?

Tewp oftă. Cum să-l facă să înţeleagă pe acel tip mărginit că informaţiile pe care se baza erau mărturisirile

obţinute de un rabin cabalist de la un ucigaş plătit, aflat sub hipnoză? înainte de a încerca să povestească scena, renunţă.

— Nicio probă tangibilă. Doar declaraţii...

— Fără îndoială că aceasta constituie un început remarcabil, domnule colonel, spuse Jerome fără ironie, dar este necesar să ştim mai mult pentru a considera cum trebuie spusele dumneavoastră. Cred că înţelegeţi bine situaţia: facem faţă unei organizaţii armate îndeajuns de puternice pentru a plănui şi a realiza distrugerea statului nostru major, dar şi îndeajuns de viclene pentru a bloca timp de câteva ore toate drumurile ce duceau la hotelul King David... Pe oamenii aceştia care trag în ambulanţe, asasinează civili nevinovaţi şi execută militari după o parodie de proces, nu-i putem combate cu simple zvonuri! Ne trebuie dovezi colonele!

Tewp înţelese că nu putea aştepta ajutor imediat din partea oficialilor. Ştia că implicarea lui Saporta avea să fie stabilită. Dar în cât timp? în şase luni? într-un an? Mai mult, poate... Prea mult pentru ca mafiotul să poată fi capturat într-o bună zi de britanici,' aflaţi pe punctul de a fi daţi afară din Palestina, aşa cum se întâmplase şi în India... Tewp şi-a stăpânit dorinţa de a-l înfrunta pe Jerome, n-ar fi fost de niciun folos. Bietul comandant era blocat atât de regulamente, cât şi de situaţia politică actuală care părea să pecetluiască acea regiune, ca un blestem. Colonelul se retrase, cerând doar ca o maşină să-l ducă până la intrarea în cartierul celor O Sută de Porţi.

Din maşina pe care i-o pusese la dispoziţie Jerome, fără prea mare tragere de inimă, Tewp constată că oraşul se afla din nou în stare de asediu. Cu preţul unei lupte crâncene, toate punctele de ambuscadă ale Irgun-ului

fuseseră lichidate treptat, dar rămăsese teama, mai ales, de noi atentate, de noi bombe... O mulţime de *tommies*[1] neliniştiţi, nervoşi, patrulau cu degetul pe trăgaci. La fiecare intersecţie, pe fiecare stradă, pretutindeni, nu se vedeau decât uniformele britanicilor. Tewp pătrunse pe jos în Mea Shearim. Era încă îngrijorat pentru Isaac Chaddai şi pentru familia lui Zimeon Stemberg. Nădăjduia din toată inima că ultimii indivizi din comandoul trimis să-l suprime nu se răzbunaseră pe aceştia pentru moartea camarazilor lor. Intrând în casa rabinului, Tewp îl găsi aşezat liniştit, în camera tapetată de cărţi, care îi slujea drept birou. Cu pălăria lui neagră pe cap, Isaac făcu ochii mari, încântat, când silueta englezului se profilă în cadrul uşii.

— Dumnezeu cel veşnic fie lăudat! Eşti în viaţă! Am fost îngrijorat pentru dumneata, să ştii!

Impresionat de solicitudinea rabinului, Tewp zâmbi. Cu toată oboseala, cu toate rănile, eu toată supărarea de a fi văzut murind atâţia compatrioţi şi obida de a fi trecut prin atâta înfruntări înverşunate, el se simţi reconfortat de atenţia şi prietenia sinceră pe care i le arăta bătrânul.

— Şi familia Stemberg? întrebă el.

— Sunt bine. Cu toţii. Copiii, mama, tatăl, până şi pisica!

Tewp se lipi cu spatele de perete şi se lăsă să alunece ca să se aşeze pe călcâie.

— Ce vei face acum? îl întrebă Chaddai'.

Ce să fac? Da, era întrebarea cea bună, singura ce i se putea pune. Era evident că regăsirea lui Hezner nu mai era de conceput. Cu toate eforturile sale, Tewp eşuase în acea misiune. După atentatul de la hotelul King David

Tommies - soldaţi de rând, englezi (n. trad.).

şi înfruntările de anvergură cu ucigaşii plătiţi, războiul civil era declarat şi cine putea şti la ce paroxism avea să ajungă acel conflict? Să cauţi un om în aceste condiţii era de-a dreptul imposibil. Rămânea Saporta, pe care colonelul avea intenţia să-l facă să plătească pentru moartea lui O'Reilly. Dar şi pentru aceasta, pe ce drum s-o apuce pentru a-l scoate pe tâlhar din vizuina sa? Fără Nathan Katz şi, mai mult încă, fără căpitanul puşcaşilor irlandezi, aceasta părea de nerealizat.

— Ce facem cu Samuel, fiul lui Schlomo şi Hannah? se interesă atunci rabinul.

Tewp se încruntă, în semn că nu înţelegea.

— Puştiul Irgun-ului pe care l-am legat fedeleş, în camera mea de rugăciune! Inchipuie-ţi că mai e tot acolo!

Amintindu-şi de acest tip, speranţa îi reveni colonelului. Sărind în picioare, intră în camera de rugăciune şi îl găsi pe Samuel, cu căluş şi legat fedeleş.

— Am pus să fie luat corpul celui pe care l-ai ucis în bibliotecă, dar am considerat mai prudent să-l ţinem pe acesta la răcoare... Poate să ne fie încă de ajutor! chicoti maliţios Chaddaî în spatele ofiţerului. Eu m-aş simţi în formă pentru a-i prescrie o şedinţă de interogatoriu cabalistic! Ce zici, Tewp?

Pentru rege! Şi pentru noi!

Hampton acceptă. Warwick de asemenea. Callaghan ezită, apoi sfârşi prin a ceda. Marty bombăni puţin dar totuşi aprobă, dacă era vorba şi de Bamey. Rudge refuză categoric. N-avea mare importanţă: era din Manchester şi părerea sa nu conta. Travis, Colington, Brewers şi Bonnie găsiră ideea cu adevărat nemaipomenită. Tewp îşi frecă mâinile. Constituise, în câteva minute, un grup de luptă din zece oameni incluzându-l şi pe el, hotărâţi să-şi facă, cu orice preţ, drum până la Zino Saporta!

Tipii pe care îi descoperise colonelul nu erau oare-care. Toţi proveneau din compania lui O’Reilly, a batalionului regal nr. 1 al puşcaşilor irlandezi; înainte de toate erau nişte firi aventuroase, luptători care nu şovăiau să se îndepărteze de regulamentul militar de îndată ce aveau vreun interes. Tewp înţelesese aceasta de multă vreme, după frecventele aluzii ale defunctului căpitan şi tocmai de aceea era încredinţat că în aceşti foşti docheri din portul Dublin, în acei pungaşi din Belfast intraţi în armată, în acei militari de pe malurile Shannon-ului pe care uniforma îi punea la adăpost avea să găsească toată competenţa şi entuziasmul cerute de acţiunea pe care o pregătea. Prin venele acelor oameni

cuceritori saxoni, piraţi danezi} toţi aceşti barbari se alăturaseră şi se amestecaseră timp de secole, pentru a da această rasă improbabilă, sălbatică şi săracă, minunată şi sordidă, neînchipuit de inadaptată vremii; pleava Irlandei, a lui *Erin'* cea verde... Ei, cel puţin, căutau riscul şi răzbunarea - sentimente simple, eterne, uşor de stârnit... Dovezile nu-i interesau. Dacă un colonel - fie el şi englez sau chiar protestant — se prezenta în faţa lor, le vorbea şi le cerea să facă dreptate pentru unul dintre ai lor, atunci, fără discuţie, se duceau cu toţii! Şi cu atât mai bine dacă puteau să adune, în plus şi nişte tablouri de maestru, sculpturi de preţ şi bijuterii preţioase...

— Atenţie, nu va fi simplu, îi preveni Tewp, asigurându-se că uşa încăperii în care îi adunase era bine închisă. Bârlogul tipului în chestiune este construit pe o înălţime, la malul Mării Moarte. Este o fostă infrastructură a unei mine de cupru părăsită. Se afla pe vârful unei faleze aride, cu o singură cale de acces, foarte uşor de controlat. Piscul domini cu totul împrejurimile, care sunt netede şi dezgolite. Va trebui să urcăm, descoperiţi, două sute până la trei sute de yarzi. Chiar şi noaptea, riscul este enorm. Apoi, vom avea nevoie de arme grele. Am putea să ne trezim faţă în faţă cu vreo zece indivizi bine înarmaţi, bine antrenaţi şi, mai ales, foarte bănuitori.

— Fără să vrem să vă jignim, domnule colonel, aveţi informaţii sigure? întrebă numitul Bonnie, un băiat scund şi robust, cu antebraţele acoperite de tatuaje.

Nu, Tewp nu era sigur că informaţiile sunt precise. Desigur că mesmerismul practicat de Isaac asupra prizonierului Samuel se dovedise demn de crezare.

Erin - nume poetic al Irlandei (n. trad.).

Nu era mai puţin adevărat că, în afară de localizarea bârlogului lui Saporta, englezul nu reuşise să scoată de la ucigaşul plătit altceva decât o descriere vagă a locurilor şi a forţelor aflate acolo. Toate acestea nu puteau fi calificate drept informaţii de încredere şi puteau fi contestate,

— Sunt sigur de ceea ce afirm, caporale, să nu te îndoieşti, minţi Tewp cu o voce deosebit de convingătoare.

— în acest caz, ne vom ocupa de toată logistica! spuse Warwick cel înalt.

Degeaba era el doar un *private,* era fără îndoială cel care avea cel mai mare ascendent asupra celorlalţi. în acea misiune de mercenari, ierarhia gradelor oficiale era azvârlită la gunoi. Valoare avea doar forţa caracterului şi capacitatea de a-i mobiliza şi pe ceilalţi.

— întoarceţi-vă aici la orele douăzeci şi două, domnule colonel, continuă Warwick. Sosirea la locul respectiv la douăsprezece şi jumătate. începutul operaţiei la ora unu. Sfârşitul luptelor cu cel mult treizeci de minute mai târziu. în zori, toată lumea va fi întoarsă la cazarmă în pat pentru a auzi goarna de deşteptare şi pentru a se prezenta la apel, cu capul sus.

*

în acea noapte Tewp se zvârcoli multă vreme în patul său de la hotelul King David. Sparte de explozie, geamurile de la ferestrele sale nu fuseseră încă înlocuite şi căldura infernală care domnea în oraş pătrunsese în cameră. Hotărât lucru, nopţile palestiniene semănau cu cele din Calcutta, se gândi Tewp. Pentru el, un om din Nord care îşi petrecuse toată tinereţea în ceţurile ţărmului apoi în ploile londoneze, a trebuit sa treacă un timp până

ce s-a adaptat la o astfel de schimbare. Devenise, acum, un adevărat om al coloniilor: pielea sa bronzată nu se decolorase aproape deloc în timpul lunilor petrecute ca să-l urmărească pe Chandra Bose şi armata sa de Tigri prin zăpezile din **Europa** de Est. Putea să umble ore în şir sau să lupte în orele cele mai fierbinţi ale zilei. Când nu apărea, soarele îi lipsea. Pentru Tewp nu exista mireasmă comparabilă cu parfumul hibiscuşilor şi migdalilor înfloriţi, pe care-l sorbea cu nesaţ în ţările calde.

Cu ventilatorul funcţionând la o turaţie maximă, nu dogoarea era cea care-l împiedica să doarmă. Englezul nu putea adormi din simplul motiv că era stăpânit de un sentiment pe care nu-l încercase de săptămâni, de luni, poate chiar de ani... Tewp era bucuros! Oh! desigur, fantome încercau să-i tulbure această bucurie intimă, această fericire secretă. Dar oricât de puternice ar fi fost, niciuna din aceste năluci nu avea în acea seară destulă forţă pentru a şterge zâmbetul de pe buzele englezului, în acea seară, Tewp nu acoperise cu un cearceaf oglinda din baie. Nu scosese din cutia de fildeş acul pe care îl folosea pentru a-şi injecta opiu. îşi putuse privi faţa fără a clipi, fără a se simţi ruşinat, iară a fi năpădit de durere... Sculptată de artizanul Zimeon Sternberg, proteza care ascundea gaura nasului său retezat, era atât de delicată, atât de minunat lucrată, încât era aproape cu neputinţă de a o deosebi de carnea sa. Oricât de necruţătoare ar fi fost, lumina electrică aluneca pe subtila contopire de coral şi de sidef, redând toate nuanţele carnaţiei, cele mai mici variaţii ale pigmentării ei... La ce distanţă trebuia să te apropii de el pentru a observa subterfugiul? La câţiva centimetri doar. Trebuia să-l atingi pe Tewp pentru a-ţi da seama

era singura la originea acestui miracol. Cunoştinţele mistice ale lui Chaddai însufleţiseră, întrucâtva, materia inertă a protezei, semnele cabalistice pe care le gravase, rugăciunile pe care le murmurase, unguentele sfinte pe care le aplicase... Da, toate acestea îi redaseră un chip lui Tewp. Şi acel chip era, de asemenea, semnul unui nou destin. Iată pentru ce, sigur dar fericit, englezul râdea în noapte...

*

— Avem două puşti Piat anti-tanc, cu zece încărcături fiecare pentru echipa de şoc, anunţă cu mândrie Warwick. Din păcate, o singură Bren şi opt încărcătoare pentru echipa de foc. Şi toţi ceilalţi cu arme Sten şi grenade... Sunt şi pentru dumneavoastră, desigur,.. Noi avem patru suluri de frânghie cu grapine şi trei binocluri!

Tewp trecu în revistă armele impecabil prezentate pe nişte capre. Din fericire, armurierul şef al batalionului era unchiul prin alianţă al debitorului unuia dintre membrii Clanului lui Warwick. Un apel cu taxă inversă la un post telefonic dintr-o cafenea din Londonderry fusese de ajuns pentru ca numitul unchi să fie rugat pe loc să pună Ia dispoziţia compatrioţilor săi, camarazi şi coreligionari, cât mai multe dispozitive ucigătoare.

— Şi vehiculele? întrebă Tewp, luând în mâini unul din pistoale şi strecurându-şi trei grenade la centură.

— Un Bedford şi o maşină civilă. Amândouă sunt controlate şi au plinul făcut.

Colonelul se arătă satisfăcut.

— Domnilor! Pentru morţii noştri! Pentru rege! declamă el destul de pompos, în loc de toast, ridicând sticla de whisky Jameson care i se întinsese, fără a gusta din ea.

— Şi pentru noi! adăugi Warwick după ce trase un gât mai zdravăn decât porţia sa obişnuită.

Sticla trecu din mână în mână, apoi, odată înghiţitura rituală sorbită, toată lumea se îmbarcă în tăcere. Pentru a îhşela controalele, colonelul urcă în maşină şi-l alese pe Callaghan ca şofer. Deşt nu lăsa să se vadă, Tewp era conştient ca panoplia de care dispunea grupul său era sumară. Chiar prea sumară, pentru a se aventura pe un teren necunoscut. Poate că erau mine care apăreau în vecinătatea casei lui Saporta - de unde să ştie, fiind vorba de un om atât de viclean?

Cu siguranţă că vor fi câini dresaţi care să dea de ştire la cel mai mic miros suspect. Ar fi avut nevoie de o puşcă cu bătaie lungă pentru a scăpa de santinele. Apoi, mai presus de orice, pe colonel îl neliniştea topografia. Petrecuse toată după amiaza studiind pe o hartă de Stat Major, obţinută datorită unui bacşiş substanţial, până şi cea mai neînsemnată curbă de nivel, cea mai mică indicaţie de relief. Constatarea era dureroasă: promontoriul *ce* trebuia atacat era o nouă Mossada, o fortăreaţă izolată într-un peisaj lunar în care nu se vedea niciun copac, niciun arbust care să ofere oamenilor un ascunziş. Nu, hotărât lucru, acea aventură nu era rezonabilă. Dar oare ce legătură are raţiunea cu instinctul de luptă care le este dat unor oameni? Niciuna! Minele? Le vor ocoli. Câinii? îi vor păcăli. Santinelele? Se vor apropia fără zgomot pentru a le sugruma... Urcat în maşină, alături de Callaghan, cu toată lipsa de pregătire prealabilă a acţiunii, Tewp era hotărât să meargă până la capăt. Amărăciunea de a fi eşuat în găsirea lui Ruben Hezner o cerea, ca o compensaţie.

Trecând fără dificultate de toate barajele pe care armata britanică le instalase în jurul Ierusalimului, cele

două vehicule o luară drept spre Est, drept spre Marea Moartă. Peste câteva mile doar, peisajul se schimbă cu totul. De la colinele blânde şi împădurite ale văii, trecu la un podiş arid, cu soiţii crăpat şi cu sate tot mai rare... Apoi a urmat străbaterea unei lande albe, prăfuite» de o frumuseţe ireală şi copleşitoare. Ia fine, peisajul se înclina în mod brutal, anunţând marea coborâre spre fundul riftului, unde Marea Moartă strălucea fct milioanele ei de tone de cristale de sare în suspensie... Cu farurile stinse, automobilul şi Bedford-ul o luară pe o cornişă, de-a lungul ţărmului. După încă o milă în afara oricărui drum bătătorit, colonelul dădu semnalul de oprire. în timpul drumului, Tewp şi irlandezii se mânjiseră pe faţă şi pe mâini cu dop ars, pentru a le face de nerecunoscut.

— Mai trebuie să va puneţi încă nişte negru pe nas, domnule colonel, sugeră roşcatul Callaghan, văzând că englezul nu-şi înnegrise acea parte a feţei sale.

Dintr-o cochetărie de care era conştient dar pe care avea slăbiciunea să şi-o ierte, lui Tewp nu-i venea să mâzgălească proteza sculptată de Zimeon. Preferă să-şf lege în jurul capului o bucată de pânză neagră. Aceasta îi dădea aerul de bătăuş dintr-un western, ceea ce îl amuză o secundă, când îşi surprinse imaginea în oglinda retrovizoare.

Cerul, prea luminos, nu le era favorabil britanicilor, în acea noapte. Deşi norii erau numeroşi ei se destrămau adesea, lăsând să treacă lumina unei luni în creştere, aproape plină. Pe o noapte neagră, a te apropia discret de dâmbul pe care se degrada vechiul complex minier însemna o vitejie, dar cu acele pete luminoase care sondau peisajul ca nişte proiectoare de music-hall, acţiunea părea de-a dreptul imposibilă! Tewp îşi potrivi

binoclul şi încercă să localizeze amplasamentul minei dezafectate. La vreo două mile, la stânga sa găsi ceea ce căuta: acolo, pe ultimii treizeci sau patruzeci de yarzi ai unui pisc cu pante abrupte, erau etajate câteva clădiri de importanţă diversă. Nu se vedea nicio lumină, nicio prezenţă omenească. Tewp începu să transpire mult gândindmşe că, poate, informaţia dată de Samuel nu era decât o amăgire.

—* Imposibil să ne căţărăm prin partea laterală sau prin Spate, socoti Warwick care privea şi el cu binoclul topografía locului. Trebuieîncercat prin faţă...

— Nu înainte de a vedea mai de aproape. Trimitem întâi un cercetaş. Callaghan, tu eşti voluntar! ordonă colonelul.

Păstrându-şi doar pumnalul, roşcovanul lăsă Sten-ul şi grenadele, apoi pomi în fugă să exploreze împrejurimile complexului. Avea să se apropie, pe cât îi va fi cu putinţă, de drumul vechi, pe jumătate şters şi care ducea odinioară spre mine, şi avea să urce pe acolo pentru a se strecura până în apropierea clădirilor.

Callaghan lipsi mult. în aşteptarea sa, colonelul îi adună pe ceilalţi oameni şi îi năuci cu o mică predică destul de caraghioasă de care nici el nu fu prea mândru. Neîndemânarea sa îi aminti, totuşi, cu un anume amuzament, de balivernele sale de debutant pe când, în felul cel mai sincer din lume, încerca să treacă drept un tânăr plin de aplomb în ochii căpitanului Gillespie şi ai aghiotanţilor Mog şi Edmonds. Momentul acesta de nostalgie bengaleză se ivi asemenea unui balon de săpun care se dilată şi apoi dispare. Se întoarse Callaghan; gâfâind acesta trasă cu degetul în praf o schemă rudimentară, ca să explice cele văzute.

*» Nu pot fi reperaţi de aici cu binoclul, dar trebuie să fie vreo zece sau doisprezece jidovi care patrulează

în jurul intrării în mină, ca nişte paznici. E foarte posibil să fie apărătorii unui mare mahăr!

— Sau ai unei mari sume de bani, adăugă Bamey.

— Aceste două elemente se îmbină de cele mai multe ori, fu de acord Tewp, înainte de a cere precizări asupra topografiei.

— Sunt trei barăci destul de suspecte. Cred că sunt un fel de cantonament. De fapt, tot locul pare mai degrabă un câmp de antrenament al Irgun?ului decât proprietatea gangsterului pe care ne-aţi descris-o, domnule colonel! Cu tot respectul.

— Câini? întrebă Tewp, fără a lua în seamă reproşul.

— N-am văzut! N-am auzit! răspunse Callaghan.

— Aproximativ, cam câţi oameni ar fi în complex? întrebă Warwick.

— Judecând după instalaţii, vreo patruzeci. Poate cincizeci, Cu siguranţă foarte bine înarmaţii

Warwick îşi drese glasul şi sugeră o străpungere directă şi masivă a frontului inamic, pe drumul principal. Dacă era destul de priceput ca să grupeze în jurul lui oameni naivi, acest *private* nu-şi calculase însă prea mult strategia. Warwick, simplu caporal, fusese deodată promovat sergent-şef, după ce capturase un general italian în Libia, cu cinci ani în urmă. Restul războiului şi-l petrecuse pierzând galoanele unul câte unul, pentru indisciplină, incompetenţă, insubordonare şi alte fleacuri asemănătoare. înclinat, parcă, mai curând spre coborârea unei trepte a ierarhiei decât spre urcarea ei, recăzuse la gradul zero al carierei militare, fapt de care se mândrea.

Tewp oftă. Atacul frontal nu i se părea o tactică potrivită dar nici el nu putea preconiza altă operaţie

militar!»După *ce* şi-a dat acordul de principiu din vârful. buzelor, Brewers a declarat imediat forfet.

— Dacă aşa se va desfăşura operaţiunea, va fi fără miisî afirmă el, dând drumul armei sale în praf. Am CfeztSt ci în cel mai rău caz sunt vreo cincisprezece. Dar sunt deja vreo zece pe afară, plus nu ştiu câţi înăuntru. Fără ari mai socoti pe cei: pe care Callaghan nu i-a reperat. Nici: vorbă să pornim doar zece împotriva a treizeci sau cincizeci de oameni bine ascunşii

Warwick s-a prefăcut că e înfuriat pe cel care capitula, dar mânia sa, destul de moderată, nu a înşelat pe nimeni. Nici el nu era atât de exaltat încât să pornească la asaltul unei garnizoane întregi, cu o echipă atât de redusă.

— Şi eu zic la fel, declară Bamey. Renunţ. E prea mult pentru noi! Ne întoarcem altădată. Nu-i aşa, băieţi?

Unul câte unul, irlandezii mormăiră câteva fraze cu stângăcie ca să-şi justifice renunţarea. Tewp, furios, îşi smulse cârpa de pe faţă şi-i fulgeră cu privirea. Ar fi vrut să urle, să-i pălmuiască şi să-i ameninţe cu curtea marţială! Dar de fapt, ce putea face? Nimic! Într-un fel dureros, în cel mai greu moment se lovea de limitele fiabilităţii trupelor de mercenari... O clipă, se gândi să le promită bani. Dar singurul cont bancar, destul de consistent, din care ar fi putut lua era cel al lordului şi lady-ei Bentham. Respectul pe care îl avea pentru acest cuplu îi interzicea să-l greveze de o sumă rotunjoară, pentru a pune la punct o afacere legată acum mai mult de un război personal cu Saporta, decât de un episod crucial al urmării soţilor Galjero.

— Veniţi, domnule colonel? întrebă Warwick, în timp ce mercenarii irlandezi, posomorâţi se urcau în maşina Bedford.

— Nu, Warwick! Nici vorbă! Lăsaţi-mi cealaltă maşină. Eu rămân.

Cu braţele încrucişate pe piept, David Tewp lăsă camionul să plece pe drumul bolovănos. în sinea sa, spera ca irlandezii, roşii de remuşcare, aveau să facă stânga împrejur şi să i se alăture, încercând să răscumpere printr-o luptă crâncenă slăbiciunea căreia i se lăsaseră pradă. Colonelul aşteptă zece, douăzeci de minute. în zadar. în jurul lui nu era decât tăcerea nopţii, cea mai desăvârşită singurătate şi, în spatele său, jos, Marea Moartă, tot atât de strălucitoare ca o imensă şi descurajantă baltă de plumb...

în portbagajul maşinii, Tewp găsise sticla de whisky care servise libaţiilor de la începutul serii. Cu lichidul care mai rămăsese, curăţi funinginea care îi murdărea faţa şi bău direct din sticlă ultimele picături de alcool, înainte de a se instala la volan. Cu farurile aprinse şi fredonând o melodie indiană antrenantă pe care o învăţase de la caporalul Habid Swamy, porni în viteză pe drumul cu gropi care ducea drept la mina dezafectată...

CEA DE A TREIA CARTE

A LUI THORUN GĂRENSEN

Căsătoria secretă

Era o simplă foiţă de aur, o medalie viking având pe o singură faţă un vechi simbol, câteva grame de metal galben care străluceau în soare, pe iarba câmpiei. Am ridicat-o şi am recunoscut, gravat într-un relief uşor, desenul lui Mjolnir, ciocanul fermecat pe care îl mânuieşte zeul Thor, divinitatea mea tutelară. Bucuros de a fi găsit acest semn norocos, am strecurat rondelele sub centură şi am început ascensiunea unei movile acoperite cu flori violete care se unduiau sub briză. Nu-mi era nici foame, nici sete. Tot ce mă interesa erau de unde veneau vaietele înăbuşite, jalnice, pe care nu încetasem să le aud încă din zorii zilei şi care păreau să se îndepărteze de mine, pe măsură ce doream să ajung la ele.

Pe vârful tumulusului am văzut o pădure întunecată care începea chiar dincolo de malul argilos al unui torent. Ţipetele se pierdeau în mulţimea copacilor. O libelulă roşie se aşeză o clipă pe mâna mea, apoi se duse să zboare deasupra apelor zbuciumate. Intrând în apă până la brâu, am trecut de această frontieră... Apa era atât de rece încât măruntaiele mi-au fost răscolite şi sexul mi s-a contractat în pantalonii mei foarte largi. Strecurându-mă prin nămol, am ieşit din apa învolburată

apucând un smoc mare de iarbă, care mi-a slujit drept punct de sprijin. Cu apa şiroind, tremurând, m-am dus până la marginea pădurii celei mari... Acolo se afla o femeie, aşezată sub stejari, o bătrână cu trupul subţire, învelită într-o manta îmblănită de culoare închisă.

— Sunt Kloge, îmi zise ea cu o voce tremurândă. Mă cunoşti, dar nu ţi-am spus numele meu atunci când ne-am văzut prima dată!

Kloge! Da, îmi amintesc de ea! într-o zi - dar când a fost? Ea adunase măruntaiele mele răsfirate, apoi vreme de o lună, un an, un veac întreg poate, cususe bucăţile... Dar lucrarea ei a fost aceea a unei nebune. Cu o cusătură largă, îmi prinsese capul la burtă şi de cioturile picioarelor.

— Neghiobule! Cap sec, bun de luat la palme! Aceasta-i calea pentru a deveni un *trollaukin.* Nu există potecă în pădure. Trebuie să rătăceşti, ca să găseşti drumul spre tine însuţi!

Ce pălăvrăgeală prostească! Am vrut s-o bat. ca s-o fac să tacă, ca s-o pedepsesc că îmi cârpise atât de prost trupul, odinioară, dar Kloge, cu iuţeala unei zburătoare, înzestrată cu forţa a zece războinici, mă trânti pe frunzele uscate. Aplecată deasupra mea, îmi deschise cămaşa şi, cu un cioc de corb scos din mânecă, trasă pe pieptul meu rune însângerate.

— Protecţie, băieţaş! Protecţie! croncăni ea, în timp ce simţeam relicva hidoasă sfâşiindu-mi carnea, ca vârful unei spade.

— Pielea ta este un pergament drăguţ! înainte de a dispărea, Kloge îţi dăruieşte o sărutare!

Mai zbârcită decât un măr de douăzeci de anotimpuri, bătrâna îşi lipi faţa de a mea, trecând cu limba ei rece stavila buzelor mele. Contactul gurii sale

fost îngrozitor. Am avut impresia că sărutam un bulgăre de grăsime pe care mişunau larve. Când s-a terminat, Kloge dispăruse dar cerul se întunecase...

Ridicându-mă am văzut că intrasem în partea cea mai întunecată a pădurii. Ţipetele, vaietele, suspinele pe care le urmărisem din câmpie erau tot mai apropiate. Şovăind m-am strecurat printr-un desiş, am trecut de un mărăciniş şi am pătruns într-un luminiş minuscul, circular, în mijlocul căruia se afla un buştean bătrân, răsucit, negru şi găurit, de unde ieşeau chemările... Cu inima bătând, m-am apropiat dar, deodată, pământul se deschise ca un chepeng, pentru a mă înghiţi. Ţipând, alunecai sub pământ într-un puţ negru cu miros îngrozitor de măcelărie şi căzui într-o baltă de noroi, un bazin cu apă infectată de pe fundul unei minuscule peşteri fără lumină şi fără ieşire. Cum de vedeam în acea obscuritate totală? Habar n-am. Să fi fost din cauza runelor pe care Kloge le scrijelise pe pieptul meu? Sau fiindcă"devenisem, brusc, un *trollaukin* - după cum prezise ea -, un om ale cărui capacităţi naturale sunt înzecite de încercările vieţii. Poate. Aceasta mă va ajuta să ies din acea fundătură sau era un ultim rafinament al monstruozităţii la care eram supus? O ultimă favoare ce mi se făcea, ca să văd cu ochii mei că închisoarea era ermetică, că nu aveam nicio posibilitate de a mai ieşi la suprafaţă? Ţipetele care mă atrăseseră până acolo - acelea ale misterioaselor sirene cu cântece nu de voluptate, ci de nelinişte — se stinseră, în acea văgăună dezgustătoare eram singur, părăsii de toţi, sigur că aveam să fiu şters pentru totdeauna din cartea celor vii...

Zdrobit, m-am prăbuşit lângă peretele umed. Frânt de oboseală, cu trupul chinuit şi îngheţat de frig, m-am prăbuşit într-un vis înfricoşător. Se tăcea că eram un

bărbat care urma să fíe sacrificat pe o piatră neagră! Un bărbat al cărui sânge urma să fíe vărsat peste nişte rune gravate... Dar cuţitul nu pătrundea în inima mea. Atunci am fost aruncat într-o prăpastie cu pereţii plini de rămăşiţe de copii!... Am rămas prizonier ore îndelungate, zile poate, în leşinuri alternând cu tentative frenetice de a ajunge la lumină. Mi-am rupt unghiile zgâriind pereţii de piatră. Mi-am ciobit dinţii, rămând ca un porc mistreţ. Mi-am zdrelit până la os pumnii de atâta bătut în ziduri... Apoi, când nu mai speram nimic, o rază de lumină străpunse deodată tenebrele.

*

Poate că, preţ de o oră, ochii mei cufundaţi prea multă vreme în întuneric, nu au suportat nici cea mai slabă lumină. Slăbit de nemâncare şi de neliniştea nebună ce mă stăpânea în adâncurile fortăreţei de la Paderbom, n-am putut distinge imediat trăsăturile celui care mă salvase.

Acolo jos, îngheţat, împotmolit într-o mocirlă întinată de resturi de cadavre, nu puteam rupe nodurile complicate ce-mi legau încă încheieturile mâinilor. Nefiind în stare să ajung la Liiger-ul care îmi atârna la şold, nu-l putusem folosi nici măcar pentru a pune capăt suferinţelor mele. Condamnat să mor de frig şi de foame, mă prăbuşisem într-un delir îngrozitor şi tot atât de absurd...

Apoi, viaţa şi visul toate se amestecau! Şi cum visam că o rază de lumină cobora spre mine, ochii mi-au fost orbiţi de o torţă electrică de mare putere. Arzându-mi pupilele, ca un soare, acel val de lumină m-a orbit şi am perceput doar sunetele ca să pricep ce se petrecea... Am auzit că mi se venea în ajutor. Am încercat să vorbesc

dar gâtul îmi era atât de uscat încât niciun murmur nu ieşise dincolo de buzele mele. Mi se trecu o frânghie în jurul mijlocului şi, cu ajutorul unui palan, un fel de scripete, cred, am fost ridicat în sala în care era *palladium-ul* soţilor Galjero... Mi-a fost umezită gura şi mi s-a strecurat puţin zahăr pe limbă. Mi s-a trecut pe sub nări un flacon de amoniac, ceea ce m-a trezit cu totul. încet, ochii tolerau din nou lumina şi văzui, în razele unui enorm proiector cu gaz care lumina întreaga încăpere, chipul dur şi frumos al Ostarei Keller aplecat deasupra mea! Am vrut să vorbesc, dar eram încă prea slăbit pentru a articula un cuvânt. Pipăindu-mi corpul pentru un control rapid, Keller descoperi că umărul meu mi-era dislocat. Cu gesturi sigure ca ale unui doctor, ea repuse dintr-o mişcare osul în articulaţia sa. Durerea m-a făcut să lăcrimez dar, în câteva minute, durerea cu junghiuri: care nu mă mai părăsise de la lupta cu Galjero dispăru şi am fost în stare să mă reazem de Keller pentru a mă târî în afara criptei, în afara castelului.

Afară era noapte. Aerul era rece dar mi se părea atât de curat după tot timpul petrecut în puţ, încât mă cuprinsese o ameţeală. M-am clătinat. O clipă a trebuit să mă sprijin de un zid... Din coburii motocicletei ei, Keller scoase un halat mare, căptuşit, pe care l-am îmbrăcat cu greu, înainte de a lua loc în spatele ei pe vehicul. Potrivindu-şi salopeta din piele şi punându-şi ochelarii mari pe ochii ei de culoare deschisă, pomi motorul şi demară. Străbăturăm pădurile tenebroase cu mare viteză. Şi, în timp ce căldura motocicletei trecea încetişor în corpul meu, asemenea celei a unui animal viu strunit în galop, mă gândeam la cavalcadele nebuneşti ale lui Metzengerstein, din povestea lui Poe...

Strângând talia tinerei fete, eram prea epuizat pentru a încerca să înţeleg motivele care o împinseseră

să-mi vină în ajutor. Străpungând ca o lamă perdelele de ceaţă care ascundeau câmpia, am mers până la Berlin, străbătând sate adormite, lande tăcute şi vâlcele sălbatice, fără a ne opri vreodată. în zori, când un soare roşiatic se ridica la orizont, am ajuns la marea *Autobahn* care ducea spre oraş. Mişcându-şi încheietura mâinii înmănuşate pe manetă, Ostara Keller spori viteza pentru a profita de fâşia cenuşie, atât de dreaptă şi de lungă, încât ar fi putut servi drept pistă de aterizare forţată pentru avioanele de vânătoare ale lui Goring... în cartierele mărginaşe, he-am întâlnit cu muncitorii care plecau la lucru, cu rucsacul în spinare şi gamelele în mână. Autobuzele mari, verzi, cu imperială, copiate după model englez, duceau salariaţii şt secretarele până la turnurile severe ale atotputernicei societăţi Borsig sau la birourile băncilor şi societăţilor de asigurare din centrul capitalei... Keller o apucă pe străzile înguste şi rău pavate ale unui cartier muncitoresc care mi se păru destul de sărăcăcios, aproape insalubru. într-o piaţetă pătrată, înconjurată de case din cărămidă, ea încetini în faţa unei porţi de lemn, pe care o împinse cu roata, cu mare grijă. Am pătruns într-o curte liniştită, cu pavaj vechi, crăpat, şi tufe enorme de bălării crescând prin crăpături. Acolo, în sfârşit, ea scoase cheia din contactul frumoasei ei motociclete, din oţel la fel de negru ea uniforma celor de la *Schutzstaffel*...

— Urcăm la primul etaj, îmi zise ea, arătând cu degetul spre o nişă mare, cu geamuri murdare, deasupra unui vechi depozit dezafectat.

Am ajuns pe palier, pe o scară cu trepte neregulate şi Keller, scoţând un mănunchi de chei din buzunar, deschise uşa locuinţei ei. Locul era destul de luminos cu toată murdăria care acoperea geamurile. Era un

fel de atelier de artist, câtuşi de puţin un apartament burghez. înălţimea plafonului era impresionantă şi se vedea suprastructura de metal a acoperişului deasupra capetelor noastre. Deasupra unei canapele roşii, prinse la întâmplare pe peretele scorojit, erau clişee în format mare ale fotografiei de la *Der Angriff*. De la prima privire, am recunoscut portretele lui Hitler, Goebbels, Hess, chiar şi al lui Heydrich... De asemenea, portrete foarte frumoase de sportivi, făcute la recentele jocuri olimpice... Dar acestea nu mă interesau. Epuizat, m-am prăbuşit în primul fotoliu mai apropiat, fără chiar a cere voie. Keller a făcut cafea şi mi-a arătat camera de baie unde m-a poftit să fac un duş. Spălat, puţin încălzit de apa fierbinte pe care o lăsasem să curgă îndelung pe corpul meu zdrelit, m-am înfăşurat într-un prosop mare, înainte de a mă întoarce. Pe masă, am găsit haine bărbăteşti curate şi călcate...

— Imbracă-te, îmi spuse ea, cu acel unic accent yankeu ce-i caracteriza germana. Cred că sunt pe măsura dumitale...

Nu, costumul civil nu era chiar pe măsura mea, dar cel puţin era uscat şi nu mânjit de sânge, ca uniforma mea. Am golit cu aviditate farfuria şi am băut vinul pe care fata mi le pregătise.

— Peste două ore, plec din Germania în India, îmi spuse ea, în sfârşit. Dumitale îţi datorez această călătorie.

— De ce m-ai scos din temniţele pentru condamnaţi Ia moarte de la Wewelsberg, Keller? Nu ne-am simpatizat prea mult niciodată, noi doi...

Ea zâmbi încetişor, jucându-se cu o buclă din părul ei blond.

— Este adevărat, nu te plac. Dar recunosc că ai

supravieţuit la ceea ce ne-au făcut să îndurăm soţii Galjero...

— Acesta este singurul motiv pentru care m-ai scos din put?

Keller se strâmbă. Adunând o cutie de ţigări mici de pe marmura căminului, ea aprinse o havană subţire de la o aşchie din provizia ei de lemne, pe care o aruncă în jăratecul ce mai mocnea în vatră.

— Nu. Dacă eu singură aş fi fost judecătoarea, te-aş fi executat pe loc, ca trădător al cauzei noastre. M-am întors să te scot de acolo, fiindcă m-a rugat Laume. Îi datorez prea mult, ca să nu o ascult. Dalibor habar n-are. Pentru moment, este un secret între noi trei!

Mărturisirea m-a uimit prea mult, ca să mă convingă cu adevărat. Părerea mea este că Ostara minţea, mai degrabă... Fata aceea se gândea deja, desigur, să-şi joace propria carte împotriva noilor ei stăpâni. Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegeam, simţeam că ea îmi rezervă un rol în planurile ei. Căci, după cum ghiceam, Keller găsise o nouă cauză căreia să i se devoteze, o cauză mai grandioasă chiar decât cea a naţional-socialismului, propria ei cauză. La dreapta mea, atât de aproape, încât dacă întindeam mâna puteam apuca volumele, o bibliotecă gemea sub povara tratatelor de astrologie, mistică, antropologie şi alchimie... Efemeride solare şi lunare erau deschise la paginile anului 1936 şi cercuri zodiacale erau mânjite pe foi volante... Am stat mult timp fără a vorbi, până ce Keller şi-a terminat ţigara.

— Ştiai ceva despre copii? am întrebat-o, în cele din urmă.

Keller s-a rezemat de consola căminului. Ocolindu-mi privirea, recunoscu că ştia.

— Şi n-ai făcut nimic pentru a-i opri pe Galjero?

*sa Pentru moment, nimeni nu-i poate opri cu adevărat. Nici dumneata, nici altcineva de la Ahnenerbe. Nimeni nu are încă destulă putere pentru acesta, încheie ea cu voce slabă, ca pentru ea însăşi.

— Unde sunt românii acum?

— Amândoi au zburat de pe aeroportul Tempelhof, ieri dimineaţă, în direcţia Bengal. *Palladium-xA* este depozitat în cala avionului lor. în India vor încerca să îndepărteze otrava pe care ai injectat-o în piatră... Eu mă duc să-i ajut...

— Vor mai fi şi alte sacrificări? am întrebat.

— Da. Dar nu te priveşte cu nimic. încărcătura talismanului a devenit instabilă, intermitentă. Soţii Galjero vor încerca s-o stabilizeze îmbibând-o cu sânge. Dacă este prea târziu pentru aceasta, vor proceda la neutralizarea ei. Dar va dura mult. Şi va costa, de asemenea, multe vieţi omeneşti...

— Pentru ce îi ajuţi, Keller?

—*i* Pentru că sunt însetată să învăţ. Şi pentru că nu mă tentează decât absolutul,,.

*

Am lăsat-o pe Ostara Keller să plece în Bengal. Ce altceva puteam să fac? S-o ucid? Eram convins că soţii Galjero îi confecţionaseră şi ei un *therapon.* Spre deosebire de a mea, statueta ei protectoare era probabil activă şi atinsese de multă vreme sumum-ul eficacităţii ei!

Keller -i-am recitit dosarul de îndată ce m-am întors în Pticklerstrasse - se dovedise o elevă excepţională la *Junkerschule,* unde agenţii feminini, deja integraţi în SD, urmau un antrenament complementar, aproape la fel de dur ca şi cel al camarazilor masculini. Cu vocea

încă tremurătoare la evocarea acestor amintiri, unul din instructorii ei mi-a spus cum fata, azvârlită într-o zi de la altitudinea de patru sute de metri, văzând că paraşuta i se răsucise, nu îşi deschisese paraşuta ventrală. Căzută într-o pădure de pini cu viteza unui meteor, scăpase în mod miraculos, proaspătă şi trandafirie, cu câteva ace abia prinse în păr... Interogat fiind un alt instructor mi-a spus că Ostara fusese pedepsită sever, pentru că, de două ori, scosese ştiftul grenadei şi o ţinuse în mână în continuare. De fiecare dată, în mod inexplicabil, amorsa nu funcţionase!

în seara în care acea *pasionaria* a părăsit Berlinul plecând spre Calcutta, am reluat legătura cu Matthieu-Marie. Nebun de îngrijorare pentru mine, tocmai se pregătea să plece la Wewelsberg. I-am povestit, în linii mari, ultimele evenimente, apoi, în cursul zilei următoare, ne-am petrecut tot timpul încercând să aflăm ce se petrece în India. De la unul din corespondenţii bengalezi ai SD Ausland am aflat că soţii Galjero ocupau reşedinţa lor din Shapür Street, în cartierul colonial al capitalei provinciale. După descrierea care mi se făcu, era o proprietate imensă care cuprindea, în partea cea mai sălbatică a unui parc vast, un turn pe o insuliţă din mijlocul unui mic lac... Keller sosise şi ea, sub pretextul unor convorbiri cu personalităţi hinduse, pe care urma să le publice. Prezenţa sa fusese tolerată de britanici.

Timp de mai multe zile, a fost cu neputinţă să aflăm ceva. în fiecare clipă eram pe punctul de a avertiza, în mod anonim, autorităţile engleze despre prezenţa pe pământul lor, a unui cuplu de asasini de copii şi a unei spioane a SD. Dar cum să-i conving pe oameni de realitatea celor pe care le trăisem în subsolurile

fortăreţei de la Paderborn? în ce fel oamenii din MI 6 sao ai Foreign Office-ului ar fi putut lua în serios o astfel de poveste? îl plângeam cu sinceritate pe bietul tip care ar fi dat peste o astfel de relatare!

— Chiar că nu mai este de competenţa noastră, Thdrun! mă asigură Dandeville. Şi apoi, cred că altceva se urzeşte. Erick Kiineck, şeful biroului nostru de la New Delhi, a dispărut. Zvonuri neautorizate din anturajul lui Heydrich au pretins că acest fapt ar fi în legătură cu vizita în India a regelui Eduard al VIII-lea. E o treabă al naibii de încurcată şi ar fi bine să stăm în banca noastră.

Intuiţia îmi spunea că francezul avea dreptate, dar nu mă puteam împiedica să nu fiu urmărit în fiecare noapte, în visele mele, de cei trei băieţi hinduşi, a căror moarte nu o putusem opri.

— De unde veneau copiii aceia, Dumnezeule? îl întrebai pe Dandeville.

— Asta o ştiu şi cei doi Galjero. Ei finanţează programe educative cam pretutindeni în lume. Ei selecţionează copii din colonii şi îi trimit în Germania sau în România, sub pretextul de a le asigura *o* bună educaţie în centre particulare. Există unul şi la Berlin.

Evident că am găsit poarta închisă la adresa acelui aşezământ. O anchetă urmărită cu concursul Gestapo-lui ne-a lămurit că toţii copiii fuseseră trimişi Ja Belgrad, chiar în ziua în care soţii Galjero plecaseră de pe Tempelhof. Degeaba i-am solicitat pe toţi informatorii noştri de la faţa locului, urma hinduşilor părea să se fi pierdut definitiv, pe undeva prin Carpaţi.

Luna septembrie a anului 1936 a trecut fără ca să primesc veşti de la cei doi Galjero sau de la Keller. Kiineck nu reapăruse în India şi mesajele agenţilor

noştri din Bengal făceau caz de o poveste nebuloasă privind un atentat ratat asupra persoanei regelui Eduard al VIII-lea şi a viitoarei sale soţii, doamna Wallis Simpson, tocmai după ce cuplul locuise în vila Galjero. Din acele raportate contradictorii şi atât de încâlcite nu înţelegeam nimic, n-am reţinut decât numele ciudat al unui locotenent al MI6, datorită căruia se pare că operaţiunea eşuase: un aşa-numit David Tewp.

— Tu înţelegi ceva, Matthieu-Marie?

Francezul părea să distingă mai bine decât mine originile şi consecinţele încurcăturii hinduse.

— Toată Germania îi este îndatorată acestui Tewp! Salvându-şi regele, idiotul acesta a dejucat un complot care urmărea provocarea unui conflict între noi şi englezi. Cu atât mai bine, căci starea forţelor noastre armate nu ne-ar permite să facem faţă unui astfel de şoc! Şi aşa abia reuşim să trimitem un corp expediţionar în Spania!

Spania! Aceasta era marea problemă de geopolitică europeană, la acea epocă! Pe lângă războiul civil care începuse acolo, atentatul eşuat la viaţa neînsemnatului rege al englezilor şi a amantei sale americane părea o glumă.

— După Italia şi Teutonia, Iberia va trece în curând la fascism. Când se va întâmpla şi aceasta, nu ne vom mai teme de un război cu britanicii! se bucură Dandeville.

— Din cauza Gibraltarului? întrebai.

— Chiar aşa! A cuceri Spania înseamnă controlul Gibraltarului. Iar Gibraltarul înseamnă întreaga Mediterană.

— Canalul de Suez şi calea maritimă spre petrolul Orientului Mijlociu!

— British Petroleum îşi poate deja număra zilele!

Dar lucrurile nu au fost atât de simple pe cât: spera Dandeville: nu numai că republicanii spanioli s-au agăţat cu disperare de teren, dar generalul Franco, şeful mişcării naţionaliste, se arătă extraordin^- de puţin receptiv faţă de o colaborare cu Germania. Acceptă avioanele şi materialii pe care noi 1«J trimeteam, dar respinse ideea unei alianţe în toată regula.

— Dacă nu ne lâşa liberă trecere piuă la stânca englezilor, nemernicul acela, el singur, ne va face să pierdem viitorul război! se înflăcăra când făceam pronosticuri.

— La urma urmei, poate nici nu va fi un război... poate că nici nu este necesar, am replicat.

Vigon-Pcrignac mă privi, atunci, ca şi când aş fi rostit cel mai îngrozitor blestem.

— Bineînţeles el un război este necesar! Noua Europă nu se face la urne, Thorun!

— Crezi cu adevărat că oamenii au nevoie de această Europă pe care o descrii, ca să fie fericiţi, Matthieu-Marie?

— Nu trebuie să ne gândim să ne luptăm pentru a ne face popoarele fericite, Thorun, ci pentru a le făuri un destin!

*

Pe cât de îngrozitoare au fost evenimentele pe care le-am trăit în cursul verii anului 1936, ele au început să-şi piardă treptat din intensitate. Zi după zi, ele s-au retras în negura memoriei mele.

Soţii Galjero nu reapăruseră la Berlin. Casa lor cea mare nu fusese vândută dar fuseseră concediaţi toţi servitorii şi clădirea nu mai era întreţinută decât de un cuplu de paznici al căror salariu venea dintr-o bancă

elveţiană. Nu aveam nicio ştire de la Keller. încercasem să-l întreb despre ea pe Reinhard Heydrich, dar n-am obţinut decât un răspuns evaziv, superficial, din care nu am putut deduce dacă şeful SD cunoştea personal soarta fetei. Cât despre fortăreaţa Wewelsberg, prima mea intervenţie pe şantier a fost să cer betonarea tuturor căilor de acces la fostele temniţe şi la criptele unde avusese loc activarea *palladium-xdm.*

Peste Câteva luni, alături de un Wolfram Sievers radios şi de un Heydrich zeflemitor, am făcut eu însumi onorurile casei în faţa *Reichsjuhrer-ului,* Heinrich Himmler, căruia sumbra frumuseţe a citadelei restaurate i-a dat o mulţumire sufletească indicibilă.

mm Un vis vechi împlinit, datorită dumitale, Gărensen, m-a felicitat el în mod public.

Şi, drept mulţumire pentru munca mea, mi-a dăruit reproducerea unei săbii de viking, pe care o comandase la un meşter armurier, special pentru mine.

Eram la începutul anului 1937 şi timpul părea ca stă pe loc. Nu puteam bănui că era ultimul an în care profitam din plin de viaţa mea de *Goldfaisan.* Nu pentru că reluasem dramul bordelurilor sau că frecventam în fiecare seară localul Romanische Café, dar viaţa la Berlin mi se părea prea dulce ca să-mi pun multe întrebări. Toate gândurile lui Heydrich se concentrau asupra urzirii unor comploturi, despre care refuza să-mi vorbească; deseori nici nu mă mai convoca. O dată sau de două ori pe lună, continuam să călărim împreună, dar nu schimbam decât fraze banale, fără importanţă reală. Mi-era clar că găsise alte marionete pe care să le mânuiască. Eu speram că avea să-şi piardă cu totul interesul faţă de mine şi că aveam să pot scăpa, în sfârşit din ghearele lui. De câte ori aveam un pretext, lipseam de la birou ca s-o şterg spre Sud, la Fausta! Obosit din cauza drumurilor lungi

cu trenul, cumpărasem un automobil mare cu care ajungeam la Veneţia în mai puţin de douăzeci de ore... îndopat cu Pervitin, petreceam atunci trei sau patru zile de iubire pătimaşă cu aceea pe care, în luna octombrie 1937 am luat-o de nevastă, în cel mai mare secret, la *casa comunale* a districtului San Marco. în ziua în care am părăsit-o pentru prima dată pe cea care-mi devenise soţie şi a trebuit să-mi scot verigheta căci mă întorceam la Berlin, aveam o faţă atât de întunecată şi inima atât de zdrobită de tristeţe încât nu i-am putut ascunde lui Dandeville motivul mâhnirii mele.

— Este o Levi, nu-i aşa? mă întrebă el. Face parte din casta preoţilor?

Francezul ajunsese la secretul numelui Pheretti, anagrama perfectă, a cuvântului *Tipheret,* Frumuseţea, după metafizica savanţilor cabalişti...

— Da, am mărturisit. Adevăratul ei nume este Fausta Levi... în vremurile de azi, Pheretti sună mai bine în urechile cămăşilor negre.

— Ei, orice ar fi, Fausta Levi nu mai există astăzi, fiindcă trebuie s-o sărbătorim pe Fausta Gărensen!

Matthieu-Marie coborî o clipă în sălile arhivei pentru a căuta cea mai bună sticlă de şampanie pe care o păstra, la răcoare, printre dosare. Am deschis-o cu sabia oferită de Himmler.

— Păstrasem această sticlă preţioasă pentru ziua în care armatele germane aveau să între în Paris! declară el fără cinism. Aste e! Căsătoria ta morganatică nu este, în definitiv, ceva atât de rău!

*

Anul 1938 a fost acela în care, într-adevăr, lotul s-a dat peste cap... De-a lungul lunilor, jignirile aduse

evreilor s-au înmulţit în întreaga Germanie. întrucât considerau că aceştia din urmă nu părăseau destul de repede teritoriul Reich-ului şi că politica de emigrare pe scară mare spre Palestina se dovedise un eşec, naziştii au schimbat tactica. Măsurilor de discriminare le-a urmat organizarea adevăratelor terori... La sfârşitul lui 1938, toate magazinele ţinute de israelieni erau sistematic jefuite şi distruse. Raziile deveniseră o obişnuinţă şi Gestapoul căuta să-i aresteze pe toţi evreii bărbaţi, de peste şaisprezece ani... Ca şi toate celelalte oraşe ale ţării, cu începere din această perioadă Berlinul nu mai trăia decât cu frică. Gata cu plimbările nepăsătoare pe malurile lacului Wannsee. Gata cu orele de călărie la Tiergarten, sub privirea admirativă a copiilor... Situaţia se înrăutăţea.

1938 a mai fost şi anul conferinţei de la München şi al anexării Sudeţilor. Anul Anschluss-ului, de asemenea. Ahnenerbe continua să funcţioneze dar lucrările ei nu mai interesau înaltul comandament. Ministerul Agriculturii ne retrăsese sprijinul financiar după evicţiunea lui Walther Darré şi a trebuit să ne învăţăm să trăim cu mijloace reduse. Anumite proiecte cu deplasări în străinătate au fost anulate.

— Este începutul sfârşitului! îmi spuse Sievers într-o zi, cu tristeţe.

— Poate încă nu... Ca toate organismele vii, Ahnenerbe trebuie să se reprofileze. Asta-i tot!

Institutul din Pücklerstrasse nu muri efectiv, dar orientarea sa se modifică. O directivă, venită din birourile lui Himmler, ne-a ordonat să recrutăm doctori şi biologi. Ni s-au impus nume. Nu-mi plăceau aceşti nou-veniţi. Erau aroganţi, adeseori inculţi, cu toate diplomele lor. Genul de ţipi pentru care omul nu

este decât un ansamblu de piese mecanice care pot Fi demontate şi reasamblate ca şi cele ale unui ceasornic. I-am vorbit în acest sens lui Heydrich...

— Povestea aceasta cu Ahnenerbe a fost o prostie din partea mea, zise şeful SD. Sunt convins. M-am gândit la acest plan într-un moment de înflăcărare. Trebuie şâ constat că discreditarea lui Himmier au a retişit... Dar nu-ţi port pică, Gărensen. Nu dumneata ai acţionat greşit, eu am fost cel care şi-a calculat greşit: lovitura! Dacă doreşti îţi propun să părăseşti PUcklerstrasse şi să fii afectat direct SD-ului, alături de mine, Marele spectacol va începe! Războiul împotriva Aliaţilor va avea loc curând...

Am cerut câteva zile de gândire, apoi, întrucât Matthieu-Marie Dandeville era de acord să mi se substituie în rolul de eminenţă cenuşie din Ahnenerbe, am acceptat, în final, să mă duc la direcţiunea serviciilor secrete naziste... La acea vreme Heydrich se ocupa de pregătirea unei acţiuni de provocare destinate să ofere un pretext întemeiat pentru invadarea Poloniei. Nu mi s-a comunicat de la început dar Reinhard sfârşi, totuşi, prin a-mi explica cum plănuia un atac fals al unor soldaţi polonezi împotriva unuia dintre posturile noastre de frontieră... Nu ştiam când urma să aibă loc acea lovitură de pumnal în spatele vecinilor noştri, dar mi s-a părut o acţiune atât de iminentă, cu repercusiuni atât de grave, încât m-am dus acasă tremurând de mânie. Eram sigur că provocarea Poloniei însemna cu certitudine antrenarea Franţei şi a Angliei împotriva noastră! Totuşi, cei mai mulţi dintre nazişti nu aveau această părere. Mulţi considerau - şi Hitler era cel dintâi - că democraţiile aveau să se plece din nou, aşa cum făcuseră după criza Sudeţilor. Am şovăit multă vreme

cu privire la purtarea pe care trebuia să o am. Trebuia să previn serviciile occidentale sau trebuia să sper că Germania va abandona, în final, proiectul invadării câmpiilor poloneze? În cele din urmă, am crezut sincer în deznodământul fericit al crizei. Declanşarea ostilităţilor în est, însemna provocarea unui conflict nu numai cu Aliaţii franco-britanici, dar şi cu URSS. Hitler nu-şi putea azvârli ţara într-un război pe două fronturi. Greşeala fusese comisă cu douăzeci de ani mai devreme, cu rezultatul dezastruos pe care îl cunoşteam...

în aprilie 1939, când îmi aranjasem câteva zile libere pentru a fugi la Veneţia, Fausta arătă pentru prima dată semne de oboseală cu privire la situaţia noastră... în ceea ce o privea încerca să mă convingă cu toate mijloacele să fug împreună cu ea în Statele Unite, la New York, acolo unde avea să ne fie uşor să o luăm de la capăt... Tare aş fi vrut, desigur, şi mi-ar fi fost destulele uşor, atunci, să trec frontierele, dacă aş fi vrut cu adevărat. Ceva insidios, de nedefinit, mă reţinea test ia Berlin, îmi găseam, ca pretext, şantajul pe care Heydricb îl exercitase asupra mea, dar acea ameninţate na mai era la fel de imperioasă ca în trecut. Dac! un război avea să izbucnească pe continent, Reinhard va avea şi alte probleme decât să-şi trimită agenţii să exercite represalii asupra familiei albie din Oslo... Acea primejdie mă se părea înlăturată. Atunci?Care era adevăratul motiv care mă ţinea încă legai de lupii din Berlin? Şovăielile tale atestă faptul că destinul tău nu ţi-a fost încă dezvăluit* Thorun, îmi scrise într-o zi, soţia mea. Dacă aceasta îţi este alegerea, accept să te mai aştept...» N-ar fi trebuit să citesc niciodată această scrisoare şi, mai ales, n-ar fi trebuit să mă bucur niciodată de resemnarea Faustei, căci septembrie sosi şi, fără ca Heydrich să considere

necesar sa wS anunţe, maşinaţia împotriva Poloniei a fost declanşată. Maşinăria infernală, care avea să ne ducă la pierzanie, era amorsată...

*

La început totul părea să se desfăşoare de minune. Nu numai că URSS nu intrase în război împotriva noastră, dar biruisem armata franceză în trei săptămâni şi Anglia nu mai era decât o insulă căreia i se acorda un răgaz. Statele Unite nu acţionau, fidele doctrinei fostului lor preşedinte Monroe care le sfătuise cu înţelepciune să nu se amestece niciodată în treburile interne ale Europei...

— Este prea frumos ca să dureze! exclamă Dandeville, cu o faţă întunecată. Americanii nu pot considera cu seriozitate constituirea unei mari naţiuni coerente pe Vechiul Continent! Interesul lor istoric este de a ne diviza! Cu nişte democraţii în permanent conflict, nici nu le este greu. Dar cu un guvern de tip imperial au vor avsa altă alegere dec® cea a deschiderii ostilităţilor.

Nu împărtăşeam acest pesimism. în ceea ce mă privea, era necesar să ne concentrăm toate eforturile pentru anihilarea Angliei. Odată îndepărtat Churchill, familia regală britanică îşi va aminti desigur de originea germană a sângelui ei şi americanii nu vot putea face nimic împotriva unei Europe decise să-i înfrunte. Marile ansambluri geostrategice se vor stabiliza şi atunci, pentru bătrânele noastre ţări reconciliate, s-ar putea deschide o eră a păcii.

— Dulci vise, Thorun! obiectă francezul. în primul rând, va avea loc marea măcelărire a sovieticilor... Este o etapă obligatorie. Apoi ne vom lovi de conflictele interne manipulate de americani, înainte ca aceştia să

încerce să nc cotropească. Dacă ocupăm Londra, nu va fi decât începutul adevăratului război...

—Dacă ocupăm Londra, cel puţin vom putea să-i ducem în linişte pe evrei în Palestina! spusei, bucurându-mă de această perspectivă.

Malthieu-Marie ridică ochii spre cer, fără a răspunde. Cred că-l uimea naivitatea mea.

Trupele noastre fiind prezente într-o bună parte a Franţei, Vigon-Perignac insistă să mă ducă să vizitez Parisul. Eram la începutul lunii octombrie 1940, era încă vreme frumoasă şi soldaţii germani păreau primii surprinşi de a fi cucerit oraşul duşman, cu patru luni mai devreme şi fără a trage un singur foc. Urmărindu-şi interesele proprii, Dandeville mă târî în lungul cheiurilor Senei, pentru a scotoci prin cutiile metalice ale buchiniştilor. Sub ochii unui vânzător înmărmurit că întâlnise un neamţ - un „boche” - care îi vorbea atât de bine limba, descoperi o lucrare rară asupra istoriei secrete a anticei Luteţii. Ne-am distrat urmărind un timp, itinerariul descris în carte. Venind dinspre malul stâng şi trecând prin faţa catedralei Notre-Dame, ne-am uitat cu atenţie la sculpturile portalului central. După indicaţiile vechiului Volum, am găsit pe unul din stâlpi reprezentarea artei alchimiei. Sculptura era aceea a unei femei ţinând două cărţi în mână.

—Volumul deschis reprezintă cunoaşterea exoterică, citi Dandeville. Cunoaşterea accesibilă tuturor. Cartea închisă este esotericul. Cunoaşterea ascunsă, primejdioasă. Cea accesibilă numai iniţiaţilor....

Silueta din piatră mi-a amintit de figura pe care o întâlnisem de două ori în timpul delirurilor mele în cripta de la Wcwelsberg, acea Kloge care îmi adunase mădularele risipite, asemenea zeiţei egiptene Isis...

— Dupăpărereaautorului.continuăMatthieu-Marie, ansamblul sculpturilor care împodobesc bolţile ar descrie, de fapt, operaţiile alchimice.

— Şi crezi aceasta? l-am întrebat pe francez.

— Bineînţeles! îmi răspunse cu un zâmbet larg. Ce gust ar mai avea viaţa dacă n-am crede în imposibil!

Trecând peste fluviu, ne-am îndreptat direct spre Primărie şi am pătruns în vechiul cartier popular al Halelor, ca să vedem Tumul Saint-Jacques şi casa lui Nicolas Flamei, despre care se credea că descoperise transmutaţia metalelor. Apoi, tăind spre Palais-Royal, au luat-o pe rue Montpensier. Ieşind dintr-un imobil remarcabil, un domn scund şi uscăţiv, cu o ţinută foarte îngrijită, atrase privirile lui Dandeville.

— Este Jean Cocteau, îmi şopti el, în timp ce omul dispărea după colţul străzii.

Mi-am reamintit că văzusem la un cinematograf de pe Kudamm *Sângele unui poet,* un film pe care Cocteau îl turnase cu câţiva ani în urmă. Nu-mi plăcuseră anumite scene. Printre altele, agonia unui copil era înfăţişată cu brutalitate şi cu complezenţă.

— Ai scris o notă despre acesta, mi se pare...

— Exact, răspunse Matthieu-Marie. Unii informatori îl bănuiesc că ar face parte din societatea secretă a Schitului Abaţiei Sionului...

— Un grup periculos? m-am neliniştit.

Fără a răspunde, Dandeville izbucni într-un râs zgomotos şi mă conduse mai departe...

Mă dureau picioarele de atâta umblat. Deşi am fi putut urmări ore în şir făgaşul misterelor Parisului, am făcut din Luvru ultima noastră etapă. Bătând din cizme în *Cour Carrée,* Vigon-Pérignac se enervă din cauza acelei construcţii orizontale, care nu mai căuta

verticalităţile orgolioase ale vechilor castele şi se mulţumea cu o orizontalitate corespunzând moleşelii curtenilor... Acolo nu mai erau enigmele alchimice care aşteptau să fie descifrate, ci medalioanele comune reprezentând mai peste tot echere, compasuri şi piramide ale francmasoneriei...

— Pavilioanele Florei şi ale lui Marsan, care alcătuiesc cele două mari părţi ale castelului erau dedicate în trecut luptei acestor două secte lunare şi solare, *engastromiţii* şi *engostrolatrii,* despre care ţi-am vorbit deja, explică francezul. în această opoziţie constantă, ţara găsise în final, un anumit echilibru. Dar a survenit Republica ce le-a distrus pe amândouă. Ajunşi la putere iacobinii au răzuit cu conştiinciozitate vechile ornamente ermetice care împodobeau faţada şi le-au înlocuit cu propriile lor simboluri. Vechile basoreliefuri conţineau prea multe adevăruri potrivnice noii credinţe politice...

— Un esoterism îl înlocuieşte mereu pe un altul, suspinai.

Secretele sunt hrana cea mai subtilă dar cea mai necesară sufletului omenesc...

*

Totul se petrecu în împrejurări improbabile. îl lăsasem la Paris pe Dandeville, să profite din plin de bordelurile de pe rue Chabanais şi de pe rué Provence. Eu m-am întors la Berlin. Pe când treceam într-o seară prin faţă la Remde's Sankt Pauli, unul dintre cele mai elegante baruri ale capitalei, o siluetă fină, cu o cască pe cap, îmbrăcată într-o salopetă neagră, demară cu motocicleta, chiar în faţa mea. Inima mi-a stat în loc. Amazoana care demarase în viteză era Ostara Keller!

Am vrut s-o urmăresc dar n-am putut opri un taxi înainte ca ea să dispară în trafic, departe, la capătul bulevardului. Lac de transpiraţie, m-am grăbit la SD şi m-am năpustit până în biroul lui Heydrich. întrebat, acesta se prefăcu mirat.

—Keller? A plecat din serviciile noastre de multă vreme! De altminteri, îmi pare rău. Himmler a cerut ca ea să treacă cu totul în subordinea sa! Pentru ce m-ai întrebat?

Tonul fals indiferent al lui Reinhard m-a îngheţat. Am ştiut că panica mea mă făcuse să comit o gala enormă semnalându-i interesul pe care îl aveam faţă de fata aceea... Mi-am muşcat degetele căci a trebuit să am răbdare multe săptămâni până să dispară suspiciunea pe care o provocasem. Stăpânindu-mă şi neîndrăznind să-i cer nici celui mai umil dintre informatori să ancheteze discret, în locul meu, n-am putut să-mi domolesc neliniştea până ce nu l-am revăzut pe Dandeville.

—Linişteşte-te, bătrâne, încercă el să mă calmeze. Dacă Keller este la Berlin, aceasta nu înseamnă că s-au întors şi soţii Galjero... în tot acest timp, cineva mai isteţ decât noi a încheiat socotelile cu cei doi români... Englezul acela, David Tewp, poate...

Dar vorbele francezului nu m-au convins. Am insistat, rugându-l să relanseze el ancheta. Dandevi lle îşi drese glasul, îşi termină paharul de şnaps apoi mărturisi:

—Inutil să începem o investigaţie. Ostara este afectată acum unei operaţii gândite chiar de Himmler... Operaţia *Lebensboml* „Fântâna vieţii”! Un proiect la care colaborează unii dintre noii oameni de ştiinţă de la Ahnenerbe!

Am făcut ochii mari. Anticipând supărarea mea.

— Şliu că-mi vei reproşa că nu te-am prevenit îndată ce am aliat. Dar am avut două motive serioase...

— Care anume?

— în primul rând, *Lebensborn* este o structură complexă, chiar opacă... Nu cunosc decât o mică parte din ea. Este un puzzle, clasat în întregime ca top secret. Apoi - şi acesta este motivul cel mai important al tăcerii mele - am vrut să te protejez. Ştiam că îndată ce vei afla că tânăra Keller e prin preajmă vei dori să te afunzi din nou în toată mocirla stârnită de soţii Galjero... Nu poate fi decât extrem de primejdios pentru tine!

Valul de mânie care mă cuprinsese se stinse. II simţeam pe francez că era sincer şi atenţia sa faţă de mine m-a impresionat. Temerile sale erau pe deplin justificate. Doream să aflu, cu orice preţ, ce se întâmplase cu Laiime, D aii bor şi cu *palladium*-ul din Berlin...

Mâna de glorie - mâna talismanică

Congenital dereglată în acute, vocea lui Reinhard Heydrich răsuna neplăcut în marea sală de întrunire aSD.

— Atingem acum *Kern*-*A,* cum spune Fiihrer-ul nostru! Nucleul epocii noastre prometeice! Domnilor, în acest ajun al solstiţiului de vară al anului 1941, soldaţii noştri sunt masaţi la frontieră şi se pregătesc să străpungă URSS-ul până în inima sa! De azi în trei luni vom fi la Moscova! Va începe o nouă eră! Era *noastră*!

Asemenea tuturor celorlalţi ofiţeri prezenţi în jurul mesei încărcate de hărţi am ridicat cupa de şampanie pe care ne-o aduseseră ordonanţele, pe o tavă de argint. Era oare cu putinţă ca dintre toţi ofiţerii superiori prezenţi niciunul să nu gândească, ca mine, că ne lansăm în cea mai dezastruoasă aventură militară? De doi ani, în ciuda tuturor eforturilor noastre, Anglia rămăsese neclintită. Cum era cu putinţă să se creadă, în mod serios, că deschizând un front uriaş în Est, mai puteam câştiga războiul? Şi lotuşi, Heydrich gândea aşa...

— Viitorul aparţineoamenilorcare visea/ă, Gărensen! Nu oamenilor care se conduc după calculele mediocre ale raţiunii!

Eram atunci singur cu el în birou. Mica sărbătorire care urmase expunerii detaliate a serviciilor pe care SD urma să le îndeplinească pe teritoriul sovietic tocmai se terminase şi Reinhard însuşi se pregătea să plece pe front.

— Ştii pe cine voi reîntâlni, Gărensen? Vestea îţi va face plăcere! închipuie-ţi că acea cometă care este Ostara Keller revine pe orbita noastră...

— Keller se întoarce în SD? am încercat să întreb cât mai calm cu putinţă.

— Să zicem că este deasupra organigramelor... Protecţia specială a lui Himmler... Nu mă pot opune. Ea a petrecut ultimele şase luni în Polonia. Acum îşi extinde teritoriul în URSS...

— Să-şi extindă teritoriul? Dar pentru ce?

— Pentru ca să facă pe ucenicul vrăjitor, se pare!

Şi, cum mă încordasem, Heydrich izbucni în râs, înainte de a trece, subit, la uii alt subiect şi nimic nu l-a făcut să se decidă să revină asupra statutului special de care se bucura Keller.

Timp de două sau trei săptămâni, am încercat prin toate mijloacele să aflu mai multe despre programul *Lebensbom*, dar m-am izbit pretutindeni de un zid de tăcere. Plecat şi el pe teren, Dandeville profită de avansarea trupelor noastre, organizând jaful sistematic al bibliotecilor din marile oraşe sovietice care cădeau în mâinile noastre. Vorbea o rusă mediocră şi se lăuda totuşi că recunoaşte valoarea inegalabilă a manuscriselor ce se ascundeau acolo. Nu ştiam, precis, ce anume căuta. Eram trist că nu mai aveam în tot Berlinul măcar un singur prieten adevărat cu care să pot vorbi... Mai multe luni au trecut astfel, apoi, la începutul anului 1942, Heydrich primi funcţia de

- al Cehoslovaciei. Plecă la Praga, iăsându-mi în grijă treburile de nucă anvergură ale SD-ului... De mult eram obiectul unei dizgraţii nerostite. Eram, după cum spun francezii *„aa placară*”, dat deoparte, fără să ştiu prea bine pentru ce... Aceasta nu mă deranja. Dimpotrivă, chiar; absenţa prelungită a lui Reinhard îmi permitea s-o şterg la Veneţia, după bunul meu plac...

La mijlocul lunii aprilie 1942, în Italia căldura era atât de înăbuşitoare, încât nu puteam ieşi din casă decât după ce soarele apunea. Vreme de două sau de trei zile, Fausta şi cu mine am trăit ca îndrăgostiţii, amuzându-ne de dinţii noştri înnegriţi după ce mâneam paste *al nero di seppia.* pregătite cu ulei de măsline şi cerneală de sepia; petrecându-ne serile degustând anghinarele minuscule de San Erasmo, sub umbrarul de la *altana,* grădina amenajată pe acoperişul casei pe care ea o cumpărase la Dorsoduro; iubindu-ne în patul ei mare, tot restul zilei...

— Regina secretă a acestui oraş este Penelopa, îmi spuse ea, în ajunul plecării mele. De veacuri^ veneţiencle sunt obişnuite să aştepte bărbaţii plecaţi departe, pentru a căuta mirodenii şi mătăsuri, pentru a descoperi continente, pentru a explora oceanele... Asemenea reginei din Ithaca, tânjesc şi eu după tine, aşteptându-te...

Nu era tristeţe în această constatare. Nicio urmă de amărăciune. Aceasta aproape că mă uimi.

— Thorun... vreau să-ţi cer o favoare. Vrei să mi-o acorzi, înainte chiar de a-ţi vorbi?

— Da.

— Atunci, vino...

Luându-mă de mână, ca şi când aş fi fost un

unei alei lungi, care o despărţea de tot restul, se ridica o casă a cărei tencuială galbenă se scorojea în urma trecerii veacurilor. În curte, trei pisici, aşezate la rând, dormitau într-un petec însorit. Am urcat la cel de-al doilea etaj pe o scară cu balustradă din fier forjat, apoi Fausta, fără a bate la uşă, intră într-un apartament. Am urmat-o în încăperea întunecată, cu plafonul înalt, cu obloanele închise pentru a o feri de căldură. Un bărbat era întins pe o canapea acoperită cu o cuvertură de culoare deschisă. Nu-l cunoşteam.

— Thorun, zise încetişor Fausta. Ţi-l prezint pe Lewis Monti, un prieten...

g

Schwarze Kapelle, orchestra neagră! Era o expresie care se rostea din ce în ce mai frecvent în sferele înalte ale puterii. Ea desemna pe absolut toţi oponenţii germani ai regimului naţional-socialist. Se vorbea ea despre un monstru, o caracatiţă căreia îi creşteau două braţe, de îndată ce unul ti era retezat

Lewis Monti nu era german. Nu făcea parte din *Schwarze Kapelle.* Totuşi, avea un rol precis de jucat în preajma acestei nebulozităţi nedefiniţe.

—' M-am născut şi am crescut în Sicilia, dar sunt cetăţean american de mai bine de treizeci de ani, declară el. Acord tot sprijinul meu celor care au destulă cutezanţă să se opună naziştilor, în Europa, În ceea ce-i priveşte pe cei care nu au găsit încă această forţă de caracter, îi pot ajuta, stâmindu-le curajul...

Instinctiv, nu mi-a plăcut acel bărbat corpolent, în vârstă de vreo şaizeci de ani, cu faţa buhăită, greoi, cu păr cărunt, urât ondulat la ceafă. Dacă n-ar fi fost soţia mea lângă mine, cred că l-aş fi denunţat imediat fasciştilor pe

acel spion italo-american care mi se părea că întruchipa ceea ce detestam sincer la Aliaţi: un fel de neglijenţă vulgar amestecată cu şiretenie şi cu aroganţă...

— Riscaţi mult contactându-mă, i-am spus lui Monti, în puţina italiană pe care reuşisem s-o învăţ. Sunt un SS. Un apropiat al lui Heydrich. Un cuvânt de-al meu şi sunteţi arestat, chiar aici, la Veneţia! Un cuvânt în plus şi sunteţi împuşcat!

Se pare că vorbele mele nu-l impresionaseră pe Monti. Dimpotrivă, părea mai destins ca oricând, sigur pe ei.

— Ţara mea îşi va da în curând adevărata ei putere în războiul în care se opune domnului Hitler, al dumneavoastră. Când americanii vor deschide un front în Europa, îmi veţi mulţumi că v-am făcut să treceţi de partea cea bună, la momentul oportun. Gândiţi-vă la propunerea mea. Nu mai aveţi mult timp... Dar eu cred că aţi ales deja tabăra alături de care vreţi să fiţi. Şi încă de multă vreme! De ce v-aţi fi căsătorit cu Fausta Pheretti, dacă aţi fost un adevărat nazist? Trebuie să ne ajutaţi să răstumăm acest regim, Gărensen! Acesta este motivul pentru care aţi rămas la Berlin vreme atât de îndelungată.

Desigur, Lewis Monti avea dreptate. Prin gura lui mi se revela, în sfârşit, cauza secretă care, în pofida oricărui bun simţ, mă făcuse să aştept în Germania. A fost ca un fulger care m-ar fi lovit. Am început să tremur, să râd prosteşte. Mi-era cald. Mi-era frig. Aş fi fugit dar aş fi vrut şi să rămân. Eram mândru şi nenorocit, victorios şi înfrânt... Pentru prima dată în ultimii zece ani, mi se părea că văd limpede adevărul şi acesta mi-era arătat de un duşman! Fausta m-a îmbrăţişat. încetişor, ea mi-a vorbit la rândul ei, consolândţrimă. Cuvintele ei m-au calmat. în fine, după ce am lăsat un timp îndelungat să-mi curgă apă rece pe ceaţă, am simţit că-mi revin.

— Făcând o crimă ce vă va face să vă recâştigaţi propria libertate. Vrem să ne ajutaţi să-l lichidăm pe Reinhard Heydrich.

Enormitatea acestei cereri era gata să mă facă să revin asupra hotărârii luate. Descurajat, am oftat:

— Să-l ucid pe Heydrich este imposibil! Ca şi când ar fi vorba să-l suprimăm pe Hitler sau pe Himmler. Sunt dezolat, dar nu vă pot explica de ce. Vă rog să mă credeţi, asta-i tot.

Cum să-i explic acelui bărbat rotofei că toţi demni* tarii nazişti erau protejaţi prin mijloace care sfidau imaginaţia? Să-l ucid pe Heydrich? încercasem în trecut, galopând pe aleile din Tiergarten şi nu reuşisem. Să-l ucizi pe Hitler? Câte atentate împotriva lui eşuaseră lamentabil? Câte miracole inexplicabile îl salvaseră pe Führer, în ultima secundă, de la o moarte sigură? Toate acestea nu puteau fi explicate raţional. Trebuia să-i fi cunoscut pe soţii Galjero ca să înţeleagă...

Monti îşi îndreptă privirile spre mine.

— Vă cred, Gârensen. Vă cred fiindcă ştiu precis la ce faceţi aluzie. Şi tocmai de aceea colaborarea dumneavoastră este vitală!

Neîncrezător, m-am uitat la faţa aceea rotundă, cam ca o lună plină, punctată de doi sau trei negi urâţi, fără a fi sigur că aveam să înţeleg ceea ce dorea să-mi spună.

— Sunteţi singurul în măsură să distrugeţi îngerul păzitor al lui Heydrich, reluă Monti grăbit. Vă voi arăta

*

Cu toată înfăţişarea sa taurină, Lewis Monti era un bărbat abil şi nerăbdător. Şi-a sacrificat seara pentru

a-mi povesti nenumăratele peripeţii care-l purtaseră de la munţii Siciliei la New York, de la viaţa sa de ţăran mediteranean la colaborarea sa cu serviciile de informaţii americane...

— De fapt, dumneavoastră şi cu mine suntem foarte asemănători, Gărensen, constată el. Destinul a vrut să ne călim în drame şi silnicie. Şi să umblăm pe drumuri a căror existenţă este bănuită de foarte puţini...

— Dar mai ales destinul a vrut să-i întâlnim pe soţii Galjero!

Căci Monti, şi el, îi cunoştea pe Dalibor şi pe Laiime. Şi viaţa sa, ca şi viaţa mea, fusese pecetluită de fierul înroşit de români, şi încă în împrejurări mai dramatice!

— Nu am încetat să-i urmăresc, Gărensen... într-o zi, ştii bine, mă voi ridica din nou în faţa lor. Poate că atunci vei fi alături de mine! Doresc din toată inima să fie aşa! Dar mai înainte trebuie sfârşit acest război, cât de repede cu putinţă. Ai stat mult în preajma celor doi, în vremea în care ei se aflau ia Berlin. Ai fost chiar la Veneţia cu Dalibor... Trebuie să ştii unde se ascunde statueta care îl protejează pe Heydrich. Poate cunoşti chiar numele de moarte al acesteia?

— De unde ştiţi toate acestea despre mine, Monti? l-am întrebat. Cum de este cu putinţă?

Lewis îşi cufundă degetele în paharul său gol, pentru a scoate cuburile de gheaţă, pe jumătate topite şi supse pietricelele îngheţate. întrebarea mea părea să-l mire.

— Naziştii nu sunt singurii care împânează cu spioni oraşele duşmane... Vă mai amintiţi de Merry Groves, o ziaristă de la *Chicago Tribune*, pe care aţi

Da, îmi aminteam de Merry Groves. După ce am văzut-o la grăsanul Hcrmann, o mai întâlnisem de două sau de trei ori prin oraş, din întâmplare, am crezut...

— Merry este şi ea un fel de spioană. Datorită ei am aflat multe lucruri despre dumneavoastră...

Strângând din dinţi am parat şocul. Obişnuit să citesc şi să redactez fişe informative despre alţii, mi-era greu să accept faptul că şi eu făcusem obiectul unei urmăriri din partea serviciilor secrete inamice!

— Omorârea lui Heydrich este una din ideile mele fixe de foarte multă vreme, Monti. Am încercat s-o fac. N-am fost în stare... Din nefericire, nu ştiu unde este păstrat *therapon*-ul său. Nu ştiu nici unde se află statuetele făcute pentru Hitler şi ceilalţi...

— *Therapon*? Aşa îi numiţi pe *îngerii* Nu cunoşteam acest termen. Este foarte poetic...

— Aceasta nu are nicio legătură cu faptul că nu vă pot ajuta. Nimeni nu poate.

Monti se ridică şt se rezemă de fereastră. **Se** făcuse noapte. împinse obloanele ca să pătrundă puţină răcoare şi rămlse un timp tăcut, profitând de răgaz. Apoi. întorcându-se spre mine, murmură:

— Ştiu cine păzeşte *îngerii*...

*

Matthieu-Marie Dandeville avea pielea bronzată şi era plin de voioşie. Abia întors de pe frontul din est. savura veştile bune care plouau de câteva săptămâni. Rommel ajunsese în Egipt; comandourile italiene scufundaseră jumătate din flota britanică în porturile din Malta, Gibraltar şi Alexandria; Wehrmacht-ul era victorios îndreptându-se spre Stalingrad...

— Am auzit o poveste stranie în Rusia, dragul meu Thdrun. închipuie-ti că, exact în 20 iunie 1941, o echipă de arheologi de la Academia de Ştiinţe din Moscova, care (acea săpături în tundră, a scos la iveală, nici mai mult, nici mai puţin, decât mormântul lui Gengis Han. Ghici ce era scris pe mormânt?

— Nu ştiu.

— „Toţi cei ce vor descoperi acest mormânt să ştie că tara lor va cădea pradă năvălitorilor, dacă vor cuteza să profaneze acest coşciug!” După o zi, *Panzer-a* le noastre se năpusteau asupra Moscovei! De necrezut, nu?

— Recunosc că este destul de derutant, într-adevăr. Mai ai şi alte poveşti de acest gen?

— Nu mi-ar ajunge o seară ca să ţi le spun... Dar tu? Ce faci? De ce n-ai plecat la Praga împreună cu Heydrich?

Cu o voce în care am stăruit asupra notei de tristeţe, îi explicai lui Dandeville că şeful SD mă exclusese de multă vreme din cercul celor în care avea încredere.

— A lansat câteva operaţii colosale, ştiu. Dar am fost îndepărtat sistematic de la toate pregătirile. A fost conferinţa de la Wannsee, de exemplu, de care nu am ştiut şi nici acum nu ştiu nimic... Dar tu? Tot departe de operaţia *Lebensboml* am întrebat cu un aer indiferent.

Dandeville nu s-a lăsat păcălit. Mă cunoştea prea bine ca să nu ghicească unde doream să ajung...

— Ostara Keller este în Polonia, dacă asta vrei să ştii... Pot chiar să-ţi spun unde anume.

— Ce face acolo?

— Studii asupra populaţiilor, în aparenţă.

A fost foarte greu să găsesc un motiv plauzibil pentru plecarea mea în Polonia. Ţara constituie un fel de zonă interzisă, un spaţiu închis, ermetic, unde nimeni nu ştia ce se petrece. SS-iştii exercitau autoritatea supremă. Dacă n-aş fi purtat eu însumi uniforma neagră, n-aş fi putut să trec niciodată de frontiere. Sub pretextul unei probleme implicându-l pe unul dintre informatorii noştri, am ajuns totuşi la Cracovia, în seara zilei de 30 aprilie 1942. Era o aniversare tristă pentru mine: cu şase ani în urmă, în aceeaşi zi, Dalibor Galjero mă condusese pentru prima dată în criptele de la Wewelsberg. îmi aduceam aminte ca şi când ar fi fost ieri... în câteva ore am aranjat toate treburile cu agentul meu, apoi, înainte de ivirea zorilor zilei de 1 mai am pornit spre sud, împreună cu ordonanţa mea.

Centrul *Lebensbom* pe care-l conducea Keller se găsea într-un vechi conac aflat în mijlocul unei păduri, într-o zonă de hârtoape şi de iazuri mlăştinoase pe care niciun proprietar nu se gândise să le asaneze. Regiunea era locuită doar de câţiva ţărani săraci, inculţi, îmbătrâniţi de timpuriu de miasmele ce se ridicau din mocirlă... Pe un drum forestier desfundat, am fost opriţi o dată de un baraj de vreo zece oameni înarmaţi. Erau patru SS-işti. împotriva oricărei reguli militare, ceilalţi erau nişte civili, dintr-o organizare paramilitară. în hainele lor din blană de oaie, cu cartuşierele pe piept şi cu caschetele lor de fetru împodobite cu cranii de animale mici, aveau mai curând aerul unor ticăloşi buni de spânzurat decât cel de brav soldat. Coborând din maşină m-am dus în întâmpinarea unui sergent, vrând să-i dau ordinul de a da deoparte barierele de sârmă ghimpată care barau drumul.

— îmi pare rău, *Standartenfahrer,* dar ordinele sunt stricte. Imposibil să se ajungă la centru. Nu înainte de două zile! Ordin imprescriptibil!

Am ridicat vocea, autoritar, pentru ca ordinul să se execute, dar fără rezultat. Cum eram aproape gala să-l pălmuiesc pe subofiţer, am zărit o licărire de rău augur în ochii ţăranilor. Fără a fi impresionaţi de galoanele mele, ei încărcau, unul după celălalt, puştile pe care le purtau de-a curmezişul pieptului. Deodată o primă împuşcătură se auzi în pădure. Urmă încă una, mai aproape, apoi o a treia... Ridicându-mă pe vârfuri, mi-am îndreptat privirile spre capătul drumului, acolo unde tocmai mi se interzicea să mă duc. La circa o sută de metri dincolo de baraj, mi se păru că văd un animal ieşind dintr-un tufiş şi sărind într-altul, precum o siluetă omenească vagă traversând în goană drumul. Civilii, iritaţi, îndreptară armele spre pădure, în timp ce SS îmi făcură semn să mă îndepărtez cât mai repede. Constrâns să mă repliez, m-am urcat în maşină şi i-am cerut şoferului să părăsească zona.

De îndată ce am fost în afara razei de acţiune a postului de control, am oprit vehiculul şi am înaintat singur, vreo cincizeci de metri. înaintarea mea a fost oprită de un perete înalt de grilaj compact. în jurul meu se auzea un fel de zumzet înfundat. Am crezut, la început, că era un cuib de viespi, apoi mi-am dat seama că bâzâitul venea de la gard. Am azvârlit o creangă uscată în grilaj. Cu zgomotul unui balon care plesneşte, bucata de lemn se spulberă într-un mănunchi dc scântei care se mistuiră ca un foc Bengal. Bariera, sub înaltă tensiune, era de netrecut! M-am întors la maşină alergând şi am căutat în trusa de scule ceva care să-mi permită trecerea obstacolului. Soluţia cea mai simplă ar fi fost lansarea

automobilului în grilaj, dar acesta se afla prea în adâncul pădurii pentru a fi accesibil vehiculului.

Şoferul meu a fost acela care a avut o idee genială de a fixa roata de rezervă pe o prăjină scurtă şi de a o folosi astfel ca un fel de berbec. Cauciucul fiind izolant, nu se putea să nu izbutim! Operaţiunea fost lungă şi istovitoare dar, după vreo treizeci de lovituri, am reuşit să facem o deschizătură suficient de mare pentru ca să mă strecor fără niciun pericol. Degeaba a insistat şoferul să mă însoţească, i-am ordonat să se întoarcă şi să mă aştepte în satul cel mai apropiat. Apărat de mărăcini de haina mea din piele, mi-am luat Liiger-ul şi am început să merg în direcţia conacului. Printre tufişuri nu era nicio potecă şi copacii crescuseră foarte apropiaţi; ca să-i ocolesc, trebuia să intru până la genunchi prin bălţile pline de un nămol rău mirositor. Abia trecuse de jumătatea după amiezii, dar lumina mi se părea că scade mai repede decât de obicei. Transpirând, ridicând kilograme de noroi am înaintat vreo cinci sau şase sete de metri fără a fi reperat, apoi încă un foc de armă răsună pe sub frunzişul des. Mai departe, la dreapta mea, o droaie de ciori au zburat croncănind. Din locul în care mă aflam, nu puteam să văd decât frunze şi crengi.

Un dâmb apropiat, totuşi, părea că oferă un punct de observaţie mai bun. Tocmai când am început să urc panta, ochii mei au fost atraşi ca de un magnet de o pată deschisă, ceva mai departe, pe sol. Ritmul meu cardiac accelerându-se m-am apropiat cu greu şi am îngenuncheat lângă un copil nemişcat, culcat pe burtă, în afară de o pânză în jurul mijlocului, era complet gol. Era un puşti de vreo doisprezece ani, bine făcut, bine hrănit, cu părul blond mânjit cu sânge. Nu fusese împuşcat, moartea survenise de la o tăietură mare şi

adâncă Ia tâmplă, semănând cu o rană provocată de lama grea a unui topor. în timp ce-I cercetam, am auzit un fâsâit în spatele meu. N-am avut timp să mă întorc, o greutate enormă a căzut peste mine şi m-a trântit Ia pământ. Era un câine de luptă, atât de mare şi de furios, încât era gata să-mi sfâşie beregata de la primul salt! Ne-am rostogolit împreună printre frunze, peste micul cadavru care a plesnit ca o creangă sub noi. Fără să-mi dau seama, degetul meu apăsă de două ori pe trăgaciul automatului, omorând pe loc animalul. Cu dezgust, i-am împins stârvul şi m-am ridicat cât de repede am putut. Doream să urc în continuare către vârful movilei, când un zgomot din tufişuri mă făcu să mă opresc din nou. Făcând stânga-împrejur, văzui apărând un călăreţ cu o cască, urcat pe un cal uriaş, negru, care venea spre mine în mare galop. Tăişul unei săbii strălucea în mâna călăreţului. Am ţintit după o apreciere sumară. O dată. De două ori. Fără rezultat. Am mai vrut să trag, dar deja calul şi stăpânul său se năpustiră asupra mea. N-am avut decât timpul să mă aplec pentru a para o primă lovitură. Alunecând pe sub cal, am încercat să trec pe partea stângă a sa, pentru a-l destabiliza pe călăreţ şi a-i slăbi hăţul cu arma - dar, rapid şi precis, ca o săgeată de oţel, vârful lamei lovi Liiger-ul meu. Pistolul mi-a zburat din mână în desişul de arbuşti. Lipsit de mijloace de luptă înaintea bărbatului a cărui faţă rămânea nevăzută sub casca de scrimer, era să fiu decapitat de una din loviturile pe care le dădea cu viteza unei maşini automate. Rostogolindu-mă pe jos, mâinile mele au cules nişte pietriş pe care l-am azvârlit cu forţă în ochii calului. Surprins, animalul s-a cambrat şi şi-a trântit stăpânul... O clipă, ameţit de cădere, omul se ridică cu greutate. Am vrut să alerg la el să-i smulg arma, dar sabia era legată de încheietura mâinii

sale cu un şnur de piele şi mi-am dat seama că aş pierde timpul încercând să deznod legătura. Acestă întrerupere i-a lăsat adversarului meu timpul să-şi vină în fire şi să mă trântească la pământ cu un pumn viguros. Ridicându-se mai repede decât mine, omul îşi scoase masca,.. Am recunoscut faţa *Hauptmann-ului* Ghert Wussau-Pranghofer, comandantul de la *Junkerschule* din Bad Tolz, unde îmi făcusem ucenicia de SS-ist, cu unsprezece ani în urmă. Timpul părea să nu fi lăsat nicio urmă asupra lui. Cu toată vârsta sa, părea tot atât de puternic ca un urs, tot atât de rapid şi de îndemânatic ca o maimuţă. Ştiam că sabia de cavalerie era arma sa favorită. Faţă de un astfel de adversar, nu aveam nicio şansă.

— Terecunosc, am gâfâit eu, ridicându-mă. Wussau-Pranghofer! Suntem SS-işti amândoi. Dumneata m-ai format. Pentru ce să ne înfruntăm?

Dar *Hauptmann-ul* nu-şi pierdu vremea la palavre cu mine. Fandă, pentru a mă lovi mortal în burtă. Lovi cu vârful şi cu tăişul iar lama şuieră. Braţul mi-a fost prins într-una din mişcări şi tăişul săbiei străbătu grosimea hainelor şi ajunse la piele. Durerea a fost atât de ascuţită încât m-a cuprins furia. în loc să mă trag înapoi, pentru a mă feri de-altă nouă lovitură, m-am azvârlit înainte, cu toată greutatea. Mai scund decât mine şi cu mult mai uşor, fostul meu instructor a fost doborât de atacul meu, ca un pai ridicat de o tornadă. Am reuşit să-l lipesc de un trunchi de copac şi, ştiind că îmi jucam ultima carte, mi-am apăsat degetul în fundul orbitelor sale. Durerea pe care i-am provocat-o l-a paralizat de-a dreptul pe bătrânul ofiţer, care nu putu face altceva decât să scoată un ţipăt de agonie în timp ce unghiile mele îi înţepau globul ochilor săi albaştri. în câteva zvâcniri el ajunse în regatul *Einherjars*-ilor, acei războinici de elită ai zeului

Odin[1], pe care îi admira atât de mult... Lăsând cadavrul să alunece în lungul trunchiului, am alergat spre calul lui ce se îndepărtase puţin. în coburi am găsit o hartă detaliată a domeniului şi un binoclu destul de puternic. După ce mi-am pansat sumar braţul, am scormonit toate tufişurile până ce mi-am găsit Liiger-ul, lângă o baltă. Grăbindu-mă am încălecat. Fără să arunc vreo privire în urmă, spre *Hauptmann,* am urcat dealul. De acolo, de sus, am scos binoclul şi am cercetat peisajul, până în depărtare.

Fixându-mi reperele şi cu ajutorul hărţii, am socotit că mă aflu la circa trei kilometri de vechiul conac unde speram s-o găsesc pe Kelier. Diverse adnotări colorate punctau planul: cercuri, cruci, haşuri, dispuse ici şi colo, fără nicio notă care să explice semnificaţia lor. Urmând un timp linia de creastă, am dat de o potecă ce părea să ducă la o intersecţie notată pe hartă cu un cerc galben. Cu prudenţă, am lăsat calul la pas şi am ajuns la intersecţie, fără a observa ceva anormal. înaintam pe o mică zonă în paragină, când calul a început să fornăie şi refuza să mai facă un pas. Ghiceam printre ierburi un pericol pe care eu nu-l ştiam! Sărind din şa şi cercetând zona am sfârşit prin a descoperi, acoperită cu grijă de frunze uscate, o capcană pentru lupi. Dacă aceasta corespundea cercului de pe plan, înseamnă că aproape tot terenul din jurul conacului era apărat în acest fel! Cu ajutorul unei crengi uscate, am dezamorsat dispozitivul, care se închise cu un zgomot sec.

Depăşind răspântia, am evitat cu grijă toate zonele marcate cu un semn. Peste câteva minute am urcat pe

[1] *Odin* - tatăl zeilor scandinavi, rege în Asgaard şi rege al morţii şi al cunoaşterii (n. trad.).

lângă albia unui pârâu. S-a stârnit un vânt îngheţat, care a bătut în rafale şi a început să cadă burniţa, estompând culorile, îmbinându-le într-o ceaţă deasă, care făcea ca înaintarea mea să fie incertă şi mai riscantă, cu fiecare pas. Am urcat pe mal, am trecut printre sălcii, am ajuns la o cabană veche, părăsită, din interiorul căreia am auzit zgomote de luptă. Cu arma în mână, am făcut pe jos înconjurul cocioabei şi am pătruns într-o încăpere fără lumină, cu pardoseala de pământ bătut.

într-un colţ, doi puştani aproape goi erau înlănţuiţi, bătându-se pe viaţă şi pe moarte. Destul de mare şi de puternic, unul era în avantaj. Cu o piatră grea, pe care o mânuia ca pe un ciocan, tocmai zdrobise ţeasta adversarului său, un băiat mai mic şi mai tânăr, care încerca zadarnic să reziste strângând mâinile în jurul gâtului călăului său. Trăgându-l pe cel mai mare de părul său des, l-am izbit de perete, ceea ce l-a buimăcit pe jumătate. Surprinzător de viguros şi de rezistent, s-a întors spre mine şi m^a atacat pe la spate în timp ce mă aplecasem asupra victimei sale. Lovitura pe care mi-a dat-o în cap m-a doborât şi aproape că m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa. Nefiind în stare să reacţionez, m-am prăbuşit, în timp ce el se azvârlea asupra mea, pentru a-mi lua Liiger-ul. Puştiul mă ochi, apăsă pe trăgaci şi rămase nelămurit, căci nu pomi niciun glonte. Înţelegând că pistolul nu era încărcat, a încercat să aducă pe ţeavă cartuşul dar, folosindu-mi puţinele forţe rămase, m-am repezit la el, l-am apucat de glezne şi l-am făcut să cadă. A trebuit să-l lovesc cu pumnul în faţă, de vreo trei sau patru ori, până ce şi-a pierdut cunoştinţa.

Scuipând sângele ce-mi năvălise în gură, m-am apropiat de cel mai mic: din nefericire, nu mai era nimic de făcut pentru el. Nu mai respira, l-am legat

mâinile celuilalt cu cureaua mea, apoi, cu mintea încă destul dc confuză, m-am rezemat un timp de peretele din scânduri. Ploaia cădea în continuare şi era singurul zgomot venind de afară pe care îl puteam auzi. Ploaia alunecând pe frunze. Ploaia lovind acoperişul acelei cabane pierdute în mijlocul unei păduri transformată în teren de vânătoare...

Cred că aş fi rămas în acea stare de buimăceală până s-ar fi tăcut noapte, dacă puştiul gladiator n-ar fi început să se mişte şi să se trezească de-a binelea. Am încercat să-i pun întrebări, dar era evident că nu pricepea. Mi-a fost milă de copilul amărât, silit să se lupte ca un animal. I-am dezlegat mâinile, i-am pus mantaua mea de piele pe corpul care îi tremura, înainte de a-i arăta pe harta de stat-major locui pe unde putea să iasă prin grilajul pus sub tensiune. Speram să găsească drumul dincolo de terenul stabilit pentru încercarea plină de cruzime prin care fusese silit să treacă. Căci, nu mă îndoiam, era un fel de *Tierkamp,* de altă manieră, care se desfăşura în pădurile din jurul conacului: încununarea unei selecţii cu mult mai dure decât cea la care fusesem supus, eu însumi, la Bad Tolz. Din câte pricepeam, unor copii li se dădea drumul în pădurea unde erau urmăriţi şi omorâţi de îndată ce erau descoperiţi. Doar cei care reuşeau să scape de urmăritori aveau voie să supravieţuiască. Până când şi pentru ce, nu ştiam...

Urcându-mă în şa, mi-am îndemnat calul spre conac. Am călărit astfel, douăzeci sau treizeci de minute. La intrarea într-un luminiş, după ce am trecut printr-o apă adâncă în care m-am udat până la coapse, am văzut pe vârful unei coline acoperişul unui post de observaţie ridicându-se deasupra copacilor. Cercetând cu binoclul platforma, am constatat uşurat că observatorul nu era

ocupat. Din vârful *miradorului*[1] puteam privi departe, având o perspectivă spre o vâlcea, mai jos. în mijlocul acesteia, un mic castel cu pereţii din cărămizi roz şi cu acoperişul de ardezie era înconjurat de altă incintă. Multe dependinţe - grajduri vechi şi hambare, desigur - erau dispuse în jurul clădirii principale. Cu toţi norii din ce în ce mai întunecaţi, cu toată lumina care semăna deja cu cea a crepusculului, vedeam destul de clar ce se petrece în curtea conacului, căci acolo se amplasaseră nişte proiectoare puternice. Revărsând o lumină albă, intensă, farurile luminau perfect un grup de vreo douăzeci de personaje cu mantale şi cizme de călărie. Apăraţi de ploaie de o copertină, caii tropăiau de nerăbdare, trăgând de căpăstru. Deosebindu-se de ceilalţi prin statura ei mai scundă şi silueta ei sveltă, Ostara Keller, cu o cravaşă în mână, se învârtea privindu-şi mereu ceasul. Doi bărbaţi au sosit în trap, pe aleea principală. Alergând pe lângă ei, doi câini dădeau din coadă de mulţumire şi se distrau muşcând, pe rând, un sac din pânză neagră pe care primul călăreţ îl ţinea de-a curmezişul şeii. Doar după ce obiectul a fost azvârlit pe jos, cu nepăsare, mi-am dat seama ce era lucrul acela moale, fără formă, conţinut de sac, era trupul puştiului cu care mă luptasem în cabană! Fusese prins şi doborât ca un vânat.

Sosirea acelor doi vânători declanşă discuţii fără sfârşit. Nu trupul micuţului era obiectul uimirii lor, ci mantaua mea, în care fusese învelit! în sfârşit, după ce au gesticulat îndelung în jurul cadavrului, Keller luă haina şi o prezentă câinilor pentru ca ei să-i ia urma. Am văzut câinii lătrând, adulmecând mantaua, mirosind aerul şi pornind drept în direcţia mea. Conduşi de

mirador - post de observaţie sau pază (n.trad.)

zece sau doisprezece vânători de copii încălecării, îndemnând caii, porniră în galop după câini...

Pentru mine era o primejdie extraordinară dar şi o oportunitate fabuloasă! Dacă reuşeam să dejoc urmărirea, poate îmi era cu putinţă, să pătrund în conac. Scoţând harta din buzunar, în mai puţin de un minut, am imaginat un plan care-mi permitea, poate, să câştig pe toate planurile. Fără câini, urmăritorii erau orbi. Aşadar, prioritatea absolută era eliminarea câinilor. Coborând din postul de observaţie, am luat hăţurile calului şi l-am condus chiar acolo unde se întindea o zonă de capcane, în lungul unei fâşii de pământ dintre două iazuri. Şi am aşteptat, încrezător în îmbinarea iuţelii cu neînfricarea ce avea să-mi aducă în faţă câinii, cât mai repede cu putinţă. M-am plasat în direcţia vântului şi i-am văzul pe cei doi cerberi arătându-şi colţii - nişte pachete de muşchi, antrenate pentru goană şi atac. Primul câine a fost oprit de o capcană pentru lupi, prevăzută cu fălci de prindere atât de ascuţite şi cu resort atât de puternic, încât o labă i-a fost retezată complet. Ce de-al doilea a fost mai norocos în privinţa aceasta, reuşind să evite toate obstacolele. Cele două gloanţe trase în el i-au sfărâmat botul atunci când nu mai era decât la zece metri de mine.

După ce am scăpat de copoi, am făcut cale întoarsă şi m-am adâncii în pădure; ştiam că vânătorii nu sc aventuraseră pe terenul cu capcane. Mergând în ritm susţinut am intrat în proprietate şi am lăsat calul, legat de un copac, la vreo două sute de metri de castel... Ajutat de întunericul nopţii m-am strecurat fără greutate până la un zid scund care delimita curtea clădirii. Acolo se aflau nişte paznici care patrulau fără convingere, întrebându-se de ce nu se încheiase

se făcuse întuneric. Ascuns în adâncitura unei porţi vechi, scoasă din ţâţâni, mă uitam atent să văd frecvenţa cu care treceau. Când am fost sigur că prinsesem ritmul supravegherii lor, m-am strecurat, din colţ în colţ, până să pătrund în conac, pe uşa unui beci imens în care erau stivuite sute - poate mii - de sticle de vin.

Momentan la adăpost, ştiam că venise pentru mine momentul de a folosi obiectul foarte special pe care Lewis Monti mi-l încredinţase la Veneţia... Păstrasem obiectul asupra mea, de când plecasem din Berlin spre Polonia. Nicio clipă nu părăsise cutia grea din oţel pe care o prinsesem de mijlocul meu, prin patru benzi late de hârtie adezivă. Ridicându-mi cămaşa, am smuls adezivul şi am luat cutia.

În interiorul ei, mai preţios poate decât secretul criptei Enigma, se găsea singurul instrument în stare să localizeze *therapoi*-i păstraţi de Keller. Acel instrument nu era mecanic. Nu se compunea nici din fler, nici din cupru. Nu-l străbătea niciun curent electric. În aparenţă, era doar o mână mumificată, în care se îmbina ştiinţa interzisă a celei mai obişnuite necromanţii cu cea mai desăvârşită magie ceremonială. Odinioară fusese tăiată de pe cadavrul unui spânzurat şi fusese îmbălsămată potrivit unor reţete rămase din negura vremii, pe care nu le mai cunoşteau decât cei mai bătrâni locuitori ai unor regiuni izolate, îndepărtate, din Europa... Monti o moştenise de la un străbun, care o folosise deseori în cursul vieţii sale aventuroase. Funcţionase întotdeauna fără greş. Căci această mână, pe cât era de uscată şi de zbârcită, pe atât era de redutabilă; avea un har special, era o *mână de glorie,* adică un talisman consacrat descoperirii obiectelor ascunse... Fireşte, nu am vrut să cred în puterea acelei relicve respingătoare şi a fost nevoie ca

Momi să-mi găsească de mai multe ori propriul ceas pe care îl ascunsesem, întâi în casa Faustei, apoi în spatele unei statui dintr-o străduţă din Dorsoduro, ca să fiu convins de eficacitatea procedeului.

După cum mă învăţase Lewis, dar cu inima bătându-mi nebuneşte, am aşezat palma moartă pe încheietura mâinii mele stângi şi am lăsat vrăjitoria să-şi vadă de treabă. La început nu se petrecu nimic, apoi am simţit clar că pielea tăbăcită de un galben de ceară era scuturată de un tremur uşor care îmi dădea senzaţia unui miriapod sau a unei omizi târându-se pe pielea mea. Deodată, degetele lungi se strânseră în jurul braţului meu şi această strânsoare m-a îmboldit să fac un pas mare înainte. Era cea mai neplăcută senzaţie ce se poate închipui: să fii tras de un „individ" a cărui putere o simţi, dar din care nu vedeai decât acea mână pergamentoasă, plină de crăpături, ca un sol lateritic...

Apăsarea asupra braţului meu devenise mai puternică, din clipă în clipă, semn că informaţiile lui Monti erau corecte şi *theraport~ul* care îl proteja pe Heydrich se afla într-adevăr prin acea casă, în acel conac din Polonia în care Keller îşi făcuse sălaşul. în ceea ce mă privea, obsesia mea era să nu mă las antrenat prea tare, prea departe, de puterea vrăjii, iară să pot avea eu însumi controlul corect al căilor de pătrundere în castelul înţesat de duşmani... Trăgând de braţ, ca şi cum aş fi tras de lesa unui câine neastâmpărat, am reuşit să domolesc avântul mâinii de glorie.

Mă aflam la partea de jos a scării ce ducea la parter. Nicio clipă nu avusesem nebunia să sper că Ostara Keller ar fi putut să ascundă *îngerii* într-un beci pe care nu ÎJ păzea nimeni. încet, fără a face să scârţâie treptele de lemn, am urcat până La uşă. Decorul, tensiunea

momentului îmi evocau o amintire vagă; cum am descoperit că uşa nu era închisă, m-am revăzut deodată, cu vreo unsprezece ani mai devreme, urcând scara din pivniţa în care mă azvârlise Thyssen Matschl, după moartea lui Geli Raubal... Această amintire era veche, dar m-am cutremurat, o clipă, din cap până în picioare! în sfârşit, mi-am recâştigat destulă stăpânire pentru a împinge uşa beciului şi pentru a mă aventura în interiorul clădirii. Mâna de glorie trăgându-mă în sus, am căutat o altă scară din hol care să ducă ia etaj, dar atunci am auzit răsunând nişte paşi. Am vrut să mă ascund într-o cameră, dar cele două uşi de clanţele cărora am tras cu furie erau încuiate! Un soldat venea de la capătul coridorului. Instinctiv, mi-am dus braţul stâng la spate şi am rezistat din toate puterile solicitărilor mâinii de glorie. Mergând pe cât de drept puteam, m-am întâlnit cu paznicul ale cărui priviri au fost atrase de cizmele mele murdare şi de pantalonul plin de noroi, mai mult decât de faţa mea. Gu o sudoare îngheţată alunecându-mi pe spate, am înţeles că uniforma şi galoanele SS pe care le purtam erau, în cazul de faţă, în avantajul meu. Dacă era cu neputinţă să-i înşel pe Keller şi pe ofiţerii superiori, care se cunoşteau bine între ei, paznicii erau uşor de păcălit. Mergând în lungul coridorului, până la capăt, am ajuns într-o mică sală rotundă de unde mai multe trepte duceau spre etaje.

Odată ajuns la primul nivel, mâna de glorie mă trăgea mereu. Am mai urcat un etaj şi am luat-o pe un coridor întunecat şi pustiu. Mâna a vrut să o ia la dreapta, până la capătul altui coridor în formă de T. Ajuns în acel punct, am fost cuprins de o stare de nelinişte, care m-a oprit brusc. Mi s-a întors stomacul pe dos şi mi s-a umplut gura de fiere. Ameţeala m-a făcut să cad în genunchi.

în timp cc relicva spânzuratului trăgea de braţul meu tot mai tare.,. Nu eram surprins de ceea ce mi se întâmpla. Nu numai că-mi amintea de statuetele de pază pe care cei doi Galjero le aşezaseră la Wewelsberg, în faţa scării ce ducea la cripte, unde se afla *palladium*-ul, dar îmi amintea şi că Levvis Monti mă pusese în gardă faţă de acest tip de protecţie:

-— Va trebui, desigur, să vă confruntaţi cu nişte protectori subtili. Ei funcţionează după acelaşi principiu ca *îngerii*. Sunt amulete condensând şi materializând voinţa practicianului. Statuile de pază sunt printre ceie mai simplu de conceput. Chiar dacă Ostara Keller nu a atins un nivel prea ridicat de magie operativă, ea poate activa astfel de fetise. Din păcate. Din păcate, ar fi nevoie de mult timp pentru pregătirea dumneavoastră de autoapărare efectivă. Veţi fi nevoit să vă folosiţi doar de voinţa dumneavoastră ca să combateţi efectele acestor amulete. Faptul că ştiţi că ele există reprezintă singura armă adevărată care vă poate oţeli. în rest, aşteptaţi-vă ca ele să folosească toate stratagemele ca să vă descurajeze şi să bateţi în retragere!

Senzaţii de vomă, ameţeli... închizând ochii, am luptat împotriva migrenei care-mi zdrobea craniul şi m-au forţat să merg înainte. Fiecare metru pe care îl parcurgeam era tot mai penibil. Totul îmi spunea să renunţ: corpul meu care se sfârşea cu fiecare respiraţie, mintea, cotropită de o panică de nedescris. Muşcându-mi buzele, gemând aproape ca un muribund, am mai făcut câţiva metri, apoi, nemaiputând respira, am renunţat. Reîntors la intersecţia coridorului, greaţa şi starea proastă dispăruseră în câteva secunde. Plămânii mi s-au umplut de oxigen. Cu tot acest răgaz, ştiam că nu voi mai avea puterea să încerc din nou să trec

dincolo de pază. Trebuia să dezamorsez întâi paznicul. Unde se află? Era singura întrebare care mă preocupa. Fetişul putea fi ascuns într-un lambriu, într-o cornişă, sub o lamă de parchet, putea fi zidit între doi pereţi... De unde să ştiu? Să folosesc mâna de glorie pentru a-l descoperi era imposibil, deoarece Lewis o *sfinţise* în singurul scop de a descoperi *îngerii protectori* ai înalţilor demnitari nazişti! Şi, de altfel, nu ştiam nimic despre procedura rituală de a modifica cererea făcută relicvei necromantice.

Am început să caut cu înfrigurare în jurul meu un detaliu în ornamentaţia încăperii, care ar putea servi drept cadru de susţinere a paznicului-protector. În zadar am scrutat cu atenţie pereţii, căutând să descopăr un medalion sau o simplă proeminenţă a cărei formă ar fi putut evoca funcţia atribuită paznicului subtil, înaintam şi eram din nou cuprins de ameţeală, când am remarcat deodată că modelele de pe covor se schimbau exact în locul în care-mi apăreau stările de nelinişte şi de teamă. Desenele florale şi banale deveneau brusc geometrice şi abstracte. Fără simţ estetic, liniile frânte spintecau volutele fără nicio noimă, unghiuri nedesluşite se juxtapuneau unor sfere în culori vagi... Ridicându-mă pe un scaun lipit de perete am constatat că acele desene stranii semănau uimitor de mult cu cele folosite de cabalişti în vederea preparării sigiliilor şi a stelelor protectoare în cinci colţuri. Fără nicio îndoială, paznicul *era* chiar covorul. Am tras aer adânc în piept am îngenuncheat ca să rulez covorul şi să-l împing în lături, dar mâinile mele au început să mă ardă atât de tare încât am fost nevoit să renunţ.

Disperat că nu găseam vreo soluţie, aveam intenţia de a arunca pe covor bricheta mea aprinsă, dar, gân-

dtndu-mă mai bine, am preferat pur şi simplu să acopăr motivul cu un văl. Desprinzând de la fereastră o draperie grea de catifea, am aruncat-o peste motivul malefic, cu gestul unui pescar eare-şi întinde năvodul pe apă şi am început să alerg ca să trec de această frontieră. Fulgerător, am avut senzaţia că am sărit într-un rug, într-un nor de văpăi care m-a învăluit, dar din care am ieşit viu şi nevătămat. Ajunsesem la capătul coridorului, exact acolo unde mâna de glorie dorea să mă ducă...

Cu ajutorul şperaclului pe care îl şterpelisem cu câteva zile în urmă din depozitul SD, uşa a fost uşor de deschis. Cu prudenţă, am pătruns în ceea erau, probabil, apartamentele personale ale Ostarei Keller. Abia am zărit un pat mare, cu baldachin, un birou imens acoperit de dosare şi foi volante, o bibliotecă plină de volume vechi... toate în stilul *ă la* Potsdam, pe care francezii îl numesc Ludovic al XV-lea. Mâna mumificată m-a tras spre un sipet mare, metalic. Acolo, în faţa acelui dulap blindat, orice apăsare asupra braţului meu a încetat. Modelul sipetului era foarte perfecţionat. Sistemul de deschidere era compus din trei rotiţe zimţate având crestate douăzeci şi patru de cifre. Aceasta implica mii de combinaţii posibile, pe care, desigur, era cu neputinţă să le încerc, una câte una. Sipetul era cu pereţii prea groşi pentru a fi străpunşi, era prea masiv pentru a fi mişcat din loc... Nu aveam altă soluţie decât să deschid acea mobilă prin propriile mijloace, aici şi acum!

Destinzându-mi muşchii, m-am concentrat şi mi-am lipit urechea de peretele din oţel. încetişor, am răsucit prima rotiţă, încercând să surprind o modificare a sonorităţii atunci când angrenajul corespunzător cifrei exacte avea să fie solicitat. Din nefericire, peretele metalic s-a dovedit prea greu ca să pot auzi mişcările mecanismului

de închidere. Am dat cu pumnul în sipet, cu ciudă. Poate că această mânie a hotărât-o pe mâna de glorie să-şi desăvârşească opera. Zbuciumându-se în cutiuţa în care o pusesem, a început să tresară ca un animal viu. Fremătând de speranţă, am reaşezat mâna pe braţul meu şi m-am lăsat condus de impulsurile precise pe care mi le dădea. Prima rotiţă s-a blocat pe 23, cea de a doua pe 9 şi a treia pe 14. S-a auzit un zgomot de arc uns care se anclanşa şi uşa sipetului se deschise treptat! în interior, aşezate pe două etajere asemenea unei armate de mici soldaţi, dormeau douăsprezece statuete comparabile cu fostul meu Amarok... Mâna de glorie m-a îndemnat să apuc una anume, dar chiar fără ajutorul ei aş li recunoscut *îngerul păzitor* al lui Heydrich, Statueta, din lut ars, reproducea într-adevăr, într-un fel grosolan trăsăturile şefului SD şi al Gestapoului. Faţa îi era destul de bine redată, dar corpul nu era cel al unui bărbat. Creatura hibridă între om şi fiară, silueta era aceea $ unui vârcolac înarmat cu o lance şi cu un scut.

Din fundul dublu al cutiei în care transportam mâna mumificată, am vrut să scot un ac lung şi trei fiole de arsenic, destinate distrugerii încărcăturilor protectoare conţinute în *therapon.* Dar, când am ridicat capacul compartimentului care ocrotea fiolele din sticlă, inima mi-a stat în loc. în timpul încăierărilor mele, două fiole se spărseseră! Cu maxilarele crispate, am refuzat să renunţ, în faţa acestei lovituri a sorţii. Umplusem seringa, când am auzit un zgomot în exterior. Azvârlind o privire pe fereastră, am văzut că trupa care pornise pe urmele mele se întorcea la castel. Deja, Keller descălecase şi se îndrepta spre clădire. Am înşfăcat *thempon-v* lui Heydrich, am înfipt acul în dopul de ceară care îl închidea şi am injectat jumătate din doza de arsenic.

Imediat, suprafaţa idolului începu să se încălzească şi apărură crăpături la baza lui.

Aşezând obiectul exact acolo de unde îl luasem, am vrut să joc cartea cea mare şi să distrug şi protectorul subtil al lui Hitler. Reprezentând un cavaler nimicind un dragon, *therapon-ul* său era uşor de recunoscut, căci coiful războinicului fiind ridicat, se distingeau clar mustăcioara şi şuviţa de păr atât de caracteristice ale stăpânului Germaniei. Fără a şovăi, am golit restul din ..Leul verde” în interiorul statuetei pe care am pus-o la loc, în sipet. închizând mobila blindată, mi-am adunat lucrurile în grabă, am ieşit din camera lui Keller şi am trecut peste covorul-paznic, fără a mai simţi ceva. Sortit să păzească intrarea pe coridor, nu mai reacţiona în niciun fel în sens invers! Ştergând orice urmă a trecerii mele, am pus perdeaua într-un cufăr şi am căutat un mijloc de a coborî, fără a fi prins. Din locul în care mă aflam, auzeam voci răsunând la etajele inferioare. Cea mai simplă soluţie rămânea să sar pe fereastră! Am reperat o lucarnă deasupra unui intrând întunecat. Să sar de la cel de-al doilea etaj era riscant dar, considerând condiţia mea foarte bună, aveam o şansă plauzibilă de a reuşi. Fără să şovăi, m-am atârnat de marginea lucarnei şi mi-am dat drumul pe pietriş. Căzând destul de brutal, am crezut o clipă că aveam să-mi rup oasele. M-am ales în final, cu o lovitură zdravănă la fese.

Ploaia cădea acum cu găleata şi îi gonise pe paznici pe sub partea acoperită a curţii şi pe sub pridvoare. Alergând prin bălţi, am ajuns cât am putut de repede la copacii unde mi-am regăsit calul, cu frâul înnodat de o creangă mai joasă. Luând-o la goană am ajuns în pădure, unde, cu toate eforturile mele, m-am rătăcit destul de repede. întunericul puternic mă împiedica să

văd obstacolele care se ridicau în drumul meu; faţa îmi era biciuită de ramuri şi, în orice clipă, calul se putea înnămoli într-o baltă sau se putea prinde într-o capcană pentru lupi. Să merg orbeşte, nu era bine. Deşi era încă destul de devreme, ora opt sau nouă, trebuia să mă hotărăsc să aştept ziua. Trăgând de hăţuri, am descălecat şi m-am rezemat de trunchiul unui stejar mare, care îmi oferea puţin adăpost. Ud, tremurând de frig, am aşteptat cu răbdare să se facă ziuă. A fost, cred eu, una dintre cele mai lungi şi mai cumplite nopţi din viaţa mea. În sfârşit, când cerul a început să capete nuanţe trandafirii, în pofida norilor enormi, am încălecat. După o oră de coborât prudent prin mlaştini, am regăsit grilajul sub tensiune, am urmărit acel fir al Arianei până la locul în care şoferul meu şi cu mine practicasem deschiderea... Aceasta, din păcate era prea îngustă pentru a-i permite calului să treacă. Din nou constrâns să umblu pe jos, am mai făcut câteva ore până să găsesc satul unde mă aştepta şoferul. Când am sosit arătam jalnic: hainele rupte şi ude, un braţ rănit, obrajii supţi de emoţie şi ochii strălucind de oboseală - toate acestea mă făceau să par mai degrabă un vagabond decât un mândru ofiţer al *Schutzstaffel* Dar puţin îmi păsa, întrucât reuşisem ceea ce am crezut că era imposibil; să dezamorsez, pe furiş, toate protecţiile supranaturale ridicate de soţii Galjero în jurul lui Reinhard Heydrich şi lui Adolf Hitler!

Ursa Minor

La sfârşitul lunii mai 1942, cu trei săptămâni după întoarcerea mea din Polonia, şapte partizani au sărit dintr-un avion britanic, pentru a pregăti un atentat asupra persoanei *Gauleiter-ului* din Cehoslovacia. După ce organizase un regim de teroare căruia i s-a datorat porecla de „Măcelarul din Praga”, Reinhard Heydrich începuse să pună în aplicare măsuri foarte populare de protecţie socială şi de planificare economică eficientă, astfel încât, traumatizaţi la început de preluarea brutală a ţărilor de către SS-işti, cehii, treptat, începuseră să-l considere pe Heydrich ca pe un protector autentic. Acest reviriment se opunea, fără îndoială, intereselor Aliaţilor, care aveau printre obiectivele principale şi asigurarea unei mari simpatii din partea ţărilor ocupate. În ziua de 27 mai, în timp ce şeful SD mergea spre aeroport, în maşina sa Mercedes, decapotabilă, un comando apăru în colţul unei străzi şi mitralie maşina... Rănit, strigând totuşi şoferului să se oprească pentru a se lupta, Heydrich se năpusti afară din vehicul şi, cu pistolul în mână, le răspunse agresorilor. Dar, în cele din urmă, l-a răpus o grenadă... Cu toracele, splina şi plămânii zdrobiţi, el agoniză opt zile la capătul cărora întreaga

pierduse comandantul cel mai prestigios. La Berlin, lui Reinhard i se făcură funeralii naţionale, aşa cum nu mai văzuse Reich-ul - „babiloniene”, se hazardă să spună un comentator. Am asistat desigur la acest eveniment, îmbrăcat în uniforma de gală. Lângă mine, Lina Mathi Ide von Osten, soţia defunctului, stătea foarte dreaptă, foarte demnă. Ştiam că moartea soţului o afectase mult, dar, mai ales, nu dorea să-fi arate durerea. În ceea ce mă privea, eram frământat de sentimente ciudate, contradictorii. Ar fi trebuit să mă bucur de dispariţia aceluia care, într-o seară a lunii octombrie 1931, mă capturase şi mă ţinuse de atunci în mrejele sale. Acum, eram liber să părăsesc Germania cu prima ocazie şi să fug împreună cu Fausta, departe de Europa. Şi totuşi, eram tulburat, aproape necăjit. În mine se făcuse un mare gol după moartea lui Heydrich, ca şi când aş fi pierdut un motiv secret de a trăi.

— „Ce va fi Roma fără duşmanii ei?” se întrebau la Capitoliu, după ce Cartagina a fost rasă de pe faţa pământului. Vocea lui Matthieu-Marie Dandeville nu era nici tristă, nici veselă, II îngropasem pe Reinhard Heydrich şi apoi ne închiseserăm în biroul pe care îl mai ocupa francezul în clădirile din Piicklerstrasse. Mă privea cu un aer atât de ciudat, încât m-am temut că ghicise rolul pe care îl jucasem în atentatul împotriva celui care, în doar zece ani şi fără îndoială mai bine decât însuşi Himmler, făcuse din SS un adevărat stat în stat.

— „Roma fără duşmani?” Ce vrei să spui ?

— Frumoasă exemplificare a *polemos*-ului. Este vechea teorie a pre-socraticilor, ştii bine! Trăieşti fiindcă te opui la ceva sau cuiva. Această luptă ne defineşte. Tu, de la început, te opuneai lui Heydrich. Acum, sicriul său fiind închis, niciun adversar nu ţi mai

întrebarea mea este, aşadar, pertinentă: ce te vei face, dragul meu, Thorun?

Fără a răspunde, m-am mulţumit să-mi golesc paharul şi să aprind o ţigară, lăsând să-mi fluture pe buze un zâmbet de nehotărâre... Nu mă prefăceam! într-adevăr, după acel moment câteva săptămâni melancolice de doliu au urmat. Cu siguranţă, trebuie să-mi schimb felul de viaţă. Dar impulsul îmi lipsea încă. între iunie şi august, am vrut de trei ori să mă duc la Veneţia. De fiecare dată, Fausta a fost aceea care m-a rugat să-mi amân călătoria. Monti era în misiune în Sicilia şi îi era greu să se deplaseze în peninsulă, unde fuseseră trimise, masiv, trupe germane. Desigur că nu revederea lui Monti era principalul motiv pentru care doream să mă întorc în Italia. Cu fiecare zi care trecea, mă temeam mai mult pentru siguranţa soţiei mele. Dacă, până în prezent, Mussolini rezistase cererilor insistente ale Fiihrer-ului privind arestările în masă ale evreilor aflaţi pe teritoriul său, situaţia se putea schimba în orice moment. Autoritatea Ducelui fiind în declin în urma performanţei mediocre a trupelor sale pe câmpurile de luptă nord-africane şi greceşti, în mod inevitabil se impunea acceptarea celor mai nebuneşti exigenţe ale naziştilor...

în 20 august, canadienii au fost trimişi la masacru de către Churchill, pe plajele de la Dieppe. Tentativa de debarcare a eşuat în mod lamentabil. Cred că în acea perioadă, în acel sfârşit de vară a anului 1942, poporul german - şi berlinezii cel mai mult - a crezut că o victorie este posibilă. Capitala nu era supusă încă decât unor bombardamente intermitente şi de mică amploare. în magazine se găseau de toate, la preţuri derizorii. Nimeni nu ducea lipsă de nimic şi ca o

compensaţie pentru tinerii pe care îi trimitea să moară pe front, chiar şi poporul de rând îşi putea procura cu uşurinţă unt danez, măsline greceşti, conserve olandeze, alcool scandinav, şuncă din Ardennes... Minimalizând înfrângerea lui Rommel în Africa şi exploatând, în schimb, caracterul inexpugnabil al *fortăreţei Europa,* Goebbels, şeful propagandei, pusese să se distribuie gratuit pâine şi faină, în gara centrală, unde trenuri pline până la refuz cu cereale soseau din Ucraina. în oraş, abia dacă se observase că, de multă vreme, nimeni nu se mai aşeza pe băncile vopsite în galben...

în fine, la începutul lui septembrie, Fausta m-a anunţat că Monti avea să fie în curând la Veneţia. Inventând un pretext, am părăsit statul major al lui Heinrich Muller, înlocuitorul lui Reinhard în funcţia SD şi am fugit din nou în lagună. Am sperat să pot rămâne măcar o zi, singur cu Fausta, dar Lewis Monti mă aştepta deja.

— Acum, că Heydrich este mort, Hitler este următoarea ţintă pentru *Schwarze Kapelle.il* vei întâlni pe omul lor la Berlin. Dar atenţie, Thorun! Mai ales nu menţiona faptul că ai infestat *îngerul păzitor* al cancelarului! Acesta trebuie să rămână un secret absolut între noi... Nimeni nu trebuie să ştie că astfel de acţiuni constituie miezul războiului secret. Ai fi luat drept nebun.

— De ce mai aveţi nevoie de mine acolo? Nu mai pot fi util cu nimic.

— Războiul nu s-a sfârşit încă, Gărensen. Nici pe departe. Eliminarea lui Hitler poate nu e de ajuns. Va fi nevoie, în orice caz, de un guvern puternic care să-i urmeze. în caz contrar, sovieticii vor năvăli în golul lăsat de nazişti şi întreaga Europă va trece de la o dictatură neagră la o dictatură roşie... Pentru democraţii, totul va trebui reluat de la capăt.

— Ai vrea să iau frânele ţării după asasinarea lui Hitler?

Momi izbucni în râs,

— Nu, Gărensen! Nu-ţi vom cere atâta. Alţii sunt mult mai calificaţi decât dumneata pentru această misiune. Dar îi poţi ajuta, în schimb, ceea ce le-ar fi extrem de folositor. Eşti cel mai sus-pus agent de legătură al nostru la SD. Poziţia dumitale poate să ne mai fie necesară pentru a aduna informaţiile care ne vor permite totodată să răstumăm nazismul şi să ferim Germania de o victorie totală a bolşevismului.

Perspectiva de a mă întoarce în Berlin nu-mi plăcea. Dacă aşteptasem atât de mult până să-l întâlnesc din nou pe Monti, aceasta se datora doar speranţei că acesta îmi va oferi mijlocul de a părăsi pentru totdeauna continentul, împreună cu Fausta.

— Asta mi-ai promis Lewis! Am distrus *theraponi-i* în schimbul ajutorului dumitale. Mi-am îndeplinit partea de contract. Nu-mi poţi cere să continui!

Dar Fausta era de părerea americanului.

Acest război nu este un conflict ca oricare altul, îmi zise ea cu glasul stins. Reţelele de siguranţă din est transmit aliaţilor mărturii concordante. Un coşmar este pe cale de a se înfăptui. Acolo, în lagăre, naziştii extermină sute de mii de opozanţi. Prizonieri politici, dar şi ţigani, evrei... Şi nu numai bărbaţi... Familii întregi...

Neîncrezător faţă de cele dezvăluite, prima mea reacţie a fost să nu accept ceea ce spusese Fausta.

— De când am avut vârsta de a înţelege, m-am opus Cămăşilor negre, Thbrun. în secret, cu mulţi ani înainte de război, am stabilit legături, am păstrat contacte... Ca şi când aş fi ştiut întotdeauna ce se pregătea în Europa.

Dacă am rămas atâta vreme în Italia, a fost pentru că m-am gândit mereu că trebuie să te apropii de monstru pentru a da lovitura fatală. Astăzi, dacă mă iubeşti, asta îţi cer să faci...

Călătoria înapoi în Prusia a fost lungă, rece şi tristă. Heydrich odată dispărut, crezusem că-mi câştigasem, în sfârşit, dreptul de a fi liber şi iată că însăşi soţia mea mă ruga să mă întorc şi să mă azvârl în gura lupului!

În cea de-a doua duminică după întoarcerea mea, am găsit un bilet strecurat sub uşa de la intrare în apartamentul meu. Pe două rânduri, un scris pe care nu îl cunoşteam îmi dădea întâlnire chiar în acea zi pe o alee pentru călăreţi, din Tiergarten. Aşadar, la ora cinci, călare pe Sleipner, în trap mărunt, am fost ajuns din urmă de un bărbat călare pe o frumoasă iapă neagră, cu muşchii supli... îmi aminteam foarte bine că odinioară călărisem alături de amiralul Canaris, şeful serviciilor secrete ale armatei regulate. Să-l revăd astfel, nu era o surpriză. Fără să fi avut vreodată o dovadă. Heydrich îl bănuise că întreţinea legături strânse cu aliaţii.

— Mi se spune că haina neagră nu mai este pe gustul dumitale, *Herr* Gărensen. Este adevărat?

— Este adevărat, domnule amiral... Dar ca să vă ofer certitudinea fermă a acestei afirmaţii ar însemna un proces destul de complicat. Sunteţi îndreptăţit să credeţi că SD vă întinde o cursă ordinară.

— Nu-ţi face probleme! Am deja dovada loialităţii dumitale, prietene... Aliaţii m-au informat prin intermediul soţiei dumitale. Felicitările mele!

*

— Problema este că luptăm pe două fronturi. înţelegi?

Plimbându-se în lungul şi în latul biroului său spaţios din Tirpitz, după cum era poreclită clădirea Abwehr-ului, amiralul Canaris îmi explică viziunea sa geopolitică asupra situaţiei.

— Prin această declaraţie nu fac nicio referire la actualul nostru front de luptă împotriva sovieticilor şi la cel care. mai devreme sau mai târziu, se va deschide împotriva anglo-saxonilor. Nu! Nu este vorba despre aceasta. Noi, germanii din *Schwarze Kapelle,* trebuie să ne luptăm în acelaşi timp cu naziştii şi cu ansamblul aliaţilor...

— Occidentalii ne sprijină, totuşi, am obiectai.

— Atenţie, să nu amestecăm lucrurile, Gărensen. Aliaţii au hotărât să ceară predarea noastră, fără condiţii. Dar noi, după ce-l vom elimina pe Hitler, vrem să obţinem o pace separată cu englezii şi americanii. Să semnăm un tratat cu sovieticii este în afara oricărei discuţii! Prăbuşirea nazismului nu ar trebui, nu *poate* să însemne prăbuşirea Germaniei. Eşti de acord cu mine?

Perspectiva expusă de Canaris mi se părea îndeajuns de raţională ca să mă raliez. Ceea ce îl interesa pe acel om şi pe mine era să se pună capăt răstimpului naţional-socialist. Odată ce va fi lichidat cancelarul şi principalii săi aghiotanţi, se va instaura un guvern a cărui primă sarcină va consta în sistarea conflictului cu Anglia şi America, fără a se admite restituirea de teritorii puterilor învinse. Franţa, Belgia, Olanda vor rămâne subordonate Germaniei, chiar dacă vor fi instaurate guverne cu mult mai adaptabile decât cele prezente.

— Şi cine va fi noul cancelar? l-am întrebat pe Canaris.

— Sunt de luat în considerare două sau trei soluţii-Cred că s-ar obţine uşor acordul pentru persoana lui

Rommel. Dacă acest deziderat nu se va realiza, von Kluge ar fi perfect...

Von Kluge! Nu ştiam atunci, dar chiar în clipa în care Canaris evoca acest nume, foarte departe de noi, la est, bătrânul *Feldmarschall* încerca să-l asasineze pe Hitler. Din cartierul său general de la Smolensk, bătrânul combatant reuşise să facă astfel încât Fiihrer-ul să se deplaseze până la el şi, în timp ce-l informa personal de situaţia nefavorabilă în care se afla armata de pe frontul rusesc, agenţi ai Abwehr-ului înşurubau o bombă în buncărul aparatului ce trebuia să-l aducă pe *Unchiul Wolf* la Berlin...

Ceea ce istoria a consemnat ca o lovitură a soartei, a fost decriptat de mine ca eşecul tentativei de distrugere a *therapon*-ului lui Hitler, la conacul lui Keller. Prins în turbulenţe atmosferice, avionul s-a redresat, luând altitudine. îngheţat de frig, acidul din exploziv se pietrifică şi împiedică funcţionarea dispozitivului. încă o dată, urmare a ceea ce semăna cu un miracol, şeful NSDAP scăpase de moarte! Când am aflat ceea ce se petrecuse, am insistat pe lângă Canaris să oprească orice altă tentativă de asasinat. Eram sigur, nu numai că era sortită eşecului, dar că avea să ducă la o încrâncenare a vânătorii după opozanţi. Evident că nu i-am împărtăşit motivele serioase care mă determinau să formulez cu atâta îndrăzneală o asemenea rugăminte. în exaltarea mea şi în dorinţa de a convinge, se prea poate să fi scăpat unele aluzii destul de supărătoare. Amiralul m-a privit într-un fel ciudat, ca şi când aş fi fost nebun. Neştiind ce să facă cu sfaturile mele, mi-a mulţumit politicos şi de acum încolo m-a ţinut departe de activităţile de la *Schwarze Capelle*.

— Nu este atât de important pe cât pare, zise Monti pentru a mă consola. Germanii anti-nazisti nu

vor câştiga războiul doar ei singuri. Dacă ei visează la puterea unui *Junker* după moartea lui Hitler, vor fi amarnic dezamăgiţi. Lucrurile nu se vor petrece astfel!

— Ce vrei să spui, Lewis? Că aliaţii au renunţat să susţină rezistenţa germană?

— Nu, Thdrun. Dimpotrivă, Dar nici Washington, nici Londra nu vor să repete aceeaşi greşeală ca în 1918. De data aceasta, vom intra în Berlin şi vom înscăuna un regim democrat, solid, care nu va mai putea da naştere unui nou dictator. Pentru moment, să fie lăsată Germania pe mâinile germanilor este un risc cu mult prea mare!

Eram, atunci în primăvara lui '43, adică după patru ani de la începutul războiului. De la bazele lor de pe coastele Africii, americanii puseseră piciorul în Sicilia. Ajutaţi de o rezistenţă locală susţinută de vechile familii mafiote, băieţii luptau cu îndâijire împotriva trupelor Axei, care ştiau prea bine că a pierde insula însemna a deschide larg calea de acces a Italiei.

— Ce vrei să fac, Monti? Să mă întorc şi să termin acţiunea exercitată asupra *îngerilor* lui Keller? Nu înţeleg de ce .leul Verde" a operat asupra statuetei lui Heydrich, în timp ce nu a reuşit să dizolve condensatorul celei a lui Hitler.

— Magia nu are nimic dintr-o ştiinţă exactă, Thdrun. Şi apoi - este convingerea mea intimă - cred că Laiime Galjero a creat mai multe genii protectoare pentru Hitler. Miza era prea importantă. L-ai distrus, desigur, pe cel pe care l-ai găsit. Cu siguranţă mai există şi aitele care aşteaptă să fie dezamorsate!

— Aceasta înseamnă că mă trimiţi din nou la vânat *îngerii*

Hitler este în viaţă. Dacă este protejat, trebuie distruse mijloacele sale de apărare, o dată pentru totdeauna!

*

Mi-a fost greu să mă decid dar era, evident, cel mai bun lucru pe care îl aveam de făcut. Monti aflându-se încă la Veneţia, am hotărât să-l conduc la palatul Caetano. De când contele îmi dezvăluise duşmănia sa faţă de soţii Galjero, încercasem să-l revăd aproape de fiecare dată când mă aflam în Italia; din păcate nu am mai fost primit la Canareggio.

— Domnul este în deplasare la Este, mi s-a spus prima dată.

— Domnul conte regretă, dar vă transmite că nu poate fi vizitat, se pretextase apoi.

— Domnul este în vilegiatură în insulele Adriaticei, s-a pretins mai târziu.

Nu insistasem, dar de data aceasta miza era prea importantă ca să nu încerc să forţez intrarea până la bătrânul veneţian. Dacă accepta să ne ajute, el putea deveni un aliat extrem de preţios. în mod curios, Lewis Monti mi-a părut destul de stânjenit când i-am vorbit de Caetano. Cu toate acestea, nu a respins sugestia mea şi a acceptat să mă însoţească. Calea cea mai rapidă era aceea a canalelor. Am luat un vaporaş-taxi care ne-a luat de la poarta dinspre apă a casei Faustei, apoi am navigat vreo douăzeci de minute până la cel mai apropiat ponton care comunica cu locuinţa aristocratului. De obicei volubil, Lewis Monti nu rosti o vorbă tot drumul.

Am găsit poarta domeniului acoperită cu o pânză neagră care, după obiceiul din Italia, era semn de doliu. Canatul intrării principale era deschis şi am pătruns în palat, după ce strigasem tară ca cineva să ne răspundă.

Toate mobilele erau acoperite cu huse albe. Tablourile fuseseră date jos de pe pereţi şi zăceau pe pardoseală, aşteptând să fie ambalate în lăzi înguste din lemn care umpleau coridoarele. M-am uitat lung la Monti, jenat, pentru a-i exprima mirarea mea şi am urcat la etaj de unde mi se păruse că veneau zgomote. Acolo, într-o mare încăpere, aproape goală, trei sau patru muncitori încercau să mişte un pian cu coadă, sub îndrumarea unui bărbat scund, chel, cu o vestă în dungi galbene şi negre. Un alt personaj, în haine de oraş, bifa cu gravitate articolele pe o listă de inventar; era notarul Maurizio Culcipione, care îmi anunţă decesul recent al contelui Caetano. Fără moştenitor, fără legatar, palatul şi bunurile bietului Om erau sortite scoaterii la licitaţie.

—În sfârşit, suspină notarul, cât mai este cu putinţă să se deschidă o astfel de succesiune, când statul se clatină şf nu a mai rămas aproape niciun funcţionar din administraţie fidel îndatoririlor sale!

Odată cu debarcarea aliaţilor în Sicilia, toată peninsula părea, într-adevăr, cuprinsă de nebunie. Tremurând, îmbătrânit, înspăimântat în palatul său din Roma, Mussolini vedea scăpându-i din mâini hăţurile puterii, fără să poată face ceva. O lovitură de stat se putea produce oricând. Unii se temeau de aceasta. Mulţi o sperau.

—Din ce cauză a murit contele? l-am întrebat pe Culcipione.

întrebarea mea a părut să-i provoace notarului o stinghereală de nespus.

—A murit... ars... spuse el, în fine, după ce îşi scoase ochelarii cu ramă de argint pentru a şterge lentilele cu vârful cravatei sale.

Notarul afirmă că nu poate să-mi spună mai mult. Nu cunoştea mare lucru despre împrejurările în care murise Vittorio Caetano şi, de altfel, era un subiect care nu-l interesa. Rolul său se rezuma la inventarierea avutului contelui şi nu trebuia să i se ceară mai mult, exceptând cazul în care aş fi un eventual cumpărător...

— Aţi făcut deja inventarul bibliotecii? întrebai în acest sens.

Regăsindu-şi zâmbetul, Culcipione îşi vârî mâna în geanta sa de piele şi îmi întinse un maldăr de file tipărite, prinse cu un elastic.

— Chiar şi cu ajutorul a doi secretari, operaţia asta mi-a luat şase zile pline! Şase mii opt sute treisprezece volume, în total. Repertoriate şi clasate! Dacă ceva anume vă reţine atenţia, s-ar putea să găsim un aranjament, ca să nu fiţi obligat să aşteptaţi data licitaţiei oficiale!

Cu degetul întins, i-am arătat liniile consacrate volumului *Virga aurea,* a fratelui Hepbum, şi volumul *Pretiosa Mărgărită Novella,* de Petrus Bonus.

— Mă interesează aceste două lucrări. Vă ofer cinci sute de Reichsmarks imediat şi peşin.

— Preţul îmi convine, anunţă notarul strângându-mi mâna. Dar vreau dolari americani!

Monti plăti pentru mine şi am putut strecura sub braţ cele două volume pe care le consultase Dalibor Galjero în decursul popasului său veneţian din 1935.

Chiar în ziua în care m-am întors la Berlin, l-am văzut pe Matthieu-Marie. Vestea morţii lui Caetano nu-l întristă, dar perspectiva de a cumpăra integral biblioteca bătrânului esoteric îl însufleţi ca niciodată.

— Linişteşte-te, i-am spus. Ahnenerbe nu mai dispune, desigur, de mijloacele necesare pentru creditarea unei astfel de achiziţii.

— Dar nu mă gândesc să plătesc! Am să dispun rechiziţionarea întregii biblioteci de către agenţii noştri de la faţa locului. Acolo este anarhie. Mussolini este pe punctul de a fi răsturnat. Dacă aceasta se întâmplă, va trebui să trimitem trupe pentru a apăra peninsula de aliaţii care vor debarca de îndată ce vor termina cu Sicilia. Cred că este momentul acum ori niciodată de a jefui bogăţiile Serenisimei, cu tot atât de puţine scrupule pe cât a avut şi ea cu prilejul jefuirii Bizanţului!

Cuvintele lui Dandeville m-au cutremurat. Veleităţile sale de barbar mă indignau, fireşte, dar mă alarma gândul că nemţii vor trimite regimente întregi cu scopul de a ocupa Italia. Până atunci am ştiut-o pe Fausta aproape în siguranţă, la Veneţia. Fasciştii nu-i vânau pe evrei şi familia Pheretti era îndeajuns de respectată în toată zona pentru a se bucura de un sprijin de nădejde dacă avea să fie nevoie. Dar dacă naziştii cotropeau Veneţia, lucrurile s-ar schimba cu totul doar în câteva zile. Fausta fusese prima care îmi vorbise despre concentrarea sistematică în lagăre a evreilor din Europa de Est, din Belgia, Franţa şi Olanda... Informaţiile pe care le-am obţinut, mai târziu, eu însumi, confirmaseră acest fapt. Sub niciun motiv, nu doream ca soţia mea să cadă în mâinile acelor fanatici, l-am scris o scrisoare înflăcărată, conjurând-o să părăsească peninsula, indiferent pe ce cale. Elveţia nu era inaccesibilă, pornind din Veneţia. Acolo doream să se refugieze şi să aştepte până la sfârşitul războiului. Rândurile pe care le-am primit ca răspuns m-au convins că ea pregătea temeinic această plecare, acum, după decăderea Ducelui, când nemţii intenţionau ocuparea militară a teritoriului fostului aliat.

Keller. Ultima dată când o văzusem, fusese în Polonia, la centrul *Lebensbom* pe care îl conducea. După intruziunea mea în conac şi deschiderea sipetului ei, mi-am reluat activitatea la Berlin, în birourile SD-ului cu multă prudenţă şi discreţie, fără a încerca să aflu ce se mai întâmplase cu ea. Ca să mărturisesc totul deschis, am petrecut cele treisprezece luni care au succedat morţii lui Reinhard Heydrich până la debarcarea aliaţilor în Sicilia încercând să mă fac uitat! Desigur, îl revăzusem pe Monti la Veneţia. Stabilisem şi câteva contacte cu amiralul Canaris. Mă străduisem, mai ales, să amân în permanenţă perspectiva unei noi acţiuni împotriva naziştilor şi a lui Keller. Nu mai eram nici sigur dacă doream să ştiu ce se întâmplase cu soţii Galjero. Din nefericire, în iulie 1943, această poziţie de repliere nu mai putea continua, Războiul dura de prea multă vreme şi făcuse prea mulţi morţi. Dacă aveam posibilitatea de a opri toate acestea, prilejuind dispariţia lui Adolf Hitler, era de datoria mea să încerc tot ce era cu putinţă pentru a îndeplini această ultimă misiune.

*

A trebuit să cedez şi să reiau drumul la Wewelsberg. La cererea lui Himmler în persoană şi organizată de acesta, o convocare a celor mai înalte cadre SS trebuia să întrunească vreo trei sute de ofiţeri de rang înalt pentru nu ştiu ce fel de ceremonie imaginată de *Reichsfuhrer*. Timp de două zile întregi, nu au fost decât discursuri interminabile despre strategie, privind situaţia militară. După zvonurile pe care am putut să le surprind prin birourile SD, Unchiul Heinrich avea ambiţia de a fi investit comandant al corpurilor de armată. Nu-l mai mulţumea doar controlul SS-ului, din biroul său cu pereţi

placaţi cu marmură. Fostul fermier din Waltrudering se visa ca un Napoleon, Cezar sau Alexandru, cucerind el singur câmpiile nesfârşite ale Estului duşman...

— Americanii şi-au avut Far Westul pentru a se inunde şi a prospera. De ce germanii n-ar avea dreptul ia Far Estul lor? Bolşevicii sunt pentru noi ceea ce au fost indienii pentru pionierii Lumii Noi... Asta-i tot!

Bucuros ca un puşti, după enunţarea acestei comparaţii, Himmler îşi umflă obrajii micuţi şi, după un hohot de râs scurt şi sacadat, ne plictisi ore întregi cu expunerea unor planuri pe cât de rudimentare pe atât de nerealiste. Degeaba a încercat Muller să-l facă să priceapă că doar SS, singură, nu putea supune şi păstra întreaga Europă, *Reichsfuhrer-ul* era convins că armata regulată nu era decât o trupă de incapabili ai căror conducători - cu toţii nişte trădători - aveau să sfârşească în curând sub securea călăului de la Moabit, marea închisoare a capitalei... Evocarea soartei care îi aştepta pe membrii reţelei *Schwarze Kapelle* m-a înfiorat. Ştiam că, dacă într-o zi Canaris avea să fie descoperit, el avea să-mi dea numele ca şi pe cel a zeci de ofiţeri opuşi în taină regimului lui Hitler... Dacă nu doream să se întâmple aşa ceva, trebuia să acţionez imediat, fără zăbavă, într-un salon-fumoar al fortăreţei, l-am găsit pe Dandeville şi am început o discuţie privind biblioteca lui Caetano.

— Am reuşit să o iau în întregime! îmi zise francezul. Datorită ţie, arhivele de la Ahnenerbe sunt mai bogate cu câteva volume rarisime. îmi petrec nopţile cercetând volumele bătrânului Caetano... Cred chiar că am făcut descoperiri interesante.

— Despre ce vorbeşti? Despre secretul longevităţii contelui? Aceasta nu l-a împiedicat să se sfârşească asemenea oricărui om de rând, după câte mi se parc...

Mattieu-Marie se strâmbă şi trase ultimul fum din havana sa.

—Secretul longevităţii? Nu... dar îţi aminteşti povestea pe care ne-a spus-o despre Galjero? Băiatul cu sângele clocotit...

—Ştii cum se poate realiza o astfel de monstruozitate?

—Poate... Nu sunt încă sigur, dar este posibil, da...

—! Nu te gândeşti să încerci, nu-i aşa?

— Nu. Dar principiul procedeului mă interesează.

—Poate că ar fi mai simplu să fie, întrebat direct Galjero, am sugerat în glumă.

Dandeville mi-a aruncat o privire întunecată care m-a ţintuit locului. După toate aparenţele, cuplul Galjero nu era subiectul său favorit de conversaţie. Mi-a mărturisit, totuşi, că se întâlnise recent la Paris cu un cuplu care părea să-i cunoască bine pe români.

—Ştii unde se află în prezent Dalibor şi Laiime? l-am întrebat fără înconjur.

—Nu, habar n-am. Nu i-am întrebat pe oamenii aceia... Tot ce-mi aminteşte, în mod expres de cei doi Galjero îmi este neplăcut. În schimb, pot să te prezint acelui cuplu de prieteni, dacă promiţi că-i vei întreba atunci când vor fi destul de departe ca să aud răspunsul lor!

Prilejul era prea bun. Regăsirea urmei celor doî Galjero, însemna ajungerea la izvorul producerii *theraponi-lor*. Mai sigur decât Keller, ei singuri ştiau dacă se făcuseră mai multe statuete pentru a-l proteja pe Hitler.

— Cum se numesc omologii tăi?

— Morand. Helene şi Paul Morand...

*

Mi s-a părut că Parisul nu se schimbase prea mult de la ultima mea vizită, din toamna anului 1940. Străzile erau pline de velo-taxiuri şi femeile purtau pantofi cu tălpi din lemn şi nu din piele, dar atmosfera generală mi s-a părut mai veselă decât la Berlin. Desigur că Dandeville mă însoţise. Arunca asupra compatrioţilor săi o privire mai caustică decât de obicei. Stând la masa unui bistrou din cartierul Saint-Germain - la Flore, mi se pare - el îmi arătă pe unul, pe altul, rostind cuvinte nepoliticoase cu obrăznicia ce ţi-o poate da vorbitul într-o limbă străină, în singura ţară din lume în care este o mândrie să vorbeşti exclusiv limba naţională.

—îl vezi pe acela? îmi zicea arătându-mi un tip înalt, vorbind cu voce tare, de vreo cincizeci de ani, cu o pălărie de pai, ridicolă, pusă caraghios pe cap. Este un cântăreţ celebru. A se afişa în public, a se face remarcat de germani nu-l deranjează. Mâine va bea cu americanii sau chiar cu ruşii, dacă vor ajunge aici... Acelaşi lucru e valabil pentru scriitorul acela cu priviri piezişe, care se încălzeşte la sobă, trăgând dintr-un chiştoc galben şi la fel pentru celălalt cântăreţ cu un aer oarecum inspirat, şi care este evreu, de altminteri! Ceea ce ştie toată lumea, chiar şi Gestapoul care are grijă mai ales să nu-l salte... Toţi aceşti oameni buni, orice s-ar întâmpla, au câştigat deja războiul. Şi fără să fi fost măcar o zi pe front! Al lor este viitorul!

Deodată, Dandeville sări de pe scaun şi răcni, provocator, în franceză:

—Ridic paharul în cinstea laşilor şi a oportuniştilor! Ruşine şi urâciune a speţei umane, în pofida tuturor, ei vor fi cei ce vor supravieţui după ce ucigaşii din cele două tabere se vor fi ucis între ei!

Cu forţa, l-am condus pe Dandeville, beat turtă, la hotelul Crillon, unde eram încartiruit.

A doua zi de dimineaţă, trezit din beţie, ras şi impecabil în uniforma sa neagră, Dandeville Vigon-Pérignac mă duse în vizită la cei doi Morand. Aceştia ocupau un apartament imens într-o alee liniştită, din apropierea Turnului Eiffel. Opt servitori se aflau la dispoziţia acelui cuplu fără copii.

— Te previn, sunt vestigii autentice ale trecutului. Ea este grecoaică, iar primul ei soţ a fost prinţul român Şuţu. Are cu zece ani mai mult decât actualul soţ, proaspăt întors în Franţa, după ce a ocupat postul de ambasador la Bucureşti...

Vizita la familia Morand mi-a lăsat o amintire dintre cele mai ciudate. Fără discuţie, cei doi mi-i aduceau aminte pe soţii Galjero. Nici vorbă ca acei oameni să se fi preocupai vreodată de magie sau să fi degajat o carismă comparabilă cu cea a lui Dalibor **şi** Laiime. Totuşi, exista un punct comun, o legătură secretă între ei şi cei pe care îi întâlniseră în Carpaţi. Morand era destul de scund şi faţa sa, rotundă pentru un occidental, lua uneori ciudate trăsături asiatice. Aceasta îi dădea un aer misterios de împărat chinez,, care plăcea femeilor. Cât despre prinţesa Şuţu, ea mi-a apărut ca o Minervă de o rigiditate solemnă. Ţeapănă, înţepată, nu era lipsită nici de clasă, nici de frumuseţe, dar părea la fel de rece ca o lună de iarnă. întrevederea a fost scurtă şi, în timp ce-l întrebam pe ambasadorul guvernului de la Vichy despre soţii Galjero, Matthieu-Marie se îndepărtă, îndreptându-se spre salonul cel mare, la braţul lui Hélène Crisoveloni-Şuţu-Morand. Cu toată bunăvoinţa de care a dat dovadă, înaltul funcţionar nu mi-a putut da nicio informaţie folositoare. Desigur că-i întâlnise de mai

multe ori pe Dalibor şi pe Laiime la Bucureşti în anul precedent, dar ei părăsiseră oraşul pentru o destinaţie necunoscută. înainte chiar ca el să fi fost chemat la Paris. Din aluziile discrete pe care le-a strecurat, am avut impresia că Laiime îl jucase bine pe degete, înainte de a refuza irevocabil să facă dragoste cu el....

—Doamna Galjero este, fără îndoială, în prezent una dintre cele mai încântătoare femei... Am călătorit mult, ştiu despre ce vorbesc. Nu-mi amintesc să fi întâlnit vreodată o femeie care să o egaleze... O frumuseţe absolută... Şi un farmec, un mister!... Fără îndoială, această femeie este un sfinx, o madonă. Sau mai bine zis o Hecată! în schimb, aş spune că este îngrozitor de agasantă, de sâcâitoare, o belea, ce mai încoace-încolo!

M-am întors destul de dezamăgit de la acea întâlnire; aşadar am refuzat să mai stau câteva zile în plus la Paris, cu toată stăruinţa lui Dandeville.

—La Berlin nu se poate trăi, Thorun. Aliaţii bombardează neîntrerupt. Aici e mai multă linişte! Foarte puţini, din Rezistenţă, toţi ineficienţi, unii mai mult decât alţii, de altfel. în schimb se găsesc mulţi colaboraţionişti. Şi multe fete drăguţe... Rochii şi parfumuri Chanel pe o nimica toată, de asemenea. Gândeşte-te la soţia ta!

Preferam, însă, întoarcerea în Prusia. Desigur, capitala devenise primejdioasă şi nu mai petreceai o noapte fără a trebui să te închizi în adăpost, o oră sau două. Am aflat că, în timpul şederii mele în Franţa, hotelul Kempislci fusese tăcut scrum. Locatarii blocaţi sub dărâmăturile în flăcări dar putând să comunice încă telefonic cu exteriorul, imploraseră să se tragă cu tunul peste zidurile prăbuşite, pentru a le scurta suferinţele. Trecând maşinal prin acest peisaj de ruine, nu puteam să nu mă gândesc la *palladium-ul* din Berlin, pe care îl distrusesem. Dacă

cei doi Galjero şi-ar fi dus până ia capăt proiectul, ar fi fost, oare, într-adevăr o protecţie absolută pentru oraş? Câte vieţi cruţate, atunci? Câte morţi evitate? în sunetul sirenelor care reîncepuseră să urle anunţând un raid, m-am întors la mine acasă, pentru prima dată după mulţi ani, cu dorinţa clară de a mă îmbăta până la pierderea judecăţii. Cu toate avioanele engleze care aruncau bombele în nordul cartierului meu, am deschis uşa apartamentului. înăuntru, geamurile vibrau ca şi când un regiment de tancuri ar fi defilat pe stradă. Am vrut să deschid ferestrele pentru a amortiza zguduiturile şi a nu risca să-mi văd geamurile ţăndări, dar, când am intrat în încăperea care-mi servea drept birou, am rămas ţintuit locului de uimire: aşezat în faţa mea, mai liniştit decât un rabin care se roagă, se afla doctorul Ruben Hezner!

*

Calmul revenise în Berlin. Abia hărţuită de puţinele avioane de vânătoare Focke Wulfe pe care le mai avea Goring pentru a apăra capitala, escadrila bombardierelor engleze se înapoiase de mult dirjcolo de Canalul Mânecii. în faţa lui Hezner, nu mai ştiam ce să cred. Ultima dată când îl văzusem pe doctor fusese cu câteva ore doar înainte de declanşarea episodului *palladium-vAm*... înainte de a fi fost azvârlit în temniţele de la Wewelsberg. în timp ce colabora cu Ahnenerbe şi eu căutam să descopăr natura exactă a raporturilor pe care el le întreţinea cu Dalibor Galjero, dispăruse de la o zi la alta. Cu toate căutările iniţiate de Dandeville şi de mine, chiar cu Gestapoul lansat temporar pe urmele sale, el rămăsese de negăsit, dispărut pentru totdeauna, după părerea mea, în acea Europă care se zbătea pentru supravieţuire, îndurând zbuciumul multor crize...

— Capitala germană este un labirint, *Herr* Gărensen, în pofida arhitectului Speer, care i-a modificat vechea topografie. în pofida raidurilor aliaţilor care lac ca toate cartierele ei să arate ca nişte câmpuri arate. Este încă posibil să te ascunzi şi să trăieşti, chiar în clandestinitate. Aşa am făcut eu însumi, luni de zile, chiar ani...

Căci, contrar celor pe care le auzisem, Ruben Hezner nu părăsise niciodată Germania. Decât să fugă de bârlogul lupilor, preferase să se cuibărească acolo, jucând cartea nesigură a vecinătăţii cu cei care decretaseră martiriul poporului său...

— Contrar multora dintre semenii mei, eu am citit şi am luat în serios *Mein Kampf.* Mulţi au spus, pe atunci, că nu se găseau acolo decât discursuri găunoase şi bombastice ale unui patriot exaltat. Cu toţii, sau aproape cu toţii, au crezut că febrilitatea pe care Hitler o făcea să crească în Germania lor era un acces trecător. Eu am ştiut că lucrurile se vor înrăutăţi tot mai mult... Ca şi dumneata, Gărensen, cunosc miturile. Mai bine decât filozofia şi cu mai multă pertinenţă decât ar putea-o face vreodată analiza economică sau pur istorică, miturile exprimă adevăratele dorinţe ale oamenilor... Omenirea este o problemă fără soluţie, Gărensen. De aceea, tot ceea ce poate fi mai rău va fi întotdeauna sigur.

-— Dar de ce ai rămas Hezner? Şi de ce te afli, aici, în faţa mea?

— Am rămas fiindcă evreii trebuie să înveţe să nu aibă încredere în nimeni. Asta am învăţat de mult, în ceea ce mă priveşte... Este o lecţie care m-a costat foarte scump. Cred că aproape m-am sfârşit... Dacă am rămas, Gărensen, este, în fond, pentru exercitarea aceleaşi meserii pe care o faci şi dumneata. Să spionezi. Să culeg nume, fapte, dale... Să cunosc reţelele care

peste câteva luni, peste un an, poate, vor fi folosite de cei care încă se proclamă stăpânii Europei...

Un spion! Aşadar, şi Hezner era un spion? Dar în solda cui? Americani? Sovietici? Englezi? întrebarea mea l-a făcut să râdă.

— Sunt în slujba poporului meu. Şi poporul meu nu are naţionalitate. Nu încă, cel puţin. Lucrez pentru un stat care nu există, pentru moment, decât în visurile a milioane de oameni. Nu zâmbi, Gărensen! Nu zâmbi, căci dumneata cunoşti la fel de bine ca şi mine puterea visurilor...

Tonul era profetic, sigur, impresionant. Hezner se schimbase. Nu mai era omuleţul mic de stat, discret, afabil, curtenitor, care se strecura ca o umbră pe coridoarele de la Ahnenerbe şi se lipea de pereţi pentru a-i lăsa să treacă pe agenţii SS în uniformă, eu două capete mai înalţi decât el. Slăbit, mai degrabă uscăţiv, semăna acum mai mult cu un comandant de război, decât cu intelectualul firav şi discret pe care îl cunoscusem.

— După cum există reţele de într-ajutorare a puţinilor evrei rămaşi în capitală, există şi filiere care se organizează pentru evacuarea demnitarilor nazişti, atunci când ruşii vor năvăli în cartierele de la marginea oraşului. Am identificat una, dar este minoră şi nu priveşte decât oamenii din administraţie şi din armata regulată. Ştiu, totuşi, că mai există cel puţin una, pentru SS. Aceea mă interesează în cel mai înalt grad cu putinţă, îţi propun ajutorul meu în schimbul sprijinului dumitale, Gărensen. Ajută-mă să aduc informaţii despre această a doua reţea şi te voi ajuta în cercetările dumitale.

Era evident că Hezner nu venise din întâmplare la mine. Totul fusese premeditat de mult. Acolo unde eu eşuasem, acolo unde poliţia lui Heydrich şi Himmler

fusese neputincioasă, o femeie, din casa ei de la ma* lui unui canal venețian, reușise să-l găsească și să-l contacteze pe Ruben Hezner...

—într-adevăr soției dumitale îi datorezi faptul că mă vezi chiar aici, Gărensen. Nu i-am fost prezentat niciodată Faustei Pheretti, dar numele familiei ei îmi este cunoscut de multă vreme.

— De ce nu mi-a spus nimic despre dumneata?

—Mi se pare că am înțeles că era pe deplin conștientă de firea dumitale fantastică și uneori... infantilă. Evident, ea dorea să te apere de dușmanii care te înconjoară, chiar fără să știi. Dai impresia că te miști ca un actor înlr-un decor de mucava, Gărensen. Și totuși, viața dumitale este amenințată. Ești urmărit pretutindeni... Mai mult Gestapoul este în căutarea membrilor săi din *Schwarze Kapelle.* Dacă, din nefericire, numele dumitale este abia șoptit de unul dintre ei în timpul unei ședințe de tortură, nici gradul, nici apartenența dumitale la SS, nu te vor mai proteja!

Știam că Hezner spunea adevărul. De prea multă vreme luasem obiceiul de a păși pe un fir de sârmă, ca să nu simt încă pericolul ce mă pândea și să-i apreciez gravitatea.

—Fausta, am murmurat. Aproape că nu i-am vorbii despre dumneata... Cum de a știut?

—Soțiadumitaleesteo tânără femeie extraordinară. Ca și mine, încă înainte de începerea războiului, ea presimțise tot ce avea să se petreacă. Nu a rămas pasivă, contrar atâtora... Fausta Pheretti este una din odraslele îndepărtate ale *Ursei-Mici.*

— ***Ursa-Mică!***

Acest nume m-a făcut să zâmbesc.

—*Ursa-Mică, Ursa Minor* numele de cod pentru a desemna ascunzătorile, legăturile şi circuitele financiare permiţând ca mii şi mii de evrei să trăiască în Berlin, clandestin, şi în ziua de azi... *Ursa Minor,* care este şi numele constelaţiei ce cuprinde steaua Polară, simbolul acelei Thule hiperboreeane pe care o veneraţi atâta .. Frumoasă ironie a soartei, nu-i aşa?

*

Târgul pe care mi-l propunea Hezner era simplu, în schimbul informaţiilor privind reţelele de evadare elaborate pentru demnitarii SS, doctorul urma să mă ajute să-i localizez pe soţii Galjero.

—Ştiu multe despre oamenii aceştia. Enorm de multe! Bărbatul, Dalibor, mi-a mărturisit aproape în întregime povestea vieţii sale. Este ceva nebunesc! De necrezut! Mai fantasmagoric decât o epopee!

—Dar de ce v-a destăinuil-o? am întrebat cu puţină invidie în glas.

—De ce mai degrabă mie, decât dumitale. vrei să spui? Ei bine, cred că el a văzut în mine singura persoană în stare să-i provoace soţiei sale o adevărată criză de catalepsie.

Hezner mi-a relatat pe îndelete scena respectivii.

Sepetrecuse la câteva zile dupăce Dalibor Galjero ceruse să-l întâlnească pc Hezner. Primit la reşedinţa particulară a românilor, doctorul fusese condus, cu cea mai mare discreţie, într-o anticameră unde un vizor circular fusese perforat în perete. Românul îi ceruse oaspetelui său să-şi fixeze privirea asupra persoanei care se găsea dincolo de perete. Ncştiind că era astfel observată, Lăţime se alia acolo, într-un taior de culoare închisă şi înşira cărţi de joc pc un mare birou din abanos. Hezner a crezut că ea se distra făcând doar o

pasienţă. Nu înţelegea de ce Dalibor insista s-o privească atent, până în momentul în care soţia lui Galjero a început să se agite. La început tulburată, apoi foarte curând dând semne de nervozitate, se sucea şi se învârtea pe fotoliu, fără moiiv, după care se ridică, îşi duse mâna la frunte **şi** scoase mici tipete de felină, simţind că nu mai are aer. căutând să aspire oxigenul cu gura larg deschisă... înainte de a se prăbuşi la pământ, dând din mâini şi din picioare ca o epileptică, Laiime scoase un strigăt ascuţit ce nu avea nimic omenesc, Hezner era convins de acest lucru.

— Şi Dalibor? Care a fost reacţia sa când soţiei sale i s-a făcut rău?

■— A privit-o îndelung, nefăcând niciun gest. Fără a se repezi să o ajute. Apoi m-a condus până la ieşire, cu aerul cel mai detaşat şi mai senin din lume. Cred că era fericit...

La început Hezner nu înţelesese semnificaţia acestui eveniment. În cursul întâlnirilor ulterioare, Dalibor începuse să dezvăluie treptat adevărul, vorbindu-i despre relaţia lor de cuplu.

— Cine sunt, de fapt, oamenii aceştia, Hezner? Ştii, nu-i aşa?

— Am ghicit. La început, încet, apoi totul s-a precipitat fulgerător, odată cu mărturisirea lui Galjero, desigur. Dar dumneata mi-ai oferit elementul ce-mi lipsea, în ziua în care mi-ai spus că Laiime era anomfală, adică lipsită de ombilic.

— Este ceea ce numim un vampir, nu-i aşa? Acesta este motivul pentru care ai lăsat indiciul biletului de cinematograf, printre notiţele dumitale?

— O clipă, este adevărat, am crezut că acea femeie era un vampir. Multe detalii corespundeau cu ceea ce

ştiinţa populară punepe seama acestor personaje. Totuşi, m-am înşelat. Laiime este şi mai cumplită... Sistemul ei acţionează cu o otravă mult superioară faţă de ceea ce este necesar în magia roşie, sanguinară, pentru a începe un lanţ vampiric clasic... Laiime reprezintă o putere străveche, din negura vremii pe care nu o poţi combate. Nu aş risca niciodată să o înfrunt.

Discursul lui Hezner nu era logic, ceea ce mă tulbura în cel mai înalt grad. în primul rând, îmi povestea o scenă în decursul căreia privirea sa fusese de ajuns să provoace leşinul lui Lăţime Galjero. în paralel, declară că n-ar dori să se măsoare vreodată cu ea... Toate acestea mi se păreau atât de incoerente încât am căutat să mă detaşez, să consider spusele sale sub rezerva unui control ulterior. Sensibil, cu bun-simţ, el a observat imediat şi a încercat să corecteze impresia nefavorabilă pe care mi-o făcuseră afirmaţiile sale.

— Gărensen, îmi spuse el, cu o deosebită căldură în glas, dacă urmezi instrucţiunile mele. sunt convins că putem găsi ascunzătorile statuetelor confecţionate de soţii Galerjo. Dar pentru aceasta trebuie să avem, categoric, concursul ingenios al prietenului dumitale, Matthieu-Marie Dandeville...

*

Rezemat pe coate de tejgheaua cafenelei Moka Efti, Matthieu-Marie îşi trecea vârful limbii pe fundul ceştii sale. în acea dimineaţă, din cea de a şaptea zi a lunii iunie 1944, savura până şi ultima picătură din cafeaua sa acră

— Este ultimul loc din oraş unde se poate bea altceva decât surogat, ştii?

Am apreciat la justa ei valoare ironia aluziei. A mai avea îndrăzneala de a numi „oraş” dezgustătorul

morman de ruine în care se transformase Berlinul la acea vreme, dovedea o minte cu adevărat impregnată dc umor negru. De mai multe săptămâni îl luasem cu hinişorul pe francez ca să-l determin să cerceteze listele reţelelor de scoatere din ţară a agenţilor secreţi care se pregăteau la nivel înalt. Vestea aflată în ajun despre o debarcare anglo-americană în Normandia precipita mult lucrurile, căci el şi cu mine ştiam că pe frontul de vest partida era chiar de pe acum pierdută.

—Au sosit ieri dimineaţă şi sunt tot acolo, anunţă Vigon-Pärignac cu un zâmbet răutăcios. Rommel a promis că-i va azvârli în mare în următoarele douăsprezece ore. A eşuat. Zidul de la Atlantic este dărâmat. În cel mult şase luni, vor trece peste linia Siegfried. în primăvara viitoare, războiul va fi încheiat. Europa îşi va pierde definitiv şansa. Runda următoare, poate în secolul al XXII-lea. Dar va fi mai rău decât acum.

—Nu vom mai fi aici pentru a vedea, am suspinat aprinzându-mi ultima ţigară Abdullah mototolită dintr-un pachet vechi, cumpărat din barul lui Adlon. Vom fi cu siguranţă pierduţi cu mult înainte...

—Nu este sigur, prietene. Dacă nu pierim sub bombe înainte de sfârşit, poate că, tu şi cu mine, avem o sansă de a scăpa...

Ridicând sprâncenele pentru a mima surpriza, l-am încurajat pe Dandeville să vorbească.

—Ascultă, am găsit calea de a părăsi Germania, de îndată ce va fi cu adevărat necesar. Te interesează?

Ipocrit până la capăt, i-am reamintit francezului mica sa ieşire la cafeneaua Flore, atunci când considerase potrivit să-şi lanseze tirada privindu-i pe laşii care, singuri, vor rămâne în viaţă după sfârşitul ostilităţilor. Agasat de această observaţie, era cât pe ce să tacă.

— Dacă acest război s-ar fi desfăşurat după regulile obişnuite, aş fi rămas la Berlin, până la capăt. Dar este vorba despre o luptă pe viaţă şi pe moarte între două viziuni asupra lumii, care a început din anul 1939. Nu este atât un conflict teritorial sau chiar politic, cât o confruntare rasială, chiar religioasă. Duşmanii ne vor pielea, aşa cum şi noi am vrut-o pe a lor. Nu i-am cruţat. Nici ei nu ne vor menaja. Este inutil să rămânem aici dacă vom putea continua partida în altă parte într-o bună zi;

— Preconizezi desprinderea strategică?

Puţin ruşinat, francezul îşi plecă uşor capul:

— Da. Şi nu vom fi singuri. Vor pleca cu miile... Aproape toţi gradaţii superiori ŞŞ. Himmler va fi primul. Reţeaua noastră se numeşte Aragne (Păianjenul)...

— Şi unde duce firul ţesut de frumosul păianjen?

— În America de Sud... Îţi voi explica...

în timp ce anglo-saxonii la vest şi Armaţi Roşi# la est, zdrobeau una câte una armatele noastre epuizate^ neputincioase în faţa atâtor presiuni, Matthieu-Marie DandevillemăintroduseînreţeauaAragne.Dupămodelul german, totul era organizat într-un fel remarcabil. în doar câteva săptămâni, am obţinut trei paşapoarte noi, de naţionalităţi diferite. Elveţian, eram Francis Hubert, negustor de spirtoase rezident la Berna. Ceh, deveneam Matthias Czar, profesor de studii umaniste la Praga, Irlandez, am luat personalitatea lui Harald Sturlusson, funcţionar modest la o companie de navlosire maritimă. Toate aceste documente păreau la fel de autentice, ca şi când ar fi fost eliberate de consulatele străine.

— Vom transfera banii tăi într-o bancă din Geneva, în plus faţă de rezervele tale, reţeaua oferă o primă de douăzeci şi cinci de mii de mărci fiecăruia dintre beneficiari. Două treimi din sumă vor fi plasate în cont

protejat. Partea rămasă îţi va fi dată în aur sau pietre preţioase.

— în ce iei se va desfăşura evacuarea?

—în felul cel mai sigur: cu submarinul, plecând din Marea Baltică. Evident, toate acestea au un preţ... în special pentru line!

Nu am înţeles ce dorea să spună Dandeville.

— Preţul supravieţuirii tale pe cealaltă parte a Atlanticului, bătrânul meu Thorun, este că vei pleca, evident, singur... Vreau să zic: Iară soţia ta.

Ca să prind bine în cârlig peştele care muşcase momeala, am simulat resemnarea. Am forţat nota, ridicând din umeri şi rostind câteva cuvinte din care rezulta nepăsarea faţă de soarta Faustei.

— Nu te-ngrijora. Fiind evreică, va fi prin forţa împrejurărilor, una dintre reginele lumii noi, pe care băieţaşii din America sau din Rusia i-o vor construi cu sângele lor nevinovat care nu vor avea niciodată mâinile pline. Si tu. uit-o. Gândeşte-te, mai degrabă, la norocul pe care îi ai să reîncepi o viaţă de celibatar în Argentina sau în Chile!

*

Toate informaţiile pe care le adunam erau notate cu scrupulozitate în carnete pe care i le remiteam regulat lui Hezner. cu mii de precauţii. în schimbul datelor, numelor, adreselor şi al informaţiilor diverse, el îmi destăinuia rezultatul deducţiilor sale cu privire la localizarea cuplului Galjero. Totuşi, ceva mă irita mult în felul său de a trata problema. Cu tot interesul evidenl pe care îl avea şi el pentru dispariţia lui Hitlcr, câl mai grabnică, am avut impresia că el divulga concluziile sale cu o reticenţă inexplicabilă. De când îl cunoscuse pe Dalibor

şi o întâlnise pe Lăţime, îl preocupase necontenit gândul la ei. Dandeville şi cu mine găsisem destule note în biroul de la Ahnenerbe ale doctorului, confirmând aceasta. Şi, cu toate acestea, aveam sentimentul nelămurit că Hezner juca o carte a încetinelii. Degeaba am petrecut ore întregi gândindu-mă la această problemă, acest dublu joc mi se părea potrivnic oricărei explicaţii. Am sfârşit prin a mă destăinui lui Ruben. Pentru prima dată mi s-a părut sincer descumpănit. El, care arătase destulă siguranţă pentru a sta, zile şi luni întregi, alături de sute de SS-işti, devenise brusc palid, se bâlbâia. Totuşi, şi-a revenit repede.

— Să localizezi două persoane, asemenea celor doi români, într-o lume în plin război, nu este un lucru uşor. Mai ales atunci când, aşa cum fac eu, se procedează doar prin verificări de mărturii şi din amintiri... Cu acest prilej, îţi mulţumesc că mi-ai înapoiat toate notele pe care le-am adunat, în timp, despre ei. Cred că dacă vei avea marea înţelepciune de a nu-ţi pierde încă răbdarea, ne vom atinge în curând scopul!

Acest discurs liniştitor, mieros, nu m-a convins. Hezner cunoştea multe adevăruri despre cei doi Galjero şi cercetările sale ar fi trebuit să-şi arate rezultatele de mult. Cu toate acestea, mă copleşea cu fărâme de informaţii şi se mulţumea să-mi repete ceea ce ştiam deja. Am ajuns, aşadar, la concluzia că-şi batea joc de mine. Germinaţia acestui gând a produs încolţirea unei flori otrăvitoare, care mi-a infiltrat veninul ei, umplându-mi inima de cea mai apăsătoare amărăciune. Dacă era adevărat că Hezner mă lăsa să tânjesc, amăgindu-mă, poate că nici Fausta nu era decât o manipulatoare, o duşmancă, o femeie care din ziua întâlnirii noastre, nu tăcuse decât să mă folosească. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai mult aparenţele

Asemenea unui ipohondru care se convinge de realilalen bolti sale, îmi tot repetam posibilitatea trădării Fauslei. Când, la următoarea întâlnire cu Hezner, l-am ameninţai eâ îmi voi înceta rolul de informator, dacă nu-mi dezvăluie, pe loc. tot adevărul despre soţii Galjero, el a lăsat. în tăcere, să-mi treacă furia, apoi, când tn-am mai domolit, mt-a promis că-mi va încredinţa tot dosarul cercetărilor sale, cu prilejul viitoarei noastre întâlniri.

Mânios la culme, m-am hotărât să-mi acord acest ultim răgaz, dar, cu trei zile înainte de a-l revedea pe Hezner şi tară ca amiralul Canaris să fi crezut necesar să mă informeze, *Schwarze Kapelle* trecu din nou la acţiune împotriva lui Hitler. La fel ca cele precedente, atentatul din 20 iulie 1944 a eşuat. Un nou „miracol” salvă viaţa Fuhrer-ului. Totuşi, totul fusese pregătit cu mare grijă de către ofiţerii din marele stat-major. încărcătura explozivă, pusă într-o geantă ia piciorul mesei de conferinţă, fusese uşor mişcată din loc de către orator, ca să poată circula mai bine în jurul planurilor şi al machetelor pe care le prezenta. Cancelarul fusese rănit uşor, dar era în viaţă.

Informaţiile contradictorii care circulaseră în dimineaţa atentatului i-au făcut pe conjuraţi să se demaşte. Complotul îşi avea ramificaţii pretutindeni: implica miniştri în exerciţiu, generali din armata regulată, înalţi funcţionari ai statului... Toţi conjuraţii sau aproape toţi au fost arestau, interogaţi, torturaţi şi executaţi într-un mod îngrozitor. Familiile lor - soţii, copii, taţi, mame, fraţi şi surori - au fost dc asemenea închise şi, foarte adeseori, asasinate Iară a fi judecate. Compromis, Rommel n-a avut altă alegere decât sinuciderea, Arestai, amiralul Canaris însuşi nu a scăpai de epurare. SS-ul a fost braţul armat al răzbunării naziste. însufleţii dc noul miracol

care-l salvase, convins de a fi alesul Providenţei, Hitler se adânci definitiv în paranoia şi megalomanie. Cât despre Himmler, el luă hăţurile tuturor serviciilor ale căror responsabili trecuseră de partea lui von Stauffenberg, instigatorul atentatului. Puterea Gestapoului a fost întărită, amplificată. Câteva săptămâni, Berlinul trăi sub un regim de teroare comparabil aceluia pe care îl cunoscuse Parisul în timpul celor mai întunecate clipe ale Revoluţiei.

în aceste condiţii, faptul că Hezner nu s-a prezentat la întâlnire nu m-a surprins. Fiii şi fiicele *Ursei Mici* trebuiau să fie şi mai prudenţi. L-am aşteptat, totuşi, noaptea întreagă, singur în străduţa izolată, unde aveau loc, de obicei, discuţiile noastre, sperând încă să-mi aducă faimosul său dosar. Deasupra mea, pe cerul senin, treceau avioanele RAF cu buncărele pline de bombe cu fosfor. Niciun avion de vânătoare, cu crucea neagră, nu a decolat pentru a le distruge. în ceea ce mă privea, aşezat pe o bornă din piatră, mă gândeam la soţia mea. Clipă de clipă, îndoiala privind rolul pe care îl aveam cu adevărat în viaţa ei mă rodea din ce în ce mai mult. Mi-am amintit de ziua în care reuşisem să scap de Heydrich şi ea insistase să rămân în Germania. Nu a fost atitudinea unei femei îndrăgostite. Am fi putut scăpa din această Europă de foc şi de sânge, dar ea alesese pentru mine calea trădării şi a jocului dublu... Când, în zori, m-am întors acasă, primul meu gest a fost să-mi pun verigheta într-o cutie de carton; împreună cu cele câteva fotografii ale Faustei pe care le aveam şi cu şuviţa ei de păr învelită în batista ei brodată, inelul de aur ajunseră în bezna unei debarale.

Insula San Michele

Veştile proaste veneau în fiecare zi. După cum n-am ştiut să-i respingem pe anglo-americani, n-am ştiut nici să ne agăţăm de teritoriile cucerite. Peste tot, la est, ca şi la vest. armatele germane se retrăgeau.

La SD. munca noastră se redusese la minimum. Nu numai că Muller, succesorul lui Heydrich, se dovedise un administrator lipsit de iniţiativă, dar majoritatea spionilor noştri din străinătate fuseseră demascaţi sau îşi abandonaseră spontan posturile de multă vreme. Eu nu mai vedeam niciun viitor: Fausta mă înşelase, eram sigur acum, şi Germania întreagă părea pe punctul de a fi cotropită, adusă în sclavie şi târâtă la stâlpul infamiei. Ce să fac, atunci? Să mă predau aliaţilor, riscând să petrec ani buni în închisoare sau să fiu chiar condamnat la plutonul de execuţie? Să continui lupta, cu armele în mână până la moarte sub o bombă engleză sau un glonţ sovietic? Sau să fug cu acea reţea Aragne, ale cărei chei le oferisem nebuneşte lui Rubcn Hezner? Spre oricare orizont mă întorceam, totul nu era decât foc şi cenuşă, disperare şi moarte sigură.

într-o seară de decembrie 1944, mă întorsesem în Pticlderslrasse, căutând în vorbăria lui Dandeville un antidot temporar pentru melancolia ce nu mă mai

El, ignorând desigur indiscreţiile mele, nu pricepu de ce eram atât de abătut.

—Nu te îngrijora! Primele două submarine au plecat spre America de Sud săptămâna trecută. S-au îmbarcat douăsprezece familii. Peste câteva zile, femeile şi copiii vor fi instalaţi cu bine la Lima sau la Santiago. Alţii li se vor alătura în scurtă vreme. Apoi va fi rândul nostru... rândul bărbaţilor... Singurul lucru de făcut în aşteptare este să nu facem pe temerarii şi să coborâm în adăposturi de câte ori se dă alarma. Să supravieţuim, bătrânul meu Thorun! Trebuie doar să supravieţuim!

Am ridicat din umeri preferând un răspuns dezamăgit, când privirea îmi alunecă pe scrumiera din metal roşu, pusă lângă mine. Un rest subţire de ţigară era strivit în ea. Aceasta nu mi-ar fi atras atenţia, dacă subţirimea ţigării şi culoarea capătului de sus nu mi-ar fi readus în memorie o imagine foarte veche. O fracţiune de secundă, mintea m-a azvârlit cu ani în urmă, în acea dimineaţă de august 1936 când, palid şi înfiorat, fusesem scos din temniţele de la Wewelsberg de către Ostara Keller... De pe consola căminului ei, îmi aminteam tot atât de clar ca şi când s-ar fi petrecut în ajun, ea luase o havană mică pe care o aprinsese de la tăciunii unui foc care mocnea. Acea ţigară avea capătul de sus la fel ca cel care se afla în scrumiera lui Dandeville - eram sigur. Sângele mi-a îngheţat în vene şi nu mi-am putut stăpâni un mormăit de surpriză. Foarte degajat, Matthieu-Marie nu păru să-mi observe tulburarea şi continuă să comenteze, pe un ton glumeţ, nenorocirile care veneau peste armatele noastre, pe toate fronturile. Situaţia din Franţa îl amuza în mod deosebit.

—La Paris, soţii Morand sunt târâţi în noroi şi bietele fete care au avut nenorocul să se îndrăgostească

de un *Boche* sunt tunse în piaţa publică. De la o zi la alta, toţi francezii au devenit gaulişîi şi maquisarzi, aşa cum erau în trecut petainişti şi colaboraţionişti... Ai să vezi că vor încerca să se convingă că au câştigat războiul în aceeaşi măsură ca englezii sau ruşii...

Dar ceea ce Dandeville îmi spunea despre josnicia inerentă firii compatrioţilor săi mă lăsa de gheaţă. Singurul lucru care mă interesa era căpeţelul acela de ţigară care dădea peste cap tot ceea ce îmi închipuisem că ştiu despre Vigon-Perignac.

Plecând din Piicklerstrasse, am petrecut o noapte albă încercând să pun cap la cap indiciile pe care întâmplarea mă făcuse să le adun în cursul ultimelor luni. Păcălit de Fausta, Monti şi Hezner, descoperisem acum că Dandeville părea să aibă legături strânse cu Ostara Keller. La urma urmei, era logic. De la început, îl ştiusem pe Matthieu-Marie pasionat de esoterism şi de magie. Mai mult decât mine, era atras de „puterile" pe care le poate conferi practica artelor interzise. Mai romantic, mai cinic decât mine, el avea tocmai tipul de personalitate care putea fi atrasă definitiv de visuri obscure de putere, de stăpânire. Că reluase legătura cu Ostara Keller, alter ego-ul său în multe privinţe, era în ordinea firească a lucrurilor... Ipoteza aceasta de complicitate ar fi trebuit să mă descurajeze, dar, dimpotrivă, mi-a dat un nou avânt. Prin Dandeville, aveam, în sfârşit o şansă de a o regăsi pe Keller şi, poate, de a distruge *theraponi-* pe care îi avea în pază. Simţeam că jucam cartea cea mare.

Totuşi, un element nou schimba cu totul distribuirea cărţilor de joc. Nu se mai apleca nimeni peste umărul meu pentru a-mi şopti ce să fac. Heydrich murise, Fausta, Monti şi Hezner dispăruseră... De acum înainte şi pentru prima dată de

cincisprezece ani în urmă, mă simţeam cu totul stăpân pe destinul meu şi nu mai aveam să dau socoteală altcuiva, decât mie însumi!

*

Nu a durat mult. Abia la zece zile după ce îl bănuisem pe Dandeville că era în legătură cu Ostara Keller, am obţinut dovada pe care o aşteptam. Dintr-un serviciu obscur şi inutil al SD, scosesem un vechi angajat al grupului lui Heydrich ca să mă ajute. Uriaşul Thyssen Matschl fusese încântat, cred, că avea din nou posibilitatea de a lucra cu mine. Grav rănit cu ocazia unei misiuni în Grecia, îşi pierduse mâna stângă şi purta o proteză din aluminiu şi, în pofida celor cincizeci de ani trecuţi şi a handicapului său, era de o forţă şi de o rezistenţă de temut. îl însărcinasem cu supravegherea, în cea mai mare discreţie, a vecinătăţii rezidenţei lui Dandeville şi cu datoria de a mă anunţa dacă vedea dând târcoale o fată blondă, înaltă, pe motocicletă. La scurt timp după un raid care ţintise gara centrală, Matschl apăruse în biroul meu, informându-mă că, într-adevăr, o femeie corespunzând descrierii mele, părăsise cu motocicleta, chiar în acea dimineaţă, locuinţa lui Dandeville.

— Ar fi trebuit s-o vedeţi! fluieră el, aproape admirativ. Cu tot poleiul, îşi manevrează maşinăria mai bine decât un agent de legătură de la Stalingrad!

Berlinul era, într-adevăr, sub zăpadă. Iama anului 1944 era excepţional de aspră şi cărbunele lipsea. Singurele vetre de căldură erau incendiile pe care le aprindeau, la întâmplare, bombele aliaţilor. întărit de confirmarea pe care mi-o adusese Matschl, m-am dus la Dandeville în plină zi... Deschizând uşa cu

În biroul său am găsit o mulţime de note despre magia operativă. Aşa cum, cu ani în urmă, găsisem la Keller, şi aici am găsit aceleaşi efemeride astrologice, aceleaşi hârtii mâzgălite cu cercuri zodiacale. Pe o comodă, aşezate pe o pernă din catifea, se găsea o delicată baghetă din chihlimbar, tronând asemenea unei relicve. Pe rafturi, am recunoscut câteva dintre cărţile din biblioteca lui Caetano, pe care francezul le deturnase în folosul său, din rezervele Ahnenerbe. Apoi, pe o servantă, am văzut întinsă o hartă a României. Un cerc fusese desenat cu roşu în largul Deltei Dunării. în interiorul acelui cerc era vizibil conturul subţire al unei insule...

— Insula Şerpilor, Leuke, mi-am zis, citind numele fâşiei de pământ izolate în mijlocul valurilor Mării Negre.

Leuke, culoarea albă, în limba greacă... Grăunte de lumină ivit în sânul unei întinderi de ape purtând o denumire de tenebre... De ce se interesa Dandeville de acel loc? Am aflat dintr-un carnet legat în piele grena. Vigon-Perignac adunase acolo toate notele privind acel loc. Printre altele asemănătoare, am citit mai întâi:

Principalul izvor de informaţii antic asupra Hiperboreei se află la Hecate din Abdera, citat de Diodor din Sicilia: „Infaţa ţinutuluicelţilor, în Ocean, există o insulă numită Leuke. Latona, mama luiApollo, s-a născut acolo şi de aceea Apollo este venerat mai mult decât ceilalţi zei. Deoarece hiperboreeni din insula Albă, îl celebrează pe acest zeu în fiecare zi, se spune că aceşti oameni sunt preoţii lui Apollo. De pe această insulă se poate vedea Luna, nu prea îndepărtată. Suveranii sunt boreazii, descendenţii

Am citit* de asemenea, un extras din memoriul pe care un numit K5iher îl depusese ia academia din Sankt-Petersburg, în anul 1823, şi care descria în detaliu minele unuia dintre templele lui Apollo, ridicat odinioară în insula Şerpilor:

Templul a fost construit din pietre calcaroase foarte mari, de culoare albă, cioplită în mod rudimentar şi puse unele peste altele, fără mortar. Templul lui Apollo din insula Leuké aparţine unei antichităţi foarte îndepărtate şi de tipul inclus în ceea ce se numeşte arhitectura ciclopeeană. Măreţia acestui edificiu este impresionantă... în antichitate, era bogat împodobit cu aur şi marmură albă...

Dintr-un citat extras din *De administrando Imperio*, al bizantinului Constantin Porfirogenetul, am aflat că în faţa insulei Leuké se afla odinioară portul Sulina, nume a cărui formă iniţială a fost Selena - acea Lună pe care Diodor din Sicilia o considera vizibilă de pe insula Leuké... Tremurând, am mai scotocit printre hârtiile aşezate de-a valma pe scaune, pe console şi chiar pe pardoseala biroului. Instinctiv, simţeam că eram foarte aproape de a trage concluziile corecte din mormanul de informaţii pe care tocmai le descoperisem, dar mintea mea era prea înfierbântată pentru a face altceva decât să amestece, fără ordine, fără logică, toate acele elemente pe care trebuia să le leg de crâmpeie de vechi conversaţii care îmi reveneau în gând, ca nişte străfulgerări... Care era, prin urmare, teoria care se degajase în trecut din notele lui Rubén Hezner? Că munţii Rifeeni formau, în Carpaţi, adevăratul amplasament al căderii îngerilor rebeli?... Că România, Dacia antică, era locul în care

cunoştinţele prohibite fuseseră revelate oamenilor?... Şi ce era un Apollo? Ce avea el în comun cu îngerii decăzuţi, cu Luciferii, purtătorii de lumină? Era oare cu putinţă ca templul său, din insula Leuke să fie sursa diabolică a soţilor Galjero? La gândul că aş fi găsit piesa lipsă a enigmei care mă urmărise de atâta vreme, am simţit un fel de ameţeală. Mi s-a urcat sângele la cap şi a trebuit să mă aşez ca să-mi vin în fire. Inspirând adânc, cu tâmplele zvâcnind, inima bătând nebuneşte, am mai scormonit prin arhivele lui Dandeville, fără a respecta vreo ordine de aşezare, fără a aranja vrafurile de dosare sau a alinia lucrările...

După o oră de căutări, fără a fi dezgropat ceva interesant, am găsit totuşi o notiţă redactată de altă mână decât cea a lui Matthieu-Marie. Prezenta toate aparenţele unui scris feminin, fin şi nervos. Era o listă, o simplă listă de nume cu consonanţă poloneză, rusă, sârbă sau cehă, grupate după cinci sau şase toponime răspândite pe întreg teritoriul Reich-ului anilor 1942-1943. Un nume îmi opri pe loc privirea: era cel al satului de lângă Cracovia, unde neutralizasem *therapon*-ul lui Heydrich, după ce străbătusem mlaştina care fusese decorul vânătorii de copii condusă de Keller, Wussau-Pranghofer şi clica lor.

Un zgomot metalic mă smulse, cu brutalitate, din gânduri. Făcând stânga-împrejur, îl văzui pe Matthieu-Marie Dandeville care mă ochea...

*

întunericul era aproape total în apartamentul francezului, dar acesta din urmă nu aprinsese nicio lumină. Stăteam unul în faţa celuilalt, la o distanţă respectabilă şi Luger-ul său era tot îndreptat spre mine, deşi mă

dezarmase de mult. Cocoşul ridicat al automatului său arăta că o apăsare uşoară pe trăgaci era de ajuns pentru a face glonţul să pornească. Nu ştiam ce dorea Dandeville şi mi se părea că nici el nu prea ştia...

Schimbasem puţine cuvinte de când mă surprinsese scotocind prin biroul său. Eram ca doi boxeri care se pândesc, apreciindu-şi şansele înainte de a începe lupta, dar ştiam noi oare de ce devenisem dintr-o dată duşmani?

— Eşti un om slab, Thorun! zise Matthieu-Marie. Poate că semeni cu o statuetă din marmură a lui Amo Brecker, dar nu eşti decât un sentimental. Viitorul nu aparţine sentimentalilor...

Âm refuzat să continui conversaţia în acest sens. Polemica filozofică, chiar politică, nu mă interesa. Tot ceea ce mă preocupa era să ştiu dacă numele înscrise pe lista lui Keller erau chiar cele ale copiilor aleşi din centrele Lebensbom. Dandeville nu umblă cu tertipuri.

— Desigur. Ai ghicit... Puştii au fost aleşi sub pretextul selecţiei operate de serviciile lui Himmler. Keller a luat cele mai bune elemente, cele mai inteligente, de asemenea, cele mai puternice. Cei care au dovedit destule calităţi fizice şi morale pentru a scăpa de vânătorii porniţi pe urma lor... Este legea sângelui. Este *misterul* sângelui! Dar ai constatat acest lucru pe propria ta piele, după cum mi s-a raportat. Ostara a fost foarte supărată pe tine... Poţi să te consideri norocos că-ţi sunt prieten: mi-a fost foarte greu s-o conving sa nu execute represalii prea puternice împotriva ta...

Micul zâmbet pervers care apăru, la rostirea acestor cuvinte, în colţurile gurii lui Dandeville mă îngheţă.

— Sunt totuşi represalii?... La ce trebuie să mă aştept?

Dandeville îşi flutură mâna în semn de nerăbdare

— Nimic care să te privească în primul rând. Doar o mică plăcere pe care ne-o oferim. Ostnra şi cu mine... Chiar vrei să afli ce anume?

Gâtuit de emoţie, am încuviinţat. Din buzunarul de la pieptul hainei sale, Matthieu-Marie scoase o bucală de pânză ţie care o azvârli în faţa mea. Tremurând, mâna mi se închise peste batista brodată a Faustei.

— Materia corporală pe care o conţine este folosită cum se cuvine, fii sigur! Ştii cât de simplu este să stinşi suflul vital al cuiva, de la care deţii o relicvă oarecare...

Am vrut să mă năpustesc asupra francezului şi să-l sugrum, dar, anticipând saltul pe care era să-l fac, el ndică arma la înălţimea frunţii mele.

— Draga ta Fausta Levi nu a murit încă... Agonizează. Şi aceasta va dura atâta vreme cât dorim noi. Am considerat că aceasta este mai amuzant decât să facem astfel încât să fie arestată şi trimisă într-un lagăr de exterminare...

Termenul mă împietri. Un lagăr de exterminare? Ştiam că evreii erau duşi în închisori şi pe şantiere penitenciare, dar niciodată nu auzisem o astfel de grozăvie.

— Este un lucru bine ştiut de SS-işti, bătrâne... Dacă nu ai fost înştiinţat, aceasta se datorează faptului că nimeni dintre noi nu a avut vreodată încredere în tine... Nici pe vremea lui Heydrich.

Sarcasmele lui Dandeville nu mă atingeau. Cu un nod în gât şi mâinile umede, îmi frământam mintea, în căutarea unei portiţe de scăpare... Fiară prinsă în capcană de aş fi fost, mi-aş fi putut roade laba, m-aş fi putut mutila pentru a fugi, dar aici, cum să procedez ca să scap?

— Ce intenţionezi să faci cu mine? l-am întrebat pe Vigon-Pérignac. Să mă elimini, acum?

El zâmbi.

— Poate că te voi uimi, n-am niciun chef să te ucid. La ce ar servi? Dacă o plecare spre America de Sud se mai află în proiectele tale, este ceva ce se mai poate aranja. Desigur că nu voi folosi reţeaua Aragne, căci ştiu cum i-ai dezvăluit prosteşte, secretele. N-are importanţă, întrucât nu era decât un paravan care protejează alte filiere...

— Şi copiii de pe lista lui Keller? Sunt sortiţi să fie sacrificaţi pe insula Şerpilor, nu-i aşa? Pentru a mai activa un fel de piatră de protecţie, de data aceasta?

— Sângele lor va servi, da... Va fi revărsat acolo... Aceasta va opri, poate, catastrofa în curs de desfăşurare. .. Keller o crede. Eu cred că duşmanii noştri sunt prea puternici şi că această tentativă este zadarnică. Iată de ce n-am considerat necesar s-o însoţesc.

Afară, foarte aproape, o sirenă urlă prelung. Ca în fiecare seară, noi fortăreţe zburătoare survolau Berlinul pentru a-şi răspândi încărcătura aducătoare de moarte.

— Dacă n-ai fi distrus *palladium-ul,* Thorun, oraşul ar fi fost protejat şi poate că războiul ar fi fost câştigat de mult... Pe umerii tăi apasă greşeala de a fi pricinuit cu mult mai mulţi morţi decât crezi.

Dar reproşurile francezului nu mă mai atingeau. Auzeam oameni care alergau spre adăposturile din stradă. în casă, locatarii se grăbeau să coboare în pivniţă, în depărtare, artileria antiaeriană intra în funcţiune. Prin fereastră se vedeau razele proiectoarelor care brăzdau cerul în încercarea de a prinde sclipirea metalică a unei carlingi duşmane.

— Cred că în seara aceasta americanii vin pentru noi, anunţă Dandeville ciulind urechile pentru a estima obiectivul aparatelor aliaţilor.

O clipă, m-am prins şi eu în joc şi am încercat să ghicesc unde se vor prăbuşi bombele. Am auzit cvadrimotoarele grele trecând chiar deasupra noastră, foarte puţin deranjate de o Flak fără vlagă, care dădea câteva replici prea slabe pentru a descuraja serios formaţia adversă. O primă şuierătură spintecă văzduhul, imediat urmată de o enormă detunătură care făcu să vibreze întreaga structură a casei. Cu toată absenţa vreunei ţinte strategice în vecinătate, cartierul vizat era chiar al nostru!

— Trebuie să coborâm la adăpost, am strigat în timp ce alte explozii se auzeau şi cerul trecea dintr-o clipă în alta de la cel mai întunecat negru la cel mai viu roşu.

Dandeviile lăsă arma în jos şi, ridicându-se, îmi făcu semn să-l urmez. Părăsind apartamentul său, coborârăm pe scara ce ducea la garajul colectiv care se întindea sub imobil. Nu erau decât trei etaje pentru a ajunge în pivniţă, dar nu am avut răgazul să ajungem la parter, căci o zguduitură zdruncină întreaga clădire. Ca şi când ne-am fi urcat pe un vapor scuturat de furtună, pardoseala ne-a fugit de sub picioare şi am căzut câţiva metri într-o grămadă de nedescris de pietre, plăci de beton şi grinzi de fier. Imobilul lui Dandeville fusese sfârtecat... Cu ochii orbiţi de praf, cu dureri în ceafă, eram totuşi întreg. Ameţit de şoc şi de volumul sonor al exploziei, m-am scuturat de moloz şi m-am ridicat.

Dandeville nu avusese norocul meu. Cu corpul imobilizat sub o grindă, gemea şi se răsucea într-un fel îngrozitor. Cu gura plină de sânge, ochii scoşi din orbite de frică şi de durere, a încercat să vorbească, dar nu a putut scoate decât un sunet slab, nearticulat. Trecând peste dărâmături, m-am apropiat şi m-am aplecat deasupra sa. Avea picioarele prinse de o coloană de oţel

dacă aş fi vrut, tot n-aş fi putut să fac ceva pentru el. M-a privit cu un aer rugător, dar orice milă dispăruse din inima mea. încet, fără nicio remuşcare, m-am îndepărtat de acel bărbat care mă trădase, lăsându-l să moară acolo, în acea clădire în ruină pe care incendiul începea s-o cuprindă... în stradă, m-am îndepărtat pe cât de repede am putut, strecurându-mă printre vâlvătăile ce se ridicau peste tot, din casele distruse. în jurul meu, bombele cădeau în ciorchine, năruind cartierul. Aerul era atât de încins încât tot oxigenul era consumat şi a trebuit să mă slujesc de ultimele mele rezerve de energie şi de voinţă ca să ajung într-o zonă pe care focul nu o mistuise încă, Pretutindeni, oamenii strigau după ajutor, ţipau şi se rugau de alţii, implorându-i să-i ajute. Am văzut bătrâni cu hainele pârjolite, rătăcind ca nişte somnambuli printre dărâmături. Luau foc ca nişte torţe, în câteva secunde, vreascuri umane aprinse cu viteza unui foc de artificii. Pe traseul aproximativ a ceea ce fusese o stradă, piciorul mi s-a lovit de un morman compact. Buimac, mort de frică, am înţeles că era un cadavru - bărbat sau femeie, n-aş putea spune - pe care căldura îl transformase într-o movilă carbonizată, nu mai mare decât un câine. După douăzeci sau treizeci de minute de groază, cum nu mai trăisem decât în adâncul criptei de la Wewelsberg, valul bombardierelor se îndepărtă, în sfârşit...

Epuizat, am ajuns la marginea unui canal în care am putut să-mi înmoi mâinile şi faţa în apă rece. în spatele meu, sirenele sunau sfârşitul alertei. Uniforma mea era arsă şi atârnau zdrenţele din ea. Părul, pârlit, se rupea sub degetele mele... Am stat un timp îndelungat, nemişcat la marginea apei, lăsându-mi privirea să se afunde în oglindirea lunii. Dandeville murise. Bombardamentul mă scutise să-l lichidez eu însumi pe

împărtăşisem atâtea clipe de viaţă şi care, cu toate acestea, complotase moartea Faustei...

Fausta! Inima mea a tresărit cu putere. Unde se află ea în prezent? Şi cum sâ-i fiu de ajutor? Mă dureau muşchii şi fuga era o adevărată tortură, dar m-am grăbit să ajung la apartamentul meu pentru a vedea dacă şuviţa ei de păr îmi fusese furată. în cutia în care le aşezasem, nu am mai găsit nici şuviţa, nici fotografiile ei, nici verighetele din aur pe care ea mi le dăruise ia Veneţia. Nu mai aveam răgazul să aflu în ce fel blestemata de Keller şi Dandeville obţinuseră acele obiecte, fără să-mi dau seama. în grabă, am adunat câteva lucruri şi m-am pregătit să plec în Italia, la bordul maşinii mele Bugatti.

Călătoria a fost lungă şi primejdioasă. N-am străbătut un oraş, un sat, iară a-i vedea pe ai noştri retrăgându-se şi pregătind fortificaţii în vederea atacurilor ce aveau să urmeze. Puşti de doisprezece ani săpau şanţuri anti-tanc în pământul tare şi bătrânii stivuiau saci cu nisip... Baraje se ridicau peste tot şi, fără uniforma şi gradul meu, n-aş fi putut ajunge niciodată în nordul peninsulei italiene, care era în stare de asediu, dar încă ne mai aparţinea. Veneţia părea fără viaţă. Frigul intens şi zăpada care cădea peste lagună de câteva zile transformaseră cetatea într-un oraş fantomă. Canalele mai înguste erau îngheţate, dar niciun copil nu se distra patinând. *Campi* erau pustii şi piaţetele nu mai erau aprovizionate. Cafenelele Florian şi Quadri îşi puseseră obloanele de lemn în faţa vitrinelor. în mod miraculos, am găsit un vaporetto vechi care mai asigura câteva legături cu canalul principal. Ţurţuri minusculi căraţi de ape se loveau de ambarcaţiune, cu zgomot sinistru de clopoţei, care îmi strânse inima. Am coborât la staţia Dorsodoro şi am alergat prin zăpadă până la casa Faustei. Jaluzelele nu erau trase şi la etaj străluce

o lumină. Am bătut la uşă ca un dement, până ce mi-a deschis o bătrână. Cu un şal negru pe umeri şi faţa brăzdată de riduri, irisurile îi erau atât de deschise la culoare încât se confundau cu albul ochilor. Fără a băga în seamă ocările ei, am îmbrâncit-o şi am urcat treptele până la camera soţiei mele.

întinsă pe pat, Fausta prezenta un aspect îngrozitor. Pielea îi era plină de pete de un verde închis şi purulent. O acoperea un fel de mucegai, o peliculă cu aspect de ciupercă, ce se fărâmiţa la orice atingere şi lăsa la vedere carnea vie, supurând... Mâinile nu mai aveau unghii şi pletele ei, altădată atât de frumoase, cădeau în smocuri întregi. Un miros dezgustător de came în descompunere umplea aerul. Fausta mai trăia, totuşi, şi m-a recunoscut când a deschis ochii. Nefiind în stare să vorbească, mi-a adresat un zâmbet care mi-a sfâşiat inima. în lacrimi, luptând cu greaţa care mă cuprindea, n-am îndrăznit s-o strâng în braţe înţelegând că şi cea mai mică îmbrăţişare i-ar stârni mai tare durerile nelegiuite la care fusese supusă. Urlând, gemând, neputând-o salva, am pus mâna pe armă cu intenţia de a ne omorî pe amândoi, pe ea pentru a-i scurta martiriul, pe mine pentru a mă pedepsi pentru toţi aceşti ani de nechibzuinţă, egoism şi rătăcire... în timp ce palma mi se închidea pe patul automatului, o mână hotărâtă mi-a oprit gesturile.

— Nici să nu te gândeşti, Gărensen. Dacă te omori, ar însemna să le dai dreptate duşmanilor noştri.

*

Lewis Monti m-a condus într-o cameră vecină cu cea a Faustei. De trei zile se afla acolo, la căpătâiul soţiei mele, încercând tot ce-i era în putinţă spre a o salva, dar

iară a reuşi să îndepărteze blestemul de moarte care-i fusese azvârlit.

— Cunoştinţele mele sunt prea reduse, Gărensen. Nu sunt un vindecător. Şi nici nu cunosc pe nimeni îndeajuns de puternic ca să înlăture vraja aducătoare de moarte care otrăveşte corpul soţiei dumitale.

— Nu mai este nimic de făcut? am întrebat luându-mi capul între mâini.

— Dacă eşti slab şi ţi-ai pus credinţa în Dumnezeu, trebuie să te rogi. Dacă sufletul ţi-e oţelit trebuie să lupţi.

Răspunsul mi-a smuls un râs plin de sarcasm. Să lupt? Dar în ce fel? Ştiam că Ostara Keller era în drum spre insula Şerpilor, împreună cu vreo douăzeci de copii sortiţi a fi sacrificaţi pe ruinele unui templu al lui Apollo-Lucifer. Cum să nădăjduiesc să-i stau în cale, în timp ce locul în care ea dorea să ajungă se situa în plină linie a frontului?

— Ce vrea să facă acolo? mă întrebă Monti.

l-am mărturisit neputinţa de a răspunde cu precizie. Pe scurt, ¡-am povestit cum descoperisem înţelegerea secretă a lui Keller cu fostul meu adjunct şi cum găsisem la acesta liste de nume care nu lăsau nicio îndoială cu privire la destinaţia finală a Ostarei.

— Este singura noastră legătură spre cei doi Galjero, insistă Monti. Trebuie să o găsim, Thdrun, tu eşti singurul în măsură să reuşească. Nu poţi fi descătuşat de o vrajă atât de puternică decât de către cel care te-a încătuşat. Prinde-o pe Keller şi o vei putea salva pe Fausta! Este singura soluţie!

Ştiam prea bine: Lewis Monti mă minţea. A o regăsi pe Ostara însemna să străbaţi trei ţări în război, înainte de a pătrunde în spatele liniilor inamicului.

Dacă n-aveam să-mi las acolo pielea, voi avea nevoie de săptămâni, poate chiar de o lună întreagă... Fausta era epuizată şi nu putea supravieţui atâta vreme. Deznădăjduit din cauza neputinţei mele, zdrobit de oboseală şi de emoţie, m-am prăbuşit pe canapea şi am închis pleoapele o clipă. În întuneric am simţit mintea deschizându-se asemenea unui chepeng în pardoseală... Am ridicat mâinile căutând un sprijin şi am avut senzaţia Fizică de a cădea într-un abis îngheţat! Neputând deschide ochii, am văzut totuşi o faţă fără vârstă străpungând tenebrele ca să mă privească. Era Kloge, zgripţuroaica bătrână care-şi bătea joc de mine!

— Viaţa nu are importanţă, căci nu este decât un simplu capriciu al hazardului, grăi ea făcând o strâmbătură. Tenebrele şi moartea sunt adevărata ordine a lumii, iar existenţa umană este un haos jalnic. Ca un foc în noapte omul arde şi se stinge...

*

Timp de trei zile, inima Faustei a continuat să bată, înainte de a slăbi şi de a se opri. în patul ei care nu mai era decât o baltă de sânge, carnea i se acoperise cu un puf străveziu de putregai care 0 rosese şi o devorase mai rău decât cea mai cumplită lepră. Nici medicii pe care i-am chemat la căpătâiul ei, nici preoţii cărora le-am cerut sprijinul, nici Monti şi cu mine n-am putut s-o salvăm. Singur, refuzând pe oricare altul, i-am pregătit giulgiul şi i-am aşezat corpul în sicriu. Pe uşa dinspre apă a casei, Monti şi cu mine am ridicat coşciugul în vaporaşul tapisat cu negru, care ne-a dus până la insula San Michele, marea insulă-cimitir unde odihnesc morţii Veneţiei. Cerul era mohorât, încărcat de zăpadă. Era un frig pătrunzător. în tăcere, Lewis şi cu mine am aşezat-o

pe Fausta Pheretti în pământul din locul rezervat izraeliţilor. N-a fost nicio cuvântare. Nicio rugăciune rostită de vreun preot. Toţi rabinii Serenisimei erau adăpostiţi în ascunzători, temându-se să iasă ca să nu fie arestaţi de patrulele germane care controlau oraşul. Monti înşiră cele câteva cuvinte sacre pe care le ştia. Cu dinţii încleştaţi, n-am putut spune nimic. Durerea de a fi zdrobit existenţele noastre mă sugruma şi îmi lăsa un gust de cenuşă în gură. Odată cu viaţa Faustei, şi viaţa mea părea stinsă...

—Ce vei face acum? m-a întrebat Monti în timp ce ne îndreptam spre oraş.

—O voi ucide pe Keller, cred. Sau mă voi lăsa ucis, urmărind-o. Să salvez copiii pe care intenţionează să-i sacrifice... Este singurul fel în care îmi pol ispăşi greşelile...

Lewis nu a încercat să mă convingă de contrariul. Ştia că aveam dreptate şi singurul fel de a-mi ispăşi slăbiciunile trecute era să o găsesc pe Ostara. Mi-am luat rămas bun de la american, de îndată ce am pus piciorul pe debarcader. Nu mă putea însoţi. Acolo unde mă duceam, nu mă putea însoţi nimeni.

Totentanz

Panică! De la Veneţia până la malurile Dunării, nu am întâlnit decât armate ale Axei pradă panicii. Marele contra-atac de pe frontul de vest, în sectorul Ardennes, eşuase din lipsă de carburant pentru alimentarea tancurilor. Aici, în est, de multă vreme nici nu mai era în discuţie organizarea rezistenţei. Peste tot, ofensiva sovietică sfărâma fronturile noastre şi ne fragmenta trupele în unităţi reduse care îşi epuizaseră toate rezervele şi erau uşor de nimicit... Prea ocupată cu vânarea dezertorilor şi cu menţinerea ordinii în trupele încă unitare, poliţia militară nu acorda decât puţină importanţă faptului că nu posedam un ordin de deplasare în regulă. Galoanele şi culoarea mantalei mele erau de ajuns pentru libera trecere. Uneori mi se atrăgea atenţia că a călători fără şofer şi fără escortă mă transforma într-o pradă uşoară pentru partizanii care apăreau din orice pădure ori sat, pentru a-i hărţui pe germani.

Cu ocolişuri şi cu cotituri, n-am înaintat în linie dreaptă. Din cauza unei ofensive pustiitoare, condusă de armata lui Tito, traversarea Iugoslavei, foarte primejdioasă, m-a îndreptat în mod haotic, de la Ljubljana către marginea câmpiei Panoniei. De acolo a fost cu neputinţă să mă îndrept direct spre est. Am fost nevoit să o iau

spre nord, unde nişte *Feldgendannen,* pe baza unor hărţi de stat-major, m-au asigurat că aş putea să profit mai lesne de o breşă către răsărit. în Ungaria, rătăcit într-o pădure de pini pe malul lacului Balaton, am ajuns, din întâmplare, într-un luminiş întins, amenajat ca teren aviatic improvizat. Având culorile drapelului maghiar, cinci avioane de luptă erau aliniate sub nişte copaci cărora li se tăiaseră crengile inferioare. O casă de pădurar era singura constnicţie vizibilă prin împrejurimi. Hornul scotea fum. în curând avea să fie noapte şi rezervorul maşinii mele era aproape gol. Să merg mai departe în aceste condiţii însemna să rămân în pană în mijlocul câmpiei. Era mai bine să mă opresc aici. Un bărbat cu o haină scurtă, îmblănită, fuma pipă sub streaşină cabanei. A venit spre mine, în timp ce eu îmi atârnam de umăr raniţa în care erau toate lucrurile mele. Atmosfera era clară, iar frigul, cu toate că era aspru, nu muşca. Tipul, un bărbat tânăr, brun, cu părul buclat, cu o faţă zâmbitoare destinsă, rosti o frază într-un jargon din care n-am priceput nimic.

— Ah, eşti un neamţ! îmi răspunse el, într-o germană bine pronunţată, după ce înţelesese că nu vorbeam niciun cuvânt unguresc. Bun venit, prietene. Bun venit la grupul de vânătoare al căpitanului Attila Sajgo!

Ultimele elemente ale unei escadrile decimate în luptele cu puternicele Yack-uri sovietice, cei şase piloţi şi cei nouă mecanici supravieţuitori ai grupului de vânătoare Sajgo se refugiaseră în acel luminiş după ce terenul lor de aviaţie fusese complet distrus de atacul unor bombardiere.

— Nu mai avem decât câteva avioane de luptă, dar ne batem voiniceşte. Chiar unul la zece, tim doborât azi

Attila, douăzeci şi şase de ani, era cel mai în vârstă din grup. în cabană, am fost prezentat celor care mă întâmpinaseră cu căldură şi fără curiozitate. Au împărţit cu mine, cu generozitate, proviziile de came uscată şi de conserve de legume pe care le aveau.

— Avem şi ciocolată şi tutun, din belşug, puţin şnaps. Şi chiar cafea naturală!

Pentru prima dată, după zile întregi, am mâncat o mâncare caldă şi copioasă. Aşezat la masă cu acei tineri veseli şi zgomotoşi care nu păreau îngroziţi de perspectiva înfrângerii atât de apropiate, i-am invidiat pentru nepăsarea lor.

— Nu contează dacă murim mâine! strigă Attila, la sfârşitul cinei. Mai bine să crapi la bordul avionului decât să trăieşti ca un sclav sub cizma yankeilor sau a ruşilor. Am pierdut războiul, tu şi cu mine, neamţule. Să încercăm măcar să nu ratăm şi moartea.

Dacă grupul căpitanului era înzestrat cu alimente din belşug, în schimb grija lor principală era aprovizionarea avioanelor cu benzină, muniţii şi piese de schimb.

— Mecanicii noştri fac miracole pentru a repara de fiecare dată când ne întoarcem, dar cartuşele pe care le tragem nu se înlocuiesc prin improvizaţii. Şi carburantul arde repede...

— Imposibil să-mi umplu rezervorul, atunci!

— Greu. Dar există o soluţie amuzantă la problema ta. Dacă nu ţi-e frică!

Ne tutuiam într-un fel firesc. Nici epoleţii mei de *Standartenfdher*, nici tresele de SS nu-l impresionau pe Attila. Nu am fost şocat de această dovadă de familiaritate care mi se părea normală între soldaţii aceleiaşi tabere, care au pierdut orice perspectivă de viitor în libertate.

— Ce soluţie îmi propui?

— Mâine, în zori, plecăm în misiune, în est. Te vom lăsa la trei sute de kilometri de aici, în plin teritoriu românesc, pe la Porţile de Fier... Faci, în două ore, un drum mai lung decât ai face cu maşina, în cinci sau şase zile. În schimb, noi recuperăm toate piesele mecanice din rabla ta, pentru a ne repara avioanele noastre. S-a făcut?

Am bătut palma cu un Attila încântat, care nu pierdu o clipă şi le dădu un ordin mecanicilor săi. Luându-şi hainele şi mănuşile, cei nouă flăcăi se repeziră afară. Cu fierăstraie pentru oţel şi chei englezeşti în mâini, ei au demontat în mai puţin de o oră maşina mea mare, Bugatti, pentru a-i recicla tabla sub formă de plăci de blindaj şi pentru a adapta elementele motorului sau la motoarele avioanelor de vânătoare.

asm O tranzacţie excelentă, aprecie Attila, care-şi privea echipa lucrând, în timp ce fluiera şi cânta. Iată cum ne ridicăm moralul! De fapt, ai sărit cu paraşuta vreodată?

*

Avionul Zerstörer, mare bombardier de vânătoare cu două locuri, tip Messerschmitt 110, al lui Attila Sajgo, nu era o simplă maşinărie de război. înainte de orice, era o operă de artă. Căpitanul însuşi pictase un fel de frescă ce se depăna de-a lungul fuzelajului. Nişte sarabande infernale de schelete care dansau, se îmbrăţişau, se strângeau în braţe sau se luptau - imaginile erau de un realism impresionant şi trădau stilul unui adevărat profesionist al ilustraţiei.

— *Totentanz.* Dansul macabru! Aşa îmi numesc avionul, zise Attila în timp ce descopeream, uluit, surprinzătoarea frumuseţe a picturii. în viaţa civilă,

eram profesor de desen la Şcoala de arte frumoase din Budapesta. Haide, vino! E timpul să decolăm!

Noaptea nu se sfârşise încă; reverberată de zăpadă, puţina lumină a zorilor permitea, totuşi, ca misiunea să fie pregătită. Mecanicii lucraseră până atunci în frig, pentru a repune în funcţiune două din avioanele de vânătoare Gustav care, fără resturile maşinii mele Bugatti, ar fi fost definitiv paralizate.

— Este sărbătoare azi! Plecăm cu toţii, îmi explică Attila, care îmi făcu, încurajator, cu ochiul, în timp ce mă ajuta să-mi prind curelele paraşutei.

— De la ce altitudine îmi vei da drumul? l-am întrebat cu o voce care tremura uşor.

— între patru şi cinci sute de metri; vei atinge solul peste un minut. Când îţi voi spune, îţi vei desprinde centura şi vei face să alunece sistemul de suspensie. Eu mă voi întoarce. Vei cădea fără să-ţi dai măcar seama. De îndată ce vei fi ejectat, vei trage de maneta care atârnă în dreptul inimii şi cupola se va deschise...

— Şi mai departe?

— Aventura ta va continua fără mine şi a mea fără tine, dragul meu camarad!

Sub geamul cockpitului se aliniau siluete pictate. Am numărat opt umbre chinezeşti de blindate şi douăzeci şi unu de avioane: era numărul victoriilor lui Attila.

— Doar cele care sunt complet omologate! preciză el. Adevăratele cifre sunt de douăsprezece tancuri şi treizeci şi nouă de Yack-uri, în patru luni. Sovieticii sunt atât de mulţi încât, în câteva săptămâni, îţi poţi face un tabel impresionant de vânătoare. Este unicul avantaj pe care îl avem faţă de Ivani!

Temător, m-am urcat în habitaclu, la locul rezervat echipajului şi m-am aşezat chiar în spatele lui Attila,

dar cu spatele la el. Eram instalat pe post de mitralior, cu ţeava dublă a mitralierei grele orientate spre viitorul obiectiv din faţa mea; aveam misiunea de a asigura apărarea în cazul unui atac lateral sau din spate. Attila pomi cele două motoare şi-i auzi vocea în receptorul căştii mele:

— Raidul nostru va fi mai lung, vom atinge un punct foarte depărtat. Nu te aştepta ca totul să se petreacă în tihnă. Nu avem de gând să ne ferim de încăierare doar fiindcă eşti invitatul nostru!

Oamenii care se ocupau de obicei de întreţinerea aparatelor de zbor la sol au închis calele şi avionul s-a prezentat la capătul pistei de decolare. în acel luminiş nu exista niciun turn de control. Nicio manşă de vânt care să indice direcţia şi forţa vântului; totul se făcea după un calcul aproximativ şi la întâmplare. Am simţit carlinga vibrând tot mai puternic în timp ce Attila ambala motorul ca să poată decola pe o pistă extrem de scurtă. Cred că tot echipajul era format din bărbaţi total lipsiţi de judecată, din moment ce erau pregătiţi să decoleze pe o fâşie de zăpadă, prea puţin practicabilă. După mai puţin de două sute de metri* avionul 110 părăsi solul şi începu să zboare atât de jos încât rase vârfurile brazilor.

Urmându-şi şeful de escadrilă, cele patru avioane Gustav luară altitudine la rândul lor, pe cerul alburiu.

Cu faţa acoperită de o mască de oxigen care degaja un miros respingător de sudoare râncedă, la sol am văzut întinzându-se suprafaţa netedă şi strălucitoare a lacului Balaton, adevărată mică mare interioară a Ungariei, îndreptându-se către nord-est, Attila se înălţă până la trei mii de metri. Orientarea spre răsărit, spre frontiera română, nu se putea face în linie dreaptă;

a nu fi orbiţi de lumina soarelui, ceea ce ar fi oferit un avantaj hotărâtor duşmanilor noştri, deja avantajaţi în mod generos de numărul şi calitatea aparatelor lor. La altitudine, câţiva nori subţiri erau singurele nebulozităţi în care puteam nădăjdui să ne adăpostim, în cazul unei întâlniri cu o formaţiune superioară nouă.

în zbor compact, cei cinci unguri spuneau glume. în ceea ce mă privea, dacă încercam să înţeleg ceva din ciudatul dialect, atenţia mea era mai ales absorbită de contemplarea peisajului grandios pe care îl descopeream. Pe obraji îmi curgeau lacrimi, căci frigul intens din cabină, cu toată încălzirea dată la maxim, îmi înţepa ochii în mod dureros. Primele douăzeci sau treizeci de minute de zbor ne-au dus la o cale ferată pe care Attila a-început s-o urmeze.

—Este linia care leagă Budapesta de Bucureşti mă avertiză el, în microfonul său. Cel mai bun mod de a nu ne rătăci!

Deasupra unui decor de pădure ninsă, am zburat până ce am ajuns la o câmpie întinsă, presărată de cătune care păreau lipsite de viaţă... A avut loc un schimb rapid de fraze în ungureşte, apoi Messerschmitt-ul s-a năpustit brusc în faţă, fără ca să înţeleg ce se petrecea.

—Blindate duşmane, drept în faţă, înştiinţa Sajgo. Ţine-te bine, camarade! Nu pot rata ocazia!

Dând coechipierilor săi ordinele cuvenite, Attila făcu avionul să basculeze şi deschise focul împotriva trupelor sovietice care se deplasau în coloană. Apropi-indu-se de sol pentru efectuarea unui zbor în razmot, căpitanul luă duşmanul în anfiladă. Cu ochii întorşi spre coada avionului, nu vedeam decât rezultatul tragerii, înnebuniţi, luaţi prin surprindere, Ivanii săreau din blindatele lor pentru a se dispersa şi a se îndepărta de

maşini. Doar doi sau trei mitraliori izolaţi păreau că vor să dea o replică avioanelor duşmane care se năpusteau asupra lor. Am trecut printr-o coloană de fum stârnit de distrugerea unei şenilete. Chiar sub mine, am auzit pocnetul sec al mecanismului de largare a bombei. Un bulgăre enorm de foc aprinse un tanc rusesc şi Attila scoase un ţipăt ascuţit de triumf, care îmi străpunse timpanele. Ungurul îşi cabră aparatul pentru a lua din nou altitudine. în spatele nostru, în formaţie ofensivă, eficientă, avioanele Gustav secerau soldaţii care se răspândeau prin zăpadă...

Ne-am regrupat, la altitudine, şi ne-am continuat călătoria spre est. Unul din flăcăi fluiera cântecul *Lili Marlene.* Attila m-a prevenit când a considerat că părăsisem Ungaria pentru a survola România.

— Te voi lăsa prin împrejurimile Braşovului, în Transilvania. Nu putem să te ducem mai departe, ar însemna să nu ne mai întoarcem la bază, din lipsă de carburant.

Am răspuns că eram pregătit. Deodată, mi s-a părul că văd nişte puncte negre năpuslindu-se asupra noastră, cu viteză mare. Nu eram deprins cu observarea aeriană şi nu puteam ghici dacă era vorba despre duşmani sau despre prieteni...

— Chiar dacă sunt în spatele nostru, sunt cu siguranţă Ivani, socoti Attila. Ţinc-te bine!

Cu inima bătând mai tare, am introdus primul cartuş în armă şi m-am pregătit să ochesc. Căpitanul trase de manetă la maxim şi pomi aproape vertical pentru a face să câştigăm altitudine. Descumpănit dc urcarea bruscă, am pierdut pentru o clipă orice noţiune de sus şi de jos, ncmaiştiind la ce distanţă se aflau solul şi norii. Preţ de câteva secunde, mi se păru că lumea îşi pierduse orice

reper. în sfârşit, creierul reuşi să recompună imaginea realităţii înconjurătoare şi văzui că vreo zece avioane, cu stea roşie pe aripi, zburau pe urmele noastre. Attila şi oamenii săi abia schimbaseră vreo câteva cuvinte, înainte ca avioanele Gustav, două câte două, să facă o buclă strânsă care le Ucu să dispară din raza mea de vedere. Vocea căpitanului se auzi din nou în casca mea:

— Vom fi momeala. Va trebui să rezistăm până ce flăcăii mei ajung în spatele avioanelor Yack. Sper că eşti un trăgător bun!

în cockpitul strâmt, m-am simţit deodată îngropat de viu într-un sicriu de oţel. Mi-a venit ideea să deschid capacul şi să sar, pentru a evita lupta, dar această laşitate josnică nu a durat decât o secundă. Cu mâinile crispate pe mânerele mitralierei, am potrivit mira pe primul duşman şi am lansat o rafală scurtă pentru a aprecia tirul lung sau scurt al armei.

—■ Nu imediat! îmi strigă Attila. Mai aşteaptă un minut ca să intre în câmpul nostru!

Toţi muşchii corpului mi s-au contractat. Silindu-mă să aştept, secundele păreau o veşnicie. Eleroanele de frânare ale avionului *Totentanz* se deschiseseră şi Sajgo domoli regimul motoarelor pentru ca adversarii noştri să ne poată ajunge din urmă mai repede. Am văzut cum se aprindeau puncte strălucitoare pe aripile unuia dintre avioane şi o primă rafală de gloanţe se îndreptă spre noi, fără a ne atinge. Apăsând încă o dată pe trăgaci, am replicat haotic, dar n-am avut mai mult noroc decât bolşevicul. Apoi, când tocmai îl aveam în mijlocul vizorului meu, Attila începu o serie bruscă de plonjeuri şi de raliuri care mă făcu să-mi scap ţinta. Scuturat în toate sensurile, incapabil de a-mi păstra în

la întâmplare. Uşor manevrabile şi puternice, avioanele Yack săltau în urma noastră, dar cu toate tiranie pe care le îndreptau spre noi, nu izbuteau să ne reducă la tăcere. Ungurul era un pilot remarcabil. Cu Zerstorer-ul său reuşea figuri de acrobaţie. Făcu o buclă savantă care ne amplasă, nu ştiu prin ce miracol, la coada unui bolşevic. Attila îl doborî din zece lovituri.

În timp ce lua din nou altitudine pentru a evita schijele epavei, am văzut două aparate luând urma dârei de condensare pe care o lăsa *Totentani*. Lipindu-mi pieptul pe patul mitralierei mele, pentru a o ţine pe axă, am deschis focul timp de vreo douăzeci de secunde bune, fără a slăbi presiunea, nici măcar o dată. La trei sute de metri în spatele nostru, mănunchiuri de scântei izbucniseră în palele celui mai apropiat dintre adversarii noştri. Atins din faţă, motorul lui explodă, împrăştiind un fum negru. Avionul Yack căzu ca o piatră, înlocuit de îndată de altul care îşi făcu auzite armele cu aceeaşi înverşunare ca a mea. O ploaie de particule de oţel ne lovi fuselajul. Riscând o figură periculoasă de acrobaţie aeriană, Attila opri brusc motoarele.

Avionul 110 alunecă până la punctul său de inerţie, se opri în plină cursă şi se răsturnă deodată, pentru a începe o serie infernală de coborâri în vrie. Derutat, năucit, am mai avut, totuşi, destulă prezenţă de spirit ca să ridic mitraliera spre burta Yack-ului, care trecu, huruind, chiar deasupra noastră. Rafala în spirală pe care ¡-am lansat-o îi străpunse rezervorul, care explodă, rupându-l în două. Docil, *Totentanz* îşi pomi din nou turbinele, la prima solicitare a stăpânului său. Cu o răsucire abilă şi fermă a manetei, căpitanul restabili echilibrul aparatului său şi se întoarse să se

de dueluri în care se învârteau cele opt avioane rămase ale Ivanilor, împotriva celor cinci ungureşti. în mijlocul acelor traiectorii punctate de explozii, de tiruri de trasoare şi de vălătuci de fum negru, nu mai îndrăzneam să apăs pe trăgaci, de teamă să nu lovesc pe vreunul dintre ai noştri. Doborâte de flăcăii noştri, două avioane ale armatei roşii se prăvăliră, înainte ca un al treilea avion să vină în spatele nostru şi să ne hărţuiască fără cruţare. O bucată din aripa noastră dreaptă se făcu fâşii, fără ca acest incident să perturbe manevrabilitatea şi echilibrul lui *Totentanz.* Am replicat spintecând coca navei rusului. O pată roşie împroşcă imediat cupola transparentă, ca şi când s-ar fi azvârlit un borcan cu vopsea de cinabru. înfierbântat, cu urechile vâjâind, cu toţi muşchii încordaţi ca nişte cabluri, căutam un alt duşman pe care să-l lichidez, dar singurele siluete de avioane pe care le puteam deosebi aveau toate cocarda tricoloră verde, alb şi roşu a anticei Panonii... în câteva minute de confruntări înverşunate, grupa de vânători Sajgo îşi sporise palmaresul într-un mod spectaculos, fără a suferi vreo pierdere!

— Ne porţi noroc, neamţule! clamă Attila. Succes deplin pentru dimineaţa aceasta! Eşti sigur că nu vrei să rămâi? Aproape că ai merita să fii ungur, zău aşa!

— Cu neputinţă, bătrâne. Trebuie să regăsesc o femeie, acolo, jos.

— O femeie? se înveseli pilotul meu. Dacă este aşa, te iert că vrei să ne părăseşti atât de repede!

Mi-ar fi plăcut să răspund printr-o glumă uşoară, dar, cu inima strânsă, m-am gândit la Ostara Keller. Brutalitatea, tensiunea luptei aeriene, cu toată forma lor aprigă, mă eliberaseră o clipă de fantoma care mă bântuia de la moartea Faustei.

Nu ne-am mai întâlnii cu vreo formaţie duşmană. Ne-am continuat zborul deasupra unui peisaj din cc în ce mai accidental, apoi Altiia îmi ceru să mă pregătesc.

— Caut o zonă mai liberă unde să-ţi dau drumul. Dar va fi cum va voi Domnul, prietene... Sper să nu cazi în plină zonă ocupată cu bolşevici!

Resemnat, mi-am desfăcut centura şi am făcut să alunece sistemul de suspensie pesteeapul meu. Sajgo viră cu o buclă strânsă, ca să-mi arate o vâlcea despădurită. La cea de-a doua trecere întoarse brutal *Totentanz*, după un ultim şi călduros adio. Neputându-mi opri un ţipăt, am alunecat de pe scaun, rostogolindu-mă în vid. Ochii mei captară imaginea nebunească a scheletelor pictate pe carlingă, care fugeau deja, departe deasupra mea, apoi a trebuit ca mintea mea să se concentreze asupra singurei mişcări ce-mi rămânea de făcut: să trag de mânerul paraşutei. La acea viteză de cădere, aerul devenise aproape consistent şi îmi biciuia corpul cu o putere pe care nu o bănuisem. A trebuit să fac un adevărat efort de voinţă ca să mă agăţ de dispozitivul de deschidere a paraşutei. Un zgomot mare de pânză desfăcută fâlfâi deasupra capului şi căderea mea vertiginoasă a fost brusc frânată. Lăsându-mă să cad, am înţeles cu uşurare că aveam să cad într-un luminiş acoperit de zăpadă. Reţinându-mi respiraţia în momentul şocului, m-am adâncit greoi într-un strat de treizeci de centimetri de zăpadă pe cât de moale, pe atât de plăcută. Cu răsuflarea tăiată din cauza hamului care îmi strivea coastele şi pântecele, m-am ridicat de bine de rău, în timp ce, trecând pe rând şi foarte jos deasupra capului meu, pentru un ultim salut, cele cinci aparate ungureşti dădeau din aripi în semn de prietenie. Le-am urmărit atât cât a fost posibil, le-am privit reluând altitudine şi

îndreptându-se spre vest, pentru a-şi regăsi baza şi a-şi continua războiul...

însoţindu-i pe unguri, câştigasem desigur vreo trei sute de kilometri, dar îmi pierdusem orice mijloc personal de locomoţie. Gurile Dunării erau încă departe şi ignoram locul exact în care mă aflam, chiar dacă regiunea se afla în mâinile nemţilor sau era deja ocupată de trupele lui Stalin. Timp de două sau trei ore, am mers prin zăpadă, fără a întâlni pe cineva, fără să văd urmă de drum. Spre amiază, am ajuns la un orăşel care mi s-a părut destul de prosper. în cartierele mărginaşe am avut norocul de a vedea un grup de soldaţi germani care îşi încălzeau mâinile deasupra unui brasero. Pe promoroaca unui geam, subofiţerul lor îmi trasă o hartă aproximativă a regiunii şi binevoi a-mi da un pistol-mitralieră, mie, care nu aveam decât Liiger-ul şi un pumnal de luptă. Plecând mai departe, urmai toată ziua un drum despre care se presupunea că avea să mă ducă într-un orăşel unde să-mi petrec noaptea, într-o companie de grenadieri care se retrăsese acolo. Trecând peste creste şi văi, am înaintat greu, îngheţat de un vânt tăios, adâncindu-mă uneori până la genunchi într-o zăpadă proaspătă şi moale. în jurul meu era o pădure deasă, neagră; se percepea şi mormăitul unor animale care nu păreau să se teamă de om.

Cu o oră înainte de căderea întunericului, când am ajuns pe vârful unei coaste, am auzit lupii urlând. Grăbindu-mă, cu toată oboseala, am intrat în orăşel când se făcuse aproape noapte. în spatele obloanelor primelor case nu ardea nicio lumină. Niciun zgomot. înaintând cu prudenţă, printre barăci, am văzut o primă siluetă întinsă pe jos, în faţa pragului unei cabane din buşteni rotunzi de

lemn. încărcând pistolul-mi tralieră, cu pupilele dilatate de atâta strădanie de a străpunge întunericul, m-am apropiat de cadavru. Era unul dintre ai noştri, căzut pe spate, cu beregata tăiată cu o lamă care pătrunseră până sub ureche. O lovitură de profesionist. Cu economie. Precisă. Eficientă. Nu era rezultatul obişnuit al unei măcelăriri provocat de nerăbdarea unui amator sau de panica unui combatant. Bietul tip era deja înţepenit pe jos. Moartea sa se produsese, probabil, la mijlocul zilei...

Nu departe de el, am descoperit alt soldat. Apoi încă unul, la o azvârlitură de băţ. Ca şi primul, murise în urma unei lovituri la gât. Am intrat, la întâmplare, într-o casă, unde i-am găsit pe toţi locuitorii ei, civili, prăbuşiţi pe jos. O tânără fată, cu trup frumos şi cu o faţă destul de drăguţă, se număra printre ei. Nu fusese dezbrăcată. Ucisă pe loc printr-o împuşcătură în inimă, fusese executată fără a fi violată. în fugă, am făcut înconjurul târguşorului şi nu am descoperit decât morţi. Toţi erau *Panzergrenadiers* sau civili români. Nu erau partizani, nu exista niciun indiciu că ar fi soldaţi ruşi... Un detaliu şi mai tulburător era acela că armele germanilor nu fuseseră furate. Buzunarele le erau pline de muniţie şi nu fuseseră jefuiţi de bunurile lor - ceasuri, portofele, chiar pachete de ţigări. Renunţând să dezleg acest mister, rupt de oboseală, am descoperit o casă neîntinată de prezenţa vreunui cadavru. Prea epuizat pentru a mai avea vreun scrupul legat de dormitul în acel sat fantomă, m-am lungit, fără a-mi scoate cizmele, pe un pat acoperit cu o plapumă moale de puf. Cu arătătorul pe trăgaciul armei mele, am petrecut o noapte fără vise sau coşmaruri.

Dimineaţă, am descoperit o Kübelwagen, sub o copertină, o maşinuţă de teren, camuflată grosolan cu vopsea albă. Cheia de contact atârna pe bord şi rezer-

vorul era plin. Instalat la volan, mi-am reluat drumul spre est, printr-o Transilvanie tot mai sălbatică şi mai lugubră. înaintam încet pe drumurile proaste de munte care străbat Carpaţii, aceşti antici munţi rifeeni unde Dandeville şi Hezner credeau că odinioară, căzuseră îngerul răzvrătit Lucifer şi curtea sa... Cât despre mine, ignoram dacă acele locuri erau devotate cultului Diavolului, dar prăpăstiile pe lângă care treceam, defileele întunecate prin care mă strecuram, imensele păduri tăcute în care mă adânceam nu erau croite pe măsura omului... în două zile de singurătate completă, am străbătut, în sfârşit, regiunea defilee|or şi a trecătorilor şi am regăsit un peisaj civilizat, modelat de nenumărate generaţii de ţărani dârji.

Pe cerul întunecat se îngrămădeau nori mari de zăpadă, când am oprit motorul în piaţa centrală a unui sat fără biserică şi ale cărui case joase aduceau mai degrabă ca nişte gospodării ţărăneşti decât cu locuinţe ale unor comercianţi sau ale unor notabilităţi. Două camioane însemnate cu crucea neagră staţionau lângă o adăpătoare cu apă îngheţată. în ceea ce părea să fie singurul han al locului - o sală mare şi întunecoasă, cu grinzi şi pereţi unsuroşi din cauza fumului - am stat de vorbă îndelung cu un *Hauptmann* de infanterie, care a încercat, prin toate mijloacele, să mă facă să renunţ la continuarea periplului meu.

— Nu mai există front. Toate armatele sunt amestecate. Eclerorii ruşi înaintează, pe alocuri, mult, pătrunzând în ariergărzile noastre şi partizanii ne hărţuiesc din toate părţile. Unităţile noastre când se retrag în dezordine, când se încăpăţânează să rămână pe terenuri care nu le sunt favorabile. Ordinele Statului Major nu mai sunt respectate. Este un haos total! Un singur lucru

este cert: cu cât vă duceţi mai spre est, cu atât riscul de a muri este mai mare...

Neluând în seamă oboseala şi foamea care mă chinuiau, am vmt să plec pe loc, dar ofiţerul, un pomeranian eu ochii exoftalmici, insistă să mă odihnesc cel puţin câteva ore.

—Rămâneţi şi dormiţi, atâta vreme cât aveţi un acoperiş deasupra capului. Şi pe urmă, s-ar zice că nici nu mai ştiţi în ce zi suntem!

Uitându-mă la ceas, am văzut că cifra 31 apărea în partea de cadran rezervată cifrei. Fără a se teme o clipă de uniforma mea de SS-ist, tipul îmi şopti:

—31 decembrie 1944! Sfântul Silvestru, diseară. Mâine, intrăm în cel din urmă an al războiului. Ultimul an al lui Adolf Hitler!

*

Aprovizionat de către *Hauptmann* cu benzină şi raţii militare de mâncare, am părăsit satul în zorii zilei de 1 ianuarie. Oglinda retrovizoare a Kiibelwagen-ului arăta imaginea unui bărbat palid, cu ochii aprinşi, cu faţa acoperită de o barbă blondă pe care nu avusesem timp s-o rad de mai multe zile. Cu mâinile crispate pe volan am mers ore întregi, în sens opus unei coloane de refugiaţi în care civilii care fugeau se amestecau cu soldaţi în derută. La căderea nopţii, a trebuit să mă opresc în mijlocul unei câmpii pustii, măturată de un vânt şuierător. Ghemuit în scaun, aveam impresia că fusesem din nou aruncat în fundul temniţelor de la Wewelsberg, într-atâta mă copleşeau frigul, întunericul şi spaima... Timp de trei sau patru zile încă, am reuşit să înaintez, neîntâlnind, în mod miraculos, niciun partizan, niciun Ivan. Lumea mi se părea goală şi mă orientam

după soare. Mergând pe drumuri întâmplătoare, pierdut, epuizat, nu mai rezistam decât prin tensiunea extremă ce-mi stăpânea mintea, datorită pastilelor de Pervitin pe care le ronţăiam cu regularitate, pentru a rămâne treaz.

în timp ce eram pe panta descendentă a unei coline împădurite, roţile încetară deodată să mai atingă drumul şi vehiculul derapă şi intră într-un şanţ. Lovit de şoc dar fără vreo rană gravă, am încercat imposibilul pentru a recupera maşina. A fost zadarnic. Hotărât să continui pe jos, am străbătut un deşert de zăpadă, apoi, după o oră sau două ore de mers istovitor, puterile m-au părăsit brusc. M-am prăbuşit la pământ, ca o marionetă dezarticulată, crezând că voi muri. în timp ce simţeam cum membrele mi se înţepeneau, un zgomot surd se auzi lângă mine şi am văzut, deodată, cel mai ciudat chip din câte îmi fuseseră date să văd vreodată. Bâlbâind o germană nesigură, un tip cu o faţă brună ca o bucată de ciocolată, începu să vorbească, dar n-am priceput nimic din vorbele sale. Un altul s-a apropiat, cu faţa la fel de rotundă şi de mustăcioasă ca a celuilalt. Pe mâneca uniformei lor de iarnă aveau un ecuson reprezentând un tigru sărind. Cei doi m-au ridicat şi am văzut că ieşiseră din rândurile unei formaţii militare destul de numeroasă, cuprinzând diverse vehicule şi blindate uşoare. Ameţit, nefiind în stare să mă mişc, m-am lăsat dus până la un camion în interiorul căruia am fost întins şi au încercat să mă încălzească. Am vrut să protestez, să spun că trebuie să plec cât de repede posibil, dar eram prea slăbit pentru a vorbi. Un văl negru m-a învăluit şi mi-am pierdut cunoştinţa.

M-a trezit un cântec. Un cântec care se ridica din mijlocul unor explozii şi de rafale de împuşcături.

mă găseam în penumbră, un rănit zăcea lângă mine, bandajat ia ambele picioare. Asemenea celor care mă salvaseră, era un soldat hindus.

— Nu te mişca! îmi zise ei. Victorie sau înfrângere, prieteni sau duşmani, fii sigur că vor veni să ne caute.

Dar nu doream să aştept ca evenimentele să-mi hotărască soarta. încă slăbit dar destul de odihnit ca să pot lupta, mi-am strâns lucrurile în grabă şi m-am strecurat afară din camion, pentru a descoperi o scenă de luptă încrâncenată. Unitatea disparată care mă adăpostise se retrăsese pe o ridicătură ninsă, încercuită de ruşi. Decât să aştepte şi să îndure asaltul Ivanilor, ai noştri au declanşat o şarjă cruntă, în scopul de a străpunge cercul trupelor duşmane. Şi iată că, bravând toate regulile strategiei militare, împotriva oricărui bun simţ, această tactică disperată părea să dea roade! Din locul în care mă aflam, puteam să văd foarte bine cum tirul şubredelor noastre piese de artilerie răspândea panica printre bolşevici, care se retrăgeau în dezordine ia simpla vedere a infanteriei noastre oţelite care cobora panta cântând şi trăgând din toate armele de foc disponibile. Cu Liiger-ul în mână, am alergat şi eu prin zăpadă, pentru a participa la străpungere. în câteva minute, eram la baza ridicăturii, înaintând printre nişte *Panzergrenadiers* hinduşi, nemaipomeniţi, care purtau uniformă germană. La o sută de metri de mine, un rus uriaş se bătea singur, căţărat pe o şenilctă răsturnată în zăpadă, ţinând câte un pistol-mitralieră în fiecare mână. Răcnea nu ştiu ce fel de nerozii şi tocmai secerase trei dintre ai noştri când m-am apropiat dc el şi i-am tras două gloanţe în plină faţă. Atins la frunte, se prăbuşi, cu buzele dezvelind o îngrozitoare proteză

Căderea colosului a părut semnul de retragere a Ivanilor. Câteva minute încă, au mai fost schimburi de focuri, apoi câmpia se goli de orice duşman... Dispersaţi în pădure, adversarii noştri nu se puteau regrupa eficient înainte de două sau trei ore. Gâfâind, înnebunit, am avut nevoie de câteva minute până să mă întorc la punctul de unde plecasem. La ordinele unui tânăr ofiţer, supravieţuitorii convoiului se pregăteau să încerce imposibilul, înainte ca sovieticii să-şi reîmprospăteze forţele şi să lanseze un contraatac. Când m-a văzut, *Hauptmann-ul* încetă o clipă să-şi grăbească oamenii, ca să se ocupe de mine. Un glonţ îi atinsese obrazul dar părea să nu acorde nicio atenţie rănii.

— Sunt Linden. Sunteţi SS-istul pe care hinduşii l-au găsit leşinat la marginea drumului, în urmă cu două zile, nu-i aşa?

în câteva fraze am explicat cum, contrar grupului lor, trebuia să ajung la vărsarea Dunării, nu în spatele frontului. Făcând ochii mari, Linden părea absolut mâhnit de intenţiile mele.

— Ce ascunde SS-ul în colţul acela? spuse el, în loc de orice comentariu la terminarea relatării mele.

Fraza m-a surprins. Ce însemna, oare? *Hauptmann* Linden se mai întâlnise cu cineva în drum spre delta fluviului?

— Da. Un SS, ca dumneavoastră, dar o fată. Un temperament dificil. Şi care ţâra dupăea o droaie de copilandri... Şi pe ea am luat-o de la marginea drumului...

Am simţit un nod în gât şi mâinile au început să-mi tremure. Keller! Nu putea fi vorba decât de Keiler!

— Unde se află? am întrebat, străduindu-mă să potolesc tremurul nervos care îmi scutura corpul. E tot

Umerii lui Linden se lăsară în jos. Ezilând să mă privească în faţă. mi-a mărturisii oca mai incredibilă răsturnare de situaţie. De abia cu o oră în urmă, apăruse nu se ştie de unde un ofiţer britanic, care dorise să negocieze.

— Britanic? Ai spus chiar britanic?

— Vă asigur că da, *Herr Standartenfuhrer*. Englez până în vârful unghiilor!

Pretinzând că doreşte să asigure evacuarea, din motive sanitare, a puştilor şi a fetei SS, acel colonel îl convinsese pe linden de justeţea cauzei sale... Dobo-rând-o el însuşi pe Ostara Keller, *Hauptmann-vX* oferise duşmanului un ofiţer SS.

— Sunt conştient că este o faptă de înaltă trădare, *Herr Starulartenfiihrer*. Dar nu credeam că ruşii aveau să se împrăştie atât de uşor. S-o încredinţez pe acea femeie unui englez mi se părea preferabil decât s-o condamn să treacă din mână în mână dacă, din nefericire, ar fi fost prinsă de ruşi. Recunosc că am acţionat cu impulsivitate. Accept toate consecinţele.

Linden îmi întinse arma, ca şi când s-ar fi constituit prizonier. Evident că acel tip comisese o crimă de o gravitate excepţională din punctul de vedere al legislaţiei militare, dar de aceasta nu-mi păsa. Tot ceea ce conta pentru mine era că un miracol mă plasase pe urmele Ostarei Keller şi ale copiilor pe care voia să-i sacrifice pe insula Şerpilor. Linden nu înţelesese de ce râdeam.

— Date fiind circumstanţele, consider că ai acţionat înţelept, zisei, încercând să redevin serios. Eşti un soldat excelent. Oamenii dumitalc au nevoie de dumneata! Singurul ordin pe care ţi-l dau este să-mi cedezi un vehicul şi să-mi indici direcţia în care a luat-o acel englez misterios... Stii, din întâmplare cum se

— Tewp, aşa cred. Colonelul David Tewp.

*

Să înaintez pe urmele lui Tewp şi Keller nu a fost uşor. Mult în întârziere faţă de ei, nu cunoşteam decât aproximativ direcţia în care o luaseră. Pe lângă o motocicletă cu ataş şi cu şenile, cu rezervorul plin ochi, Linden îmi dăruise şi o busolă şi o hartă a regiunii, pe care trasase, aproximativ, ceea ce ştia despre poziţiile inamice. Spre marea mea uimire, am constatat că mă abătusem mult faţă de obiectivul meu iniţial. Ajuns cu mult în nordul Deltei Dunării, nu-mi explicam cum de putusem să intersectez din nou drumul lui Keller, O dată în plus, am avut dovada izbitoare că un destin superior îmi orânduia viaţa...

Ocolind, în mare, zona de pădure în care socoteam că ruşii aveau să încerce să-şi refacă unitatea, am luat-o drept spre est, fără a privi în urmă, spre coloana lui Linden, care pornise în direcţie opusă. Rapidă, uşor de manevrat şi cu şenile puternice care muşcau zăpada, motocicleta mea era perfect adaptată la teren, chiar dacă îmi lăsa corpul descoperit, fără vreo protecţie faţă de frig. Desigur că aveam mai multe straturi de haine din pânză şi din piele şi, la sfatul unui hindus, îmi pusesem chiar foile unei reviste vechi *Signal,* între piele şi cămaşă pentru a mă proteja mai bine împotriva gerului, dar toate acestea constituiau o protecţie neînsemnată. Mai mult decât orice, cred că doar voinţa m-a făcut să pot sta în vehicul. Keller nu se mai afla decât la câţiva kilometri de mine şi m-am convins că prinderea ei nu mai era decât o chestiune de ore...

La partea de sus a unei pante abrupte, pădurea se oprea brusc, pentru a lăsa locul unei văi aproape dezgolite

deasupra căreia privirile ajungeau până departe. N-am avut nevoie să mă folosesc de instrumentul optic pentru a repera, la cinci sau şase kilometri de acolo, un punct negru izolat, îndreptându-se prin zăpadă, în direcţia csi. Strângând toate curelele salopetei mele de pilot, am luat-o uşor oblic pentru a mă strecura pe urmele obiectivului meu. Soarele era jos, la orizont, când am fost, în sfârşit, sigur că încet, dar iară nicio îndoială, câştigam teren faţă de colonelul britanic.

Condusul motocicletei cerea eforturi fizice mari şi îmi absorbea ţoale gândurile şi abia dacă mă puteam întreba care să fi fost motivele care îl împinseseră pe englezul acela să se intereseze de Ostara... David Tewp! în mod ciudat, numele nu-mi era străin. Dar cine îl rostise în faţa mea? Deodată, totul îmi reveni în memorie. Dandeville îmi vorbise despre un locotenent Tewp din anii de demult, dintr-o epocă în care, copleşiţi de rapoartele contradictorii, încercam să descurcăm ce se petrecuse la Calcutta, după ce Kellcr şi soţii Galjero s-au dus să dezamorseze încărcătura inslabilă a *palladium*-ului din Berlin. Numele acesta fusese deseori citat atunci. Confruntat cu românii, în împrejurări puţin clare, tipul parc să fi avut şi el o veche răfuială de lămurit cu Ostara! Perspectiva dc a găsi în el mai degrabă un aliat decât un adversar mi-a luat o marc greutate de pe inimă. Fata era de temut şi fără scrupule. Beneficia de un *therapon* deprins de ani de zile să-i protejeze viata. A o pune pe Kellerîn afara posibilităţii dc a face rău nu avea să fie uşor, iar posibilitalea de a obţine un ajutor era. din toate punctele de vedere, liniştitoare.

Noaptea se lăsa când recuperasem jumătate din întârziere. Luna se ridica pc un cer senin. Plină, enormă si strălucitoare, mă scuti să aprind farurile si să fiu astfel

reperat. Englezul nu se temuse să aprindă cele două faruri, ceea ce îmi permitea să-l urmez fără a risca să-l pierd. El intră într-o nouă zonă împădurită şi goneam după el, în picioare pe motocicletă, cu muşchii întăriţi ca nişte bucăţi de lemn. O oră, poate două, motorul dudui, ambalat Ia maximum. Deodată, la capătul unei lungi linii drepte printre copaci, am observat că urmele lăsate de vehicul o luaseră, brusc, spre dreapta. Frânând cu putere şi oprindu-mă, văzui că vehiculul era parcat în fundul unei alei, în faţa unui castel de basm, cu totul acoperit de chiciură. Căzând din plin asupra lui, razele de lună făceau ca edificiul să sclipească asemenea unui enorm diamant albastru... Ceasul meu arăta aproape ora patru şi jumătate dimineaţă. în spatele meu, foarte aproape, în pădure, o haită de lupi începu să urle. Vârând moto-şenileta în tufişurile devenite casante din cauza gerului, mi-am trecut pistolul-mitralieră în bandulieră şi în-am îndreptat spre domeniu, când un ţipăt ascuţit răsună în noapte. Ghemuindu-mă în spatele trunchiului unui copac înalt, am aşteptat îndelung. Şovăiam să intervin.

Când zorile începeau să se ivească, am văzut-o pe Keller ieşind în fugă pe uşa principală a clădirii. Cu o raniţă pe umăr, se azvârli prin zăpadă până la cel mai apropiat loc împădurit. Alergând pe urmele ei, am urmărit-o prin pădure, până la liziera dinspre nord. întorcându-mă şi privind grăbit prin binoclu spre castel, am văzut că la trei sau patru sute de metri de acolo, lângă camionul englezului, un tip cerceta pădurea cu ochiul liber. Am vrut să-l chem, să-i fac semn, dar distanţa era prea mare şi timpul nu-mi permitea să zăbovesc. Ridicându-se deasupra orizontului, soarele

mi-am înfipt pumnalul în trunchiul unui mesteacăn unde metalul putea să capteze lumina vreme îndelungată...

Sperând că Tewp avea să înţeleagă semnificaţia acestui gest, am plecat din nou, fără a mai aştepta, în urmărirea Ostarei Keller... Fata era puternică şi sprintenă, la fel de rezistentă ca un bărbat, poate chiar mai mult. Mai suplă decât mine, poate cu un mers mai măsurat şi atât de uşor încât mi-era adeseori teamă să nu-i pierd urma, Ostara - agentul de la SD Ausland - era cât pe ce să mă facă să mă rătăcesc. () oră înainte de amiază, în sfârşit, i-am regăsit urmele la malul unui imens lac îngheţat, pe care a trebuit să-l străbat. Apoi a fost o câmpie întinsă pe care am început s-o parcurg imediat după ce am constatat, cu binoclul, că un bărbat - David Tewp, desigur - mă urma în depărtare. Recăpătându-mi suflul, am pornit în fugă, şi nu mi-am acordat nicio pauză înainte de a pătrunde, la crepuscul, într-o nouă pădure... Acolo, cum întunericul se făcea tot mai mare şi zăpada reîncepuse să cadă, am pierdut cu totul urma vânatului meu...

O oră, poate două, m-ara învârtit, m-am rătăcit, am regăsit propriile urme apoi le-am descoperit pe cele ale lui Tewp... Englezul mi-o luase înainte! Cu ochii aţintiţi la sol pentru a nu pierde această pistă nesperată, am ajuns, în sfârşit la marginea unui luminiş unde două siluete se luptau în tăcere. Mormăind ca un urs, mi-am luat pistolul-mitralieră şi m-am apropiat de combatanţii care se rostogoleau pe pământ. Şuvoaie de sânge mânjeau zăpada. Keller, cu un cuţit în mână, îşi doborâse adversarul, culcându-l la pământ şi se pregătea să-i dea lovitura de graţie. Ajungând, cu toată viteza, în spatele ei, am lovit-o la tâmplă cu patul armei mele. Secerată, doborâtă, fata se răsturnă Iară un ţipăt. Lângă ea, bietul tip pe care aproape îl ucisese nu mai avea

roşie, în loc de faţă. Repede, am legat mâinile şi gleznele Ostarei, înainte de a-l ajuta pe englez. Scoţând din raniţa mea o trusă medicală, i-am îngrijit rănile, cum am putut, reuşind cu greu că opresc hemoragia datorată pierderii nasului său. Confecţionând apoi o targă din crengi de brad, l-am instalat acolo pe Tewp şi am pus-o pe Ostara să-l tragă chiar ea în timpul drumului de întoarcere. În lucrurile ei, în grămada de obiecte de vrăjitorie, am găsit un singur şi unic *therapon.*

— Acest înger păzitor este al tău? am întrebat-o pe fată, când ne-am început periplul spre castelul părăsit.

— Este al meu, a încuviinţat ea cu gravitate.

Ameninţând-o că voi distruge statueta la prima ei abatere, am obţinut din partea fetei o ascultare resemnată. În ritmul unui mers susţinut, Keller trăgând trupul inert al lui Tewp, ne-au trebuit aproape treizeci de ore pentru a face cale întoarsă. Pe drum, am fost de mai multe ori tentat să trag în *therapon-ul* ei sau să tom în statuetă arsenic dintr-un mic container de pulbere pe care îl aveam asupra mea, încă de la plecarea din Berlin. Atunci ar fi fost uşor s-o ucid pe Ostara. Ceva mă oprea, totuşi, să acţionez astfel. Nu ar fi fost un mod de a onora memoria Faustei. Trebuia ca Ostara Keller să fie judecată conform cu procedeele şi justiţia oamenilor, nu după cea a unuia singur... Nu ştiam, de fapt, de ce englezii o căutau şi ei, dar să o încredinţez învingătorilor acestui război mi se părea, la urma urmei, cea mai bună soluţie. Hotărârea mea fiind luată, i-am comunicat soarta ce o aştepta. Fără să pară că m-ar fi auzit, a apucat cu nădejde crengile lărgii şi a grăbit pasul...

— Unde sunt ascunşi *therapoi-i* demnitarilor nazişti? am întrebat-o, în sfârşit. Și unde se află, astăzi, Dalibor cu Laume Galjero?

Râsul Ostarei răsună îndelung pe sub bolta drumului forestier pe care ne aflam atunci.

—Gărensen, zise ea într-un târziu, crezi cu adevărat că protectorii lui Hitler şi Himmler sunt încă activi?

Fraza m-a surprins într-atâta, încât mă opri.

—După moartea lui Reinhard Heydrich, Fuhrerul şi ceilalţi au refuzat să practice ritualuri care dinamizau statuetele. Energiile au secat de mult, epuizate de tentativele de atentate care au avut loc în toţi aceşti ani... Nu te mint, Gărensen: de îndată ce cancelarul sau *Reichsfuhrer-ul* vor dori să se sinucidă, îngerul păzitor confecţionat de soţii Galjero nu va mai avea destulă putere pentru a lupta împotriva otrăvii sau pentru a bloca mecanismul revolverului...

Uluit de această dezvăluire, mi-a fost cam greu să continui drumul... Am mai întrebat-o pe Keller despre scopurile pelerinajului ei ratat în insula Şerpilor, fără a obţine vreun răspuns. Ea a refuzat, de asemenea, să-mi vorbească despre cei doi Galjero.

—Lumea, aşa cum am cunoscut-o noi, este pe moarte, Gărensen. Deja moartă, la drept vorbind. Şi eu voi dispărea, dar aceasta nu mă sperie. Faţă de soarta dumitale, o prefer pe a mea. Să trăieşti în universul cenuşiu care se anunţă va fi greu pentru oameni ca noi. într-o zi, peste zece, douăzeci de ani poate, te vei gândi la tinereţea dumitale şi vei înţelege gravitatea perturbării provocate de lipsa dumitale de judecată. Din cauza dumitale, cei puternici au pierdut totul, Gărensen... Da... au pierdut totul...

Am vrut să răspund, dar la ce bun? Nu mai eram decât la depărtare de o vale de palatul părăsit şi nu mai aveam nici puterea de a gândi. în raniţa Ostarei, care se bălăbănea la spatele meu, mi s-a părut că simt cum

therapon-ul se înfiora ca un pisoi, încercând să scape din sacul de iută în care fusese pus pentru a fi înecat. Această vibraţie mi-a făcut greaţă şi m-a încântai deopotrivă.

De îndată ce am ajuns, l-am lăsat pe colonelul Tewp în grija unui tip înalt, cu faţa scofâlcită şi care călătorea cu el. în spatele său, cei zece puşti selecţionaţi în centrele Lebensbom o priveau pe Keller cu o ură atât de rece şi de pură, încât era înfricoşătoare... încet, am deschis raniţa Ostarei şi am scos *therapon-ul.* Era o statuetă de formă dezgustătoare, sculptată grosolan, în chip de fetus. Am recunoscut stilul lui Dalibor Galjero. Cu un gest scurt, am azvârlit-o pe treptele de piatră unde s-a spart cu fragilitatea unui obiect de porţelan. Ostara scoase un ţipăt. Am presărat praf de arsenic peste uleiurile revărsate. S-a produs o subită şi scurtă dilatare a aerului, precum o bulă care se sparge la suprafaţa apei şi apoi n-a mai fost decât tăcere...

Fără un cuvânt, am făcut stânga-mprejur ca să părăsesc locul acela funest. Cu mintea pustiită şi corpul amorţit, am mers încetişor cam o sută de metri, până la marginea pădurii unde m-a cuprins o ameţeală ciudată. O oboseală nemăsurată mă copleşi, retezându-mi muşchii de la picioare, cu precizia unei lame. Cu ochii daţi peste cap, am căzut în zăpadă, cu spatele rezemat de un trunchi. Am stat acolo o oră, fără a simţi frigul, epuizat şi totuşi incapabil de a închide ochii ca să dorm. în faţa mea, ca într-o gravură de Bilibine, castelul îşi alungea silueta albă, ireal, sub soarele îngheţat. Totul rămăsese astfel, împietrit, gheaţă şi piatră, cristal şi zăpadă, până ce, deodată, un bulgăre de foc izbucni în interiorul clădirii, făcând să explodeze geamurile unei ferestre! Un ţipăt înfiorător sfâşie văzduhul şi un prim vălătuc

de fum cenuşiu se înălţă spre cer... inima îmi pulsa puternic şi a început să curgă în venele mele puţin sânge cald. dezmorţindu-mi muşchii, trezindu-mi gândurile. Ridicându-mă am văzut copiii ieşind în fugă în faţa castelului. Două siluete de adulţi îi însoţeau. încărcată cu o raniţă enormă, una dintre ele se întoarse pentru a îndrepta ţeava unei arme spre faţada clădirii. O dâră lungă de foc ţâşni din aruncătorul dc flăcări şi atinse zidurile cu o încetineală de coşmar. Acoperişul luă foc cel dintâi. Apoi, unul după celălalt, geamurile se făcură ţăndări, sub efectul căldurii care mistuia străfundurile castelului alb. în doar câteva minute, întregul palat s-a năruit, lăsând în urmă o văpaie abjectă, un hidos vulcan roşu şi negru bubuind, aruncând cenuşă şi vapori...

DavidTewp, bărbatul carecălătoreacuelşi mica trupă de copilaşi priveau acum, de la o distanţă respectabilă, clădirea care ardea. Keller nu era cu ei. Fără a mă mişca, am aşteptat ca englezul şi trupa sa săjsse urce în sfârşit în vehicul şi să se îndepărteze. Cât despre mine, chiar dacă înţelesesem de mult ceea ce se petrecuse, trebuia să găsesc urme din corpul Ostarei pentru a mă convinge de moartea vrăjitoarei. Multă vreme, în pofida căldurii înăbuşitoare care domnea pe locul incendiului, am scotocit prin dărâmăturile calcinate. în fine, în ceea ce rămăsese dintr-o lungă încăpere de ceremonie, am deosebit o formă umană înnegrită, incredibil micşorată. Acolo, îngenuncheat lângă ceea ce rămăsese di n cada vrui Ostarei Keller, am sfărâmat cu furie între degete până şi cea mai mică

CEL DE-AL PATRULEA MORMÂNT
AL HIMERELOR

Vântul de la Marea Moartă

Lui Zino Saporta nu-i venea să creadă ochilor. Nu numai că Da vid Tewp era bine şi în viaţă, dar îşi regăsise şi un chip. Apropiindu-se, Saporta vedea detaliat faţa englezului, pe care lumina nemiloasă a unui bec neacoperit cădea direct. Proteza extraordinară pe care o afişa colonelul era atât de fină, atât de delicată şi îi acoperea atât de bine cicatricele, încât mafiotul nu-şi mai putea desprinde privirile de ea. Cu toate acestea, gândurile sale ar fi trebuit să se întoarcă spre problema viitorului său imediat, cu mult mai important decât înfăţişarea spionului britanic. Trezit la miezul nopţii de Samson Kabbache în persoană, unul din şefii secreţi ai Irgun-ului, Saporta abia avusese timp să îmbrace un halat de mătase de culoarea prunei peste pijamaua sa asortată. Apoi, cei doi bărbaţi s-au dus în clădirea administrativă a minei de cupru dezafectate unde se ascundeau cincizeci dintre cei mai înfocaţi activişti ai cauzei sioniste. Sfărâmând o ţigară între dinţi, gangsterul îşi dădu seama că Samson, un bărbat înait, chel, care îşi pierduse un ochi luptând odinioară împotriva francezilor adepţi ai politicii duse de mareşalul Pctain, aflaţi sub comanda generalului Dentz, se încăpăţâna să nu răspundă întrebărilor sale. Inima i-a tresărit când a

înţeles cine era bărbatul care stătea liniştit pe un scaun, cu braţele încrucişate, aparent destins, aproape zâmbind celor şapte sau opt membri ai Irgun-ului, care îl înconjurau, cu figuri mai preocupate ca niciodată.

— L-aţi prins pe ticălosul ăsta? întrebă Saporta, înveselit. De unde l-aţi înhăţat?

— Nu ne-a fost greu, răspunse Kabbache. Omul ăsta s-a prezentat la noi. Din proprie iniţiativă. Singur. Am verificat.

— Atunci, înseamnă că-i nebun! zbieră Zino. Omo- râţi-1!

Nici Samson, nici ceilalţi nu au reacţionat. Ca şi când ar fi fost stânjeniţi, şovăielnici, ucigaşii plătiţi şi-au aruncat doar o privire grăitoare, al cărui tâlc nu a fost înţeles de Zino. Brusc încurcat, începu să zâmbească prosteşte.

— Ei bine? Ce se petrece?

— Colonelul englez pe care îl vedeţi acolo cere să vă încredinţăm lui, răspunse Kabbache, cu aerul cel mai serios din lume.

Fraza era atât de neaşteptată, încât Saporta izbucni în râs.

— Să mă încredinţaţi lui? Foarte nostim. Te crezi curajos, Tewp, dar cutezanţa ta este nebunie curată, băiete.

— Nu fac niciodată lucrurile la întâmplare, Saporta. Şi negociez cu argumente având greutate... spuse laconic englezul.

Zino ştia că agentul de la MI 6 blufa. dar aceasta nu l-a împiedicat să fie lac de sudoare.

— Englezul ne-a cerut să facem un târg, ale cărui condiţii le acceptăm, Saporta, reluă Kabbache. Te vrea. Arc argumentele necesare. Te dăm...

Faţa lui Zino se făcu galbenă şi ridică glasul, cu furie. Niciodată în viaţă nu i se întâmplase ca cineva să-şi îngăduie să-i vorbească pe tonul acesta. Uitase cu cine avea de-a face? Şi apoi, care erau condiţiile acelei aşa-zise tranzacţii dintre Tewp şi ucigaşi?

— Englezul este în legătură directă cu patronii tăi, Saporta. li cunoaşte bine pe Bugsy Siegel şi pe Mickey Cohen. Dacă nu acceptăm condiţiile sale sau dacă îl lichidăm, o scrisoare va ajunge la patronii tăi. Poftim copia ei...

Samson Kabbache desfăcu foaia de hârtie lucioasă dată de Tewp. Cu mâinile tremurând uşor, Saporta luă pagina şi, uluit, citi cele câteva rânduri pe care le cuprindea:

De la colonelul David Norman Tewp, serviciul britanic de informaţii externe, domnilor B. Siegel şi M. Cohen.

Domnilor,

Lucrând în strânsă colaborare cu OSS american, ca şi cu domnul senator Lewis Monti, recentele mele investigaţii ne-au condus la adunarea unui mănunchi de dovezi privind legătura strânsă dintre câteva ramuri ale crimei organizate americane şi anumite celule sioniste active.

Dosarul complet al acestor dovezi va fi imediat comunicat autorităţilor competente britanice şi americane, ca şi totalităţii presei internaţionale, dacă nu mi se va încredinţa persoana Zino Saporta, reprezentantul dumneavoastră în Palestina, operaţiune care trebuie efectuată cât mai repede şi fără nicio condiţie.

— Este ridicol! bâigui Saporta, după ce termină de citit. Aceste ameninţări nu se bazează pe nimic! Sunt doar un vacs! Vacs! .

— Englezul a ştiut totuşi, unde să ne găsească, obiectă Kabbache. Dacă ar fi fost un militar ca oricare altul, ar fi avut un regiment în spatele său şi nu şi-ar fi riscat viaţa singur, aşa cum o face acum.

— Dacă pierdem sprijinul lui Siegel şi Cohen, nu vom mai putea cumpăra arme, adăugă un alt ucigaş.

— Iar dacă toţi contribuabilii americani sunt puşi la curent cu legăturile noastre cu mafia, niciodată opinia publică yankee nu va susţine crearea lui Eretz Israel, susţinu un altul.

— Cu atât mai mult cu cât senatorul Monti va proceda astfel încât să provoace o campanie de presă răsunătoare, explicând că un stat evreu în Palestina înseamnă război sigur în tot Orientul Mijlociu. Nu cred că americanii vor fi gata să plece din nou la luptă, imediat după ce vor fi învins Germania şi Japonia, doar pentru a asigura viitorul unor colonişti finanţaţi de gangsteri, spuse în concluzie Tewp, foarte sigur de el.

Toate privirile se îndreptară spre Saporta, ca şi când ar fi fost victima de sacrificat în numele raţiunii de stat. Asemenea câtorva din preajma sa, Samson Kabbache, în sinea lui, nu era nemulţumit că se va descotorosi în mod paşnic de stânjenitorul Zino Saporta. Ceea ce începuse ca o colaborare fructuoasă, cu câţiva ani în urmă, se transformase într-o obligaţie greu de respectat. în timp, Saporta îşi însuşise o parte personală tot mai substanţială din fondurile provenind de peste Atlantic... Tewp venea cu un prilej nesperat de a-l chema în judecată pe acest mic baron al

— Bănuiesc că nu ţineţi atât de mult să-l reţineţi pe Saporta, pentru a-l da pe mâinile justiţiei? îl întrebă Kabbache pe colonel.

— Nu justiţiei obişnuite, răspunse simplu ofiţerul.

— Aşa mă gândeam şi eu. Deci, în ceea ce mă priveşte, sunt de acord... Vi-l lăsăm pe tip... în schimb, dumneavoastră şi Monti dezamorsaţi definitiv toate legăturile cu care ne ameninţaţi...

— Tranzacţia noastră s-a încheiat, zise englezul ridicându-se şi strângând mâna chiorului.

Dar Zino Saporta nu era de acord să fie predat atât de uşor englezului. Din buzunarul halatului său, scoase un foarte mic Beretta şi-l îndreptă spre Tewp. Nu trase, totuşi, căci un tânăr ucigaş cu gene lungi, negre, lovi cu putere încheietura mâinii ticălosului cu o nuia de răchită pe care o ţinea în mână. Atins la os, Saporta urlă de durere şi scăpă arma. Cu căluş în gură şi legat fedeleş de membrii Irgun-ului, mafiotul a fost dus la maşina lui Tewp şi silit să se culce în portbagajul care a fost închis peste el, în ciuda ameninţărilor şi protestelor sale vehemente. Colonelul îşi recuperă arma Webley care i se confiscase când se prezentase în vecinătatea minei, apoi, fără grabă, plecă cu încărcătura sa, ridicând în urma sa un nor de praf.

Samson Kabbache rupse cu grijă foaia de hârtie şi se întoarse să se întindă pe culcuşul său şi să doarmă câteva ore. Nicio secundă nu a vrut să se întrebe dacă ameninţările colonelului erau reale sau dacă Tewp nu era decât un excelent jucător de poker mincinos, sosit din întâmplare, la momentul potrivit...

*

în lumina albăstruie a zorilor, David Tewp înaintase câteva mile în deşert. Cu vehiculul său oprit Ia douăzeci de iarzi de malul Mării Moarte, el se rezemase de habitaclu] maşinii pentru a profita de linişte şi a privi spectacolul răsăritului de soare deasupra falezelor... La început de zi, un vânt răcoros începu să bată. Pur, înviorător, dădea atmosferei un aer diafan şi o blândeţe paradisiacă. Colonelul întinse braţele, îşi mişcă muşchii, hotărându-se să-l scoată pe Saporta din portbagajul în care stătea ghemuit. Trăgându-l pe bărbatul corpolent de ţesătura mătăsoasă a îmbrăcăminţii sale de noapte, englezul îl azvârli pe jos, pe pietrişul ascuţit. O pată mare de urină îi murdărea pantalonul. Zino clipi pentru a se obişnui cu lumina. Văzu atunci că Tewp îl ochise. Cu degetul mare, englezul ridică cocoşul armei sale. în patru labe, jalnic, lui Zino îi curseră balele, sughiţă, dar nu spuse nimic, nu ceru îndurarea... Tewp îl doborî gândindu-se la micuţul Latif şi la căpitanul Morgan O'Reilly. Faptul că pusese capăt vieţii naşului nu-l liniştise; mai degrabă se simţea îngreţoşat de el însuşi, împinse cu piciorul cadavrul lui Saporta, care se rostogoli pe pantă, până la mare. Corpul moale pătrunse în apă dar nu căzu la fund. Ţinut de densitatea lichidului saturat de sare, trupul rămăsese acolo, nemişcat, prizonier al valurilor încremenite... Aceasta a fost ultima imagine pe care colonelul a păstrat-o despre mafiot. Urcându-se din nou la volan, lui David Tewp îi fură necesare trei ore pentru a ajunge în cartierele mărginaşe ale Ierusalimului.

*

Peste o săptămână, colonelul era la Londra unde l-a primit senatorul Lewis Monti. În maşina care-l ducea la Savoy, cei doi bărbaţi au stat multă vreme tăcuţi. Lui Tewp nu-i plăcea gândul ca eşuase în regăsirea lui Ruben Hezner. Se învinovăţea, de asemenea, foarte mult fiindcă purtase un război personal împotriva lui Saporta. Jenat, poate chiar puţin ruşinat, nu cuteza să înfrunte privirea americanului.

— Sunt mâhnit... sfârşi el prin a spune. Nimic nu s-a petrecut după cum am prevăzut. Mă tem că am rupt ultimul fir care ducea spre cei doi Galjero.

Monti mormăi şi ridică din umeri.

— Nu te necăji, David, nimic nu este încă pierdut. Gărensen a propus o soluţie de rezervă... La urma urmei, cea mai bună metodă de a atrage lupul în afara pădurii nu este să-l hărţuieşti, ci să-i pui sub bot exact ceea ce caută. În ochii celor care îi vânează pe nazişti, Thorun este o pradă aleasă. Este gata să renunţe la protecţia pe care i-am asigurat-o până acum, devenind un fugar.

Inspirând adânc şi aşezându-se mai bine pe bancheta din piele, David Tewp făcu un semn că înţelesese perfect liniile mari a ceea ce avea să urmeze.

— Când şi unde plecăm? întrebă el, simplu.

— America de Sud. Peste o săptămână, răspunse Monti.

Epilog

Buenos Aires, octombrie 1946.

Clipind des, doctorul Ruben Hezner nu reuşea să-şi ţină ochii deschişi. Obosit după lunga călătorie care îl adusese în cabina unui cargou din portul Haifa până în Argentina, el îşi potrivi ochelarii negri şi îşi rezemă spatele de peretele ungherului în care se instalase, pentru a se odihni câteva minute. Cu toată larma discuţiilor din jur, cu muzica puţin cam prea tare, pe care orchestra de coarde şi de percuţie o executa lângă ringul de dans. el reuşea cu uşurinţă să facă abstracţie de toată această agitaţie. Fără să vrea, totuşi, imagini de demult se iviră ţâşnind din adâncurile incerte ale memoriei sale...

Ruben Hezner ştia că nu avea puterea de a se împotrivi fantomelor care, uneori şi pe neaşteptate, reveneau să-l bântuie. Niciun exorcism. Niciun farmec de protecţie. Resemnat, inspiră adânc şi lăsă ca amintirile să-l năpădească.

întâi a fost un peisaj cu stuf şi ceaţă, o insulă secretă de la gurile Nistrului, în largul Odesei. Apoi a fost el. adolescent, alergând pe străzile oraşului, ascunzând sub uniforma lui de student al Academiei de Ştiinţe un pic de pulbere şi amorse furate din laboratoarele facultăţii. Un nor întunecat umbri scena, pe urmă tânărul ce

fusese căzu într-o gaură fără fund, o temniţă îngustă şi fetidă a Ohranei, poliţia politică a ţarului... Tot corpul doctorului Hezner înţepeni, în timp ce i se părea că simte încă loviturile căzând asupra lui, insultele, scuipăturile, umilinţele, biciul cu fâşii plumbuite care îi sfâşiau îngrozitor pielea de pe spate... Tremura şi mai mult, când, plin de sânge, zdrobit, năucit de durere şi de epuizare, se auzi înşirând, unul după altul, numele tăinuitorilor care împărţeau cu el secretul insulei Borodin... Au fost, apoi, imensele baraje ale cazacilor care străbăteau fluviul cu miros de nămol... **Şi** caii galopând în nisip şi săbiile care se ridică şi retează membrele, gâturile, despică craniile, străpung inimile... Ruben Hezner văzuse toate acestea... Avea şaptesprezece ani şi îşi legase o cârpă galbenă în jurul braţului, astfel încât soldaţii să recunoască faptul că era trădător şi să nu-l ucidă...

— Doctore... doctore...

Vocea lui Tobie îl smulse pe Hezner din viziunile sale. Aplecat la urechea sa, ultimul recrut al grupului de vânători ai naziştilor pe care el îi dirija îi murmură:

— A sosit. Trecem la acţiune într-un minut! Totul se va petrece foarte repede.

Scoţându-şi ochelarii negri, Ruben zări o siluetă înaltă, subţire, aşezată la celălalt capăt al sălii.

— Aici îşi zice Labrunie. Care este adevăratul nume al acestui tip, cum ziceaţi?

— Dandeville.Matthieu-MarieDandeville, răspunse distrat Hezner, în timp ce, în buzunar, degetele sale se jucau cu un inel foarte vechi a cărui piatră includea un Abraxas care împodobise multă vreme mâna unei fiinţe frumoase, cu pântecul neted.

Nota autorului

Mai mult decât un simplu decor, istoria mijlocului secolului al XX-lea oferă un material narativ amplu pentru epopeea *Secolului Himerelor*. în *Lupii din Berlin,* realul şi imaginarul compun totuşi un mozaic complex care necesită câteva precizări.

Cu privire la „Cărţile lui Thorun Gărensen”, ansamblul detaliilor asupra vieţii cotidiene în Germania în anii 1930 şi 1940 este evident autentic.

Personajul lui Geli Raubal este istoric. Natura exactă a legăturilor pe care le întreţinea cu unchiul ei, viitorul cancelar Hitler, şi circumstanţele morţii ei nu au fost niciodată elucidate.

Societatea Thule a fost un grup esoterico-politic cu puternică nuanţă conservatoare şi revoluţionară, influentă în Bavaria anilor 1920. Pepinieră de personalităţi dubioase, de aventurieri şi de intelectuali pervertiţi, a fost un vector de expresie privilegiat pentru profesorul de geopolitică Karl Haushofer. Cadavrul acestuia din urmă s-a găsit la sfârşitul războiului» fără a se putea stabili dacă fusese victima unui asasinat sau alesese să se sinucidă, după înfrângerea germană. Este confirmat, din numeroase surse, că Adolf Hitler a frecventat cu asiduitate anumiţi membri ai societăţii Thule, înainte de a deţine puterea supremă în stat.

Legăturile strânse pe care nazismul le-a întreţinut cu anumite tematici ale gândirii esoterice sunt oficial recunoscute în zilele noastre. De mulţi ani, ele fac obiectul unor studii academice şi universitare din întreaga lume. Desigur că nu se poate rezuma fenomenul complex al nazismului la singura sa componentă magică şi simbolică. Cu toate acestea, a neglija influenţa pe care o anumită metafizică fals iniţiatică a putut s-o aibă asupra câtorva dintre cei mai înalţi demnitari ai naţional-socialismului, ar însemna să ne condamnăm, cu certitudine, la ignorarea interpretării exclusive şi extrem de novice, pe care unele grupuri politice au putut s-o dea unor mituri.

După cum se precizează în roman, *Ahnenerbe* a fost un institut oficial depinzând de administraţia SS. Acest serviciu a atras atenţia comentatorilor, cu atât mai mult cu cât asupra lui planează o aură de mister. Au rămas, în prezent, puţine documente autentice despre acest centru pluridisciplinar în care lucrau, unii lângă alţii, arheologi, matematicieni, biologi, antropologi şi lingvişti... Dacă anumite cercetări desfăşurate în cadrul institutului Ahnenerbe par să nu fi avut niciodată altă finalitate decât una pur speculativă, multe au servit, în schimb, prin lustrul lor ştiinţific, drept acoperire crimelor politicii naziste. Faţă de poziţia Ahnenerbe în organigrama SS, colaboratorii lui au fost judecaţi ca nişte criminali de război, după statutul tribunalului de la Nurenberg. Unul dintre cei mai celebri aventurieri care au gravitat în jurul acestui ciudat institut rămâne exploratorul şi alpinistul Heinrich Harrer care, după ascensiunea masivului himalaian Nanga Parbat, a rămas în Asia, în mijlocul tibetanilor, până la invazia chineză.

Din ce în ce mai bine studiate, în ultimii cincisprezece ani, raporturile mai mult decât tulburătoare dintre serviciile secrete naţional-socialiste şi militanţii cauzei sioniste sunt astăzi recunoscute de către ansamblul istoricilor. în acest domeniu, cercetătorii anglo-saxoni şi israelieni au elaborat de pe acum un mare număr de studii şi de documente care pun în evidenţă sprijinul pe care anumiţi înalţi responsabili nazişti au crezut că trebuie să-l acorde, prin mijlocul anilor 1930, creării unui stat sionist în Palestina. Deseori, istoria este teatrul unor paradoxuri monstruoase. Călătoria pe care baronul von Mildenstein, responsabilul Biroului afacerilor evreieşti din SS, a făcut-o la Ierusalim, menţionată în roman, este un exemplu ciudat în acest sens. Eichmann, care a fost colaboratorul direct al lui Reinhard Heydrich şi unul din organizatorii conferinţei de la Wannsee, în cursul căreia a fost aprobat şi planificat din punct de vedere administrativ în 1942, holocaustul, s-a dus şi el în Palestina, pe la mijlocul anilor 1930. Oricât de surprinzător şi contrariant de stânjenitoare ar fi fost, aceste tentative momentane de apropiere dintre câţiva demnitari nazişti şi unii sionişti sunt şi ele atestate istoric, în prezent. Pentru a înţelege influenţa acestor schimburi, ar trebui să ne situăm în perspectiva unei epoci în care, cu câţiva ani înainte de începutul celui de-al doilea război mondial, nimeni nu ar fi putut să prevadă toată amploarea ororii ce avea să urmeze.

Aristocratul veneţian Caetano este o figură a gândirii esoterico-magice care a înflorit în Italia, în timpul anilor 1930. Deşi a existat cu adevărat şi a elaborat texte de exegeză asupra magiei, de o reală importanţă, Caetano nu a practicat niciodată în realitate

întinerire pe care le descriu. în schimb, acestea aparţin cu adevărat unei anumite tradiţii vrăjitoreşti şi sunt încă aplicate de unii adepţi din zilele noastre.

Odesa, oraşul natal al personajului romanesc Ruben Hezner. este extrem de importantă în istoria mişcării de emancipare a evreilor din Europa Centrală şi Orientală, ca şi în formarea unei gândiri politice şi filozofice cuprinzătoare a iudaismului modem. Citat în prolog, poetul Bialik rămâne una dintre figurile cele mai marcante ale culturi evreieşti contemporane.

În ceea ce priveşte părţile din roman care se desfăşoară în Orientul Apropiat, atentatul de la King David Hotel este încă şi astăzi una dintre cele mai întunecate pagini ale confruntărilor care i-au ridicat pe independenţii israelieni împotriva trupelor britanice. Scena ambuscadei ambulanţei în care agonizează căpitanul O'Reilly se bazează pe rapoarte ale armatei engleze, descriind numeroasele ciocniri care au avut loc cu adevărat în apropierea spitalelor militare ale oraşului, imediat după explozia de la cartierul general al Coroanei. Dacă am folosit aceste episoade istorice pentru a da mai multă credibilitate evenimentelor pe care le trăieşte David Tewp în Orientul Mijlociu, este de la sine înţeles câ naşterea statului modern al Israelului este un fapt de politică şi de diplomaţie internaţională, care nu s-ar putea reduce la ceea ce membrii cei mai convinşi ai mişcării sioniste au putut defini drept „un război de eliberare de sub ocupaţia britanică."

Mulţumiri

Pentru ajutorul pe care mi-l dau şi prietenia pe care mi-o arată, nu pot să scap, în ultimele pagini ale celui de-al patrulea volum al *Secolului himerelor,* momentul de a le mulţumi celor care, la fel ca şi mine, sunt creatorii acestor romane.

Primul meu gând este pentru Stephen Carrière, editorul meu, dotat cu o răbdare şi cu un elan vital pe cât de excepţionale, pe atât de salvatoare. El singur a putut să mă facă să traversez acea Trecătoare Khaibar care conduce de la paşnicul statut de cititor la sacerdoţiul nesigur al scrisului... Să fie de o mie de ori *mulţumit,* printr-un clocotitor „B. G. H. T.l” strigat cu putere de pe înălţimea colinelor din Kafiristan.

Urmează apoi Anne şi Alain Carrière, pentru mai mult decât curtenia lor: gentileţea lor.

Elisabeth şi Sophie, principalii mei lectori şi corectori, ocupă un loc cu totul special în gândurile mele, pentru că sunt primele care au suferit din cauza frazelor mele adeseori prea lungi şi ale referirilor mele uneori obscure. Fie ca ele să primească aici călduroasele mele mulţumiri pentru îndelungata şi meticuloasa lor muncă.

Mulţumiri, dc asemenea, desenatorului MarcTaraskoff, care a ştiut să dea atâta viaţă personajelor ilustrând copertele, ca şi Iasminei, Juliei şi Anei-Sophie, care fac din fiecare vizită a mea la

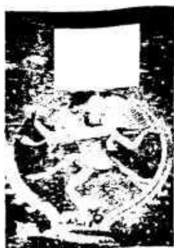
Cuprins

CEL DE AL TREILEA MORMÂNT
AL HIMERELOR

CEA DE A TREIA CARTE
A LUI THORUN GĂRENSEN

CEL DE-AL PATRULEA MORMÂNT
AL HIMERELOR

Secolul himerelor
vol I Căpcăunii Gangelui
Philippe Cavalier

Calcutta, 1936. India colonialăşi-a mai pierdutdin măreţie. Naţionaliştii hinduşi s-au aliat cu serviciile secrete germane contra britanicilor. Proaspăt venit de la Londra, David Tewp, tânăr ofiţer al MI6, descoperă un complot înspăimântător. Pornind pe urmele unei frumoase austriece şi a unui cuplu de aristocraţi români cu simpatii politice ambigue, Tewp descoperă o lume tenebroasă pentru care, cu educaţia şi spiritul său raţional, nu este pregătit.

Ritualuri funerare desfăşurate într-un palat decadent din Calcutta, spionaj, război civil, dispariţii de copii - şi astfel acţiunea începe.

Thriller de înaltă clasă cu suspans incitant, *Căpcăunii Gangelui* preia cu aceeaşi măiestrie elementealeromanuluidespionajşiale romantismului negru, care marchează marea tradiţie a fantasticului european. Epopeea lui David Tewp se va desfăşura pe parcursul celor patru volume din ciclul *Secolul himerelor.*

bibliofila do bn/unar

bibliolora do buzunar

Bavaria, 1931. învinuit de o crimă pe care nu a comis-o, tânărul norvegian Thorun Gărensen este constrâns să se pună în slujba viitorilor cârmuitori ai Germaniei. Specialist avizat în religii păgâne este cooptat în Ahnenerbe - un institut misterios a cărui activitate este controlată de nazişti. Pentru moment îşi închipuie că va găsi acolo mângâierea şi sprijinul de care avea nevoie, aflându-se în compania unui cuplu seducător de aristocraţi, Laume şi DaliborGaljero. în loc să contribuie la salvarea lui, ei îl aruncă, dimpotrivă, într-un vârtej năpraznic de depravare şi vrăjitorie. Va primi un ajutor neaşteptat din partea Faustei, agentă a Aliaţilor, întâlnită la Veneţia, dar între Thdrun şi izbăvirea la care aspiră se ridică numeroase stavile reprezentate de protectorii săi puternici, de ordinul Cămăşilor Brune şi de propriile sale himere.

Nota autorului

Cei ce descoperă universul *Secolului himerelor* deschizând cartea intitulată *Lupii din Berlin* pot fi liniştiţi - fiind o naraţiune autonomă, poate fi apreciată integral, făcând abstracţie de iniţierea în misterele cuprinse în volumul anterior, *Căpcăunii Gangelui.* în schimb, cei care cunosc deja istoria colonelului David Tewp şi a cuplului Galjero vor reîntâlni aceste personaje şi vor afla urmarea peripeţiilor lor, precum şi răspunsurile la

Philippe Cavalier are 41 de ani. Licenţiat al Institutului Naţional de Limbi şi Civilizaţii Orientale şi de Literatură Comparată, este pasionat

ECOLUL HIMERELOR

voi. I - Căpcăunii Gangelui

voi. II - Lupii din Berlin

voi. III - îngerii din Palermo

ISBN 978-973-724-179-5

ISBN 978-973-724-178-8

911789737 241795

